

Giới thiệu Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương

Thể loại: ngôn tình, cổ đại, có ngược....

.."Tình cảm của ta chỉ dành riêng cho nàng, ta yêu nàng, cũng giống như con cá liếm vào lưới dao bên, càng liếm máu càng chảy ra, càng thỏa mãn, nào biết đó là máu của chính mình!"...

..."Ta thủy chung một đời một kiếp ta vẫn yêu nàng, nhưng nàng không nhận. Một đời một kiếp nàng hận ta, ta cũng cam lòng"...

Dù có vạn lời mê tình, ta chỉ nói rằng:

"Ta không yêu chàng, một phần một lượng tình cảm, ta cũng tiếc rẻ không dành cho chàng!"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ngẩng Đầu Trời Gió

Phòng Gia Hỷ mơ mơ màng màng hé mắt, chỉ thấy ánh sáng yếu ớt hắt qua rèm cửa dây nặng. Đầu vẫn đau như búa bổ, đôi mi lại không tự chủ mà nhắm đi. Trong cơn mơ nặng nề, thân thể nàng dường như bị nhấn chìm giữa vô vàn tầng tầng lớp lớp dòng nước. Lồng ngực bị đè nén, nặng không thở nổi, quờ quạng tay tìm người giúp. Người không thấy, chỉ có tiếng âm âm u u truyền lại.

Thanh âm rõ dần thành tiếng người nói, có bóng người đi lại xung quanh. Nghe xì xào từng đợt. Đến khi một nửa tấmผ้า thanh tinh, tai nàng cũng nghe mạch lạc từng câu nói hơn:

Có giọng trung niên phụ nữ nặng nề:

- *Ba ngày trước đại phu đã nhìn một cái rồi, nếu qua hôm nay Đại tiểu thư không tỉnh, thì chắc có lẽ sẽ không bao giờ tỉnh.*

Một mềm mại đoan trang giọng nói khác:

- *Nói vậy, Đại tì nhi phúc lớn mệnh lớn, nói không tỉnh là không tỉnh sao! Chỉ trượt chân ngã một cái, làm sao có thể không bao giờ tỉnh lại?*

Lại thêm mấy cái bàn luận ồn ào nửa, chỉ là thân thể Gia Hỷ chống đỡ không nổi, lại chìm vào giấc ngủ.

Lần thứ hai tỉnh dậy, mắt nàng đã mở ra được, cảnh vật xung quanh có hơi mờ mờ rồi dần sắc nét hơn. Gia Hỷ đưa tay lên dụi mắt mấy lần. Mới nhận thấy một trần nhà cao ráo có xà ngang son son, mái ngói xanh nhạt.

"*Thật lạ!*"

Gia Hỷ suy nghĩ trong đầu, lối kiến trúc kiểu cũ này bây giờ thật khó bắt gặp. Hôm qua trên đường đi từ tầng hầm lên căn hộ, thang máy không hoạt động, nàng phải đi thang bộ. Chưa được nửa đường lại vô tình trơn trượt vũng nước mưa đọng dưới sân ẩm thấp mà ngã xuống. Nhói đau một cái liền ngất đi. Đến bây giờ tỉnh, lại không rõ bản thân đang ở đâu.

Gia Hỷ vịn tay lên thành giường ngồi đứng dậy, cả người rời rạc, xương cốt nhẹ bẫng. Nhìn xuống chân thấy đã được mang tất trắng, trên người một bộ trung y màu hồng nhạt, áo may tùy bâng tay nhưng đường kim mũi chỉ lại đều tăm tắp. Quần ống dài chấm gót, hơi rộng, có viền gấu thêu mấy đóa phù dung.

Gia Hỷ có chút linh cảm không lành, bụng dạ hơi cồn cào. Đây không phải đồ bệnh nhân, nhìn quanh căn phòng cũng chẳng ra phòng bệnh viện. Một gian nhà cũ, tường gạch dán giấy hoa màu vàng nhạt, cửa sổ treo rèm dây nặng bằng vải thô, trong phòng ngoài chiếc giường đang nằm còn có một kệ trang điểm gương đồng, một tủ quần áo cùng với bộ bàn trà, được che chắn với giường bởi tấm bình phong bốn bức bằng gỗ chạm mai lan trúc cúc.

Gia Hỷ đứng dậy nhìn vào gương, một khuôn mặt xa lạ hiện lên khiến nàng hoảng hốt, đưa tay chạm vào, môi anh đào chín mọng, đôi mắt ướt át long lanh như sao khuya, sống mũi thanh tú, làn da mềm mại trong suốt kia đều quá sức hoàn hảo, nhưng không phải là nàng. Gia Hỷ đã hơn hai mươi lăm tuổi, người trong gương kia trong như chỉ mười hai mười ba tuổi.

Nàng nhìn ngắm chán mới mê dung nhan, liền xô chăn vào giày vải, tự bước ra sân, thật vắng vẻ, trên sân nắng hanh hanh, cũng không có ai khác. Một khóm trúc, mấy bụi hoa phù dung, lá khô cũng rơi rơi đầy. Sân nhỏ được ngăn cách với bên ngoài bởi nguyệt môn.

- *Tiểu thư! Người tỉnh rồi!*

Nghe tiếng gọi sau lưng, Gia Hỷ giật mình quay lại. Một thiếu nữ khoảng mười hai mười ba tuổi gương mặt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng chạy đến. Thiếu nữ vừa diu nàng quay về phòng, vừa liến thoắng:

- *Tiểu thư tỉnh rồi sao không gọi em! Trời Phật phù hộ, mấy hôm nay em cùng Vĩnh Đan đều khấn Bồ tát thương tiếc tiểu thư!*

Gia Hỷ được đỡ ngồi xuống giường, trong đầu mơ màng xa lạ tiếp nhận thông tin, cuối cùng cũng mở miệng:

- *Có là ai? Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?*

Thiếu nữ kia biểu tình hoảng hốt, lại sờ qua trán lại nắm lấy tay nàng, gương mặt thoáng chốc đỏ lên, mi mắt hơi ướt:

- *Tiểu thư không nhớ em sao? Em tên Vĩnh Đóa, là tì nữ của tiểu thư!*

Lúc này từ ngoài cửa, một thanh y ánh xuất hiện, ăn mặc không khác gì nữ nhi khuê các ngày xưa, trên đầu cài dây trâm vàng, dưới thân mang hài kết ngọc. Trông xinh đẹp nhanh nhẹn, nhưng cũng chỉ khoảng mười tuổi. Nàng ta bước vào trong tự nhiên, bấu môi nói:

- *Người tỉnh rồi? Thật làm quá lên, khiến phụ thân phạt ta nửa năm cấm cửa, ba tháng tiêu vật! Ta bị phạt nặng thế sao người không chết luôn đi?*

Vĩnh Đóa xoay người lại, nhún chân thui lễ một cái, ầm ục rút từ trong bình một ly trà lạnh đặt lên trên bàn:

- *Nhị tiểu thư dùng qua! Trong viện ít người bận rộn, thật không chu toàn.*

Bên cạnh người được gọi là Nhị tiểu thư, một phụ nhân khoảng hơn ba mươi tuổi gương mặt dài cằm nhọn, mắt xếch lên, dáng điệu khinh khinh mới tiếp lời:

- *Tiểu thư nhà chúng ta đã sang đây thăm hỏi rồi! Đừng có lén phét gì với lão gia, lão phu nhân nữa!*

Vĩnh Đóa cắn môi:

- *Ma mà nói quá, Đại tiểu thư cũng chỉ vừa tỉnh lại, sao có thể cáo trạng đến lão phu nhân!*

Gia Hỷ vẫn mờ hồ nhìn cảnh tượng trước mặt, cái gì "tiểu thư", "ma mà", phục trang cổ đại như hoa bay bướm lượn trước mặt, ngôn từ xung hô đối khác, là nàng đang nằm mơ, hay đã chết đi rồi đầu thai?

Hai người họ đứng dậy ra về, trả lại viện một mảnh an tĩnh. Gia Hỷ vẫn chưa hết bàng hoàng, thần thờ một lúc lâu. Sau cùng lấy hết can đảm hỏi:

- *Vĩnh Đóa, có cho tôi biết, bây giờ là năm nào?*

- *Tiểu thư, đây là năm Vĩnh Nguyên thứ mười bảy!*

Gia Hỷ cổ lục lợi trí trí nhớ, niên hiệu Vĩnh Nguyên không phải ít, không thể xác định, lại đề đặt hỏi tiếp:

- *Quốc hiệu của nơi đây là gì? Hoàng Đế họ gì?*

Vĩnh Đóa khóc nức lên:

- *Tiểu thư người quên hết rồi sao? Đây là Đại Quốc, Hoàng tộc đều họ Hoàn Nhan!*

Biết chắc bản thân đã xuyên qua, Gia Hỷ hơi thở nhẹ, chỉ cần cơ giấu thân phận rồi tìm cách quay về sẽ ổn thôi. Nàng đảo mắt, nghĩ một giây rồi tìm câu trả lời hợp lý nhất:

- *Có lẽ bị ồm nặng khiến đầu óc ta không thanh tỉnh, có thể giải thích cặn kẽ hơn ta là ai không?*

Lúc này từ ngoài cửa, một thiếu nữ khác đi vào, cũng hơi giật mình, thân sắc vui mừng:

- *Tiểu thư tình rồi ư? Nô tì sắc thuốc cho người! Người mau uống khi nóng đi!*

Gia Hỷ nhìn Vĩnh Đóa, Vĩnh Đóa biết ý, mới nói:

- *Tiểu thư! Đây là Vĩnh Đan! Cũng là tì nữ theo người từ bé!*

Vĩnh Đan nhủ mảy, lo âu:

- *Tiểu thư sao vậy?*

Vĩnh Đóa chấm nước mắt:

- *Sau khi tỉnh dậy, tiểu thư không còn nhớ gì hết!*

Vĩnh Đan im lặng một hồi mới mở miệng:

- *Đừng cho ai biết chuyện này, phu nhân lại vin cớ này làm khó tiểu thư, từ từ giúp tiểu thư nhớ lại.*

Nói rồi Vĩnh Đan, Vĩnh Đóa tì mi tường tận miêu tả cuộc sống hằng ngày của chủ nhân khối thân thể này cho nàng nghe.

Hóa ra, đây là phủ đệ họ Phùng, đứng đầu là Thượng thư bộ binh Phùng Triều, cùng Đại phu nhân Hàn thị. Bởi lão phu nhân còn thọ nên Phùng phủ cũng chưa phân gia, Phùng Đại lão gia có năm huynh đệ. Trừ bỏ nhị phòng đang làm một huyện lệnh ở xa thì cả bốn phòng còn lại đều chung sống với nhau.

Thân thể này của một người tên Phùng Gia Hỷ trùng tên với nàng, là trưởng nữ đại phòng. Đại tiểu thư Phùng phủ, nhưng do nguyên phối sinh ra, không phải nữ nhi của Đại phu nhân Hàn thị. Sau khi mẫu thân Gia Hỷ qua đời, Hàn thị mới được đưa về Phùng phủ thành chính thất. Hàn thị có một con trai là Đại thiếu gia Phùng Cẩm, cùng một con gái Nhị tiểu thư Phùng Gia Hào. Phùng Đại lão gia còn có một di nương họ Phạm, sinh được Tứ tiểu thư Phùng Gia Hòa.

Nhị phòng ở xa tạm thời không cần nhắc đến.

Tam phòng có Tam lão gia Phùng Triện. Tam phu nhân Lâm thị. Lâm thị sinh được Nhị thiếu gia Phùng Vận cùng một cặp tì muội sinh đôi là Lục tiểu thư Phùng Tú My, Thất tiểu thư Phùng Tú Mai.

Tứ phòng có Tứ lão gia Phùng Hán. Tứ phu nhân Nguyễn thị. Nguyễn thị chỉ có một Ngũ tiểu thư Phùng Dạ Vân. Còn Tứ thiếu gia Phùng Hải và Ngũ thiếu gia Phùng Ngự đều do Mã di nương sinh ra.

Ngũ phòng có Ngũ lão gia Phùng Dư, Ngũ phu nhân cũng họ Hàn, cùng với Đại phu nhân là đường tì muội. Tuy vậy Ngũ phòng bao năm qua chỉ có một nữ nhi là Bát tiểu thư Phùng Bạch Thảo, do một nô tì thông phòng sinh ra, sau đó mất sớm.

Gia Hỷ ngẫm ngẫm một hồi, cố nhớ hết những lời Vĩnh Đan, Vĩnh Đóa nói, một hồi mới hỏi tiếp:

- *Vậy ta có bằng hữu hay không?*

Vĩnh Đóa hơi ngó người:

- *Bằng hữu?*

Vĩnh Đan lắc đầu, mắt hơi đỏ:

- *Tiểu thư không được xem trọng trong phủ, mấy năm nay cũng chẳng được ra ngoài! Làm gì có ai nguyện ý đến Tinh U viên chứ!*

Tinh U viên, ngay cả tên viên cũng thế hiện được, nơi này, thể nhân thường tình âm lạnh, chỉ trọng y sam bất trọng nhân! Nàng không thấy có gì không phải, ngược lại, Phùng Gia Hỷ này quan hệ mỏng, ít người biết đến, lại là lợi thể, cũng chẳng phải ứng phó nhiều.

Vĩnh Đan cho rằng Gia Hỷ buồn, mới xoa xoa lòng bàn tay hơi vàng vì ốm nặng, nói chuyện:

- *Tiểu thư tình là tốt rồi, Nhị tiểu thư thật cũng không biết điều, xô ngã tiểu thư xuống hồ sen, cũng không được một câu xin lỗi. Mấy ngày nay Hà ma bị đuổi đi khiến tiểu thư đến thuốc cũng bữa có bữa chẳng, không ngờ lại tình được!*

Gia Hỷ nghe Vĩnh Đan nói, cũng mờ mờ nhận biết. Nhị tiểu thư Phùng Gia Hào là nữ nhi thân sinh của Đại phu nhân gây họa đẩy thân thể này xuống nước, có lẽ khi đó ở mấy ngàn năm sau, nàng ngẩng cầu thang cùng lúc, mà xuyên qua!

Gia Hỷ nhìn căn phòng cũ nát, lòng chọn rời:

- *Đây là Tinh U viên?*

Vĩnh Đóa lắc đầu:

- *Không! Tiểu thư, đây là gian viện hoang, Đại phu nhân nói người bị thương nặng cần an tĩnh nghỉ ngơi nên mới chuyển ra đây!*

Gia Hỷ thờ thờ một hồi, nơi này quá tệ rồi, cũng có chút mùi ẩm mốc, liền đứng dậy:

- *Vậy về viện ta thôi!*

Vĩnh Đan, Vĩnh Đóa hơi ngần ngại:

- *Tiểu thư cũng chỉ vừa tỉnh, chưa đi được xa, để nô tì xin Đại phu nhân một cỗ kiệu tre, đưa người về viện?*

Gia Hỷ thần thờ một lúc, vốn đã quen sống ở hiện đại, nào biết quy tắc những gia tộc giàu có ngày xưa. Phùng phủ này Đại phu nhân quán gia, nào có chuyện nàng muốn đến đâu thì đến, muốn đi đâu thì đi. Trong lòng dâng lên chút chua xót, chút áy ngại.

Thân xác này mới mười hai mươi ba tuổi đã, quá nhỏ bé. Tâm hồn nàng trống rỗng. Nhìn trên bàn có cây tì bà gỗ đã thâm đen vài chỗ, có lẽ nữ chủ nhân thân thể này rất giỏi cầm nghệ, nàng vuốt ve bụi phủ:

- *Ta rất thích tì bà ư?*

Vĩnh Đan hơi đỏ mặt:

- *Đến chuyện này tiểu thư cũng không nhớ ư? Đàn này của Lữ Định Ân công tử!*

Gia Hỷ nhủ mảy, đầu bỗng đau một chút, tim cũng nhói lên mấy lần, chắc có lẽ Lữ Định Ân đó cùng nữ chủ thân thể này có mối quan hệ đặc biệt. Trong tâm khám nằng không có khái niệm nhưng miệng lại bất ngờ thốt lên:

- *Trường Thịnh ca?*

Ý thức Gia Hỷ dần dần hiện hữu, Trường Thịnh là tên tự của Lữ Định Ân, vốn là biểu ca của Phùng Gia Hỷ. Mẫu thân Lữ Định Ân cùng sinh mẫu Gia Hỷ vốn là thân tì muội. Lữ Định Ân làm nghề buôn bán, năm trước có ghé qua Phùng phủ thấp hương cầu mẫu thân Gia Hỷ, lại tặng nàng một cây tì bà, từ đó nàng xem tì bà là lẽ sống, tương tự Lữ Định Ân.

Phùng Gia Hỷ mười hai tuổi đã biết yêu, còn nàng hơi mười lăm xuyên vào thân thể này còn chưa biết đến mối tình đầu, bất giác cảm thấy vô cùng đáng thương.

Trời hơi lạnh, cũng đã vào tháng tám, gió lên loi qua mấy khe cửa hở hững, đã là mùa thu. Gia Hỷ hít một hơi dài, đã xuyên đến nơi đây, thì cũng phải từ từ chấp thuận. Chuyển tìm cách quay về đầu phải ngày một ngày hai. Nàng nhìn Vĩnh Đan Vĩnh Đóa, mỉm cười để cả hai yên tâm:

- *Chuẩn bị nước ấm, ta muốn đi tắm!*

Vĩnh Đóa gật đầu mạnh, toe toét chạy vội. Vĩnh Đan hươ hươ gối trúc trong tay:

- *Em đi hái hoa hồng thả vào nước!*

Một mình còn lại trong phòng lạnh, rót chén trà nguội, đại bi vô lệ, đại ngộ vô ngôn, đại tiểu vô thanh, nước mắt muốn rơi mà không rơi nổi, trời đổ chiều, mây núi cũng tận, chim bay về tổ. Bầu trời hai ngàn năm không đổi, chỉ có số mệnh hồng trần phẩm nhân thay đổi. Gia Hỷ trầm ngâm.

Gió đầu mùa!

Hiện tại để ngăn ngừa việc truyện của ta bị đăng lên những trang khác. Cho nên ta quyết định đặt chế độ riêng tư ở các chương tiếp theo.

Các nàng muốn đọc truyện chỉ cần bấm follow ta, sau đó xóa Hân Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương trong thư viện đi rồi thêm vào lại là có thể đọc thoải mái.

Ta rất tiếc về sự cố này!

Từ sáng đến giờ ta rất là buồn, các nàng cũng biết việc bị lấy mất công sức âm ức như thế nào mà! Lướt đọc, bình chọn và bình luận sẽ bị chia ra.

Web họ lại lớn, ta search trên google thì bản đăng lại còn xuất hiện trước cả bản chính.

Yên tâm là ta sẽ không bỏ truyện, vẫn tích cực lấp đầy hố cho các nàng! Ngày mai sẽ ra chương mới, nhớ làm theo hai bước trên để đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hân Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nhóm Bếp Cẩn Tinh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gia Hỷ tắm xong trời cũng chập tối, nàng dùng com dưới ánh đèn dầu, hơi hơi tù mù. Đại phu nhân không ưa nàng, nên cũng chẳng dốc tâm chuẩn bị, viện này hoang lạnh, đêm về tiếng côn trùng kêu rả rích.

Gia Hỷ không quen nhìn hai ti nữ đứng bên cạnh hầu hạ, nên nàng tự mình gấp thức ăn, trên bàn ba món một canh một điểm tâm, có thịt hầm cà tím đậu que khô, cá sông chưng gừng, ngon bị xào tỏi, canh nấm hương xương gà và bánh bao hấp nhân hạt dẻ. Com cũng là gạo ngon, trắng nõn từng hạt, mềm mại dẻo thơm, đưa vào miệng đã thấy vị ngọt tan lên đầu lưỡi. Nhưng nàng ăn không vô, dù bụng cũng thật đói. Cuối bữa, cũng chỉ có một góc đĩa rau xào vơi đi, còn lại đều nguyên vẹn như cũ. Gia Hỷ súc miệng bằng trà hoa hồng, xong xuôi liền nói:

- Hai em cũng chưa ăn gì đúng không? Ngồi xuống ăn đi! Rồi đem trà bát cho phòng bếp.

Vĩnh Đan, Vĩnh Đóa hơi ngần ngại, nhưng nhìn Gia Hỷ khẩn khoản, hai nàng cũng rụt rè ăn. Kỳ thật làm nô tì không thể ăn com đúng giờ như chủ tử. Sau khi hầu tiểu thư dùng com, hai nàng mới thay nhau đến phòng bếp nhận phần com của hạ nhân.

Gia Hỷ cũng không được sung gì mấy, phần hồi mồn của mẫu thân nàng sau khi mất đều bị Đại phu nhân trăm phương ngàn kế đoạt lấy, nói rằng giúp nàng quản lý, khi nào xuất giá thì mua đồ cưới. Nhưng Gia Hỷ bây giờ cũng đã mười hai tuổi, đến một phần tiền còn chưa được thấy. Mấy hôm nay nàng ốm, một lần lão phu nhân nhìn qua thương tiếc, mới móc hầu bao để nàng ăn ngon hơn.

Ăn xong lại quanh quẩn trong phòng, Vĩnh Đóa kéo rèm đóng kín cửa không để bướm đêm bay vào. Trên lò hương, Vĩnh Đan cẩn thận thêm mấy giọt tinh dầu, mùi bạc hà cay cay tràn tràn không khí.

Gia Hỷ ôm gối, dựa đầu vào hai chân mình, một lúc sau nàng buột miệng:

- Ta phải làm gì bây giờ?

Vĩnh Đan phe phẩy quạt xua khói đèn ám đen đi, nhẹ nhàng phân tích:

- Đầu tiên tiểu thư phải đến thăm lão phu nhân, người đã tình một ngày, lão phu nhân đối với người vốn không bạc. Còn xuất tiền tài mời đại phu tốt cho người!

Gia Hỷ gật gật đầu, lại hỏi:

- Còn phụ thân?

Vĩnh Đan hơi ngập ngừng, lại cười:

- Lão gia thường bận rộn chính sự không có thời gian gặp qua tiểu thư đâu!

Vĩnh Đóa ngắt lời:

- Tiểu thư, ngày mai là mười lăm, lão gia chắc sẽ đến viện của lão phu nhân thỉnh an!

Gia Hỷ ngẩn ngơ một lúc, lại kêu mệt, muốn ngủ. Kỳ thật, bây giờ ở hiện đại nàng cũng chỉ mới vừa đi làm về, có thể còn đang tắm, sau đó cùng bạn bè ra ngoài. Gia Hỷ kéo chăn trùm mặt lại, trong mơ những cảnh đường phố tấp nập, ồn ào hiện hữu. Nước mắt nàng không tự chủ cứ tuôn ra. Nàng nhớ nhà, có ba mẹ, có con cún ngoan, có bát cháo trứng gà mỗi sáng!

Đến khi Gia Hỷ tỉnh giấc, trời cũng chỉ mờ mờ, chưa sáng hẳn. Vĩnh Đan Vĩnh Đóa liền giúp nàng thay áo, chải đầu, rửa mặt. Gia Hỷ đứng trước tủ đồ gỗ mộc, bên trong chỉ bốn năm bộ sơ sài, xuyên về là một Đại tiểu thư, tư trang lại không bằng một nhân viên văn phòng hiện đại.

Gia Hỷ ngẫm ngẫm, tùy tiện lấy ra một bộ xiêm y nọ. Áo chần ngắn tay trắng, bỏ bên trong chân váy vàng thắt lưng ngang ngực màu rắng chiều, lại choàng áo ngoài thêu hoa hồng*.

Vĩnh Đan ti mi chọn trong hộp trâm cài mấy đóa kim quế** bằng vàng, khéo kẹp lên tóc xoắn, buộc nửa ra sau, thêm một đôi hoa tai ngọc. Cũng đã là những thứ quý giá nhất mà nàng có.

Bên ngoài vẫn chưa có ánh sáng, trời thảng tảm mịt mù nhiều, không khí lạnh, nhìn về xa xa đã thấy phòng bếp nổi đèn chuẩn bị bữa sáng cho chủ nhân. Gia Hỷ này ra một ý:

- Lão phu nhân thường ngày dùng điểm tâm gì?

Vĩnh Đóa đoán định:

- Tiểu thư muốn vào bếp? Lão phu nhân quanh năm chỉ ăn chay, không dùng đồ mặn, ăn uống rất thanh đạm.

Gia Hỷ gật đầu, nhìn trời một lúc rồi cẩn thận sang phòng bếp, Vĩnh Đóa đi trước soi đèn, Vĩnh Đan điu nàng bước. Bóng ba người lập lờ trong màn sương mùa thu, ần ần hiện hiện.

Gia Hỷ hơi ngần ngại đứng trước cửa, nàng nhìn nhìn ngó ngó một hồi thì thấy có hai ma ma bê rau củ đi vào.

Hai người họ nhìn nàng có vẻ ngạc nhiên:

- Tiểu thư đến đây là gì?

Sau đó cũng không nói thêm gì nữa, hì hục đem sọt to vào trong.

Vĩnh Đan lăm lăm:

- Tiểu thư thật dễ tính, nên mấy kẻ dưới mới quá quắc như vậy!

Gia Hỷ thở nhẹ, tự mình đi vào, bấy giờ mới thấy Phòng gia bề thế vô cùng. Phòng bếp chia vô số gian lớn nhỏ, hạ nhân cũng trên chục người luôn tay luôn chân không ngừng. Lúc này, từ đằng xa một lão nhân thông thả đi đến, Vĩnh Đan thì thào:

- Vị này là Vương chương sự, chuyên quản chuyện dầu củi gạo muối!

Gia Hỷ gật đầu chào Vương chương sự, ông cũng chấp tay hành lễ, lại ôn tồn hỏi han:

- Tiểu thư đã khỏe? Tiểu thư muốn dùng gì cả phần phở, không cần tự mình đến.

Gia Hỷ mỉm cười nói ra ý định muốn làm bữa sáng kính lão phu nhân. Vương chương sự cũng không thái độ gì, đưa nàng đến một gian bếp trống. Gia Hỷ xắn tay áo lên, ngắm nhìn mấy lượt, quyết định nấu cháo đậu đỏ ăn kèm nấm rơm kho tiêu và bí ngô om***

Gia Hỷ nhờ người vô sạch gạo, sau đó thêm đậu đỏ vào cùng hầm với nước mía lau, nêm chút muối. Lại cho dầu cái vào cháo sấu lòng, dội dầu sôi phi thơm hành, đem nấm hương xào lên, hai muỗng tương mặn ngọt, một ít tiêu sọ giã nát.

Tiếp theo rang gọt bí đỏ, xắt thành miếng vuông, rửa sạch, đập dập tơi phi với ít dầu trên chảo nóng, cho bí vào đảo đều, thêm củ cải trắng, nước tương cùng đậu phộng nguyên hạt vào, dậy nắp lại.

Gia Hỷ nấu dọn dẹp gian bếp sạch sẽ, đợi thức ăn chín. Vĩnh Đan, Vĩnh Đóa tròn mắt nhìn nàng, Đại tiểu thư từ trước đến giờ cũng không học nấu công nữ hồng gì, chỉ thích ca từ thơ phú, nay có thể vào bếp nấu com. Cho dù chỉ là mấy món đơn giản, cũng khiến người khác vô cùng tò mò.

Già Hỷ nầu đủ món trời cũng đã sáng, nắng sắp xấp tắt cả vào thập gỗ, thông thả đi bộ đến viện lão phu nhân.

Khi Già Hỷ vào trong, lão phu nhân cũng vừa thay y phục xong, đang đợi người hầu đem bữa sáng lên. Già Hỷ được Vu ma ma mời ra sau, nắng không dám nhìn lão phu nhân, hành lễ gượng gạo:

- *Tổ mẫu an khang!*

Lão phu nhân không mặn không nhạt, cho Vu ma ma đỡ nâng dậy:

- *Ngồi đi!*

Già Hỷ thấy thái độ lão phu nhân không tốt, càng không dám ngồi, nắng dè dặt nói:

- *Sáng sớm, con có đến phòng bếp, tự mình làm mấy món điểm tâm, tổ mẫu dùng qua!*

Vu ma ma đỡ thập gỗ trong tay Vịnh Đan, đem mấy đĩa thức ăn bày lên bàn, lúc này phòng bếp cũng đưa bữa sáng tới. La liệt món mặn món canh, chỉ riêng bánh bao cũng đã sáu bảy vị khác nhau. Già Hỷ ngượng ngùng xấu hổ không nói lên lời.

Lão phu nhân ngắm đáng vẻ Già Hỷ, thần ảnh nắng gầy gầy, bàn tay xương xường, đứng một mình cái mặt trông hơi có quạnh. Mười ngày trước còn vò ngã xuống hồ sen mà ngắt đi, hôm nay đến thỉnh an cố làm điểm tâm đem đến. Lão phu nhân nhớ ra, hôm trước qua thăm nắng thấy trên bàn chỉ có canh suông cùng dưa cà, liền quở trách Đại phu nhân một trận, còn trực tiếp đem tiền qua phòng bếp bồi bổ nắng. Hôm nay nắng đến trả ơn đi. Đứa trẻ này xem ra là quá sóng phẳng.

Lão phu nhân nghĩ đến đó, lại dịu giọng:

- *Con tính từ khi nào? Sao không cho gia nhân báo lại?*

Già Hỷ nghe lão phu nhân hỏi, cũng hơi lo sợ bị trách tội, liền chống chế:

- *Con tính ngày hôm qua, Nhị muội có sang thăm một chút, sau đó con cũng mơ hồ khó chịu nên Vịnh Đan Vịnh Đóa phải ở cạnh mãi. Không có người đến báo tổ mẫu!*

Lão phu nhân nghe vậy cũng không hỏi gì thêm, chỉ vào thức ăn, bảo nắng dùng. Già Hỷ ngồi xuống, cẩn thận nhìn chén ngọc đĩa bạc trên bàn, thật sang quý không gì tả nổi.

Dùng bữa xong, lão phu nhân ăn hết hai bát cháo đậu đỏ, cũng vui đi nửa phần nếm, bí nắng chuẩn bị. Vu ma ma khen ngợi không ngớt lời, lão phu nhân ăn uống rất kén chọn, kiêng khem, nay nắng có thể giúp bà ăn nhiều. Vu ma ma mừng rỡ ra mặt.

Lão phu nhân không cho Già Hỷ hầu súc miệng, nắng đánh đi ra bàn trà, ngồi một mình đợi mọi người đến. Lúc này Già Hỷ mới quan sát được viện. Đồ trong viện toàn bộ là gỗ sơn son, ở những góc bàn, chân ghế đều được thếp vàng cẩn thận. Trên giá đặt bình ngọc, lọ cỏ, gốm màu, có cả đồ thủy tinh phía Tây công phẩm đem đến thật trân quý. Hai cửa ngạch che bằng bình phong gỗ Hoa Lê, thêu cả chếp hoa sen, lối thêu hai mặt vô cùng tinh xảo, phối màu loan loan như họa. Có thể thấy được, Phùng phủ không kém hoàng thân quốc thích bao nhiêu.

Già Hỷ đợi thêm một khắc, thì thấy Tam phu nhân Lâm thị đưa theo hai nữ nhi Phùng Tú Mai, Phùng Tú Mi đến. Thấy Già Hỷ ngồi đó, cả hai nắng đều thi lễ một cái:

- *Trường ti an hảo!*

Già Hỷ đứng dậy nghiêng người tránh một phần lễ, lại mỉm cười với Tam phu nhân Lâm thị:

- *Tam thẩm mạnh khỏe! Hai vị muội muội cũng thế!*

Tam phu nhân đối đáp vài câu, hỏi thăm sức khỏe Già Hỷ. Già Hỷ cũng tự nhiên mà trả lời, nhìn Tam phu nhân áo bằng lụa nhưng cũng đã cũ, mếp áo còn hơi sờn một chút, hai tiểu thư tam phòng tuy y phục mới mẻ nhưng chất vải không quá tốt khiến Già Hảo đoán được chuyện tiền bạc tam phòng không hành thông lắm.

Một lúc sau, Đại phu nhân, Ngũ phu nhân cùng Phùng Già Hảo và Phùng Già Hòa đến. Đại phu nhân mặc ngoài áo dài đỏ cộc tay, phía trước thêu bích thủy uyển ương bằng kim tuyến, có năm khuy gài bằng ngọc thẳng hàng, vạt áo xẻ tà đối xứng, bên trong váy lụa mềm màu huyết dụ, tay áo dài rộng chấm gót, viền áo hình sóng lượn. Phùng Già Hảo cũng không kém cạnh, áo chên dài tay phủ qua thắt lưng màu thiên thanh, thêu hoa hải đường hồng nhạt, váy mã diện xếp nếp viền hoa, thắt lưng đỏ tươi. Tóc bện hai bên, cài trâm vàng đeo khuyên phi thủy, tay mang vòng bạch ngọc dương chi. Chỉ riêng Phùng Già Hòa một thân bạch y thêu hoa cúc, tóc dài buộc hồ bằng lụa tím, cài trâm ngọc qua nút buộc, so với hai mẫu từ Đại phu nhân, Phùng Già Hòa trông xinh đẹp thanh nhã hơn hẳn.

Đại phu nhân tiến vào, trong phòng liền đứng lên, Đại phu nhân liếc mắt qua Già Hỷ một cái, lại gật đầu lấy lệ, sau nắm tay Phùng Già Hảo ngồi xuống trên cùng vị trí, Phùng Già Hòa lặng lẽ ngồi cạnh, cũng chỉ dám nhìn Già Hỷ một cái kín đáo. Ngũ phu nhân đi sau cùng, áo màu bạc viền tím, tóc vấn đơn sơ cài trâm bạc, có điều trên cổ đeo một chuỗi minh châu quý, hạt nào cũng tròn đều tằm tắp. Tam phu nhân từ đó cũng không nói chuyện nữa, chỉ chăm chú nhìn vào chén trà, phần tích từng lá trà một.

Lão phu nhân bây giờ cũng bước ra, bà mặc áo dài thêu họa tiết như ý, tay viền xà, dưới thân váy đen chấm gót lộ ra hài vàng có đính bảo thạch. Lão phu nhân nhìn qua một lượt oanh oanh yến yến trong phòng đang hành lễ, bà ngồi xuống, cả phòng cũng ngồi theo.

Lão phu nhân hỏi qua mấy chuyện không quan trọng, lại nhìn Ngũ phu nhân:

- *Bát tiểu thư đâu? Sao không đến?*

Ngũ phu nhân lập tức đứng lên:

- *Sáng sớm ma ma có báo cho con đâu, bảo rằng Bát ti nhi đêm qua nhiễm phong hàn, con đâu đã cho người mời đại phu đến kê thuốc!*

Lão phu nhân gật đầu, vừa nhìn Đại phu nhân định nói gì thì từ ngoài cửa tiếng Tứ phu nhân Nguyễn thị lạnh lạnh đưa vào:

- *Con đâu đi rồi!*

Tứ phu nhân cùng một đoàn bốn năm ti nữ ma ma đi vào, Phùng Dạ Văn bị Tứ phu nhân đẩy ra trước thỉnh an lão phu nhân, còn bản thân Tứ phu nhân tự nhiên ngồi xuống. Đằng sau Nguyễn thị, Ngũ thiếu gia đang được bà vú bế trong bọc vải. Lão phu nhân không giận Nguyễn thị, ngược lại còn để Vu ma ma ôm Phùng Dạ Văn lên tháp ngồi với mình.

Các tiểu thư trong phủ không chênh lệch bao nhiêu tuổi, Phùng Già Hỷ mười hai tuổi, nhưng Nhị tiểu thư Phùng Già Hảo và Tứ tiểu thư Phùng Già Hòa cũng đều mười một, chẳng qua chỉ hơn kém cái tháng sinh. Ngũ tiểu thư Phùng Dạ Văn cũng mười tuổi. Đối ti muội song sinh Phùng Tú Mai, Phùng Tú Mi cũng đã chín tuổi, chỉ có Bát tiểu thư Phùng Bạch Thảo nhỏ nhất tám tuổi mà thôi!

Già Hỷ tỏ mò nhìn Tứ phu nhân, người này gương mặt tươi tắn, tóc vấn yểu đoạ kẻ ***** nhưng nhìn không già, ngược lại còn tăng phần quý hiển. Trên đầu cài trâm điểm thủy*****, y phục màu xanh, áo chên tay rộng bó eo phôi váy ngọc bích dài quá đất, chân mang hài đỏ thêu họa tiết long công.

Trên tháp, lão phu nhân cùng Phùng Dạ Văn thủ thi trò chuyện, phía dưới, Đại phu nhân cùng Phùng Già Hảo cũng thi thăm to nhỏ, trong phòng dâng lên cảm giác ngượng ngập.

Hồi lâu, không hiểu Phùng Dạ Văn xóc xía những gì mà lão phu nhân lại quay sang Đại phu nhân khó chịu:

- *Đại ti nhi đã tỉnh từ hôm qua, sao không nghe Đại phu nhân báo tin đến viện của lão bà này?*

Đại phu nhân Hàn thị gãi vờ gặt mình, mỉm cười lấy lệ:

- *Con đâu tới qua mới nghe Nhị ti nhi nói lại, khi đó đã khuya, không dám quấy rầy mẹ!*

Lão phu nhân vẫn không buông:

- *Bên cạnh Đại ti nhi còn có một ma ma đứng không?*

Đại phu nhân Hàn thị vẫn không thu nụ cười, nhắt nhắt trả lời:

- *Là Hà ma ma, mấy hôm trước chạm trể sắc thuốc cho Đại ti nhi, con đâu đã đuổi ra làm vườn rồi a!*

Lão phu nhân hừ nhẹ một tiếng, nói nặng nhẹ mấy câu:

- *Trong phủ không phải nghèo khó đến mức không nuôi được bà vú cho đám trẻ! Đại phu nhân nắm quyền quản gia, nếu không làm nổi thì nên giao bớt cho người khác!*

Hàn thị cắn răng không trả lời, là phu nhân Đại phòng, nắm quyền trong phủ này đã chục năm, làm sao không biết lão phu nhân vẫn có ý cất nhắc Tứ phòng, muốn chia bớt quyền hành cho Nguyễn thị đó. Đại phu nhân bình tĩnh:

- *Là con đâu sơ sót, con đâu sẽ điều Hà ma ma trở lại Tĩnh U viện ngay!*

Nói rồi lại quay sang Già Hỷ:

- Đại tì nhi đã đỡ bệnh, cũng nên quay về Tĩnh U viên, mẫu thân sẽ cho người sắp xếp hộ con, chiều nay có thể chuyển đi được rồi!

Gia Hỷ kín đáo thở ra, thì lễ một cái:

- Tạ ơn mẫu thân quan tâm!

* Phục trang của Phùng Gia Hỷ.

** Hoa kim quế

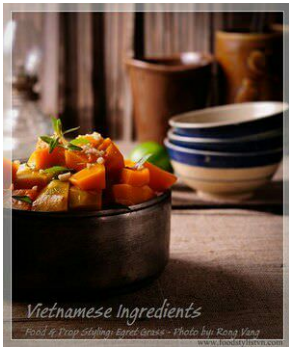
Cháo đậu đỏ

Nấm hương kho tiêu

Bi đó om

**** Uy dọa ké

***** Trâm điểm thùy

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Âm Y Ngọc Thực

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lão phu nhân nghe Hàn thị nói thì ra vẻ hài lòng, lại ăn cần hỏi han Phùng Dạ Vân. Được một lúc sau, Vu ma ma ghé vào tai lão phu nhân bẩm báo mấy câu, lão phu nhân nhấp ngụm trà, thông thả phản phó:

- Hôm nay trên triều có sự vụ quan trọng, mấy người lão Đại không hồi phủ sớm được, tạm thời ai về viện vậy, chiều nay theo lệ dùng cơm đoàn viên.

Lão phu nhân cũng không đợi mọi người nghe hết, liền sửa soạn đứng dậy, dắt theo Phùng Dạ Vân vào trong, bên ngoài sảnh, lần lượt các phu nhân ra về, đám tiểu thư cũng nói gót theo sau. Nguyễn thị nghênh ngang chen qua mặt đại phòng đi trước, Đại phu nhân hừ lạnh, nhưng cũng không gây ra cái gì với tứ phòng vô lễ.

Gia Hỷ nhìn trời cũng đã không còn sớm, lúc sáng tinh an chỉ ăn qua một chút ở viện lão phu nhân, năng giữ ý không dám ăn nhiều, bảy giờ bụng cũng sôi lên. Vịnh Đóa liền chạy đến nhà bếp lấy một chút điểm tâm, là bánh đậu xanh sữa bò, ngọt thơm mà không ngán, mềm dẻo trong miệng.

Gia Hỷ nhìn đĩa sứ xanh ngọc, vẽ hoa mai đỏ, trên bảy bánh vàng tươi thích mắt, chợt nhớ đến chiều nay dùng cơm đoàn viên, năng mới hỏi qua. Hóa ra Phùng phủ thật không ít quy tắc, mỗi ba ngày một, thiếp thất đi nương đều phải đến ăn chủ mẫu, các phòng lại phải thỉnh an lão phu nhân. Buổi chiều mười lăm hàng tháng sẽ sang Ngọc Thực viện dùng cơm cùng nhau, tò ý đoán kết gần bó.

Gia Hỷ tiếp thu thông tin, lại nhớ đến thái độ mấy vị phu nhân đối lập nhau, không khỏi tò mò:

- Tam phòng hình như không được sung túc?

Vịnh Đan gật đầu:

- Tam lão gia là thứ xuất, nên không được lão phu nhân coi trọng!

Gia Hỷ ngạc nhiên:

- Thứ xuất?

Vịnh Đan khẳng định:

- Nhị phòng cùng tam phòng đều thứ xuất, nếu không đến bây giờ sao Nhị lão gia mới chỉ có một cái Huyền lệnh. Tam lão gia cũng chỉ một Biên tu Hàn lâm viện.

Gia Hỷ hơi im lặng, cả hai chức quan trên đầu thất phẩm, tam phòng có ba đứa trẻ hai người lớn, gặt gấu vá vai thì mới tạm đủ, may mà Tam lão gia yên phận không nạp thiếp thất!

- Tứ phu nhân rất được lòng lão phu nhân?

Vịnh Đan vừa rót thêm chén trà nóng hầu nàng ăn bánh, khỏi trà tán mát trong không khí, vừa trả lời:

- Tiểu thư quên rồi sao, Tứ phu nhân là cháu họ, gọi lão phu nhân là di, thêm nữa, Tứ phu nhân vào cửa khi Tứ lão gia còn chưa có chút công danh gì, Tứ phu nhân là bỏ vốn riêng để Tứ lão gia đi thi, năm lần bảy lượt thi vẫn đều không có nổi một cái tú tài. Tứ phu nhân liền lo lót để Tứ lão gia có một cái vô quan, dần dần mới lên được làm Phó tướng, bảo vệ phía nam kinh thành!

Phó tướng cũng là ngũ phẩm đi, Nguyễn thị đối nhân xử thế như vậy, lão phu nhân ắt hẳn vừa lòng, hơn hết, Phùng Dạ Vân giống tính cách Nguyễn thị, lạnh lợi lãnh lót bên tai lão phu nhân, mua một chút tâm tư của bà, hẳn là một bước tính toán tốt. Chỉ đáng tiếc, Tứ phu nhân không thể sinh nở nữa, bằng không cũng không nằng một đi nương lên bên cạnh. Gia Hỷ cảm thán:

- Tứ phu nhân giỏi giang là thế, vẫn phải chia sẻ Tứ lão gia với Mã di nương đó sao?

Vịnh Đóa nhìn quanh rồi nhỏ giọng:

- Tứ khi em và Vịnh San vào phủ, đã nghe mấy bà tử trong nhà bát quái rằng, sau khi sinh Ngũ tiểu thư, Tứ phu nhân có hoài thai thêm một lần, đại phu đã coi rõ đó là nam hài, được bốn tháng thì mất đi. Tứ phu nhân sau lần đó cũng không mang thai được nữa. Chuyện này liên quan đến đại phòng, lão phu nhân khi đó căm tức Đại phu nhân, sau Đại lão gia phải tìm cách để tiền cử Tứ lão gia, thì Tứ phòng mới để yên cho Đại phòng!

Vịnh San nhu mày, suýt một tiếng:

- Nói bậy! Hà ma ma hay tùy tiện mồm mép người lại muốn học theo, lão phu nhân đã cấm nhắc đến, đừng để bị phạt!

Vịnh Đóa bĩu môi, không nói gì nữa, đem đĩa sứ trên bàn trà phòng bếp, tiện thể nhận bữa trưa. Vịnh Đan lau dọn bàn, nhìn về mặt tò mò của Gia Hỷ, không nhịn được cũng đem một số chuyện nói ra:

- Em cùng Vịnh Đóa hầu người từ khi người năm tuổi đến bây giờ, tiểu thư cũng đã sắp xuất giá, Phùng gia sau mười lăm tuổi đều làm lễ cưới trăm rồi già đi, tuy tiểu thư là trưởng nữ, nhưng nếu người cứ vắng lặng như vậy mãi, sợ rằng sẽ không được mối hôn tốt!

Gia Hỷ nghe mấy câu chân tình thì hơi ứa nước mắt, gặt gặt đầu rồi quay mặt vào trong:

- Hai em đừng phần cơm của ta đi, ta ăn không vào!

Vịnh Đan thở dài, sau khi tiểu thư năng tinh dậy, tính cách cũng thay đổi nhiều, thường ngày, tiểu thư chỉ ở trong viện, nếu không cần phải đến thỉnh an cũng tìm cách trốn thỉnh an, mỗi câu nói đều nhắc đến "Trưởng Thỉnh ca ca", si tâm Lữ Định Ân sẽ đến hỏi cưới mình. Nay tiểu thư còn hỏi chuyện các phòng, quan tâm đến phủ sự, Vịnh Đan muốn nhân cơ hội này nhắc nhở tiểu thư lưu tâm đến chuyện hôn sự mai sau.

Bữa trưa dùng xong thì mấy bà tử già nò từ đại phòng đến, giúp đỡ Gia Hỷ thu dọn về lại Tĩnh U viện. Hà ma ma được trả lại hầu hạ nàng, nhìn Gia Hỷ mắt có hơi ướt, Gia Hỷ vỗ vỗ tay bà, cũng không nói gì trước mặt đồng người.

Lão phu nhân cho hai gã thò sử đem bánh kiệu* của chính bản thân đến đưa Gia Hỷ về viện, đây là ân huệ đặc biệt đi. Gia Hỷ nhìn cỗ kiệu chạm long quý hổ phục, mái cũng che bằng gấm Tô Châu đỏ tươi mà lòng có chút kính sợ. Hà ma ma đỡ nàng lên kiệu ngồi, thì thăm vào tai:

- Là lão phu nhân coi trọng người!

Gia Hỷ lắc đầu, cái này là lão phu nhân muốn hạ uy phong của đại phòng, năng đứng ở giữa như cá nhỏ trong hồ sen, người nào đầu nhau nàng cũng thiệt. Gia Hỷ trên kiệu lắc lư đi về. Hai bên Phùng phủ trấn cảm dị thảo, đường đi qua hoa viên quanh co vô cùng, đi ba bước dừng già sen, năm bước có cỏ thụ, mười bước một tiểu đình, cảnh sắc vô cùng mê hoặc.

Một hồi sau, Gia Hỷ cũng đến được viện, Tĩnh U viện cảnh cũng như tên, trước sân mấy khóm hoa nở muộn, vắng vẻ thanh lạnh, cái nắng vàng vọt đầu đông càng thêm thê lương.** Hà ma ma móc hầu bao thường cho mấy phu kiệu cùng bà từ

dọn dẹp viện, Vịnh Đan đầu nàng vào khuê phòng, Vịnh Đóa rót ấm trà nóng đã được pha sẵn.

Khuê phòng tịch tịch, một bình phong thêu sen chắn ngang nơi tiếp khách và giường ngủ, cạnh giường một tủ nhỏ có đèn liên hoa, rèm vải lụa mỏng màu đào nhạt, thả chạm sàn trải thảm mềm*** Chỉ là trên bàn phấn gỗ đỏ, có một chiếc gương lưu ly trắng thủy tinh, Gia Hỷ hơi kinh ngạc, gương thủy tinh này chắc hẳn là cống phẩm đi, luận về vai vế trong nhà, nàng không thể có được, luận độ ần sùng lại càng không.

Vịnh Đan thấy gương mặt bờ ngõ của nàng trong gương, mỉm cười:

- *Chiếc gương này là hồi môn của Lữ phu nhân năm đó, sau để lại cho người, mấy lần Nhị tiểu thư sang quấy đòi đều bị lão gia gạt đi!*

Gia Hỷ nghĩ thầm, nếu như vậy không phải quan hệ giữa mẫu thân và phụ thân rất tốt sao, phụ thân mới không đành lấy đi gương lưu ly này. Có điều nàng mới mười hai tuổi, Đại thiếu gia đã mười lăm, nghĩa là trước khi mẫu thân nàng vào cửa ba năm phụ thân đã qua lại với Hân thị đó, nhưng vì lý do gì không nạp luôn Hân thị, đợi mẫu thân nàng qua đời mới rước về?

Gia Hỷ mãi mê suy nghĩ một hồi, Hân ma ma mới nhắc nhở:

- *Tiểu thư, cũng sắp đến giờ đi Ngọc Thực viện rồi!*

Gia Hỷ gật đầu, ra sau mộc dục phòng chuẩn bị tắm gội, thay đổi phục trang, xong xuôi cũng vừa vận gỗ đi. Gia Hỷ đi bộ, trong phủ ngoài lầu phu nhân, nếu không ai có việc gì đều phải đi bộ, trừ khi người đó được đặc cách, thai nghén sinh nở, bị thương, đau ốm. Hoặc ngày tuyết rơi dày vạn bất đắc dĩ phải ra ngoài.

Ngọc Thực viện làm một trong tổ hợp tam đại viện từ đường, đường dẫn vào viện đi qua hồ cá nhỏ, thả bèo nuôi cá chép đỏ, qua cầu gấp một khuyết môn**** vào trong nhìn phải là Ngọc thực viện, ngo trái là Cẩm y hiên, chính giữa là Giáo môn, qua Giáo môn là Từ đường. Nữ nhân ngày thường không được đến Từ đường bái lạy, nên cũng chỉ quỳ ở Giáo môn hành lễ. Hai bên Ngọc thực viện dễ dàng thien, mà Cẩm y hiên chính là nơi giữ gìn lễ phục, quan phục, đồ ngự ban các đời trước hoặc không dùng đến.

Một gia tộc đã mấy đời phụng sự triều chính, phủ đệ nằm giữa kinh thành nơi địa thế tốt nhất, thì quy củ trong nhà cũng không thể nào ít được. Gia Hỷ hít một hơi, cẩn thận vào sân, nhìn trên trần hành lang cũng được treo đèn lục giác***** sang quý, trong phòng đều đốt trầm ngân nên lớn chấy rục rở.

Lão phu nhân một bàn niềng, trên cùng giữa viện, đang được Vu ma ma kiểm tra bảy biện. Dưới lão phu nhân bốn bộ bàn gỗ xếp đối xứng dành cho lão gia phu nhân các phòng. Thiên điện bên trái cách một bình phong là dành các tiểu thư, ngược lại bên phải dành cho thiếu gia. Nam nữ lên năm đã phân biệt, Phòng phủ đặt nguyên tắc này lên hàng đầu. Bởi vậy nữ nhân Phùng gia trăm năm đều tiếng tốt, tuy nhiên Phùng gia lại không đẩy người vào tranh sủng trong cung, vì thế tuy phú quý nhưng chưa nổi một cái tước phong.

Gia Hỷ loay hoay ngoài điện, nhìn từ xa đã thấy Phùng Dạ Vân một mình đến, tay phát phơ khăn lụa màu lục, nhìn thấy Gia Hỷ liền đoan trang mỉm cười nhưng không thi lễ:

- *Trường tỉ an hảo!*

Gia Hỷ hơi ngạc nhiên, nhưng cũng nhanh chóng vẽ một nụ cười lên miệng:

- *Muội muội đến thật sớm!*

Phùng Dạ Vân thom thót nói chuyện:

- *Chẳng phải tỉ đi đến sớm hơn muội đấy ư, muội đây là thềm lầu Tứ xuyên***** không chịu nổi!*

Gia Hỷ cũng phím chuyện năng vai câu, biết được từ trưa biểu thiếu gia Hân phủ có ghé qua thăm Đại phu nhân cùng Ngũ phu nhân. Một khắc sau, trong sân đã đông đảo tiếng cười nói. Đại lão gia đi trước, theo chân ông là Đại phu nhân nắm tay Phùng Gia Hảo, còn Phùng Gia Hòa thì không thấy đâu.

Đại phòng đã vào sân, Phùng Gia Hỷ cũng không thể tiếp chuyện với Phùng Dạ Vân được nữa, liền đến cạnh Đại lão gia:

- *Nữ nhi thành an phụ thân, mẫu thân!*

Đại lão gia gật đầu một cái:

- *Con còn mệt nhiều?*

Gia Hỷ lắc đầu:

- *Nữ nhi ở ngoài căn viện trống kia đã thấy khỏe khoắn, hôm nay mẫu thân cũng đã chuyển con về lại Tĩnh U viện.*

Đại lão gia chỉ về phía sau Hân thị:

- *Ra sau cùng mấy tỉ muội chuẩn bị vào trong!*

Gia Hỷ thi lễ một cái, cẩn thận chào Hân thị:

- *Mẫu thân an hảo!*

Hân thị tò vò rộng rãi, thân thiết nắm tay Gia Hỷ đi bên cạnh, đẩy Phùng Gia Hảo sang một bên. Gia Hỷ mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân đi thêm một đoạn thì nghe tiếng hai thiếu niên:

- *Phụ thân, mẫu thân!*

- *Lão gia, phu nhân!*

Phùng Gia Hảo cũng vui vẻ chạy ra trước:

- *Đại ca, biểu ca!*

Phùng Gia Hảo lúc này mới thấy Phùng Gia Hòa đứng sau hai người họ, một thân y phục hoa cúc màu vàng tao nhã, tay đang nắm sáo ngọc, hơi bẽn lẽn:

- *Biểu ca là tặng Tứ muội sáo ngọc này?*

Phùng Gia Hòa nhìn qua biểu thiếu gia, thấy hẳn không nói gì, mới rụt rè:

- *Là muội muội thích sáo ngọc này, nên biểu ca cho muội.*

Chỉ "cho" và "tặng" tuy đồng nghĩa nhưng khác sắc thái, Phùng Gia Hảo cũng không nói gì nữa. Nhưng Đại phu nhân thì thay đổi sắc mặt, có hơi liếc nhìn biểu thiếu gia.

Gia Hỷ nhìn thẳng lên. Đại thiếu gia Phùng phủ không hổ danh dòng dõi nhà quan, vóc dáng cao gầy, hơi xanh xao, một thân áo nhạt màu khoáng ngoài, bạch y bên trong, tay cầm quạt giấy có viết thơ từ, thanh nhã thật thanh nhã! Biểu thiếu gia thì khác hẳn, vóc người khỏe mạnh, y phục lụa tím sẫm, gương mặt anh tuấn nhưng có đáy mắt có ánh nhìn âm hiểm, nụ cười cũng nửa vui!

Đại thiếu gia lướt qua Gia Hỷ một chút đánh giá, lại chào hỏi tự nhiên:

- *Đại muội hôm nay cũng đến? Thường ngày muốn nhìn thấy muội cũng không dễ!*

Gia Hỷ thi lễ một cái, đối đáp có lễ:

- *Đại ca an hảo!*

Biểu thiếu gia tiến đến một bước, chấp tay ngang ngực:

- *Ra mắt Đại tiểu thư!*

Gia Hỷ lùi lại một chút, đứng sau Vịnh Đan Vịnh Đóa:

- *Hân thiếu gia hữu lễ, Gia Hỷ không dám nhận!*

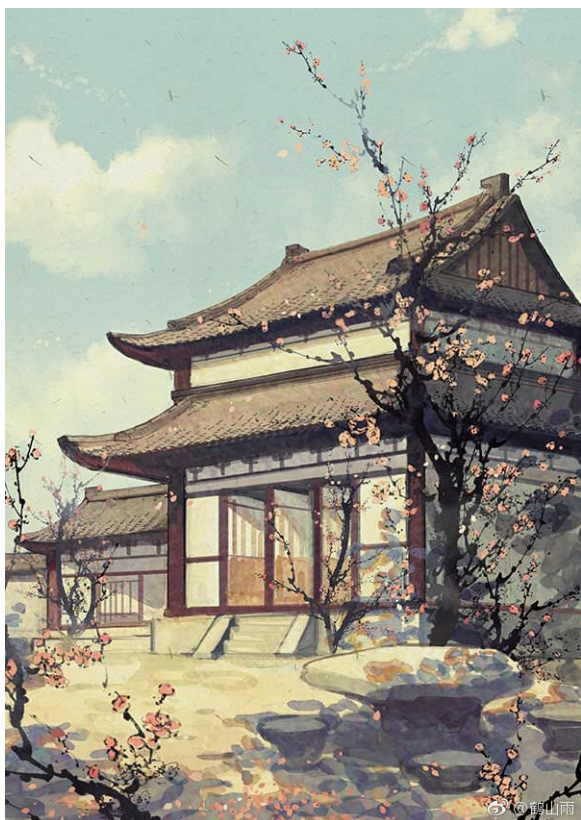
Từ trước cửa, Vu ma ma đã lên tiếng:

- *Lão phu nhân mời mọi người vào trong!*

* bánh kiệu

** Tĩnh U viên

*** khuê phòng Phùng Gia Hỷ

**** nguyệt môn

***** đèn lục giác

***** lầu Tứ Xuyên

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lửa Trời Không Tắt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Theo chân Đại lão gia, Đại phu nhân, Gia Hỷ nhanh chóng vào trong, sau khi qua loa bái kiến, các tiểu thư, thiếu gia liền nhanh ra sau bình phong.

Gia Hỷ ngồi xuống đầu tiên, bàn tròn xoay được, mỗi người một phần lẩu Tứ Xuyên, cùng mười mấy món mặn, mười mấy món rau, lại thêm mười mấy loại điểm tâm khác. Sau lưng mỗi tiểu thư đều có kẻ hầu người hạ chọn món gấp món.

Bởi vì bên ngoài lão phu nhân vẫn chưa khai tiệc, còn đang nói chuyện, nên trong này, các nàng vẫn chưa động đũa. Tiếng dõng đáp rõ mồn một vang vào tai các nàng.

Đại phu nhân Hàn thị tươi cười đứng lên nhìn lão phu nhân:

- Con dâu có việc này xin ý của mẹ!

Lão phu nhân gật đầu, có Đại lão gia ở đây, bà cũng không tiện làm khó Hàn thị:

- Nói đi.

Đại phu nhân nhìn qua Đại lão gia một giây, mới mở miệng:

- Hàn gia nhị thiếu cũng là biểu huynh đệ đám nhỏ trong phòng, nay lên kinh học tập, cũng không có nơi nào thuận tiện ở lại hơn phủ chúng ta, lại cùng độ tuổi với Cẩm nhi, để cả hai giúp nhau đùa mài cũng là điều tốt.

Lão phu nhân im lặng nghe Đại phu nhân nói hết. Hàn gia dù gì cũng là phú quý gia tộc, nếu không làm sao có đến hai đứa con dâu họ Hàn vào cửa bà. Chỉ là Hàn gia không có phủ đệ ở kinh thành, vẫn sinh sống tại Bình Thành nên mới gọi gắm Hàn gia nhị thiếu đến, gia sư dạy một cũng là dạy, dạy hai cũng là dạy, hơn hết tiện dịp bán cho Hàn gia một cái nhân tình đi. Và lại chi phí của hắn chính là do Đại phu nhân bỏ ra. Lão phu nhân nhanh chóng đồng ý, còn khoa trương gọi biểu thiếu gia đến dặn dò vài câu.

Phùng Gia Hòa ngồi bên trong bình phong, cổ nghe hết động tĩnh bên ngoài, khi biết tin biểu thiếu gia được ở lại Phùng phủ, liền bày ra sắc mặt vui mừng. Gia Hỷ chăm chú nhìn xung quanh, trừ Phùng Gia Hòa kích động, còn lại đều an an tĩnh tĩnh, Phùng Gia Hảo đang sẫm soi đôi hài đỏ dính lông vũ của Phùng Dạ Vân, không biểu lộ gì.

Bây giờ mấy hạ nhân mới bắt đầu đốt lò nấu lẩu, khói bay nghi ngút thơm phức. Lão phu nhân nhìn xuống dưới thấy trống một ghế, liền bực nhọc:

- Lão Ngũ đâu?

Đây chính là hỏi Ngũ lão gia Phùng Dư, Ngũ phu nhân vội vã đứng dậy:

- Thừa mẹ, mấy ngày nay, Ngũ gia đều không về phủ!

Lão phu nhân trừng mắt, gằn giọng:

- *Cười phải một nương tử như phu nhân, lão Ngũ không về cũng không trách được. Cái bụng phu nhân bao giờ mới có thể có hài tử. Người ta nói cây độc không trái...*

Lão phu nhân dai dẳng nói, Từ lão gia nhìn ra vẻ ái ngại của Ngũ phu nhân liền xuề xòa:

- *Mẹ, thôi nào, lâu ngày mới được dịp đoàn viên, ai lại không biết lão Ngũ quanh năm chỉ nằm ở sòng bạc, cứ kệ đi vậy. Chúng ta dùng cơm!*

Lão phu nhân chuyển ánh mắt âu yếm sang nhìn Từ lão gia, mềm hẳn giọng:

- *Lão Tứ thật tốt, còn nói đỡ cho người khác!*

Lại nhìn sang Từ phu nhân cười cười:

- *Mế Di, trên bàn ta có nho đỏ con thích ăn, mùa đông năm nay sợ rằng không còn nữa. Vu ma ma đem xuống cho Tứ phu nhân.*

Nguyễn thị thon thót đỡ hộ Vu ma ma, nhìn lão phu nhân trách móc:

- *Mẹ cũng thích nho đỏ, con đâu hiểu kính mẹ cả phần con dâu!*

Thật là một mảnh mẩu từ từ hiếu. Đại lão gia có chút chướng mắt, ho khan một tiếng, cộc cằn nói:

- *Dùng cơm thôi!*

Lúc này từ bên chính sảnh mới bắt đầu im lặng, tiếng lò than nổ tí tách, lẩu sôi ùng ục. Đến khi trời tối hẳn, bữa cơm đoàn viên này mới dùng xong. Gia Hỷ đem bụng no kênh đi về lại Tĩnh U viên.

Hà ma ma phui phui mưa bụi trên áo Gia Hỷ, lại đốt thêm nền lên, miệng bàn luận chuyện xảy ra ở Ngọc Thực viện vừa rồi, Gia Hỷ cũng tò mò nên không ngăn cản, Hà ma ma được sức nói:

- *Tiểu thư không biết chứ, nói Ngũ lão gia là một tay phá gia chi tử cũng không sai được. Từ thời thiếu niên đến bây giờ nếu không đến kì viện chính là vô sòng bạc, Ngũ phu nhân khi gả vào cửa có hồi môn kha khá, về sau dần dần cầm bản để trả nợ cho Ngũ lão gia!*

Gia Hỷ ngồi trên giường, ngấm chân vào thảo dược, năng gọi chuyện:

- *Tổ mẫu để yên cho Ngũ phu nhân làm vậy à?*

Hà ma ma lắc đầu:

- *Lão phu nhân hiển nhiên sợ mất mặt nên không cho đem ra ngoài, nhưng cũng không chịu bỏ bạc ra giúp. Cuối cùng Đại phu nhân trả giá hồi mua hết tài sản của Ngũ phu nhân!*

Gia Hỷ nhàu mày:

- *Họ là đường tì muội cơ mà?*

Hà ma ma sống trong Phùng phủ đã lâu, mấy loại thâm cung bí sử trong gia tộc đều nắm rõ, nay có dịp liền như núi lửa trào ra kể lể:

- *Đại phu nhân vào cửa trước, khi đó Ngũ lão gia mới gây ra án mạng, Đại lão gia tổn không ít tiền bạc công sức để bịt miệng nhà nạn nhân cùng lo lót Hình bộ.*

Vĩnh Đóa đem nước rửa mặt cho Gia Hỷ, nghe đến đó liền xác nhận:

- *Cái này mấy bà tử làm việc nặng có kẻ cho em nghe một lần! Ngũ lão gia vì mê nương tử mới tên gác cổng sòng bạc mà cưỡng hiếp nàng ta, không ngờ nương tử kia cứng rắn, thà chết chứ không chịu nhục.*

Gia Hỷ nghe mà kinh hãi, hơi sợ sợ mới hỏi:

- *Phu quân nàng ta thế nào?*

Hà ma ma bấu môi dài thượt:

- *Thôi đi, đàn ông một đám bạc tình, lão phu nhân đem cho hắn mấy cô hầu gái non tơ trẻ đẹp hắn liền rút đơn kiện Ngũ lão gia, tự nhận mười gây tội vu khống gây rối công đường.*

Gia Hỷ càng nghe càng thất kinh, trong lòng dâng lên một cỗ khó chịu, Hà ma ma không nhận ra, lại nói tiếp:

- *Ngũ lão gia lần đó vì người cùng đã chết rồi, nên mới bị cái án phạt 100 lượng vàng nộp quỹ công, nếu sau này tái phạm sẽ bị đưa đi đấy.*

Vĩnh Đóa, cúi xuống lau chân Gia Hỷ, kể lể:

- *Vậy mà Ngũ lão gia vẫn chứng nào tật đấy, sau lại làm nhục Ngũ phu nhân!*

Gia Hỷ nhớ lại đáng người mảnh dẻ tính cách nhứt nhát của Ngũ phu nhân ban chiều, thờ dật:

- *Chắc là bị trúng kế!*

Hà ma ma nhìn quanh, thì thầm:

- *Là Đại phu nhân mời Ngũ phu nhân đến phủ dùng trà, thưởng hoa. Đại phu nhân một phút đi đâu không rõ, Ngũ lão gia bắt gặp Ngũ phu nhân trong vườn hoa liền giở trò đồi bại. Ngũ phu nhân thất thán, lộ ra ngoài Hân gia chi có đường xuất gia, mà Ngũ lão gia phạm một tội nữa sẽ bị đi đấy, nên lão phu nhân mới đem lễ sang xin cưới Ngũ phu nhân về. Bởi vậy nên đến giờ Ngũ phu nhân vẫn chưa hoà thai, lão phu nhân luôn day night!*

Vĩnh Đan lúc này mới vào phòng, nghe mấy câu thủ thi liền trừng mắt:

- *Tiểu thư còn chưa đến tuổi đính hôn, các người đã kể những chuyện kinh sợ như vậy?*

Hà ma ma gượng gạo cười ra ngoài, Vĩnh Đóa huých vào vai Vĩnh Đan:

- *Giải cho cái thanh tao nhà cô!*

Gia Hỷ nhìn mấy người họ, trong lòng cũng nhận biết một chút, Vĩnh Đan tính tình mầu mực thủy mị, cũng trưởng thành hơn Vĩnh Đóa nhiều lần. Hà ma ma cũng chỉ là vú nuôi tầm thường, không phải người mẹ cả cái vào nhưng cũng không phải hồi môn của mẫu thân nàng. Gia Hỷ ngắm Vĩnh Đan đoan trang sắp xếp bàn phấn, chăm đến thối nên buồn rêm liền buộc miệng:

- *Hôm nay Vĩnh Đan trực đêm đi!*

Vĩnh Đan nhún chân một cái, mềm mại trả lời:

- *Vâng!*

Dưới thân giường chủ tử có một giường nhỏ chỉ bằng một phần ba dành cho tỉ nữ trực đêm nằm, trong đêm chủ nhân có sai bảo gì thì thuận tiện mà nghe thấy.

Trời cũng đã khuya, Vĩnh Đan sau khi hầu hạ Gia Hỷ lên giường cũng nằm xuống. Gia Hỷ ho nhẹ mấy tiếng, bắt chuyện:

- *Em năm nay bao nhiêu tuổi?*

Vĩnh Đan trở mình, hơi thờ hòa vào khí lạnh cuối thư:

- *Em đã mười tám!*

- *Thế Vĩnh Đóa cũng mười tám?*

- *Không, tiểu thư, Vĩnh Đóa mới chỉ mười ba.*

Mười tám tuổi ở cổ đại cũng sắp lấy chồng đi, Gia Hỷ hơi tiếc người tỉ nữ này, liền ướm hỏi:

- Khi nào em rời phủ xuất giá?

Vĩnh Đan cười hơi chua chát:

- Em làm gì có nơi nào để đi!

Trong bóng tối mờ mờ, gió xào xạt trên mái nhà thổi buốt buốt, tiếng thì thầm hai chủ tớ cũng lẫn vào làn hơi ấy.

Vĩnh Đan là con gái một Huyện thừa(1), một năm nọ nơi này bị lũ quét, vỡ đê, khí ấy Thái tử làm Khâm sai Đại thần chính lý đề điều đến, liền quy kết phụ thân nàng vô trách nhiệm, đẩy đi biên ải mười năm. Phụ thân nàng sức khỏe yếu, tuổi cao, ngã bệnh mà mất nơi tha hương. Huỳnh trưởng nàng khi ấy đề có tiền đưa thi thể phụ thân về, liền nghe theo lời chỉ dẫn, bán nàng làm nô.

Gia Hỷ đau lòng, mỗi người một cảnh, không ai chắc rằng mình có sung sướng hơn người khác không. Nàng im lặng thờ dờ rồi chìm dần vào giấc ngủ. Trên mái nhà, hừng đông đã hừng, có tiếng chim nhảy nhót chào ngày mới.

Gia Hỷ ngủ chưa được bao lâu thì Hà ma ma đánh thức nàng dậy, Đại phu nhân cho người gọi nàng sang bên đó dùng bữa sáng. Vĩnh Đan Vĩnh Đóa đều ngạc nhiên hết mực, trước giờ Đại phu nhân coi tiểu thư như không khí nay đột nhiên gọi nàng đến. Chưa hẳn đã là điều tốt.

Gia Hỷ nhanh chóng rửa mặt, chải đầu đổi xiêm y nhanh chân đi. Khi nàng đến cửa viện Đại phu nhân, cùng lúc gặp Phùng Gia Hòa. Phùng Gia Hòa gật nhẹ đầu chào nàng, chân hơi nhún xuống:

- Trưởng tí!

Gia Hỷ vươn tay đỡ nàng, vừa đỡ vừa lắc đầu:

- Từ muội không cần, đều là tí muội trong nhà cả!

Phùng Gia Hòa hơi gật đầu, đi sau nàng một chút vào trong. Gia Hỷ nhìn lên bàn, thức ăn đã được nhà bếp đưa lên hơn một nửa, nhưng Đại phu nhân chưa thấy ra. Nàng cũng không dám ngồi, thận trọng nép một bên nhìn đám người hầu luôn tay luôn chân. Viện Đại phu nhân tinh xảo trang trí vô cùng, bàn gỗ Hoa Lê, chạm họa tiết cá chép hóa long khảm xà cừ trần quý(2).

Gia Hỷ cùng Phùng Gia Hòa đợi lâu thật lâu, Phùng Gia Hảo mới đỡ Đại phu nhân từ trong phòng đi ra, Gia Hỷ thì lễ, thân mật chào hỏi:

- Mẫu thân an hảo!

Phùng Gia Hòa tiến lên một chút, thảo mai đưa đẩy:

- Mẫu thân! Hôm nay sắc mặt mẫu thân tốt quá! Chắc canh dưỡng sinh đã có tác dụng!

Đại phu nhân liếc hai nàng một cái, nhàn nhạt trả lời:

- Ngồi đi!

Phùng Gia Hòa hơi khựng lại, Phùng Gia Hảo hát qua vai Phùng Gia Hòa, mỉm cười kín đáo. Gia Hỷ nhủ vậy, đợi Đại phu nhân ngồi xuống mới dám ngồi. Bữa cơm diễn ra trong im lặng, nhạt thêch. Một hồi lâu, Đại phu nhân mới lên tiếng:

- Trong viện biểu thiếu gia, có một nô tì dám rù quyền chủ tử. Các con nghĩ nên xử lý thế nào?

Gia Hỷ trộm mắt nhìn quanh, Phùng Gia Hảo đắc ý lên cười, Phùng Gia Hòa tay hơi run, thần sắc không được tự nhiên. Đại phu nhân lo lắng:

- Gia Hỷ, con là Trưởng tí, chuyện này con giải quyết ra sao?

Nghe chỉ đích danh, tim Gia Hỷ muốn nhảy khỏi lồng ngực:

- Mẫu thân, theo con... nô tì kia nên đuổi ra làm vườn, tránh gặp gỡ biểu thiếu gia thêm!

Phùng Gia Hòa tái mặt, tay cầm đĩa không vững. Đại phu nhân cười âm hiểm:

- Loại không biết thân biết phận, có chấp theo cao đồ, tốt nhất nên gả đi làm thiếp cho người ta, có chính thể quân, mới không lãng phí được!

Phùng Gia Hòa đánh rơi đĩa xuống nền đất, leng keng mấy tiếng, nàng ta sợ hãi, vội đứng lên:

- Nữ nhi thất thổ!

Đại phu nhân chỉ vào tí nữ thiếp thân bên cạnh Phùng Gia Hòa, phất tay:

- Hầu hạ chủ tử thất lễ, lôi ra ngoài đánh hai mươi trượng, bỏ đói ba ngày!

Phùng Gia Hòa nhắm mắt im bặt, hai hàng lệ chảy xuống, chỉ dám lắp bắp:

- Tạ mẫu thân quan tâm!

Tí nữ kia bị hai gia đình lôi đi, cũng không dám la hét xin tha mạng, cứ thế lặng lẽ bị kéo lê khuất mắt. Tim Gia Hỷ rơi bình bịch, hai mươi giây bỏ đói ba ngày, cái này chính là muốn lấy mạng người. Đại phu nhân giết gà dọa khỉ, có điều con khi Phùng Gia Hòa này quá nhất gan, đã sọ đến đứng không vững. Phùng Gia Hòa không dám nhìn thẳng:

- Mẫu thân, con thấy không khỏe, con xin phép về lại viện.

Đại phu nhân ừ một tiếng, Phùng Gia Hòa vừa đi tới cửa, Đại phu nhân mới nói thêm:

- Biểu thiếu gia đến phủ ta làm khách, có chuẩn bị quà tặng, phần của các con mẫu thân đã đưa đến viện.

Phùng Gia Hòa hơi ngập ngừng nhưng không dám quay lại, cúi đầu một mạch đi thẳng. Gia Hỷ không ăn nổi cơm nữa, trong miệng như rom khô, khó nuốt vô cùng. Bữa cơm nặng nề trôi qua. Xong bữa, Gia Hỷ hầu Đại phu nhân súc miệng. Đến khi nàng chuẩn bị ra về, Đại phu nhân mới đưa đến mấy mươi súc gấm Tô Châu:

- Con chọn ra mấy loại thích hợp, rồi đưa đi may áo, ta thấy xiêm y con không nhiều!

Gia Hỷ tuân lời, chọn một súc vàng hoa mẫu đơn, một súc hồng thêu hoa cúc (3). Đưa Vĩnh Đan đem về viện. Gia Hỷ đi chưa khuất bóng, Phùng Gia Hảo đã dậm chân hậm hực:

- Đáng chết! Súc lụa hồng kia phải của nữ nhi!

Đại phu nhân híp mắt nhìn theo:

- Hừm! Lão gia không tự mình nói, mẫu thân phải tốn bạc cho đứa con của Lữ thị ư?

(1) **Huyện thừa** (cửu phẩm): lo công văn, sổ sách trong huyện, phụ giúp Tri huyện.

(2) **Bàn họa tiết cá chép hóa long khảm xà cừ**:

(3) Gấm Tô Châu mà Gia Hỷ chọn:

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ném Mật Nằm Gai

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gia Hỷ quay về viện, đem hai súc vải so lên người, thật đẹp, nàng biết đây chẳng qua là Đại phu nhân giả từ bì, mà có khi cái giả từ bì này còn chẳng phải từ tâm bà ta chạy ra ngoài. Gia Hỷ ngắm thêm một lượt, Hà ma ma sờ sờ nước hồ lụa mịn đẹp, cười nhún cả mắt:

- Đại phu nhân thật rộng tay, đây đều là hàng hiếm, cuộn hồng phấn này, lối thêu viền hai mặt vô cùng quý giá, nghe nói mỗi năm Tô Châu chỉ ra được mười cuộn, năm cuộn cống phẩm, năm cuộn bán ra ngoài, đều đắt đỏ cả!

Gia Hỷ nhũn mày, nàng chọn vài chi vì vẻ đẹp, không rõ độ quý báu, nếu súc vải khó tìm thế này, Đại phu nhân không giữ riêng cho Phùng Gia Hào hay chính mình mà đưa ra cho nàng chọn, nàng lại nhanh chóng đem đi chẳng phải trúng kế hay sao, nhân cơ hội này Đại phu nhân chắc chắn sẽ gièm pha nàng bên tai phụ thân!

Nhưng với cũng đã lấy, suy nghĩ chỉ thêm nặng đầu, Gia Hỷ vươn vai một cái, cời áo ngoài lên thấp đọc qua sách du kí, Vĩnh Đan đem vải vào tủ cất đi, Hà ma ma nhìn theo ngẩn ngơ:

- Tiểu thư, có thể sáng mai có người đến lấy số đo để may xiêm áo rồi!

Gia Hỷ gạt đầu một cái, gió từ ngoài cửa sở thổi man mát, nắng cuối thu dịu dịu, nàng ngủ quên lúc nào không hay. Vĩnh Đan buông rèm mỏng, tránh người bên ngoài sân nhìn vào được, rồi đi về phòng bếp lấy thức ăn trưa.

Hôm nay là cuối tháng, Phùng phủ có tục ăn chay, đồ ăn phu nhân đề xuất, đồ chay trong gia tộc giàu có tuy không đậm bạc như ngoài dân gian, nhưng cũng không tốn quá nhiều chi phí. Mỗi tháng hai ngày ăn chay đã là tiết kiệm một số tiền lớn, thường thì mùa đông dùng chay sẽ có thêm một lần nấu đậu phụ, mùa hè một bát chè đậu xanh. Vĩnh Đan đến cùng lúc với mấy đại tỉ nữ khác, tùm tùm một góc nói chuyện.

Trong số mấy gia nhân chờ ngoài phòng bếp, có thư đồng của Đại thiếu gia, hần họ Phùng thường gọi là Tiểu Sơ, là họ hàng xa mười mấy đời, được lão thái gia sinh thời thương tình thu nhận về hầu hạ.

Vĩnh Đan thấy hần tay xách nách mang bao nhiêu thập tráp, trong khi nàng chỉ có một thập gỗ nhỏ, liền đề nghị:

- Tiểu Sơ, để tôi giúp huynh!

Tiểu Sơ vui vẻ cảm ơn rồi cùng Vĩnh Đan đi bộ dọc theo hoa viên rợp bóng cây, Tiểu Sơ và Vĩnh Đan vào phủ một lượt, thường ngày quan hệ cũng không tệ. Gần đến cửa viện Đại thiếu gia, Vĩnh Đan biết ý dừng lại, vui vẻ chào tạm biệt. Khi Vĩnh Đan quay lại, từ xa đã thấy bóng Đại thiếu gia cùng biểu thiếu gia đi học trở về, nàng liền khụy chân xuống, cúi mặt đợi họ đi qua.

Biểu thiếu gia thấy Vĩnh Đan lạ mặt, liền tò mò:

- Người là ai?

Vĩnh Đan không dám ngừng lên, nhất nhất trả lời:

- Tôi là hầu hạ ở Tĩnh U viện.

Đại thiếu gia phát tay để nàng đi:

- Là người bên phòng Đại muội, chắc giúp Tiểu Sơ đem cơm đến.

Biểu thiếu gia nhìn Vĩnh Đan thì lễ lui đi, gương mặt nàng non mịn lấp ló dưới nắng trưa, mắt hần ánh lên một chút, nghĩ thầm:

- Tỉ nữ trong phủ cũng có thể xinh đẹp như vậy!

Đại thiếu gia đã vào phòng, làm sao nghe được mấy lời phong hoa tuyết nguyệt đó chứ.

Buổi chiều, Đại phu nhân truyền Hàn quân gia vào, Hàn quân gia là người Đại phu nhân đem theo từ khi vừa bước chân vào Phùng phủ làm đầu. Sau bao trận đấu nhau long trời lở đất, lão phu nhân mới để yên cho người của Đại phu nhân làm quản gia.

Hàn quân gia nắm toàn bộ nội quyền trong phủ, ông cũng đã ngoài năm mươi tuổi, nhưng bộ dáng cứng rắn, làm việc gọn lẹ, Đại phu nhân xoa mi tâm, phản phò:

- Y phục mùa đông đã xong chưa?

Hàn quân gia chấp tay cung kính:

- Phu nhân, y phục gần như đã đầy đủ, chỉ còn giày của các thiếu gia vẫn đang làm?

Phùng Gia Hào nghe đến đó, liền chen miệng vào:

- Nương, bên Tứ phòng, Phùng Dạ Vân có một đôi hồng hài hình lông vũ rất đẹp lại mới mẻ, nữ nhi nghe nói đó là kiểu mới từ trong cung truyền ra!

Đại phu nhân cười nhạt nửa miệng, vuốt ve mái tóc của Phùng Gia Hào:

- Cái này là Y phục về kiểu cho Vạn Quý phi! Thứ nữ vẫn hoàn thứ nữ!

Phùng Gia Hào nhìn Đại phu nhân, hồi lâu cũng gật đầu theo. Vạn Quý phi là thứ nữ, Tứ phu nhân Nguyễn thị cũng là thứ nữ, chẳng là Nguyễn thị nuôi dưới thân mẹ cả, tính cách gian xảo được cả phủ họ Nguyễn yêu thương nên mới có thể trở

thành chính thê Phùng lão tử.

Đại phu nhân lấy trong hộp hai viên trân châu loại lớn sáng rực, lại thêm mười mấy viên hạng trung, đưa cho Hàn quân gia:

- *Đem hai viên lớn này làm một đôi hài cho Nhị tiểu thư, phần còn lại đánh một bộ hoàn kim trang sức.*

Phùng Gia Hảo òn ền cười, chau vào lòng Đại phu nhân nằm, Đại phu nhân vỗ vỗ vai con gái, nhìn mấy áo lông thú treo trên giá:

- *Chiều nay bảo Tú Hoa phường cho người đến lấy số đo Đại tiểu thư, ngoài hai súc vải đó, may thêm cho tiểu thư hai áo choàng lông thỏ, thêm hai bộ y phục thường ngày.*

Hàn quân gia tuân mệnh, vội vã rời đi.

Chiều mát mẻ, sau khi Gia Hỷ tắm xong đang nằm dong đưa trên võng treo đầu hiên nhà, dưới giàn hoa sứ quần từ tỏa hương thơm nồng thì Thúc thị bà chủ Tú Hoa phường đưa hai cô nương trẻ đẹp đến lấy số đo nàng. Tú Hoa phường chỉ nhận may y phục các nhà danh môn, nếu không phủ không quý thường không mời được, lối may, kiểu may không khác bao nhiêu so với cung cấm, nên vô cùng được ưa chuộng. Mỗi bộ xuất tiền công là mười lượng bạc, chưa tính đến trân châu ngọc thạch, dây kim tuyến hay đính lông vũ kèm theo. Mỗi mùa trung bình một người nhà giàu may bốn bộ, một phủ tính trên dưới mấy chục người, mỗi năm bốn mùa. Tú Hoa phường đếm tiền hoa cả mắt.

Do đó, Thúc thị bao giờ đến các phủ đều vô cùng vui vẻ, tăng bốc chủ nhân. Chỉ là năm nay bà hơi ngạc nhiên khi Phùng phủ đặt may nhiều cho Đại tiểu thư như vậy, trong trí nhớ của bà, dòng dõi nữ duy nhất của Đại phòng Phùng phủ chỉ có một nữ nhi dưới gôi Đại phu nhân Hàn thị mà thôi. Nhưng chuyện các đại gia tộc cũng là cảm kỳ nhiều, bà có tò mò cũng vô ích.

Thúc thị cho hai người làm lấy số đo cẩn thận, sau đó đưa thêm vài cùng các mẫu y phục mới cho nàng chọn:

- *Đại phu nhân đáng là thương yêu tiểu thư, ngoài hai súc Tô Châu lông la có sẵn, tiểu thư chọn thêm hai bộ nữa, với cả năm nay có mẫu áo choàng viền gấm đỏ rất đẹp, kiểu mới của Hiền phi nương nương trong cung để ra, tiểu thư có thích, hoặc Đại Công chúa có lối áo lót lụa trắng thêu hoa mai bên trong, đều đẹp cả.*

Gia Hỷ không tiếp lời Thúc thị, làm bà ta hơi ngượng miệng, cũng không nói nữa. Gia Hỷ chọn y phục xong, Vịnh Đóa cũng đi nhận bữa tối, trời đã mát, nắng cũng tắt dần. Thúc thị xong việc liền đóng sổ sách, cáo từ ra về, Hà ma ma tiễn ra tận cửa, Thúc thị rộng miệng vài câu:

- *Cũng từ bụng Hàn phu nhân chui ra, tính cách của Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư thật khác nhau một trời một vực!*

Hà ma ma trừng mắt, nhìn quanh rồi nói:

- *Im cái mồm của bà lại, Đại tiểu thư là nguyên phối sinh ra, Nhị tiểu thư mới là của phu nhân!*

Thúc thị ngược mắt vào trong nhìn qua nữ tử thân hình mảnh dẽ u tĩnh dong đưa trên võng, tà áo phiêu dật theo gió. Lắc đầu tội nghiệp, sống cũng kể mẫu, thật ăn mất ngủ gai.

Gia Hỷ nhắm tính số tiền may áo vừa rồi, tất cả tiền công tiền vải là khoảng chừng một trăm lượng. Một năm dân chúng bình thường tiêu pha chỉ có hai mươi lượng. Một trăm lượng, đủ một nhà sinh sống năm năm! Gia Hỷ thất kinh, sống trong danh môn, quả thật vô cùng tốn kém. Nàng hỏi Vịnh Đan:

- *Một tháng ta được bao nhiêu tiền tiêu vặt?*

Vịnh Đan lấy sổ sách, liệt kê từng chi tiết nhỏ:

- *Mỗi tháng tiểu thư có mười hai lượng bạc tiêu vặt, một hộp huyết yến, mỗi mùa đều có bốn bộ y phục. Ngày ba bữa cơm trong phủ không mất bạc, nhưng dùng thêm điểm tâm các loại hoặc muốn ăn món khác lạ đều phải tự mình chi ra. Đại phu bắt mạch, thuốc bổ các thứ thì không cần chi trả.*

Gia Hỷ gật đầu, Vịnh Đan chờ nàng nghe hết thì nói tiếp:

- *Tiền lương gia nhân phòng nào thì phòng đó chi trả. Đại phòng chúng ta đều do Đại phu nhân bỏ tiền ra, viện của tiểu thư nhờ vào đồ cưới của Lữ phu nhân còn lại.*

Gia Hỷ ngẩng ngơ một lúc lại hỏi:

- *Vậy nếu bây giờ ta muốn tu sửa viện này thì dùng tiền túi?*

Vịnh Đan ngờ ngơ một chút nhưng vẫn trả lời:

- *Đúng là dùng tiền tiêu vặt, bất quá mỗi tháng có mười hai lượng, thường cho mấy chân sai vặt, lại son phấn trang sức, sợ rằng một năm tích cóp cũng không đủ.*

Gia Hỷ ngắm sổ sách tính toán cẩn thận, chữ viết Vịnh Đan thanh tao nhã nhặn, năng thẩm khen tốt, Vịnh Đan trầm tĩnh am hiểu, không có một tí nữ như vậy, nàng thật khó mà sống tốt.

Gia Hỷ nhìn quanh một lượt, nhỏ giọng:

- *Ta là muốn lấy đồ cưới của nương về, Đại phu nhân giữ lâu như vậy, một nén bạc ta còn chưa được nhìn qua đâu!*

Vịnh Đan hơi nhượng mí mắt:

- *Nó tí hiếm yểu tiểu thư, nói không xa, chỉ mới mùa hè năm nay, Đại phu nhân may cho tiểu thư bốn bộ y phục chấu vài đều tề, giặt mấy lượt đã hư hao, bây giờ tiểu thư cũng không có mấy bộ từ tế!*

- *Đem hộp trang sức của ta ra đây.*

Vịnh Đan gật đầu, đem mấy hộp nữ trang ra, bên trong không có gì đáng giá cả, hai hộp gỗ khảm xà cừ(1) đựng một lọ tinh dầu hoa hồng để bôi tóc, một lọ tinh dầu bạc hà dùng súc miệng, một hũ keo bồ kết để gội đầu, cùng mấy hộp phấn chi, mấy mảnh son giấy, thêm một lọ kẻ mày bằng mụi than. Hộp gỗ từ đàn(2) cuối cùng có một bộ trang sức bằng bạc, thêm mấy trăm cái, vòng tay đều mạ vàng. Đúng là không có gì đáng giá.

Gia Hỷ thờ dài hồi lâu thì Vịnh Đóa cũng đem com về, Vịnh Đóa đem một bản nhớ ra hiên, bày thức ăn lên trên. Bốn món bày ra sắc vị đều thu hút, trong gia tộc giàu có ăn uống càng cầu kỳ, chỉ là nộm rau bầu hấp cùng thành lý ngư hóa long, một đĩa cà tím xào tỏi, một phần lên điệp ngọc mỡ, lại thêm gỏi cuốn ngừ sắc(3). Gia Hỷ thoáng nhìn bụng cũng sôi rạo ùng ục.

Vịnh Đóa nhắc lại chuyện buổi chiều Hà ma ma cùng Thúc thị, giọng bức bối:

- *Thúc thị kia còn không biết nhà này có một Dịch trưởng nữ Đại tiểu thư!*

Vịnh Đan nhàu mày ra hiệu im lặng, Vịnh Đóa càng không hiểu, bỏ bỏ kể ra trong kinh thành này, không được mấy nhà biết đến Đại tiểu thư, thường chỉ nghe được mỗi Nhị tiểu thư Phùng Gia Hảo Đại phu nhân hay đem theo ra cửa, và thứ nữ Từ tiểu thư Phùng Gia Hòa.

Gia Hỷ không nuốt nổi com, buống đưa đi vào trong, Vịnh Đan nhìn theo bóng Gia Hỷ, chạy vội:

- *Tiểu thư, tiểu thư...*

Hà ma ma ôm gò đồ lãnh từ phòng giặt về, trừng mắt nhìn Vịnh Đóa:

- *Ấn với chà nói, khảy tay lúc nào chà xoay ra ngoài, Đại tiểu thư mới nghĩ thông được mấy ngày, nha đầu này!*

Vịnh Đóa là kẻ lười, cẩn thận dọn mâm com.

(1) Hộp gỗ khảm xà cừ

(2) Hộp gỗ tử đàn

(3) Bốn món ăn trên bàn Gia Hỷ.

Lý ngư hóa long

Cà tím xào tỏi

Liên điệp ngọc mễ

Gỏi cuốn ngũ sắc

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Lấy Lại Hồi Môn (thượng)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gia Hỷ ẩm ức nằm trên giường, đồ cưới Lữ phu nhân để lại cho khỏi thân thể này, nàng đã xuyên qua thì phải có trách nhiệm lấy lại, không có đồ cưới, nàng làm gì cũng khó, huống hồ nàng cũng đã mười hai mươi ba, mấy năm nữa xuất giá, Đại phu nhân bỏ ra thêm hai nghìn lượng sớ sai đã đuổi nàng khỏi nhà được rồi.

Bên ngoài Thần Đồ này, người ta há có biết Phùng phủ có một Đại tiểu thư như nàng, cứ vậy hôn sự sẽ không tốt, vô cùng không tốt. Nàng không muốn cả đời phải ngáy ngốc với một phu quân không quan hệ lại nhiều thế thiếp. Nàng nằm đó một hồi, chợt nghĩ, ngày mai thỉnh an Lão phu nhân.

Gia Hỷ nhìn quanh Tinh U viên, không có gì quý trọng, thứ duy nhất mà mẫu thân nàng để lại chính là chiếc gương lưu ly này, nhưng gương thủy tinh trắng bạc không hề dễ cháy. Gia Hỷ cười thầm, gọi Vĩnh Đan đến.

Sáng sớm, Gia Hỷ mặc y phục thiên thanh, vài tuy không tốt nhưng kiểu may rất mới mẻ, nàng cài thêm mấy đoá trăm dạ vàng lên đầu, trang điểm tươi tắn. Bình thường, nàng cũng sẽ không kịch cớm như vậy, nhưng hôm nay Gia Hỷ muốn ai nấy đều phải chú ý đến mình. Gia Hỷ cùng Vĩnh Đan Vĩnh Đóa đi trên đường, liền đụng phải Phùng Gia Hòa.

Phùng Gia Hòa sau chuyện "giết gà dọa khỉ" mấy ngày trước cũng không mấy ra ngoài, càng ít nói chuyện đi, bên cạnh nàng vẫn chưa thêm tí nữ mới, chỉ có một ma ma theo sau, thấy Gia Hỷ nàng ta hơi khuy chân xuống:

- *Trường tỉ!*

Gia Hỷ nhìn mắt Gia Hòa thâm quầng, chắc có lẽ không ngủ yên được, thiếu nữ chưa ra cửa đã si tình, thật bi ai. Gia Hỷ thần thiết nắm tay:

- *Tứ muội đừng thương tiếc tiểu nô tì kia nữa, bên Tinh U viên có mấy người, hay để Đại tỉ đưa sang bên muội?*

Phùng Gia Hòa mắt long lanh nhìn Gia Hỷ, nhưng cuối cùng cũng chỉ lắc đầu. Gia Hỷ không ép uống nữa, nàng nói ra nhưng không có ý để Phùng Gia Hòa nhận, trong phủ này làm gì thật sự tình tưởng nhau được, về ngoài tốt, chưa hẳn tâm đã tốt. Nếu già nhân giả nghĩa mà sống hảo được, Gia Hỷ nguyện làm người giả nhân giả nghĩa.

Thoảng chớp đã đến viện lão phu nhân, khi Gia Hỷ vào trong, đã thấy lão phu nhân trò chuyện cùng Phùng Dạ Vân, bên cạnh Phùng Dạ Vân còn một người nữa, mười lăm mười sáu tuổi, phục sức cũng không tầm thường, trang điểm nhu mì xinh đẹp, tóc một cái nguyên bảo kết (1) nặng nề trăm ngọc trăm vàng, móng tay son hồng, môi cũng tô hồng.

Gia Hỷ cùng Phùng Gia Hòa đi vào, nhìn một bên đã thấy Tứ phu nhân Nguyễn thị ngồi đó, đang ăn hạt dưa, vô rơi đó cả sàn nhà, Gia Hỷ lấy tư thái vui vẻ nhất:

- *Thỉnh an tổ mẫu!*

Lão phu nhân gật đầu một cái, qua loa bảo Gia Hỷ ngồi xuống, Gia Hỷ cũng không để tâm hay phật lòng, nhìn sang Tứ phu nhân:

- *Tứ thẩm hôm nay trông tinh thần thật tốt!*

Nguyễn thị nghe khen liền cười lớn, cho hạ nhân đem hạt dưa đưa cho Gia Hỷ:

- *Nhìn thấy Tứ thẩm người có đồ ngon người liền chiếm tiện nghi đi!*

Gia Hỷ nhận câu đùa đó, nhận luôn phần hạt dưa, vuốt đuôi ngựa:

- *Hôm nay vừa bước vào, đã nghe hi khí vây quanh viện, tổ mẫu trông cười nói như vậy, là phúc của đám con cháu chúng con!*

Lão phu nhân nghe cũng vui vẻ theo, mừng yêu Gia Hỷ:

- *Con bé này càng lớn càng dẻo miệng, mấy năm trước chỉ biết nhốt mình trong phòng, giờ còn biết chọc tổ mẫu cười!*

Gia Hỷ cần hạt dưa cười hi hi theo, không khí cũng không câu nệ nữa. Lão phu nhân chỉ tay vào người ngồi cạnh Phùng Dạ Vân, nói qua:

- Đây là Tình Hoa, từ Nguyễn phủ Hoài Nam mới đến hôm qua.

Gia Hỷ ngắm nhan sắc tươi mới như hạnh đào của Tình Hoa, liền thốt lên:

- Tình Hoa tiểu thư thật xinh đẹp!

Tình Hoa lấy khăn tay che miệng, phong thái ung dung, giọng nói thánh thót nhưng không lộ ra phần nào khiêm tốn:

- Đây là Đại Tiểu thư Phùng phủ? Tình Hoa lần đầu ra mắt!

Phùng Gia Hỷ xua xua tay:

- Ta luận về tuổi tác còn kém Tình Hoa tiểu thư, nếu Tình Hoa tiểu thư không chê, thì cứ gọi nhau là ti muội!

Nguyễn Tình Hoa liếc qua Tứ phu nhân một cái, thấy Tứ phu nhân ra hiệu đồng ý, mới mỉm cười:

- Đại muội đã nói như thế, người làm ti tì như ta hẳn đồng ý!

Lão phu nhân vuốt vuốt tóc Nguyễn Tình Hoa:

- Hoa nhi lên kinh lần này để tham gia tuyển tú...

Tứ phu nhân cười giòn giã:

- Mẹ đừng nói nữa, con bé đồ mặt lên rồi kia! Tuyển tú cũng chỉ là thi cử, không được cũng chẳng sao, miễn Tình Hoa thích thú là được.

Gia Hỷ im lặng, Hoàng thượng năm nay đã bốn mươi tuổi hơn, Thái tử luận tuổi tác còn vượt quá Nguyễn Tình Hoa, vào cung hầu một người chồng như vậy, liệu có đáng? Nhưng dù gì lần này nâng đến đây cũng không phải để bàn luận chuyện người khác. Một khác sau, các phòng đều đến cả, Đại phu nhân như thường lệ đưa theo Phùng Gia Hảo, hơi ngạc nhiên nhìn Nguyễn Tình Hoa trên tháp nhưng cũng không nói gì. Nguyễn Tình Hoa ra mắt mấy bận, thu về bao nhiêu vòng ngọc trăm cái từ các phu nhân. Nàng ta cũng chuẩn bị quà tặng về các viện, đều là son phấn hương liệu từ Hoài Nam.

Đang nửa buổi trò chuyện, thì một ti nữ đáng trẻ đến vô tình làm đổ nguyên ấm trà nóng lên người Gia Hỷ, Vĩnh Đan hoảng hốt lao đến trước mặt xoay lưng đỡ hộ nàng, thì lúc này, kì lạ thay, y phục ti nữ của Vĩnh Đan không thấm nước, nhưng vạt áo của Gia Hỷ đã dẫm nước trà, dính sát vào da. Đại phu nhân nhận ra điểm lạ, nhanh chóng thu thập cục diện:

- Nó ti đáng chết, tay chân vụng về như vậy làm sao hầu hạ được mặt lão phu nhân! Người đâu, đưa Đại tiểu thư về Tĩnh U viên thay áo!

Gia Hỷ giả đau, chậm chạp đứng dậy, nước mắt lưng tròng. Tứ phu nhân thấy vẻ khẩn trương của Đại phu nhân, cơ hội tốt thế này làm sao có thể bỏ qua được, Nguyễn thị vội như vô tình, kêu to lên:

- Xem kia, áo của Đại ti nhi ướt thế kia, chắc là đã bỏng nặng rồi!

Đại phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tứ phu nhân đang ung dung ngồi đó, chưa kịp nói gì thì tiếng của lão phu nhân vang lên:

- Ta thấy y phục của hầu gái còn chỉnh tề, sao Đại ti nhi mới dính một chút trà đã lem nhem như thế?

Vu ma ma đứng bên cạnh lão phu nhân híp híp mắt nhìn sang Nguyễn thị, lại phất phất khăn tay tỏ vẻ thương xót:

- Xem Đại tiểu thư của chúng ta kia, đường đường là đích trưởng nữ, lại thiếu mặc đến cả phải dùng vải thô!

Gia Hỷ suýt xoa đứng lên, lắc lắc tóc:

- Tổ mẫu, con không sao, đều là y phục cá, trong tù cũng được bốn năm bộ đều thế này, để con về đổi một bộ sạch sẽ hơn là được!

Nguyễn Tình Hoa nhũn nhũn mày, rằng sao mà không rõ trăm phương ngàn kế chốn trạch viện này, nàng nhìn sang bên lão phu nhân, tự nhiên hòa giải:

- Ta ở tại viện lão phu nhân, phòng ngay bên cạnh, để ta đưa Đại muội tạm thay!

Gia Hỷ chặt vật càm on rồi cùng Nguyễn Tình Hoa lui ra, bên trong viện lão phu nhân an tĩnh một mảnh. Đại phu nhân thấy thái độ không bằng lòng của lão phu nhân cũng chẳng dám ngồi xuống, lão phu nhân thì liếc xéo một đường xoay mặt nhìn ra cửa.

Phùng Dạ Vân ra hiệu ti nữ, chốc lát đem vào một ít trà táo đỏ nóng(2), lại cung kính vuốt ve lão phu nhân uống, còn tỏ ra thương tiếc:

- Cháu gái có máy xấp vãi từ Hoài Nam đưa về đợt này, Tình Hoa biểu ti có tặng riêng, hay để cháu gái đem sang bên Đại ti!

Lão phu nhân uống trà thì hạ hỏa, lại nghe Phùng Dạ Vân hiểu chuyện như vậy càng thêm khó chịu Đại phu nhân:

- Người là mẫu thân đảm trẻ, dù không phải từ bụng người chui ra cũng không nên đối xử như vậy! Phụng gia ta nghèo đến rách nát, không để Đại tiểu thư ăn mặc bằng một ti nữ ư?

Hàn thị gồng găng hai tay, giả trá cho qua chuyện:

- Thưa mẹ, con dâu vừa rồi cũng đã đưa lãng là Tô Châu để Đại ti nhi chọn, lại còn may thêm mấy bộ thường phục mấy áo choàng lông, với cả Gia Hảo, con dâu cũng chưa chỉ ra đến thế!

Nguyễn Thị cười nhạt một cái, phất phơ quạt ngọc, hướng lão phu nhân mà kể lể:

- Đại tẩu nói không sai đâu mẹ, hôm vừa rồi bên viện tẩu, Đại bá đem về mấy mươi súc lãng la, có dận dò may cả y phục cho Đại ti nhi! Đại ti nhi cũng thật đáng thương, nương đã mất từ lâu, Đại bá hay đi công vụ cũng không được chăm chút nhiều. Năm nay đã mười hai con không ra khỏi viện lấy một lần!

Hàn thị nghe mà cắn răng cắn lợi, Nguyễn thị thật nằm dưới gầm giường nhà người khác mà. Lão phu nhân càng nghe càng tỏ ra khó chịu, Phùng Gia Hỷ không phải đứa cháu bà yêu thương nhất, nhưng Phùng Gia Hỷ đâu gì cũng là đích trưởng nữ, cái hôn sự đầu tiên của đám cháu gái, cứ đà này, bà sợ xe trước đó đầu xe sau đó đó. Hồng cả đám chất nữ.

Lão phu nhân đập mạnh ly trà táo xuống bàn, Phùng Dạ Vân giật nảy mình, vội vàng đưa tay lên vuốt ngực bà:

- Tổ mẫu bớt giận, không tốt cho gan!

Lão phu nhân chỉ tay vào mặt Hàn thị, nhếch méc:

- Mấy năm trước Đại ti nhi còn nhỏ, tính cách trầm lắng, ta ti để tâm đến, nghĩ con bé đại khó nhứt nhất, bên đó cũng có ma ma ti nữ chăm lo sẽ không xảy ra chuyện gì. Sau này mười lăm cập kê tìm một nhà tốt mà gả đi. Không phải giọt máu của người nên ta không ẹp uống người chăm lo con bé như sinh mẫu nó, chỉ cần người bao dung một chút, ta cũng không quản chuyện mấy phòng. Nay con bé đã lớn, vừa rồi Nhị ti nhi không hiểu chuyện làm nó rớt xuống hồ sen, cũng may chưa mất đi mạng nhỏ. Người thương tiếc Nhị ti nhi một câu cũng không phạt, cảm tử năm ba hôm cho có, ta cũng bỏ qua. Nào ngờ người ngược đãi ta con bé, đến y phục một tiểu cô nương cũng không tươm tất. Hôm nay Tình Hoa ở đây, người nghĩ người Nguyễn phủ sẽ đánh giá Phùng gia chúng ta thế nào?

Nguyễn thị mỉm mỉm môi cười, hướng Phùng Dạ Vân nháy mắt một cái. Phùng Dạ Vân té nước theo mưa, đem chậu nước bên này sạch sẽ hắt lên người Đại phu nhân:

- Cháu gái nghe phòng bếp nói, Đại ti thường ngày không có huyết yến(3) ăn, nên mới suy nhược, vừa rồi cháu gái đem phần huyết yến của mình đến phòng bếp dận dò làm cho Đại ti, lại sợ ti ấy không nhận nên không dám nói ra!

Nguyễn thị giả vờ chấm nước mắt:

- Ôi! Dạ Vân ngoan! Con không nói nương biết, để nương bù huyết yến cho con! Đại ti còn có phần đồ cười của Lữ phu nhân năm xưa, không đến nỗi không có được bát huyết yến!

Hàn thị nghe đến này thì cứng lưỡi lại, món đồ cười này, từ khi gả vào Phùng phủ Hàn thị lần tìm mọi cách để chiếm lấy, nay trong tay bao nhiêu năm, sinh ra bao nhiêu lỗi, chưa bao giờ bị uy hiếp đến nhường này! Nguyễn thị cùng Phùng Dạ Vân đang tung hứng thì mấy người Đại lão gia, Tứ lão gia sau lên triều về đến phủ, đi ngang cầu chuyện.

Lão phu nhân công tâm tức giận, hằm hằm trách cứ:

- Lão đại, người đến đây mà xem nương tù tốt đẹp của người đối xử với nhi nữ nhà người thế nào!

Đại lão gia nhìn qua Hàn thị thì thấy mắt Hàn thị rưng rưng đỏ hoe, Đại lão gia có chút tiếc thương:

- Mẹ, có chuyện gì cũng từ từ nói, cứ để cho nàng ngồi xuống đã.

Lão phu nhân mặt đỏ lên nhìn Hàn thị ung dung ngồi xuống, Vu ma ma thuật lại sự việc, Đại lão gia nghe qua thì có vẻ không tin tưởng mà nhìn Hàn thị:

- Phu nhân nói xem, chuyện có phải như vậy không?

Hàn thị đáp ứng mấy câu:

- Đứng là thiếp sợ xuất để bọn người dưới làm ăn không tốt, mới thiết thời Đại tì nhi, thiếp trăm công ngàn việc, không sát sao hết được!

Lão phu nhân chỉ đợi có câu này của Hàn thị, liền chớp lấy cơ hội:

- Nếu đã không làm được hết, thì để vợ lão Tử quản lý một phần! Nhà bếp và vườn sau đi!

Nhà bếp lẫn vườn sau đều là chỗ kiếm ra tiền, Đại phu nhân hiển nhiên khó chịu, Nguyễn thị nghe lão phu nhân nói thì cười vui vẻ:

- Nếu mẹ đã giao cho con dâu, con dâu sẽ làm thật tốt!

Tử lão gia thấy Tử phu nhân vui vẻ, cũng họa theo:

- Để thấy Đại tẩu sức khỏe không tốt như xưa, hơi xanh xao, cứ để Mẹ Di giúp tẩu.

Đại lão gia nhìn sang nét mặt của Hàn thị, cũng cảm thấy có phần không tốt:

- Phu nhân vẫn nên hào nghị ngại!

Hàn thị không có lý gì cãi lại được đành phải méo mặt đồng ý chia quyền quản gia cho Nguyễn thị. Nguyễn thị được phần lợi lớn, nên tạm thời không nhắc đến đồ cưới của Phùng Gia Hy nữa, ai ngờ đầu Tam phu nhân không biết ý người, này giờ chỉ là người qua đường, liền lên tiếng:

- Nghĩ cũng lạ, Đại tì nhi có ngoại gia là Lữ phu, tiếng tăm không thấp, trên người chẳng có món trang sức nào có giá trị. Hôm trước con dâu còn thấy Đại tì nhi đem trăm bạc đi mua lại vàng!

Lão phu nhân đứng dậy chuẩn bị bước vào trong, nghe vậy nhắm thẳng Hàn thị mà nói:

- Cảm thấy nuốt trôi được mà không sợ ghen thì cứ việc nuốt xuống!

Hàn thị cúi gằm, Đại lão gia vẻ mặt thay đổi nhìn sang bên cạnh. Vu ma ma chưa đi đâu lâu phu nhân đi được mấy bước, thì một tên gia đình canh vườn vội vã lao đến trước cửa viện:

- Lão phu nhân, lão phu nhân! Tĩnh U viện cháy rồi!

Đại lão gia bật người dậy:

- Đại tiểu thư đâu? Đã về viện chưa?

Ngay lúc đó, Hà ma ma từ đâu chạy đến:

- Không xong rồi, Đại tiểu thư không hiểu vì sao đã lao vào đám cháy!

Đại lão gia vén tà áo chạy vội ra ngoài, Hàn thị nắm tay theo:

- Lão gia, người phải cẩn thận! Đại tì nhi phúc lớn mệnh lớn, chắc chắn không sao!

Đại lão gia xoay người lại, gay gắt:

- Còn đứng đó làm gì, điều động người dập đám cháy nhanh lên, Vụ Hà trước khi mất đã giao con bé cho ta!

Hàn thị đứng đó, cười lạnh"Vụ Hà! Lữ Vụ Hà! Đã bao nhiêu năm rồi, Đại lão gia vẫn nhớ về người đàn bà này! Nếu năm đó không có cái thai trường tử, phải hay không phải, Đại lão gia không rước ta về?"

Tuy vậy, Hàn thị vẫn tỏ ra sốt sắng cho người tìm cách dập lửa, lại cố tình để bàn thân bỏng một mảnh ở bắp tay.

(1) Nguyên bảo kế

(2) Trà táo đỏ

(3) Huyết yến

Chương 7: Lấy Lại Hôi Môn (trung)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Liên Thành Hầu Hoàn Nhan Viên Hạo đã vào kinh từ hai ngày trước, cũng chỉ là ngao du, không phải công vụ nên không gấp rút, ngược lại vô cùng thư thái. Liên Thành Hầu này là Hoàng tử thứ năm của Hoàng thượng, trên còn có một Hoàng tử cũng mẹ chính là Hòa Cát Trường Công chúa. Có điều, Liên Thành Hầu từ khi sinh ra không được may mắn lắm.

Sinh mẫu Liên Thành Hầu khi hạ sinh hẳn ra còn là một Phó Hậu. Hoa Phó Hậu với tước vị Tường phương phẩm danh bất hư truyền trong thiên hạ, bởi vì sinh một đôi rồng là Ngũ Hoàng tử cùng Lục Hoàng tử nên được Hoàng thượng vô cùng yêu chiều. Chỉ là hậu cung hiểm ác, Lục Hoàng tử bị ám hại mà mất mạng, sự việc đó kéo theo nhiều phi tần cũng vong thân. Hoa Phó Hậu thì bị găng làm Tần vị, đuổi ra khỏi cung, biệt giam ở tận Liễu Châu.

Thấm thoát đã trải qua nhiều năm, bây giờ Liên Thành Hầu cũng sắp đến tuổi định thân, là một Hoàng tử, nhưng tước vị của hắn còn thấp hơn cả Hoài Nam Vương gia, vốn chỉ là cháu trai của Hoàng thượng, lại có phụ thân phạm trọng tội. Càng không thể so sánh với Nhị Thịnh Vương, nhi tử của Vạn Quý phi, đang vinh hiển làm một thân vương với đất phong bao la rộng lớn Giang Châu.

Liên Thành Hầu chuyển này cũng là cố tình hồi kinh mua ít vật dụng mà Liên Thành không có, đem về chuẩn bị Hoa Tần từ Liễu Châu đến Mí Châu. Đó là lý do ngoài mặt, thật sự chuyển này đi Hoàn Nhan Viên Hạo muốn liên kết một ít đại thần, lấy chút tin tức kinh thành, tạo một thế lực vững chắc.

Một trong những người mà Hoàn Nhan Viên Hạo muốn liên hiệp chính là Thượng thư Bộ binh Phùng Triều. Phùng Triều tuy Tứ phẩm nhưng đã là Thượng thư một bộ, Hoàng thượng cũng đã có chỉ ý để trong năm nay ông ta được thăng tiến Chính Tam phẩm. Hoàn Nhan Viên Hạo biết vị Thượng thư này có một nữ nhi dòng đích dưới gối Hãn phu nhân, nhưng hẳn không có ý định định thân. Một phần hiện tại hắn là một Hoàng tử thất sủng, Phùng Thượng thư cũng không nỡ mà hôn sự.

Liên Thành Hầu đã hẹn trước, bây giờ vừa đúng giờ thì đến trước công lớn Phùng phủ nhưng thay vì gia nhân canh cổng uy phong như mọi ngày, Phùng phủ loạn thành một đoàn, từ hậu viện, khói lửa dày đặc xông lên. Hẳn nhũ mây, Phùng Thượng thư ắt hẳn cần giúp đỡ rồi, thuận tiện bán một cái nhân tình cũng tốt.

Tĩnh U viên bốc cháy dữ dội, giữa mùa đông, cây cối tro khô mấy nhánh cành thêm bất lửa, Đại lão gia đứng đó, vẫn chưa nhìn thấy Gia Hỷ đâu, bây giờ hắt nước vào đám lửa không khác gì rắc muối bỏ bể, mấy phòng đều tập trung ở đây, xa xa bên ngoài, Phùng Dạ Vân đỡ lão phu nhân đứng xem, Phùng Dạ Vân nỉ non:

- Tổ mẫu, thật tội nghiệp Đại tì đi, Tĩnh U viên nằm một góc hoa viên, cách thật xa các phòng. Dù gì Đại tì là người Đại phòng, ngay cả Tít tì cũng được ở cạnh Đại thẩm đi!

Phùng Dạ Vân len lén chấm nước mắt, nàng hiểu rất rõ tâm tính lão phu nhân, từ nhỏ nàng đã được nuôi trong viện lão phu nhân, đến khi trưởng thành mới ra viện riêng, mẫu thân là thứ xuất thì đã sao, chỉ cần mẫu thân nàng nắm quyền quản gia, lại được lão phu nhân tin tưởng, cả Phùng phủ này khác nào thiên hạ của mẫu tử nàng! Bởi vậy, mọi lúc, nàng đều hoặc lỳ lếu, hoặc ngậm ngậm gió thổi bên tai để lão phu nhân thêm ghét bỏ Đại phu nhân!

Từ trong Tĩnh U viên, có tiếng hét thất thanh:

- Cứu với!

Lão phu nhân tất bật đi vào.

Gia Hỷ chưa bao giờ nghĩ kế hoạch của mình lại thất bại như vậy, nàng đốt cháy Tĩnh U viên, nhưng không phải một trận đại hỏa hoạn như thế này. Nàng chỉ muốn Tĩnh U viên hư hại một chút, sau có thể moi tiền từ chỗ Đại phu nhân sửa chữa nơi này, từ đó có thể đòi một phần đồ cưới của mẫu thân nàng về, nào ngờ lửa càng ngày càng lớn, Gia Hỷ ôm gương lư ly trong tay, gương càng ngày càng nóng lên, nhưng nàng không thể buông bỏ, nàng lao vào lửa chẳng phải để lấy chiếc gương này sao. Đây là vật duy nhất mẫu thân nàng để lại, nếu có mất mạng cũng là truyền tiếng hiếu thảo đi!

Gia Hỷ mơ hồ thấy không đúng, biết đâu sau khi chết nàng có thể xuyên lại về hiện đại, ý nghĩ đó bùng lên, khiến nàng càng thêm tin tưởng. Nhưng chết cháy có phải quá đau đớn không! Gia Hỷ sợ hãi, một trần nhà xà ngang rớt xuống, chặn mất cửa vào, Gia Hỷ nghe tim đập thình thịch.

Lúc này từ trên phần mái, có ai đó đang mở một phần ngói thông thoáng, sau đó dùng khính công mà đưa nàng theo phần ngói đó ra ngoài. Người này ôm nàng trong vòng tay, nhưng có bọc một chăn bông thấm đầy nước, cũng không tiếp xúc da thịt, thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi vô cùng anh tuấn, y phục tím thẫm thêu họa tiết đen mờ chim thỏ, nhìn kĩ là hình rồng. Gia Hỷ hơi thất kinh, hình rồng dù nói dù chim cũng chỉ có thể là người Hoàng tộc. Phùng gia không có quan hệ thân thích với hoàng thân nào, vậy đây là ai?

Thiếu niên nọ hạ người nhẹ nhàng xuống đất, Đại lão gia vội đến cảm tạ. Gia Hỷ được Vĩnh Đan, Vĩnh Đoá đỡ, cả người nàng quán trong chăn bông lạnh sùng nước. Vợ và được đám tì nữ dìu về một phòng trống trong viện Đại phu nhân, lúc này nàng mới vì kinh sợ mà ngất đi.

Đại lão gia chấp tay trước mặt:

- Tạ ơn Hầu gia ra tay kịp thời, cứu mạng gia nữ!

Liên Thành Hầu gương mặt hơi âm khí, nhưng khí chất tỏa ra không thay đổi, dù gì cũng là Hoàng tử nuôi dạy trong cung từ nhỏ, thần thái kiêu bạc cao ngạo không phải ai cũng có thể có được, hẳn sở sống mũi cao thẳng, thấy có vệt than đen, cười nói:

- Thượng thư đại nhân đừng khách khí, bản Hầu thấy việc tự nhiên giúp đỡ, không nghĩ nhiều.

Lão phu nhân thấy con trai mình cung kính gọi đây là Hầu gia cũng vội vàng lên tiếng:

- Hầu gia đến phủ lại gặp những chuyện thế này thật không phải!

Liên Thành Hầu chấp tay trả lễ:

- Kính lão đắc thọ, bản Hầu khiến lão phu nhân phiền lòng thật có lỗi!

Lại nhìn sang bên cạnh lão phu nhân:

- Vị tiểu thư này là?

Phùng Dạ Vân thanh tao thi lễ:

- Tiểu nữ Phùng Dạ Vân, là nhi nữ của Phùng Phó tướng thành Tây Thần Đô.

Liên Thành Hầu từ tốn bảo nàng đứng dậy, hóa ra đây là tiểu thư Từ phòng họ Phùng. Đã đến nhà người khác cũng nên tìm hiểu qua đôi chút, nên hắn có thể phỏng đoán thân phận từng người. Đại lão gia vội vàng mời Liên Thành Hầu đi rửa mặt thay áo, lại cho người cần thận chuẩn bị tiếp đãi. Lửa ở Tĩnh U viên cháy nửa buổi cũng đã tàn, Liên Thành Hầu gặt đầu, phong phạm hơn người đi theo Đại lão gia.

Lão phu nhân nhìn sang Từ phu nhân:

- Con chuẩn bị trà bánh tiếp đãi Hầu gia! Sau đó sang viện của ta, có chuyện này muốn dặn con.

Từ phu nhân đơn đo:

- Thưa mẹ, con đâu biết rồi ạ!

Vì đã qua buổi trưa mà mọi người cũng chưa dùng gì, nên Đại phu nhân chuẩn bị một ít điểm tâm đưa đến từng phòng. Riêng khách phòng của Liên Thành Hầu, Đại phu nhân cho người sang bên phòng Gia Hỷ bảo nàng buổi tối sang tạ ơn.

Đại phu nhân vậy tay gọi Phùng Gia Hào đến:

- Buổi trưa con đã thấy Liên Thành Hầu?

Phùng Gia Hào gật đầu, Đại phu nhân lại tiếp lời:

- Nguyễn thị có ý sắp xếp một cái hôn sự cho Phùng Dạ Vân với Hầu gia!

Phùng Gia Hào bĩu môi một cái, khinh thường:

- Thi sao chứ, Từ phu nhân là thứ xuất, cho dù Phùng Dạ Vân có là đích xuất Tứ phòng thì vẫn bị thân phận Từ phu nhân kéo lại!

Đại phu nhân cười cười, vuốt tóc Phùng Gia Hào:

- Con đã hiểu chuyện hơn rồi đấy, không nghe buổi chiều lão phu nhân nói gì sao, cho Nguyễn thị chuẩn bị tiếp đãi Hầu gia, thì Phùng Dạ Vân có lý do xuất hiện trước mặt Hầu gia nhiều hơn.

Phùng Gia Hào thò tay:

- Con nghe nói Liên Thành Hầu có mẫu thân là một cung tần có tội nên bị đưa đi ra ngoài, người như vậy, liệu tương lai có vững chắc?

Đại phu nhân nhìn ra cửa, trời chuyển âm u, có lẽ sắp mưa, sau mỗi trận cháy lớn đều thường có mưa to, hồi lâu mới nói:

- Mẫu thân hết sức giúp con một mối hôn tốt, nếu lão phu nhân đã có ý đẩy sang Phùng Dạ Vân thì có lẽ lão bà đó biết rõ về Liên Thành Hầu, đợi sau khi phụ thân con bàn xong công vụ ta sẽ uớm lời, phụ thân con ắt hẳn lo lắng cho con.

Phùng Gia Hào gật gù đầu, lại sửa soạn xiêm y để chuẩn bị bữa tối dự com khách.

Bên phòng Gia Hỷ, nàng cũng vừa mới tỉnh dậy toàn thân ê ẩm, trên tay có một vệt bóng đã được băng bó, cả người chỉ kinh sợ chứ không có gì quá nghiêm trọng. Nàng uống hết bát thuốc đen đắng của đại phu kê, cảm thấy đỡ hơn, Vĩnh Đan đưa một đũa đường cho nàng ngậm để tiêu vị đắng trong miệng, Vĩnh Đan lấy khăn ẩm lau mặt Gia Hỷ, lại lấy một khăn khác lau cả tay chân. Hà mã ma vội vội vàng vàng đi vào:

- Tiểu thư, người không biết đâu, công tử cứu người vừa rồi là Hầu gia Liên Thành!

Gia Hỷ nhớ lại gương mặt anh tuấn đều đặn ra khỏi đám cháy bốn bề, y phục bằng vải vóc thượng hạng, thêu rồng đen chìm ẩn theo thớ vải, cảm thấy thân phận cũng đúng là một Hầu gia.

Hà mã ma liền thoáng không ngừng:

- Đại phu nhân cho người đến thông báo, tiểu thư khi nào tỉnh thì đi cùng phu nhân tạ ơn Hầu gia!

Gia Hỷ gật đầu, để Hà mã ma ra ngoài, nhìn quanh một lượt, nơi nàng ở là một căn phòng cũng tốt, tuy hơi nhỏ, chỉ có giường gỗ và bàn trà, thêm một bàn trống gần cửa sổ, trên có để bình hoa nhỏ, gương lư ly của nàng cũng được bày trên đó. Gia Hỷ nhắc tay chân đau nhức lên, Vĩnh Đan đã chuẩn bị sẵn nước liền đều nàng vào phòng tắm. Gia Hỷ ngấm mình trong nước một hồi, liền nói với Vĩnh Đan:

- Cứ bảo Vĩnh Đóa sang bên Đại phu nhân, bảo rằng ta sức khỏe không thể tự mình hôm nay tạ ơn Hầu gia.

Vĩnh Đan gật đầu, lại nói thêm:

- Tiểu thư cứ nghỉ ngơi, tốt nhất nên tránh gặp gỡ vị Liên Thành Hầu này, trưa nay nô tì thấy thái độ cả Đại phu nhân và Từ phu nhân đều muốn kéo một cái hôn sự!

Đại phu nhân nghe Gia Hỷ báo lại sẽ không đến tạ ơn Liên Thành Hầu liền cười thầm, cho ma ma sang trang điểm Phùng Gia Hào thật lộng lẫy rồi sang khách phòng gặp Liên Thành Hầu.

Từ phu nhân Nguyễn thị đang ở trong bếp, cẩn thận nhìn thực đơn, lão phu nhân muốn Nguyễn thị làm com tối đãi khách, lại là khách quý, hiển nhiên Nguyễn thị nào từ chối, nếu làm tốt, chẳng phải uy danh của Nguyễn thị trong phủ sẽ tăng cao hay sao, và lại sáng nay vừa nhận tiếp quản nhà bếp, bây giờ đã có cơ hội trở tài, Nguyễn thị

mừng còn không hết.

Nguyễn thị gạt mấy món tâm thường sang một bên, quyết định làm một bàn ăn Tứ Linh(1) long, ly, quy, phụng. Lại tất bật chuẩn bị thêm một nồi lẩu hoa cúc(2), mùa đông hoa cúc không nở, Nguyễn thị phải đến vườn hoa trồng trong nhà ẩm của phủ khác, mua vài giò cực kì đắt đỏ, lại giấu giếm không nói ra Liên Thành Hầu đến phủ, cứ thế vát và nấu cũng làm xong một bàn com.

(1) Bàn com Tứ linh

(2) Lẩu Hoa cúc

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 8: Lấy Lại Hồi Môn (hạ) 1.3

Tranh thủ Đại Bào gia vừa về viện, Đại phu nhân Hàn thị liền để Phùng Gia Hào ở phòng trang điểm, một mình đến gặp Đại Bào gia. Hàn thị cẩn thận suy nghĩ sẽ nói gì để Đại Bào gia không nổi giận, càng không thể để lộ toan tính bản thân. Hàn thị đến trước viện Đại Bào gia, hơi dừng lại, Tạ mã mã huých tay một cái, Hàn thị mới hít sâu hơi thở, lấy can đảm gõ cửa.

Đại lão già cũng chỉ vừa thay áo xong, thấy Hàn thị đến liền vui vẻ:

- *Phu nhân có chuyện gì mà lại đến giờ này?*

Hàn thị tự nhiên ngồi xuống, rót trà trong ấm ra, thấy lá trà cũng nguội mấy phần liền lấy ấm nước đang sôi trên lò than kê bên pha một phần trà mới. Tài nghệ pha trà này là từ Trà Hương Đường của Hàn gia truyền lại, Đại Quốc không coi trọng thương nhân, nhưng Trà Hương Đường thì ngược lại, được coi là nghệ nhân. Năm Thái Tông Hoàng đế, đã từng đến tận Trà Hương Đường thưởng thức tài nghệ pha trà danh bất hư truyền này. Bởi thế Hàn thị lấy làm tự tin lắm.

Đại lão già hớp một ngụm trà, gật gù:

- *Tay nghề phu nhân qua mười mấy năm vẫn không mai một!*

Hàn thị cười, lau lau tay vào chiếc khăn thêu hải đường đem theo. Tìm cách mở đầu câu chuyện:

- *Thiếp thân đang định đích thân sang bên Hầu gia tạ ơn, lão gia thấy thế nào?*

Đại lão già từ một tiếng, gật đầu:

- *Vậy cũng tốt, cũng là cứu mạng một người, tạ ơn bao nhiêu lần đều không thừa.*

Hàn thị day day khăn tay, ướm hỏi:

- *Không phải thiếp thân nhiều chuyện, nhưng Phùng phủ úi có liên hệ với hoàng thân quốc thích, cũng tránh đưa nhĩ nữ vào cung. Vậy Hầu gia lần này đến là có đại sự?*

Đại lão già ngẫm nghĩ trả lời:

- *Liên Thành Hầu dù gì cũng là cốt nhục của Hoàng thượng, hiện tại không được sủng, nhưng Hoàng thượng cũng chỉ có mấy Hoàng tử là đã trưởng thành. Thế nên, cục diện triều chính bây giờ, ai cũng muốn kéo một chút lợi ích về phía mình. Hẳn đến đây cũng không ngoại lệ.*

Hàn thị nghe giải thích cũng hiểu một phần, lại nghĩ đến tương lai đoạt đích, không giấu nổi tâm tư:

- *Lão gia nhìn người thường chuẩn, Liên Thành Hầu này mấy phần tài mao?*

Đại lão già vuốt cằm lún phún râu, mắt nhìn xa xăm:

- *Liên Thành Hầu mắt đen trắng phân minh, ấn đường sáng sủa, trán có chữ Vương, mày đậm mũi cao, răng đều lại bóng. Chưa kể phong thái cao ngạo không ảm hiềm không siểm nịnh. Trừ Từ Hoàng tử ta còn chưa có dịp gặp mặt, thì ngay cả Nhị Thịnh Vương cũng không thể sánh bằng!*

Hàn thị không biết nhiều chữ, nhưng nghe qua cũng toàn là điểm tốt, liền cảm thán:

- *Đáng tiếc, người như vậy lại có một mẫu thân thất sủng!*

Đại lão già cười cười:

- *Nói Hoa Tân thất sủng cũng không đúng, nếu Hoa Tân thất sủng thật, sao Hoàng thượng qua ngân ấy năm còn có thể nhớ đến mà để Hoa Tân về Mi Châu tụ họp cùng con trai.*

Hàn thị mở cờ trong bụng, vòng vèo nải cũng đề cập đến chuyện chính:

- *Liên Thành Hầu còn chưa định thân, Gia Hào cũng đã mười hai tuổi, hay là...*

Đại lão già lắc đầu:

- *Ta thấy không được, luận về tuổi tác, Gia Hỷ còn chưa định thân, sao lại để em vượt qua chị. Luận về gia thế, Liên Thành Hầu tuy là Hoàng tử nhưng không được sủng, chưa rõ mai sau có được hồi kinh không, không nên để Gia Hào mạo hiểm. Hơn hết, ở kinh thành tuy không thể với cao lên Bả lễn Hầu nhưng ít ra một gia đình đại môn thanh sạch không vương thị phi đều có thể. Con bé được nuông chiều từ nhỏ, vào những gia tộc như thế, chúng ta cũng dễ dàng trông nom bảo vệ hơn!*

Hàn thị không cho là phải, lại nghĩ đến lão phu nhân, liền ảm ức:

- *Lão gia nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng mẹ muốn ản cái hôn sự vào tay Từ phòng! Gia Hào không thua kém Ngũ ti nhĩ ở điểm nào, người làm mẫu thân như thiếp, chỉ sợ con bé thiệt thòi!*

Đại lão già thở dài:

- *Phu nhân nghĩ xem, thế cục triều chính bây giờ một bên là Thái tử danh chính ngôn thuận được tham gia bàn luận quốc sự, bên kia Vạn Quý phi cùng Nhị Thịnh Vương làm mưa làm gió. Còn chỗ cho một cái Hầu tước? Ta là không muốn đến nhĩ nhi cùng gia tộc ra mạo hiểm! Chỗ lão phu nhân, ta cũng sẽ nói qua! Trời cũng sắp tối, phu nhân có đến cảm tạ Hầu gia thì cũng nên đi đi.*

Hàn thị kéo áo cao từ, nhưng vẫn nuôi nấng chút hi vọng về một cái Hầu gia Phu nhân cho Phùng Gia Hào. Hàn thị đưa Phùng Gia Hào đến gặp qua Liên Thành Hầu cũng không gây ấn tượng gì nhiều, chủ giọng giao mấy câu tạ ơn ản ý, cũng không dám nói đến chuyện định hôn hay gì bấy bạ, cứ thế nhạt nhèo trôi qua, thẳng đến bữa tối, mới mời Liên Thành Hầu sang Ngọc Thực viện.

Gia Hỷ nằm trên giường một buổi chiều cũng thật buồn chán, người nàng ngắm qua thảo dược đã hết êm ả, đêm nay trăng lại sáng, như thể chưa có trận cháy nào ban trưa. Nếu nói nàng không tiếc Tinh U viên thì không phải, nhưng nàng đã đại đột quá, tự tay châm lửa cháy, lửa lại quá lớn. Gia Hỷ chợt nhớ ra, trong đồng hồ nát chưa dọn dẹp kịp đó, hẳn có bình dầu nàng dùng để đổ lên màn cửa lén sân nhà cho bắt lửa, bình dầu đó là Vĩnh Đan mua từ bên ngoài vào, nếu ngày mai Đại phu nhân cho người dọn dẹp phát hiện ra, có phải nàng chết không có đất chôn không!

Gia Hỷ lo lắng, gọi Vĩnh Đan đến, cuối cùng cả hai nhất quyết dời đến đêm khuya, khi mặt trăng treo giữa đỉnh trời thì mới quay lại Tinh U viên. Bây giờ còn sớm, đường qua thần phòng phải ngang Tinh U viên, mà Ngọc Thực viện đang có tiệc rượu, hẳn sử dụng than củi rất nhiều, có lẽ thần phòng đang đóng người. Gia Hỷ đi đi lại lại, nhìn ánh trăng mùa đông xanh xao tỏa hơi lạnh giữa nền trời u tối.

Giữa khuya, Liên Thành Hầu cảm thấy khó chịu, có lẽ do trong tiệc hẳn đã uống khá nhiều rượu, mùa đông lạnh, hơi rượu trên người hẳn lại tỏa ra nồng nặc rừng rực. Liên Thành Hầu xốc cổ áo, gọi một tùy tùng:

- *Tuyệt Tâm, người cùng bàn Hầu đi dạo một chút!*

Tuyệt Tâm là thủ vệ theo chân Liên Thành Hầu từ khi mới đến Mi Châu, người này cũng chỉ hơn Liên Thành Hầu ba, bốn tuổi. Được Tương Đại Tướng quân huấn luyện trăm người chọn một, võ nghệ hết sức cao cường, tên cũng như người, vô cùng lạnh lùng. Nghe chủ nhân ra lệnh, hẳn chỉ chấp tay một cái. Hiên nhiên thì Hoàn Nhan Viên Hạo đã quá quen với thái độ của Tuyệt Tâm nên không trách cứ gì, ung dung thả bộ ra hoa viên. Lúc này mặt trăng giữa nền trời đã bị mây che khuất.

Hoàn Nhan Viên Hạo đi ngang đám cháy buổi sáng, như nhớ ra điều gì, mới hỏi:

- *Người có biết vị tiểu thư bàn Hầu cầu là ai không?*

Tuyệt Tâm cung kính đáp:

- *Thuộc hạ đã hỏi qua quán gia, đó là Đại tiểu thư Phùng phủ, Trưởng nữ Đại phòng, là nữ nhĩ của nguyên phối cùng Phùng Đại lão gia.*

Hoàn Nhan Viên Hạo gật gù, cái lợi của việc có một tên thuộc hạ máy móc thô cứng như Tuyệt Tâm chính là chỉ đâu làm đó lại làm rất cẩn kẻ không hề sai sót, Hoàn Nhan Viên Hạo buộc miệng:

- *Nàng ta hoàng sơ trông thật đẹp! Cũng là một tiểu mỹ nhân!*

Tuyệt Tâm muốn dỗi không hiểu chuyện nam nữ ái tình nên cũng không đáp lại, Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu, tự cho mình đang đối đáp với ánh trăng còn tốt hơn trò chuyện với một tên đá tảng.

Gió thổi lồng lộng, đột ngột từ trong đồng cây đờ sắp của Tinh U viên có tiếng động sột soạt vang lên. Hoàn Nhan Viên Hạo nhui mày:

- *Là ai?*

Gia Hỷ chưa bao giờ nghĩ bản thân lại xui xẻo đến chừng đó, nàng đã canh khoảng thời gian ít có kẻ qua người lại nhất, gia nhân sau một ngày vừa chữa cháy vừa tiếp đãi khách đã mệt nhòaì mà đi ngủ hết. Nàng chỉ việc chạy ra đây, tìm bình dầu rồi đem đi tiêu hủy, nào ngờ lại đụng phải người không nên đụng nhất.

Hắn buổi sáng còn là ản nhân cứu mạng nàng, nhưng đến buổi đêm có thể là kẻ chi điểm hại chết nàng, bây giờ từ trong đồng hoang tàn, nàng cùng Vĩnh Đan nghe được tiếng hắn đến liền ản thâm bước đi, lén lút trốn khỏi thị đập phải một cây xà nhà đã cháy thành than, thanh xà gãy, chân nàng lật xuống, tạo nên tiếng vang to rõ trong đêm khuya tĩnh mịch.

Ngay lập tức, Tuyệt Tâm cùng mũi kiếm sắc lạnh đưa lên cổ Vĩnh Đan, Gia Hỷ đánh phải lên tiếng:

- *Ngừng tay! Chúng ta là người Phùng phủ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe giọng nữ nhi liền vô cùng ngạc nhiên, trực tiếp đi đến, màn đêm mờ mịt không thể nhìn rõ mặt người, hần chi có thể hỏi:

- Người của Phùng phủ? Sao lại nửa đêm lên lút ở đây? Hay hai người là hung thủ phóng hỏa, canh khi ít người tiêu hủy chứng cứ?

Gia Hỷ gạt náy mình, tên Liên Thành Hầu này có khả năng đi guốc trong bụng người khác à, nàng nhìn ánh thép loang loáng trên cổ Vĩnh Đan, đánh cần răng:

- Không phải... không phải, ta là Đại tiểu thư Phùng phủ, đây là viện của ta, ta đến để tìm đồ!

Hoàn Nhan Viên Hạo có chút ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng phỏng đoán được sự việc, ảm chừng vị Đại tiểu thư này cùng Đại phu nhân có xích mích mẹ kế con chồng nên mới làm ra mấy trò đầu đá, tuổi còn nhỏ đã ảm hiểm. Với một kẻ sinh trưởng trong Hoàng tộc như hần, lại thấy nữ nhân này vô cùng thú vị. Hoàn Nhan Viên Hạo cười gượng:

- Đưa Đại tiểu thư về khách phòng của bản Hầu, ta có chuyện muốn nói!

Tuyệt Tâm nghe lệnh, liền đưa cả Gia Hỷ và Vĩnh Đan về nơi ở của Hoàn Nhan Viên Hạo. Nhưng vừa đi mấy bước, Gia Hỷ đã kêu lên đau đớn, ngồi thụp xuống. Hoàn Nhan Viên Hạo ra hiệu Tuyệt Tâm soi đèn lồng vào thì phát hiện chân nàng đã trật khớp. Không chần chừ, Hoàn Nhan Viên Hạo bế xốc nàng lên tay, thần nhiên đi về hướng khách phòng.

Gia Hỷ nằm trong lồng ngực cường trăn của Hoàn Nhan Viên Hạo mà chỉ cảm thấy người run lẩy bẩy, nàng sợ hãi, phải, là nàng đang rất rất sợ hãi. Hần là ai, là Ngũ Hoàng tử, là con trai ruột của Hoàng thượng, đã đến tuổi định thân, nàng chỉ là nữ nhi một quan viên Tứ phẩm, nếu bị bắt gáp, nàng có bị trôi lại đim nước thả trôi sông không, nàng có bị đem pha là rù quyền Hầu gia không, nàng có bị đem vào chùa làm ni cô không? Gia Hỷ nhắm mắt, cầu xin ông trời đừng để ai thấy cảnh tượng này.

Liên Thành Hầu ôm Gia Hỷ bước đi nhẹ bằng như ôm một bọc bông gòn, người hần tỏa ra hương rượu hoa cúc thơm nồng hòa, như có một làn hơi luẩn quẩn bao bọc lấy Gia Hỷ, nhìn nữ nhân trong lồng nhắm tịt mắt, tay nắm chặt, thần người run nhè nhẹ khiến hần bật cười. Lần đầu hần hành động bốc đồng như thế này lại vì một nữ nhi. Có lẽ hần cảm thấy, màn đêm có thể giúp hần che giấu cảm xúc.

Đến khách phòng, Hoàn Nhan Viên Hạo đặt Gia Hỷ ngồi trên ghế, lại cho Tuyệt Tâm cùng Vĩnh Đan đóng kín cửa lui ra. Gia Hỷ hoảng sợ, có khi nào, Liên Thành Hầu này muốn nàng dùng thân báo đáp ân tình của hần. Nàng chặt vật lên tiếng:

- Hầu gia, đừng làm vậy, người ngoài sẽ hiểu lầm!

Hoàn Nhan Viên Hạo lơ đãng nhìn nàng:

- Bản Hầu không muốn có kẻ chứng kiến cảnh này rồi rêu rao bát quái.

Gia Hỷ im miệng, hần nói không sai, nếu bây giờ có ai đi đó đi tuần ngang qua phát hiện nàng nửa đêm chung phòng với hần, thì mọi chuyện còn tệ hơn nhiều. Gia Hỷ nhìn xuống chân, thấy Liên Thành Hầu đang từ từ tháo hài của nàng ra, sau đó lột bỏ tất, Gia Hỷ đỏ mặt, rụt chân lại:

- Hầu gia, nam nữ thụ thụ bất tương thân!

Liên Thành Hầu cười nhạt:

- Nàng nghĩ bản Hầu có ý định gì với nàng?

Gia Hỷ chưa nghĩ xong, đã nghe rắc một tiếng, chân nàng chưa kịp đau nhói đã ổn định chỗ bị trật. Gia Hỷ há hốc mồm, lại thấy xấu hổ vì những ý nghĩ trong đầu.

Lúc này Hoàn Nhan Viên Hạo mới nhìn thấy bình đầu bằng đất nung trắng men trên tay nàng, hần phúi phúi tay vào khăn, lên tiếng:

- Nàng có ý tự thiêu, bản Hầu lại tôn công cứu nàng?

Gia Hỷ lúng túng giấu bình đầu ra sau ghế, quay mặt sang hướng khác:

- Là...là...tiểu nữ tình cờ...nhặt được...

Liên Thành Hầu như không nghe nàng nói, cẩn thận mang lại hài tất cho nàng, sau mới ngồi bên cạnh:

- Nàng phóng hỏa viện bản thân để làm gì? Đã thế còn ngu ngốc tự mình gây nguy hiểm.

Gia Hỷ nhìn thẳng vào đáy mắt Hoàn Nhan Viên Hạo, tự hỏi hần có xuyên qua không, nàng ở hiện đại đã hai mươi tuổi hơn, nhưng bây giờ lại không thể che giấu tâm tư trước một tên thiếu niên. Hoàn Nhan Viên Hạo ngược mắt lên, Gia Hỷ mới biết mình thất lễ, liền thu hồi ánh mắt. Cuối cùng nàng cũng dè dặt nói ra ý định lấy lý số đồ cưới của mẫu thân để lại.

Liên Thành Hầu chăm chú lắng nghe, không có biểu tình gì trên mặt, hồi lâu mới nói:

- Nàng không thể đầu lại mẹ cả, cũng như bản Hầu, luôn phải nhìn mặt người khác mà sống. Nhưng riêng chuyện này bản Hầu có thể giúp được nàng, chỉ cần nàng nghe theo bản Hầu!

Gia Hỷ ngạc nhiên một hồi, cuối cùng gật đầu, nghe theo sắp đặt của Hoàn Nhan Viên Hạo. Gần sáng, Tuyệt Tâm đưa Gia Hỷ an toàn trở lại phòng không một ai nhìn thấy, sau khi quay lại, hần mới không nhịn được mà lên tiếng:

- Hầu gia, vì một nữ tử từ lại có ý định đổi dịch với Phùng Đại nhân, đừng vì nhỏ mà mất lớn!

Liên Thành Hầu đưa tay lên chặn lời nói Tuyệt Tâm lại:

- Người biết nuôi quân lực cần nhất là gì không? Là bạc! Người biết Lữ gia nổi tiếng nhất bởi thứ gì không? Sòng bạc! Mẫu thân nàng ta là Trưởng nữ Lữ gia, hỏi môn chắt chắt không nhỏ, càng không thể thiếu sòng bạc. Bản Hầu đã tính cả rồi!

Tuyệt Tâm ngẩng ngơ nhìn chủ nhân hần đi vào trong tấm phòng, tự hỏi rằng liệu Liên Thành Hầu có thật chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, hay đây là phẩm chất Hoàng tộc chân chính!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Lấy Lại Hồi Môn (hạ) 2.3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Liên Thành Hầu ở Phùng phủ ba ngày, được tiếp đãi vô cùng tử tế, đến ngày thứ ba, thì có một thầy phong thủy đi ngang Phùng phủ. Vốn Đại lão già là mệnh quan triều đình, không mấy tin vào những chuyện dị đoan, nhưng thầy phong thủy này lại là Du Các tiên sinh - người mà có dùng tiền cũng không mời được. Bởi vậy nên khi hạ nhân báo rằng vị này muốn đích thân gặp Đại lão gia, thì ngay cả lão phu nhân cũng hiểu ki đến nghe bói toán.

Du Các tiên sinh nhìn Đại lão gia hỏi, vuốt chòm râu bạc phơ, điềm nhiên uống hết tách trà mới khen ngọt:

- Trà ngon! Có vị của sượng tháng ba, lại có hương của hoa sen tháng tám, người pha được bình trà này mai sau sẽ được cáo mệnh vô cùng cao quý, nếu có nữ nhi, thì ắt hần hóa loan hóa phượng!

Đại lão gia nhìn sang Hần thị, trà này do Hần thị pha, Hần thị đúng là có một nữ nhi Phùng Gia Hảo, nói vậy thật sự Gia Hảo sẽ được xuất giá vào nhà hoàng thân quốc thích. Hần thị ánh mắt long lanh, đưa tay vuốt ngực không giấu nổi chờ mong. Lão phu nhân nhìn sang Hần thị một cái, cũng không tỏ vẻ gì. Du Các tiên sinh hồi lâu lại nói:

- Lão gia sắp được thăng tiến, nhưng đó mới chỉ bắt đầu, trong mười năm tới đây, công danh lão gia sẽ không ngừng, thậm chí có thể sánh ngang bậc Công, Hầu.

Đại lão gia trợn tròn mắt, miệng lưỡi cứng đơ, không nói được gì, mãi sau mới thốt ra một câu:

- Tiên sinh chắc được mấy phần?

Du Các tiên sinh cười lắc đầu:

- Nếu ta nói có mười phần chắc chắn, thì không phải chính là tiết lộ thiên cơ hay sao? Cho nên lão gia tin được mấy phần thì đấy là mấy phần chắc chắn.

Đại lão gia gật đầu cảm tạ, Du Các tiên sinh nhìn lão phu nhân một chút:

- Bên cạnh lão phu nhân có kẻ tiểu nhân, gièm pha phá hoại đoạt lợi lộc riêng, nên cần trọng.

Lão phu nhân nhũm mày nhìn về phía Hần thị, chẳng phải đây là cái gai trong mắt bà sao, Hần thị nhận ra ánh mắt của lão phu nhân, chợt nhớ năm mười năm nữa Đại lão gia có thể lên đến Công Hầu liền không kiêng nể gì, nguyệt dài lão phu nhân.

Du Các tiên sinh uống hết bình trà thì nói tiếp:

- *Quý nhân trong phủ lão gia mang mệnh kim long thiên văn, tương lai không thể đoán định nổi. Trong viện phu nhân có người mệnh phụng hoàng, cũng chẳng thể chi chính xác được, là phu nhân phúc khí.*

Hàn thị mở cổ trong bụng, như vậy không phải chín phần người mệnh rồng kia là Liên Thành Hầu sao, dưới gối Hàn thị chỉ có Phụng Gia Hảo, cùng với lời lúc trước, chắc chắn Phụng Gia Hảo sẽ một đường là Hoàng hậu rồi. Hàn thị ra hiệu cho người đưa vàng bạc đến tạ ơn, Du Các tiên sinh không nhận, chỉ nói:

- *Ta đi qua đường, thấy khát, nhìn ra trong phủ có người pha được trà ngon mới xin một ấm, nay ấm trà đã uống xong, cũng không tiện lau lại. Phu nhân cắt cho, ta may mắn biết được thiên cơ, cũng không thể dùng thiên cơ làm kẻ sinh nhai. Phu nhân cần thận Trường tử, sẽ vương vào chuyện thị phi mà đứt đường công danh.*

Đại lão gia chủ ý nghe lấy, sau tiễn Du Các tiên sinh ra tận cửa. Hàn thị cùng lão phu nhân đơn độc đứng trong phòng nhìn nhau một hồi.

Tùng ấy tiên đoán xảy ra nhưng Gia Hy vẫn không biết gì, nàng còn đang bận rộn ở phòng bếp, buổi sáng nay Liên Thành Hầu cử một cái Thiểu giám sang, nói rằng muốn dùng cơm do chính tay Gia Hy nấu, nàng đã đành từ chối, nhưng nghĩ lại vàng bạc hồi môn còn do Liên Thành Hầu giúp đỡ lấy lại, nên miễn cưỡng chuẩn bị bữa sáng giúp hẳn.

Vị Thiểu giám mà Liên Thành Hầu cử tới họ Triệu, tên là Từ Đoạn. Triệu Từ Đoạn cũng không hơn chủ nhân hẳn bao nhiêu tuổi, chỉ khoảng hai mươi, gương mặt xuất thần thoát tục, miên miên nhân gian yên hòa, da quá trắng, môi đỏ như tô son, mắt phương dài hẹp dưới hàng mi cong rộp bóng, mày đậm nhưng thanh, nếu thật sự là nữ nhi hẳn phải là một đại mỹ nhân. Bù lại gương mặt thoát tục ấy là một thân hình cao ráo tráng kiện, tuy bên ngoài đơn độc một bộ tứ y (y phục màu tím) tóc cũng chỉ búi bằng trăm ngàn voi, nhưng khí thế lại vô cùng cao quý, mười đầu ngón tay xương xương thon dài mảnh dẻ, vốn không phải của người làm việc nặng nhọc.

Đại Quốc có quy chế về hoạn quan rất rõ ràng, đứng đầu mười hai cung chính là Đại Giám hay thường gọi là Đại Tổng quản. Mỗi cung lại có các Chương quản, dưới Chương là phó Chương quản. Phụ trách các cục, phủ chính là Thiểu giám. Ngoài ra, hầu hạ ngự tiền cũng từ cấp bậc Thiểu giám trở lên. Trong cung hiện tại cũng chỉ có năm vị Thiểu giám, tuy vậy ngày trước khi Liên Thành Hầu về Mĩ Châu, Hoàng thượng đặc ân đưa một Thiểu giám tuổi vô cùng trẻ đi theo, đó chính là vị Triệu Thiểu giám này. Giờ đây, hẳn đang đứng ngay cạnh Gia Hy trông coi nàng làm cơm.

Gia Hy loay hoay một hồi cũng bày xong được mấy món, có kim kê đậu phộng, sườn xào chua ngọt, cá chép sốt cà, lại thêm đậu phụ ma bà(1). Triệu Thiểu giám nhìn nàng gật gù, rồi thông thả cho người đưa thức ăn về khách phòng, cũng chẳng nói lời nào. Chờ người đi khuất, Vĩnh Đan mới tỏ ra khó chịu:

- *Vị Thiểu giám này thật là, một câu cảm ơn cũng chẳng có.*

Gia Hy im lặng lắc đầu, lại đi về phòng chỉnh trang, chuẩn bị thỉnh an Đại phu nhân. Váy áo mùa đông hôm qua quần gia cũng vừa đưa tới, nàng nhìn ngắm đồ mới một hồi, cũng quyết định ăn vận tươi đẹp, dù gì hôm nay cũng là ngày trọng đại. Bối bối cái phi tiên kể(2) cái một đóa mẫu đơn tím nhỏ lên tóc, thêm hai dây buộc cùng màu phất phơ trong gió, váy dài màu trắng gối đều hoa từ đỉnh hương, cổ áo cao viền cúc họa mi khỏa ngoài áo mỏng từ sa mấy tầng phiêu dật, thêm một cái áo lông bạch thỏ ấm áp.

Gia Hy cảm thấy nhan sắc bản thân không tệ mấy, túi đôi mày hơi dài, giữa ấn đường vẽ một đóa hoa mai màu hồng phớt, môi đỏ nhật bóng như thạch, nhìn vào chỉ muốn cắn một ngụm. Vĩnh Đóa, Hà ma ma đứng bên ngoài nhìn Vĩnh Đan đứng nài ra, đều không hện mả xuyết xoa mấy tiếng. Đại tiểu thư xinh đẹp quá! Thường ngày giàu dung nhan điểm lệ sau sắc áo mộc mạc, nay lại là tôn mỹ sắc, càng ngắm càng mê người.

Gia Hy phớt tay cầm theo quạt ngọc có khảm nhành lan bằng hồng ngọc, che đi nửa khuôn miệng son son, cẩn thận buông hai đi trên hành lang không nhiễm một hạt bụi đến phòng Đại phu nhân. Bởi vì từ hóm Tinh U viên bị cháy, nàng đã theo sự sắp xếp của Đại phu nhân mà đến Đại phòng ở. Viện Đại phu nhân rất lớn, chia thành mười mấy thiên viện nhỏ hơn, nối nhau bằng hành lang gỗ dài có mái ngói che ở trên. Trong các phòng, chỉ có viện Đại phu nhân và Đại lão gia là riêng biệt, còn lại Tam phòng, Tứ phòng, Ngũ phòng phu thê đều cùng viện nhau. Lệ này có từ khi lão thái gia sinh thời, sau khi ông mất, Đại lão gia nói theo mà dọn ra trước ở.

Gia Hy đi chừng nửa khắc thì đến trước viện Đại phu nhân, trời xám xịt, gió lạnh thổi vù vù, không chừng mấy ngày nữa tuyết sẽ rơi. Gia Hy cúi áo choàng đưa Hà ma ma giữ, lại vuốt vuốt tà áo phăng phiu thêm một chút. Đại thêm một khắc, Tạ ma ma bên cạnh Đại phu nhân mới mời nàng vào.

Đại phu nhân đang dùng bữa sáng, Gia Hy hơi ngạc nhiên khi thấy Đại lão gia cũng ở đây, nàng khụy chân một chút:

- *Phụ thân, mẫu thân an hảo!*

Đại lão gia không ngẩng lên, chỉ vào ghế trống bên cạnh Phụng Gia Hảo:

- *Con đã đến rồi thì ngồi xuống mà dùng cơm.*

Gia Hy cẩn thận kéo váy ngồi cạnh, Phụng Gia Hảo cũng không nói rằng gì, biểu cảm kinh ngạc ngắm nhìn nàng. Đại phu nhân thấy Gia Hảo im lặng, cũng ngược mắt lên. Nhìn mẫu tử họ thất thần một cái mà Gia Hy cười thầm trong lòng, nàng là sinh ra ở thế kỉ hai mốt, kĩ nghệ trang điểm của nàng, mấy ngàn năm nữa mới có người theo kịp.

Vĩnh Đan nhận chén đĩa từ Tạ ma ma, cẩn thận chọn cho Gia Hy một chiếc bánh bao nhân rau cải ăn cùng với gà chưng bát bảo, sau thêm một ít cháo đậu xanh. Gia Hy ăn rất ngon miệng, xong xuôi cũng để Vĩnh Đan hầu súc miệng, bồi lại son. Bởi hôm nay không thỉnh an lão phu nhân, nên sau bữa sáng, lão gia cũng quay về thư phòng. Gia Hy thấy bản thân hơi thừa thãi, nhưng Đại phu nhân chưa cho đi, nàng cũng không dám xin về.

Đại phu nhân Hàn thị đi vào trong, Gia Hy cũng đành đi theo, Hàn thị nửa nằm nửa ngồi trên thấp quý phi, Phụng Gia Hảo ngồi ngay bên cạnh, Gia Hy hơi cách xa hơn một chút. Hồi lâu, Hàn thị mới mở miệng:

- *Hai năm nữa người cũng đến tuổi định thân, đã có ý với nhà nào chưa?*

Vĩnh Đan trong lòng thấp thỏm, vốn Đại tiểu thư si mê Lữ Định Ân công tử là chuyện ai cũng biết, nhưng nếu chính miệng Đại tiểu thư nói ra, thì khác nào xóa đi thanh danh bản thân.

Gia Hy hơi cúi đầu, không rõ Đại phu nhân suy tính gì, chỉ dám đáp sơ sài:

- *Phụ mẫu đặt đầu nữ nhi theo đó, nào có lý con cái tự chọn hôn sự!*

Hàn thị gật đầu, mỉm cười:

- *Tư sắc của người không tệ, nhưng hôm nay ăn vận thế này đến là dễ dụ dỗ ai? Liên Thành Hầu hoàng thân quốc thích, người cũng xứng sao?*

Bởi trong phòng không có ai, nên Hàn thị không cả nể gì, nếu không phải vì sợ lão bà mẹ chồng kia bắt nhọc điểm, sợ quyền quán gia rơi vào tay Tứ phòng, Hàn thị cũng chẳng để Gia Hy sống đến ngày hôm nay. Bao nhiêu năm qua Gia Hy im hơi lặng tiếng, đột ngột rồi xuống hồ sen một cái lại thay đổi, tính cách từ trầm tĩnh sợ sệt trở nên khéo léo mưu toan hơn. Đêm hôm qua, một tên gia nô gác cổng đã thấy Gia Hy cùng Liên Thành Hầu gặp nhau kín lút trong vườn hoa. Sáng sớm nay lại làm cơm đưa đến khách phòng. Nếu không phải người đó là Liên Thành Hầu, Hàn thị đã tìm có đười Gia Hy xuất giá đi tu. Hàn thị càng nghĩ càng khó chịu, nói xằng:

- *Từ đây đến khi cập kê, ta sẽ lo liệu hôn sự của người, cũng là một tiểu thư, không nên vào nhà tiểu môn tiểu hộ. Nếu danh môn thế gia không nguyện ý cho người vào dòng dõi, thì gả cho dòng thứ cũng chẳng thiệt thời gì. Lữ gia suy sụp từ lâu, xem thứ có ai muốn rước người về!*

Gia Hy nén giận, răng cắn vào môi muốn chảy máu, thật là khinh người quá đáng, nàng hít một hơi sau, bật cười:

- *Phu nhân nói quá, ta cho dù không có ngoại thân hiển hách như Hàn phủ có một cái Phó Đô Ngự sử, nhưng ít ra ta cũng là Dịch Trường nữ Phụng phủ, hôn sự của ta, người làm kẻ mẫu như phu nhân phải chú ý, đừng để ta kéo Nhị tiểu thư xuống bùn theo!*

Phụng Gia Hảo tròn tròn mắt:

- *Cái gì như người cũng xứng sao? Mẫu thân nhân từ lắm mới để người sống đến ngày hôm nay, Du Các tiên sinh đã nói ta có thể làm loan làm phụng, còn người, yên phận mà gả đi, đừng tơ tưởng đến Liên Thành Hầu!*

À ra thế! Gia Hy cười nhặt, Hàn thị trở mặt với nàng không nể nang gì chính là nhờ vào một câu bói toán, Gia Hy đứng dậy, xoay người ra về:

- *Mẫu thân cùng muội muội à, hai người chưa từng nghe sao, nhân định thắng thiên! Mẫu thân mười mấy năm qua không khiến ta chết được, thì cũng không thể hủy hoại cuộc đời ta được? Liên Thành Hầu đó, ta không có ý tranh giành, nhưng nếu Nhị muội đã muốn người như thế, thì cũng đừng trách ta, ta không có được, muội cũng đừng hòng!*

Vĩnh Đan nhắm mắt chạy theo Gia Hy, lòng thầm nghĩ Đại tiểu thư ơi Đại tiểu thư, từ trước đến giờ phu nhân mặt thị người bao lần người đều nín nhịn được, sau một trận ốm dậy, hết dốt viện lại khiêu khích, là ai nhập vào Đại tiểu thư vậy!

Gia Hy ra tới cổng, liền thấy Tạ ma ma hét hái đi vào trong. Nàng khoan khoái thở ra, Liên Thành Hầu có lẽ đã thi triển kế sách giúp nàng rồi. Gia Hy thông thả men theo hậu viên ra đến chính sảnh.

(1) Kim kê đậu phộng

Sườn xào chua ngọt

Cá chép chưng tương

Đậu phụ nướng

(2) Phi tiên kế

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Lấy Lại Hôi Môn (hạ) 3.3

Hàn thị gương mặt còn hơi ửng đỏ vì tức giận, lại nghe mấy lời Tạ ma ma nói mà kích động hơn:

- *Cái gì? Ma ma không nghe lầm chứ? Là Liên Thành Hầu muốn cùng Đại phòng chúng ta hợp tác làm ăn?*

Tạ ma ma gật đầu liên tục:

- *Chính miệng lão gia sai bảo nó thì mời phu nhân đến, còn phải đem theo cả sổ sách!*

Hàn thị nghi hoặc, cho người chỉnh sửa y trang, lại gọi Hàn quân gia đem sổ sách theo cùng, kéo theo Phùng Gia Hào đến thư phòng Đại Lão gia. Trên đường đi, Hàn thị suy nghĩ rất lung. Liên Thành Hầu mở miệng muốn cùng làm ăn, vậy phải chia lợi nhuận thế nào, quan hệ thân thiết đến đâu, nếu sau này trong cuộc đoạt đích, Liên Thành Hầu có kéo cả Phùng gia xuống nước cũng không!

Hàn thị đến trước thư phòng, cũng không thấy người canh giữ, liền đi vào, bên trong đã có người ngồi sẵn, Hàn thị nhìn quanh một giây, thấy Liên Thành Hầu cùng Đại Lão gia đều đang ở phía kia căn phòng, khuất sau một giá đồ cổ thay thế bình phong. Hàn thị nhìn về hướng đó, thì lễ một cái:

- *Tham kiến Hầu gia!*

Tiếng Liên Thành Hầu khách khí phát ra:

- *Phu nhân đa lễ rồi, Triệu Thiếu giám theo bàn Hầu đã lâu, nay tích lũy được chút vốn nhỏ, thật muốn làm ăn. Nên mời đến nhờ phu nhân vậy!*

Bởi vì triều đình không cho phép quan viên cùng hoàng thân buôn bán, vậy nên bọn họ thường phải để thân tín đứng tên hộ, phi thương bất phú, các Ngự sử tổ cáo một hồi cũng không đẹp được, nên Hoàng thượng thường nhắm mắt cho qua. Lễ đó, Đại phu nhân nghe qua cũng biết Triệu Thiếu giám này là Liên Thành Hầu mượn danh làm ăn. Đại phu nhân liền ngồi xuống dè dặt:

- *Thất lễ với Thiếu giám, chẳng hay Thiếu giám muốn đầu tư gì?*

Triệu Thiếu giám di chuyển đôi mắt phượng dài đến cuốn sổ bìa đỏ mà Hàn quân gia đang ôm, sẫm soi bộ móng tay dài đẹp:

- *Phu nhân có gì sinh lợi nhất?*

Hàn thị cười hơi gượng, trên đôi mắt Hàn thị kinh bi nhất loại yếm nhân này, nhưng đây là Thiếu giám, người bên cạnh Liên Thành Hầu, muốn không nể mặt cũng là không được, Hàn thị ra hiệu để quân gia đưa sổ xuống, Triệu Từ Đoạn chậm rãi mở sổ, đọc rành mạch hồi lâu mới nói:

- *Trong đây có một tâu lâu khiêm sông bạc là Tây Khê phường, thu vào cũng không tệ, phu nhân thấy thế nào?*

Hàn thị ngẫm nghĩ, Tây Khê phường này mỗi năm cũng kiếm về được khoảng hơn chục vạn lượng bạc, coi như không tệ, nếu đầu tư thêm hẳn sẽ sinh thêm phần lợi nhuận cao hơn, Hàn thị cười cười:

- *Thiếu giám thật có mắt nhìn, Tây Khê phường thực chất làm ăn rất tốt, nếu muốn, Thiếu giám có thể bỏ tiền vào.*

Triệu Từ Đoạn lướt thêm một vòng, lại thấy Bích Ba trang, nơi này có suối nước nóng, kinh doanh như một khách điểm, doanh thu cũng cao ngất, nửa năm qua đã thu được hơn năm vạn lượng bạc. Triệu Từ Đoạn nghĩ trong lòng, Hàn thị mấy năm qua sống trên đồ cưới của Đại tiểu thư thật sung sướng, chẳng trách, Hầu gia chương mất, muốn thu về.

Triệu Từ Đoạn phát tay cho mấy gia nô không rường gỗ đi tới, mở miệng cười nhạt:

- *Đây là năm vạn lượng vàng, nó tài muốn góp chút vốn vào làm ăn ở Tây Khê phường và Bích Ba trang.*

Hàn thị sững sốt, nhìn số vàng mà người kia đang lỏng lẻo từng đợt, Phùng Gia Hào ngồi cạnh cũng thấp phần mừng rỡ, năm vạn lượng vàng, là năm ngàn vạn lượng bạc đi. Nói Phùng phủ cũng là thế gia, nhưng tự chung cả đời này, chưa bao giờ có một khối lượng tiền của nhiều như vậy.

Hàn thị lắp bắp nhìn Hàn quân gia:

- *Mau mài mực khế ước cho Thiếu giám đại nhân!*

Triệu Từ Đoạn cười cười:

- *Nó tài chỉ là bề tôi của Hầu gia, nào dám nhận tiếng đại nhân này của phu nhân!*

Hàn thị nào nghe được gì nữa, mắt hoa lên những vàng kim rực rỡ, Hàn quán gia viết xong khế ước mới đưa đến cho Triệu Từ Đoạn, nụ cười trên gương mặt trắng nõn như hoa lê của hắn dần thu lại, giọng điệu cũng không còn hòa nhã nữa:

- *Thật không hiểu phu nhân cảm thấy Thiếu giám ta không xứng làm ăn với phu nhân?*

Hàn thị quay đầu nhìn Hàn quán gia, lại đọc to khế ước Triệu Từ Đoạn trả lại, Hàn thị đọc đi đọc lại mấy lần đều nhìn không ra sai ở điểm nào, cuối cùng mới áp ứng:

- *Thiếu giám thấy có gì không phải?*

Triệu Từ Đoạn chỉ vào sổ:

- *Phu nhân, nó tài thấy trên đây có viết rõ hai nơi này đều là của Lữ phu nhân để lại cho Đại tiểu thư, sao Đại tiểu thư lại không kí khế ước? Khế ước không có chữ ký điểm chỉ của người sở hữu, thì làm sao có giá trị?*

Hàn thị ngớ người, mười mấy năm qua, Hàn thị luôn coi những món này là của riêng mình, nào nghĩ đến chuyện trên giấy tờ vẫn là của Phùng Gia Hỷ, khế ước sau khi lập ra còn phải đem tới quan phủ đóng dấu, như vậy giao dịch mới hoàn thành. Chỉ có điều như vậy, Phùng Gia Hỷ lại được nhúng tay vào chuyện sổ sách, Hàn thị không cam tâm, đang tìm cách trả lời lại, thì giọng Liên Thành Hầu sau giả đồ cổ vang lên:

- *Hóa ra Phùng Đại nhân không nể mặt bản Hầu lần này, thật sự bản Hầu có chút thất vọng! Bản Hầu cứ nghĩ cấu Đại tiểu thư một mạng, nàng sẽ không đến mức phải sạch.*

Đại lão gia nghe Liên Thành Hầu nói thì cảm thấy khó chịu, Hầu gia là Hầu gia, Phùng Hoàng có gây một chân thì gà rừng cũng chẳng sánh được, huống hồ Liên Thành Hầu mới mười sáu tuổi, tương lai rất dài, ai biết được ngày sau Vương tướng vinh hiển thế nào. Nhà mẹ Liên Thành Hầu lại là Tương gia, Hoa Tân có thất sủng, nhưng còn đó một Tương Hoàng Quý phi, một Tương Đại Tướng quân cả một cái Tương Quốc công kia nữa. Phùng gia danh gia vọng tộc thế nào, cũng không bị được, Đại lão gia nghiêm nét mặt lại:

- *Hầu gia đừng nghĩ như vậy, chỉ là phu nhân làm việc có chút sơ sẩy, Gia Hỷ sẽ đến ngay thôi!*

Liên Thành Hầu cười cười, hóa ra Đại tiểu thư tên là Gia Hỷ. Hắn thật sự rất thương thức cái tên nàng, vui vẻ nhẹ nhàng. Hắn gật đầu nhìn Đại lão gia:

- *Bản Hầu biết Phùng Đại nhân là người hiểu chuyện, lại là bậc trọng thần trong triều, sao có chuyện quân gia không nghiêm, hà khắc tôn tụt được!*

Hàn thị nghe mấy lời này mà khó chịu, cái gì quân gia không nghiêm, hà khắc tôn tụt, đây chính là nói người làm nẫu thân như bà độc ác với con khác mẹ hay sao. Hàn thị nụ cười vụn vụn khó khổ sờ nhìn Tạ ma ma:

- *Gọi Đại tiểu thư đến đây mau!*

Tạ ma ma men theo vườn hoa ba chân bốn cẳng chạy đến phòng Đại tiểu thư mời. Gia Hỷ hiện tại vốn ở trong viện Đại phu nhân, nên rất nhanh đã nghe thấy tiếng bước chân Tạ ma ma gấp gấp đứng trước sân chung. Vĩnh Đan nhìn sắc mặt thán nhiên của Gia Hỷ, cười cười bước ra:

- *Buổi trưa khó chịu, không biết ma ma có việc gì lại gấp rút vậy?*

Tạ ma ma nghiêng răng nghiêng lợi:

- *Hừ! Còn không mau gọi tiểu thư nhà người sang bên thư phòng lão gia, Đại phu nhân đang đợi bên đó. Còn có Hầu gia, nếu để Hầu gia chờ lâu, người gánh được tội không?*

Vĩnh Đan khó chịu, cái gì là chó cậy gần nhà, viện này của Hàn thị, hiển nhiên Đại tiểu thư không thể mắng chửi làm khó người của Hàn thị được. Gia Hỷ bên trong nghe rõ, mới chậm chậm đứng dậy:

- *À, thì ra là Tạ ma ma, ta cứ tưởng nó từ phòng nào đến quấy nhiễu, ma ma vào trong uống trà đợi một chút, ta chỉnh trang rồi đi ngay.*

Tạ ma ma liếc xéo:

- *Nó thì không có thời giờ uống trà, phiền tiểu thư nhanh một chút!*

Gia Hỷ cùng lúc ngẩng xuống bàn thì Hà ma ma don dả đem thuốc đến, cơ thể nàng suy nhược đã lâu, lần da cũng nhợt nhạt, mười mấy năm qua sống trong chen ép, nàng mới xuyên qua chưa đầy một tháng, đánh phải tích cực bồi bổ bằng được liều, thức ăn. Những thứ này đều phải mua bằng tiền a, mỗi tháng mười hai lượng, còn thua cả chi phí ăn mặc của Phùng Gia Hóa là thứ nữ Đại phòng, mỗi tháng hai mươi lượng. Gia Hỷ cười nhạt, lần này nàng phải dãi cả vốn lẫn lời:

- *Vĩnh Đóa, hầu ta uống thuốc, Vĩnh Đan giúp ta chỉnh lại tóc. Hà ma ma, xem thử phòng bếp đã có cơm chưa? Sáng sớm nay ăn ít, quả thật bây giờ ta có chút không chịu nổi.*

Nhìn Tạ ma ma cầm gần đúng đó, Gia Hỷ thấy thật thoải mái cái gì gây ông đập lưng ông, ác nó bắt nạt chủ tử đã quen như bà ta, đứng ngoài sân nửa canh giờ còn là nhẹ! Tạ ma ma nhìn Gia Hỷ hết uống thuốc lại ăn cơm, xong xuôi còn dùng hoa quả, lại đợi mấy a hoàn pha nước súc miệng bạc hà hoa hồng, bôi lại môi son, kẻ lại mày liễu, vuốt phẳng vạt xiêm y, rồi mới thông thả đi ra. Gia Hỷ ngang qua Tạ ma ma một cái, cười cười:

- *Phiền ma ma đợi lâu!*

Tạ ma ma khó khăn lắm mới nhắc được chân đi theo sau, vừa ra đến viện Đại lão gia thì trời đổ tuyết, những bông tuyết trắng tinh lấp lánh đầu đông, báo hiệu cái rét dữ dội đã đến. Gia Hỷ vươn tay nghịch một bông tuyết trong lúc đợi Tạ ma ma vào bẩm báo.

Khi Gia Hỷ vào phòng, đã thấy Triệu Từ Đoạn trầm trầm ngồi cùng Đại phu nhân, trên bàn sổ sách chất đống, bên cạnh Đại phu nhân, Phùng Gia Hào trang điểm hoa lệ mái mề nhìn mấy rương vàng ròng, nếu không được Liên Thành Hầu báo trước, có lẽ Gia Hỷ cũng thất kinh khi nhìn sổ vàng đó. Nàng chậm rãi tiến lên:

- *Tham kiến Hầu gia.*

Liên Thành Hầu ho khan một cái, hiệu nàng đứng lên, Gia Hỷ lại nhìn sang Đại lão gia:

- *Phụ thân, mẫu thân an hảo!*

Vĩnh Đan đã sắp xếp ghế bên cạnh Đại phu nhân, Gia Hỷ thán nhiên ngồi xuống, vừa ngồi đã nghe tiếng Liên Thành Hầu:

- *Thật lạ, đây là Đại tiểu thư của quý phủ? Bản Hầu thật nghi hoặc?*

Đại lão gia nhủ mảy:

- *Vì sao Hầu gia lại nghi ngờ?*

Liên Thành Hầu cười rộ lên:

- *Bản Hầu gặp qua Trường Công chúa cũng phải hành lễ, chỉ là không biết Phùng Nhị tiểu thư gặp trường ti có thể làm lơ như vậy, khiến bản Hầu không khỏi suy nghĩ người vừa đến có phải Đại tiểu thư không?*

Đại phu nhân nghe vậy thì ruột gan lẫn lộn lên, vừa khó xử vừa khó chịu, liếc mắt nhìn Phùng Gia Hào đang vụn vụn trên ghế kia một cái, Phùng Gia Hào đứng dậy, nhìn qua Gia Hỷ một cái:

- *Đại ti, muội muội thân thể không tốt, Đại ti bỏ qua.*

Gia Hỷ đoan trang hiền huệ hỏi thăm mấy câu, lại nói:

- *Muội muội đã thấy không khỏe, sao còn ở đây làm gì, mau cho người đưa về nghỉ ngơi!*

Phùng Gia Hào trừng mắt nhìn qua, cái gì, là đuổi nàng đi sao? Nàng trang điểm ăn vận, chỉ muốn được Liên Thành Hầu để mắt đến, Gia Hỷ vừa đến đã muốn đuổi nàng đi. Phùng Gia Hào kéo khăn tay, liếc nhìn Đại phu nhân. Hàn thị thấy Liên Thành Hầu đã có ý nói Gia Hào thất lễ, không phép tắc, cũng không định gây rối thêm, chỉ gật đầu:

- *Con cũng nên về phòng nghỉ ngơi!*

Lại gọi Tạ ma ma đưa Phùng Gia Hào về. Gia Hỷ mím môi kìm lại nụ cười, cẩn thận nhìn Triệu Từ Đoạn, đọc qua mấy lượt khế ước, cuối cùng mới nói:

- *Thiếu giám, lợi tức này vẫn nên chia theo mỗi người một nửa!*

Hàn thị trừng mắt nhìn Gia Hỷ, cái gì là không biết tốt xấu nặng nhẹ. Năm nghìn lượng vàng kia có thể mua đứt cả gia sản đó, đừng nói là góp vốn. Gia Hỷ mặc cả như vậy, chỉ sợ rằng Hầu gia nổi giận.

Triệu Từ Đoạn phất phơ quạt lụa tím thắm, cười như không cười:

- *Đại tiểu thư muốn chia đôi?*

Gia Hỷ gật đầu:

- *Đầu rằng Thiệu giám góp phần nhiều của cải nhưng chung quy lại việc quản lý ghi chép chịu trách nhiệm vẫn do Phùng Gia Hỷ ta làm, coi như ta bỏ công, người bỏ của, Thiệu giám thấy như vậy có hợp lý không?*

Triệu Từ Đoàn muốn cười cũng không cười được, Đại tiểu thư này thật sự muốn Hầu gia mang tiếng hẹp hòi bức ép nữ nhân hay sao chứ. Sau giá gỗ, Liên Thành Hầu ho nhẹ:

- *Đại tiểu thư đã mở lời vậy thì người cũng nên đồng ý!*

Triệu Từ Đoàn chấp tay một cái tỏ ý đã nghe. Soạn thảo kế ước lần nữa, sau lại cùng Gia Hỷ đóng dấu điểm chỉ. Phùng Gia Hỷ hí hóp mắt nhìn hân, lại nhìn qua phía Liên Thành Hầu, cuối cùng mới nở nụ cười.

Liên Thành Hầu thấy dung nhan điểm lệ của nàng nhờ nụ cười mà càng thêm tươi sáng, hân cảm thấy khó khó cổ họng:

- *Dù sao cũng là đã để nhiều kim lượng lại như vậy, thì Triệu Thiệu giám cũng nên ở đây giúp đỡ Đại tiểu thư điều hành hai phương này!*

Hân thị cảm thấy sự việc đi quá xa, vội vàng nói:

- *Đại tiểu thư là nữ nhi khuê phòng, hơn hết còn không có viện riêng, Triệu Thiệu giám nếu cứ ở mãi khách phòng cũng không tiện! Thân phụ có thể giúp đỡ Đại tì nhi quản lý sổ sách a!*

Đại lão gia thấy lời nói Hân thị lộn xộn không hợp lý lắm, nhưng trước Liên Thành Hầu cũng không có ý làm Hân thị mất mặt, hơn nữa, của nả trong nhà không vào tay con cũng là tay vợ, mới nói:

- *Hầu gia thân phận quý trọng cần người hầu hạ, gia nữ chỉ là tiểu thư khuê phòng, không đánh để Hầu gia bỏ công phí sức!*

Liên Thành Hầu cười mỉm:

- *Bản Hầu không quản đến chuyện trong nhà của Phùng đại nhân, bản Hầu đang quản năm ngàn lượng vàng kia!*

Đại lão gia nghe đến tiền cũng khó mở miệng, đành cho qua, Liên Thành Hầu nhìn Hân thị một giây qua ô trống trên giá cổ, nụ cười càng rõ rệt:

- *Phu nhân, năm nghìn lượng đó, cũng đủ cho Đại tiểu thư xây một căn viện mới, Triệu Thiệu giám cũng không cần ở khách phòng làm gì.*

Hân thị cứng lưỡi, không đáp trả được, mở hời chấy rờn rờn sau áo. Gia Hỷ xoay người thì lễ với Liên Thành Hầu một cái:

- *Tạ ơn Hầu gia giúp đỡ, Gia Hỷ sẽ nghe theo Hầu gia, xây mới viện, để Hầu gia không vì Triệu Thiệu giám mà phiền lòng!*

Nàng lại nhìn sang Hân thị:

- *Tạ ơn mẫu thân mười năm qua đã giúp nữ nhi quản lý sổ sách, nay nữ nhi cũng sắp xuất giá, nhân dịp này có Triệu Thiệu giám chỉ bảo, cũng nên tập quản gia quản vụ!*

Hân thị chỉ đánh gật đầu ra về từ mẫu:

- *Đại tì nhi nói phải, chuyện này Hầu gia trông cậy vào con, đừng khiến Hầu gia thất vọng!*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Nữ nhi nhớ không lầm, ngoài hai phương trang này còn có trang sức, vải vóc, tranh thêu, bình phong các kiểu, dù gì cũng là đồ của nương, nữ nhi ngày đêm có chút mong nhớ!*

Hân thị gương mặt trắng bệch, những đồ này bao năm qua đã sớm tiêu sạch, làm gì còn giữ lại, hồi lâu Hân thị mới gượng gạo:

- *Trong phủ không có nhiều nơi trữ đồ đạc, mẫu thân nhìn vật nhớ người, chịu không thấu bị thương đã đem ra ngoài từ lâu! Một số đồ đạc cũ mục hư hỏng chưa kể đến!*

Gia Hỷ a lên một tiếng, đưa khăn tay lau nước mắt vô cùng đau xót, mỹ nữ yếu điệu hoa lệ dưới mưa khiến ai nấy đều thương cảm. Hân thị biết bản thân đã quá thất thố trước mặt Đại lão gia và Liên Thành Hầu rồi, đành giả là:

- *Biết rằng tiền bạc không dồi lấy được, nhưng mẫu thân sẽ cố vớt vát còn món nào hay món ấy, thứ gì đã mất, mẫu thân sẽ tìm mua bù vào!*

Gia Hỷ thì lễ một cái, uyển chuyển cáo từ lui đi, Triệu Từ Đoàn cũng cất bước theo, cho người ôm sổ sách cùng mấy rương vàng đến phòng Gia Hỷ trong mỗi tiếc hận của Hân thị.

Liên Thành Hầu dấy mắt đượm tia âm hiểm không rõ. Việc cũng đã xong, không lý gì còn ở lại Phùng phủ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trở Mình Lật Người

Liên Thành Hầu lên xe ngựa quay lại Mi Châu, trời lúc này cũng khá rét, mặc dù hắn đã nghe ngóng được chỉ ý Hoàng thượng cho phép Hoa Tẩn được đến Hầu phủ cùng hân, nhưng với một độ tuyết ngày càng dày đặc thế này, có lẽ nhanh nhất cũng phải đến cuối mùa xuân sang năm người tuyền chỉ mới tới được Liễu Châu.

Xe ngựa của Liên Thành Hầu được thiết kế vô cùng đặc biệt, trong xe được ngăn thành hai phần, phía trước nhỏ hơn, đặt vào một bàn trà nhỏ cũng chỗ cho hai người ngồi, qua một rèm ngăn dày là nơi để Hầu gia nghỉ ngơi, có gối tựa mềm, chăn ấm áp, dưới lòng xe còn một hệ thống sưởi ấm bằng sắt khối. Sắt nung nóng thả từng viên vào bên trong, dù để phía trên xe lúc nào cũng ấm áp.

Tuyệt Tâm ngồi đằng trước, đây là xe song mã, kéo bằng một đôi ngựa đực khỏe mạnh, đầu xe có hai xa phu thay nhau điều khiển, hân nháp môi bằng rượu. Sau lần rèm kia, Hầu gia còn mãi treu hoa ghẹo nguyệt với một nha hoàn là Linh Tề, Linh Tề này đi theo Hầu gia từ nhỏ, trong phủ được yêu chiều không kém tiểu thư khuê các. Lần này Hoa Tẩn đến, không rõ Linh Tề có bị chính đồn một lượt hay không.

Hầu gia thắp đi một lúc, Linh Tề mới ra phía đầu xe ngồi cùng Tuyệt Tâm, áo xống nàng ta chưa kéo lên chỉnh tề, vai vẫn hở một khoảng rộng, dù để thấy vết bầm đó mà Liên Thành Hầu để lại. Tuyệt Tâm ho nhẹ, mắt hướng ra cửa sổ, bên ngoài gió đang thổi tuyết bay mù mịt, hân không có gì để xem. Linh Tề hiểu ý, chỉnh trang y phục. Linh Tề mở miệng trước:

- *Tuyệt thế này, không biết bao lâu mới đến về đến phủ!*

Tuyệt Tâm nheo nheo mắt:

- *Linh Tề cô nương bận tâm gì, càng chậm về phủ, cô nương càng nhiều cơ hội được Hầu gia coi trọng.*

Linh Tề thờ dài, thân phận của nàng vốn đã vô cùng bấp bênh. Cái nàng dựa vào chỉ là chút tình nghĩa thuở bé nàng bên cạnh hầu hạ. Mấy năm nay Đại Công chúa lại gả đến một cái Cẩm Từ, tuy Cẩm Từ lớn tuổi hơn nàng, cũng không phải tì nữ hầu hạ giường chiếu, nhưng là người của Đại Công chúa, nên được làm quản sự trong phủ, Cẩm Từ vốn đã chương mất nàng từ lâu, lần này Hoa Tẩn đến, nàng vẫn thật sự lo lắng.

Linh Tề thờ dài:

- *Hầu gia nói sẽ bảo vệ ta, nhưng huynh cũng biết, nội trạch tranh đấu dữ dội, ta...*

Tuyệt Tâm lắc đầu, không phải hân không hiểu, nhưng bên Hiên Trì Châu đã mấy lần đánh tiếng muốn gả Hiên nhị tiểu thư sang bên này, Hầu gia cũng không có ý gì phản đối. Vốn chỉ là một tước Hầu, ngang hàng chính Tam phẩm, tuy có cao hơn cái Tử phẩm Tri Châu ít ra còn nắm đại cuộc một châu, trong khi đó Liên Thành Hầu chỉ có một cái Liên Thành nhỏ bé! Hiên nhị tiểu thư gả sang nhà mẹ lại gần, sợ rằng Linh Tề đến xương cũng bị ăn sạch.

Liên Thành Hầu nằm sau màn trường xe, hân cũng chẳng ngủ được, nghĩ tới cái hôn sự vừa vắn đặt ra trước mắt, âm thầm tính toán một lượt. Đột ngột xe ngựa khựng lại, xóc lên một cái. Tuyệt Tâm liền vén rèm hỏi bên ngoài:

- *Có chuyện gì?*

Xa phu trả lời:

- *Nguyên thủ vệ, không rõ vì sao đoạn đường này bị chắn lại, ngăn không cho người đi.*

Tuyệt Tâm nhủ mảy, lúc này một trong mấy thị vệ xe ngựa phía sau đã đến, hỏi qua tình hình một lúc thì bẩm báo:

- *Nguyên thủ vệ, mấy người ở đây cho biết hôm nay Thịnh Vương phủ xuất ra một tiểu thiếp về Huy Quận Công phủ, vì vậy nên mới chắn đường để tiện đi lại!*

Tuyệt Tâm nheo nheo mắt, gằn giọng:

- *Làm càn! Chỉ là một cái thiếp thất, lại để Hài gia phải đợi ở đây?*

Hoàn Nhan Viên Hạo sau trường nghe rõ, chỉ nhàn nhạt bảo:

- *Tìm đường vòng mà đi, miễn làm lỡ việc vui của nhị vị hoàng huynh.*

Tuyệt Tâm nhận mệnh, cũng không nói thêm gì, cho xa phu quay xe đi đường khác. Chỉ là đoàn rước đầu của tiểu thiếp kia đi thêm một đoạn thì bị chặn lại bởi một xe ngựa cũ kỹ, trên xe là một lão già mù, chân bị thương bốc mùi hôi thối, cùng vợ lão ta trông hốc hác nhem nhuốc như hai kẻ ăn mày, chiếc xe lao thẳng vào đoạn đường chặn, đụng phải kiệu hoa, tạo nên cảnh hỗn loạn.

Một bên vị thế Vương phủ hiệp người, một bên ra và cứu người như cứu hỏa, lão già mù nằm lăn lộn trên nền tuyết ăn vạ, cái chân nhiễm máu mù be bét trên đường. Mấy tên phu kiệu quật roi da xuống người ông lão, thật huyền não.

Trong một cái lâu, ngay cạnh cửa sổ, Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười nhìn cảnh tượng náo nhiệt dưới đường kia, cái gì là gây ông đập lưng ông. Linh Tề tựa người vào cửa sổ:

- *Thật mắt mặt, một tiện thiếp cũng chắn đường dùng kiệu son son rước vào phủ!*

Liên Thành Hài nhấp môi lên ly rượu, nhàu mày:

- *Nhị hoàng huynh không ngu ngốc vậy đâu.*

Tuyệt Tâm gạt đầu, hần vừa điều tra mấy thông tin:

- *Đây là một nữ tử thanh lâu, không hiểu vì sao được Nhị Thịnh Vương mua về nhưng không đem đến đất phong, cứ giữ lại kinh thành. Nghe nói tháng trước va phải Huy Quận Công...*

Hoàn Nhan Viên Hạo cười cười, Huy Quận Công chính là tam hoàng huynh của hắn, một tên đầu đầu hủ, căn bản ngu dốt, cậy vào Thái tử mà lộng quyền. Cái này có lẽ là hồ Nhị Thịnh Vương đảo sẵn cho Huy Quận Công lọt vào. Nhị Thịnh Vương giống Vạn Quý phi, trước khi lập kế lớn phải bày ra nhiều mưu nhỏ.

Linh Tề ngấm ghĩa người mặc hỷ phục trong kiệu vén rèm nhìn ra ngoài kia, hơi giật giật khăn tay, Tuyệt Tâm nói thêm:

- *Lần này Huy Quận Công muốn đón nàng ta về phủ, Nhị Thịnh Vương ba lần bày gạt đầu làm khó, cuối cùng Huy Quận Công cho nàng ta lấy thân phận quý thiếp đem kiệu hoa đến rước, nên hôm nay mới xảy ra cơ sự này!*

Hoàn Nhan Viên Hạo thông tay giả một miếng vịt quay vào bát, vịt quay nóng hôi hổi, bên ngoài gió lạnh, nhấp một ly Nữ nhi hồng, cảm thấy thật sảng khoái, hần nâng nâng ly rượu trong tay:

- *Đợi nào nhiệt tan đi, đem thêm năm mươi lượng bạc cho vợ chồng lão ăn mày đó!*

Tuyệt Tâm nhận mệnh, năm mươi lượng bạc nếu một gia đình thường dân tần tiện cũng đủ sống hai, ba năm. Khi này đã bỏ ra một trăm lượng, Liên Thành Hài không phải quá giàu có, chuyện này đi cũng coi như dốc hết gia sản để gây tiếng vang tại kinh thành. Nhưng Hài gia tính cách luôn rộng rãi như vậy. Tuyệt Tâm xoay người bước đi, cũng chỉ dám lắc đầu.

Linh Tề thấy dưới đường cũng vui bớt, liền đóng cửa sổ, gương mặt vì lạnh mà hồng rực lên, Hoàn Nhan Viên Hạo ôn nhu nhìn nàng ta:

- *Ngồi xuống ăn đi, đang bên ngoài phủ, đừng lễ tiết quá!*

Linh Tề mỉm cười, dạ một tiếng, liền ngồi cạnh Liên Thành Hài, lòng thầm nghĩ nếu chuyện đi này mãi không kết thúc thì tốt quá.

Hiển nhiên chuyện Huy Quận Công còn trong tang kỳ đã nạp thiếp, lại dùng kiệu đó hỷ phục, còn gây loạn ra tay đánh người không thoát khỏi mấy ánh mắt sắc như cú vọ của các quan Ngự Sử. Mà phải kể đến Hàn Đại nhân, vốn là Phó Đô Ngự Sử, tính cách vô cùng cương trực, Hàn Đại nhân này là thân phụ của Đại phu nhân, ngoại công Phùng Gia Hào. Huy Quận Công trên triều bị trách phạt nặng nề, lại phải đóng cửa tĩnh tâm ba tháng. Vốn Hoàng thượng không có quá nhiều hi vọng vào Huy Quận Công. Vương trước cũng không ban, nhưng dù sao cũng là một Hoàng tử, lại dưới tay Thái tử, sau này Thái tử lên ngôi danh vọng thế nào chưa thể nói trước, nên các quan cũng có đứng ra cầu xin một chút. Cuối cùng hình phạt đó cũng chỉ là gọi cao đánh khẽ.

Đại lão gia ra khỏi sân rồng, vừa định lên xe ngựa, thì Đông Thượng thư đến, Đông Thượng thư vốn đứng đầu Lại bộ cùng Binh bộ thật không có liên can gì, Đại lão gia cũng chỉ định qua loa mấy câu, nào ngờ Đông Thượng thư không kiêng nể mà hỏi:

- *Phùng đại nhân, bản quan nghe nói rằng Liên Thành Hài bí mật đến kinh thành đã ghé qua quý phủ?*

Đại lão gia hơi khó chịu, cũng là mệnh quan triều đình một phẩm cấp, không thua kém gì, cho dù Đông gia có một Vạn Quý phi, nhưng đó là chuyện hậu cung, tiền triều không hề can dự. Đại lão gia nhìn quanh một giây:

- *Sao gọi là bí mật, Liên Thành Hài đến kinh thành đem theo mấy mươi kẻ hầu người hạ, chỉ là vì an toàn nên không công khai thân phận.*

Đông Thượng thư thấy Phùng Đại lão gia không nề mặt gì mình nên hừ một tiếng:

- *Phùng đại nhân nếu muốn sống tốt thì cũng nên nhìn rõ một chút, đừng vì lợi nhỏ mà hỏng đại cuộc!*

Đông Thượng thư phất tà áo bước đi, Đại lão gia cũng bức dọc lên xe ngựa, đây là uy hiếp, trắng trợn uy hiếp. Đông gia một lòng phò tá Nhị Thịnh Vương, vẫn luôn hoặc mua chuộc, hoặc đe dọa những người trung lập. Về đến Phùng phủ, Đại lão gia liền sai sứ thư đóng:

- *Mời Hiệu tiên sinh đến đây.*

Hiệu tiên sinh này là môn khách của Đại lão gia, được vinh dự ở cùng sân Đại lão gia, Hiệu tiên sinh năm xưa thi đỗ Thám Hoa nhưng không ra làm quan vì chán cảnh luân củi, quay về quê nhà bán đậu hũ với thê tử, mấy năm trước bệnh dịch, vợ con đều mất, phiêu dạt đến kinh thành thì được Đại lão gia cứu mạng, trở thành sư gia của Đại thiếu gia.

Hiệu tiên sinh ngồi gần cửa sổ, trên tường có mấy bức tự đồ của các danh gia nổi tiếng, đợi Đại lão gia kể xong chuyện, mới ôn tồn nói:

- *Đông đại nhân tính cách thì trước đến nay luôn như vậy, trong các Hoàng tử, Nhị Thịnh Vương là người có đầu yếu tố kế vị nhất, được Hoàng thượng ưa thích, tước phong cũng cao nhất, dung mạo lẫn học vấn đều uyên thâm. Vạn Quý phi tuy thứ xuất nhưng cũng đã được nhập gia phả dòng đích, hơn hết còn là nhất phẩm Quý phi. Điểm vướng mắc duy nhất của Nhị Thịnh Vương chính là Thái tử, một khi còn Thái tử danh chính ngôn thuận, thì không thể có người khác nổi ngôi!*

Đại lão gia gật đầu:

- *Những điều này ta đều biết, tiên sinh thấy chuyện Liên Thành Hài đột ngột góp vốn làm ăn với Phùng gia như thế nào?*

Hiệu tiên sinh vuốt vuốt chòm râu bạc:

- *Liên Thành Hài tuy trẻ tuổi, nhưng có chí khí, dáng vóc đều tỏa ra uy lực, cứ chỉ ngôn hành xuất chúng, chắc chắn tương lai sẽ tiến thân, ánh mắt của Nhị Thịnh Vương tuy âm hiểm nhưng thiếu phần minh bạch, tâm vóc thật sự Liên Thành Hài vẫn hơn. Tuy vậy Liên Thành Hài lần này đến là góp vốn với Đại Tiểu thư chứ không phải với lão gia.*

Đại lão gia nhàu mày:

- *Có gì khác nhau?*

- *Đại tiểu thư trong phủ không được quá nhiều chú ý, thật sự sau vụ rơi xuống hồ sen mới có ra khỏi viện nhiều hơn, trước đó ngay cả dung nhan Đại tiểu thư, Hiệu mỗ cũng chưa được thấy qua! Một tiểu thư như vậy, Liên Thành Hài đưa bạc đến không phải để lấy lòng lão gia, mà chỉ để thăm dò!*

Đại lão gia đứng dậy, đến cạnh Hiệu tiên sinh:

- *Thăm dò?*

Hiệu tiên sinh phất phơ quạt giấy:

- *Nếu lão gia xem trọng hơn tiểu thư, chứng tỏ người cũng đang xem trọng Liên Thành Hài, còn nếu người bỏ qua, thì rõ ràng là người đã có mục tiêu phò tá khác!*

Đại lão gia lúc này mới ngồi cạnh Hiệu tiên sinh, suy nghĩ:

- *Chuyện trong phủ không lộ ra ngoài, có lẽ Liên Thành Hài cũng chỉ vô tình biết được!*

Hiệu tiên sinh nở nụ cười trầm:

- *Lão gia, thứ cho Hiệu mỗ nói thẳng, Đại tiểu thư quý phủ là đích trưởng nữ, nhưng lại ở một viện xa nằm góc hoa viên, gần thần phòng, khi cháy lại chẳng có một gia nhân nào chịu lao vào lửa, đồ đặc trong viện cũng sơ sài, thứ đáng giá nhất là gương lưu ly trắng bạc, đáng để tiểu thư liêm mạng như vậy sao? Từ những tiểu tiết này, Lớn Thành Hài có lẽ đã đoán ra mức độ sùng ái của Đại tiểu thư mà dùng kế!*

Đại lão gia nghe theo mắt nhìn về hướng Tĩnh U viện, hồi sau mới hỏi:

- Theo tiên sinh, bây giờ nên làm thế nào mới phải?

Hiệu tiên sinh chỉ lên tấm bản đồ treo trên tường:

- Hằng năm cứ qua mùa đông, lão gia luôn phải dâng tấu xin ngân lượng từ quốc khố để quân binh chuẩn bị đánh đuổi bọn cướp bóc từ Mạt Quốc đánh cướp làng mạc nơi biên quan, nhưng thường hiếm khi được duyệt, bởi lẽ sau mùa xuân, tuyết tan gây lũ lụt, trời ẩm lên dễ có dịch bệnh, cho nên quốc khố phải cứu tế người dân!

Đại lão gia gật đầu:

- Rất đúng!

- Năm trước chẳng phải Hiền phi nương nương nhờ Mộc Hộ Bá gia cho Bộ Binh vay hai mươi vạn lượng bạc mới cứu nguy được tình hình, Mộc Hộ Bá gia xuất thân là Tướng quân nên hiểu rõ. Năm nay, lão gia hãy hỏi vay Đại tiểu thư, nếu tiểu thư đồng ý chính là Liên Thành Hầu đồng ý. May mắn có thể được một cái tước phong đấy!

Đại lão gia nhìn chằm chằm Hiệu tiên sinh:

- Ý tiên sinh chính là dựa vào Liên Thành Hầu?

Hiệu tiên sinh ôn tồn:

- Lão gia cùng Liên Thành Hầu chỉ có chút qua lại, không thể nói là dựa vào. Nhưng Nhị Thịnh Vương đã năm ba, bốn phần quan lại, người thù hoa trên gấm chưa chắc không gây nghi ngờ. Và lại Vạn Quý phi chưa bao giờ được chấp chương lục cung, có thể thấy, Hoàng thượng không có ý thu xếp Nhị Thịnh Vương lên ngôi! Liên Thành Hầu về kinh lần này không chỉ ghé một mình Phùng phu, mà còn nhiều gia tộc quan viên khác, lão gia đừng quá lo lắng!

Đại lão gia cho người lùi, thần thờ suy nghĩ hồi lâu, mới hạ lệnh:

- Mời Đại tiểu thư đến thư phòng!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Ho Vay Lấy Lãi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gia Hỷ cài thêm một lượt hoa vào lẵng tóc, cảm thấy dung nhan yêu kiều hơn một chút mới chậm rãi đi đến thư phòng. Vĩnh Đan luôn vào tay nâng lò sưởi bọc bông, giữ giữ tà áo gấm trắng lông thỏ, lại cảm ô che tuyết cho nàng.

Gia Hỷ nhìn hành lang được quét dọn sạch sẽ âm thầm hài lòng. Hàn thị quản việc nhà, vô cùng thâm hiểm kỹ tính nhưng cũng là tí mỉ điều luyện, khó thể chê trách gì, Gia Hỷ nhìn mũi giày đá tã áo, trầm giọng:

- Em nói xem, vì sao phụ thân lại gọi ta đến?

Vĩnh Đan lắc đầu, trăm bạc dung đưa:

- Nô tì không biết, lão gia ít để ý đến chuyện hậu viện, phần lớn thời gian đều đọc sách, đi công vụ, ngay cả Nhị tiểu thư, lão gia cũng hiếm khi gọi đến gặp riêng.

Gia Hỷ nhìn cánh cửa thư phòng đã hiện ra cuối con đường, lẳng lặng cởi áo choàng, đi vào trong:

- Phụ thân, hôm nay tuyết rơi nhiều, người cần thận mặc ấm!

Đại lão gia chỉ vào ghế bên cạnh:

- Con ngồi đi.

Gia Hỷ vén tà váy đoan trang ngồi xuống. Đại lão gia vẫn viết viết ần ần, không có gì làm, Gia Hỷ âm thầm quan sát một lượt thư phòng, mực hương hoa lẽ thoang thoảng, nàng cố ghi nhớ sở thích của Đại lão gia, biết đâu có thời điểm lại dùng đến.

Đại một khoảng thật dài, Đại lão gia mới ngừng bút:

- Sản nghiệp của nương con để lại làm ăn chắc phát đạt?

Gia Hỷ hơi nhàu mày, đột ngột hỏi đến sản nghiệp, không lẽ Hàn thị thôi gì bên gối nên Đại lão gia có ý muốn lấy lại, nhưng bây giờ người của Liên Thành Hầu còn ở đây, Đại lão gia sẽ không làm vậy. Gia Hỷ tỏ vẻ vô tội, mỉm cười:

- Nữ nhi cũng chỉ mới nhận được cách đây vài ngày, sổ sách cũng chưa kiểm kê kịp, mà mẫu thân cũng chưa đưa sang hết!

Đại lão gia thờ dãi một cái:

- Bên mẫu thân để ta nói năng nhanh một chút, dù gì cũng bận quản lý hậu viện, sợ không nhớ hết được!

Gia Hỷ bữu môi một cái, Hàn thị chậm chạp vì muốn khai không số lợi nhuận, để bề ăn bớt, Đại lão gia hiển nhiên biết nhưng luôn bên vực, cười cười:

- Nữ nhi cũng nghĩ vậy, mẫu thân hay mệt nhọc trong người, sợ không quản nổi hết.

Đại lão gia biết lời nàng có hàm ý, liền nói thẳng:

- Qua mùa đông Bình Bộ thường thiếu ngân lượng, sản nghiệp của con được Liên Thành Hầu đầu tư không ít, có thể cho Bình Bộ vay mượn? Khoảng ba mươi vạn lượng bạc?

Gia Hỷ chấn kinh, nhớ tới hiện đại, tư nhân làm ăn với nhà nước đều thua thiệt, nay muốn nâng bô tiền riêng ra cho triều đình vay, nàng không nỡ, cái vay này, sợ không dễ lấy lại. Gia Hỷ xoa xoa bàn tay vào lò sưởi, bên trong lò đã nguội ngắt, tay nàng cũng lạnh giá, Gia Hỷ mở miệng cười duyên đáng:

- Chuyện này nữ nhi không tự quyết được, phần vốn Liên Thành Hầu còn nhiều hơn nữ nhi, để nữ nhi hỏi qua Triệu Thiếu giám đã!

Đại lão gia cũng không miễn cưỡng, cho nàng lui ra ngoài. Gia Hỷ đường về miễn man suy nghĩ, cảm thấy vô cùng khó hiểu. Vĩnh Đan thấy nàng có tâm sự cũng tính tế không phiền nhiễu, cho người nấu nước ấm có hoa mai để nàng tắm. Gia Hỷ ngắm người trong bồn, chưa ra khỏi nước đã phản phở:

- Triệu Thiếu giám đang ở đâu?

Vĩnh Đan đứng ngoài bình phong, đang dùng lò sưởi hơi ấm xiêm y của Gia Hỷ, trả lời:

- Hôm qua Thiếu giám đã lên đường đến Bích Ba trang rồi ạ.

Gia Hỷ xoa xoa đầu, mùa đông, suối nước nóng ở đó chắc thu hút không ít khách nghỉ lại. Sổ sách mong là Hàn thị ngày mai sẽ đưa qua, nàng đã đánh tiếng với Đại lão gia như thế, Hàn thị có thể nào không biết điều.

Gia Hỷ khoác áo, hồ hừng hực tấc gân lò than cạnh giường ngủ, xung quanh yên ả đến kì lạ, Vĩnh Đan khơi khơi than để lửa thêm được một chút. Gia Hỷ nhìn quanh:

- Vĩnh Đóa đâu?

Vĩnh Đan lắc đầu:

- Máy hôm nay nha đầu đó cứ thấy vắng việc là chạy đi mất tích, Hà ma ma thì trở lạnh bị viêm khớp, cũng ít đi lại, chỉ nằm trong phòng rèn rì thôi!

Gia Hỷ đến trước bàn trang điểm, tùy tiện lấy ra năm lượng:

- Đem đến để Hà ma mua thuốc, người già nhiều bệnh, cứ để bà ấy nghỉ.

Chập tối, Gia Hỷ đang vấn một búi tóc đơn giản để đến phòng Đại phu nhân dùng cơm, thì Vĩnh Đóa mới trở về, Gia Hỷ nhủ mấy trách mấy câu:

- Em có còn là người bên cạnh ta không, suốt ngày chạy ra khỏi viện, em cũng là nữ nhi, đáng lẽ không nên tới cổng trước, lui cổng sau như vậy chứ?

Vĩnh Đóa ảm ức quỹ xương nhận lỗi, Gia Hỷ cũng không nói gì nữa, phất phất tay để nàng dậy. Vĩnh Đan hoảng ảo ảm cho nàng, Gia Hỷ phản phó:

- Em cũng vất vả cả ngày rồi, đi nghỉ đi, để Vĩnh Đóa hầu hạ ta sang bên Đại phu nhân.

Gia Hỷ bước ra hành lang, so với nhiệt độ ẩm áp trong phòng thì hơi chóiáng vầng một chút, bên ngoài rét muốt, cũng chẳng thấy gia nhân nào canh cổng ban đêm, có lẽ trời quá lạnh khiến bọn họ đều trốn vào phòng cũi cá.

Bên trong phòng Đại phu nhân có tiếng cười nói vui vẻ, Gia Hỷ nhìn Vĩnh Đóa:

- Nghe như tiếng của lão gia?

Vĩnh Đóa lén lút đến gần hơn:

- Còn có tiếng của biểu thiếu gia nữa!

Gia Hỷ nằm lò sưởi chật hơn một chút, sáng mươn bạc, tối lăm lăm, không biết trong hồ lô họ định bán thuốc gì. Gia Hỷ gõ cửa, Hạnh Độ là đại tỉ nữ bên cạnh Đại phu nhân tươi cười bước ra, mời nàng vào. Hạnh Độ ở Phụng phủ rất có mặt mũi, cũng đã hai mươi lăm nhưng không lập gia đình, ăn mặc chi phí đến Phùng Gia Hòa cũng chỉ được như thế. Vĩnh Đóa giúp Gia Hỷ cởi bỏ áo choàng, lại chỉnh trang một lượt cho nàng. Gia Hỷ thăm chán nản, nếu biết hôm nay đông đủ vậy, nàng không chỉ ăn vận đơn giản như vậy. Nhưng dù sao cũng chỉ là cơm tối, thanh nhã một chút cũng có ý vị riêng. Dù gì bốn cây trăm ngọc bích chạm bách điêu này cũng đâu phải ai có thể có, nàng cũng chỉ vừa đặt riêng cách đây mấy ngày mà thôi. Nhìn qua tà áo xanh ngọc phẳng phiu lần nữa, về trên một nụ cười chuẩn mực, Gia Hỷ mới bước vào trong:

- Mẫu thân an hảo!

Chợt như bắt ngờ vì thấy đông người như vậy, Gia Hỷ vờ khựng lại một chút rồi cung kính:

- Phụ thân, nữ nhi có lễ!

Lại nhìn sang bên Đại thiếu gia cùng biểu thiếu gia, cúi mặt thi lễ một cái. Bởi Gia Hỷ lễ nghi hết sức tự nhiên nên Phùng Gia Hào cùng Phùng Gia Hòa đều miễn cưỡng đứng lên chào hỏi. Đại thiếu gia cũng chỉ vào ghế trống cạnh Đại phu nhân:

- Mời ngồi xuống đi.

Gia hỷ vừa chạm xuống ghế, đã nghe Phùng Gia Hào ngọt nhạt:

- Đại tỉ cũng thật cao quý, khiến cả nhà đang đợi cơm tỉ đấy!

Gia Hỷ thăm cười Phùng Gia Hào ngu ngốc này, muốn nói nàng đi trễ cũng không nên trước mặt Đại lão gia tranh nhau, Gia Hỷ im lặng không nói gì. Đại phu nhân liếc mắt nữ nhi mình một cái, lãnh đạm:

- Tà ma ma đưa món lên đi!

Gia Hỷ nhìn chén ngọc trước mặt, ảm thầm suyt xoa, Phùng phủ không hổ trăm năm thế gia, cũng thật phong phú. Chén ngọc này mùa đông sờ vào vẫn ấm, chắc chắn là đồ tốt. Lại nhìn bốn chậu đồng có chân cao chứa than bạc đủ rọc góc phòng, hai trăm ngọn nến cháy sáng rõ mặt người, biết bao tiền của.

Tà ma ma cho mấy tí nữ dâng lần lượt, một phần lẩu tiết cay to đặt lên giữa bàn, hương lẩu thơm đưa vào không khí khiến Vĩnh Đóa đứng sau cũng phải nuốt nước bọt ừng ực. Sau đó là bánh hành, thịt kho Tô Đông Pha, đậu que ớt đỏ, tiểu long bao, gà bọc tiêu đường...tất cả đều nóng hổi hổi. Cuối cùng, Tà ma ma đặt thêm một bàn phụ, bảy mươi hai loại điểm tâm, tám loại canh hầm, năm loại cháo khác nhau nữa.

Gia Hỷ cảm thấy đói thất sự, kiếp trước nàng chỉ là nhân viên quèn, ăn uống qua loa, nay được sống lại, nàng thăm hứa, kiếp này nàng phải luôn sống trong vinh hoa phú quý. Bữa ăn Gia Hỷ khéo léo tìm cách ăn được nhiều nhất, mà vẫn phải tự nhiên lễ độ nhất, dù gì rằng có bạc nhưng Phùng phủ không cho phép tiểu thư có phòng bếp riêng, nếu nàng bỏ tiền ăn đồ xa xỉ chính là để người khác nể nherợc điểm, thăm thăm nàng cũng không muốn tỏ ra nhiều tiền để người khác thêm thường nghĩ đến.

Vĩnh Đóa gấp thức ăn cho nàng, Gia Hỷ nhìn chăm chăm hoa văn đôi đĩa, bát chọt, thấy một chiếc vòng vàng lộ ra trên cổ tay trắng nõn của Vĩnh Đóa, Gia Hỷ hơi thất mắ, nhưng cũng không tiện tò vè gì.

Đại lão gia giữa bữa cơm mới lên tiếng:

- Năm sau Tô Đường có đại sự, là bầu ra tân Tộc trưởng, có lẽ lão phu nhân sẽ đến Mi Châu một chuyến.

Đại phu nhân điềm nhiên:

- Dù gì cũng không đến lượt chi chúng ta nhận về vang danh hiệu này, lão gia quan tâm làm gì?

Đại lão gia gật đầu:

- Ta vốn là không quan tâm, chỉ là mấy đứa nhỏ đều đã lớn, ta muốn viết tên Gia Hòa dưới thân phu nhân.

Đại phu nhân bảy giờ mới nước mắt lên, liếc nhanh qua Phùng Gia Hòa đang ngồi ngàng kia một cái, dầm dãi:

- Lão gia sao lại quyết định đột ngột vậy?

Đại lão gia gấp một miếng đậu que, lại chê cay quá mà vứt đi, lạnh nhạt đáp:

- Bên Tĩnh Giai Bá phủ đã đánh tiếng muốn nghị hôn. Ta thấy hôn sự không tệ, nên đã đáp ứng, cũng muốn cho Tứ tỉ nhi gả sang bên đó có chút mặt mũi.

Đại phu nhân nhủ mấy một chút, Tĩnh Giai Bá phủ đến đây chỉ có một cái duy nhất nam nhi, cũng chính là được tập ảm, thường gọi là Lưu tiểu Bá gia, tính cách phóng đảng, năm bảy phòng thiếp thất, nhưng dù sao cũng chưa có chính thê, Gia Hòa chỉ là thứ xuất, như vậy cũng quá cao đi. Đại phu nhân hơi lưỡng lự:

- Viết dưới danh thiếp, thiếp không ý gì, nhưng Tĩnh Giai Bá phủ sao lại muốn một con dâu thân phận như Tứ tỉ nhi?

Đại lão gia cũng không nề mặt Gia Hòa đang ngồi cạnh, trực tiếp nói ra:

- Lưu tiểu Bá gia hẳn đã liệt giường một tháng nay, Tĩnh Giai Bá phủ nhân muốn xưng hi cho hẳn ta!

Phùng Gia Hòa nghe đến đó như sét nổ trời quang, đầu óc chóiáng vầng, dù là thứ xuất, nhưng nàng ta vẫn tự nhận mình là thanh cao tài năng, muốn có cái thú phu thê ân ái họa mĩ trước gương, nay phải gả cho một tên phóng đảng chục cái thiếp thất thì thôi đi, còn là bị bệnh sắp chết!

Phùng Gia Hòa uất quá hóa ngốc, vội đứng dậy:

- Không được!

Đại phu nhân nằng mĩ mắt:

- Vô lễ! Thường ngày ta dạy người thế nào? Có thể đập bàn quát tháo trước mặt phụ mẫu như vậy ư?

Đại lão gia nhìn Phùng Gia Hòa khóc lóc kia, phiền phức:

- Cũng là còn lâu mới bàn đến, ngồi xuống ăn cơm đi. Gà qua đó, với người đã là với cao.

Phùng Gia Hòa không nuốt nổi cơm, ai cũng biết thân phận nàng chỉ đáng lót đường cho Phùng Gia Hào, nhưng nàng cũng là con người, ép uống đến thế nàng không chịu nổi.

Gia Hỷ chứng kiến một màn này, lòng lạnh đi mấy phần, Phùng Gia Hòa cũng là nữ nhi một thật của Đại lão gia, ông ta lại dành lòng gả đi như vậy, cũng chỉ muốn một cái quan hệ với hoàng thân quốc thích. Hóa ra mấy cái thanh danh không màn quyền thế, không đưa nữ nhi vào cung cũng chỉ là che giấu. Gia Hỷ nuốt một hơi lạnh, Phùng Gia Hào kia là bảo bối trong lòng họ, nàng được tính là cái gì, nếu không tính kẻ tốt, nàng chẳng phải cũng sẽ như Phùng Gia Hòa sao?

Lẩu tiết cay: làm từ nội tạng và tiết của heo, bò, cừu các loại. Thêm nhiều ớt, tiêu, hương liệu. Vị cay nồng, thơm, ảm.

Bánh hành:

Trungquocsensetravel.com

Thịt kho Tồ Đồng Pha:

Trungquocsensetravel.com

Đậu que ớt đỏ: đậu que cùng ớt nướng thơm giòn, sau đó xào cùng gừng tỏi, gia vị.

Trungquocsensetravel.com

Tiểu long bao

Gà bọc tiêu đường:

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tử Huyệt Hồng Mai

Cuối bữa, Tạ ma ma đem mấy loại trái cây lên, đều là đồ quý, mùa đông lạnh, đến rau cũng không sống nổi, huống hồ là hoa quả. Phùng Gia Hào khinh khinh nhìn sang bên Phùng Gia Hòa đang khó nhọc kim nén nước mắt:

- Từ muối không ăn cũng không sao, sang bên *Tĩnh Giai Bá* làm sao thiếu được của ngon vật lạ.

Phùng Gia Hòa lúc này không chịu được nên khóc lóc thảm thiết, Đại lão gia coi như không thấy, nói với Hàn thị:

- Độ nam ba ngày nữa, *Tĩnh Giai Bá* phu nhân sang xem mắt, cũng nên chuẩn bị một cái yến hội nhỏ, mời thêm vài phủ, Gia Hào cũng đã lớn. Gia Hỷ, Gia Hào đều nên định thân trước Gia Hòa.

Gia Hỷ im lặng không nói gì, đồ ngon cũng không đến lượt nàng ăn, tốt nhất phải xem Hàn thị toan tính ra sao thì mới tương kế tựu kế. Phùng Gia Hào thì ngược lại, mỉm cười e thẹn. Hàn thị ngẩng nhìn nữ nhi thân sinh một lượt, mới nói:

- Chưa qua hết tang kì, hoàng thân quốc thích cũng chưa có cưới hỏi. Thêm một năm nữa cũng tốt, vừa vận tìm một mối hôn!

Đại lão gia gật đầu:

- Về phần Gia Hỷ phu nhân cái liệu, còn Gia Hào, để ta sắp xếp mấy nhà.

Lông Gia Hỷ cuộn lên đáng ghét, nằng thắm cười nhạt, Phùng Gia Hào được đích thân Đại lão gia chọn lựa hôn phối, còn nằng đành lòng để Hàn thị lo liệu, cái gì lo liệu, Hàn thị con chưa đưa nằng cho một tên cùi què sút mẻ đã là hay. Xong tiệc, Gia Hỷ ra về, lại thấy vật áo tím của Phùng Gia Hòa lên lư ra khỏi viện. Nằng bấm tay để Vĩnh Đóa chạy đi nhìn một cái. Rồi lẳng lặng vào phòng.

Vĩnh Đan khép cửa, thay giày cho Gia Hỷ, trời tuyết lạnh, chân ướt sẽ không tốt, kò than bốn góc phòng dâng lên ấm áp vô cùng. Gia Hỷ nói qua vài chuyện vừa xảy ra, nghị luận:

- Em nói xem, vì sao Đại lão gia lại nói ra cái hôn sự không mấy tốt đẹp trước mặt cả phòng này?

Vĩnh Đan mang lại tất chân cho Gia Hỷ:

- Từ tiểu thư cũng biểu thiếu gia có một tầng quan hệ, chắc là để cắt đứt đi!

Gia Hỷ gật đầu, chuyện này cũng chẳng bí mật gì. Hàn thị thẳng trước còn cảnh cáo Phùng Gia Hòa một lần, nhưng nhanh như vậy đã muốn già đi, chẳng phải Đại lão gia đối với con đẻ mình độc ác quá hay không. Chung quy lại cũng chỉ là con thị thiếp, không có chút giá trị nào.

Vĩnh Đóa quay về, thờ dốc, má mỗi đều đỏ ửng vì lạnh:

- Từ tiểu thư nằng ta chạy đến viện của biểu thiếu gia cầu dẫn...thật là hồ ly tinh. Chẳng trách Đại lão gia gả nằng ta xung hỷ.

Gia Hỷ nhàu mày, bản luận chủ từ vốn là chuyện không nên làm, nhưng dù sao đây cũng là trong phòng nằng, không có kẻ khác nghe được. Gia Hỷ trầm giọng:

- Ngủ thôi, mấy ngày sau không biết còn xảy ra đại sự gì!

Thế nhưng tuyết lạnh, muốn tổ chức một cái yến tiệc cũng không dễ, trong kinh thành vắng ngắt, đường đi ngập trong tuyết, xe ngựa cũng không dễ qua. Cho nên *Tĩnh Giai Bá* phu nhân cũng không có đến xem mặt được, tạm thời Phùng Gia Hòa vẫn yên ổn sống.

Sáng mười lăm, trời hửng hơn một chút, nắng nhẹ rất đẹp và trong trẻo. Lão phu nhân muốn các phòng sang thình an, cho nên trời vừa sớm, Hàn thị đã gọi các nằng sang lập quy củ rồi cùng nhau đi bộ. Trái ngược với dự đoán của Gia Hỷ, sắc mặt Phùng Gia Hòa hồng nhuận, vẻ cũng tốt, tựa hồ cái hôn sự kia không phải rơi vào đầu nằng ta vậy!

Gia Hỷ thong dong đi theo Hàn thị, dù gì Phùng Gia Hòa nữ nhi một thiếp thất mà được nuôi dưới gối Hàn thị bao năm vẫn sống yên ổn, phần lượng hàng tháng chi có hơn Đại tiểu thư nằng chứ không hề kém cũng coi như bản lĩnh không nhỏ.

Hàn thị đến nơi đã nghe thanh âm cười đùa trong khách phòng phát ra, tiếng nói lành lốt của Tứ phu nhân Nguyễn thị không lẫn vào đâu được. Hàn thị nhún mặt, thận trọng bước vào, sau khi thỉnh an chào hỏi qua lại mới điềm tĩnh ngồi xuống, hôm nay Tam phu nhân đến một mình, Phùng Tú Mai, Phùng Tú Mĩ đều bị nhiễm lạnh, mà cả Ngũ phu nhân cũng bị phong hàn. Cho nên không khí trầm lắng hẳn.

Lão phu nhân ngẩng ngửa Phùng Gia Hòa một cái, bắt gác hỏi:

- *Phạm di nương đâu?*

Phạm di nương đây là mẹ đẻ của Phùng Gia Hòa, thường ngày nàng ta niệm phật, không bao giờ ra khỏi viện. Không tranh sủng ái, không giành giật, tựa hồ như không tồn tại. Bởi nàng ta như vậy Hàn thị cũng không làm gì khó dễ, mà Phùng Gia Hòa cũng ở viện Đại phu nhân mà lớn lên.

Phùng Gia Hòa hơi giật mình một chút:

- *Di nương vẫn ngày ngày cầu phúc tổ mẫu!*

Lão phu nhân thờ dài:

- *Đứa nhỏ mệnh khổ này, người xem Tình Giai Bá phủ là chỗ nào, tên Lưu tiểu Bá gia cũng đã sắp chết, để người đi bên đó, ta thật sự không an tâm. Nhưng người ta đã đưa thiếp thư đến tận phủ, phụ thân người chỉ là một thượng thư! Không thể từ chối được.*

Chung quy cũng chỉ muốn Phùng Gia Hòa ưng thuận cái hôn sự này, mẹ đẻ nàng ta còn ở đây, nàng ta nếu có hành động gì cũng chính là đẩy Phạm di nương vào chỗ chết. Lão phu nhân tò vè tiếc thương, ban cho Phùng Gia Hòa mấy cái trăm vàng vòng ngọc. Lại nhìn sang Tứ phu nhân âu yếm:

- *Di nhi, Hoài Nam Vương gia đã đến kinh thành, mối hôn này với Ngũ ti nhi không tệ!*

Tứ phu nhân dà rang một tiếng, cười vui vẻ. Gia Hỷ nhìn sang bên cạnh, đã thấy mắt Phùng Gia Hòa tràn đầy hận ý. Phùng Dạ Vân là đích nữ Tứ phòng, được cha thương mẹ yêu tổ mẫu lo lắng, còn Phùng Gia Hòa chỉ là thứ nữ, dù có xuất sắc thế nào, cũng chỉ là đá lót đường cho kẻ khác. Phùng Gia Hòa nắm chặt tay, mắt ngày càng đỏ.

Hàn thị quay mặt nhìn Phùng Gia Hảo, tựa hồ không tin lời của lão phu nhân nói là thật, Hoài Nam Vương gia? Đây là cháu trai của Hoàng thượng, sau sự biến Hoàng thượng đoạt ngôi năm đó, tất cả những người con của phế đế đều mất mạng chỉ có vị Hoài Nam Vương gia này vẫn sống, mà là sống rất tốt, một tước Vương, đối đãi không khác gì Hoàng tử. Hàn thị lấy phong thái tự nhiên nhất mở miệng:

- *Hoài Nam Vương gia sắp đến kinh thành?*

Nguyễn thị nhìn qua lão phu nhân một cái, cười khanh khách trả lời:

- *Không chỉ đến Thần Đô, còn là ghé qua phủ chúng ta thăm hỏi lão phu nhân!*

Hàn thị cười gượng gạo, thăm hỏi lão phu nhân, bởi vì họ Nguyễn ở Hoài Nam cũng là thế gia, Vương gia nhận đất phong ở đó, vẫn nề mặt họ vài phần. Vương gia không có nhà mẹ đẻ hỗ trợ, Ngụy gia đã từ lâu thất thế, chỉ dựa vào duy nhất một hoàng thúc có mối thù gết cha. Cuộc sống trôi qua hẳn không dễ chịu như lời đồn.

Hàn thị suy tính một chút, vò vò khăn tay, nếu quả thật Hoài Nam Vương gia được Hoàng thượng thiên vị như chính cốt nhục của bản thân, thì đề Phùng Dạ Vân gả sang bên đó có phải là quá dễ dàng cho Tứ phòng không?

Đến ngày mười tám, trời đột nhiên hừng nắng trở lại, thời tiết tốt như vậy, thật không uống phi tâm huyết Hàn thị bỏ ra làm một tureen nhỏ, mời mọi vị vương công quý tộc đến dự, tất nhiên khách mời chính chính là Tình Giai Bá phu nhân. Năm nay mai đó trồng trong nhà ẩm gặp đột nắng ẩm này cũng nở ra, vừa vận một buổi thường mai uống rượu.

Từ sáng sớm, Phùng Gia Hỷ đã được Vĩnh Đan chải tóc, trang điểm. Nàng không bôi phấn dày, chỉ kẻ mày thật dài, tô môi mỏng chín, cài trâm san hô, một bộ từ y nhiều tầng nhẹ nhàng phiêu dật. Không tính là đơn giản, cũng không đoạt nổi bật của Phùng Gia Hòa - người được định thân hôm nay.

Khi Vĩnh Đan cúi Gia Hỷ ra, đã thấy Phùng Gia Hảo cùng Hàn thị chào hỏi khách, vốn là tiệc thưởng hoa, cũng không chia nam nữ, chỉ cách nhau bằng một hàng mấy mươi chậu mẫu đơn vàng quý hiếm, thường ngày cũng chỉ nằm trong nhà ẩm, nay Hàn thị không tiếc đem ra đây. Phùng Gia Hảo một thân hồng đậm, lại cài năm cây trâm hồng ngọc thả to vàng rung rinh, khuôn mặt trang điểm kĩ lưỡng, nhìn thật không ra một tiểu cô nương mười hai tuổi, xinh đẹp như vậy, thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn.

Thật ra tiệc rượu này ban đầu không trang trọng như vậy, chỉ là Hoài Nam Vương gia nhân hôm nay cũng ghé qua, lão phu nhân mới chỉ tiền tử. Mà Hoài Nam Vương gia ghé qua, nên mấy vị Hoàng tử cũng đến, do đó, các phu nhân nhà quý hiển nhân dịp này đều dẫn theo các tiểu thư khuê các, khiến trong hoa viên đông vui như trẩy hội.

Gia Hỷ mỉm cười đoan trang, phiêu dật bước đến, trong ánh nắng dịu nhẹ giữa mùa đông, khuôn mặt nàng bình sáng như ngọc thạch, làn da trơn bóng không tí vết trên cổ tay đeo mấy chiếc vòng san hô đưa ra hành lễ:

- *Mẫu thân an hảo!*

Phùng Gia Hảo hôm nay ngoan ngoãn lạ thường, chắc hẳn đêm qua Hàn thị đã chỉ điểm, nàng ta đến trước mặt Gia Hỷ, quy củ:

- *Đại tỉ!*

Gia Hỷ mềm mại đỡ nàng ta dậy, từ tốn:

- *Nhị muội đa lễ, tỉ muội chúng ta có nhiều lễ nghi thế đâu!*

Hàn thị gật đầu cho người đỡ hai vị tiểu thư, lại nói:

- *Đây là Đại tiểu thư phủ chúng ta, vốn cũng đã mười ba, thường ngày nhút nhát ít ra khỏi phòng.*

Gia Hỷ trước khi chưa hề xuất hiện tại các yến hội, nhiều người cũng không biết phủ Phùng Thượng thư còn có một đích trưởng nữ, cứ nghĩ dưới thân Hàn thị chỉ có một Phùng Gia Hảo. Hôm nay nàng xuất hiện, tuyệt nhiên sẽ thu hút sự chú ý của nhiều người.

Phùng Dạ Vân đi ra cùng Nguyễn Tĩnh Hoa, so với Nguyễn Tĩnh Hoa, Phùng Dạ Vân kém hơn một bậc, nhưng nàng ta còn nhỏ, lợi dụng điểm đó liên một cái y phục thiên thanh trong sáng đáng yêu. Tứ phu nhân khéo léo giao tiếp, lại kéo không ít các phu nhân về phía mình vui vẻ nói chuyện. Hàn thị nhìn Phùng Dạ Vân đoạt nổi bật của Phùng Gia Hảo thì khó chịu ra mặt. Nhìn quanh vẫn chưa thấy Phùng Gia Hòa đâu, lo sợ nàng ta trốn mất, Hàn thị mới liếc nhìn Tạ ma ma, để bà ta đi tìm Phùng Gia Hòa.

Tạ ma ma vừa đi thì Phùng Gia Hòa cũng đến, y phục tuyết trắng, trăm ngà voi, vòng tay bạch ngọc, trên tóc còn cài mấy đóa bạch mai, nàng ta xuất hiện như tiên nữ hạ phàm, phong phạm đều khác biệt. Mấy vị phu nhân liếc mắt qua đều xi xầm:

- *Thật đáng tiếc, người như vậy lại phải gả cho một cái phóng đãng như Lưu tiểu Bá gia!*

- *Ta nghe nói là Tình Giai Bá phu nhân lấy quyền ép người, nàng ta chỉ là thứ nữ, Phùng Thượng thư khó thể từ chối!*

Một phu nhân khác lên tiếng:

- *Lưu tiểu Bá gia hình như đã liệt giường?*

Lúc này ánh mắt sắc bén của Tình Giai Bá phu nhân nhìn sang, khiến lời bất quá im bật. Dù gì mấy người này, cáo mệnh cũng không thể cao hơn một cái phu nhân Bá phủ.

Phùng Gia Hòa bước ngang qua đám tiểu, hành lễ trước Hàn thị rồi đến cạnh Gia Hỷ ngồi xuống, nàng ta thông thạo uống trà, mi mắt hơi động. Gia Hỷ thật không rõ, hôm nay nàng ta định thoát thân thế nào, hay thật sự đã đầu hàng số phận.

Tình Giai Bá phu nhân đến cạnh bàn Gia Hỷ, không để các nàng đứng lên hành lễ đã nhanh chóng ngồi xuống cạnh Phùng Gia Hòa, cố ý nói to rõ cho xung quanh nghe:

- *Đây chính là Tứ tiểu thư quý phủ?*

Hàn thị mau mắn:

- *Phu nhân nói đúng rồi, đây là Tứ ti nhi, người xem có phải rất xinh đẹp không?*

Tình Giai Bá phu nhân cười cười, nò ti đáng sau liền dâng lên một hộp gỗ, trong hộp chính là chuỗi dạ minh châu tròn đều tằm tắp, cực kì quý hiếm:

- *Cái này ta tặng cho con, chuỗi minh châu này ban đêm có thể phát sáng, không phải tầm thường.*

Tình Giai Bá phu nhân từ tay đeo vào cổ Phùng Gia Hoà, nàng ta cũng chẳng từ chối, chỉ tạ ơn. Vốn gả cho tên Lưu tiểu Bá gia nàng đã quá chịu thiệt thòi, nhận một chuỗi ngọc thì đã làm sao? Mấy phu nhân còn lại nhìn đống trân quý của quà ra mắt cũng không mở miệng, người ta là Bá phủ nổi tiếng giàu có, quan viên như tướng công các nàng làm sao sánh được.

Lúc này Hoài Nam Vương gia ngoài cửa mới đến, cùng đi với Hoài Nam Vương gia chính là Thái tử.

Hàn thị ngạc nhiên vô cùng, Thái tử đến đây, là ngẫu nhiên cùng Hoài Nam Vương gia, hay thật sự là chủ ý đến cô nương nhà nào. Thái tử vào một khách, được Phùng Thượng thư đón tiếp nồng nhiệt, thì sau đó Huy Quận Công cùng Dự cửu thiếu gia đến sau.

Dự cửu thiếu gia này là con trai út của Dự Bá lão thái gia, vốn một tước bá nhưng không được tập ấm, vẫn chưa có chính thất, tính cách phóng túng, sau khi đỗ tú tài cũng không học hành thi cử gì nữa, suốt ngày cặp kè với đám con cháu quan lại, hoàng thân quốc thích hư hỏng vào ra tù lâu. Cũng là huynh đệ tốt của Huy Quận Công. Dự cửu thiếu gia được đón tiếp niềm nở chủ yếu dựa vào Thanh Tuấn Quận chúa, là mẫu thân của hắn. Nay cả Dự Bá lão thái gia đã già cả, Thanh Tuấn Quận chúa cũng không còn nữa, hắn vẫn lỏng lỏng như vậy, tương lai chắc hẳn sẽ không tốt đẹp.

Sau khi Huy Quận Công vào, thì Triện An Quận chúa cũng đến, Triện An Quận chúa là nữ nhi của Tam Thân Vương, hoàng huynh Hoàng thượng. Tuy chi là nữ nhi của một Trắc phi, nhưng Điều Trắc phi mẹ đẻ nâng ta là người nắm gia vụ Vương phủ, bởi Tam Vương phi thất sủng, nhiều người còn đồn đại là hồng hạnh vượt tường, nổi nhục lớn của Tam Thân Vương.

Triện An Quận chúa đi cùng Bạch phu nhân, Bạch phu nhân đây là biểu tâu của Triện An Quận chúa, tuy tướng công của nàng ta chỉ là một cái trắc tử phẩm trong Hàn Lâm viện, nhưng Bạch gia là nhà mẹ đẻ của Tam Thân Vương, nên tự nhiên danh vọng cũng khác biệt. Lần này Bạch phu nhân đến, có lẽ để chọn chính thể cho tương tử đã mười sáu tuổi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Lăn Đầu Xem Kịch

Bởi vì Thái tử đã đến, nên Đại lão gia nhường hẳn vào ghế chủ vị cùng Hoài Nam Vương gia, còn lại trừ bỏ đường đi ở giữa xếp đầy những bồn mẫu đơn vàng hai bên nam nữ đều phân ra riêng biệt.

Triện An Quận chúa ngồi trên cùng, sau đó những phu nhân thân quen cứ tùm tùm nhau lại quanh các bàn, dù gì cũng chỉ là một cái từu yến nên không có quá nhiều quy tắc. Hôm nay trong phủ có một đoàn ca múa đến từ miền Nam, thi vũ rất đẹp. Giữa mùa đông tuy ngừng tuyết nhưng không khí vẫn rất lạnh. Bình thường một Thượng thư tam phẩm có mời từu yến cũng không quá nhiều người đến dự như vậy, chỉ là qua năm mới cũng đã hết Đại tang hai bảy tháng, Hoàng thượng hạ lệnh từu yến tú. Bởi thế, từu yến này cũng xem như là một cái mai mối giữa các nhà với nhau, trốn tránh việc từu yến tú. Các phu nhân từu thư xiêm áo rực rỡ trò chuyện thân mật, hoa viên trong phủ tuy không quá rộng, nhưng cảnh sắc nên thơ đặc biệt, lại có nhiều đại thụ che kín gió, cũng gọi là dễ chịu. Gia Hỷ chăm chăm thưởng trà, lĩnh cảm trong tâm nàng thời thức có chuyện gì sắp đến, nhưng không rõ có chi thẳng vào bản thân không. Lão phu nhân cũng đã ngắm Hoài Nam Vương gia cho Phùng Dạ Vãn, không rõ với Phùng Gia Hào Đại lão gia định gả đến nhà nào. Riêng bản thân nàng, cũng chỉ đi một bước tính một bước, nàng xuyên qua vài tháng, cục diện vẫn chưa nắm rõ hết.

Nguyễn Tĩnh Hoa ngồi bên cạnh Từ phu nhân, nhan sắc nàng đặc biệt nổi bật, Gia Hỷ nhìn thần thái xuất chúng, một cái nhắc tay vén tóc của Nguyễn Tĩnh Hoa đều hoa lệ cực kì, âm thầm hâm mộ. Nói cho cùng cũng là đích nữ dòng chính họ Nguyễn, lần này vào cung hẳn là tranh một cái phi vị đi. Và lại, Hoàng thượng còn chưa lập tân Hậu, họ Nguyễn nói không có chút tâm tư sợ rằng không phải.

Gia Hỷ nhìn xung quanh, chỉ thấy Tĩnh Giai Bá phu nhân đã vắng mặt trên ghế từ lâu. Bà ta đưa theo hai tỉ nữ, bảy giờ chỉ còn một người đứng tại đó, báo hiệu chủ từu nàng ta còn chưa về. Gia Hỷ xoa xoa hai tay với nhau, nhất thời không nghĩ ra điều gì.

Triện An Quận chúa đặt tay vào ấm lò, má hồng hây hây do vì lạnh, cười nói:

- Thời tiết hôm nay cũng tốt, các tỉ muội ở đây cũng nên góp chút vui vẻ.

Ý là Quận chúa muốn đề dắt đến cho các tiểu thư tỏ tài, nàng nữ nhân phân vị cao nhất ở đây, đã nói ra thì hiển nhiên ai cũng hưởng ứng. Không vì một mũi nàng ta cũng vì một mũi hoàng thất. Tỉ ti nàng ta chính là Ngọc Vũ Công chúa, phụ thân nàng ta Hoàng thượng còn nhường ba phần, hôm nay nàng ta đến, nhà nào có muốn cầu thân cũng khó có thể mở lời.

Gia Hỷ trầm trầm gương mặt, nàng xuyên qua đây, chỉ biết chủ nhân thân thể này thường tập luyện ti bá, nhưng chính nàng thì không biết. Bảy giờ nếu bị người chi điểm góp vui, sợ rằng chỉ chuột lấy mất mặt. Lan thiếu phu nhân ngồi ở đầu tiệc cười cười, giọng điệu tuy hơi hột, nhưng ai cũng biết Lan Quốc công, tổ phụ của phu quân nàng ta ngoài một tước Quốc công còn là huynh trưởng của Thái hậu đã quy tiên, nên các phu nhân khác đều xun xoe nghe nàng nói:

- Tiểu thúc nhà chúng ta cũng đã mười bảy tuổi, Tú tài đỗ cũng đã mấy năm, hai năm nữa thì Trạng, nếu không phải tam nguyên cũng là tiến sĩ đi. Tiểu thúc thích những nữ nhân biết ca múa!

Lan thiếu phu nhân nói vậy, mấy mệnh phụ liền thấy đây là một cửa hôn không tồi, Dự phu nhân đứng lên, gương mặt nịnh bợ thấy rõ:

- Tiểu thư nhà chúng ta tuy không phải luyện tập gì nhiều nhưng thân mình nhẹ nhàng rất thích hợp một điệu vui mừng.

Lan thiếu phu nhân cũng không đáp chỉ gật đầu, Dự tiểu thư kia ra sau thay y vũ, liền một thân xanh bạc xán lạn múa khúc thanh bình ca. Nguyễn Tĩnh Hoa chăm chú uống trà, Phùng Dạ Vãn kéo tay áo nàng ta:

- Biểu tí, chẳng phải tí múa rất đẹp sao, một chút để mọi người mở mang tầm mắt nào.

Nguyễn Tĩnh Hoa lắc đầu, trầm hồ điệp rung rinh sinh động:

- Không thích hợp!

Gia Hỷ lúc này cảm thấy khó chịu trong người, thật lạ, sáng sớm cũng đã dùng bữa, bảy giờ trên bàn đầy các loại điểm tâm mặn ngọt, không khí không quá lạnh, lại không có gió, sao nàng có thể đau đầu khó chịu như vậy được. Gia Hỷ sờ lên mặt, hai tai đã nóng bừng, Phùng Gia Hòa nhìn nàng:

- Đại tỉ! Sao khí sắc tí kém vậy?

Vĩnh Đan nghe Phùng Gia Hòa nói, lo lắng nhìn Gia Hỷ, quả thật gương mặt Gia Hỷ bảy giờ đã đỏ bừng, mồ hôi rịn từng tầng trên vầng trán nhẵn bóng. Phùng Gia Hòa chép miệng:

- Hay muội cùng tỉ ra sau nghỉ ngơi một chút, dù gì khuê phòng muội cũng gần đây!

Gia Hỷ gật đầu đồng ý, phòng của Phùng Gia Hòa tuy nằm trong viện Đại phu nhân nhưng lại ở góc viện, có công nhỏ dẫn ra hoa viên. Có điều đi chỉ nửa đường, Gia Hỷ đã cảm thấy khó thở, ngực căng lên như dây đàn, Phùng Gia Hòa chỉ vào một tiểu đình:

- Chúng ta ngồi đây nghỉ chân trước. Để muội cho Như Mai đi gọi đại phu.

Như Mai là tỉ nữ thấp thân của Phùng Gia Hòa, nàng ta nghe lệnh chủ từu liền một mạch ra ngoài. Gia Hỷ tuy không quá tin tưởng vị muội muội này, nhưng dù gì bảy giờ nàng cũng có Vĩnh Đan bên cạnh, không sợ nàng ta tính kế. Hơn một khắc sau, cả hai mới đến khuê phòng Phùng Gia Hòa, lúc này từ trong phòng vọt ra bóng người, chạy trốn chết. Phùng Gia Hòa hoảng hốt la hét:

- Có trộm, có trộm!

Bởi khuê phòng nàng cách từu yến không xa, nên có nhiều người nghe được tiếng la, liền chạy đến. Mấy tên gia đình cũng nhanh chóng đem gậy gộc mà bắt được tên trộm. Phùng Gia Hòa đã sợ đến trắng bệch, bám vào lấy Gia Hỷ. Bởi xảy ra cơ sự này, nên từu yến dừng lại giữa chừng. Thái tử cũng đích thân đến, sân viện trở nên chật chội.

Bấy giờ, Tuyền Tân Huyện chúa Chu gia mới búi tóc khinh khinh:

- Ban ngày ban mặt ở trong khuê phòng nữ nhân, không biết là trộm càn hay hái hoa tặc!

Lời này của Tuyền Tân Huyện chúa nói ra khiến ai nấy đều ỳ xầm, Phùng Gia Hòa đứng ngoài còn chưa thành đã chửi chửi nam nhân trong phòng. Triện An Quận chúa liếc mắt một cái, liền nói lên công đạo:

- Lục soát người hẳn xem sao? Nếu không có gì đáng giá chính là có ản tình. Hôm nay Thái tử cũng đến đây, biết đâu lại là thích khách chưa ra tay được!

Bạch phu nhân nghe vậy cũng vuốt mông ngựa theo Triện An Quận chúa:

- Cởi bỏ khăn che mặt hẳn ra, xem thử là ai?

Tên trộm dưới mặt đất vội la lên:

- Đứng, đứng tháo, ta nói, ta nói, ta là nhân tình của Từ tiểu thư!

Mọi người xung quanh ồ lên một tiếng. Phùng Gia Hòa nước mắt lưng tròng ắc đầu ngẩng ngẩng:

- Không đúng, không đúng! Ta không quen biết người!

Gia Hỷ cau mày nhìn Phùng Gia Hòa, nàng ta bị gả cho Lưu tiểu Bá gia đã đủ thế thâm, nay ai còn muốn hắt nước bẩn lên người nàng ta. Gia Hỷ nhìn thấy ánh mắt của Đại lão gia, liền ồm ồm vai với Phùng Gia Hòa ngọt ngào:

- Không phải muội, từ khi từu yến bắt đầu, muội đã cùng ta ở một chỗ. Muội là người mời ta về phòng, cũng là người hô hoán trộm. Sao có thể quen biết hẳn được.

Đại lão gia lúc này mới thở ra một tiếng, ông không mong muốn nữ nhi nào của Phùng Gia gánh tiếng xấu, sự việc này đúng là bất ngờ. Tên trộm thấy Phùng Gia Hòa có bằng chứng xác thực như vậy liền cắn chết không buông, tự tháo khăn che mặt xuống, hiện ra là một bạch diện thư sinh tuấn tú, hẳn vội vội vàng vàng:

- *Tiểu thư! Sao người có thể tuyệt tình như vậy, rõ ràng người đã cùng ta thề ước, cùng chung chăn gối, nay sắp định thân thì vứt bỏ ta. Ta biết Phùng phủ quyền quý, chỉ muốn một lần hỏi rờ nàng. Nàng có thể nhẫn tâm vu oan ta là kẻ trộm!*

Mọi người xung quạn nghe thấy càng xi xào, lúc này những lời nói khó nghe đều chỉ trích về Phùng Gia Hòa, Hoài Nam Vương gia nhìn Thái tử một giây rồi **gầm giọng**:

- *Soát người, lấy bằng chứng đưa lên quan phủ. Không thể để một tên ti tiện ảnh hưởng đến thanh danh tiểu thư khuê các như vậy.*

Nghe lệnh Hoài Nam Vương gia, mấy gia đình lập tức lục lọi trong người hần, liền phát hiện một bức tranh, Hoài Nam Vương gia nhủ mảy, cho người mở tranh ra, thì không ngờ, trong tranh họa hình Tĩnh Giai Bá phu nhân. Tranh vẽ rất đẹp, Tĩnh Giai Bá phu nhân bất quá bốn mươi tuổi, trong tranh thì như vừa ba mươi, ai nấy ngạc nhiên đến mức á khẩu.

Triện An Quận chúa há hốc miệng:

- *Tĩnh Giai Bá phu nhân đâu? Sao người này lại giữ tranh họa phu nhân?*

Lúc này một nô tì mới tiến lên, Gia Hỷ nhận ra đó là một trong hai nô tì của Tĩnh Giai Bá phu nhân đem theo:

- *Thưa Quận chúa, phu nhân giữa tiệc bị ướt áo nên đã đi thay áo rồi ạ!*

Triện An Quận chúa nhàn nhạt cười:

- Trùng hợp vậy sao?

Lúc này Hàn thị mới nhìn Tạ ma ma:

- *Mau đến khách phòng mời Tĩnh Giai Bá phu nhân đến đây.*

Tạ ma ma chưa đi được mấy bước thì thấy Tĩnh Giai Bá phu nhân từ chính trong phòng của Phùng Gia Hòa bước ra:

- *Sao lại đóng đức thế này? Đây là có chuyện gì?*

Một vài mệnh phụ che mặt cười, một vài người khác tỏ vẻ khó chịu. Ti nữ Tĩnh Giai Bá phu nhân vội chạy đến thuật lại sự việc, Tĩnh Giai Bá phu nhân hung hăng đá vào ngực tên trộm kia:

- *Người! Người vu oan giá họa, hãm hại ta! Ai sai khiến người, là ai sai khiến người?*

Tên trộm kia không ngờ lại ôm lấy chân Tĩnh Giai Bá phu nhân, khóc lóc:

- *Phu nhân cứ đánh ta đi, cứ đánh ta làm mất mặt phu nhân đi!*

Một mệnh phụ áo xanh cảm thán:

- *Ài u, xem kia, xem kia, thật là ý trọng tình thâm.*

Một mệnh phụ khác che miệng cười:

- *Cái gì, Tĩnh Gia Bá đã mất mười mấy năm rồi đây! Người ta không thủ tiết được là phải thôi!*

Tĩnh Giai Bá phu nhân biết mình đã trúng kế liền phản trả:

- *Ta đi thay áo, một ti nữ của Phùng phủ đưa đến khách phòng, sau khi thay xong cảm thấy hơi mệt, mở cửa không thấy người của ta đâu mới nhờ ti nữ kia đưa đến lại tiêu yến, ngặt đi lúc nào không hay, nào ngờ khi tỉnh lại gặp phải cảnh này!*

Lúc này Hàn thị đã có ý giận, đây là nói Phùng phủ định hãm hại Tĩnh Giai Bá phu nhân hay sao:

- *Phu nhân ăn nói cẩn thận, phủ chúng ta không thù không oán với phu nhân, cũng không đến mức đem nữ nhi chưa gả cưới ra chịu trận để hãm hại phu nhân!*

Thái tử lúc này mới lên tiếng:

- *Sự việc xem chừng đến đây cũng rõ ràng, Tĩnh Giai Bá phu nhân bị bắt gặp cùng trộm tác ở trong khuê phòng Tử tiểu thư. Có lẽ phu nhân chỉ muốn lấy lại tranh họa bản thân bị mất, còn tên trộm tác này già nêo dốt dầy, vu oan cho phu nhân.*

Đây là Thái tử lấy lại chút mặt mũi cho Tĩnh Giai Bá phu nhân đi. Tên trộm kia trong lúc ỏn ào bị Đại lão gia đưa lên quan phủ, chỉ chịu tội trộm một bức tranh phạt cũng không nặng. Chỉ là nỗi nhục này của Tĩnh Giai Bá phu nhân có đến mấy chục năm sau cũng không rửa nổi.

Mọi người sau khi hành lễ "Thái tử anh minh" thì cũng ra về, chẳng ai có tâm tình ở lại dự tiệc. Chỉ có Hoài Nam Vương gia lăm khách lão phu nhân mấy ngày.

Lúc này đại phu đã được mời đến, chỉ nói Gia Hỷ ăn nhầm vài thứ đồ không sạch sẽ, liền kê một phương thuốc, sau khi uống thì hai khác sau liền khỏi. Nàng nhìn Phùng Gia Hòa. Cái mưu kế này nếu như do Phùng Gia Hòa bày ra thì quả thật thâm sâu, với hiểm khích này, hôn sự của nàng ta cùng Lưu tiểu Bá gia xem như bị hủy. Đúng như Gia Hỷ dự đoán, đến chiều hôm đó, Hàn thị thu lại sợi dạ mình châu của Phùng Gia Hòa trả cho Tĩnh Giai Bá phủ. Cái hôn sự này, về sau cũng không nhắc lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thoát Ngụy Ngạo Mục

Gia Hỷ quay về phòng, trong tâm tưởng nàng chuyện này vẫn chưa thể kết thúc như vậy được, rõ ràng là Phùng Gia Hòa đang mưu toan lớn hơn. Nếu như nàng không nhầm thì Phùng Gia Hòa chắc chắn tìm cách danh chính ngôn thuận gả cho Hoài Nam Vương gia đi.

Gia Hỷ xoa xoa hai bầu má, nàng tự thấy bản thân quả bất cần mới để trúng được của Phùng Gia Hòa, trở thành nhân chứng cho nàng ta. Gia Hỷ thấy lạnh người, hểu như được đó không phải một loại chóng mặt đau đầu mà là thuốc vô sinh hay độc mắt mạng thì sao. Con ón lạnh khiến Gia Hỷ khó chịu, nàng gõ gõ tay lên mặt bàn:

- *Vĩnh Đan, em gọi Hà ma ma và Vĩnh Đóa đến đây.*

Vĩnh Đan gật đầu một cái chạy nhanh đi tìm người, khi đã có mặt đủ, Gia Hỷ mới kín kẽ nói:

- *Lục soát trên dưới phòng ta ở xem thứ có gì lạ không, kể cả hai gian của ma ma và các em ở. Ta nghĩ, đêm nay có lẽ sẽ ỏn ào.*

Chập tối, lão phu nhân gọi sang Ngọc Thực diện dùng cơm tiếp đãi Hoài Nam Vương gia. Gia Hỷ thay y phục, đưa theo hai ti nữ đến. Trước khi đi, nàng nhìn Hà ma ma một cái:

- *Ma ma, ta vốn cũng không phải lớn lên từ bầu sữa của bà, nhưng đừng người thì phải tin, đêm nay không rõ sẽ phát sinh những gì, ma ma trông coi phòng này... cẩn thận.*

Hai chữ cuối nàng phát âm kéo dài, môi mím lại, gương mặt lãnh đạm không biểu lộ cảm xúc. Lần này là nàng đánh cược, xem thử một nô tài như Hà ma ma có trung tâm hay không.

Gia Hỷ căng thẳng đi đến Ngọc Thực viện, giữa đường đụng phải Phùng Gia Hòa, gương mặt nàng ta yếu đuối thanh lệ, phục sức vẫn tao nhã như cũ, chỉ là trang điểm dưới mắt một màu đỏ kéo dài, hợp với dầu hoa chu sa giữa hai hàng mày, càng thêm mỉ lẹ. Gia Hỷ cố giữ vẻ thản nhiên, nàng mím mím môi, thật không nghĩ đến vô hại như Phùng Gia Hòa cũng có thể nổi lên đã tâm như vậy.

Phùng Gia Hòa đưa tay ra hứng chút gió lạnh, cười nói:

- *Buổi chiều mẫu thân đã đem chuỗi dọi mình châu trả lại Tĩnh Giai Bá phủ, cái hôn sự ẹa cuối cùng cũng hủy bỏ, thật tốt.*

Gia Hỷ gượng cười:

- *Thật tốt!*

Nam nữ hai bên bình phong ngồi riêng biệt, chỉ là hôm nay phá lệ, có Hoài Nam Vương gia, tất thảy cùng nhau ngồi thành mười mấy bàn lớn nhỏ, ghé chủ vị trên cùng dành cho Hoài Nam Vương gia. Gia Hỷ nhìn một lượt, Phùng Gia Hào cùng Phùng Dạ Vân đều lộng lầy trang sức, rực rỡ y phục, bên kia mười chiếc trâm phi thủy thu hai đường thì bên này cũng phải đủ tám cái thoa mẫu đơn lai. Bất quá, Hoài Nam Vương gia hẳn đã có tính toán tốt đi.

Hoài Nam Vương gia đã ngoài hai mươi tuổi, trước khi có một chính phi, sau rằng ta đoán mệnh ta thế, vẫn chưa để lại mụn con nào, như vậy bây giờ ai được gả sang bên đó hạ sinh trưởng tử thì sau này chính là thế tử đi. Lão phu nhân chắc chắn hẳn cái hôn sự này lên người Phùng Dạ Vân. Nhưng đây cũng chính là cơ hội tốt của Phùng Gia Hòa. Nếu rằng ta không thu xếp được, sợ rằng hôn sự về sau đành bỏ ngõ.

Hoài Nam Vương gia được nửa buổi tiệc thì ra ngoài một chút, Gia Hỷ liếc mắt một cái, Vĩnh Đan liền đi theo, Hoài Nam Vương gia đi chưa được nửa khắc, Phùng Gia Hòa cũng cất bước. Gia Hỷ đưa tay vào ấm lò lạnh ngắt từ lâu, vật kia trong tay áo cộm cộm, Gia Hỷ cười nhẹ, Phùng Gia Hòa muốn gả họa cho nàng ư, bất quá rằng ta chưa đủ bản lĩnh đó.

Gia Hỷ vẫn im lặng như đang chăm chú lắng nghe mấy chuyện vụn vặt của lão phu nhân và các phòng, trong lòng không khỏi nôn nóng, lúc này Phùng Gia Hòa đã quay lại bàn tiệc, về mặt tự tại như không có gì xảy ra. Gia Hỷ nhu mảy, mơ hồ không đoán được. Tiếng lão phu nhân phía trên oang oang:

- *Hoài Nam Vương gia lần này vào kinh chủ yếu để tìm một Vương phi sinh con nối dòng, nếu nữ nhi nhà nào phù hợp, sẽ xin Hoàng thượng từ hôn. Hoài Nam Vương gia đến đây làm khách, hẳn cũng đã muốn kết một cái thông gia.*

Hàn thị tươi cười gật đầu:

- *Mẫu thân nói không sai, luận độ tuổi luận nhân phẩm thích hợp nhất phải kể đến Đại tì nhi!*

Gia Hỷ chấn động, là nàng sao, Hàn thị muốn gả nàng cho Hoài Nam Vương gia kia chứ không phải Phùng Gia Hào? Nhanh vậy Phùng Gia Hào đã có cửa hôn sự ư? Gia Hỷ liếc sang Tứ phu nhân, chỉ thấy vẻ mặt bà hơi méo mó, rất nhanh khỏi phục vụ cười ngày thường:

- *Đại tâu là muốn tranh cái hôn sự này? Mấy hôm trước mẫu thân cũng nói rồi, là muốn Ngũ tì nhi.*

Lão phu nhân hừ nhẹ, nhìn sang Hàn thị:

- *Đại phòng người thật tham lam, cái tốt đều muốn giành về phần mình.*

Hàn thị nước mắt lưng tròng, ra về vô tội:

- *Lão gia xem, thiếp thân chỉ muốn Phùng phủ này có mặt mũi, Đại tì nhi năm sau đã cặp kè, còn không phải thích hợp nhất, so độ tuổi nàng đều lớn hơn cả, Hoài Nam Vương gia cũng đã ngoài hai mươi, Ngũ tì nhi qua tết này mới mười hai có phải quá bé hay không! Nếu thiếp thân tham lam sao không để nữ nhi thân sinh gả đi mà lại là Đại tì nhi.*

Lời nói Hàn thị đều hợp lý lẽ, nhất nhất là suy nghĩ mặt mũi Phùng phủ chứ không lợi gì cho bản thân, biểu tình khô khan, phản trần rõ ràng lại có vẻ đáng thương nàng dâu bị mẹ chồng ức hiếp. Lão phu nhân nhất thời không nói được gì.

Tứ phu nhân lờm mắt:

- *Tâu nói là không đúng, Hoài Nam Vương gia muốn một cái Nguyễn gia hôn sự, chứ không phải Hàn gia các người, nên tì không đưa Phùng Gia Hào ra được.*

Hàn thị ánh lên tia quý quyết:

- *Cái gì mà Hàn gia, Nguyễn gia, chúng ta gả vào Phùng phủ, đã là người Phùng phủ, cùng nhà mẹ có bao nhiêu quan hệ? Nay cả Đại tì nhi cũng Ngũ tì nhi không phải đều mang họ Phùng hay sao?*

Tứ phu nhân ngớ người, lời nói gấp gáp bị Hàn thị nắm nhược điểm. Lão phu nhân cũng không nói gì được. Gia Hỷ nhìn quanh một chút, Vĩnh Đan vẫn chưa quay lại, sau lưng Phùng Gia Hòa, Như Mai tì nữ thiếp thân nàng ta đi đâu không rõ.

Vĩnh Đóa thăm thì vào tai Gia Hỷ:

- *Tiểu thư, Vĩnh Đan trông thấy gì đó nhẩn tiểu thư đến gần khách phòng.*

Gia Hỷ mỉm cười thì lẽ, đứng dậy xin ra ngoài. Nàng nhanh chân đi theo Vĩnh Đóa, trước hành lang khách phòng tối om om. Đột ngột ai đó chụp một cái khăn tay vào mặt Gia Hỷ khiến nàng ngất đi. Vĩnh Đóa xoa xoa vòng vàng trên tay, mỉm cười lạnh lùng, cùng người kia kéo Gia Hỷ vào đặt trên giường khách phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Vĩnh Đóa nhìn quanh một cái, nhanh chân chạy đi.

Vĩnh Đóa đợi dưới gốc cây hộc chưa lâu thì Hàn biểu thiếu gia đến, hẳn cười tà mị:

- *Tiểu thư người đâu?*

Vĩnh Đóa chỉ về hướng khách phòng:

- *Nàng đã nằm trong đó!*

Hàn biểu thiếu gia lấy trong túi một tấm ngân phiếu, mắt Vĩnh Đóa sáng lên, có vẻ giá trị không ít. Vĩnh Đóa thì lễ một cái:

- *Biểu thiếu gia hành sự nhanh chóng, tránh bị phát hiện.*

Vĩnh Đóa đi chưa được một đoạn thì có kẻ lúi nháng vào góc tối, cứ thế bí ẩn biến mất.

Trong tiệc ồn ào thêm một lúc thì Phùng Gia Hòa đưa khăn lên che miệng:

- *Không rõ Đại tì cùng Vương gia ra ngoài lâu vậy vẫn chưa quay lại à!*

Lời nói của Phùng Gia Hòa tuy như vô tình nhưng khiến người khác nghĩ ngợi. Đây là ý gì, không phải Phùng Gia Hỷ tìm cách len lút rù quyền Vương gia. Tứ phu nhân nhắm chặt mắt, nắm lấy tay Phùng Dạ Vân:

- *Đi nhìn Đại tì con một chút!*

Lão phu nhân nhìn quanh một vòng, trong mắt tất cả người ngồi dưới bà đều nồng đậm tính kế. Lão phu nhân khó chịu trong tâm, một nhà như vậy, lại thật dơ bẩn hãm hại nhau. Lão phu nhân bước chân ra ngoài, nói với Vu ma ma:

- *Đi, cũng nên ra ngoài một chút cho thông thả!*

Hướng bên kia phủ, Như Mai ôn tồn đưa Hoài Nam Vương gia vào một căn phòng khác:

- *Vương gia không ngại, người cứ vào đây nghỉ ngơi, nô tì sẽ bẩm lại cho lão gia.*

Như Mai nhìn quanh, đây đúng là khuê phòng Phùng Dạ Vân đi, nàng híp mắt, mấy người của Hoài Nam Vương gia đem theo đã sớm uống phải rượu thật có mẽ được của tiểu thư nàng. Nhanh chóng nàng đưa Hoài Nam Vương gia nửa bất tỉnh vào giường, nhanh tay đổi hương trong lò thành một loại xuân được kích tỉnh. Có điều khi Như Mai bước ra mở cửa, không rõ làm sao cửa bị khóa chặt, không thể nào mở được, mồ hôi trên trán Như Mai chảy ròng ròng, là có người tương kế tựu kế. Cái xuân được đang tỏa ra trong không khí kia, chính nàng tự mua dây buộc mình.

Đoàn người của lão phu nhân chậm rãi đi trên hành lang vòng vào, vốn là tiệc đón khách, kết cục khách nhân lại đi đâu không rõ. Phùng Gia Hòa đưa khăn tay lên mặt che giấu nụ cười bí hiểm, nàng già như không biết gì, vô tình nói:

- *Có lẽ Vương gia khó chịu, đã quay về khách phòng rồi chăng?*

Đại lão gia nhàu mày, mà Tứ phu nhân cũng nhìn Tứ lão gia một cái, nếu Vương gia mệt mỏi thì cũng đã cho người qua thông báo một tiếng, đây là đột ngột biến mất, không thể không khiến người khác nghi ngờ. Có điều bởi lời nói của Phùng Gia Hòa, ai nấy đều không tự chủ bước về khách phòng.

Âm thanh nam nữ hoan ái mị hoặc vang lên trong đêm khuya tịch mịch nghe rõ mồn một, Hàn thị hít sâu một cái, nhìn quanh quần chỉ có Phùng Gia Hỷ vắng mặt, nếu là nàng làm ra chuyện bại hoại này thì Hàn thị sao không vui vẻ được. Bởi vậy, Hàn thị sốt sắng cho người mở cửa phòng, hô một tiếng:

- *Ai?*

Tạ ma ma nhanh tay thấp nền, trong ánh sáng lò mờ hiện ra hai thân ảnh. Phùng Gia Hòa gả vô xấu hổ chỉ vào quần áo vương vãi trên nền đất:

- *Đây không phải là y phục của Đại tì sao!*

Đại lão gia mặt mày sa sầm, gặng từng tiếng một:

- *Vô phúc! Lôi ra ngoài!*

Tạ ma ma cùng hai bà từ thô sử nhanh chóng đưa hai kẻ đang điên cuồng trên giường kia ra, Phùng Gia Hào nhìn nam tì kinh hô một tiếng:

- *Biểu ca!*

Phùng Gia Hòa chạy đến sau Tạ ma ma, gương mặt thấp phần lo lắng nhưng đáy mắt đầy chăm chọc:

- Đại ti...

Ngay lập tức nàng ta hét lên, thay đổi giọng nói:

- Sao lại là người?

Tiếng hét của Phùng Gia Hòa khiến mọi người kinh động, nữ nhân bị lời ra y phục xộc xệch kia không phải là Phùng Gia Hỷ, mà là Vĩnh Đóa. Lúc này mọi người mới để ý mùi xuân dược tỏa ra nồng nặc, Tạ ma ma phải đốt hương liệu khác để xua đi, cũng đem lò hương chứa xuân dược ra ngoài. Bấy giờ cả Hàn biểu thiếu gia và Vĩnh Đóa vẫn chưa tỉnh, cả hai lại lập tức quần vào nhau. Đại lão gia thấy vô cùng mất mặt, cho Tạ ma ma đem nước lạnh đến, tạt thẳng vào, thì Hàn biểu thiếu gia cũng Vĩnh Đóa mới hoàn hồn.

Hàn biểu thiếu gia nhìn đông người vây quanh, bên cạnh Vĩnh Đóa người đẩy vết tích cũng đã hiểu ra bản thân bị trùng kế. Nhưng hắn không thể nói chính hắn mua chuộc Vĩnh Đóa để nàng lừa Phùng Gia Hỷ đến khách phòng nhằm chiếm đoạt nàng được. Hàn biểu thiếu gia liền bỏ băng đầu gối đến trước Hàn thị, về mặt vô cùng thành khẩn:

- Có cô, người phải tin tưởng diệt nhĩ! Diệt nhĩ không thể làm ra loại chuyện này, chính là nô tì này ám hại!

Hàn biểu thiếu gia chỉ thẳng vào Vĩnh Đóa. Vĩnh Đóa liền khóc lóc:

- Phu nhân, nô tì không có, nô tì không có, nô tì cái gì cũng không làm!

Vĩnh Đóa không thể thừa nhận chuyện ham tiền bán rẻ chủ tử, cũng không thể nói bản thân muốn bỏ lên giường của Hàn biểu thiếu gia, bây giờ nàng nhận tội nào cũng là tội chết. Vĩnh Đóa chỉ có thể khóc lóc cầu xin. Nhưng loại sự tình này, làm sao Hàn thị bỏ qua, mặt mũi của Đại thiếu Hàn gia có thể để một nô tì đùa bỡn. Hàn thị nắm tay thành quyền, nhìn hai bà tử kia:

- Hai mụ lời cầu nô tì này đánh năm mươi gậy, nhốt vào phòng củi bỏ đói.

Hai bà tử lời Vĩnh Đóa đi thật xa, cũng không nghe tiếng kêu la gì nữa. Lão phu nhân chứng kiến một màn khó coi, lắc đầu:

- Đại ti nhĩ đầu không quản người dưới cẩn thận, lại để làm ra những chuyện đáng xấu hổ thế này!

Phùng Dạ Văn tiến đến mặt đất, nhặt áo choàng lên, rõ ràng không phải y phục của Phùng Gia Hỷ, nhưng sao Phùng Gia Hòa lại chắc chắn như vậy. Phùng Dạ Văn thì thăm to nhỏ vào tai Tứ phu nhân, Nguyễn thị nghe con gái nói thì giật nảy người, nắm tay một ti nữ chạy về viện Tứ phòng.

Một nhóm người mặc trang phục cận vệ Hoài Nam Vương phủ tiến vào, đây là gia nhân theo cạnh Hoài Nam Vương gia, bây giờ tỉnh lại không tìm được chủ tử liền nhón nhào lên. Phùng Gia Hòa không hiểu sao Phùng Gia Hỷ có thể thoát được cái bẫy nàng giăng sẵn, chỉ có một cách giải thích là Vĩnh Đóa tâm cơ muốn bỏ lên giường cùng Hàn biểu thiếu gia, nhưng Phùng Gia Hỷ ra ngoài lâu như vậy đã đi đâu.

Tiếng một hạ nhân bẩm báo:

- Lão phu nhân và các vị lão gia, phu nhân, người của Hoài Nam Vương gia đã tìm được, Vương gia đang ở trong khuê phòng của Ngũ tiểu thư.

Nguyễn thị giật chết tay Phùng Dạ Văn, chuyện này có người ám hại nữ nhĩ nàng, chưa hứa hôn đã tìm cách lợi nam tử lên giường của mình, dù đúng dù sai, qua chuyện này cái hôn sự này với Hoài Nam Vương gia, Phùng Dạ Văn cũng không dễ dàng thành.

Như Mai không quay lại, Phùng Gia Hòa đã vô cùng bất an, cái nàng muốn hôm nay chính là khiến Phùng Gia Hỷ thất thân với Hàn biểu thiếu gia, khiến Phùng Gia Hỷ không còn cửa gì đến Hoài Nam, sau đó vu cho Phùng Dạ Văn dùng xuân dược ru quyến Vương gia, để Phùng Dạ Văn bị ghét bỏ. Khi đó, Phùng phủ nếu muốn kết thông gia, chỉ còn một mình nàng là nữ nhĩ hợp tuổi duy nhất. Phùng Gia Hạo không được, bởi Hàn thị đã xem qua, bất tự nhiên cạnh của Phùng Gia Hạo khác với Hoài Nam Vương gia. Mà Hàn thị tin Phùng Gia Hạo mệnh phương hoàng, chỉ có thể gả cho chân chính hoàng tử.

Mọi người theo chân lão phu nhân đến viện Tứ phòng. Phùng Dạ Văn run rẩy nói tay áo lão phu nhân. Vốn thương yêu nàng, lão phu nhân gật đầu mấy cái trấn an, nắm lấy tay Phùng Dạ Văn như bảo hộ.

Bấy giờ một thanh âm thanh thủy trong trẻo vang lên:

- Nữ nhĩ gặp qua tổ mẫu, mẫu thân, phụ thân, các vị thúc thúc, thím thím!

Phùng Gia Hòa hơi lùi lại theo bản năng, người vừa nói chuyện, không phải Phùng Gia Hỷ sao, nàng vẫn đứng đó, y phục xinh đẹp, tóc tai gọn ghẽ, dịu dàng đi chính là Vĩnh Đan. Bên cạnh Phùng Gia Hỷ, Triệu Tử Đoạn cùng hai tiểu thái giám cũng đứng ra hành lễ.

Đại lão gia thấy một màn này hơi nghi hoặc, hỏi qua mới biết Triệu Thiếu giám nhận thư của Liên Thành Hầu gửi riêng Phùng Gia Hỷ nên mới giữa buổi tối mà đến đây. Vốn biết Hoài Nam Vương gia làm khách nên không muốn kinh động, liền nhờ một gia đinh nhân Vĩnh Đan ra cổng sau mà vào, cũng chỉ định nhận thư hồi âm của Phùng Gia Hỷ thì đi ngay, nào ngờ nghe hạ nhân báo lại trong phủ có việc xảy ra nên mới hộ tống Phùng Gia Hỷ đến đây sợ nguy hiểm. Tuy tự ý vào phủ là không hợp lễ thường lắm, nhưng cũng chỉ vì sợ kinh động Vương gia, và lại Liên Thành Hầu gấp gấp muốn Phùng Gia Hỷ hồi âm nên có thể chấp nhận được. Triệu Tử Đoạn lựa lời nói khiến ai cũng cảm thấy hợp lý.

Phùng Gia Hòa lấy vẻ mặt tự nhiên nhất tươi cười nắm tay Gia Hỷ:

- Đại ti là từ khi rời khỏi tiệc luôn ở cùng một chỗ với Triệu Thiếu giám! Thật may mắn chuyện kia không phải là tỷ!

Gia Hỷ thuận tay gạt tay nàng ta ra, nhàn nhạt trả lời:

- Mọi người hỏi là có ý gì, ta vốn cùng Triệu Thiếu giám, hai vị tiểu công công kia, còn có Vĩnh Đan và Hà ma ma đều ở bên phòng ta một buổi.

Đây là nàng muốn chứng minh trong sạch, chuyện đêm nay dù có thế nào cũng không can dự đến Gia Hỷ nàng. Triệu Thiếu giám thấy tạm thời Gia Hỷ cũng không còn nguy hiểm nữa, liền cáo từ rời đi, tránh cho Phùng phủ không xử lý được gia vụ.

Phùng Gia Hòa bây giờ mỗi bước chân đều nặng như đeo chì, Như Mai chưa quay lại, hẳn nàng ta đang cùng Hoài Nam Vương gia trong phòng. Là Như Mai tạo phản hay Như Mai trùng kế, Phùng Gia Hòa bây giờ chỉ tính toán làm sao bảo vệ được thân mình. Gia Hỷ đi lùi lại song song với nàng ta, cười nhạt:

- Người đừng nghĩ nhét mấy thứ dơ bẩn vào phòng ta được thì có thể hãm hại ta được!

Phùng Gia Hòa khựng lại một bước, mắt ngược lên nhìn Gia Hỷ rất nhanh sau đó cụp xuống, cũng tiến nhanh về phía trước, không đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 16: Ngịch Lân Khắc Tử

Chẳng mấy chốc đã đến sân viện của Tứ phòng, bên trong phòng Phùng Dạ Văn, cửa phòng mở toang, mà Hoài Nam Vương gia ngồi uy nghi trên ghế, một tay cầm chén trà còn hơi nóng, tựa hồ như không có gì xảy ra. Phía dưới mặt đất, Như Mai bị trói lại, cả người nàng ta đỏ như con tôm luộc, mặt ướt mồ hôi sung sũng ẻo không ngừng, có lẽ trúng xuân dược không nhẹ.

Hoài Nam Vương gia hừ một tiếng, gia nhân liền đưa đến mấy tàn hương chứa xuân dược còn lại cho lão phu nhân xem. Phùng Gia Hòa gương mặt đã hơi biến sắc, Tứ phu nhân nhìn một cái lại tò ra uy khuất, chấm nước mắt:

- Mẫu thân người xem, một tiểu nô tì làm sao có thể có cái tâm tư này, làm sao giám hạ độc thủ lên người Vương gia!

Đây là Nguyễn thị hàm ý Đại phòng dụng túng nữ nhĩ, hết ti nữ Phùng Gia Hỷ thông dâm cùng Hàn biểu thiếu gia cho đến ti nữ Phùng Gia Hòa bỏ được hạ thủ lên người Hoài Nam Vương gia. Gia Hỷ nghe khẩu khí của Nguyễn thị, trực tiếp châm đầu vào lửa, cũng là tỏ ra bất quá mấy chuyện này nàng không can hệ:

- Tử thắm nói thật đúng, ti nữ trong phủ nhiều loạn như vậy, cần phải dụng hình mới tra ra rõ chân tướng!

Phùng Gia Hòa nhủ mảy:

- Đại ti đây là ý gì, Vĩnh Đóa bỏ lên giường biểu ca ti phải sạch quan hệ, sao Như Mai cùng Vương gia một chỗ, ti lại có tình ám chỉ có người đứng sau?

Gia Hỷ trừng mắt, giọng lạnh đi:

- Cái gì mà có tình ám chỉ, Vĩnh Đóa kia ta không tiếc người, tổ mẫu cùng mẫu thân nếu muốn tra ta cũng không nói đến, nhưng một Hàn biểu thiếu gia còn có thể thông cảm. Đây đường đường là Vương gia Đại quốc được chính Hoàng thượng sắc phong, là uy nghiêm Hoàng gia, nếu không tra xét rõ, liệu ai có thể gánh nổi tội này!

Phùng Gia Hòa hơi lú lại, cũng im lặng đi, thái độ hơi hột của Hoài Nam Vương gia càng khiến mọi người không rõ ra sao. Hồi lâu, hắn mới nói:

- Nghe qua cũng biết đây là từ nữ Tử tiểu thư, bản Vương chỉ thấy lạ, làm sao nàng có thể lựa chọn một nơi dễ bị phát hiện như khuê phòng Ngũ tiểu thư để ra tay?

Nguyễn thị ánh mắt sát bén nhìn về Như Mai, lúc này nàng ta đã tỉnh táo tám phần, Như Mai bị trời không cử động được, nước mắt ngấn dài:

- Không liên quan đến tiểu thư, là nó từ tự mình làm, nó từ tự mình chịu!

Nguyễn thị đá một cước lên người Như Mai, hận không thể giết chết nàng ta:

- Cái gì tự người làm tự người chịu, người có mấy cái đầu?

Như Mai ngã sấp xuống đất, tóc tai rũ rượi:

- Nó từ muốn được vào Vương phủ, hưởng vinh hoa phú quý, lại sợ bị phát hiện quyền rũ Vương gia nên mới...nên mới làm thế!

Hoài Nam Vương gia hừ lạnh, hắn nhìn qua Nguyễn Tinh Hoa đang ung dung đứng cạnh Tử phu nhân, nàng cái gì cũng tốt, từ bỏ tình cảm của hắn dành cho nàng đến kinh thành dự tú cũng rất tốt, không lưu lại chút gì. Hắn đến lần này chỉ muốn gặp nàng, nào có muốn đặt hôn sự với Phùng gia, một quan viên tam phẩm, nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ. Gặp mấy cái phi vị còn phải cúi đầu.

Hoài Nam Vương gia biết Nguyễn Tinh Hoa lảng tránh mình, tự nhiên không làm khó nàng. Hắn nhìn từ nữ dưới chân đang khóc lóc cảm thấy ghê tởm:

- Gia vụ trong nhà Phùng đại nhân cứ giải quyết, bản Vương lần này đến cũng không muốn nào loạn gì, chuyện này, sẽ không để lộ tin tức ra ngoài.

Nói rồi Vương gia cùng hạ nhân thủ vệ ra ngoài, hắn nhìn sang Nguyễn Tinh Hoa một cái:

- Bản Vương đến có tin nhà cho nàng, ngày mai nàng có thể đến gặp bản Vương lấy thư.

Nguyễn Tinh Hoa phúc thân hành lễ, đi một tiếng. Đôi mắt ướt át nhìn lên bóng Hoài Nam Vương gia đã khuất xa. Bấy giờ giữa sân viện trống vắng, lão phu nhân nhìn đèn đuốc sáng rực mới một nhọc nói một tiếng:

- Vào trong đã, đứng đây để ngày mai cả kinh thành này đều biết hay sao?

Hàn thị tức mắt cho người đem gia pháp đến, nghe khẩu khí của Lão phu nhân, Hàn thị biết chuyện này không dễ bỏ qua. Cả hai nữ nhi đại phòng chắc chắn sẽ bị trừng phạt. Lão phu nhân chỉ vào Phùng Gia Hòa và Phùng Gia Hy:

- Quý xuống.

Gia Hy quỳ củ quý xuống trước, đầu cúi sát nền gạch:

- Tổ mẫu, mẫu thân, phụ thân, nữ nhi biết lỗi, nữ nhi quân giáo hạ nhân không nghiêm, gây loạn hậu viện, nữ nhi tình nguyện chịu phạt.

Phùng Gia Hòa cũng im lặng quý xuống, nước mắt lưng lưng khuôn mặt xinh đẹp:

- Tổ mẫu, cháu cũng thành thật nhận lỗi, đây là do cháu quản người dưới không được, Như Mai là người của mẫu thân đưa sang, cháu gái cũng không nói năng nhiều.

Hàn thị híp mắt, Như Mai vốn là người nói tự bán mình vào phủ, khi đưa sang bên Phùng Gia Hòa, Hàn thị cũng đã đưa hắn khế ước, nay Phùng Gia Hòa lại vịn vào có đó kéo nàng xuống bần.

Lão phu nhân im lặng, chỉ xoa xoa mi tâm, nhưng Vu ma ma nhanh trí, liền nói:

- Đại phu nhân, người đừng gia pháp đi ạ!

Hàn thị hít một hơi sâu, giọng lo lắng khàn đục:

- Phùng Gia Hy thân là trưởng nữ lại vi phạm quân giáo không nghiêm gây ra hậu quả, quyền rũ tiểu gia, nay phạt cấm túc một tháng. Vĩnh Đóa tâm tư độc ác, bày mưu hại chủ đánh năm mươi trượng, bán ra khỏi phủ. Phùng Gia Hòa cùng tội trưởng tử nhưng ảnh hưởng nặng nề đến thể diện gia tộc, phạm vào Hoàng thân, cấm túc ba tháng, trừ tiền tiêu vặt ba tháng. Như Mai đánh chết vút xác ra bãi tha ma.

Hàn thị nói xong, cũng lau đi mồ hôi trên trán, Tạ ma ma thu lại gia pháp, lập tức cho gia nhân đi thi hành. Lão phu nhân gật đầu chấp thuận, chuyện ồn ào đến đây cũng chấm dứt. Hàn thị nắm lấy tay Phùng Gia Hòa, vuốt vuốt tóc, nữ nhi nàng không dính vào vũng nước đục này là tốt rồi.

Gia Hy tiến đến Hàn thị, thân nàng mừng mừng như liễu được Vĩnh Đan đỡ:

- Mẫu thân, nữ nhi có thể gặp qua Vĩnh Đóa lần cuối không? Dù gì nàng cũng hầu hạ con mười mấy năm!

Không đợi Hàn thị trả lời Đại Lão gia đã gạt đầu:

- Đi đi, ngày mai ngoan ngoãn ở trong viện cấm túc.

Hàn thị nghe Đại Lão gia nói vậy cũng chỉ mỉm cười lấy lệ. Dù gì với hình phạt này, Phùng Gia Hòa cũng sẽ bắt mất vì bị nặng hơn Phùng Gia Hy, Phùng Gia Hòa nhỏ tuổi đã độc ác như vậy, Hàn thị vẫn mong nàng ta sẽ làm ra cái gì thiện thân kéo theo Phùng Gia Hy cũng chết.

Gia Hy thì lễ một cái, đi về hướng phòng củi, vừa đi nàng vừa thở nhè nhẹ, thật suýt chết, nếu không phải đột được Đại Lão gia hỏi nàng vay ngân lượng, nàng mới viết thư cho Liên Thành Hầu, thì lần này Triệu Từ Đoạn đã không đến đưa thư mà gặp cảnh Vĩnh Đóa lôi nàng lên giường, suýt bị tên họ Hàn đó làm nhục. Mới cứu thoát được nàng, thay Vĩnh Đóa vào. Nhưng chuyện Như Mai, nàng vẫn không rõ ràng, Phùng Gia Hòa định làm gì mà lại để Như Mai hạ xuân được lên Hoài Nam Vương gia. Cuối cùng tự lấy đá đập chân mình, Như Mai trúng được bị phát hiện, Hoài Nam Vương gia cũng trong phòng lại bình yên vô sự.

Gia Hy chậm rãi đi đến trước phòng củi, mấy tên hạ nhân đang gác bên ngoài thấy nàng vội đứng dậy:

- Đại tiểu thư!

Gia Hy gật đầu một cái, cười mỉm:

- Đây là chút bạc ta thưởng cho các người, đêm nay vất vả trông chừng nàng rồi, ta chỉ muốn nói mấy câu với nàng, các người có thể?

Đám hạ nhân nhận bạc, nhanh chóng mở cửa, Vĩnh Đóa nhận năm mươi roi cả thân bẽ bết máu, nằm trên sàn nhà co quắp. Gia Hy cười cười:

- Vĩnh Đóa!

Vĩnh Đóa mơ hồ nghe tiếng gọi, muốn đứng lên nhưng không đứng nổi. Khi nhìn rõ là Gia Hy, nàng ta mới khóc nức lên:

- Tiểu thư, cháu em, tha cho em, em bị mờ heo che óc mới nhận tiền của Tử tiểu thư mà hãm hại người!

Vĩnh Đan lắc đầu, chậm chậm móc ra một lọ thuốc nhỏ:

- Đây là dược tiểu thư chuẩn bị cho người, ngày mai người bị bán đi rồi, thoa cái này nhanh chóng hết đau! Đến nhà khác, nhớ hầu hạ chủ tử cho tốt, đừng làm ra chuyện hại người thiệt mình nữa!

Gia Hy lắc đầu một cái, quay lưng bước đi, Vĩnh Đóa khó nhọc cúi v phục, tự xoa thuốc cao lên, xoa đến đâu mắt lành đến đó, ngay tức khắc đau đớn đều biến mất. Gia Hy ra cửa, đám hạ nhân nhanh chóng khóa lại. Gia Hy cười lạnh một cái:

- Chậm đã!

- Tiểu thư có gì dạy bảo?

Gia Hy nhìn vào trong lần nữa, chắc có lẽ Vĩnh Đóa đã thoa thuốc xong, nàng thở ra nhè nhẹ:

- Ngày mai, ma ma sẽ đem bản nàng ta đến thanh lâu, đêm nay các người không nên... bỏ phí!

Đám hạ nhân nhìn nhau, xoa xoa tay, cười hềnh hếch:

- Đại tiểu thư dạy phải!

Vĩnh Đan không tin vào tai mình, Đại tiểu thư nhân từ là thế, có bao giờ đánh chửi hạ nhân đâu, nay ra tay ngoan độc như vậy. Vĩnh Đan hít một hơi lạnh, trên đường về, nàng run run không dám ngẩng mặt, Gia Hy cười nhạt:

- *Em biết không, rỗng có vậy ngược, chạm vào khác chết.*

Vĩnh Đan vội vàng quỳ xuống:

- *Tiểu thư, em thề với trời đất, mãi luôn trung thành cùng người, chết không hai lòng.*

Gia Hỷ đứng bước lại, nhìn bầu trời mùa đông với vầng trăng xanh tái trong đêm mờ mịt:

- *Đứng dậy đi, ta tin em! Vĩnh Đóa không có phúc như em, thuốc đó nếu đã thoa vào, sau này xương cốt ngày đêm đau đớn, sống không bằng chết.*

Gia Hỷ vào trong phòng, Hà ma ma hồ hồ chạy lại:

- *Tiểu thư không sao là tốt rồi! Người của phu nhân vừa sang đây, nói là từ ngày mai tiểu thư sẽ bị cấm túc.*

Gia Hỷ mệt mỏi ngồi trên thấp, nàng luôn nghi ngờ Hà ma ma có lòng riêng, không ngờ người phản bội lại là Vĩnh Đóa. Gia Hỷ dụi dãi:

- *Ma ma, vất vả cho bà rồi!*

Hà ma ma rung rung:

- *Tiểu thư, nô tì tuy không nhanh nhẹn hoạt bát, nhưng ngày xưa cũng là nhị đẳng tì nữ bên người Lữ phu nhân, chỉ là nô tì chậm chạp vụng về, thường ngày trốn việc nên không được tin nhiệm. Nô tì cái gì cũng không tốt, chỉ tốt nhất là trung thành!*

Gia Hỷ đỡ Hà ma ma dậy, đi vào trong:

- *Ngủ thôi, cảm túc một tháng, cũng vừa tròn đến năm mới.*

Gia Hỷ như nhớ đến điều gì liền lấy mấy mươi lượng bạc trong hộp ra:

- *Ma ma, ngày mai đi tìm người phụ trách chuyện bán Vĩnh Đóa, tìm thanh lâu nào to đẹp nhất kinh thành bán nàng ta vào!*

Hà ma ma cúi đầu nhận tiền, đây là Đại tiểu thư thứ bà, bà và Vĩnh Đóa giao tình rất tốt, nếu lần này bà không làm được chính là không hết lòng với Đại tiểu thư. Hà ma ma nghĩ đến đó thì run run, cẩn thận nhận tiền bỏ vào áo.

Vĩnh Đan trải giường, lẩm nhẩm:

- *Tiểu thư, Hoài Nam Vương gia biết rõ Như Mai cố tình đưa đến Tú phòng hạ dược, vẫn không phát giác, người này vốn không muốn hôn sự trong phủ chúng ta!*

Gia Hỷ ngạc nhiên:

- *Sao em biết?*

Vĩnh Đan hồi tưởng:

- *Khi em cùng Triệu Thiệu giám cầu được tiểu thư ra, liền thấy một thú vị của Vương gia, người này luôn đi theo ngài ấy, không hề bị trừng phạt, sợ rằng những người hầu hạ Vương gia chỉ là giả vờ bất tỉnh!*

Gia Hỷ nhàu mày, vậy là Hoài Nam Vương gia đến đây không vì cô nương Phùng phủ, như vậy chỉ có thể vì Nguyễn Tĩnh Hoa.

Bản đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nước Mưa Mùa Xuân

Năm mới rồi cũng đến, cuối tháng chạp, tiếng pháo nổ đùng đoàng trên đường phố rộn rã tươi vui, năm nay dân chúng lại được mùa, Gia Hỷ là mới xuyên đến nửa năm, chưa ăn tết cổ đại bao giờ, tâm trạng nàng thật sự có chút háo hức. Nhìn Hà ma ma và Vĩnh Đan cắt lẹ may bao tiền màu đỏ, Gia Hỷ cảm thấy không khí thật tươi mới. Bên ngoài trời tuy nắng đã lên nhưng băng tuyết đóng còn dày trên mặt đất, mà mặt trời cũng chỉ một hai canh giờ giữa trưa, không đủ tan. Khí trời vẫn lạnh.

Mấy ngày này, Gia Hỷ chủ yếu tiếp nhận sổ sách điền trang từ tay Đại phu nhân, có lẽ chuyện thư từ của Liên Thành Hầu đến với nàng không còn lạ, Đại phu nhân không nề mặt tưng cũng nề mặt Phật. Gia Hỷ xoay xoay người một lúc trên thấp, mới hỏi Hà ma ma:

- *Ma ma bao lâu rồi ta chưa đến thăm ngoại tổ mẫu?*

Hà ma ma bỏ kim khâu xuống, ngo ngoác:

- *Ý là tiểu thư muốn đến thấp hương? Nhà tổ nữ nhân cũng không thể vào dâng hương, nếu người muốn đi thì sang năm mới có thể cùng Lữ Đại lão gia đến đó. Nhưng mấy năm nay phân gia, người cũng có thăm vì cầu cầu này đâu?*

Gia Hỷ cười cười cho qua chuyện, vậy hóa ra là ngoại tổ mẫu và ngoại tổ phụ nàng đã mất, nên họ hàng cũng đã phân gia, bởi vậy nên Hàn thị mới hay nói nàng không có nhà mẹ đẻ dựa vào. Gia Hỷ cầm một bao tiền, vụng về may mấy đường:

- *Đại cụ cầu cầu ta là chức quan gì?*

- *Nô tì nghe nói là một cái Hình bộ Thị lang, cũng không biết phẩm cấp gì, nhưng được Thái tử cất nhắc lắm, con trai của Lữ Đại lão gia còn làm thư đồng cho Thái tử, bây giờ cũng xem như là tay chân.*

Gia Hỷ nhàu mày, vậy là ngũ phẩm hoặc trác tứ phẩm, không cao không thấp, nhưng rõ ràng thua xa gia tộc Hàn thị một cái Phò Đô Ngự sử vạch tội được cả vua chúa. Vĩnh Đan thấy Gia Hỷ lặng thinh mới cười nói:

- *Người đại Lữ công tử?*

Gia Hỷ hơi gạt mình, không nói gì, Vĩnh Đan càng cười hơn:

- *Năm nào sau nguyên tiêu Lữ công tử cũng sang phủ chúng ta, chắc chắn sẽ không quên người đâu!*

Gia Hỷ hơi đỏ mặt, Trường Thịnh ca này là tương tự trong lòng nữ chủ thân thể chứ không phải nàng, Gia Hỷ cũng hơi kinh tởm chuyện loạn luân thể này, dù trong thời cổ đại là bình thường, nhưng nàng xuyên qua từ hiện đại, cảm giác vô cùng khó tả. Gia Hỷ hết ngồi trên thấp lại nằm gục xuống, cảm túc trong phòng, dù chỉ còn mấy ngày nữa, nhưng nhắm chân đầu để cho hết. Không biết bên kia Phùng Gia Hòa như thế nào, lần trước Như Đào bị Hàn thị đánh chết thị uy, lần này Như Mai cũng mất mạng, nàng ta không còn thân tín, sẽ sống ra sao.

Gia Hỷ mong mỗi đêm từng ngày qua năm mới, khi đó lệnh cấm túc cũng hủy bỏ. Thêm năm này nữa nàng cũng cập kê, sắp bước vào cuộc sống gia đình, Gia Hỷ thở dài, cổ đại tam thể tứ thấp, nàng làm sao chịu nổi, nguyên một đôi một lòng một người họ may chỉ có trong văn chương thì phủ. Buổi trưa Hà ma ma nhận com về, miệng cười thật hào phóng:

- *Tiểu thư, sáng sớm nay bên Bích Ba trang đã đưa bạc đến.*

Gia Hỷ gạt đầu một cái, bạc này lấy danh nghĩa của nàng cho Bình bộ mượn, hiển nhiên thanh danh nàng chỉ tốt lên chứ không xấu đi. Nữ nhi nguyên phối đem lợi tức hồi môn của mẹ ruột mười mấy năm hiến cho Bình bộ, gọi là cho vay nhưng mà vay không bao giờ trả, cả cái kinh thành này mấy người được như nàng. Cũng phải tạ ơn Liên Thành Hầu, nàng không rõ chuyện chính trường, nhưng có lợi cho nàng, nàng liền phải cảm tạ. Gia Hỷ nghĩ là làm, liền ngồi vào bàn lấy giấy bút viết thư tạ ơn.

Cái tin nàng quyền tiền cho Bình bộ lan nhanh trong kinh thành, nàng là đích nữ, sắp đến tuổi cập kê, sang năm tuyển tú, lại không đủ tuổi vào, hiển nhiên nhiều hào môn đều muốn xem qua dung mạo tài nghệ để hỏi cưới. Vào một trưa cuối năm, đã hai mươi tám tết, còn một ngày nữa mới hết cảm túc thì Vĩnh Đan tiến vào:

- *Tiểu thư, Lữ gia Tam tiểu thư đến thăm người!*

Gia Hỷ mơ hồ lục trong trí nhớ của mình, đây là Lữ Mộng Oánh, là thứ xuất Lữ Đại lão gia, nhưng từ nhỏ đã nuôi dưới thân lão phu nhân, phân gia thì ghi danh dưới mẹ cả, cũng coi như một nửa dòng đích. Gia Hỷ đứng dậy đối diện y:

- *Bảo nàng ta đợi ở ngoài một chút.*

Vĩnh Đan chưa kịp phản phó đã nghe tiếng cười khanh khách của Lữ Mộng Oánh tiến vào trong:

- *Tì ti không cần phải như vậy, để muội muội giúp tì chải tóc.*

Gia Hỷ nhủ mảy, nàng ta vừa đến đã thân thiết xưng hô như vậy, thật cũng khó lường, mấy năm nay Lữ gia chưa từng hỏi đến nàng, họa may chỉ có Lữ Định Ân thường xuyên lui tới, nhưng Lữ Định Ân là con của Lữ tam lão gia, cùng với Lữ Đại lão gia phụ thân Lữ Mộng Oánh không có nửa điểm quan hệ.

Gia Hỷ thong thả ngồi trước gương, phất tay để Vĩnh Đan lui đi, Lữ Mộng Oánh gương mặt hơi cứng lại, bất quá nàng chỉ muốn tỏ ra thân mật, đoán rằng biểu tì sẽ cự tuyệt, nào ngờ Già Hỷ nàng ta không có chút mất tự nhiên nào, cổ tình hạ thấp thân phận nàng.

Lữ Mộng Oánh gương gao nắm lấy lược đồi mời từ từ chải lên mái tóc dài đen của Gia Hỷ, vẫn một kiểu tóc trong nhà đơn giản, cài thêm một đóa hoa bạch ngọc lên, trong trắng thuần khiết. Gia Hỷ đưa tay vuốt ve lọn tóc mai, thấy đã ổn thỏa mới cùng nàng ta ra ngoài khách phòng.

Lữ Mộng Oánh nhìn phòng Già Hỷ trang trí dung dị, không có đồ nào quý hiếm, trong phòng bày tám lọ than bạc, bên cạnh cửa sổ một bình hồng mai trong lọ gốm men trắng vô cùng tinh tế, thanh nhã như vậy không giống người có thể bỏ vài chục vạn lượng bạc cho Bình bộ. Lữ Mộng Oánh qua loa mấy chuyện trong nhà ngoài ngõ kinh thành, cuối cùng mới dò hỏi:

- *Tì ti, nghe nói rằng quan hệ của tì với Liên Thành Hầu thật thân thiết?*

Gia Hỷ nhủ mảy:

- *Là ai nói cho muội?*

- *Muội nghe bên ngoài...*

Gia Hỷ cười nhạt:

- *Liên Thành Hầu cùng ta không có chút quan hệ, bất quá Triệu Thiếu giám người bên cạnh Hầu gia vừa vận nhìn trúng mấy cái cửa hàng hồi môn ta, nên mới bỏ chút vốn góp vào. Từ bao giờ ta với Hoàng tộc có thể thân thiết vậy?*

Lữ Mộng Oánh thấy nàng nói dửng dưng không hề cặp đến Liên Thành Hầu nữa, nàng ta đi đi lại lại trong phòng, thấy cây đàn tì bà trên giá đã điểm chút bụi mờ mới hỏi:

- *Tì ti lâu nay chưa có luyện tập đàn? Muội biết phía tây kinh thành có một vị nương tử rất giỏi cầm nghệ, nhất là tỳ bà.*

Gia Hỷ lắc đầu, mấy loại cầm kì thi họa này trong mắt một người hiện đại như nàng thật không có sức hút, Lữ Mộng Oánh nhìn quanh một giây mới nói tiếp:

- *Trường Thịnh ca đã về tới kinh thành rồi, bất quá chỉ mười ngày nữa tháng nữa có thể đến thăm biểu tì!*

Gia Hỷ cười khò, nữ chủ thân thể này thật sự yêu quý vị ca ca phía ngoại của mình đến mức ai ai cũng biết được ư. Nhưng Hàn thị chắc chắn không muốn Lữ gia nhúng tay vào chuyện hôn sự của nàng, hiển nhiên sẽ không để nàng cùng Lữ Định Ân thành một đôi. Trong mắt Hàn thị, nàng chỉ đáng lọt đường cho Phùng Gia Hảo.

Gia Hỷ nhìn trời dần nhạt nắng mới nói:

- *Muội đến đây thật sự là có việc gì?*

Lữ Mộng Oánh khựng lại một giây, rồi cúi mặt, nước mắt cứ thế rơi như mưa, Vĩnh Đan vội vàng đem khăn tay đến:

- *Lữ tiểu thư!*

Gia Hỷ nhìn thân nàng ta có chút gầy yếu, bờ vai rung rung cũng cảm thấy đau lòng, sống dưới thân mẹ cả nào đâu tốt được, huống hồ nàng ta còn là dòng thứ! Gia Hỷ ho nhẹ một tiếng, an ủi:

- *Muội có gì cứ nói ra, giúp được ta sẽ giúp, đừng khóc nữa!*

Lữ Mộng Oánh lau nước mắt, gương mặt lên:

- *Tì ti, người cho muội đi theo tì được không, thật bên Lữ gia muội không sống nổi!*

Gia Hỷ cả kinh, đây là muốn bám vào nàng sao, nàng là gì chứ, trường nữ dòng đích nhưng cha không lo mẹ không yêu lão phu nhân không màng tới, thân nàng còn chưa lo xong huống hồ curu mang thêm một biểu muội thứ nữ. Gia Hỷ lắc đầu:

- *Muội theo ta? Nói dễ thì dễ nói khó thì khó, ta curu mang một biểu muội có gì không đúng, nhưng phụ mẫu muội còn đó, bên ngoài sẽ đánh giá Lữ gia như thế nào, là mẫu thân muội hà khác con thứ, hay phụ thân muội trị gia không được?*

Lữ Mộng Oánh không biết nên trả lời thế nào, chỉ khóc lóc thế thảm hơn. Gia Hỷ chỉ biết lắc đầu, biết là sống với mẹ cả không dễ dàng, nhưng nàng chưa tự lo cho bản thân được, sao dám nước thêm một cái phiền phức về. Và lại Lữ Mộng Oánh chung qui cùng nàng không thân thiết, vì tiếng tăm nàng trong kinh thành vừa mới nổi lên, Lữ Mộng Oánh mới đến cửa, kẻ thù hoa trên gấm vốn cũng không tốt đẹp gì.

Hà ma mà từ ngoài đi vào, trên tay cầm một thiệp mời

- *Tiểu thư, đây là thiệp mời của Vạn Quý phi, đến cuối tháng ba, Quý phi nương nương tổ chức ngắm hoa trong cung, các tiểu thư nhà quyền quý đều được mời!*

Cuối tháng ba mới tổ chức, bây giờ đã đem thiệp mời đến các phủ, Vạn Quý phi cũng thật khoa trương, Gia Hỷ nghĩ thầm, đây là Vạn Quý phi muốn tìm một cái hôn sự thích hợp cho Thịnh Vương đi, vị vương gia này anh tuấn phong nhã, lại rất được Hoàng thượng coi trọng, trước khi tuyên tử đã tổ chức ngắm hoa, một là tìm con dâu hai là nhìn tử nữ, tám tư vị Quý phi này không nên xem thường.

Gia Hỷ đặt lá thư vào tráp, nhìn Lữ Mộng Oánh:

- *Ta không thể đem muội theo bên người được, nhưng đến tháng ba, nếu muội thật sự muốn, thì ta có thể đưa muội đến hội hoa của Vạn Quý phi nương nương.*

Lữ Mộng Oánh thu lại nước mắt, gật đầu, nở một nụ cười tươi tắn ta ơn, nàng ta là thứ xuất, chưa chắc mẹ cả đã đưa ra khỏi phủ, đừng nói là bước chân vào Hoàng cung, nay Gia Hỷ đã đưa ra một ưu đãi như vậy, nàng ta vui vẻ còn không hết. Lữ Mộng Oánh lau qua loa gương mặt nhem nhuốc:

- *Tì ti! Tì thật tốt, Mộng Oánh sẽ không làm mất mặt tì!*

Gia Hỷ xoay người vào trong, thuận tiện phản phó:

- *Đưa Lữ tiểu thư đi chải đầu rửa mặt.*

Lữ Mộng Oánh mục đích đã đạt, nhanh chóng thì lễ:

- *Không còn sớm nữa, tì ti nghỉ ngơi đi, muội quay về phủ, lần khác sẽ ghé thăm tì.*

Nằm trên tháp nghiêng người, đưa mười ngón tay thon dài trắng trẻo ra cửa sổ, người ta thường bảo, nữ nhi nhà giàu mười ngón tay không dính nước mưa mùa xuân, nhưng ai biết được, bên trong đại môn đại hộ, có bao nhiêu uất ức, bao nhiêu nham hiểm, bao nhiêu toan tính, Gia Hỷ thở dài một cái, ba ngày nữa được miễn cầm túc, nàng cũng nên tranh thủ đến Bích Ba trang một chuyến, chuyện quân gia nàng bắt đầu phải học dần, tránh khi về nhà chồng lại bơ vơ. Bên kia Phùng Gia Hảo, Hàn thị đã toan tính mời ma mà trong cung ra chỉ dạy. Quả thực Hàn thị muốn gắn mối cái Vương phi lên người Phùng Gia Hảo mới an lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mỹ Nhân Tình Tử (thượng)

Gia Hỷ thả lỏng người, tối nay sẽ có cơm giao thừa, buổi sáng, Tạ ma mà đã sang đây thông báo hết thời hạn cầm túc, Gia Hỷ hậu đãi bà một bao lì xì thật dày, Tạ ma mà quả nhiên lộ ra ít tin tức, Phùng Gia Hòa cũng được miễn cầm túc. Bởi vì Phùng Gia Hòa ăn năn hối cải, sơ suất dù sao cũng của hạ nhân, Phùng Gia Hòa lại quý trước cửa phòng bà ngày không ăn không uống, còn thêu tranh chữ Vương Hi Chi dâng lên Vương gia, thêu bách thọ đồ đến lão phu nhân, nàng ta hiểu tâm tận lực như vậy, không miễn cầm túc có phải quá khác khe không.

Gia Hỷ nghe Tạ ma mà nói, cũng gật đầu cho rằng phải:

- *Từ muội thật có lòng, Hoài Nam Vương gia còn ở trong cung, nếu như có vị quý nhân nào nhìn trúng, từ muội biết đâu có thể có một mối hôn tốt!*

Tạ ma mà thu lại nụ cười, hơi ngăn người rồi đi về. Lời của Gia Hỷ sao bà có thể không hiểu, Phùng Gia Hòa có lòng riêng, dâng lên đồ mầu là một mảnh tử tâm, còn dâng lên Vương gia, chính là đeo bám không tha đi.

Gia Hỷ phát phờ tá áo vào trong ngói, giờ hộp trang sức, một gói mẽ tinh hương hiện ra. Phùng Gia Hòa nhét cái này vào viện nang hòm đó chẳng phải khi sự việc thành sẽ khiến nàng chịu tội, nàng vừa bị Hàn thiếu gia làm nhục lại phạm thượng Vương gia, hằm hại muội muội, mấy tay này cộng lại, trong danh môn quý tộc, sợ rằng chỉ có đường chết. Hàn thị còn không tìm cách bức tử nàng để lấy số hồi môn đó ư. Gia Hỷ lạnh run, ngấm nhìn gói mẽ tinh hương ын ý:

- Vĩnh Đan, vứt thứ này đi, loại này quá thông dụng, khó dùng để phát hiện, tốt nhất đổ xuống hồ sen, người ngoài cũng không thể nhìn ra được.

Vĩnh Đan nhét bọc thuốc vào ngực áo, vừa quay đi lại nghe Gia Hỷ nói:

- Em cũng cùng Hà ma ma nên tạo quan hệ rộng rãi hơn một chút với hạ nhân các viện khác. Chủ tử nào cũng có tâm phòng nhưng hạ nhân thì tham tiền, đặc biệt là những kẻ làm việc thấp kém, thường xuyên bị đánh đập!

Vĩnh Đan hiểu ý tiểu thư muốn làm gì, đây là tạo một mạng lưới riêng, có chuyện sẽ dùng đến, mua một chút thông tin bán một chút nhân tình. Vĩnh Đan sau lần thấy Gia Hỷ ra tay âm độc với Vĩnh Đóa cũng đã hiểu tiểu thư bây giờ không giống như xưa, nàng đã rũ bỏ nhu nhược đi rồi.

Gia Hỷ mở tủ lấy xiêm y, nàng không còn chịu khổ, một tủ đầy những lăng la tơ lụa, từ khi nàng cho Bình bộ vay bạc, thì lão phu nhân cũng tăng tiền tiêu vặt nàng lên bốn mươi lượng một tháng, vượt qua cả Phùng Gia Hảo. Gắn ngang bằng với các phu nhân, Gia Hỷ biết sông bạc dần trang hồi môn bấy giờ là của mình nhưng chẳng phải của mình, để mua một cái an toàn, nàng chẳng phải đều đem cho Liên Thành Hầu kiểm soát, mỗi năm nhận phần lượng cũng không phải là ít, nhưng trực tiếp không thể mua đi bán đoạn được.

Muốn làm gì cho bán vẫn nên suy tính cẩn trọng, hiện tại nàng có tâm một vạn lượng bạc làm vốn riêng, nếu so với giá nhà đất kinh thành thì chưa chắc đã mua được một cái sân viên đâu a, nghĩ cũng thật thảm thiết. Nhưng nữ tử vô lo, sau kết hôn đều phải sang nhà chồng làm dâu, làm gì cần nàng lo đến chuyện nhà cửa. Có điều Gia Hỷ là người hiện đại, nàng lại nghĩ chẳng may hòa ly, thì nàng sẽ ôm con đi đâu cơ chứ, Phùng phủ mấy năm nữa phân gia rồi, nàng coi như từ cổ vô thần.

Hàn ma ma hỏi hait chạy vào trong, theo sau là mấy hạ nhân khiến một nương lớn, Hà ma ma cười tươi tắn:

- Đây là quà tết mà Liên Thành Hầu gửi tặng, Liên Thành Hầu cũng thật rộng tay, phủ nào có mỗi giao hảo đều đưa đến không ít đồ tốt.

Gia Hỷ nhìn vào trong rương, cũng là các dạng gấm vóc, đồ chơi nữ nhi, son phấn hương liệu, còn có một chiếc quạt ngọc tròn, trên vẽ hoa đào cực kì tinh xảo, quạt hơi trong suốt, có thể thấy chất ngọc vô cùng tốt. Gia Hỷ nhặt quạt ngọc lên, còn lại đều cho Vĩnh Đan ghi sổ cẩn thận, đưa vào kho cất giữ.

Hà ma ma tùm tùm vui vẻ:

- Liên Thành Hầu cũng gửi đến lão phu nhân và đại phòng một phần, các phòng khác đều chỉ vật tượng trưng, Nhị tiểu thư cũng không có, người xem, có khi nào Hầu gia đặt mối hôn với người!

Gia Hỷ ngấm quạt ngọc, lắc lắc tóc mai:

- Cũng không rõ, nhưng ta khó mà có thể làm chính thể Hầu phủ, cao lắm cũng chỉ quý thiếp, lại xa kinh thành, hôn sự này ta không muốn.

Hà ma ma thấy nàng nói cũng có lý, liền không nhắc đến nữa. Đợi Vĩnh Đan quay lại, Gia Hỷ mới gọi hai người vào trong:

- Ma ma, cũng là cuối năm rồi, đây là quà tết ta chuẩn bị ma ma, hai bộ y phục này cho ma ma, tuy không phải thượng hạng nhưng đều là chất tốt, còn có ba mươi lượng bạc, không nhiều, nhưng cũng đủ ma ma và người nhà ăn tết sung túc.

Hà ma ma cúi đầu, y phục bằng gấm, so với hạ nhân như bà, tím đầu ra chất đẹp thế này, ba mươi lượng bạc, cũng đủ gia đình tiêu trong mấy tháng. Nghĩ đến đứa cháu ở nhà mới sinh, có thêm tiền, nó sẽ được ăn uống tốt hơn.

Gia Hỷ cũng đưa đến Vĩnh Đan hai bộ y phục, lại lấy ra một cái trâm vàng:

- Dù gì cũng là nữ nhi, không nên quá sơ sài, ngoài trâm này cũng có mấy đóa hoa lụa rất đẹp, ta thấy nha đầu các muội ưa thích nên lần trước đánh một bộ trang sức cũng làm cho muội, đây còn một hộp phấn dưỡng nhan. Cứ lấy mà dùng.

Nữ nhi tuổi này không giống như mấy phụ nhân, tiền làm ra nếu không có gia đình các nàng cũng chỉ mua son phấn, Gia Hỷ chọn đồ đều tốt, Vĩnh Đan trong lòng thật cảm động. Nhìn trời cũng sắp tối, Vĩnh Đan liền cho người đem nước vào phòng tắm, đây là chậu ba mươi, trong nước tắm, ngoài cánh hoa bình thường còn có vỏ cam quýt và mấy loại lá có hương thơm, Gia Hỷ ngấm người đến khi nước sắp lạnh mới bước ra, thật sáng khoái.

Gia Hỷ thay xiêm y màu hồng nhạt, khoác áo lông, tay cầm quạt ngọc, ung dung đến trước viện lão phu nhân, dung nhan nàng không tệ, khi huyết đều tốt, môi bóng má hồng, trên tóc cài thêm mấy lượt hoa tươi, tuyệt nhiên không bị cảm tức mà suy giảm, hoặc không vì hạ nhân phân biệt mà đau lòng.

Gia Hỷ nhìn Vĩnh Đan hơi run run một cái, nhỏ giọng:

- Sẵn sàng chưa?

Vĩnh Đan gật đầu, vẻ mặt nhuộm màu quyết tâm. Gia Hỷ ung dung:

- Nếu chờ người hạ thủ mới ngăn chặn chẳng phải quá bị động sao, nàng ta không chết, chính là tiểu thư nhà em chết, đây là lúc nàng ta thất thế nhất, không nên bỏ lỡ.

Vĩnh Đan cầm cộm lọ được trong tay áo, chần chừ:

- Tiểu thư...

Gia Hỷ ngắt lời:

- Lần trước nếu việc nàng ta hoàn thành, vậy giờ tiểu thư em đã nhận ba thước lụa trắng rồi!

Vĩnh Đan không nói gì nữa, nếu tiểu thư nàng chết, những người làm như nàng cũng sẽ mất mạng, nàng còn muốn trả thù a, đại tâu nàng ngày đó không tiếc tay bán rẻ nàng lấy năm lượng bạc, chỉ năm lượng bạc, để không phải nuôi một kẻ báo com như nàng, để không phải lo đồ cưới, nàng phải báo thù cả Thái tử, kẻ đã khiến phụ thân nàng mất mạng.

Gia Hỷ nhìn tia oán hận trong mắt Vĩnh Đan, âm thầm hải lòng. Vĩnh Đan không phải là đèn cạn dầu, người có nhiều thù hận mới có thể đủ nhẫn tâm hại người. Có điều tâm tư Vĩnh Đan không nhỏ, Gia Hỷ nàng cũng nên tìm thêm tí nữ trung tâm thời.

Gia Hỷ đi vào viện, Vu ma ma mời nàng vào trong, Gia Hỷ đi từng bước nhỏ không gây tiếng động, quý xuống hành lễ:

- Tổ mẫu, cháu gái làm người buồn lòng, nay đến nhận lỗi, cháu gái biết sai, từ nay không tái phạm nữa!

Lão phu nhân cho Vu ma ma nâng nàng dậy, gật đầu hải lòng:

- Đây là lỗi của hạ nhân, con cũng đừng nên tự trách gì nhiều!

Vu ma ma đặt trà lên mặt bàn, như không ын ý hỏi nàng:

- Đại tiểu thư, nó tỉ nghe nói người để mấy ma ma thô sử bán Vĩnh Đóa vào thanh lâu!

Gia Hỷ biết chắc những việc xảy ra trong phủ không thoát nổi mắt của lão phu nhân, nhưng nàng cũng không lường được Vu ma ma lại hỏi thẳng thừng như vậy, Gia Hỷ nhủ mảy, tò vò oan uổng:

- Cháu gái nào có biết, cháu gái chỉ dặn dò bán Vĩnh Đóa vào một nơi nhân nhả, nào ngờ, bị hiểu lầm thành...

Lão phu nhân nào không hiểu Gia Hỷ đang chối cãi, nhưng hạ nhân ын hại chủ như vậy, ta mạng đã là phúc, dù Gia Hỷ có giết chết người bà cũng không oán, một nữ nhi chưa cập kê có suy nghĩ ngoan độc như vậy, không phải là do mẹ cả đồn ép hay sao, nghĩ đến Tử phòng vẫn phải chịu Đại phòng chen ép, bà thở dài. Một mẫu thân nhưng không yêu các con như nhau, bà luôn thiên vị Tử phòng, cái Ngũ phòng kia, coi như bỏ đi.

Gia Hỷ uống chưa hết tách trà thì Phùng Dạ Văn đến, xinh đẹp thanh thuần, xiêm y xanh nhạt cài trâm ngọc bích phối hợp tuyệt mỹ, thấy nàng, Phùng Dạ Văn liền liếng loát:

- Đại tỉ cũng ở đây, chúc mừng đại tỉ đã hoàn thành chịu phạt!

Gia Hỷ cười cười:

- Ngũ muội lúc nào cũng vui vẻ, như chim hoàng oanh, năm mới αι nấy gặp muội cũng đều lấy phúc khí đi.

Phùng Dạ Văn nhào lên thấp, ôm lấy vai lão phu nhân:

- Là muội may mắn ngày ngày bên cạnh tổ mẫu, mới có cái phúc khí đó!

Không khí dang vui vẻ thì Đại phòng đến, theo sau Hàn thị là Phùng Gia Hảo và Phùng Gia Hòa, cùng Đại lão gia là Đại thiếu gia và Hàn thiếu gia. Lão phu nhân xoay chuyển thái độ, lạnh nhạt bảo ngồi, dù gì nếu Hàn thị không đem cái thiếu gia họ mẹ về thì cũng không gây nên loạn vừa rồi. Lão phu nhân vốn đã ghét bỏ Hàn thị đã lâu, nay càng không vừa mắt.

Từ phòng đến sau một khắc, Nguyễn thị một tay dắt Từ thiếu gia, mà ma đứng sau ôm Ngũ thiếu gia, mà Nguyễn Tinh Hoa quy củ một thân áo vàng kim lộng lẫy bên cạnh, Từ lão gia cũng vui vẻ đem đến một giò trái cây đầy:

- *Sáng nay con đang thù thành, thì có một tên lính lệ ngày xưa được con cầu một mạng đem đến hậu tạ, năm nào cũng cố gắng đem trái cây từ quê nương tử hân ở vùng nóng mả bao nhiêu thời gian, thật có lòng!*

Mùa đông lạnh, rau củ trái cây vốn quý giá, giò trái cây này Từ phòng đem hết cho lão phu nhân là vô cùng hiếu thảo, lão phu nhân cười không ngấm được miệng.

Tam lão gia cũng đến, thứ xuất thì thứ xuất, nhưng vẫn chung phũ với lão phu nhân, ngoại trừ chuyện tiền bạc không hành thông, ra ngoài cũng không bị làm khó, mà lão phu nhân cũng không phân biệt đối xử gì. Tam phu nhân đưa Phòng Tú Mai và Phòng Tú Mĩ ra chào tổ mẫu, hai tí muội này giống nhau như đúc, nhìn qua thật khó phân biệt. Lão phu nhân nhìn hai chất nữ đáng yêu, mới hỏi:

- *Qua năm mới cả hai được mấy tuổi?*

Tam phu nhân cười cười:

- *Mẫu thân, hai nha đầu này qua năm đều là mười tuổi.*

Lão phu nhân gật đầu, nhìn Tam lão gia một cái:

- *Mấy năm nay nhìn xem có mới hôn nào tốt thì đính ước là vừa, còn nếu muốn tuyển tú cũng nên mời ma ma.*

Ngũ phòng đến sau cùng, Ngũ phu nhân ốm liệt giường không dậy được, nên Ngũ lão gia mới đưa Phùng Bạch Thảo đến một mình. Ngũ phu nhân này số khổ, bị cưỡng hiếp mới thành thê người ta, mẹ chồng coi khinh, phu quân bạc tình, một cái nữ nhi cũng là con tiểu thiếp dãi.

Gia Hỷ ngắm nhìn người thúc thúc lần đầu gặp mặt này, trông có vẻ không giống với loại quần là áo lượt công tử lưu manh, một thân áo xanh sẫm, gương mặt hài hoà, ngũ quan anh tuấn, bất quá cũng chỉ hai mươi lăm, hai mươi sáu. Người như vậy lại là kẻ vào ra từ lâu, thua họ sông bạc, bức tử thê người khác ư. Quả thật không nên trông mặt mà bắt hình dong. Vốn là nên gọi Ngũ lão gia, nhưng nhìn bộ dáng trẻ trung anh tuấn, nên ai nấy đều đồng loạt sửa miệng, chỉ gọi là Ngũ gia.

Lão phu nhân vốn đau sùng đưa con này, nay thấy Ngũ gia bộ dạng tốt đẹp quay về nhà ăn tết, thân mình lại gầy hơn mới oán than:

- *Nương tử người là một cái siêu thuốc, không ốm thì đau, đến sinh con cũng không được, Ngũ nhi tốt đẹp thế này, ngày đó không phải trúng tà cũng không thú về làm thê!*

Đại lão gia nhủ mảy:

- *Kìa, mẫu thân, hôm nay vui vẻ không nên nói những chuyện này!*

Lão phu nhân thu tức tối trên mặt, gật đầu một cái, lại vẫy tay Ngũ gia:

- *Đến đây với nương!*

Vĩnh Đan đã về từ lúc nào, âm thầm đứng sau Gia Hỷ, quay lại thấy nàng gật đầu một cái, Gia Hỷ kín đáo cười, đợi đến mấy canh giờ nữa thôi.

- *Lão phu nhân, đã chuẩn bị xong, người muốn khai tiệc ở đâu ạ?*

Lão phu nhân nhìn Vu ma ma một cái:

- *Tiệc nhà thôi, làm tại viện này, trời đang lạnh, ta cũng không muốn đến Ngọc Thực viện làm gì.*

Lão phu nhân đi trước, mọi người lục đục theo sau, tất cả đều ngồi vào một bàn dài, nam nữ hai bên riêng biệt, vị trí đầu bàn dành cho lão phu nhân. Hàn thị vừa gấp miếng đầu tiên lên đã nôn khan, lão phu nhân nhủ mảy:

- *Sao thế?*

Hàn thị đứng dậy, miệng có ý cười:

- *Con dâu hoài thai bốn tháng rồi ạ, chỉ là không dễ ý, bây giờ mới nhận ra, đã qua thời gian nguy hiểm!*

Lão phu nhân sững lại một giây rồi cười vui vẻ:

- *Đại hi, đại hi, lâu rồi phủ ta mới có tin vui.*

Lão phu nhân có thể không thích Hàn thị, nhưng cháu bà, bà không thể nào ghét bỏ, đây lại còn là dòng đích. Gia Hỷ nhìn qua bụng Hàn thị một cái, chợt thấy ánh mắt của Từ phu nhân thâm hiểm dừng lại tại đó, xem ra Hàn thị những ngày sau càng phải bận rộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Mỹ Nhân Tinh Tửu (hạ)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gia Hỷ nhìn chén rượu của Phùng Gia Hòa trôi vào cổ họng, tự cảm thấy sáng khoái, Phùng Gia Hòa mắt đi hai tí nữ thiếp thân, chỉ có thể nâng mấy cái tam đẳng làm việc nặng lên bên người. Những kẻ này vụng về, sớm đã không phát hiện trên y phục tiêu thư các năng mới đem về từ phòng giặt củ chứa huyền được. Được này bình thường áp trên da không phát tán, chỉ có tác dụng khi dùng rượu. Ly rượu kia tưởng vô hại, thực chất đã bắt đầu khiến mị được hoạt động.

Muốn Gia Hỷ nàng thất thân, Phùng Gia Hòa có bản lĩnh đó sao, nàng dù gì cũng đã hơn hai mươi tuổi, ở đây lớn hơn nàng cũng chỉ có mấy phu nhân, Phùng Gia Hòa có tâm cơ thế nào, cũng không qua nổi nàng. Chỉ có điều, Gia Hỷ dùng đầu mấy lần nhìn sang đều không thấy cơ thể Phùng Gia Hòa có gì thay đổi, nhưng ngược lại gương mặt Phùng Gia Hòa ứng đỏ lên. Gia Hỷ cả kinh, lẽ nào Vĩnh Đan đã nhầm lẫn y phục Phùng Gia Hảo và Phùng Gia Hòa?

Gia Hỷ lẳng lẳng dùng com, Phùng Gia Hảo chắc chắn trong mấy khắc nữa sẽ bị được ảnh hưởng, cảm giác bứt rứt khó chịu âm i trong cơ thể nữ nhi độ tuổi phát triển không dễ chịu, chỉ cần nam nhân chạm qua liền bộc phát ra. Nhưng mà, Phùng Gia Hảo luôn được người của Hàn thị bảo vệ, được này nếu Phùng Gia Hòa đẩy sang cho Phùng Gia Hảo có phải đã phí công.

Gia Hỷ che khăn lên miệng, Vĩnh Đan hiểu ý kẻ tai vào gần, Gia Hỷ đảo mắt một giây, mới nói:

- *Gọi Hà ma ma chú ý nhắc cử nhắc động của Phùng Gia Hảo, tránh bị người khác tương kế tựu kế.*

Vĩnh Đan gật đầu, lui ra quay về phòng. Gia Hỷ ăn thêm một bát cháo, bụng cũng no, nàng buông đĩa, trong bữa ăn không lên tiếng động là quy tắc bất di bất dịch, mọi người ăn xong mới có thể nói chuyện, nhằm chán vô cùng.

Phùng Gia Hảo bây giờ thân thể đã hơi run, mồ hôi trên trán mấy dòng chảy đọng, nàng ta cảm nhận được phía trong cơ thể có mộ dòng khô nóng thổi từng góc ngách, mà thân dưới cũng ẩm ướt, cảm giác này chưa từng trải qua lần nào, Phùng Gia Hảo thờ dốc, bám tay vào thành bàn:

- *Cầm Cầm nói với mẫu thân ta muốn về phòng!*

Cầm Cầm này là người bên cạnh Phùng Gia Hảo từ nhỏ, nhất định sẽ không thay lòng. Gia Hỷ nghĩ thầm, chuyện coi như thất bại, qua đêm nay, được sẽ giải hết, Phùng Gia Hòa đã qua được nạn này. Nhưng sự đời vốn không như Gia Hỷ nghĩ, có tám hại người sẽ bị người hại.

Phùng Gia Hảo quay về phòng, không chờ đến pháo hoa, xong bữa, tất cả quay lại sảnh chính trò chuyện rôm rả. Gia Hỷ nửa đêm buồn ngủ mắt đã nhắm lại, Vĩnh Đan phải đưa ra sau viện lão phu nhân rửa mặt cho nàng một lần, Gia Hỷ tranh thủ không có người ngoài, nàng thì thầm:

- *Có gì sai biệt không?*

Vĩnh Đan lắc đầu:

- *Tứ tiểu thư đã ra ngoài rồi ạ, còn lại em cũng chỉ trong viện này nên không rõ lắm.*

Gia Hỷ quay lại phòng, nhìn quanh một lượt cũng chẳng thấy Ngũ gia đầu. Bây giờ trên trời có mấy vết sáng, rồi bất chợt, tiếng đùng đoàng rền vang, pháo hoa bắn rồi. Lão phu nhân bước ra sân viện, mọi người đều đi theo, Gia Hỷ nhắm mắt lại, cũng ước một điều như mọi người, đến khi pháo hoa hạ màn, mọi người mới quay về lại viện.

Gia Hỷ quay về phòng, Hà ma ma đã nhanh chóng chạy ra khoe công:

- *Tiểu thư, đêm nay thật quái lạ?*

Gia Hỷ nằm trên tháp, một mẩn rồi quá náo nhiệt nắng cũng không buồn ngủ:

- *Sao vậy ma ma?*

- *Hôm nay Phạm đi nương ra khỏi viện!*

Gia Hỷ ngồi thẳng dậy, đây là nhân vật nặng đã bỏ sót thời gian qua, đối phó với Phùng Gia Hòa nhưng lại bỏ quên mất Phạm đi nương mẹ ruột nàng ta:

- *Chuyện tối nay thế nào?*

Hà ma ma mắt cá đêm đề rình mò, ngay lập tức nói ra:

- *Nhị tiểu thư vừa mệt mỏi cùng ti nữ ra khỏi viện lão phu nhân thì đợi ở hành lang gian phòng giặt. Từ tiểu thư một khắc sau cũng đi ra đó, hai người có xảy ra tranh chấp.*

Gia Hỷ nhàu mày, như vậy là Phùng Gia Hảo đã biết được bí hạ trên y phục là do Phùng Gia Hòa làm, nhưng nếu đã biết tại sao nàng còn để bị trúng được:

- *Sau đó thì sao, làm sao một tượng sống như Phạm đi nương lại ra khỏi viện thờ phật của bà ta?*

Hà ma ma đến đó liền mông lung:

- *Lúc này gia đình đi tuần của phủ đi ngang qua, nó ti sợ bị phát hiện mới giả vờ đi đường vòng vào nhà xí, lại nhìn thấy Phạm đi nương cùng Ngũ gia đứng ở một góc viện chuyện trò suýt soát với nhau.*

Hà ma ma như nhớ thêm điều gì mới nói:

- *Đúng rồi, lúc nó ti quay lại hành lang không thấy hai tiểu thư đâu, nhưng đi thêm một đoạn lại đụng phải Tạ ma ma!*

Gia Hỷ nhất thời không nghĩ ra điều gì, Tạ ma ma là người thân tín của Hàn thị, đương nhiên là Phùng Gia Hảo sẽ không việc gì, nhưng Phạm đi nương ra khỏi cửa không don thuận chỉ để gặp Ngũ gia, và lại một đi nương riêng tư gặp gỡ tiểu thúc trẻ tuổi chỉ khiến người khác thêm nghi ngờ.

Ngay lúc này, có tiếng náo nhiệt hồ hoán từ bên kia phủ, Vĩnh Đan nhanh chân ra ngoài, vừa quay lại khuôn mặt đã hối hãi:

- *Tiểu thư, chúng ta nhanh đến phòng giặt, Phạm đi nương bị bắt gian tại đó!*

Gia Hỷ kinh ngạc nhìn Hà ma ma, lại quay sang Vĩnh Đóa:

- *Bắt gian? Với ai?*

Vĩnh Đóa thì thầm:

- *Ngũ gia!*

Gia Hỷ vội vàng khoác áo choàng cùng Vĩnh Đan và Hà ma ma ra ngoài. Khi đến đã thấy đèn đuốc sáng rực, mà dưới mặt đất, Phạm đi nương y phục trẻ nài, tóc tai rối bời quỳ trên đôi đầu gối đã nướm máu, có điều cổ của Phạm đi nương vẫn đeo tràng hạt, trong cảnh này bị ai vô cùng. Đây là lần đầu tiên Gia Hỷ nhìn thấy Phạm đi nương, dung nhan xinh đẹp nhưng ăn vận đạm bạc, cũng chỉ ba mươi tuổi, trông thanh thuần trẻ hơn tuổi thật rất nhiều.

Trái ngược với bộ dáng của Phạm đi nương, Ngũ gia đứng trên mặt đất, miệng nhếch một tia khinh bỉ, trừ bộ ngoại y màu xanh cũng chỉ một cái quần đen, để lộ bộ ngực rắn rỏi. Lão phu nhân lấy gậy chỉ vào Phạm đi nương:

- *Loạn rồi, loạn rồi!*

Phạm đi nương ngẩng mặt, hai giọt nước mắt lăn dài trên má:

- *Đời này, nó ti chỉ có một nguyện vọng, được nhìn thấy Từ tiểu thư thành thân, nó ti ăn chay niệm phật đã mười hai năm nay, làm sao có cái tà tâm này!*

Đại lão gia nhìn Ngũ gia, mắt này lườm:

- *Người! Cái tên nghiệt... Ta không có loại huynh đệ như người!*

Đại lão gia không nói hết được, ôm ngực thở ra hồng hộc, Phùng Gia Hòa ôm lấy chân Đại lão gia:

- *Phụ thân, đi nương cũng chỉ bị người làm hại, đi nương vớ yếu nào có thể chống cự! Phụ thân người tha cho đi nương, để đi nương được sống những ngày cuối đời thanh thân.*

Nói rồi Phùng Gia Hòa lại quay sang bên lão phu nhân:

- *Tổ mẫu, cháu gái nguyện lên chùa chép kinh ba năm để cầu phúc cho người, không không, là mười năm cũng được. Đi nương trước giờ chưa phạm sai gì, cũng chưa ra khỏi viện, tổ mẫu, cháu gái dập đầu cầu người!*

Mười năm, hết một đời nữ nhi, một tiểu thư khác các lên chùa mười năm có khác náo xuất gia thành ni cô! Lão phu nhân nhìn lăm lăm vào Phạm đi nương:

- *Năm xưa mắt ta mù mới nâng loại sói mắt trắng như người về bên lão đại! Tạo nghiệt! Tạo nghiệt!*

Lão phu nhân nhìn Phùng Gia Hòa lem luốc khóc lóc, liền ra hiệu để Vu ma ma nâng nàng ta dậy:

- *Nếu có người phải lên chùa thì chính là Phạm thị, không phải con. Ngay đêm nay, tổng cổ nữ nhân này đến ni tự!*

Gia nhân đỡ Phạm đi nương dậy, đưa nàng ta ra cổng sau, mọi người dần tản ra, Ngũ gia bước lại thất lừng, nhìn Đại lão gia:

- *Đại ca, ta dù có trên hoa gheo nguyệt thế nào cũng không chủ động trên một phụ nhân vừa già vừa xấu như à, đây là à tự làm tự chịu!*

Đại lão gia chỉ tay về Ngũ lão gia, gương mặt cứng lại:

- *Người! Uống công năm đó phụ thân thương yêu người nhất!*

Ngũ gia như không đi ra khỏi đám người, lão phu nhân nhìn Vu ma ma:

- *Giữ kín chuyện này, đừng để Ngũ phu nhân biết, nàng ta mà có chuyện gì thì lại xui xẻo cả năm mới!*

Vu ma ma gật đầu một cái, mọi người dần đi về. Sự tình không nhắc đến được của Gia Hỷ nàng, cũng không liên quan đến Phùng Gia Hảo, nhưng sao trong tâm nàng vẫn mơ hồ cảm thấy đây là có dính dấp với nhau. Gia Hỷ về phòng, cũng đã trễ, tiếng trống canh vang lên báo hiệu trời sắp sáng. Gia Hỷ rửa mặt, tháo đôi trâm cài tóc ra:

- *Vĩnh Đan, em đi ngủ đi, đêm nay không cần trực, mai là đầu năm đến trễ một chút cũng chẳng sao!*

Vĩnh Đan gật đầu, thu dọn qua loa rồi nhẹ nhàng đi ra khép cửa. Gia Hỷ đến trước giường thì hơi giật mình. Một mỹ nam y phục đồ thắm, tóc đen tuyền buông xuống, mày như họa mắt như sóng, ngũ quan tinh xảo không khác gì nữ tử, từ màu đỏ trên người tỏa ra ánh sáng quý dị vô thường. Gia Hỷ thờ ải, vẻ đẹp như thế này, đặt lên người một nam tử đúng là lãng phí, còn lãng phí hơn khi đó chỉ là một yêm nhân:

- *Thiếu giám!*

Triệu Tử Đoạn đem tượng chúa thờ* đặt lên bàn:

- *Này là năm mới, tặng cho nàng!*

Gia Hỷ vuốt ve món quà:

- *Không phải đến trung thu ngoài phố mới có thứ này, Thiếu giám tìm ra cũng thật tài tình!*

Triệu Tử Đoạn ngạc nhiên:

- *Vậy sao? Ta không phải người trung thu nguyên, không biết phong tục này, tượng ta mua đã lâu, nghĩ rằng nữ nhi trong khuê phòng buồn chán sẽ thích!*

Gia Hỷ gật đầu:

- *Rất thích!*

Nàng thối tất đi một ngon nển, chi để lại một, trong phòng ánh sáng đã mờ càng trở nên yếu ớt. Đây là Gia Hỷ phòng xa, ngộ nhờ có người nhìn thấy thì không hay lắm

- *Đêm khuya, Thiếu giám đến có việc gì không?*

Triệu Từ Đoàn cười như không cười:

- *Vốn là chỉ định gặp nàng tặng một cái tượng, nào ngờ lại được xem náo nhiệt!*

~~~~~

Kỳ thực, sau chuyện lần trước xảy ra trên lầu hội, hần luôn không tin tưởng an nguy của Gia Hỷ, vậy nên mới cho nàng một lọ xuân dược, hần muốn biết xem nữ nhân này có gan hại người hay không. Thật không ngờ ngay ngày đầu tiên được thả ra nàng đã khiến Phùng phủ một màn ôn ào!

Nếu không phải hôm nay hần đến có tâm chúc mừng nàng được miễn cấm túc, thì nàng cũng sẽ bỏ lỡ mất.

Gia Hỷ rót một chén trà Vĩnh Đan pha khi nấy vẫn còn độ ấm:

- *Thiếu giám uống đi, đêm nay có lẽ Thiếu giám nhìn ra không ít chuyện.*

Triệu Từ Đoàn tiếp nhận chén trà, xoay một vòng trong lòng bàn tay:

~~~~~

- *Phùng Gia Hảo trông xuân dược nhen ra ngoài, liền gọi Phùng Gia Hòa ra đối chất, Tạ ma ma đứng sau đã đánh ngất Phùng Gia Hòa, lại ép buộc tì nữ nàng ta đi thông báo Phạm di nương rằng Phùng Gia Hảo đã nằm trong phòng, Phạm di nương rừ quyền tên tiểu thúc vô si của nàng đến đó, cho hần uống rượu kích tình xong mới nhận ra người nằm trên giường là nữ nhi nàng ta, Phạm di nương chỉ có cách lấy thân mình thay thế cho Phùng Gia Hòa.*

Gia Hỷ nghe đến đây liền khó hiểu:

- *Đợi đã, khi ta đến không phải Phùng Gia Hòa đã ở ngoài rồi hay sao?*

Triệu Từ Đoàn uống ly trà đã nguội:

- *Bởi vì hành sự xong, Ngũ gia nhà nàng ném Phùng Gia Hòa vừa mới tỉnh lại qua cửa sổ! Vừa đó thì mẫu thân nàng đem người ôn ào đến.*

~~~~~

Gia Hỷ lặng đi một chút, Vĩnh Đan nhận lệnh đổ được vào y phục Phùng Gia Hòa sao cuối cùng lại thành ra Phùng Gia Hảo. Tạ ma ma đã biết y phục không sạch sẽ sao còn để Phùng Gia Hảo mặc đến com tất niên. Triệu Từ Đoàn thấy nàng suy tư liền nghiêng nét mặt:

- *Lần này nàng quả bất cẩn, được ta quý giá như vậy thật mất công tặng một cái đầu gối!*

Gia Hỷ sa sầm nét mặt:

- *Thiếu giám muốn ta hạ lệnh tiễn khách!*

Triệu Từ Đoàn cười cười, vút một cái ngồi trên khung cửa sổ, tà áo đen đêm trông huyền hoặc:

- *Trời sắp sáng, nàng nên ngủ đi. Lần sau bày mưu hãy động não lên một chút. Lần này, bộ ngựa vô mồi chim sẽ đứng sau!*

Gia Hỷ đóng cửa sổ, bản thân suy tính, dần dần chìm vào giấc ngủ nặng nề không hay.

Bên kia Phùng phủ.

Hàn thị đang nhìn Phùng Gia Hảo ngủ:

- *Con bé sẽ không sao chứ?*

Tạ ma ma đứng một bên vội nói:

- *Nhị tiểu thư sẽ không sao, được này qua một đêm liền biến mất.*

Hàn thị bước ra bàn trà:

- *Ta làm thế có quá mạo hiểm, ta chỉ có một cái thân sinh nữ nhi là nhị tiểu thư, thật không muốn vì tranh đoạt mà tổn hại.*

Tạ ma ma thờ dãi:

~~~~~

- *Người cũng trờ bỏ được Phạm di nương đấy thôi! Mấy năm nay vì sao Tứ tiểu thư được phân lương ngang bằng Nhị tiểu thư, chẳng phải chính là Phạm di nương xúc xiểm lão gia đấy sao? Phu nhân không ra tay, sợ rằng nàng ta còn làm ra nhiều chuyện. Vả lại, người còn đang mang thai, ai biết nàng ta có hại người không!*

Hàn thị gật đầu:

- *Kẻ vô không tranh là kẻ tranh nhiều nhất, tìm một mối hôn đấy thứ xuất kia đi, coi như đỡ nặng đầu. Hôm nay may mà ma ma tỉnh mắt!*

~~~~~

Tạ ma ma vốn ở trong thâm cung một thời gian, hai mươi lăm tuổi ra ngoài liền đi theo Hàn thị nương tựa, với độc dược cũng hiểu qua một chút. Buổi chiều đi thu quần áo Phùng Gia Hảo từ phòng giặt, lại thấy đồ đã khô của Phùng Gia Hảo đang bị Phạm di nương trộn chung cùng y phục Phùng Gia Hòa rồi phơi lên như chưa có chuyện gì. Tạ ma ma hít qua một hơi hiện lên mùi nồng, liền ngửi ra là xuân dược, còn là loại quý hiếm, trong cung có mấy nương nương dùng để tăng cảm xúc quần vương.

~~~~~

Tạ ma ma không rõ ai ám hại Phùng Gia Hòa, nhưng Phạm di nương có tình kéo theo Phùng Gia Hảo, nên mới tương kế tựu kế. Buổi tối đến viện lão phu nhân, Phùng Gia Hòa không mặc áo có dược, lại thường xuyên nhìn sang biểu hiện của Phùng Gia Hảo. Hạ nhân nhìn thấy thấy Ngũ gia lên lút cùng Phạm di nương ở khúc hành lang, tất cả đều thông báo Tạ ma ma nên mới sinh ra chuyện bắt gian tại giường.

Hàn thị cũng lên nằm, Tạ ma ma thối tất nển, ngoài trời, gà đã gáy.

~~~~~

Tượng Chúa Thờ

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trọng Sinh Oán Khí

Mùng một đầu năm, trong nhà ai nấy đều dậy trễ một chút, bởi vì đêm qua xảy ra chuyện, nhưng không ai dám nhắc đến. Bấy giờ các phòng đều tập trung trước từ đường để dâng hương. Trong số nữ quyền cũng chỉ có Lão phu nhân và các chính thê mới được vào dâng hương, còn lại đều ở ngoài quỹ ba lạy.

Hàn thị mỗi năm đến ngày này đều không thoải mái, là kể thê, đứng trước bài vị cả cũng cúi đầu như thiếp thất, tư vị này Hàn thị nuốt không trôi, thật nghẹn trong cuống họng. Liếc nhìn phía ngoài, Phùng Gia Hào phải xếp sau Gia Hỷ, lòng của Hàn thị lại cuộn lên vì dâng, nếu như năm đó dứt khoát hơn, thì Gia Hỷ làm sao sống được đến hôm nay!

Phùng Gia Hòa gương mặt rất nhợt, di nương nằng ta bị đưa đến ni tự, nằng ta nên mừng mới đúng, di nương cũng chỉ một nửa chủ tử, nói trắng ra vẫn là nô tì, cái tội ô nhục này không bị đánh chết đã là may mắn, nằng ta bày ra bộ dạng thảm hại đó trong ngày đầu năm, có thể mua được chút tâm của Đại lão gia, nhưng lại khiến Lão phu nhân chán ghét.

Quay lại viện Lão phu nhân, bấy giờ trời cũng đã trưa, trong viện ăn hạt dưa nói cười khúc khích, Lão phu nhân lần lượt gọi cháu trai cháu gái đến nhận lì xì, ngoài một bao tiền đó thăm, thì dòng đích đều nhận được vòng tay tơ vàng, bạch ngọc hay văn phòng tử bảo cho các thiếu gia. Mỗi năm Phùng Gia Hòa tuy là thứ xuất nhưng phần lượng đều ngang bằng đích nữ, có điều di nương nằng ta năm nay gây họa, mùng một nằng ta lại mang bộ mặt lầm lì, Lão phu nhân cũng chỉ để Vu ma ma đưa một phong bao sơ sài.

Gia Hỷ bóp nhẹ túi tiền tam phòng cho nằng, Tam phu nhân luôn phải chặt bóp hầu bao, tết này bỏ ra nhiều như vậy, Gia Hỷ không đành lòng nhìn họ. Nằng ra hiệu Vịnh Đan, lấy một phong bao năm mươi lượng bạc trong tay áo mừng tuổi cho tiểu đệ tam phòng, còn hai ti muội Phùng Tú Mai, Phùng Tú Mi, nằng cũng không tiếc tặng hai đôi hoa tai.

Tam phu nhân ngập ngừng tạ ơn nằng, Vu ma ma tranh thủ cơ hội khiến Lão phu nhân cười vui vẻ:

- *Người xem, đại tiểu thư ra dáng thiếu nữ lắm rồi!*

Lão phu nhân gật đầu theo, nhìn âu yếm

- *Năm nay cũng cập kê, ta cũng nên lưu ý cho đại ti nhi một mối hôn tốt! Nằm trong kinh thành không nên đi xa!*

Hàn thị vuốt ve cái bụng, mối hôn tốt, còn chưa đến lượt Phùng Gia Hỷ đâu. Ngũ gia không đến, Lão phu nhân cũng không cho người gọi, dù sao mấy năm qua Ngũ gia không về nhà, cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Chập tối mùng một, Lão phu nhân gọi mọi người đến vườn sau thả đèn Không Minh mang theo ước nguyện bay lên bầu trời. Mùng một trời qua dễ dàng, mấy tháng nay trong phủ luôn bị khuấy đục, những ngày tết dễ chịu như vậy, thật hiếm có.

Mi Châu.

Liên Thành Hầu phủ.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn bầu trời có mấy đốm sáng từ thiên đình người dân thả lên, âm thầm thở dài. Hắn đưa tay luyện bút, không viết danh ngôn, hắn ghi ngày tháng, mỗi khi rảnh rỗi, hắn đều viết ngày tháng, hôm nay, mùng một tháng giêng năm Vĩnh Nguyên thứ mười tám.

Hoàn Nhan Viên Hạo ngả người vào ghế, cảm giác lạnh lạnh của gỗ quý truyền qua ống tay áo, hắn yêu cái cảm giác này, bất cứ thứ gì khiến hắn biết rằng bản thân vẫn chưa chết, rằng đây là thực tại, không phải cơn mơ. Đã hơn mười năm trôi qua, hắn vẫn còn nhớ như in ngày hôm đó. Năm Vĩnh Nguyên thứ hai mươi tám, hắn bị hàng vạn mũi tên xuyên qua da thịt, chết không nhắm mắt. Cảm giác khắc khoải, đau đớn, tủi nhục sau ba năm đóng đinh thân mình trên cọc gỗ trong ngục, đôi tay bốn từ "ngịch tặc tạo phản", bị người người khinh bỉ, bị ném đó bắn thù khi ra pháp trường. Cái chết ấy, nỗi đau ấy, hắn ngàn vạn lần không muốn lặp lại. Cái phát tay của Thịnh Vương, khi đó là Thái tử hạ xuống là thời khắc cung thủ xuất tiễn, hắn chết, bầu trời quang đăng nổ sấm rền rĩ.

Ông trời không phụ hắn, hay oán khí của hắn tích đầy đến mức địa ngục không nhận nổi, khi hắn tỉnh dậy, liền phát hiện linh hồn đang nằm trong thân xác của chính mình năm ba tuổi, năm Vĩnh Nguyên thứ bảy, ông trời cho hắn sống lại một lần nữa, hắn tuyệt sẽ không có phụ, sẽ dùng cả kiếp này để trả thù những kẻ đẩy hắn, gia tộc hắn, mẫu phi hắn, huynh đệ hắn đến cái chết, hắn phải khiến những kẻ đó ngàn đời không siêu sinh!

Linh Tề bước vào phòng, nằng đem theo áo choàng mỏng, Mi Châu ở phía nam, đã không còn quá lạnh, nhưng giữa đêm vẫn có thể nhiễm phong hàn, nằng choàng ngang vai Liên Thành Hầu:

- *Gia, đi ngủ thôi!*

Hoàn Nhan Viên Hạo xoay người lại, vỗ lên đôi bàn tay mềm mại của Linh Tề, bàn tay trắng ngần lộ những đường gân xanh, không giống như đời trước, khi Linh Tề bụng mang thai năm tháng lên vào địa lao chỉ để đưa một chiếc áo tắm nước giúp hắn sống lay lắt thì bị cai ngục phát hiện. Bọn chúng lột trần nằng, cường bức nằng, treo nằng lên thiêu sống cùng đũa tre chưa ra đời trước mặt hắn. Bàn tay nằng khi đó cháy đen, khô khốc và đầy mùi khét. Hoàn Nhan Viên Hạo bắt gác ôm lấy Linh Tề vào lòng:

- *Ở đây, đêm nay ở lại đây!*

Linh Tề mỉm cười gật đầu, Liên Thành Hầu đối với nằng rất tốt, cho dù nằng chỉ là một thông phòng, hắn chưa có chính thê, chưa lập thiếp, cũng không gần gũi sắc, chỉ có nằng là đặc cách. Linh Tề sắp xếp xong giường, nằng chui vào chăn tạo độ ấm.

Hoàn Nhan Viên Hạo mở cuốn sổ ghi chú của bản thân ra, trong đó sự kiện từng năm theo trí nhớ hắn hiện lên rõ mồn một.

"Năm Vĩnh Nguyên thứ tư, Ngũ hoàng tử cùng Lục hoàng tử ra đời".

"Năm Vĩnh Nguyên thứ chín, Lục đệ mất mạng, mẫu phi tuấn táng".

Hoàn Nhan Viên Hạo dừng ngay dòng này, sự kiện này đời trước và đời này không giống nhau, đời này đến năm Vĩnh Nguyên thứ mười bốn, Lục đệ mới mất mạng. Hắn không báo vệ được hoàng đệ, nhưng báo vệ được mẫu phi. Sau khi mẫu phi ra tay trả thù cho Lục đệ bị phụ hoàng bắt được, hắn đã dùng ba ngày mẫu phi bất tỉnh, cũng cũng là ba ngày an táng Lục đệ quý ở Càn Thanh cung cầu xin, không gặp mặt Lục đệ lần cuối, nhưng phụ hoàng cảm động, mẫu phi không bị ban

chết, chôn theo Lạc đệ, chỉ bị giáng cấp đưa đến Liễu Châu. Hắn cũng không phải cô độc trong cung đàn bị người ám hại mà thành ra ban Hào tước đến Mĩ Châu.

Hoàn Nhan Viên Hạo dừng lại ở rậm Vĩnh Nguyên thứ mười tám, Thịnh Vương cưới chính thê Bạch thị, đến giữa năm rước Trắc phi Phùng thị. Hắn đi đi tay lên chữ Phùng thị, đây là đích nữ Phùng Gia Hào, nàng ta vào phủ Thịnh Vương khiến Phùng Triều Thượng thư Bộ binh nghiêng theo Thịnh Vương. Giúp Thịnh Vương đoạt được binh quyền từ đó tiến ngôi cửu ngũ.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn lá thư Triệu Từ Đoàn vừa gửi về báo tin tức trong kinh thành. Hắn nhúng tay vào Phùng phủ, dù nàng ta không phải Phùng Gia Hào, nhưng Phùng Triều có liên hệ với hắn sẽ khiến Thịnh Vương nghi ngờ, hôn sự với Phùng Gia Hào không thành. Thịnh Vương không nắm được Binh Bộ, Hoàn Nhan Viên Hạo sẽ có nhiều khả năng hạ bệ được Thịnh Vương.

Hoàn Nhan Viên Hạo lên giường. Linh Tề đã ngủ từ lâu, hơi ấm nàng tỏa ra êm êm, hắn thở dài, nàng chỉ là nữ tử, không thể trở thành Hoàng Hậu, hắn chỉ có thể bảo vệ an nguy nàng tốt nhất. Người hắn muốn lập chính thê chính là Nhị tiểu thư Hiên gia, Hiên Liên Từ Tầm. Bởi hắn biết, năm sau, năm Vĩnh Nguyên thứ mười chín, Hiên Liên Tĩnh Tử, trưởng tỉ nàng ta sẽ trở thành Hoàng hậu!

Triệu Từ Đoàn ở kinh thành thu thập được không ít tin tức tốt, kiếp trước của Hoàn Nhan Viên Hạo không xuất hiện người này, nên hắn vẫn luôn cẩn trọng đề phòng. Triệu Từ Đoàn hiện tại không phải là Triệu Thiếu giám từ Cẩm Thành đi ra. Trên đường đến Mĩ Châu, xe ngựa của Hoàn Nhan Viên Hạo gặp thô phi, không cần điều tra cũng biết cái này chính là Vạn Quý phi truy cùng giết tận, Triệu Thiếu giám này chết trong loạn đao, còn Hoàn Nhan Viên Hạo rơi xuống nước. Người cứu hắn là một thiếu niên trạc tuổi, sau mấy tuần gian khổ băng rừng cá hai mới đến được Trì phủ Mĩ Châu. Thiếu niên cứu hắn kia có một án tử vì giết chết con trai của phủ thượng trong vùng. Hoàn Nhan Viên Hạo không ngại đổi thân phận cho tiền thiếu niên đó thành Thiếu giám kinh thành Triệu Từ Đoàn. Bởi vậy Triệu Từ Đoàn hiện tại không phải là một hoạn quan, chỉ là không hiểu sao, càng trưởng thành, vẻ đẹp hắn càng trở nên yêu dị, bán nam bán nữ, đến mức chưa một ai nghi ngờ Triệu Từ Đoàn đã bị cung sạch sẽ hay chưa.

Đời này và đời trước vốn giống nhau mà lại khác nhau, Hoàn Nhan Viên Hạo đã sống lại, tuyệt nhiên sẽ không lặp lại thảm cảnh. Hắn vất tay lên trán, nên viết một lá thư cho Mộc Hộ Bá gia, tháng tư này chiều chỉ sẽ đến Liễu Châu. Mẫu phi hắn vẫn nên an toàn về Liên Thành này. Đời trước Mộc Hộ Bá gia Phan Phương Thiên một lòng chung thủy với mẫu phi hắn, sau cùng bị Vạn Quý phi tìm ra chứng cứ, Hoàng thượng ép buộc Mộc Hộ Bá gia phải tự cung bản thân, Mộc Hộ Bá gia không chịu nhục được đã tự vẫn. Đời này Mộc Hộ Bá gia đã thành gia lập thất, hắn cũng chỉ mong người này có thể còn chút tâm mà giữ an toàn cho mẫu phi hắn.

Hoàng Trường ti ở kinh thành đã nghe lời hắn vào Tổng Tự cầu phúc ba năm, năm sau chắc chắn sẽ vinh hiển ra ngoài, đến Mĩ Châu dự lễ cưới hắn. Hắn phải giúp Hoàng Trường ti của hắn sẽ không lặp lại kết cục bị hoả hôn sang Mạt Quốc, trở thành binh kỹ, mua vui cho đám đàn ông mọi rợ đến chết.

Quá nhiều oán hận, quá nhiều đau lòng chông chất, hắn lăm lăm những cái tên kẻ thù, từng người, từng người một, phải chết dưới lưỡi gươm của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Số Mệnh Khó Đổi

Tận đến mừng mười, khi không khí năm mới đã dần nhạt, ngoại ô kinh thành, mấy nhà điền canh đã ra đồng làm việc, thì Gia Hỷ mới nhìn thấy Ngũ gia, kỳ thực, nàng cũng không quan tâm người này lắm, nàng xuyên qua thân mình lo chưa xong, sao còn tâm tư để ý đến người khác. Có điều, khi thấy Ngũ gia trong vườn đào thời tiết, nàng có chút thụ cảm.

Gia Hỷ chậm rãi đem tà áo phất phơ đến:

- *Ngũ thúc!*

Ngũ gia quay người lại, dưới ánh nắng nhạt nhòa, ngũ quan hắn hiện rõ, đẹp như tác tượng. Gia Hỷ thăm xuyết xoa, Đại Quốc quả không thiếu mỹ nam. Một Liên Thành Hầu anh tuấn kiêu ngạo khi chất ngất trời, một Triệu Từ Đoàn u luyện mỹ lệ không rõ nam nữ, lại một Ngũ gia thanh tao u nhã, quả thật xuyên về cổ đại nàng có một màn đã mắt.

- *Đại tỉ nhi sớm như vậy đã ra vườn?*

Gia Hỷ bước vào tiểu đình, Ngũ gia cũng đi theo, nàng cười khòa lấp:

- *Vườn châu gái định hôm nay lên Linh Sơn tự, nào ngờ xe ngựa trong phủ bị hỏng, mẫu thân cùng mấy vị muội muội đã ra ngoài. Châu gái đành đi dạo giết thời giờ.*

Ngũ gia cười, xán lạn như nắng xuân:

- *Hàn thị bao năm vẫn thế, không dung nổi hạt cát trong mắt. Hôm nay Thịnh Vương lên núi!*

Gia Hỷ dong đưa mũi hài, hóa ra là vậy, nàng cũng không màn hôn sự này, Hàn thị muốn nàng ở nhà nàng cũng không nên đi làm gì cho rước bực. Ngũ gia mới hơn hai mươi lăm tuổi, lại sống trụy lạc như thế, nếu ở hiện đại vẫn còn quá sớm để bắt đầu cuộc đời. Thấy Gia Hỷ chăm chú nhìn mình, Ngũ gia cười nhạt:

- *Đại tỉ nhi không sợ ta?*

- *Ngũ thúc là người thân, châu gái làm sao sợ người được.*

Ngũ gia nhìn nàng chân thực:

- *Người thân? Đại tỉ nhi đã gặp qua ta mấy lần?*

Gia Hỷ ngắm hoa đào nở rộ trong vườn, gió thổi cánh hoa rơi xuống trần trệ mặt tuyết:

- *Mấy năm trước, châu gái không ốm thì đau, cũng nhờ đại chưa dám ra khỏi viện, chưa bao giờ được gần gũi Ngũ thúc. Nhưng đủ gì, cũng là máu huyết họ Phùng, cũng là thân nhân!*

Ngũ gia khẽ nhìn theo ánh mắt Phùng Gia Hỷ, giọng điệu vẫn giễu cợt:

- *Nàng hầu của ta bằng tuổi Đại tỉ nhi đấy!*

- *Ngũ thúc đâu cần phải như thế, đem đồ người không phát tiết trên Từ muội, châu gái thấy người không hẳn xấu xa!*

Ngũ gia nâng tách trà, liếc mắt một cái:

- *Là người làm ra à? Cũng phải, Đại tẩu chết đi, người sống không dễ dàng gì. Người làm việc xấu nhưng không ai nghĩ người là người xấu thì người vẫn tốt!*

- *Thúc nói thế sai rồi, bản thân người nghĩ thế nào mới là quan trọng, người khác nghĩ gì đâu cần bận tâm.*

Ngũ gia im lặng hồi lâu, mới đưa tay nâng cầm Gia Hỷ lên, mắt kẻ mất năng, mới như muốn chạm vào môi nàng. Vĩnh Đan hốt hoảng, ai cũng biết Ngũ gia một tay dâm loạn, cảnh tượng này nếu có người nhìn thấy danh tiết Gia Hỷ chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng. Tuy vậy Gia Hỷ vẫn bình tâm, nàng muốn đánh cược khả năng nhìn người của mình một lần. Ngũ gia thì thầm, ánh mắt mê luyến:

- *Đại tỉ nhi nghĩ ta là người thế nào?*

Nếu không phải xuyên qua, hay không có họ hàng huyết thống với tên thúc thúc này, có lẽ Gia Hỷ đã nhảy cẫng lên, ánh mắt ấy quá dụ hoặc, nàng lấy giọng thần nhiên nhất:

- *Tuyệt đối không phải người xấu. Anh tuấn như người, nữ nhân có thể tự nguyện nằm dưới thân, làm sao phải đến mức bức vợ người khác?*

Ngũ gia buông cầm nàng ra, hắn đắm đắm vô định. Đứng, hắn không cưỡng bức, hắn không giết người, hắn không đánh bạc,... chỉ bởi vì di chúc của phụ thân để lại toàn bộ gia sản cho hắn mới khiến Đại lão gia diệt thân, bảy mưu tính kẻ ám hại hắn, khiến hắn không thể nhắm mắt lên nhìn người. Khiến hắn tuyệt dài trong vùng bùn tội lỗi:

- *Muộn rồi!*

Gia Hỷ xoa xoa cằm hơi đau nhói, lắc mái tóc dày mượt:

- *Chưa đâu, trước ba mươi còn chưa tính đại nghiệp, quan trọng là, binh sĩ đâu có kị nhân thân! Nếu thúc không tự khẳng định mình, cả đời này sẽ luôn bị người khác xem thường. Còn Phùng Bạch Thảo, nữ nhi của thúc, thúc định tính sao?*

Ngũ gia nhìn nàng một lúc lâu, cảm giác từng trái của nàng không giống nữ nhi khuê phòng chưa cập kê. Hắn nhìn thấy nét trưởng thành nhưng không sao nói rõ được từ nàng. Ngũ gia rút ra một mảnh ngọc bội:

- *Cái này không trần quý, nhưng có thể đổi thuốc được, đến bất kỳ cửa hàng nào của Tĩnh gia trên cả nước, đều có thể đổi được liệu Đại tỉ nhi cần. Đây là của lão thái gia để lại cho ta.*

Ngũ gia quay bước đi, cũng không rõ hắn có ý định gì, có mong mỏi gì. Hắn bề một nhánh hoa đào:

- *Khi chính người tự ghê tởm bản thân... Vốn số mệnh là không thể đổi!*

Gia Hỷ áp tay vào khối ngực lạnh lạnh, không tự chủ nhét vào trong ngực áo. Trên khối ngực, chữ "Tĩnh" được chạm trổ đơn giản mà uy nghiêm. Nàng quay về phòng, Ngũ gia này nếu thật sự vực dậy được bản thân, thì có lẽ sẽ không quên nàng, ở đây nàng không quá nhiều thân thích, các mối quan hệ ruột thịt đều vô cùng nhạt nhòa.

Gia Hỷ nằm nghiêng trên thấp, tóc tháo trăm xoắn bung dưới váy lụa trắng, xinh đẹp tạo nhã. Trong khung cảnh mùa xuân, là một bức họa mỹ nhân, Vĩnh Đan biết nàng sắp sửa ngủ trưa, cũng chỉ để lại ít trái cây rồi lui về phòng nhỏ bên cạnh. Triệu Từ Đoạn nửa thân nửa quý xuất hiện, hẳn không kiêng kỵ ngồi cạnh nàng, ngón tay thon dài với đôi đầu móng mài nhọn bóng loáng cần thận lấy một quả nho. Gia Hỷ lật trang sách tiếp theo, cũng không đứng dậy, nàng lướt là một phần, phần còn lại, nàng cần gì cố kị với một tên hoạn quan mất đi nam căn:

- Thiếu giám rảnh rồi!

Triệu Từ Đoạn bóc sạch vỏ nho cho vào miệng:

- Thật ngọt! Ta là dĩ chúc tể hộ Hầu gia, phát hiện nơi này vừa có trà ngon vừa có hoa quả lại còn thoải mái có mỹ nhân bầu bạn, không thể không vào.

Gia Hỷ bĩu môi một cái, nhìn gương mặt không nhiễm nhân gian yên hòa của hắn, trong lòng càng thêm gan tị, mắt phượng dài hẹp, hàng mi dày rậm, môi hơi hồng mềm mại, da quá trắng, y phục đỏ rực, thật giống phượng hoàng tái sinh từ lửa:

- Thiếu giám không phải rất xinh đẹp sao, Gia Hỷ trong mắt ngài làm gì xứng với hai chữ mỹ nhân!

Triệu Từ Đoạn không lấy làm giận, ha hả cười:

- Ta biết rõ ta xinh đẹp, nàng cần gì phải thêu hoa trên gấm!

Dùng một chút, hẳn đổi giọng điệu:

- Nàng cùng Phùng Dư quả là thân thiết?

Gia Hỷ nhàu mày, Phùng Dư? Ngũ gia của nàng tên là Phùng Dư, nàng cũng chẳng rõ:

- Là người thân trong nhà, cái gì nên nói cũng đã nói, Gia Hỷ không muốn nhìn hắn sa ngã!

Triệu Từ Đoạn vuốt vuốt đuôi tóc, cảm thán:

- Hắn nào phải thúc thúc của nàng, nàng phải gọi là ca ca mới đúng.

- Ca ca?

Triệu Từ Đoạn ngả gối hít một hơi trên người Gia Hỷ:

- Thật thơm! Nàng dùng hương liệu gì vậy? Ta cũng muốn thử?

Gia Hỷ ngồi ngay ngắn dậy, trí tò mò trong não quần bách:

- Thiếu giám thích thì để Gia Hỷ gọi tí nữ giới cho người, người nói chuyện Ngũ gia đi.

Triệu Từ Đoạn hít mũi:

- Nàng quan tâm hẳn hơn cả ta?

Đứng là hoạn quan tính tình nhỏ nhặt y như nữ nhân, lại cùng một cái người thân của nàng ghen tị, Gia Hỷ nắm lấy tay của Triệu Từ Đoạn, ra sức ngọt nhạt:

- Thiếu giám, người học rộng hiểu nhiều sao lại so đo cùng khuê phòng nữ nhi như Gia Hỷ chứ?

Triệu Từ Đoạn gác chân lên bàn, cười âm hiểm:

- Vai ta mỏi quá!

Gia Hỷ nghiêng răng kèn kẹt, dùng lực vừa phải bóp vai hắn, nàng kinh ngạc nhận ra, hẳn không hề yếu ớt như nàng nghĩ, sau lần ảo mộng, cơ bắp hiện lên bàn tay nàng rõ mồn một. Triệu Từ Đoạn cảm thụ sung sướng, mời trà lót:

- Hắn ta là kết quả của một mối tình loạn luân, ta cũng không biết nàng nên gọi thế nào cho phải. Trước kia Phùng phủ có một tước Hầu của lão thái gia nhưng không được truyền lại cũng bởi vì sự tình đó.

- Loạn luân? Thật kinh tởm!

Triệu Từ Đoạn cười trên biểu hiện của nàng:

- Phùng lão thái gia năm xưa cưỡng bức một phụ nhân là lái đồ, sinh ra một nữ nhi, bởi vì xấu hổ nên ông ta chưa bao giờ nhận thân với nữ nhi đó. Mười mấy năm sau, một kỹ nữ được ông ta bao nuôi bên ngoài mới sinh ra đứa nhỏ, sau đó mấy ngày lão phu nhân bấy giờ hạ sinh nhưng không may tiêu hài nhi chết trong phòng sinh. Lão thái gia liền đem con của người kỹ nữ kia về già làm con của lão phu nhân.

Gia Hỷ lắc đầu, cao môn đại hộ thật quá nhiều uẩn khúc:

- Một màn hoán đổi như vậy... Tổ mẫu không biết? Các lão gia cũng không biết?

Triệu Từ Đoạn ra hiệu nàng dừng xoa bóp lại, cẩn thận nắm lấy tay nàng xem có bị tê cứng không, Gia Hỷ hơi giật mình, định rút tay lại nhưng không được, Triệu Từ Đoạn vẫn điềm nhiên:

- Không ai biết, chỉ có kỹ nữ kia cùng Phùng Dư biết. Nàng có đoán được kỹ nữ kia là ai không?

Đầu Gia Hỷ mờ mịt, nàng tròn tròn mắt:

- Không lẽ... người kia là con gái của phụ nhân lái đồ, là nữ nhi ruột thịt của lão thái gia?

Triệu Từ Đoạn gật đầu:

- Chính xác, chuyện này khiến lão thái gia năm đó sốc nặng mà mất mạng. Ngự sử tố lên triều, Hoàng thượng không duyệt, tuy có đồn đãi trong kinh thành nhưng không được công nhận. Lão phu nhân không tin, kỹ nữ kia cũng bỏ đi không đòi chất được. Lão thái gia muốn truyền tước Hầu lại cho Phùng Dư nhưng Hoàng thượng cuối cùng không cho tập ấm.

Gia Hỷ ngồi thụp xuống, có lẽ đây là lý do Ngũ gia bỏ bê đời mình, tự khinh bỉ bản thân. Nàng nhìn Triệu Từ Đoạn:

- Hắn có thể đầu quân không?

- Không thành vấn đề nếu hắn chịu đến Mi Châu, Hầu gia sẽ thu nhận.

Triệu Từ Đoạn nhìn phản ứng thất thần của Gia Hỷ, trong lòng bất giác sinh ra khó chịu, hẳn nàng mặt nàng lên:

- Nghĩ về nam nhân khác?

Gia Hỷ né tránh tay hắn không được, lòng sinh bức bối:

- Ta sắp cập kê, muốn tìm hôn phu cũng không được nghĩ?

Triệu Từ Đoạn gương mặt âm trầm, phát tay áo rồi phi thân biến mất trong không khí. Hắn thích nàng sao, hẳn cũng không hiểu được, hẳn chỉ biết đây là cảm giác chiếm hữu. Hắn muốn có nàng, nhưng thân phận hắn là một hoạn quan, có được nàng, còn khó hơn lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Làm Loạn Phật Môn (thượng)

Hàn thị đưa Phùng Gia Hảo cùng Phùng Gia Hòa đi Linh Sơn tự từ mừng mười, chùa này nằm ở ngoại ô kinh thành, lưng chừng ngọn núi, năm xưa Hoàng thượng khởi nghiệp tại đây nên rất ưu ái, mỗi năm đều cho các thân Vương, Hoàng tử đến thắp hương dịp tết. Đầu năm này, Thịnh Vương quay về kinh, tiện thể nhận luôn việc này, cho nên các nhà có nữ nhi đến tuổi đều tìm cách tiếp cận.

Phùng Gia Hòa không được lên Linh Sơn tự, nâng ta dừng lại dưới chân núi, ở một am ni cô nhỏ, nơi Phạm đi nương bèn đưa đến, Hàn thị làm như vậy cũng đã là quá khai ân, chân chính lên đến chùa cũng chỉ có Phùng Gia Hảo. Tuy là nơi Thịnh Vương ngụ lại được bảo vệ kĩ càng, nhưng ai đâu dám chắc các tiểu thư lại không "lỉnh cở" gặp gỡ.

Phùng Gia Hòa ngồi cạnh mẹ ruột, Phạm đi nương y phục nâu sồng, tóc cũng đã cạo trọc, trên người gầy đi rất nhiều, hốc mắt trũng sâu. Nơi ở cũng chỉ là một căn phòng vô cùng tồi tàn, phòng này ở tám người, hôm nay bởi vì Phùng Gia Hòa đến thăm nên những ni cô khác mới ra ngoài. Phạm đi nương đưa bàn tay đầy vết thương vuốt mái tóc Phùng Gia Hòa:

- Con không nên vì nương mà đến đây, con phải ở trong phủ, lấy lòng lão phu nhân, mong một hôn sự tốt!

Phùng Gia Hòa lắc đầu:

- Phu nhân có thai rồi, nương cũng biết, tổ mẫu vốn không coi con ra gì, con là thứ xuất, lần trước phu nhân nói gả cho Lưu tiểu Bá gia thì gả, tổ mẫu có lên tiếng vì con đâu!

Phạm đi nương thờ dãi:

- Vốn tính toán có thể một cái đũa vị ở Hoài Nam Vương phủ lại thành thế này! Phùng Gia Hỷ kia mười năm không qua khỏi cửa, vừa bước chân ra đã gây ra bao nhiêu chuyện!

Phạm đi nương nhìn quanh một chút, thì thầm:

- Ngày mai, Thịnh Vương sẽ đi dạo ở hồ Bạch Lưu, nằm trên đỉnh núi!

- Sao nương biết?

- Sáng hôm qua nương đi lấy củi, có thấy quan binh bố trí canh phòng! Hỏi một tên lính thì nghe ra như vậy!

Phùng Gia Hòa nắm chặt tay:

- Lần này, con sẽ cố hết sức, nếu bây giờ khởi hành, chấp tối sẽ lên được đỉnh núi!

Phạm đi nương nhìn Phùng Gia Hòa âu yếm:

- Nguyệt sự con thế nào rồi?

Vốn nguyệt sự của Phùng Gia Hòa không đều, và lại dù gì nguyệt sự nàng chưa tròn một năm, cũng không quá lo lắng. Phùng Gia Hảo kia chẳng phải mới có nguyệt sự được ba bốn tháng hay sao.

- Nương an tâm! Nữ nhi biết phải làm thế nào.

Phùng Gia Hòa cúi bực tiền vào tay Phạm đi nương rồi vội vàng đứng dậy, nhanh chân đi ra khỏi cửa, nàng nhìn đỉnh núi có vờn sương mờ, tìm cách thuê xe ngựa đi lên.

Phùng phủ.

Lão phu nhân nhìn đôi giày Vu ma ma vừa đưa tới, để giày vô cùng bền chắc, dày nặng gấp đôi bình thường.

- Tay nghề ma ma ngày càng tiến bộ!

Vu ma ma xoa xoa lớp vải dày bên ngoài:

- Cái này có bôi sáp ong, trời mưa hạn chế thấm nước, đại tiểu thư làm đưa đến Ngũ gia, nhưng nàng ngại gấp mặt, mới nhờ nó tí.

Lão phu nhân có chút ngạc nhiên:

- Vậy sao? Đại tí nhi tâm tư cũng thật linh hoạt. Ba năm rồi chưa đi dâng hương. Lần này Hàn thị cố tình để đứa nhỏ này ở nhà, cũng coi như thiệt thòi.

Vu ma ma gói đôi giày vào bọc, cười cười:

- Từ phu nhân cũng mới từ nhà muội muội về, hay người nói từ phu nhân hộ người dâng hương, tiện thể đưa theo cả Ngũ tiểu thư?

Lão phu nhân cho rằng hợp lý, liền cho Vu ma ma gọi Từ phu nhân đến. Vì vậy, sáng sớm ngày mười một, Phùng Dạ Vãn cùng Gia Hỷ theo chân Từ phu nhân lên chùa. Đây là lần đầu Gia Hỷ ra khỏi cổng, nâng lên nhìn qua khe cửa sổ xe ngựa hẹp. Phố phường bên ngoài vô cùng nhộn nhịp, tiếng rao lanh lảnh, Vĩnh Đan cùng Hà ma ma đều gục gặc buồn ngủ, chỉ có Gia Hỷ thanh tĩnh vui vẻ chờ đến khi lên núi.

Từ phu nhân cũng coi như người biết chuyện, không làm khó gì Gia Hỷ, và lại xét cho cùng người Nguyễn thị muốn đối phó là Đại phu nhân Hàn thị, cùng Gia Hỷ chẳng hề nửa điểm liên quan, trong mắt mọi người, Gia Hỷ còn không muốn Hàn thị chết đi sống lại hay sao. Phùng Dạ Vãn có lối sinh hoạt thường ngày không khác gì Phùng Gia Hảo, được bảo bọc vô cùng kỹ lưỡng. Nàng ta bao giờ ra khỏi cổng cũng có một đám ma ma từ theo chân, rất khó tiếp cận. Từ lão gia tuy là quan trắc tử phẩm, Nguyễn thị lại là thứ xuất, nhưng lão phu nhân thường xuyên đưa Phùng Dạ Vãn ra ngoài, nên coi như trong phủ thanh danh nàng ta là tốt nhất.

Gia Hỷ thắp hương một vòng, lại ra phía sau dùng com chay, vốn Linh Sơn tự toàn người quyền quý lui tới, cho nên đối với Phùng phủ cũng không đặc cách gì. Vĩnh Đan cho một lượng vàng vào hồng bao sao đó đưa một lão sư mập tròn đứng cạnh hòm công đức, lão sư nắn nắn thấy trọng lượng không nhẹ, mới cười ha hả mời các nàng vào phòng ăn.

Hà ma ma biau môi, thì thầm:

- Vốn của Phật thanh tịnh, lại làm ra những chuyện này!

Gia Hỷ im lặng, chỉ lắc đầu khe khẽ, không phải trong Tây Du Ký, Đường Tam Tạng đi đến trước mặt Phật Tổ còn bị A nán và Ca diếp đòi bát vàng mới đưa kinh thư, thì trần gian này một lượng vàng một bữa ăn chay cũng không phải là không thể có.

Vĩnh Đan trái khần lên ghế để Gia Hỷ ngồi, lại từ đến nhà bếp lấy thức ăn. Hà ma ma cúi mặt xuống đất, xung quanh nếu không phải hoàng thân thì cũng là quốc thích, đặc tức với họ, chỉ có đường chết. Gia Hỷ nhìn mấy món trên bàn Vĩnh Đan đem tới, thật ngon mắt, vừa xuân sang đã có nhiều rau củ như vậy, không hổ danh là quốc tự. Vĩnh Đan chọn món gấp lên, lòng thầm khó chịu. Từ phu nhân cũng coi như là đưa người lên núi, lại bỏ mặc tiểu thư giữa chừng, có thể đặt gian riêng để Phùng Dạ Vãn gặp qua các phu nhân quyền quý, lại không chứa nổi tiểu thư nhà nàng.

Gia Hỷ đang dùng com thì nghe ồn ào, Hà ma ma cúi xuống gần nàng:

- Thịnh Vương đến!

Gia Hỷ buống đũa, theo cử chỉ mọi người đều quý xuống hành lễ, nàng chỉ thấy loáng thoáng vật áo sẫm màu của Thịnh Vương quét qua, kèm theo đó là tiếng nữ tử hờn dỗi:

- Chúng ta đến đây thật ư? Sao không đặt một gian riêng! Ngồi nơi này thật mất hết nhã hứng!

Thịnh Vương nhẹ giọng an ủi:

- Đã đến chùa thì tâm nên tịnh. Và lại bản Vương đã lâu chưa hồi kinh, cũng muốn thưởng thức một chút ồn ào.

Lão sư giữ hòm công đức vội vàng xếp một bàn rộng giữa sảnh, lau dọn sạch sẽ, Thịnh Vương nắm tay nữ nhân kia đến đó ngồi mời đồ xung quanh miễn lễ. Có điều không khí bên trong yên tĩnh hẳn, những tiểu thư khuê các ở đây cũng lấy điệu bộ thanh lịch nhất có thể để dùng com. Gia Hỷ liếc mắt nhìn hai người họ.

Trương truyền Thịnh Vương có chín phần giống Đường kim Hoàng thượng, nghĩa là một trang nam tử tuấn tú phong nhã, trên người tỏa ra khí chất vương giả nhưng nguy hiểm, ngũ quan hài hòa ánh mắt sắc bén. Bên cạnh là một tiểu thư xiêm y cực kì lộ liễu, dung trang cũng xinh đẹp nhưng hơi tục nham, không có phong phạm. Vĩnh Đan thì thăm vào tai nàng:

- Đây là Vạn Minh Huyện chúa, là đích nữ Bạch gia.

Gia Hỷ tiếp tục dùng thức ăn, cũng không chú ý nhiều nữa, nếu Thịnh Vương đã đem nàng ta lên núi thì mười phần nàng ta sẽ trở thành Thịnh Vương phi, như vậy, cái hội ngắm hoa của Vạn Quý phi đơn thuần chỉ để tuyển một cái Trắc phi, mà Trắc phi thì đúng là thấp thất, thấp thất hoàng tộc.

- Lữ công tử!

Gia Hỷ nhìn theo hướng Vĩnh Đan, Lữ Định Ân từ bên ngoài đi vào, qua loa bái kiến Thịnh Vương một cái rồi ngồi xuống bàn nàng:

- *Biểu muội thế nào rồi!*

Gia Hỷ nghe tìm đập thỉnh thích, khó khăn lắm mới mở miệng được:

- *Trường Thịnh!*

Nguyên nhân vốn do nữ chủ thân thế này có tình ý với vị biểu ca, cho nên nàng cũng nhất thời khó khống chế cảm xúc được. Lữ Định Ân thấy má nàng dần đỏ lên, mới mỉm cười:

- *Huỳnh có thể dùng cơm với muội không?*

Vĩnh Đan nhanh chóng đi lấy thêm thức ăn bắt đầu đến, lại đứng giữa chia món. Lữ Định Ân ăn hết sức tự nhiên:

- *Vốn là định qua nguyên tiêu sẽ đến thăm muội, công việc bận rộn thật không có nhiều thời gian.*

- *Huỳnh lên núi một mình hay cùng cậu cậu, để muội sang chào hỏi.*

Lữ Định Ân lắc đầu, mắt hơi hướng về phía sau:

- *Cùng Thịnh Vương, năm vừa rồi Thịnh Vương chiêu mộ môn khách, huỳnh lọt được vào mắt Vương gia, hiện tại đang đi theo người.*

Gia Hỷ không rõ chuyện quan trường, cũng không hỏi nữa, chỉ kể mấy chuyện nhỏ nhặt năng thường làm trong phủ. Lữ Định Ân đem chuyện phương xa nói cho nàng nghe thấp phần thú vị. Một canh giờ sau, thì Thịnh Vương rời khỏi, ai nấy đều đứng dậy hành lễ, Thịnh Vương đi ngang bàn của Gia Hỷ liền dừng lại:

- *Đây là biểu muội người thường kể với bản Vương?*

Lữ Định Ân nhìn Gia Hỷ một chút, vội vàng:

- *Thưa vâng.*

Thịnh Vương gật đầu:

- *Phùng tiểu thư chính là người xuất ngân lượng giúp Bình bộ, nghe danh đã lâu, nay mới có dịp gặp mặt.*

Gia Hỷ chậm rãi thì lễ:

- *Tạ Vương gia khen ngợi, vốn đó là việc nên làm.*

Thịnh Vương không nói gì nữa, đưa Vận Minh Huyện chúa rời khỏi. Ánh mắt sắt bén của nàng ta lướt ngang người Gia Hỷ, khẽ hừ lạnh.

Buổi chiều, Từ phu nhân nhận được thiệp mời, vốn là trên đỉnh núi có hồ nước nóng, thường cùng chi có hoàng thân quốc thích được đến, nay Thịnh Vương gửi thiệp đến mời một phu nhân quan viên từ phẩm như này khiến Từ phu nhân hơi hoảng sợ. Hỏi qua tình hình buổi sáng mới biết Gia Hỷ gặp qua Thịnh Vương. Dù gì cũng là dịp tốt, Từ phu nhân lệnh cho người đưa cả Phùng Dạ Vãn lẫn Phùng Gia Hỷ đi trang điểm tắm gội.

Từ phu nhân bỏ thiệp trong tay áo, thông dong đến gặp Hàn thị, đây vốn là phúc của Hàn thị, lại nhẫn tâm bỏ rơi Gia Hỷ ở lại mới lọt xuống tay Nguyễn thị. Nguyễn thị không tranh thủ lần này khiến Hàn thị tức chết thì hơi phí.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Làm Loạn Phật Môn (trung)

Phùng Gia Hòa đã lên đến đỉnh núi, tối nay Thịnh Vương có tổ chức một tiệc chay nhỏ, tuy nằm ngoài không gian Linh Sơn tự nhưng Thịnh Vương tôn trọng Phật môn, không gây huyên náo nhiều.

Phùng Gia Hòa lòng vòng quanh hồ nước nóng, mới phát hiện có y phục cung nữ phơi trong một gian nhà gỗ nhỏ, nàng ta hít một hơi, vội vã mặc ngay vào. Vừa thay xong, thì đụng phải một ma ma lớn tuổi:

- *Người! Người mới hả? Nhanh chân đem cái này đến Bạch Lưu hồ, cẩn thận kẻo đổ.*

Phùng Gia Hòa cúi mặt nhận khay rượu, mờ mắt tìm đường đến hồ nước. Trong sương khói mờ mờ huyền hoặc, thân hình Thịnh Vương hiện rõ dưới làn nước, trông như một pho tượng hoàn mỹ.

Thịnh Vương tựa người vào thành hồ, nước đầu xuân ấm áp sáng khoái, nhìn bên trái một cung nữ đang đem rượu tiến vào, nhưng từ cổng chính bên phải, Vận Minh Huyện chúa xiêm áo mỏng manh cũng đang đi đến. Thịnh Vương chán ghét nhếch miệng một cái. Kỳ thực hẳn với Vận Minh Huyện chúa cái gì cũng không thích, nhưng ý từ phụ hoàng lại muốn từ hôn hẳn cùng Bạch gia, Bạch gia trung thành, phụ hoàng sợ hẳn có được nhà vợ thế lực ủng hộ lại gây uy hiếp với Thái tử. Bởi thế hẳn phải tỏ ra bán thân cũng miễn mộ Vận Minh Huyện chúa.

Thịnh Vương hừ lạnh, rằng ta muốn xấu mặt, hẳn sẽ để nàng ta xấu mặt. Cung nữ đem rượu cẩn thận đặt bình lên bàn đá cạnh mép hồ, hẳn nhìn sang, còn quá nhỏ tuổi, ước chừng chưa đến mười ba, nhưng đã được vào cung hầu hạ đều trải qua dạy dỗ chuyện chân gối. Thịnh Vương với tay kéo thất lung cung nữ kia xuống nước.

Phùng Gia Hòa bị lôi vào lòng Thịnh Vương, hơi nước mờ mặt ấm nóng, nàng sợ hãi bám vào cổ hắn càng khiến hắn điên cuồng. Thịnh Vương ba bước lột sạch y phục trên người Phùng Gia Hòa. Phùng Gia Hòa mừng rỡ, thành công rồi, thành công rồi, nàng thành công rồi, dù gì phụ thân nàng cũng là Thượng thư một Bộ, Thịnh Vương bức nàng hẳn sẽ cho nàng một danh phận đi, nàng vào được Vương phủ, Phạm di nương sẽ không bị đám ni cô bắt nạt, mà Hàn thị gặp nàng cũng không dám ngang ngược, còn có Phùng Gia Hảo luôn coi thường nàng, sẽ phải cúi đầu với nàng, Phùng Gia Hỷ ám toán nàng sẽ bị nàng đâm nát.

Phùng Gia Hòa liếc bên kia thì thấy gương mặt Vận Minh Huyện chúa cứng lại, tức tối, Phùng Gia Hòa nhếch mép một cái, ai bảo nàng ta vô phúc, chậm hơn nàng một bước. Phùng Gia Hòa lấy chất giọng yêu điệu nhất:

- *Vương gia!*

Thịnh Vương đẩy Phùng Gia Hòa sát vào vách đá, nhanh chóng thâm nhập sâu vào trong nàng, cảm nhận sự xết chặt khoái hoặc. Mà Phùng Gia Hòa lần đầu biết tư vị hoan ái, đau đớn không thôi. Nàng tự nhủ, tất cả rồi sẽ qua nhanh chóng. Bên kia, Vận Minh Huyện chúa đã bỏ đi. Thịnh Vương thỏa năn xong cũng rũ người ra khỏi mặt nước, để Phùng Gia Hòa một thân ế ẩm lỏa thể trong hồ.

Huỳnh Kien Công công lại gần Thịnh Vương, dò xét:

- *Nàng ta...*

Thịnh Vương nhìn lại gương mặt nữ nhân đang ngất trong hồ, tự thân khoác áo bảo tím sẫm:

- *Ghi lại tên họ!*

Vận Minh Huyện chúa ra tiệc từ lâu, cảnh vừa rồi làm nàng khó chịu, từ nữ phía sau lại thêm nắm đậm muối:

- *Tiểu thư, người cũng biết Thịnh Vương đến nay vẫn chỉ ở một Trắc phi ở đất phong, không phải là người ham mê sắc dục, chắc chắn cung nữ kia cố tình câu dẫn.*

Vận Minh gần khăn tay, gương mặt phùng phùng tức giận:

- *Tìm cho ra cung nữ đó, lôi về phòng của ta.*

Từ nữ kia nhanh chóng phản phờ người đi làm việc. Trên ghế chủ vị, Thịnh Vương xuất hiện, Lữ Định Ân cũng bên cạnh, không khí đang ồn ào liền im lặng. Gia Hỷ nhìn xung quanh, ở đây toàn những người quyền quý, nàng thấy không an tâm, vốn là gặp mặt sơ sài, cuối cùng lại được thiệp mời. Trên bàn đầy đủ hương sắc mỹ vị. Từ phu nhân đang nói chuyện với mấy phu nhân bên cạnh, Phùng Dạ Vãn không rõ có lọt vào mắt nhà nào hay không. Nơi đây mới hôn náo cũng tốt hơn Phùng phủ, Từ phu nhân phải nhân cơ hội mà tranh thủ.

Thịnh Vương uống một hớp rượu chay, liền cảm thấy nhạt nhẽo:

- *Hết tháng giêng mới hết chơi xuân, bản Vương đã lâu chưa quay lại kinh thành, thật sự nhớ phong vị nơi đây!*

Lữ Định Ân liền cười, hẳn biết Thịnh Vương muốn gì, liền ra sức tung hứng:

- *Kinh thành nổi danh nhất là giai nhân, giai nhân không chỉ xinh đẹp mà còn thông tuệ. Vương gia có muốn thưởng thức?*

Lữ Định Ân đã mở đường như vậy, các tiểu thư không hưởng ứng thật không phải. Vận Minh Huyện chúa vội vàng đứng dậy:

- *Viên Thụy* ca ca, *Đồng nhi* mới luyện một điệu *Hóa Phượng Thần Vũ*, người có muốn xem qua?

Trái ngược với hào hứng của Vận Minh Huyện chúa, Thịnh Vương lắc đầu:

- *Nàng cũng nói là mới luyện, vậy cũng chưa tinh thông, tốt nhất ta vẫn nên đợi lần sau.*

Thịnh Vương thật sự không muốn để Vận Minh Huyện chúa múa may, nàng ta dùng chỉ tục phẩn, chỉ sợ càng thêm bôi xấu, hôn thê hân, không thể có điều tiếng. Tứ phu nhân biết Phùng Dạ Vân một thân luyện vũ từ năm tuổi, vô cùng điêu luyện, nhưng bây giờ đoạt uy danh Huyện chúa lại bị không đủ can đảm. Gia Hỷ nhìn điệu bộ bút rứt của Phùng Dạ Vân, âm thầm muốn làm người xấu:

- *Điệu Hóa Phượng Thần Vũ này vốn đã thất truyền từ lâu, hôm nay không được xem qua thật tiếc nuối!*

Thịnh Vương hướng mắt đến nữ tử mặc áo màu xanh nhạt thêu họa tiết bạch hải đường, tao nhã thoát tục, càng nhìn càng có cảm giác mềm mại, làn da trong suốt kia dưới ánh sáng của những ngọn đèn trở nên lấp lánh, như hư như thật:

- *Phùng tiểu thư biết điệu múa cổ này?*

Gia Hỷ lấy khăn che miệng, lắc đầu, mớ trăm cái cũng rung rinh theo từng cử chi đoan chính yếu điệu, so với Nguyễn Tĩnh Hoa đại mỹ nhân đang đợi tuyền tử, nàng không xuất chúng, nhưng lại đem đến tư vị yếu ớt mỏng manh, chẳng phải nữ nhân như vậy mới được yêu chiều hay sao, đã xuyên không về, nàng phải vận dụng hết mọi lợi thế học được từ hiện đại:

- *Thật đáng tiếc, tiểu nữ không am tường cơ vũ, nhưng trong nhà có muội muội vốn rất thích ca múa, ngày đêm luyện tập!*

Phùng Dạ Vân thấy Gia Hỷ đề cao mình thì đưa ánh mắt vui mừng sang cảm tạ. Nàng ta đứng dậy, mỉm cười thì lễ:

- *Tiểu nữ là Phùng Dạ Vân, ra mắt Vương gia, Vương gia vạn phúc!*

Thịnh Vương gật đầu, để Phùng Dạ Vân lui xuống chuẩn bị xiêm y hân vũ. Gương mặt Vận Minh Huyện chúa thoát trắng thoát đỏ, nàng ta liếc mắt sang Gia Hỷ khai chiến:

- *Đều là nữ nhi Phùng phủ, Phùng tiểu thư không định góp vui gì?*

Tứ phu nhân vốn cảm kích Gia Hỷ đề bạt Phùng Dạ Vân, ngay lập tức giải vây:

- *Đại tiểu thư tính cách mềm yếu, không thường biểu diễn!*

Vận Minh Huyện chúa cười gằn:

- *Nói vậy Thịnh Vương cũng không đáng để nàng ta góp một tài nghệ sao?*

Thịnh Vương ho nhẹ:

- *Chúc nhi!*

Vận Minh Huyện chúa biết bản thân quá đáng liền im lặng. Gia Hỷ đứng dậy, mái tóc lỏng lẻo trần trên bờ vai gầy, nàng mỉm cười điềm tĩnh:

- *Nếu Vương gia cùng Huyện chúa đã muốn xem, thì Gia Hỷ xin hầu một khúc tì bà!*

Vốn Gia Hỷ không chuẩn bị đàn khi lên núi, nên người của Thịnh Vương đưa đến một cây đàn cổ vỏ cùng trăn quý, trên thân gỗ tỏa hương thơm ngát được khảm trăn châu sáng loáng, Gia Hỷ thử một tiếng đàn, trầm ấm thanh thoát. Vốn tì bà là sở trường của nữ chủ thân thế này, Gia Hỷ có chút tự tin, nàng ngồi xuống đôn gối giữa sảnh, bắt đầu gảy từng dây một.

Lữ Định Ân thờ phào nhẹ nhõm, hẳn biết khúc đàn này đây là Tương Tư Tình, khúc nhạc kể về nỗi nhớ khắc phồng của thiếu phụ khi trọng phu đánh giặc biên quan. Đầu khúc tiếng đàn nhẹ nhàng có chút buồn bã nhưng càng về sau càng réo rắt day dứt, có âm trầm hùng binh đao trắng lệ, có ni non tam sự riêng tư, kết khúc lại là hân hoan rộn rã khai hoàn.

Khi tiếng đàn dừng, cả sảnh yên lặng khác thường, Thịnh Vương phá lệ vỗ tay ba tiếng, mọi người dân ồ ạt vỗ theo. Vận Minh Huyện chúa cắn răng không thành tiếng, vốn định để Gia Hỷ xấu mặt, nào ngờ lại thành cơ hội để nàng trở tài. Phùng Dạ Vân thay xiêm y đó nực xuất hiện, điệu múa thất truyền này nàng đã luyện nhiều năm, nay thể hiện, khiến ai nấy đều xuýt xoa, Tứ phu nhân càng đẹp mặt. Một cháu gái một con gái đều có tư chất, mỗi hôn tốt đến với Phùng Dạ Vân chắc chắn sẽ không thiếu.

Phùng Dạ Vân hoàn thành bài múa, Thịnh Vương cũng ban thưởng đến nàng ta và Gia Hỷ, vốn là hai chuỗi phi thủy như nhau, nhưng riêng Gia Hỷ, Thịnh Vương không ngần ngại tặng luôn cây tì bà quý giá đó. Lữ Định Ân đôi mắt đen lại, hẳn chỉ sợ rằng Thịnh Vương có ý tứ cùng Phùng Gia Hỷ.

- *Vương gia, vật này quá quý hiếm, tiểu nữ thật sự không dám nhận!*

Thịnh Vương nhìn sang nàng một cái, màu tình lóe sáng trong màn đêm, miệng nhếch một nụ cười:

- *Nói Phùng tiểu thư nhận, thì tiểu thư cứ nhận, bảo kiểm phải gấp anh hùng, nhạc khúc của tiểu thư chỉ xứng khi đàn trên Điện Độc Cầm này thôi!*

Gia Hỷ tạ ơn rồi lui xuống, Tứ phu nhân vỗ vỗ khăn tay, tuy nói Phùng Dạ Vân vẫn nổi bật nhưng chiếm phong quan chẳng phải là Gia Hỷ sao, thấy nữ nhi thua thiệt, liền âm thầm ghi nhớ.

Một vài tiểu thư cũng đáng lên màn góp vui, nhưng tựu chung đều không gây chú ý như hai tiểu thư Phùng gia, cũng chỉ nhận thưởng là quạt lụa.

Vận Minh Huyện chúa đang không biết trút giận vào đâu, thì tì nữ nàng thì thào vào tai:

- *Tiểu thư, người vừa rồi trong hồ không phải là cung nữ! Nàng ta là Tì tiểu thư Phùng phủ.*

Vận Minh Huyện chúa hít đôi mắt to tròn lại, Phùng phủ có hai nữ nhi xinh đẹp tài hoa thì sao, chỉ cần có một kẻ ngu dốt, thanh danh đều bị hạ thấp.

Tần tặc, Thịnh Vương cùng mọi người đến con suối phía trước thà hoa đăng, Vận Minh Huyện chúa được Thịnh Vương nắm tay đi đầu tiên, sau đó mới dẫn theo cấp bậc. Chỉ là khi Tứ phu nhân cùng Gia Hỷ và Phùng Dạ Vân đến nơi đã thấy một màn ồn ào.

Vận Minh Huyện chúa đang quát tháo:

- *Người già dạng cung nữ có ý định gì? Là mưu hại Vương gia hay trộm gạo trộm tiền?*

Thịnh Vương xoa xoa mái tóc nhìn nữ nhân đang quý dưới đất, vốn là người hân vũ chung dụng xong, lại phát hiện không phải cung nữ, còn bị thị vệ bắt được, nếu nàng ta chỉ là thường dân thì dễ giải quyết sợ rằng tiểu thư nhà nào, cho dù hẳn là Vương gia, ở đây kính thành, không thể tùy tiện coi trời bằng vung. Hơn hết, hẳn còn muốn một cái thanh danh tốt trong mắt Hoàng thượng:

- *Đứng lên đi!*

Vận Minh Huyện chúa trừng mắt tròn tròn:

- *Viên Thụy* ca ca, à ta là cô tình trà trộn vào đây, tất có mục đích bất chính.

Tứ phu nhân chen lên trước nhìn qua, bà không tin vào mắt mình, người quý dưới đất không phải Phùng Gia Hòa ư? Nàng ta chạy lên đây để làm gì, Vận Minh Huyện chúa nổi tiếng chua ngoa, huống hồ Thịnh Vương là người trong mộng của nàng ta, nếu Phùng Gia Hòa có ý rù quyền Vương gia, thật không biết Vận Minh Huyện chúa sẽ làm ra chuyện gì.

Thịnh Vương nhìn sang Huỳnh Kị Công công, hẳn liền liên tiếng:

- *Vương gia, nàng ta tự xưng là Phùng Gia Hòa, nữ nhi Phùng Triều Thương thư Bộ binh!*

Vận Minh Huyện chúa bĩu môi khinh bỉ:

- *Xuất ra hai cái tài nữ, cứ tưởng Phùng phủ quân giáo nữ nhi tốt lắm, xem kìa cuối cùng là chạy đến đây bỏ lên giường Vương gia. Còn trơ trên đến mức già làm hạ nhân! Mặc ý phục cung nữ người không sợ bản thân phận sao?*

Phùng Gia Hòa không nói được gì, nàng ta nhỏ nấy giọt lệ trên má, gương mặt ảm ức đau đớn nhìn Thịnh Vương. Xung quanh mọi người chỉ trò bàn luận. Phùng Gia Hòa lao đến ôm chân Thịnh Vương, búi tóc muốn xõa tung trông thể lương vô hạn:

- *Vương gia, là Gia Hòa miễn mộ người, vốn chỉ một lần muốn nhìn thấy dung nhan người, nào ngờ phát sinh chuyện không nên! Gia Hòa không muốn người bị dị nghị, càng không muốn người phải chịu trách nhiệm. Được gần gũi Vương gia, Gia Hòa không có gì hối tiếc, ngày mai Gia Hòa sẽ xuống núi, xuất gia thành ni cô!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Làm Loạn Phật Môn (hạ)

Mọi người xung quanh ồn ào lên, hóa ra Thịnh Vương cũng tiếp nhận nữ nhi người ta rồi, mà đến họ tên cũng chẳng rõ, như vậy thật quá dễ dãi hay sao. Cho dù người ta có tìm cách quyến rũ, người không coi áo thì ai ép được người, mà người lại là Vương gia đây.

Thịnh Vương chán ghét nhìn Phùng Gia Hòa, thật rắc rối, nhưng bình sinh hắn giỏi nhất là đối mặt, liền ngay lập tức đỡ Phùng Gia Hòa dậy, tỏ vẻ áy náy:

- *Bản Vương vốn đã cho người ghi lại tên nàng, định rằng xong tiệc sẽ đưa nàng về phủ đệ, nào ngờ nàng lại đến đây, khiến Vận Minh Huyện chúa hiểu lầm.*

Có vẻ mới không hiểu Thịnh Vương đang chỉ trích Phùng Gia Hòa đã thất tình còn đòi danh phận, không biết xấu hổ nào loạn đến tận nơi đông người. Phùng Gia Hòa tuy biết Thịnh Vương không hài lòng nhưng nàng chỉ còn cách phóng lao liền theo lao, khóc rưng rức, mặt mũi quý gồi không chịu đứng lên. Vận Minh Huyện chúa quay ngoắt sang Thịnh Vương:

- *Viên Thuyết ca, chàng định nạp nữ nhân trơ trên này vào phủ?*

Thịnh Vương lắc đầu:

- *Hiện tại thì không thể, bản Vương định sau khi rước Vương phi mới nạp nàng ta vào!*

Phùng Gia Hòa nghe đến đó thì yên lòng, dập đầu xuống mặt đất:

- *Tạ Vương gia thương xót!*

Vận Minh Huyện chúa cười nhạt, chính thế ngoài nàng ra còn là ai khác, nàng không hành hạ Phùng Gia Hòa đến chết thì sẽ không mang họ Bạch nữa.

Sáng sớm hôm sau, Tứ phu nhân đưa Gia Hỷ cùng Phùng Dạ Văn hỏi phủ, khi đến cổng thì gặp xe ngựa của Đại phu nhân cũng vừa về. Hàn thị mặt mũi đầm đấm, phía sau là Phùng Gia Hảo, còn Phùng Gia Hòa không thấy đâu. Nguyễn thị đi ngang mặt Hàn thị, nói mất mấy câu. Cả hai đưa theo người tiễn về viện Lão phu nhân.

Khi Gia Hỷ bước vào, đã thấy Phùng Gia Hòa quỳ ở đó, hắn là ngay đêm qua sau khi biết chuyện, Hàn thị đã đưa nàng ta quay về. Có lẽ Phùng Gia Hòa đã quỳ một đêm, cả người nàng ta trắng bệch run run. Vừa hôm qua bị phá thân, lại chịu sự nhục, sau đó gấp rút đi đường xốc xuống núi lại chịu quý ở đây, nàng ta coi như có chút bản lĩnh.

Hàn thị tiến đến trước mặt Lão phu nhân, chưa kịp nói gì đã bị một tách trà Lão phu nhân ném tới, may không va vào người, chỉ rơi trên mặt đất. Hàn thị theo bản năng tay ôm bụng, sợ hãi lùi lại. Lão phu nhân nghiêm mặt:

- *Người dạy nữ nhi tốt lắm, nó theo người từ nhỏ, nay làm ra chuyện bại hoại như vậy, họ Phùng giấu mặt đi đâu?*

Hàn thị nhỏ mẩy giọt nước mắt:

- *Mẫu thân, là con dâu sai rồi, con dâu dạy dỗ nàng lại không nghe, cứ học theo đi nương!*

Đây là Hàn thị ngụ ý Phùng Gia Hòa chỉ là thứ xuất. Một thứ xuất gây ra chuyện xấu hổ không tính là quá lớn lao, thuận tiện đẩy luôn trách nhiệm về phía Phạm di nương. Phùng Gia Hảo tiến lên ngọt nhạt:

- *Mẫu thân đưa nàng lên nữa, nàng không chịu lên, lại ở dưới am ni có gặp Phạm di nương, sau đó không hiểu sao lại lên lút chạy lên hồ nước nóng cầu dẫn Vương gia!*

Đây là ám chỉ Phạm di nương xúi giục Phùng Gia Hòa, Phùng Gia Hòa không cãi được, không nói được, chỉ im lặng khóc rưng rức. Lão phu nhân hừ một tiếng:

- *Đi về hết đi, cái thứ xuất này dù gì Vương gia cũng nói sẽ nạp nàng ta, từ đây đến đó, nhốt nàng ta lại trong phòng, nửa bước không được đi ra! Chuyện này càng ít người biết càng tốt!*

Lại nhìn sang Hàn thị

- *Người cũng về phòng nghỉ ngơi, đang có thai đừng đi lại nhiều nữa.*

Thoảng chớp mọi người lui ra, cả phòng im lặng hẳn.

- *Đại tiểu thư, lão phu nhân gọi người.*

Gia Hỷ đứng lại, mỉm cười nhìn Vu ma ma rồi đi vào trong. Lão phu nhân nằm trên tháp, Vu ma ma đứng sau xoa xoa thái dương bà:

- *Đại ti nhi, chính xác là đêm qua đã có chuyện gì, kể lại cho tổ mẫu, ngoài Vương gia còn đặc tội với ai không?*

Gia Hỷ biết trong nhà Phùng Gia Hảo tính cách ngu ngốc lại được Hàn thị bảo bọc, Phùng Dạ Văn nịnh bợ khéo léo, tuy Lão phu nhân yêu thương nhất là hai đứa cháu gái này, nhưng bà còn chưa lắm cảm mà nhất nhất nghe theo. Phùng Gia Hòa có bị Thịnh Vương giết chết bà cũng không lo, chỉ lo nếu đặc tội quý nhân thì đường làm quan của Đại Lão gia không được hanh thông nữa. Gia Hỷ chậm rãi kể lại sự tình đêm qua, đặc tội cũng chỉ với họ Bạch, nhưng làm Thịnh Vương mất mặt, sợ Vạn Quý phi sẽ không bỏ qua.

Phùng Gia Hòa bị đẩy vào phòng khóa cửa lại, nàng ta nhìn y phục dơ bẩn thân thể đau nhức nước mắt liên trào ra. Trong bóng tối căn phòng, Phùng Gia Hòa chăm chăm nhìn ra cửa, nơi có khe sáng hẹp. Nàng sắp được vào Vương phủ, cho dù là thiếp thất, cũng là thiếp thất của Vương gia, nàng sẽ cho cả Phùng phủ này thấy, nàng không dễ bị bắt nạt, di nương nàng cũng không dễ bị bắt nạt. Phùng Gia Hòa cảm thấy đau quặn bụng, máu từ trong thấm ướt lần váy. Bị phá thân lại chịu dày vò cả đêm, đây là thương tổn thân mình đi. Nàng lẽ đến trước cửa phòng, chưa kịp gọi người đã ngắt xu.

Phùng Gia Hỷ chăm chăm đi về phòng, sự việc phát sinh nhanh chóng khiến nàng có chút ngỡ ngàng, nàng không hiểu được Phùng Gia Hòa bất chấp tất cả dè dặt làm thiếp, làm thiếp có gì vui sướng, một nửa hạ nhân, bị chính thế hành hạ, đến con cái cũng mang thân phận thứ xuất. Phùng Gia Hòa nếu yên vị thì chắc chắn cũng trở thành chính thế một gia đình nhỏ, sống một đời yên lành. Việc gì phải trèo lên người Vương gia để mang ô nhục.

Giữa buổi chiều, Hà ma ma đem đèn tâm đến liên sột sắng:

- *Lão gia ngày mai sẽ đi biên quan, sáng nay lão gia đến thăm Tứ tiểu thư, thấy nàng ta bất tỉnh dưới thân đầy máu liền quở trách phu nhân, Tứ tiểu thư đã được phân hạ nhân, cũng không cần khóa cửa nữa, nghe nói Tứ tiểu thư bị thương nhưng vẫn gấp rút làm giày cho lão gia kịp ngày mai!*

Gia Hỷ ung dung uống trà:

- *Chuyển biến nhanh thật! Phùng Gia Hòa đáng để ta học hỏi mà!*

- *Tiểu thư, mười ngày nữa Nhị lão gia hồi kinh, lão phu nhân nói người chuẩn bị thay Đại phu nhân đi đón.*

Gia Hỷ nhàn nhạt không trả lời, Nhị phòng là thứ xuất, lão phu nhân cũng không quan tâm mấy, Hàn thị có thai, Nguyễn thị nhanh chóng được Lão phu nhân trao hết quyền quản gia. Ai vậy đều bận rộn, chỉ có tiểu thư như nàng là rảnh rỗi.

- *Nhị phòng có Tam thiếu gia Phùng Hậu và Tam tiểu thư Phùng Điện Dung. Tam tiểu thư cùng tuổi với Nhị tiểu thư và Tứ tiểu thư. Lần này nghe nói Tam lão gia xin về kinh thành hẳn. Cũng chỉ một cái trắc tử phẩm, về kinh có lẽ hạ xuống một bậc.*

Gia Hỷ gật đầu, trong phủ lại náo nhiệt thêm rồi, Nhị phòng làm quan nhỏ ở xa, đất trong kinh quý như vàng, có tiền cũng không mua nổi, huống hồ gì trong phủ cũng chi thường thường bậc trung. Nhị Lão gia ở xa không dư dả mới quay về hưởng bóng râm Phùng phủ này. Hoặc Phùng Điện Dung đã đến tuổi cập kê nên mới lưu tâm hôn sự mà quay về.

- *Ai sẽ cùng đi với ta?*

Hà ma ma lắc đầu:

- *Có lẽ là Đại thiếu gia, nó thì cũng không hỏi rõ ràng.*

Gia Hỷ nhắm mắt dưỡng thần, lại phản phó:

- *Ngày mai chuẩn bị xe ngựa, ta muốn đến Bích Ba trang một chuyến.*

Hàn thị nằm trên giường, nhìn bóng lưng Tứ Hồng lui ra khỏi cửa, Tạ ma ma thổi ngạt thuốc dưỡng thai dứt cho bà:

- *Phu nhân, thuốc đáng mới tốt, vì tiểu hài tử trong bụng, người uống đi.*

Hàn thị trở mình, giọng lo lắng:

- *Ma ma nói xem, lão phu nhân đưa cái Tú Hồng bộ dáng là lời dò sang đây làm gì? Một Phạm di nương khó khăn lắm mới đi, một Tú Hồng yêu ma đã đến!*

Tạ ma ma ngại chút hương hoa trên y phục Tú Hồng còn sót lại trong không khí:

- *Phu nhân đang có thai, không tiện hắt hạ, Phạm di nương cũng bị đuổi rồi, lão gia không thể màn không gói chiếc được! Trong nhà nào mà mẹ chồng không nhét người đến giường con trai chứ!*

Hàn thị càng khó chịu, tuy nói là như vậy, nhưng Đại lão gia sắp đi xa, nếu chuyện này đem theo Tú Hồng chắc chắn chín phần sẽ hoại thai, khi đó trong nhà lại thêm một cái di nương nữa.

Tạ ma ma hiểu nỗi khổ tâm của chủ nhân, hạ chén thuốc xuống, nhỏ giọng:

- *Phu nhân lo lắng làm gì, nữ nhi có trăm thứ bệnh không thể mang thai được, mà mang thai được chưa chắc sinh ra được, sinh ra được cũng không hẳn nuôi lớn được!*

Hàn thị hơi yên tâm nhưng vẫn tỏ vẻ không hài lòng:

- *Xưa ma ma cũng nói vậy, cuối cùng Phùng Gia Hy vẫn sống đến bây giờ!*

Tạ ma ma lắc đầu:

- *Vốn là khi đó nàng ta yếu ớt như con mèo, cứ nghĩ để tự sinh tự diệt, phu nhân cũng mang thai Nhị tiểu thư, nò thì mới không dám sát sanh! Lại thành để lại nghiệp chướng!*

Hàn thị phát phát tay:

- *Một cái nữ nhi, có thể gây ra bao nhiêu chuyện, năm nay cập kê rồi, kiếm một nhà cao môn đại hộ mà gả đi, làm thiếp cũng được mà chính thê thứ xuất cũng được, không cần quá cao, chỉ cần có chỗ hữu dụng là được rồi.*

Tạ ma ma nhìn Hàn thị uống hết chén thuốc, mới thu về:

- *Còn cái Phùng Gia Hòa đó?*

Hàn thị hừ lạnh:

- *Con thiếp thất thì đi làm thiếp thất, chỉ sợ nó óm hận, để xem ý Thịnh Vương thế nào, đã thất trình mà không được chấp nhận, đuổi về thôn trang là xong.*

Tạ ma ma đỡ Hàn thị nằm xuống, Nhị phòng sắp về, năm đó cái chết của Lữ phu nhân...

- *Phu nhân, chuyện Nhị phòng?*

Hàn thị trở mình:

- *Đã lâu như vậy, ai còn chứng cứ gì, mà nếu còn thì sao, bọn họ về đây không phải để ăn bám ta sao?*

Tạ ma ma nghe tiếng Hàn thị thờ đều mới lui ra. Hàn thị bà đã hầu hạ hai mươi năm, không khác gì nữ nhi ruột thịt. Sống trong danh môn không dễ, sắp tới có lẽ Phùng phủ còn nhiều biến chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ngựa Tử Người Tử

Phùng Nhị lão gia ngồi trong xe ngựa, vốn về kinh thành đi bằng đường thủy là lợi nhất, chỉ mất năm ngày xui dòng Thần Giang, nhưng tiền đi thuyền đắt gấp ba lần so với đi xe ngựa, cho nên không cách nào khác nhị phòng đành phải ngồi mười mấy ngày, đầu xuân mặc dù băng trên các con sông đã tan nhưng trời vẫn lạnh, ngồi ề ẩm từ mừng bầy tết đến giờ, Phùng Điền Dung đã có chút chịu đựng không nổi.

Nhị phu nhân mở rượu đỏ ra kiểm tra lại, trước khi vào kinh, bà đã đánh cho Phùng Điền Dung hai bộ trang sức vàng khảm ngọc bích và trân châu, tuy chỉ là vàng mớng, đồ khảm cũng không phải cao cấp nhất, nhưng đây là kiểu dáng mới mẽ ở kinh thành. Nhị phu nhân tính toán vậy, vì chi phí làm bên ngoài rẻ hơn, vàng cũng không phải nguyên chất. Quần áo bốn mùa đều đầy đủ, hồng bao cho người hầu cũng không thiếu, mà quà ra mắt tuy không trân quý nhưng rất lạ lẫm, phần son cũng thủ công tự làm, vừa tiết kiệm lại được xem như có tâm.

Nhị phu nhân nhìn Phùng Điền Dung ngủ gật, thấy tay nàng sơ sãi, liền lấy đồ cưới bán thân đem hai vòng mã não màu đỏ tươi có ánh cam chốt khóa bọc vàng đeo lên, cho dù không có tiền, cũng không để Phùng phủ khinh bị được, tam phòng ớ đó làm ra vẻ đáng thương, quanh năm vẫn thiếu thốn giặt áo vá vai đó sao.

Rời kinh đã nhiều năm, từ khi Phùng Điền Dung mới hai tuổi, đến giờ quay lại nếu vẫn nghèo khó không biết Hàn thị sẽ tỏ thái độ như thế nào, năm xưa khi vào Phùng phủ, chính thê của Đại lão gia còn là Lữ thị, so với Hàn thị thâm hiểm bấy giờ, Lữ thị coi như biết điều hơn, chưa từng gây khó dễ hay chỉ trích nhị phòng, lại còn bỏ tiền riêng để giúp đỡ. Năm đó khi bị Hàn thị bức phải rời phủ, Nhị phu nhân còn thấy Đại tiểu thư bị hắt hủi ra một gian viện trống hoắc tận góc hoa viên, gần phòng cũ, bấy giờ không biết nàng đã sao rồi.

Trong tay chi có hai ngàn lượng bạc, sắp đến Phùng Điền Dung xuất giá, Nhị phu nhân vẫn đang lo lắng dò cuời từ đầu ra, chưa kể Tam thiếu gia cũng chuẩn bị thành thân đi. Nhị phu nhân họ Mẫn, nhà mẹ cũng chỉ là quan nhỏ, thanh sạch nhưng nghèo khó, đôi bà trong nhất là thanh danh, cho nên luôn tỏ ra hào phóng. Nhị lão gia mỗi năm kiểm về không nổi hai trăm lượng bạc, Nhị phu nhân nhờ vào một cái điền trang trồng hoa quả mà tích cóp được từng ấy tiền đã là rất giỏi, huống hồ còn một cái Văn di nương đang có đứa nhỏ ba tháng ngày ngày đòi tở yễn gà hầm nhân sâm bồi bổ.

Phùng phủ.

Phùng Gia Hy cẩn thận để Vịnh Đan vấn tóc, một cái thanh lịch nhẹ nhàng, y phục cũng vàng nhạt thêu hoa xanh, quần lụa lục trông cực kì thoải mái, trên đầu cũng chỉ cài một đoá hoa làm bằng ngọc. Hôm nay nàng đến Bích Ba trang, vốn dĩ trong năm đã phải đi, lại vương mắt nhiều sự tình, rằng là chủ nhân chân chính nếu không đến đó chúc tết thì kẻ dưới không an lòng.

Phùng Gia Hy lên xe ngựa, ngồi trong cùng, tựa lưng vào nệm êm ái, Hà ma ma cùng ngồi đầu tiên, có thể nhanh chóng xem xét tình hình, mà Vịnh Đan đối diện nàng, dễ dàng hầu hạ. Ra khỏi cổng thành, không khí mát mẻ hẳn, trời cũng còn rất sớm, hừng đông vừa mới lên, Vịnh Đan giờ điểm tâm ra:

- *Tiểu thư có dùng thêm chút gì?*

Phùng Gia Hy chọn thêm một cái bánh bao nhân rau cải, nàng thích thanh đạm, ăn xong lại uống ít sữa. Hà ma ma trầm trồ:

- *Tiểu thư thật giống Lữ phu nhân đi, thích nhất là rau cải, rau cải xào, rau cải muối, canh cải hầm gà, toàn là cải!*

Trong lòng ngực Gia Hy nhói đau một cái, nàng xuyên qua đã lâu, thân thể này gần như hòa làm một với nàng, nàng đau những nỗi đau của nó, chịu những cảm xúc của nó. Gia Hy cảm giác mắt mát, nước mắt không tự chủ rơi xuống:

- *Ma ma, bà theo mẫu thân ta cũng đã lâu đúng không?*

- *Nó thì vốn chỉ là người hầu tam đẳng, thường ngày cũng chỉ lo chuyển lật vật như đưa quần áo đi giặt, đem hoa đến cắm, chuẩn bị nước tắm,... Nhưng phu nhân đối xử với chúng nó thì rất tốt, sau này người mất, hầu hết đều bỏ phu mà đi, chỉ còn lại nó thì ngày đó phu nhân phân phó chăm sóc tiểu thư!*

Gia Hy không hỏi cũng biết từ nữ thiếp thân của mẫu thân nàng chắc chắn đã bị Hàn thị hạ độc thù, hôm nay không phải trong phủ, cũng không lo lắng tai vách mạch rừng, Gia Hy trầm giọng hỏi điều bấy lâu nay nàng luôn canh cánh trong lòng mà không sao giải thích được:

- *Vì sao mẫu thân là chính thất, mà Đại thiếu gia của kẻ mẫu lại hơn ta những ba tuổi?*

Hà ma ma nghe đến thì gương mặt lập tức đỏ ửng lên, hơi thở phập phồng tức giận:

- *Vốn hôn sự của Lữ phu nhân và lão gia là do hai nhà訂 ước từ trước. Có điều sau khi tiền để lên ngôi Lữ gia vì trung thành thành sự sụp! Cho nên lão phu nhân cũng không mặn mà nữa. Mà Lữ phu nhân ngày đó đem một thân vô số đồ cưới đi vào, lão phu nhân mới có chút niềm nở!*

Hóa ra là thế, vốn là không nguyện ý nên rất nhanh sau khi hạ sinh nàng, mẫu thân nàng mới bị ần qua đời mà không bị ai truy cứu:

- *Vậy khi nào kẻ thù vào phủ?*

Hà ma ma bĩu môi:

- *Hàn phu nhân khi đó còn là tiểu thư Hàn phủ, lão gia đính ước với Lữ phu nhân xong thì phải ra biên ngoài hai năm, trong ngày đính ước làm ra chuyện bất chính với Hàn phu nhân, đến khi lão gia quay về thì Đại thiếu gia đã hai tuổi. Mà Hàn phu nhân cũng bị Hàn gia đẩy đến thôn trang. Lão gia không hủy hôn với mẫu thân người được nên buộc phải cưới, lại đưa Hàn phu nhân quay lại trong kinh trở thành ngoại thất.*

Gia Hỷ cười nhạt, Phùng Gia Hào cứ như vậy thua nàng chỉ có mấy tháng, phụ thân nàng quả thật sùng ái Hàn thị mà:

- *Mẫu thân ta vì sao qua đời mà ma có biết chút gì không?*

Hà ma nói đến đây thì nghẹn ngào:

- *Vốn là trong thời gian hoà thai người, Hàn phu nhân cũng hoà thai Phùng Gia Hào, chỉ sau người có mấy tháng, khi Lữ phu nhân sắp sinh, lão gia thỉnh chỉ Hoàng thượng cưới Hàn phu nhân trở thành bình thê!*

Gia Hỷ nghe thân người run lên một cái:

- *Vô liêm sĩ, thật vô liêm sĩ!*

- *Trong phòng sinh, phu nhân nhận được tin Hàn phu nhân trở thành bình thê, cho nên...xuất huyết...qua đời!*

Gia Hỷ nghe toàn thân lạnh run, cái tin đó còn ai có thể truyền đến, nếu không phải do chính Hàn thị, sợ rằng phụ thân nàng quá bạc tình mới khiến mẫu thân thương tâm liệt phế, cho nên khi yếu ớt nhất, chuyện Hàn thị nâng thành bình thê đã khiến bà nhanh chóng suy sụp!

- *Lão phu nhân không phản đối?*

- *Lão phu nhân ban đầu nhất quyết không chịu, nhưng khi đó bên Hàn phủ đã đem một chức quan cho Tỉ lão gia, Hàn phu nhân mới đành chính ngôn thuận bước vào cửa!*

Một nhà tham tiền! Tham lam đến độ có thể bỏ thể diện để cầu vinh hoa, một ngoại thất có thứ trưởng tử đột nhiên trở thành nội tử có đích trưởng tử, lão phu nhân quả thật quá thiên vị tứ phòng. Sợ rằng cái chết của mẫu thân nàng với lão phu nhân chỉ đáng một cái chức quan cho Tỉ lão gia. Trong tâm Gia Hỷ cực kì khó chịu, cảm giác uất hận không nói nên lời.

- *Phụ thân ta tuyệt tình vậy sao?*

Hà ma cười gượng:

- *Thứ cho nó tí nói thẳng, vừa qua một trăm ngày, lão gia đã rước Hàn phu nhân về sống trong chính viện của Lữ phu nhân, Hàn phu nhân cho người thay mới toàn bộ, hủy tất cả đồ vật của Lữ phu nhân, cả Phùng phủ này không ai nói một lời. Sau cùng lão gia còn đem toàn bộ đồ cưới Lữ phu nhân giao cho Hàn phu nhân!*

Gia Hỷ tay nắm thành quyền, nàng uống hớp trà, bình tâm hạ hỏa:

- *Vậy Phạm di nương thì sao? Phùng Gia Hòa là sinh cùng năm với Phùng Gia Hào?*

- *Phạm di nương là nữ nhi của một người hầu lão phu nhân, lão phu nhân chán ghét Hàn phu nhân nên khi Hàn phu nhân vừa qua cửa đã đem đến cho lão gia!*

Gia Hỷ chăm chú lắng nghe, vì là con của người cũ cho nên khi Phạm di nương làm ra tội ỏ nhục đó, lão phu nhân cũng chỉ để đi tù, không nhẫn tâm giết chết, mà Hàn thị có hận đến mấy cũng không dám trừ bỏ Phùng Gia Hòa, đến bây giờ khi Phùng Gia Hòa đã thất thân, lão phu nhân cũng không đem gia pháp áp lên người nàng ta.

Xe ngựa đang đi thì khựng lại một cái, con ngựa cũng lồng lên, hí vang rồi phóng bạt mạng rồi đường lớn chạy thẳng vào rừng. Tim Gia Hỷ đập thình thịch, không, không thể cứ vậy chết đi.

- *Tiểu thư, phu xe đã biến mất rồi!*

Gia Hỷ nắm chặt tay Vĩnh Đan lại, trấn an hai người:

- *Không sao, tìm cách để ngựa dừng lại, hoặc nhảy xuống!*

Gia Hỷ vén rèm nhìn ra, dưới chân sỏi đá lồi nhô, tốc độ quá nhanh nếu bây giờ nhảy ra e rằng không chết cũng tàn phế.

- *Tiểu thư, phía trước, là vực sâu!*

Vực thẳm? Ai hại nàng, Hàn thị? Phùng Gia Hòa? Là ai? Con ngựa đột ngột rống lên một tiếng dài, xe ngựa lao đảo rồi đổ ập xuống, trượt đến miệng vực thì dừng lại, đầu nàng đập vào gỗ cứng, lò mò thấy có bóng người đến, rồi sau đó, bàn thân nàng chìm vào màn đen.

Vĩnh Đan sờ trên đầu, có chút máu, nhưng tiểu thư không có máu, nàng thở ra, Hà ma ma cũng bất tỉnh nhân sự, Vĩnh Đan nghe tiếng người bên ngoài, nàng đập đập vào xe:

- *Cứu với!*

Có nhóm người mặc giáp sắt tiến đến, đập vỡ xe ngựa, rồi kéo lê đưa các nàng ra ngoài. Vĩnh Đan đỡ lấy tiểu thư nàng, luôn miệng cảm tạ:

- *Đa tạ, đa tạ các vị quan nhân!*

Nàng nhìn ra trước đầu xe, vực sâu hun hút như không có đáy, bên dưới mây mờ vẩn vù. Mà con ngựa kéo đã bị ai đó phóng đến mười mấy cây thương, máu me tràn trên mặt đất, ngựa đã chết.

Tiếng binh lính đều đều vang lên:

- *Tham kiến Quận công!*

Vĩnh Đan vội vàng quỳ xuống:

- *Tạ ơn Quận công cứu mạng tiểu thư nô tì!*

Khi Gia Hỷ tỉnh lại đã thấy bản thân nằm trong một căn nhà gỗ, bốn phía cửa sổ khép hờ treo rèm ngọc thạch xanh nhạt, tuy là kiểu nhà gỗ để nghỉ trưa mùa hè nhưng lại bài trí hết sức xa hoa, có lò sưởi nhỏ, bàn ghế giường tủ đều là gỗ tử đàn, chân đệm sẫm màu nổi bật họa tiết kỳ lân thêu bằng chỉ vàng chi bạch bên trong lót lông thú ấm áp vô cùng. Vĩnh Đan đã tựa vào thành giường ngủ gục, trên đầu nàng bằng một dải trắng, máu có hơi thấm ra:

- *Vĩnh Đan! Vĩnh Đan!*

Vĩnh Đan hơi cựa người, lại giật mình bừng tỉnh:

- *Tiểu thư! Người tỉnh rồi sao! Thật làm em lo chết?*

- *Em có sao không? Hà ma ma đâu?*

- *Em chỉ bị trầy trụa chút ít, Hà ma ma đã theo thái y lấy thuốc cho tiểu thư!*

Gia Hỷ nhủ mảy:

- *Thái y?*

Vĩnh Đan đỡ nàng ngồi dậy, cẩn thận kê gối mềm phía sau:

- *Người cứu chúng ta là Huy Quận công, Tam Hoàng tử của Hoàng thượng!*

- *Huy Quận công?*

- *Vâng! Đây là nơi huấn luyện ngựa chiến của Quận công gia!*

Gia Hỷ thoi tò mò, nhưng sợ nhớ ra, nàng liền khẩn trương:

- *Con ngựa?*

Vĩnh Đan lắc đầu:

- *Đã chết rồi, người của Quận công gia ra tay kịp thời!*

Gia Hỷ không nói gì nữa, ngựa đã chết nhưng nàng còn chưa rõ kẻ đứng sau, chiều này quả thật âm hiểm, nếu như thành công, không ai sẽ nghi ngờ, đều mặc nhiên coi đây là một tai nạn.

Bên ngoài có một cung nữ tiến đến:

- *Tiểu thư tỉnh rồi à? Người ở đây có thoải mái không?*

Gia Hỷ vừa nhìn người đứng dậy thì phát hiện chân truyền lên một trận đau đớn, lúc này nàng mới cảm nhận được chân nàng đã được băng bó kỹ. Cung nữ kia vội vàng:

- *Tiểu thư đừng đứng dậy, thái y dẫn đi tiểu thư phải kiêng đi lại trong nửa tháng, thay thuốc đều đặn. Quận công gia sắp đến đây, ta cũng chỉ truyền lại. Ta tên Hồng Tụ.*

Gia Hỷ mỉm cười, ra hiệu Vĩnh Đan lấy hồng bao đưa đến:

- *Tạ ơn Hồng Tụ có nương!*

Hồng Tụ nhét bao tiền vào tay áo, thấy trọng lượng không nhẹ ý cười càng thêm sâu:

- *Tiểu thư cứ nghỉ ngơi, bên Phùng phủ, Quận Công gia đã cho người đến thông báo, ta cũng đã để nhà bếp chuẩn bị thức ăn. Nếu thiếu gì cứ cho người đến báo với ta.*

Gia Hỷ cảm tạ thêm một lần nữa, Vĩnh Đan tiến nâng ta ra khỏi cửa, Hồng Tụ quay đầu lại, lời nói mập mờ ẩn ý, vẻ mặt có chút ghen tị:

- *Tiểu thư thật sự là có phúc đấy!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Trong Họa Có Phúc (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hàn thị tiến người của Huy Quận công ra khỏi phủ mới thu lại nụ cười, âm trầm trở về. Lão phu nhân biết chuyện Gia Hỷ đi trang viên thì xe ngựa gặp nạn đã tỏ ra khó chịu, cả năm nay trong phủ đều mật mù chướng khí, dâng hương cầu Phật vừa qua chưa hết mấy ngày lại có chuyện tanh máu xảy ra.

Hàn thị quay về viện, Phùng Gia Hào đang ngồi trong phòng bà, mấy đầu móng tay thon dài son đỏ rực lưa chi thêu. Hàn thị đề Tạ ma ma đuổi hết người hầu ra ngoài mới tức giận ngồi xuống:

- *Con xem con đã làm ra trò gì? Bây giờ nó không chết còn được Huy Quận công cứu mạng!*

Phùng Gia Hào bĩu môi, tay vẫn không ngừng vắn vẽ sợi chỉ:

- *Mẫu thân sợ cái gì? Phùng Gia Hỷ không chết cũng có thoát nạn được đâu? Huy Quận công là ai chứ?*

Hàn thị nhận ly trà từ tay Tạ ma ma, đúng, Huy Quận công tuy là Tam Hoàng tử, nhưng mẫu thân thực chất chỉ là một cái thứ xuất con thiếp thất, sau vào cung bao năm cũng không qua khỏi bậc Quý nhân, cuối cùng lại bị tội mà chết. Huy Quận công không được Hoàng thượng yêu mến, không có đất phong chỉ có phủ đệ, tước phong cũng thấp nhất trong các Hoàng tử đã trưởng thành.

Phùng Gia Hào cười cười:

- *Hào sắc phông đăng, thông phòng thành dân, chưa có chính thê đã nạp mười mấy phòng thiếp thất, bộ dáng thô kệch, suốt ngày chỉ theo đám quần là áo lượt trong kinh!*

Hàn thị hạ hỏa đôi chút mới nhủu mày:

- *Nhưng dù gì hắn cũng là Quận công...*

Phùng Gia Hào âm trầm:

- *Nương, Quận công thì sao? Phùng Gia Hỷ nếu bên ngoài thất thân cùng hắn, thì cao lắm cũng chỉ là quý thiếp, nàng ta trở thành thiếp của Quận công nghĩa là chúng ta có quan hệ cùng hoàng thân quốc thích.*

- *Phùng Gia Hòa cũng sắp là thiếp của Thịnh Vương đấy thôi, so với Huy Quận công, Thịnh Vương tôn quý hơn nhiều lần!*

Phùng Gia Hào buông sợi chỉ trong tay xuống, như không tin vào mắt mình mà nói:

- *Nương bị tổ mẫu quản lâu đến mức nhụt chí rồi ư? Phùng Gia Hòa có vào Vương phủ hay không còn chưa rõ, mà có vào được thì Vạn Minh Huyện chúa bỏ qua cho nàng ta à? Vạn Minh Huyện chúa là ai chứ, chua ngoa cay độc! Và lại Vạn Quý phi trong cung để cho một thứ xuất bồi nhọ Vương gia hay sao!*

Hàn thị nghe con gái nói thì xấu hổ, đúng là mấy năm nay yên bình quá khiến bà quên mất hiểm ác nội viện, nữ nhi sắp cập kê, nội phòng sắp hồi kinh, không thể cứ chùn tay như vậy được. Hàn thị vuốt ve tóc con gái:

- *Nữ nhi ngoan, mẫu thân có hài tử lại bỏ bê con, lần này mẫu thân sẽ thay con an bài cải hôn sự này của Phùng Gia Hỷ!*

Phùng Gia Hào cười, lại ta vào lòng Hàn thị làm nũng, hình ảnh tuần mỷ phiêu dật của Liên Thành Hầu hiện lên trong đáy mắt nàng, Hàn thị biết tâm tư nữ nhi mới lớn cũng ngọt ngào:

- *Liên Thành Hầu này, chỉ ít mẫu phi hắn vẫn là người Tương gia, thân phận hiển hách, con tính toàn như vậy cũng không sai!*

Bích Ba trang:

Triệu Từ Đoạn một thân tím sẫm, đang chăm chú đánh giá số sách, mấy tháng qua, hắn đã đổi toàn bộ người của Hàn thị thành thân tín bản thân, lại mình bạch chuyện tiền bạc. Vốn phần hồi môn này của Phùng Gia Hỷ so ra trong thế gia thì không nhiều nhưng một nhà tam phẩm như Phùng phủ cũng là không ít. Bên ngoài có tiếng hạ nhân chạy vào:

- *Thiếu giám, Phùng Đại tiểu thư gặp nạn trên đường đến đây, tạm thời đã ở lại Hôe viên rồi ư!*

Triệu Từ Đoạn tuy sững sốt một chút, nhưng nét mặt không thay đổi, phát tay cho người lui. Hôe viên là trại ngựa của Thái tử, thường ngày Huy Quận công vẫn đến đó. Nhưng Phùng Gia Hỷ nếu có quan hệ gì với đám người Thái tử lại không hay lắm. Phùng Triều nếu vẫn giữ cái danh trung lập thì là miếng mồi cho Thái tử và Thịnh Vương tranh nhau. Bình Bộ là cái duy nhất mà Liên Thành Hầu muốn nắm giữ, bắt lợi là hiện tại Hầu gia vẫn chưa quay lại kinh thành được. Đường đó còn dài. Triệu Từ Đoạn chuẩn bị ngựa, cùng mấy tay chân rời khỏi Bích Ba trang, nhắm Hôe viên đi thẳng.

Phùng Gia Hỷ nửa nằm nửa ngồi trên giường, vết thương tuy không nặng nhưng động đến xương cốt vẫn nên tĩnh dưỡng nhiều. Mấy ngày nửa nệm phòng đến kinh thành, có lẽ chuyện này Phùng Dạ Văn thay nàng đi đón người. Gia Hỷ mất mấy ngày, nghĩ rất lung, rốt cuộc cũng chỉ có thể đoán là Hàn thị hăm dọa, có lẽ hôm trên Linh Sơn tự, nàng biểu diễn một khúc ti bà, lại nâng kính điểm như vậy, khiến Phùng Gia Hào ghen ghét. Có điều đây là khu vực gần trại ngựa Thái tử, nắm phần có thể được người cứu. Hàn thị sao lại chọn nơi này ra tay.

- *Tiểu thư, Triệu Thiếu giám đến!*

Gia Hỷ hơi giật mình, nàng mỉm cười:

- *Mời Thiếu giám vào đây, nói chân ta đi lại không tiện.*

Vĩnh Đan còn chưa quay lại đã nghe tiếng cười khanh khách ngoài rèm, Triệu Từ Đoạn thân nhiên bước vào, y phục tím thêu hoa sen đỏ, u linh mỹ hoặc. Hắn phát tay đề Vĩnh Đan lui ra ngoài rèm ngọc, bản thân tự pha trà uống:

- *Huy Quận công đối với nàng không tệ mà, Đại Hồng Bảo* quý như vậy cũng đem đến cho nàng!*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Vốn Gia Hỷ tài sơ học thiển, không biết thưởng trà, trà quý đến độ nào đưa đến đây đều vô nghĩa.*

Triệu Từ Đoạn đổi mặt, lấy giọng nghiêm nghị:

- *Con ngựa kia đã bị hạ thủ, đại khái là dùng kim châm trên bõm ngựa, khiến ngựa điên lên.*

Phùng Gia Hỷ thờ dài, nàng cũng biết ngựa có vấn đề, nhưng máu chó là người hại nàng, làm việc sạch sẽ như vậy, cứ cho là Hàn thị, nàng cũng đầu lúi ra ngoài ánh sáng được. Triệu Từ Đoạn nhìn vẻ suy tư của nàng:

- *Phu xe, đã bắt được!*

Gia Hỷ trong lòng khản trương:

- *Đã bắt được?*

- *Trong người có rất nhiều tiền vàng, đang trên đường bỏ trốn thì bị người của ta tìm thấy. Hắn hiện tại vẫn sống, bị giam ở Bích Ba trang.*

- *Hắn có khai gì không?*

Triệu Tử Đoạn cười cười:

- *Hắn khai là Phùng Tứ phu nhân sai khiến, nàng thấy thế nào?*

Gia Hỷ nhủ mảy, lời hắn khai chắc chắn là sự thật, nhưng nếu là Nguyễn thị hạ thù lên nàng thì nàng không tin, chuyện này phải liên quan đến Hàn thị, nàng còn chưa đụng chạm đến lợi ích Phùng Dạ Vân, Nguyễn thị đã được quyền quản gia, thời gian này sẽ không làm ra chuyện hại nàng. Nhưng người của Triệu Tử Đoạn đã lấy cung thì làm sao phu xe còn có thể giả dối được. Nghĩ không ra, đầu nàng lại đau không thôi.

- *Kỳ thực nàng cũng không cần phải đến Bích Ba trang làm gì, ta đã lấy hồng bao thưởng cho bọn họ trên danh nghĩa nàng, và lại người làm đều là thân tín của ta, nàng đến hay không cũng không quá quan trọng!*

Gia Hỷ cũng chỉ lắc đầu, nếu biết trước sự tình ra nông nổi này, nàng cũng không rời phủ mà chuốt họa vào thân:

- *Tạ Thiếu giám chu toàn! Có điều họa này nếu bây giờ không gặp sau này cũng khó tránh khỏi.*

Triệu Tử Đoạn âm trầm, hắn biết trong trạch môn nàng sống cũng chẳng dễ dàng gì, và lại ngoài thân cơ diệu toán như Liên Thành Hầu, mấy ai phát hiện được âm mưu ám hại bản thân:

- *Hại người sẽ bị người hại, e là kiếp nạn lần này của nàng vẫn chưa kết thúc đâu!*

Triệu Tử Đoạn nhìn tích trà đã nguội, màu của Đại Hồng Bào càng trở nên sẫm đỏ hơn, lòng lạnh lại:

- *Nơi này bất quá cũng không an toàn, nàng có muốn về phủ?*

Gia Hỷ cười yếu ớt:

- *Thật sự là rất muốn nhưng đường núi dốc này, chân vẫn còn rất đau đớn, sợ rằng không thể ngày một ngày hai!*

Triệu Tử Đoạn mặt mày đen lại:

- *Ta có ít thuốc cao, là loại thượng hạng chữa thương, đã đưa cho ti nữ của nàng rồi, còn nữa, Huy Quận công làm người vốn không tốt lành gì, nàng nên cẩn thận hân.*

Vĩnh Đan tiễn Triệu Tử Đoạn qua khỏi cổng nơi quay lại, đưa thuốc đến cho Gia Hỷ, cẩn thận rót nàng uống. Gia Hỷ trở mình trên giường, hồi sau mới phản phác:

- *Viết một lá thư, mời Lữ Tam tiểu thư đến đây, nói ta bị thương, trong phủ bận rộn, nhị phòng sắp về, mời nàng ta đến nói chuyện đỡ buồn.*

Vĩnh Đan tuy không hiểu vì sao tiểu thư lại coi trọng Lữ Mộng Oánh, nhưng nàng đoán chắc Lữ Mộng Oánh sẽ đến, bởi nàng ta còn phải dựa vào tiểu thư để được đi hội hoa của Vạn Quý phi. Bởi thế cho nên, ngày trưa hôm sau, Lữ Mộng Oánh đã đến Hộc viên, nàng ta như gió xuân, xuất hiện mang theo rộn rã tiếng cười.

Lữ Mộng Oánh được bố trí một gian nhà gỗ ngay cạnh bên Gia Hỷ, sáng sớm đến tối mặt nàng ta đều ở cạnh Gia Hỷ, chuyện trò đùa vui.

- *Muội nghe sau khi Phùng Đại lão gia hỏi kinh, Hoàng thượng sẽ ban thưởng lớn!*

Hàng năm sau khi hết mùa đông, thổ phi tử Mạt Quốc hết thức ăn dự trữ đều tràn sang cướp lương thực gia súc ở biên giới, sau khi phụ thân Gia Hỷ quay về đều nhận thưởng, năm nay Bình bộ nhận được tiền từ tay nàng xuất ra, Hoàng thượng sẽ thưởng lớn Phùng gia hơn mọi khi, điều này không có gì lạ lạ.

Lữ Mộng Oánh thấy Phùng Gia Hỷ không quan tâm lắm, mới mập mờ:

- *Ti ti xuất bạc, chắc chắn sẽ được hoàng ân đấy! Khi đó đừng quên muội!*

Gia Hỷ phì cười:

- *Được rồi! Nếu muội muốn kiếm chút tiện nghi thì ta sẽ thành toàn, có thưởng lớn sẽ chia cho muội!*

Sao lại không chia, nếu Gia Hỷ đoán không nhầm, sau khi nhị phòng hỏi kinh, Hàn thị sẽ sắp xếp người đến đây thăm nom nàng, khi đó Lữ Mộng Oánh có lẽ còn giúp nàng gánh một phần đại nạn. Mấy ngày nay nàng đều cẩn thận quan sát, kẻ hầu người hạ ở Hộc viên ngày đến Hà ma ma hay Vĩnh Đan căn gì đều rất cung kính. Thái độ của Hồng Tụ gần đây cũng khác thường, nàng ta là nhất đẳng cung nữ theo Huy Quận công từ nhỏ không dễ ý vào mắt những tiểu thư như nàng, nhưng cũng không thể vô lễ, Hồng Tụ không vô lễ, chỉ ghen tị như đang ăn dấm chua. Lại thật tâm mong muốn nàng hết bệnh để hồi phủ. Không phải đang ghen chứ?

Huy Quận công nếu thật có ý với nàng, thì khi người Phùng phủ đến thăm chắc chắn sẽ có chút ân ý, đã như vậy thì Hàn thị càng có thúc đẩy. Huy Quận công dù gì cũng là Hoàng tử, ba năm đại tang đã qua Hoàng thượng mười phần có mối hôn sấn, nàng, bất quá chỉ làm thiếp!

Bên ngoài có tiếng người đến, mấy gã sai vặt ôm vào phòng một bồn hoa hồ điệp** vô cùng rực rỡ.

- *Tiểu thư, Quận công gia tự tay chọn cho người, đây là chúc người mau chóng khỏe mạnh.*

Gia Hỷ liếc nhìn một cái, đẹp thì rất đẹp nhưng không thanh nhã, loài hoa này vốn ở kinh thành rất hiếm lạ, càng thêm càng cố suy nghĩ của nàng về ý tứ Huy Quận công:

- *Chuyển lời của ta tạ ơn Quận công gia!*

Lúc này ngoài rèm mới có tiếng nam tử thân nhiên đi vào:

- *Nàng thích là được rồi, không cần phải cảm ơn ta!*

Huy Quận công đến, tất cả đều hành lễ, chỉ riêng Gia Hỷ đi đứng không tiện còn nửa ngồi trên giường. Quả thật Huy Quận công tuy không đến mức lời đồn, nhưng so với Liên Thành Hầu hay Thịnh Vương khí chất liền thua xa. Các Hoàng tử đều có đôi mắt phượng dài đen tỏa sáng, mày rậm mũi cao thông tuệ. Riêng Huy Quận công mắt đã hơi nhỏ gương mặt lại thiếu nét thanh thoát, trông dung tục. Vốn không phải quá xấu xí nhưng giữa Hoàng tộc khác nào vệt nhá đứng cùng bảy thiên nga.

- *Gia Hỷ ở đây đường thượng đã làm phiền Quận công ngài, bản thân chưa có tạ lễ còn để Quận công phải đến thăm, thật sự trong lòng vô cùng áy náy!*

Huy Quận công ngồi xuống ghế, lúc này người bên trong mới được đứng lên, Huy Quận công nhìn trà trong bình đúng là Đại Hồng Bào thì nét cười càng đậm:

- *Phùng phủ cho người đưa tin đến, ba ngày nữa họ sẽ đến Hộc viên này thăm nàng, sẵn tiện đưa nàng hỏi phủ!*

Gia Hỷ cười thâm trong lòng, gấp như vậy, quả thật là có người không chờ nổi. Huy Quận công ngắm nhìn dung nhan Phùng Gia Hỷ đang nửa ngồi trên giường. Gương mặt nhỏ nhắn tuy vì bị thương mà hơi trắng, môi cũng nhạt màu nhưng càng lộ vẻ diễm đạm đáng yêu. Làn da nàng gần như trong suốt, mạch đập xanh xanh hiện rõ, cánh mũi như tạc pháp phồng hơi thở mà đôi mắt u linh tựa hồ nước ngân năm lạnh lẽo đang suy nghĩ, tóc nàng chỉ vấn hờ, còn lại đều chảy xuống bờ vai gầy nhỏ. Hắn nhận không được nuốt nước bọt.

Đến khi Huy Quận công rời khỏi rồi, ánh mắt Lữ Mộng Oánh vẫn đắm đắm nhìn theo, Gia Hỷ mỉm cười, nàng ta chỉ ham vinh hoa không màn đó là ai, nữ nhân như vậy, thật đáng giá để bị người khác lợi dụng.

(*) Đại Hồng Bào

(**) Hoa hồng ướp

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Trong Họa Có Phúc (trung)

Sáng sớm, Vĩnh Đan đem nước cho nàng rửa mặt, cười nói:

- Hôm qua Nhị lão gia cùng phu nhân đã về đến phủ, sắp xếp một ngày cũng xong xuôi, hôm nay Tam tiểu thư cùng Tam thiếu gia sẽ đến đây thăm người trước. Ngày mai Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân sẽ lên sau.

Gia Hỷ thông thả ngồi dậy, Vĩnh Đan đổi thuốc, chung quy cũng là thái y chữa trị không có gì là không tốt, ngược lại qua gần mười ngày, nàng cũng có thể đứng lên được, chỉ là vẫn chưa tự mình bước đi. Cao trị thương của Triệu Tử Đoạn vô cùng hiệu quả, mấy vết thâm tím khi ngã trên người nàng cũng không còn nữa, mà vết thương trên trán Vĩnh Đan đã kết vảy, cũng không để lại sẹo.

- Đến thăm ta có cần tiền hô hậu ủng như vậy không?

Hà ma mà lúc này đem trà bạc hà hoa hồng vào phòng cho nàng súc miệng vừa vận nghe thấy liền tỏ ra khó chịu:

- Tiểu thư không biết chứ, hôm nay có cả Thái tử, Hoài Nam Vương gia cùng Định Hầu Thế tử Châu gia và Tư công tử Phan gia đến Hô viên xem Hân huyết bảo mà Hoàng thượng vừa ban thưởng Thái tử, chi sự có nương Phùng phu hân không thể đến đây sớm hơn!

À! Ra là thế, Gia Hỷ cười thầm trong lòng, lần này ngoài các công tử thế gia có lẽ còn cả những Công chúa, Quận chúa, Huyện chúa,...cũng xem náo nhiệt. Bấy giờ nàng mới hơi ngơ ngạc, Hân thị sắp xếp phu xe ra tay chỗ này, nếu nàng mất mạng hay không cũng là tạo cơ hội tốt. Gia Hỷ dấy mắt u ám

- *Chuẩn bị trang điểm cho ta đi, đem lò hương ra ngoài, thêm thật nhiều hoa tươi, mở cửa sổ ra, che rèm vải mỏng lại, đã đến tháng hai, trời cũng ấm hơn, ta không ra ngoài được, cũng không nên để phòng ở bức bối. Còn nữa, đến chỗ Hồng Tụ có nương, lấy thêm trà ngon, điểm tâm, hoa quả.*

Vĩnh Đan ra ngoài phàn phở người, trong lòng vẫn nuôi nấng hi vọng, tiểu thư nàng có thể gặp nhiều người trong hoàng thất, nàng càng có cơ hội trả thù cho phụ thân đã mất. Một khắc sau, Lữ Mộng Oánh như thường lệ sang dùng bữa sáng cùng Gia Hỷ, nàng vừa thác chân vào phòng đã kính ngạc:

- *Tì ti hôm nay thật có nhã hĩnh, cả phòng trà ngập hương hoa quả!*

Lữ Mộng Oánh nhìn mảnh trần châu được vén đều đặn hai bên che nơi tiếp khách và giường ngủ, khăn trải bàn cũng đều chỉ vàng chỉ bạc, từ bộ ấm trà bạch ngọc đến thìa vàng đều thể hiện sự sang quý không tả nổi, Lữ Mộng Oánh hơi thờ rùn nhè nhẹ, nàng quả thật thêm thưởng, những thứ phù phiếm thế này, chỉ có hoàng tộc mới đủ khả năng dùng đến. Phải chỉ người bị thương là nàng, nàng nguyện thay Gia Hỷ gánh toàn bộ nỗi đau này, chỉ để có được một cái liếc mắt của Huy Quận công

Gia Hỷ phàn phở người đưa thức ăn sáng đến, cháo bảo ngư, huyết yến chưng đường phèn, bánh bao nhân thịt công, toàn những thứ cả đời này Lữ Mộng Oánh chưa từng thấy qua, nàng chắc lười, Huy Quận công này đối với Phùng Gia Hỷ phải gọi là quá tốt.

- *Muội có biết những vương công thế tử từ đây hôm nay?*

Gia Hỷ đột ngột lên tiếng

Lữ Mộng Oánh ngừng đưa, vốn trong bữa ăn không lên tiếng động, nhưng nàng và Gia Hỷ giao tình thân thiết, cũng không có kỵ nhiều:

- *Ngoài Thái tử ra thì Hoài Nam Vương gia là hoàng thất mà Hoàng thượng sủng ái nhất, mỗi năm đều gần như ở trong Hoàng cung đến tám tháng. Định Hầu Thế tử này là đệ đệ ruột của Châu Lệ phi, vốn là đích tử duy nhất của Châu Định Hầu, tương lai kế vị, còn Phan Tử công tử kia là đường đệ của Phan Hiến phi, được đặc quyền ra vào cung cấm, Phan Hiến phi thương yêu người này, luôn lưu tâm hôn sự!*

Gia Hỷ mỉm cười, Lữ Mộng Oánh cũng coi như có dự định riêng rồi, trong số những người này, vợ được ai cũng là quá tốt. Gia Hỷ uống hết chén cháo, bụng đã hơi no, nàng lấy khăn lau miệng:

- *Hôm nay có nữ quyến nhà nào đến không?*

- *Triệu An Quận chúa thường ngày thân thiết cùng Thái tử có lẽ sẽ đến, Tuyên Tân Huyện chúa Chu gia vốn thích náo nhiệt, quan hệ với Huy Quận công rất tốt, nghe nói Thái Đại Công chúa sẽ đưa nữ nhi Hòa Hiếu Quận chúa đến.*

Toàn những người quý hiển, Gia Hỷ nhủ mảy Hân thị có lẽ gan lớn đến mức tính toán nàng ở đây sao. Hộc viên vốn là địa phận hoàng gia, không dễ ra tay như những nơi khác, không rõ Hân thị sẽ đưa nàng vào tình thế gì. Gia Hỷ dùng xong bữa sáng thì Hồng Tụ đưa mấy vị tiểu thư công tử Phùng phủ đến, quả thật nhìn bọn họ vào phòng, Gia Hỷ không thể không hốt hoảng, lão phu nhân có lẽ hận đến mức không thể đưa toàn bộ phủ đệ đi.

Phùng Gia Hảo, Phùng Điền Dung, Phùng Dạ Văn đều có mặt, ngoài ra còn có Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia. Trong phòng hơi nhỏ, nhanh chóng trở nên có chút chật hẹp. Phùng Gia Hỷ được Vĩnh Đan đỡ lên trên sập gỗ, chân nàng không đi được nên cũng không coi như thất lễ. Lữ Mộng Oánh ngồi cạnh nàng, còn lại mọi người đều ngồi trên ghế, Vĩnh Đan đem trà mới pha lên.

Phùng Gia Hảo thấy căn viện gỗ quý chạm trổ kỳ lân, trong phòng lại tràn ngập hương thơm hoa quả, đến trà đãi khách cũng là Bích Loa Xuân, có chút bất mãn, tuy cạm bẫy này là nàng thiết kế ra nhưng không ngờ, Huy Quận công lại hậu đãi Phùng Gia Hỷ như vậy. Phùng Dạ Văn liếc khéo sang Phùng Gia Hảo, trong đầu nàng chắc chắn trăm ngàn lần vụ ngựa điên do Phùng Gia Hảo hoặc Hân thị làm, nay thấy Phùng Gia Hỷ không chỉ thoát nạn mà còn lọt vào mắt Huy Quận công, mẹ con Hân thị không hiểu sẽ có tư vị gì.

Gia Hỷ thu tất cả biểu cảm vào đáy mắt. Phùng Dạ Văn hướng đến Phùng Gia Hảo như vậy là đã biết được cái kẻ sách này, vậy sao đến một câu đề phòng cũng không nói cho nàng, hay từ phòng muốn ngồi yên xem kịch vui. Nguyên thị lòng dạ đen đặc như thuốc độc, có lẽ tính toán bản thân ngư ông đắc lợi.

Trong phòng bắt đầu trò chuyện, cũng chỉ hỏi qua loa mấy câu, lại dặn dò Gia Hỷ chăm sóc vết thương, nếu người nào không biết nhìn vào, còn nghĩ rằng tí đệ huynh muội nhà này một mảnh thâm tình thương yêu nhau. Được thêm nửa canh giờ thì có tiếng ồn ào bên ngoài. Hồng Tụ đi vào:

- *Các vị tiểu thư, công tử, Thái Đại Công chúa đang ở bên chính sảnh, mời các vị đến đó.*

Trong phòng no nức lên tiếng, Hồng Tụ mới tiến đến gần Gia Hỷ:

- *Phùng Đại tiểu thư, biết chân người không đi được, Quận công gia đã phàn phở người đưa kiệu mềm đến!*

Hồng Tụ nhanh chóng dẫn đường để đám người còn lại trong phòng sang chính sảnh. Gia Hỷ được đưa lên kiệu đi vòng đường khác. Đến Hộc viên đã nhiều ngày, lần này nàng mới được nhìn cảnh vật, có hồ cá thả sen sâu rộng, có khu nuôi nhốt ngựa, lại có vó vằn cây xanh hoa cỏ núi già những hàng lang mái hiên đồ thắm quanh co, cảnh sắc quả thật có chút mê hoặc.

Thái Đại Công chúa ngồi trên ghế chủ vị, phục trang màu tím, trên người đeo vô số vòng ngọc, cài rất nhiều trâm vàng. Lần lượt bên phải là Thái tử, Hoài Nam Vương gia, Huy Quận Công, Định Hầu Thế tử và Phan Tử công tử. Đối diện dựa theo thứ bậc có thể nhận ra Hòa Hiếu Quận chúa áo đỏ váy xanh, đầu cài hoa lụa lớn khảm lục ngọc bảo ngồi đầu tiên đang chuyện trò cùng Triệu An Quận chúa y phục hồng nhạt quần khăn lông cáo, tay đeo gang đỏ thẫm, Tuyên Tân Huyện chúa lại mặc một một áo ngắn quần bó dùng để cưỡi ngựa, thắt lưng đeo ngọc bội ngũ sắc, giả trí lên thành, bên cạnh nàng ta là một vị tiểu thư lạ mặt, Gia Hỷ không đoán ra, người này xiêm y xanh nhạt, nét mặt dịu dàng, nhu hòa.

Gia Hỷ được Vĩnh Đan và Hà ma ma đỡ, tuy không thể quý được, nhưng nàng lễ nghĩa không thiếu, cúi đầu chấp tay cung kính:

- *Ra mắt Công chúa, Công chúa vạn phúc! Gặp qua Thái tử! Thái tử vạn an! Bái kiến Vương gia, Thế tử. Ra mắt Phan Tử Công tử! Ra mắt Hòa Hiếu Quận chúa, Triệu An Quận chúa, Tuyên Tân Huyện chúa...*

Gia Hỷ hơi khựng lại, Thái Đại Công chúa mới cười nói:

- *Vị tiểu thư này là cháu nữ bên tướng công ta, Nhã Hoan Huyện chúa họ Vương!*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Ra mắt Nhã Hoan Huyện chúa! Các vị Quận chúa, Huyện chúa kim an!*

Sau một màn hành lễ, Thái Đại Công chúa gạt đầu khéo léo ôn hòa để mọi người ngồi xuống, bà nhìn Gia Hỷ:

- *Chân của con sao rồi?*

Thái Đại Công chúa quả thật khó đoán, xưng hô thân thiết, Gia Hỷ cung kính:

- *Tạ ơn Công chúa quan tâm, Quận Công gia đã cho người khám qua, tiểu nữ chăm chỉ dùng thuốc cũng đã đỡ rất nhiều!*

Thái Đại công chúa mỉm cười:

- *Như vậy tốt rồi, chuyện xương cốt nên chú ý để sau này không để lại di chứng. Ta có một cái Hoàn cốt cao được tiền công, vốn không dùng đến, ban thường cho con.*

Gia Hỷ tạ ơn, liền cho Vĩnh Đan đi theo ma ma hầu hạ Thái Đại Công chúa nhận. Nói thêm mấy câu nữa, Thái Đại Công chúa đi nghỉ ngơi, trong chính phòng trở nên sôi nổi hơn. Vốn là thân phận của ti muội Phùng gia có khác biệt nhưng đều là nữ tử mười hai mười ba tuổi lên cùng các Quận chúa, Huyện chúa nhanh chóng nói chuyện thân thiết. Bên nam thì đơn giản hơn hẳn, Thái tử khỏi xưng:

- *Hôm nay chúng ta thì bản cung, ai về nhất sẽ được con ngựa Nhật Vũ kia!*

Nhật Vũ cũng là bảo mã, Thái tử đem về từ mùa xuân năm trước đến nay vẫn chưa thuần hóa được nên mới lấy sự kiện này tặng ngựa đi. Ngay lập tức được hưởng ứng, Tuyên Tân Huyện chúa nhảy cẫng lên hồ hởi:

- *Ta muốn đi xem!*

Phùng Dạ Văn giả vờ ngây ngốc:

- *Quả thật bản cung rất hay sao?*

Phùng Gia Hảo không chịu thua kém:

- *Nhìn khi chất những vị ở đây, có lẽ trận đấu này sẽ vô cùng hấp dẫn!*

Hòa Hiếu Quận chúa cười cười một cái:

- *Hoài Nam Vương gia thân thủ bất phàm, xem Thái tử có lại huynh ấy không?*

Bởi vì nhộn nhịp thế, nên nhanh chóng mọi người đều ra ngoài, Gia Hỷ thì lễ:

- *Vốn chân không tiện, nên không thể góp vui.*

Gương mặt Lữ Mộng Oánh chùng xuống, nằng thật sự muốn cùng đi để gây ấn tượng, Gia Hỷ mỉm cười nhìn nàng ta:

- *Muội cứ ra ngoài, không cần về phòng buồn chán!*

Lữ Mộng Oánh nghi hoặc nhưng rồi cũng nhanh chóng rời đi. Lúc này Phùng Diễm Dung mới đến cạnh Gia Hỷ:

- *Để muội đỡ đại tỷ về phòng, muội là Diễm Dung.*

Gia Hỷ hơi ngạc nhiên nhìn vị muội muội này, gương mặt xinh đẹp, thật sự rất xinh đẹp, mắt long lanh môi uớt ớt, da trắng mịn gò má hồng hồng, nàng ta như đoá anh đào, tươi tắn tự do. Có điều ở đây toàn những vương công thế tử, muốn dung mạo có dung mạo, muốn thân phận có thân phận. Gia Hỷ đưa tay để Phùng Diễm Dung dịu, nhanh chóng về phòng.

Phùng Diễm Dung dịu Gia Hỷ ngồi lên thấp, Vĩnh Đan pha trà mới, nàng ta ngửi mùi thơm của trà âm thầm gật đầu khen ngợi. Gia Hỷ cời áo choàng, hỏi han:

- *Nhị bá và Nhị thẩm thế nào rồi? Muội đi đường mấy ngày có mệt không?*

Phùng Diễm Dung lắc đầu:

- *Chân không chạm đất làm sao mệt được, phụ mẫu muội vẫn khỏe mạnh. Trên đường đi thường xuyên nhắc tới đại tỉ!*

Hà ma ma nhìn Phùng Diễm Dung dịu dàng mới cười nói:

- *Năm xưa Lữ phu nhân cùng Nhị phu nhân có giao tình rất tốt, chỉ là xa kinh thành đã lâu, khi đó Đại tiểu thư còn nhỏ, chắc không nhớ ra người!*

Gia Hỷ cũng cười, Phùng Diễm Dung so với Phùng Gia Hào hay Phùng Dạ Vân đều xinh đẹp hơn. Nàng ta, không có ý định sẽ tuyển tú chứ? Gia Hỷ lựa chọn một trăm cái hồng ngọc đỏ thắm rực rỡ đưa đến:

- *Cái này là quà ra mắt tam muội!*

- *Tạ đại tỉ.*

Phùng Diễm Dung tuy sững sờ nhìn cây trâm trún quý nhưng nhanh chóng thu lại biểu tình. Trời dần đỏ về chiều, trong lòng Gia Hỷ ngày càng lạnh hơn, nàng có dự cảm không lành, ngày hôm nay không thể cứ như vậy yên ổn trôi qua.

Tia nắng cuối cùng trong ngày hiện lên phía tây vàng vọt thì Tam thiếu gia đến:

- *Đại muội! Tam muội! Hai người đều ở đây à?*

Gia Hỷ cười nói gật đầu, được một lúc thì Tam thiếu gia đưa Phùng Diễm Dung đi chuẩn bị dự tiệc tối. Gia Hỷ cho Vĩnh Đan tiễn hai người, chân nàng đang đau, thật sự không tiện ra ngoài, tiệc này nàng coi như không dự. Chập tối, Vĩnh Đan liền đi lấy thuốc cho nàng, hôm nay có tiệc, người ở Hòe viên bận rộn không thời, Vĩnh Đan đành tự mình đi. Gia Hỷ nằm trên tháp, chân vừa mới thay thuốc, nàng thử bước xuống giường, cũng không ê ẩm như mọi khi, đã đi được một đoạn ngắn. Vừa lúc đó bên ngoài có tiếng động lạ, Gia Hỷ hơi giật mình, Hà ma ma chạy ra xem thì chỉ thấy một con mèo đen. Lúc sau, bình hoa trong phòng bỗng nhiên đổ xuống, mảnh vỡ tung tóe:

- *Ma ma đi xem có phải mèo làm không? Nếu là nó thì đuổi đi, tránh ồn ào.*

Hà ma ma đi ra khách phòng, có tiếng sượt sượt đuổi mèo rồi nhanh chóng im bật. Gia Hỷ nghe ngóng thêm một lúc rồi ngờ ngợ:

- *Ma ma? Ma ma?*

Không có tiếng đáp lại.

- *Ma ma!*

Gia Hỷ đoán chừng đã xảy ra chuyện, nàng nhanh chóng thôi tắt hết đèn trong phòng, rồi chui xuống giường.

Trong đêm tối, có tiếng bước chân người đi lại, họ mở cửa tủ, xem xét kỹ các góc phòng. Một tên hắc y nhân thì thầm:

- *Dưới giường!*

Tên Gia Hỷ run lên từng nhịp, ngay lúc mũi giấy hắc y nhân hiện ra trước mắt nàng thì có tiếng Vĩnh Đan vào vừa đi vừa kêu to:

- *Tiểu thư! Tiểu thư!*

Hai tên hắc y nhân vội vàng theo lối cửa sổ tẩu thoát ra ngoài khiến chuỗi rèm ngọc rơi xuống. Gia Hỷ mới thở vào, đèn được thắp sáng trở lại, nhanh chóng nàng lồm cồm bò ra. Đón lấy tay nàng là Phùng Diễm Dung:

- *Đại tỉ không sao chứ?*

Gia Hỷ chuyển từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác:

- *Tam muội, không phải muội đang dự tiệc ư?*

Từ phía cửa sổ, Phùng Hậu phi thân đi vào:

- *Ta đuổi không kịp, hai tên đó võ công cũng không phải tầm thường.*

Vĩnh Đan kể lại một loạt sự tình, nàng đi lấy thuốc, khi trở về thì một ti nữ lạ mặt nhờ nàng đem đồ đến phòng khác, Vĩnh Đan loay hoay đi sau thì cũng nữ kia nhanh chân bỏ nàng lại khiến Vĩnh Đan bị lạc. May mắn gặp Tam thiếu gia, khi đó Vĩnh Đan đã lo lắng có người thiết kế hãm hại tiểu thư nên vội vàng đi về, Tam thiếu gia cũng đưa Tam tiểu thư theo.

- *Hà ma ma đâu?*

Gia Hỷ lo lắng.

Phùng Diễm Dung trấn an:

- *Hà ma ma bị đánh ngã, ti nữ của muội đã đưa bà về phòng rồi!*

Tam thiếu gia nhìn quanh quần một chỗ, mới nói:

- *Nơi này không an toàn, người muốn ám hại muội, sẽ không tha cho muội dễ dàng vậy!*

Gia Hỷ nắm chặt khăn tay:

- *Làm sao bây giờ! Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây!*

Tam thiếu gia nhủ này:

- *Các muội có muốn đi thuyền hoa!*

Phùng Gia Hỷ và Phùng Diễm Dung cùng nhìn nhau:

- *Thuyền hoa?*

Lúc này, Tuyền Tân Huyện chúa đang cùng Phùng Gia Hào thì thầm:

- *Dám tơ tưởng đến Quận công gia! Nàng ta nghĩ mình là ai chứ!*

Phùng Gia Hào mỉm cười:

- *Tỉ tỉ lo cái gì, chẳng phải tỉ đã cử người đi rồi sao!*

Tuyên Tán Huyền chúa biểu tình thỏa mãn, hai tên hạ nhân đó chắc chắn nhanh chóng ném Phùng Gia Hỷ xuống chân núi, thuận tiện làm mồi cho sói hoang, sẽ không ai tra ra được. Lúc này từ phía sau Tuyên Tán Huyền chúa mới run run:

- *Tiểu thư! Phùng Đại tiểu thư...nàng ta thoát nạn rồi à!*

Giương mặt của Tuyên Tán Huyền chúa trở nên gay gắt:

- *Ai cứu!*

- *Là Phùng Tam thiếu gia vô tình đi ngang...*

Phùng Gia Hào mỉm cười, huynh muội họ vừa về kinh đã phá hư chuyện tốt của nàng. Bên kia Phùng Hậu đã trở về vị trí. Phùng Gia Hỷ này đoạt cái danh đích trưởng nữ của nàng, khiến mẫu thân nàng đứng trước bài vị Lữ thị phải xưng thấp. Khiến cho đại ca nàng phải ở ngoài mấy năm cùng mẫu thân chịu nhục nhã, lại cướp mất phần đồ cưới của Lữ thị mà đáng ra mẫu thân nàng được hưởng, còn thân cận đến Liên Thánh Hầu của nàng.

- *Huyền chúa, từ từ không thể bỏ qua như vậy!*

Tuyên Tán Huyền chúa giương mặt âm trầm, cuối cùng dịu giọng phản phó cho từ nữ. Phùng Gia Hào chăm chú lắng nghe rồi thông thả tiếp tục uống rượu. Nàng ta uống thêm một chút thì hơi đỏ mặt, nhưng không sao, hôm nay Phùng Gia Hỷ chắc chắn sẽ gặp họa, nàng vẫn nên ăn mừng.

Tán tiệc, mọi người tản về dần dần. Phùng Tam thiếu gia đưa ánh mắt đến hạ nhân đi cùng, ngay lập tức hân gặt đầu đi thẳng. Bấy giờ Tuyên Tán Huyền chúa đã sốt sáng, nàng bầy ra kẻ sách như thế, Phùng Gia Hỷ cư nhiên không thoát được đi.

Tuyên Tán ở tẩm phòng, tay nắm chặt ly trà, lòng chộn rộn. Nửa canh giờ sau, phía góc Hộc viên trở nên ồn ào, Tuyên Tán Huyền chúa mỉm cười vui vẻ cùng từ nữ đi đến. Trước cửa viện Phùng Gia Hỷ, đã rất đông người tập trung, tiếng xì xào vang lên.

"*Vô sỉ mà*"

"*Thật không ngờ*"

"*Nhục nhã*"

Tuyên Tán Huyền chúa lớn lối bước vào:

- *Là xảy ra chuyện gì!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Trong Họa Có Phúc (hạ)

Cảnh bên trong khiến người khác hoảng hốt, Huy Quận công đang nổi điên bị Hoài Nam Vương gia và Phan Tử công từ giữ chặt người lại. Trên thân thể Huy Quận công, vết cào toác da máu chảy đầm đìa, mà hắn vẫn đang ú ớ không nói nên lời, cổ vùng tay ra để cào cào. Phía bên cạnh, Phùng Gia Hào đang ôm đầu quần quai, máu tuông ra xối xả như suối. Giương mặt Tuyên Tán Huyền chúa cứng lại, liệu cả lũ rồi không nói được gì, sao lại thế này? Sao mọi chuyện lại thành ra như vậy. Tuyên Tán Huyền chúa tức về phía bình trà trong phòng, trên bàn có mấy tách trà lật ngửa lại, nước cũng vơi đi một phần. Nhưng cảnh tượng này thật sự không đúng!

Tuyên Tán Huyền chúa nhu máu, nàng cho người bỏ được vào trà, trúng được này toàn thân sẽ ngứa ngáy, phải cào rách da rách thịt mới thỏa mãn, nàng chỉ muốn Phùng Gia Hỷ trúng được, thuận tiện bị tất cả mọi người nhìn thấy thể diện mất hết. Nhưng sao, cuối cùng, người trúng được lại là Huy Quận công, mà Phùng Gia Hào sao lại bị thương đến độ này.

Bấy giờ Triện An Quận chúa cũng đến, thái y cũng vội chạy vào. Triện An Quận chúa thấy một thân Huy Quận công bê bê máu thì không chịu được nôn ọe một trận. Huy Quận công nhanh chóng bị thái y đưa thuốc an thần hôn mê bất tỉnh. Còn Phùng Gia Hào cũng được hạ nhân đưa vào sương phòng bên cạnh, có lẽ chấn kinh cũng không ít.

Triện An Quận chúa lấy khăn tay che mặt:

- *Đây là xảy ra chuyện gì?*

Hồng Tụ vội vàng quý xuống:

- *Bẩm Quận chúa, vừa rồi, Phùng Nhị tiểu thư có mời Quận Công gia đến thăm Phùng Đại tiểu thư, thuận tiện đi theo có Vương gia, Định Hầu Thế tử và Phan Tử Công tử, nó thì không nghĩ... chỉ sau hai chung trà, Quận Công gia liền phát điên, xô ngã Phùng Nhị tiểu thư rồi tự hành hạ bản thân ra nông nổi này!*

Triện An Quận chúa càng nghe càng mờ mịt, đang yên đang lành sao lại đột nhiên phát điên:

- *Phùng Đại tiểu thư đâu?*

Hồng Tụ lắc đầu, vẻ hoảng hốt vẫn chưa biến mất:

- *Khi Quận Công gia đến, cũng không thấy nàng ấy, Phùng Nhị tiểu thư lại nói Phùng Đại tiểu thư ra ngoài sắp quay lại.*

Triện An Quận chúa không biết làm gì hơn, nên cùng mọi người ngồi ở khúc hiên hành lang đợi thái y chẩn trị. Lúc này Thái Đại Công chúa mới đưa Hòa Hiếu Quận chúa đến, Thái Đại Công chúa đã nghe qua loa sự tình, xiêm y khi dự tiệc cũng chưa đổi đã vội vàng xem xét tình hình. Vừa vận cũng nghe được mấy lời Hồng Tụ bẩm báo.

Trong hiên chật kín người, mấy vị công tử Phùng gia cũng đến, mà Phùng Dạ Vân cũng đã có mặt. Phùng Đại thiếu gia giương mặt nhún nhó có chút không hài lòng:

- *Chuyện này do Đại muội mà ra, muội ấy đã không đến dự tiệc lại còn không tiếp đón khách nhân chu đáo.*

Vốn khách là do Phùng Gia Hào mời đến, tiếp đãi cũng là Phùng Gia Hào làm, nhưng bây giờ khi xảy ra chuyện, Phùng Đại thiếu gia lại vì muội muội cùng mẹ của mình đổ mọi tội trạng lên đầu Phùng Gia Hỷ. Ngoài sân có tiếng động, Phùng Tam thiếu gia cùng hai từ muội Phùng Gia Hỷ và Phùng Diễm Dung đi vào. Phùng Gia Hỷ được người hầu đỡ cẩn thận, chân nàng vừa bình phục, chỉ mới đi được quãng đường ngắn nên phải vừa đi vừa nghỉ ngơi. Trước viện đông đảo ồn ào, Phùng Gia Hỷ vô cùng ngạc nhiên, thấy nàng vào, ai nấy đều dạt ra một bên, Gia Hỷ đi một đường đến trước Thái Đại Công chúa:

- *Tham kiến Công chúa! Tham kiến các vị Quận chúa, Huyền chúa!*

Lại quay sang bên nam nhân:

- *Tham kiến Vương gia, Thế tử!*

Thái Đại Công chúa xoay chuyển ánh mắt trên người Phùng Gia Hỷ một chút:

- *Chân có còn đau không?*

Gia Hỷ thì lễ:

- *Vốn vừa này đã đỡ hơn, tiểu nữ mới cùng tam muội đi thuyền hoa trên Hà Trấn.*

Thái Đại Công chúa chau mày:

- *Thuyền hoa?*

Lúc này Hòa Hiếu Quận chúa mới lên tiếng:

- *Mẫu thân, ở Hà Trấn từ tháng giêng đến tháng hai đều tổ chức chơi thuyền giải cầu đồ. Có lẽ Phùng Đại tiểu thư và Phùng Tam tiểu thư ham vui nên đến đó!*

Gia Hỷ hơi nép về một bên, ái ngại nhìn xung quanh:

- *Không biết đã xảy ra chuyện gì?*

Tuyên Tán Huyền chúa hừ lạnh:

- Là *Quận Công gia* đến thăm người nào ngờ *trúng độc*, hiện tại đang được *thái y* chẩn trị. Còn *Phùng Nhị tiểu thư* đang bị *thương* nằm bên *sương phòng*! Chuyện xảy ra tại nơi người ở, người *đứng* giả vờ không biết!

Gia Hỷ biến sắc nhìn Tuyên Tân Huyền chúa:

- Đang yên đang lành sao lại nửa đêm đến phòng ta?

Tuyên Tân Huyền chúa không trả lời được, xung quanh mọi người cũng đẩy lên thắc mắc, tuy là Phùng Gia Hào mời mọi người đến thăm Đại tì náng, nhưng bây giờ đã là quá khuya, tiệc cũng chỉ vừa xong, vốn không cần gấp gáp như vậy. Trùng hợp Phùng Gia Hỷ lại vắng mặt, đây là ám chỉ Phùng Gia Hào muốn kết thân lên kế với vương công thế tử.

Tuyên Tân Huyền chúa đen mặt lại, nâng đầu thì nói là bản thân muốn Phùng Gia Hào gọi người đến để chứng kiến Phùng Gia Hỷ *trúng* được mà phát điên mất hết thể diện. Tuy vậy Tuyên Tân Huyền chúa cắn chặt không buông:

- Đây là nơi người ở, chắc chắn là người hạ độc?

Gia Hỷ hơi lùi lại, oan uổng nhìn Thái Đại Công chúa:

- Tiểu nữ cùng tam muội đi thuyền hoa, tuy có ham vui về trễ, nhưng xác thực đã trên thuyền khoảng gần hai canh giờ. Giải được rất nhiều đèn lồng câu đố, người trong Hà Trấn đêm nay đều có thể làm chứng! Mong Công chúa minh xét!

Nói xong Phùng Gia Hỷ bất chấp chân đang bị thương liền quỳ xuống, nước mắt rơi như mưa, trong thế krong vô cùng, tựa hồ nàng đang bị uất nghẹn oan khuất cực điểm!

Thái Đại Công chúa thấy đau đầu vô cùng, vốn nàng định cứ thế cho chuyện này trôi qua. Hòe viên là đầu, địa phận hoàng gia lại cấp riêng cho Thái tử, trừ khi hoàng tộc hoặc người vô cùng thông thuộc địa hình nơi này, còn không một tiểu thư quan lại bình thường như Phùng Gia Hỷ làm sao có thể thiết kế cạm bẫy hãm hại Huy Quận công được. Và lại Phùng Gia Hỷ được Huy Quận Công cứu, ản còn chưa trả hết, sao lại hại người.

Thái Đại Công chúa nhìn một vòng, Hoài Nam Vương gia tuy trung lập nhưng không phải không có mưu đồ, Phan Tử công tử thì theo Phan Hãn phi ủng hộ Liên Thành Hầu, Định Hầu Thế tử lại cùng Châu Lệ phi và Vạn Quý phi có giao tình sâu đậm đi theo Thịnh Vương. Huy Quận công lại là người của Thái tử. Ở đây ai cũng có khả năng hại hãn, chỉ trừ Phùng Gia Hỷ. Thái tử đã vào thành có việc, nơi này chỉ mình bà làm chủ.

Tuyên Tân Huyền chúa thấy Thái Đại Công chúa do dự liền trực tiếp chỉ thẳng vào Gia Hỷ nói ra:

- Chắc chắn người hạ độc trong trà!

Định Hầu Thế tử hừ lạnh:

- Không hiểu sao Chu gia tiểu thư cứ nhắm vào Phùng Đại tiểu thư mà kết tội? Ở đây ai cũng dùng trà, chỉ có Quận công gia là *trúng* độc? Và lại trà là do Phùng Nhị tiểu thư pha, nàng ta vẫn còn bị thương chưa lành, có ai tự hại mình hay muội muội mình không?

Định Hầu Thế tử tiến đến đỡ Phùng Gia Hỷ đứng dậy, lại y chân nàng đang đau mà đưa ghế ngồi đến. Tuyên Tân Huyền chúa tức đến nổi cả tròng mắt:

- Trà này nằm trong phòng Phùng Gia Hỷ, nàng ta có thể từ trước hạ độc! Không tin để thái y nghiệm trà?

- Im hết!

Thái Đại Công chúa quát lên khiến ai nấy đều sợ hãi. Một lúc sai, thái y mới ra ngoài:

- Thưa Công chúa, Quận công gia đã ổn định, hiện tại vết thương chỉ cần bôi được, sau khi uống thuốc thân trị sẽ thanh tỉnh lại.

Phùng Đại thiếu gia vội vàng chạy đến:

- Vết thương của muội muội ta thế nào?

- Tiểu thư không sao, chỉ là đầu đập vào chậu đá, có hơi sâu, cần thận điều dưỡng tránh để lại sẹo.

Tuyên Tân Huyền chúa chỉ sợ không loạn liền đưa thái y đến bình trà:

- Đây là thứ mà trước đó Quận công đã dùng, người xem thử?

Thái y ngửi ra qua trà một lượt, lại dùng thuốc thử, cuối cùng lắc đầu:

- Trong trà không có độc!

Tuyên Tân Huyền chúa quần bách:

- Sao lại không có độc! Rõ ràng...

Đến đây nàng ta ý thức được bản thân quá lỗ bèn dừng lại. Phùng Gia Hỷ đứng dậy:

- Rõ ràng như thế nào Huyền chúa cứ nói tiếp! Từ đầu đến cuối tại sao Huyền chúa cứ cho rằng là Quận công *trúng* độc mà không phải một lý do nào khác?

Tuyên Tân Huyền chúa nóng mặt, dồn dập hỏi thái y:

- Vậy vì sao Quận công gia lại thành ra như thế? Nếu không phải bị hạ độc là do đâu?

- Huyền chúa, Quận công gia chỉ là dị ứng với cả độc được, nhựa hoặc phấn cây tiếp xúc sẽ gây ngứa ngứa không chịu nổi, Quận công gia vừa uống rượu xong, cho nên khi gặp trà thảo mộc nhựa cả độc được mới phát tác hơi mạnh.

Tuyên Tân Huyền chúa buông thõng tay xuống đất, không phải chứ, rõ ràng, lá trà đã bị nàng hạ thù, sao lại có thể thành ra thế này. Tuyên Tân Huyền chúa vót vát cơ hội cuối cùng, nâng liền quỳ xuống:

- Công chúa, chắc chắn mọi chuyện do Phùng Gia Hỷ bày ra, người cho lục soát nơi này sẽ tìm được chứng cứ!

Thái Đại công chúa đập mạnh chuỗi hạt xuống bàn:

- Làm loạn đủ chưa?

Phùng Gia Hỷ bất ngờ cũng quỳ xuống dập đầu:

- Xin Công chúa điều tra rõ chân tướng, trả lại sự trong sạch cho tiểu nữ! Tuyên Tân Huyền chúa quả quyết tiểu nữ là hung thủ, tiểu nữ có ngàn cái miệng cũng không thể giải thích hết được! Chuyện này nếu không làm rõ, nửa đời sau làm sao tiểu nữ ngẩng mặt nhìn người!

Thái Đại Công chúa xoa xoa mi tâm cuối cùng mới cho người đi hai nàng dậy. Lại cho ma ma của mình dẫn người đi lục soát. Độc được không thấy đâu, lại thấy chuỗi mảnh bị đứt, trong phòng có vết giày lạ cùng một cái che mặt đen mà đạo tặc hay dùng rút lại sau phòng Gia Hỷ. Tuyên Tân Huyền chúa vừa nhìn ma ma đem ra đã biến sắc, thở không nổi. Chuyện đến nước này không thể không tra.

Nhanh chóng cả Hòe viên bị phong tỏa, nội bất xuất ngoại bất nhập. Cuối cùng tóm được hai tên hắc y nhân. Chỉ là chúng luôn miệng khai rằng Tuyên Tân Huyền chúa sai sử hãm hại Phùng Đại tiểu thư nhưng bất thành. Đêm hôm ấy, Tuyên Tân Huyền chúa bị giam lỏng trong phòng. Đợi đến sáng mai đưa xuống núi vào Hoàng cung thỉnh tội cùng Hoàng thượng.

Sáng sớm hôm sau, bởi vì những tranh chấp diễn ra ở Hòe viên mà Phùng gia cũng không được lên núi, chân đã sắp khô, Gia Hỷ cùng Phùng Gia Hào, Phùng Điền Dung, Phùng Dạ Văn và các thiếu gia quay về phủ. Hân thị nhìn thấy Phùng Gia Hào bị thương thì vô cùng đau lòng. Gia Hỷ cười thầm trong bụng, hại người hại mình.

Vốn là đêm đó, Phùng Gia Hào xúc xiểm Tuyên Tân Huyền chúa là Huy Quận Công sẽ nạp Phùng Gia Hỷ vào cửa, mới khiến Tuyên Tân Huyền chúa cử hai hắc y nhân là hạ nhân nàng ta hồng ném Gia Hỷ xuống núi. Sau khi thất bại, Tuyên Tân Huyền chúa lại tiếp tục cho người trộn độc được phát điên vào trà của Phùng Gia Hỷ, nhưng vì chuyện hắc y nhân mà Phùng Hậu có đề phòng, liền nhanh chóng phát hiện mà đổ bỏ số trà đó. Khi Phùng Gia Hào dẫn vương công thế tử đến thăm muốn thấy Gia Hỷ phát điên mất mặt thì phát hiện nàng vốn không có trong phòng. Mới dùng trà khác pha mời khách, vậy nên trà trong bình đích thực không có độc.

Còn vì sao Huy Quận Công phát điên mà đẩy Phùng Gia Hào vào bản đồ. Gia Hỷ thật sự không rõ. Người rõ nhất chính là Phùng Hậu. Kể trong bữa tiệc lăng lặng đem nhựa cây cả độc được bôi lên chén rượu của Huy Quận Công sau khi nghe bẩm báo Tuyên Tân Huyền chúa trộn độc phát điên vào lá trà ở phòng Gia Hỷ.

Bích Ba trang.

Triệu Từ Đoạn nằm thong thả trên tháp, một gã đưa tin đi đến:

- Phùng Tam thiếu gia đã giải nguy được cho Phùng Đại tiểu thư. Còn khiến Huy Quận công mất hết thể diện, tự mình xé rách y phục cào cào da thịt máu me tràn trề!

Triệu Từ Đoàn gật đầu:

- Người của Hầu gia bao giờ làm việc cũng dứt khoát nhanh nhẹn. Và lại lần này cơ hội vốn đến tận tay!

Tên đưa tin đi rồi, Triệu Từ Đoàn mới thở dài, Liên Thành Hầu quả thật rất quan tâm đến an nguy của Phùng Gia Hỷ, bằng không đã không hứa hẹn một cái chức quan cho Phùng Nhị lão gia, cũng như để Phùng Hậu hồi kinh sớm như vậy.

Sáng ngày thứ ba.

Hoàng cung.

Chu Tề tướng quỹ xuống sàn:

- Hoàng thượng, Tuyền Tân Huyền chúa trẻ người non dạ...

- Đứng lên đi!

Tiếng Hoàng thượng sang sang, Chu Tề tướng đánh đứng lên, lòng vẫn lo thấp thỏm. Hoàng thượng viết một chữ "Nhân" to trên mặt giấy tuyên thành. Xong xuôi mới hừ một tiếng:

- Sáu tháng cảm túc, tước phong hào Tuyền Tân!

Chu Tề tướng thờ ra nhẹ nhõm:

- Tạ ơn Hoàng thượng.

Hoàng thượng không nói gì, Chu Tề tướng là khai quốc công thần, lại có một nữ nhi là Thực phi đã hương tiêu ngọc vẫn, nay chỉ còn duy nhất cái chất nữ này. Dù nàng ta có gây ra tội trạng gì thì hẳn cũng chỉ có thể giờ cao đánh khẽ. Nhưng bên Phùng gia không thể không đền bù.

- Quang Tử công công, mài mực cho Trâm!

Thánh chi viết ra, Chu Tề tướng là người được xem đầu tiên, tuy có kinh ngạc nhưng bởi vì chất nữ vừa gây ra hành độc ngu ngốc nên cũng không dám nói gì. Hoàng thượng phui tay, lấy ngọc ti ấn lên:

- Lấy phong hào Thực Trinh, có nghĩa trình tình hiền thực!

Chu Tề tướng biết Hoàng thượng đang ám chỉ Chu Huyền chúa vừa bị tước phong hào Tuyền Tân là không hiền thực thanh tình, nhưng cũng chỉ tự mình quay về âm thầm dạy dỗ lại. Hoàng thượng nghĩ đến Huy Quận Công lại khó chịu.

- Không có chuyện gì xấu là không có mặt hẳn, truyền khẩu dụ đến phủ Huy Quận Công làm mất thể diện hoàng tộc, phạt một năm bổng lộc, cảm của sáu tháng. Không có chi không được tự ý ra vào Hoàng cung như xưa!

Bản đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tam phẩm Huyền chúa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gia Hỷ ngồi trong phòng, thật là nhảm chán, lão phu nhân từ khi nàng về vẫn chưa gặp qua, chỉ sai Vu ma ma đến dẫn dò nàng chăm sóc bản thân tránh động đến xương cốt. Có điều phụ thân đã quay về, hôm nay có cơm đoàn viên nàng không ra khỏi cửa cũng không được.

- Là Tam tiểu thư đến!

Vĩnh Đan nhanh nhẹn bước vào phòng.

Gia Hỷ là một tiếng, chải lại tóc rồi ra ngoài, Phùng Diễm Dung đã ngồi đó, nàng ta tóc vẫn trần cái trâm ngà voi, hoa tai bạch ngọc một thân y phục lục nhạt dưới thân thêu họa tiết hoa đào, tuy là thứ nữ nhưng phong thái tao nhã kia còn hơn cả đích nữ nhiều nhà. Gia Hỷ thông thả đi đến, vì đang trong viện, nàng cũng không rườm rà hoa phục, áo khoác vàng bên ngoài váy trắng chạm đất, thông thả lười biếng:

- Hôm nay ta mới làm một ít hoa quế cao*, muội có muốn dùng không?

Phùng Diễm Dung vẫn vẻ tài hương trong lòng bàn tay, lắc đầu:

- Muội mới học tử công, đang tập tành thêu thùa, chỉ là đến vẽ họa tiết cũng không xong, nên nhờ qua đại tỉ.

Phùng Gia Hỷ tiếp lấy túi hương ngắm nghía, lại cùng Phùng Diễm Dung đi vào trong khuê phòng. Cả hai ngồi trên tháp, người hầu cũng biết ý mà lui ra. Phùng Diễm Dung thoáng nhìn chân Gia Hỷ, thấy đi đứng không còn đáng ngại mới an tâm

- Hầu gia có thư gửi đại tỉ!

Gia Hỷ ngạc nhiên nhìn Phùng Diễm Dung, nàng ta làm sao biết quan hệ giữa nàng và Liên Thành Hầu, còn lại là người truyền tin, Gia Hỷ tiếp nhận thư, trong đầu suy nghĩ một trận. Phùng Diễm Dung đoán chừng tâm tư của Gia Hỷ, liền mở miệng giải thích:

- Vốn phụ thân muội mấy năm trước may mắn lọt vào mắt Hầu gia, ca ca lại được ưu ái, cho nên lần này về kinh hết tám chín phần mười là Hầu gia lo liệu.

Ý rằng Nhị phòng ngả về Liên Thành Hầu, cũng là nhân tuyển hẳn sắp xếp ở kinh thành này. Thân Đồ huân quý thế gia không thiếu, thêm một quan lại Tứ phẩm cũng không nhảm nhỏ gì, huống hồ đó còn là thứ xuất gia tộc thường thường bậc trung như Phùng phủ. Gia Hỷ không vội mở thư:

- Vậy đó là lý do muội và Tam ca đều giúp đỡ ta ở Hộc viên?

Phùng Diễm Dung cũng không ngăn ngại mà gật đầu:

- Hầu gia không muốn đại tỉ kết thân cùng Hoàng tộc, thời điểm hiện giờ là chưa thích hợp!

Gia Hỷ nhủ mảy, trong lòng cũng hiểu bản thân đã bị lôi vào cuộc đoạt đích, nhưng nàng không phải người ở thời đại này, nàng không muốn chết vì mưu đồ kẻ khác, bản thân nàng, tất phải có ý định riêng. Gia Hỷ để thư vào học trang sức. Phùng Diễm Dung vừa chuẩn bị đứng dậy ra về thì Vu ma ma đến:

- Đại tiểu thư, Tam tiểu thư, bên ngoài có công công đến truyền chỉ.

Gia Hỷ cùng Phùng Diễm Dung nhìn nhau, rồi vội vàng đi ra chính sảnh. Bên trong đã đầy đủ người, ngay cả Phùng Gia Hảo vết thương trên trán chưa lành cũng xiêm y lộng lẫy đứng cạnh Hàn thị. Nhanh chóng tất cả quỹ xuống tiếp chi. Đại khái thành chi đầu tiên cũng như mọi năm, ban thưởng Đại Bảo gia vàng bạc ngân phiếu, vải vóc, ngọc ngà, tranh chữ, bình phong...

Khi mọi người sắp sửa đứng lên thì công công lại rút ra thêm một đạo thánh chỉ nữa. Phùng Gia Hỷ gấp bọc cho triều đình, trình tình hiện thực sắc phong Huyền chúa ban phong hào Thực Trinh. Ngoài ra còn lựa là gấm vóc trang sức đồ chơi nữ tử.

Cái này là một bất ngờ đi. Gia Hỷ sau khi tiếp chỉ sắc phong liền được thái giám đưa công trang công phục (y phục theo phẩm cấp) đến. Hàn thị căn cứ mới liếc nhanh, họa tiết trên tay áo chính là tam phẩm đi, Huyền chúa tam phẩm, cùng phẩm cấp với phụ thân nàng, thật quá ưu ái.

Lão phu nhân nhanh chóng mời mấy vị công công và trà nước, lại đưa hồng bao thật dày. Năm nào cũng vậy, từ khi còn là Thị lang đến lúc trở thành Thượng thư, Đại lão gia luôn xung phong tự thân lập xuân ra biên quan, cho dù không nhất thiết phải đi. Bởi vậy Phùng phủ tuy nhỏ nhưng thiên ân dày rộng, ban thưởng cũng nhiều, coi như trong kinh thành là có một mối. Vốn lão phu nhân ngoài yêu thích Phùng Dạ Văn thì các nữ hài tử khác như nhau, nay Phùng Gia Hỷ được sắc phong Huyền chúa, bà cảm thấy nó may mắn một.

Hàn thị đưa tay xuống bụng, nhìn sang bên cạnh mắt Phùng Gia Hảo đã đỏ hoe, hà có gì ở Hộc viên người bị thương là nữ nhi của bà, mà khi phong thưởng lại dành cho Phùng Gia Hỷ? Chỉ vì nàng ta là đích trưởng nữ? Hàn thị càng nghĩ càng cảm ám tức. Phùng Gia Hỷ không chết đi, thì vinh quang của con gái bà đều bị đoạt mất!

Gia Hỷ knot qua Hàn thị, mới nhếch lên một nụ cười thỏa mãn. Cái cảm tức này so với ngày xưa mầu thân nàng mất mạng vì biết tin Hàn thị nâng thành bình thê có đáng bao nhiêu? Gia Hỷ cũng mọi người đến Từ đường thấp hương dâng lay tổ tiên, sau lại quay về viện lão phu nhân dâng trà. Phùng Gia Hảo lấy có vết thương còn đau liền nhanh chóng quay về viện. Hàn thị nhìn theo bóng vai nữ nhi run run âm ức lòng thăm nguyên sao Phùng Gia Hỷ không chết ở Hộc viên luôn đi.

Lão phu nhân khen ngợi đôi câu, lại như lệ cũ, thu nửa phần tiền bạc Hoàng thượng ban thưởng cho Đại lão gia bỏ vào quỹ chung Phùng phủ, Gia Hỷ thấy vậy cũng tự dâng lên một nửa của mình, nào ngờ lão phu nhân lắc đầu:

- Con không cần đưa ra, phủ ta làm gì thiếu ăn thiếu mặc để nuôi một tiểu thư? Con cũng sắp cập kê vẫn nên để đó!

Hàn thị cần mồi, cái này lão phu nhân ám chỉ bà khắc khe nữ nhi nguyên phối đi, trong lòng Hàn thị tư vị khó chịu dâng lên một trận. Gia Hỷ mỉm cười, tranh thủ lấy lòng lão phu nhân một chuyện:

- *Nếu tổ mẫu đã yêu thương con như vậy, con sẽ dùng đồ ngự ban may hiếu kính người một cái mặt ngạch!***

Lão phu nhân thương yêu nhìn nàng cười ha hả, lại ngẫm nghĩ:

- *Mấy tháng tới cũng là sinh thần con đi, nữ thập tam nam thập lục, cũng nên nhìn mấy nhà, đợi sau cấp kê thì gả đi!*

Giương mặt Gia Hỷ đỏ như ớt chín, cái đầu xấu hổ, được thể Nguyễn thị lại trêu chọc nàng:

- *Xem nào, cũng là Huyện chúa, nếu không gả vào hoàng tộc thật không phải! Hoàng thượng có tận mấy vị Hoàng tử!*

Lời nói bề ngoài tốt đẹp nhưng hàm ý lại muốn đẩy nàng đi làm thiếp cho người. Huyện chúa thì Huyện chúa, nhưng không xuất thân hầu môn thế gia, hôn sự với Hoàng tử? Cao lắm chỉ làm thiếp!

Hàn thị bắt được lời nói trong miệng Nguyễn thị, đột nhiên cười cười:

- *Lần này Huy Quận công cứu mạng đại ti nhi. Chúng ta cũng chưa đưa hậu lễ! Đại ti nhi phải tìm cách báo đáp người ta! Tránh để nữ nhi Phùng gia mang tiếng không quy củ.*

Lão phu nhân gật đầu cho là phải:

- *Vậy người chuẩn bị đi! Lựa chọn hôm nào sang phủ Quận Công một chuyến đưa theo đại ti nhi!*

Mà đến qua tháng này cũng nên khởi hành về Mi Châu một chuyến, Gia Hỷ trở thành Huyện chúa, cũng nên về nhà tổ dâng hương.

Và lại năm nay Phùng tộc bầu tộc trưởng mới, lão phu nhân cũng có một phiếu quyết định đi.

Sau bữa trưa, Gia Hỷ mời quay lại viện của mình. Thật mệt mỏi. Tam phẩm Huyện chúa, đền bù này của Hoàng thượng cũng thật xứng đáng. Có điều Chu Huyện chúa kia tước phong hào hay cảm tức cũng là quá nhẹ, vừa mưu đồ giết chết nàng, lại còn có ý hủy thanh danh, phạt như vậy thật giờ cao đánh khẽ. Nàng không có tâm lòng bỏ tất, có thù tất báo.

Hàn thị chuẩn bị lễ đến phủ Huy Quận công thì mới viết Quận công gia bị cảm tức, hiện tại không tiếp khách nhân, Hàn thị chỉ đành để quản gia đưa lễ vào trong, nuốt lại lời nói muốn Phùng Gia Hỷ lấy thân báo đáp ân cứu mạng.

Thấm thoát đã đến hội hoa của Vạn Quý phi, xong hội hoa này nàng cùng tổ mẫu phải đến Mi Châu một chuyến, đường đi xa xôi, trắc trở, khí hậu Mi Châu lại khô nóng. Tất nhiên vì Phùng Gia Hỷ được phong Huyện chúa cho nên các tiểu thư khác không muốn làm nền cho nàng. Lần này Hàn thị cũng không đi, thật yên tĩnh vô cùng. Tuy vậy khi gần kề hội hoa, bởi vì chuyện Hòe viên mà Vạn Quý phi lại hủy đi, dù gì tâm tư Vạn Quý phi cần trọng, không muốn người khác nói mẩu từ nàng và Thịnh Vương vui vẻ khi Huy Quận công gặp họa. Hội hoa không tổ chức nhưng thánh chỉ từ hôn Thịnh Vương và Vạn Minh Huyện chúa vẫn được ban ra. Đợi đến mùa thu thì thành thân.

Phùng Gia Hòa nghe tin lòng nhộn nhạo, vốn nàng đã cùng Thịnh Vương da thịt chi thân, nay Thịnh Vương sắp có chính thê, sẽ không quên mất nàng chứ. Nhưng chính thê lại là Vạn Minh Huyện chúa! Nhớ lại về mặt âm hiểm của Vạn Minh Huyện chúa khi bắt gặp nàng cùng Thịnh Vương trong hồ, lại lời nàng ra làm nhục giữa bao người Phùng Gia Hòa run lên từng cơn ớn lạnh.

Gia Hỷ nhàn nhạt chuẩn bị hành lý, cùng đi lần này chính là Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia và đứa nhỏ Bát tiểu thư Phùng Bạch Thảo. Phùng Bạch Thảo hiện tại cũng chỉ chín tuổi, có điều Ngũ phu nhân quanh năm ốm yếu liệt giường, tuy rằng rất yêu thương đứa nhỏ thứ xuất này nhưng lực bất tòng tâm ít sát sao được. Nàng ta lại là con gái của nô tì, vẫn chưa được vào gia phả. Vậy nên lần này lão phu nhân đưa đi một lượt.

Còn ba ngày nữa mới khởi hành! Gia Hỷ gửi thiệp mời đến bên Lữ Mộ Dung, vì thời gian qua bận rộn, Lữ Mộ Dung biết Gia Hỷ được sắc phong thành Thục Trinh Huyện chúa nên trong lòng nôn nóng lại không gặp được, vừa nhận thiệp canh nàng ta đã đi ngay đến. Gia Hỷ lấy một bộ trang sức ra, nàng vốn làm hai bộ, Phùng Diên Dung đã nhận một bộ, bộ này dành cho Lữ Mộ Dung. Vì trăm thoa ngự ban đều theo phẩm cấp, không để lọt ra ngoài, các loại tơ lụa hương liệu lại quá quý hiếm, Gia Hỷ không đành lòng. Rốt cuộc vẫn tự mình bỏ tiền túi ra đánh trang sức.

Lữ Mộ Dung bước vào đã hành lễ:

- *Thục Trinh Huyện chúa!*

Gia Hỷ cười, mau chóng cho nàng ta ngồi xuống, hàn huyên một hồi lại chuẩn bị dùng cơm trưa. Phùng Diên Dung cùng lúc đó lại đến, nét mặt có hơi mất tự nhiên, biết Phùng Diên Dung có chuyện muốn nói lại gặp phải Lữ Mộ Dung nên Gia Hỷ giữ nàng lại cùng ăn. Sau khi sắp xếp sương phòng cho Lữ Mộ Dung nghỉ ngơi, liền ra trước mái hiên nhìn Phùng Diên Dung:

- *Có chuyện gì vậy?*

Phùng Diên Dung không nói gì, mắt nhìn ra khoảng sân phía trước. Vốn viện của Đại phòng rất lớn, phòng Phùng Gia Hỷ và Phùng Gia Hòa nằm sau cổng nhỏ, hành lang mái hiên rồi cùng đối diện nhau qua một cái sân rộng, trên sân bày hoa sen thành từng bồn. Phòng của Hàn thị lớn nhất nằm vuông góc với hai nàng. Hàn thị đi đầu đều phải qua khoảng sân này.

Bởi tháng ba, trời đã ấm áp, bây giờ là giữa trưa, trên sân mặt đá đã rất nóng. Lúc này Hàn thị cùng Tạ ma mà và tì nữ cẩn thận quay về viện. Phùng Gia Hỷ nhìn Phùng Diên Dung mím chặt môi, lại nghe tiếng mở cửa viện, Phùng Diên Dung bất giác nắm lấy tay nàng, bàn tay lạnh ngắt.

Hàn thị nhìn sang thấy Gia Hỷ và Phùng Diên Dung đứng đó, hai nàng vội vàng hành lễ. Hàn thị gật đầu một cái rồi liếc mắt qua, cẩn thận đi từng bước chậm rãi. Có điều, mới tới giữa sân đã, không hiểu sao gót giày Hàn thị trượt một đường, Hàn thị mất thăng bằng, vội la lớn:

- *Người đâu!*

- *Mẫu thân!*

Phùng Gia Hảo lúc này đang vui vẻ từ trong phòng ra đón Hàn thị, thấy cảnh tượng đáng sợ này, vội vàng lao đến, lấy lưng mình ra làm bìa đỡ, Hàn thị ngã xuống, máu me đầm đìa! Mà Phùng Gia Hảo cũng ngã đi.

Gia Hỷ nhanh chóng chạy ra, kéo tay Phùng Diên Dung theo, vội vàng cho người mời đại phu, lại phân phó Vịnh Đan đến mời lão phu nhân. Thật vất vả mới đưa được Hàn thị vào phòng, trên người nàng cũng nồng nặc mùi máu, có điều thăm tâm Gia Hỷ lại rất sáng khoái. Cái đau đớn của mẫu thân nàng năm xưa, Hàn thị mới chỉ nhận lại một phần!

---

* *Hoa quý cao*

**Mặt nạ (khăn buộc trán)

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Xuôi Dòng Thần Giang

Lão phu nhân đứng bên ngoài Đại viện, trầm mặt nhìn xuống sân đá. Nguyễn thị nhanh chóng cho người đưa đến một cái ghế:

- Mẫu thân cứ ngồi đi, đại phu đã vào rồi, miễn cho người lo lắng.

Lão phu nhân vuốt vuốt tay Nguyễn thị, giọng trầm đục:

- Đang yên đang lành, nói ngã là ngã. Đã tra kỹ chưa?

Nguyễn thị cười thầm trong bụng. Hàn thị này ăn ở quả không biết điều, mới có người hăm dọa, nàng còn chưa ra tay cơ mà:

- Con dâu đã cho quân gia tra xét, sẽ nhanh có kết quả thôi.

Lúc này Đại lão gia cũng đến, vốn hôm nay có việc bên nhà môn cùng Phủ Doãn đại nhân, chuyện chưa xong đã nghe tin Hàn thị gấp nạn liền vắt chân lên cổ chạy về. Đại lão gia vừa ngồi xuống thì Tú Hồng cũng đi đến, nâng một khay trà ngang mắt:

- Lão phu nhân, lão gia đừng trà!

Cửa phòng mở toang ra, mùi máu tươi xộc lên, Đại lão gia vội đứng dậy:

- Thế nào rồi?

Đại phu lắc đầu:

- Phu nhân không giữ được đứa nhỏ, đã lấy ra, thân mình cũng không vấn đề gì, chỉ cần điều dưỡng tốt! Nhị tiểu thư bị tổn thương vùng thắt lưng, chỉ sợ...

Nguyễn thị suy nghĩ một chút, nữ tử bị ảnh hưởng ở hông chỉ sợ sau này có vấn đề sinh nở. Chung quy vẫn vì mẫu thân mà bị, cũng coi như đáng thương. Đại lão gia nghiêm cấm:

- Đại phu cứ nói.

- Tiểu thư sợ sau này trong quá trình khai hoa nở nhụy có chút khó khăn. Cần thận điều dưỡng thân thể mới tốt hơn.

Phùng Triều âm âm suy nghĩ, thế tử sinh non, nữ nhi để lại di chứng, chuyện này thật không đơn giản chút nào. Lão phu nhân cho người đem bạc tiền đại phu trở về, lại nhìn Gia Hỷ đứng bên cạnh:

- Con là Huyện chúa, ngày mai để bà tử vào cung thỉnh thái y ra xem, con cũng chỉ có mỗi Gia Hảo là đích muội!

Gia Hỷ gặt đầu một cái, nâng ta đã bị nhũn thể chỉ có thể tự chăm sóc bản thân, thái y bất quá kẻ thêm vài phần thuốc, và lại mới thái y chuyện này sẽ náo ra ngoài, một nữ tử khó sinh nơ ai sẽ nguyện ý mà cưới về? Gia Hỷ nghĩ nghĩ thấy cũng không thiệt gì, nên mới ưng thuận. Bấy giờ lão phu nhân cũng đã mệt mỏi liền phân phó người chăm sóc rồi trở về viện.

Gia Hỷ đứng lên, kéo tay Phùng Diễm Dung về phòng:

- *Ta đợi muội nói!*

Phùng Diễm Dung thoáng chốc hốc mắt đỏ lên:

- *Là muội khiến Đại bá mẫu bị ngã!*

- *Ta biết!*

Giọng điệu Gia Hỷ nhàn nhạt.

- *Muội...muội đem sập nền hơ vào phần dưới để giầy Đại bá mẫu! Nên khi đến trưa trời nắng to, sập nền cháy ra gây trơn trượt!*

Gia Hỷ nhủ mảy, Phùng Diễm Dung mới vào phủ làm sao động tay chân lên đồ của Hàn thị được, Hàn thị còn đang có thai, hết sức thận trọng, người có thể ra tay là người Đại viện, mà ở đây có khả năng nhất chỉ có thể là một người:

- *Muội sai sir Tú Hồng? Không sợ nàng ta cắn ngược?*

Phùng Diễm Dung thấp giọng:

- *Tú Hồng có thai rồi!*

Tú Hồng chỉ là thông phòng lại có thai cùng lúc với chủ mẫu, sợ rằng Hàn thị sẽ ra tay nên quyết định cùng Phùng Diễm Dung hạ thủ trước, Hàn thị mất hài tử, nữ nhi lại bị thương sẽ không dễ ý đến Tú Hồng nữa, nâng ta hi vọng vì thế mà an toàn sinh hạ đứa nhỏ. Đại lão gia không phải người háo sắc, trước có Phạm di nương bấy giờ là Tú Hồng đều từ viện của lão phu nhân ra. Phạm di nương chỉ có một mình Phùng Gia Hòa. Hàn thị cũng coi như cố hết sức để Đại thiếu gia là nhi tử duy nhất Đại phòng, người có quyền thừa kế chân chính.

Gia Hỷ cũng hơi an tâm, Tú Hồng có thai hẳn sẽ khiến chuyện này trở nên vô cùng sạch sẽ đi. Như vậy Phùng Diễm Dung cũng sẽ không ảnh hưởng nhiều, hơn hết, Tú Hồng là nô tì, muốn đánh thì đánh, muốn giết thì giết nhưng Phùng Diễm Dung lại là một tiểu thư, Nhị phòng chắc chắn sẽ dùng toàn lực bảo vệ nàng.

Sáng sớm hôm sau Gia Hỷ vào cung thỉnh thái y, vốn hiện tại trong cung không có Hoàng hậu. Mọi chuyện do Trương Hoàng Quý phi làm chủ. Trương Hoàng Quý phi tâm tư lạnh lùng. Bát Hoàng tử dưới thân còn nhỏ lại không tha thiết tranh sủng, cũng không kết giao thế gia, cho nên Gia Hỷ không gặp được nàng ta. Bất quá ma ma bên người Trương Hoàng Quý phi truyền lời lại đã chuẩn ý để nữ thái y chuyện phụ sản đến Phùng phủ.

Nữ thái y khám qua cũng chỉ viết đơn thuốc dẫn dò tình dưỡng, xem như thương thế Phùng Gia Hảo chữa trị đến đó là hết cách. Chuyện này tuy hậu quả nặng nề, nhưng Nguyễn thị tra thí phát hiện tất cả lò vải để giầy vừa rồi đều nhúng qua sập, chỉ là bấy giờ cuối xuân trời nóng hơn, thân mình Hàn thị bất tiện nên mới bị ngã, bởi vì toàn bộ vải để giầy có vấn đề, nên Nguyễn thị coi đây là lỗi của người đứng ra nhập hàng. Nguyễn thị liền vin cớ bắt Hàn quân gia chịu trách nhiệm, đuổi đến thôn trang. Hàn quân gia là tâm phúc của Hàn thị, nay đột nhiên bị thay thế, Hàn thị tức giận, bệnh lại càng nặng thêm.

Mất thêm mấy ngày nữa ổn định chuyện trong phủ, thượng tuần tháng tư, Hoàng thượng truyền ý chỉ hoãn tuyển tú. Đến trung tuần, thuyền của Phùng phủ xuôi dòng Thần giang đi một đường. Năm nay khí hậu thoải mái, không quá nóng không quá lạnh. Trên đường về phía nam trăm hoa đua sắc, lần đầu tiên đi xa như vậy, Gia Hỷ có chút hào hứng.

Thăm thoát đã mấy mươi ngày.

Mi Châu.

Liên Thành Hầu ngồi bên án thư, chăm chú xử lý chính vụ. Thực chất tước vị của hắn vô cùng nhân tản, mỗi năm chỉ bận rộn vụ thu thuế, cho nên đây toàn là những việc liên quan đến thiết lập binh quyền và mạng lưới quan lại. Liên Thành Hầu nhìn sang Tuyệt Tâm:

- *Nương nương đi đến đâu rồi?*

Tuyệt Tâm nhắm tính bấy giờ đã đầu tháng sáu, cùng lắm chính là mười mấy ngày nữa. Có lẽ đã đến cửa ngõ Mi Châu:

- *Cũng sắp, Mộc Hộ Bá gia hộ tống, Hầu gia cứ yên tâm!*

Hoàn Nhan Viên Hạo tựa lưng vào ghế, phát tay để toàn bộ người lui. Phùng gia Mi Châu không phải thế gia vọng tộc gì lớn nhưng cũng là đại gia tộc lâu đời, có nhiều quan lại, năm nay lại bầu tộc trưởng mới, hẳn cũng có chút ít giao hảo, vẫn nên chuẩn bị hạ lễ.

Mấy ngày nữa Hoa Tản đến, cũng nên thúc đẩy hôn sự. Bấy giờ tốt nhất là nhanh chóng quay lại kinh thành, nước xa không cứu được lửa gần, huống hồ đất phong của Thịnh Vương lại chỉ cách Thần Đô có mấy ngày đường, chưa kể Thái tử ở Đông cung, nằm trong khuôn viên Cẩm thành.

Cầm Từ bước vào, đây là cung nữ thiếp thân của Đại Công chúa, hoàng ti hần, Đại Công chúa đưa nàng sang hầu hạ Liên Thành Hầu để quán xuyến gia vụ trong phủ. Cầm Từ cũng đã hai mươi, trong Hầu phủ, những ti nữ khác đều gọi một tiếng cô cô.

Nàng ta vẫn tóc cao, mặc áo ngoài hồng phấn váy nữ diện chấm đất xanh ngọc, cổ tay đeo vòng vàng, trên đầu có trâm ngọc, nhìn qua cũng đoán được thân phận không tầm thường. Cầm Từ cung kính đặt trà lên bàn, lại đưa từng lá thiếp mời ra:

- *Đây là của Hiên gia Nhị tiểu thư mời Hầu gia đến trà đạo, cái này bên Phùng gia Tổ đường gửi đến mời Hầu gia tham dự tiệc rượu mừng tân Tộc trưởng, còn đây Phùng Đại tiểu thư đã đến Mi Châu, nên gửi thiếp chào hỏi.*

Đôi mắt Hoàn Nhan Viên Hạo sáng lên một chút khi liếc qua mấy phiến chữ Phùng Gia Hỷ trên bài thiếp:

- *Sắp xếp để Phùng Đại tiểu thư gặp bản Hầu tại Thiệu trang thượng.*

Cầm Từ thi lễ một cái, dọn dẹp trên bàn chuẩn bị ra ngoài, Hoàn Nhan Viên Hạo mới âm trầm:

- *Điều tra chuyện Hiên Nhị tiểu thư chưa? Có chắc chắn không?*

Cầm Từ hơi dừng tay lại:

- *Hầu gia, quả đúng như vậy, lần trước Hiên Nhị tiểu thư nhiễm lạnh nô tì đã mua thuốc đại phu đến khám, thuận tiện bắt mạch, nàng ta quả thật cơ thể âm hàn, không mang thai được!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hừ nhẹ, chính bởi vì vậy nên Hiên gia mới muốn cái hôn sự này, Hiên đại nhân tuy chỉ là Tri phủ Tứ phẩm, nhưng Hiên phu nhân lại là Việt Vu Huyện chúa, con gái của Thanh Tuấn Quận chúa, danh môn thế gia. Nói cách khác chỉ cần Hiên Đại tiểu thư trúng tuyển, ắt Hiên gia sẽ được phong tước. Huống hồ, đời trước, nàng ta còn trở thành Hoàng hậu. Hiên gia muốn cái hôn sự của nhị nữ nhi mình lên một Hoàng tử có mẫu phi thất sủng như hắn, chính là bởi Hiên Nhị tiểu thư không có khả năng sinh nở!

Gả vào đại gia tộc cao lắm ba năm sẽ bị hờ, còn không bằng gả cho hắn, vừa có danh Hầu gia phu nhân, đất phong lại là nhà mẹ đẻ, hẳn cũng phải nở mặt ba phần. Hoàn Nhan Viên Hạo cười gằn, Hiên đại nhân này đánh giá hắn vô năng đến mức không thể quay lại kinh thành được ư. Uống hớp trà cuối cùng, Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ mỉm cười với Cầm Từ:

- *Tuyệt đối không được nói với mẫu phi chuyện nàng ấy vô sinh! Hôn sự này chắc chắn phải thành!*

Hoàn Nhan Viên Hạo khoác áo ra ngoài, Tuyệt Tâm nhận mệnh chuẩn bị xe ngựa, tối om, không trăng, bầu trời mùa hạ đầy sao sáng, như một thảm nhung đính đầy châu ngọc. Tuyệt Tâm không bao giờ hỏi lý do chủ tử, chỉ lặng lẽ đánh xe đi. Qua cổng thành, Hoàn Nhan Viên Hạo đưa bài từ Liên Thành Hầu cho lính canh, nhanh chóng ra được bên ngoài, người đợi ở thôn trang chính là Viêm Thế tử Viêm Quốc - Viêm Mục. Tuyệt Tâm đứng bên ngoài canh chừng, trong nhà có ánh đèn mờ mờ, rồi bóng dáng Liên Thành Hầu cùng Viêm Thế tử trên bức tường, hẳn biết Hầu gia cùng Viêm Mục có quan hệ thân tình. Viên Viêm Mục đang phục quốc, Hầu gia giúp đỡ, có qua có lại, đến khi Hầu gia đoạt đích, hẳn Viêm Mục sẽ không làm ngo.

Có bóng người thấp thoáng, nhưng Tuyệt Tâm không thể đuổi theo, nơi đây ngoài hắn còn có mấy người của Viêm Mục, có điều rất có thể diệu hồ ly son, hẳn có trách nhiệm bảo vệ Hầu gia, sẽ không sơ sẩy rời nửa bước.

- *Đi thôi!*

Liên Thành Hầu khẽ nói:

- *Lên Thiệu trang thượng.*

Tuyệt Tâm gật đầu, vội vàng đánh xe đi:

- *Chủ nhân, khi này có người theo dõi bên ngoài, rất có thể đang đi sau chúng ta, người cần thận!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ừ một tiếng, mắt nhắm lại định thần, tai lắng nghe tiếng động trong đêm, hai bên đường đi lên thôn trang thượng vô cùng hẻo lánh, chỉ có tiếng côn trùng rì rích. Đột ngột từ bên hông xe, một mũi kiếm đâm thẳng vào, xoẹt ngang hông Hoàn Nhan Viên Hạo, Tuyệt Tâm thúc ngựa chạy nhanh hơn, đứng trên đầu xe rút dao ra:

- *Chú nhân!*

Hoàn Nhan Viên Hạo sờ vào vết thương, máu nhoe nhoe trên tay, cũng chỉ ngoài da, không đáng ngại.

- *Nhanh đến Thủy trang, người chúng ta ở đó!*

Hoàn Nhan Viên Hạo vén rèm xe, tay cũng lăm lăm trường kiếm, là người Viêm Quốc, hay người từ kinh thành đánh hơi được chuyện tốt của hắn. Hoàn Nhan Viên Hạo mũi miết suy nghĩ, xe ngựa bắt thỉnh linh khựng lại, ngựa hí vang rồi im bặt. Hoàn Nhan Viên Hạo nhanh chóng cùng Tuyết Tâm ra khỏi xe, có khoảng mười bốn mười lăm hắc y nhân đuổi theo, cả hai lẫn vào trong rừng, địa thế ở đây gần Thủy trang vốn hẳn rất rảnh rẽ, đám người kia không dễ đuổi kịp, huống hồ, luận võ công, chưa chắc mèo nào cắn mỉu nào.

Trời sáng, Gia Hỷ trở mình thức dậy, Vĩnh Đan đi vào tươi cười:

- *Tiểu thư dậy rồi à, người nhanh rửa mặt rồi gấp mặt họ hàng.*

Gia Hỷ găt đầu, hôm qua đến đây đã quá trễ, chỉ kịp báo tin cho Liên Thành Hầu, cũng chưa gặp qua ai, hôm nay phải đi gặp nhiều người như thế rằng có chút lo lắng. Gia Hỷ chọn một bộ y phục đỏ hơi nhạt, thêu kim tuyến, trên đầu cài điều hồ điệp thêm hai trâm vàng khảm hồng ngọc. Trang điểm không đậm, tô môi hơi bóng, trông qua cũng là lộng lẫy, vốn ngày thường thanh nhã, nhưng lão phu nhân không muốn mặt mũi chỉ của mình ở nhà tổ, nên mới dọn đồ các nàng trước. Xong xuôi, ti nữ cũng đưa Phùng Bạch Thảo đến, một bộ y phục xanh thiên thanh, trăm ngọc bích vòng tay to vàng, đeo hoa tai trăn châu, dưới hắt dính hai lục lạc vàng bạc kêu leng keng sinh động.

Lão phu nhân nhìn hai cháu nữ liền găt đầu hải lông, vui vẻ đưa đến phòng ăn. Trong phòng đầy áp người, tất nhiên cũng chỉ có nữ quyền, nam nữ phân biệt không ngồi cùng mâm. Khi nào bầu Tân tộc trưởng, các nàng mời qua loa gặp mặt một lần.

Đương gia chủ mẫu hiện tại là Phương phu nhân, Gia Hỷ cung kính gọi một tiếng Đại đường bá mẫu. Trên còn có một đường tổ mẫu gọi là Vận lão phu nhân. Dưới là Nhị đường bá mẫu Mãn thị và Tam đường bá mẫu Tân thị. Chưa kể Phương thị còn có hai nữ nhi là Phùng Hoa Thường, Phùng Hoa Thụy, Mãn thị có Phùng Hoa Nghiên, Tân thị có Phùng Hoa Ninh. Đây mới là nữ quyền. Nói chung quan hệ một nhà chồng chéo muốn kể cũng không kể nổi.

Đến khi chào hỏi xong thì trong phòng ai nấy đều đã đổi là, lúc này, mọi người mới bắt đầu dùng bữa, Vĩnh Đan cẩn trọng gấp thức ăn cho Gia Hỷ, thì bên ngoài đã nghe tiếng lanh lảnh:

- *Thơm thật! Thơm thật! Mẫu thân, hôm nay nhà có gì ngon vậy!*

Gia Hỷ nhủ mảy, người bên ngoài đã là phụ nhân quá ba mươi tuổi, sao không hề có phong phạm khuê các, Vận lão phu nhân vội vã cho người đem ghế đến, lại nhìn sang Gia Hỷ:

- *Đây là đường cô mẫu!*

Gia Hỷ đứng lên hành lễ, đoan trang quy củ. Vận lão phu nhân lại nói tiếp với nữ nhi nhà mình:

- *Đường cháu nữ này là Thục Trình Huyền chúa!*

Vị đường cô mẫu Phùng thị trà lễ xong liền cảm thán:

- *Ai u, thật là xinh đẹp, trông kia, mặt này mới ngày gà đến nhà ai là nhà đó có phúc. Xem kia xem kia, trâm cài thật đắt tiền...*

Phương thị buông đũa lanh canh một tiếng, khó chịu liếc sang Phùng thị:

- *Muội ăn đi! Đừng làm con bé xấu hổ!*

Gia Hỷ ngậm miệng, đường cô mẫu cũng là đích tiểu thư lại còn dòng tổ, sao có thể bỏ bã như một phụ nhân hàng xóm hàng cá như thế. Thái độ Vận lão phu nhân nuông chiều nữ nhi nhưng không dám phản bác con dâu lớn. So với phủ đệ của nàng, nhà tổ coi như phức tạp hơn.

Com nước xong xuôi, Hà ma ma đưa thiệp của Liên Thành Hầu phủ đến. Gia Hỷ xin phép lão phu nhân ra ngoài thỉnh an Liên Thành Hầu rồi nhanh chóng thuê xe ngựa đến Thủy trang thượng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Đào Tơ Môn Mỡ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Xe ngựa từ từ lăn bánh trên đường mòn, tuy có hơi xóc nảy một chút, nhưng cảnh vật xung quanh cũng đầy những chùm hoa đại đủ màu sắc khiến Gia Hỷ vui mắt. Hầu phủ nằm ở đường lớn nhất Liên Thành thì Hầu gia lại không chọn gấp, muốn nắng phải đến tận thôn trang thượng võ cùng xa xôi này. Gia Hỷ tựa vào xe ngủ gà ngủ gật. Vĩnh Đan quạt quạt cho nàng, dù gì ở Mi Châu, tháng sáu vô cùng nóng nực.

Đến nơi trời cũng đã trưa, trước cổng có một ma ma lớn tuổi dẫn theo hai ti nữ đang đứng đợi, Gia Hỷ vừa nhắc rèm xe lên, nhanh chóng liền có người đem ghế cho nàng bước chân xuống lại cẩn thận che ô để tránh nắng.

- *Tiểu thư, Hầu gia đang ở bên trong, nô tì đã cho người hỏi báo! Tiểu thư muốn dùng kiểu mềm hay đi bộ!*

Gia Hỷ biết đây là ý tốt, nâng ngồi xe ngựa cả buổi, hiện tại chỉ muốn chân tay hoạt động một chút, ma ma này nhìn ra nên mới để nàng tự ý lựa chọn. Gia Hỷ thông thả đi bộ theo hành lang gỗ dài, có mái hiên cong cong nhã nhặn lại quý phái, toàn bộ trang viên này là một vườn đào ăn quả* hiện tại đang vào mùa thu hoạch, hương thơm cứ thế tàn mất, uốn lượn theo từng nếp váy áo của nàng. Bên cạnh hành lang có một dòng suối nhỏ, cá chép bên trong bơi lội tung đàn.

Đi một khắc thì đến Thanh Vân viện, nơi đây không có gì đặc biệt, ngoại trừ trước viện thay vì sân nhỏ lại là một hồ nước, trên hồ có những phiến đá vuông vức dày nặng để bước qua, tuy đá bằng phẳng rộng rãi nhưng không có tay vịn, Gia Hỷ nhìn ma ma đi đáng trước bước chân không lung lạc, nàng mới nhẹ nhàng đi theo. Hồ này chính là nơi mấy dòng suối đổ về, có cá chép và ít rong rêu, nhưng không thả sen như các nhà khác.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn qua cửa sổ, Phùng Gia Hỷ đang phát phơ áo lụa đi đến, mắt nàng nhìn thẳng, môi vẫn giữ một nụ cười như có như không, chân bước diềm đạm lại không vì sợ nước mà ngập ngừng, tư thái nàng ưu nhã, hẳn là đích nữ hào môn, lại nhớ đến đêm ôm nàng ở Phùng phủ, hương thơm dịu ngọt, thân thể mềm mại, thật mê hoặc. Nếu không vì đại sự, hẳn hẳn liền muốn đưa nàng về trở thành chính thê.

- *Hầu gia, Phùng Đại tiểu thư đến rồi à!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ho nhẹ một tiếng:

- *Đưa tiểu thư vào đây!*

Rèm được vén lên, Gia Hỷ nhìn nhanh một vòng bên trong không phải là nơi tiếp khách, có lẽ thường ngày Liên Thành Hầu cũng thích ở nơi này, một bàn trà đặt bên cửa sổ, trên có bộ cò. Vách tường không treo gì, cũng không có giá đồ cổ, không khí thanh sạch đậm mùi thơm đào chín nên cũng chẳng xông hương. Ngoại trừ một án thư và giá sách, vô cùng đơn giản.

Có điều dù sao nàng cũng là nữ tử, lại chưa thành gia, tiếp đón nơi này quả thật có chút không phù hợp:

- *Tham kiến Hầu gia!*

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng dậy, y phục trắng tinh, viền cổ áo tay áo dùng chỉ vàng chỉ bạc thêu hình hoàng hạc, mặt phạ đính đá quý linh lung sống động, cần bao nhiêu tinh xảo thì có bấy nhiêu. Trên thân áo thả xuống một ngọc bội phi thủy lục huyền** nguyên khối không vân đục, trơn tru không tí vết, điêu khắc tinh tế, hiện lên hai chữ Hoàn Nhan nổi bật chói mắt, hẳn như đoán được sự ngăn ngại của nàng.

- *Ra ngoài hiên thuận tiện ngắm cảnh, và lại đến nơi này không xem tận mắt đào tơ thì thật uổng phí!*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Tạ Hầu gia!*

Nàng cũng lần gối trên hành lang, nắng tháng sáu trải thảm vàng như mật ngọt, đào chín đỏ từng chùm một non tươi thích mắt. Hai bên bảy nhiều bốn băng mắt mè, Gia Hỷ thấy cứ chỉ hẳn khi ngồi xuống cũng không được tự nhiên lắm, đoán chừng trên người có lẽ không khỏe lắm. Hỏi qua mấy chuyện nhà, cuối cùng Hoàn Nhan Viên Hạo mới vào vấn đề chính:

- *Nàng đọc thư bần Hầu gửi đến chưa?*

Gia Hỷ găt đầu:

- *Đã đọc qua, chỉ là thời gian gấp rút, cho nên vẫn chưa bắt đầu!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhấp một hớp trà:

- *Không vội! Chuyện này nàng cứ từ từ giải quyết, có Triệu Tử Đan ở đó, cũng không khiến nàng mệt mỏi!*

Mở cửa hàng gạo, cũng không phải việc gì quá khó khăn, có điều sau nhận thư trong phủ cũng xảy ra nhiều chuyện, nàng chưa có thời gian sắp xếp, đợi hồi kinh rồi, sẽ tìm một nơi đặt cửa hàng. Nhưng Mi Châu không phải nơi thích hợp trồng lúa nước, nàng liền có chút tò mò:

- *Tạ Hầu gia quan tâm! Liên Thành này không có nhiều ruộng, lượng gạo có thể cung ứng đều đều không? Huống hồ, kinh thành người không phú thì quý gạo khô gạo cứng đều không ăn được!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cười:

- *Chuyện này nàng không phải lo, Phùng Hậu sẽ giúp nàng chuyển lương từ Mi Châu đến kinh thành, gạo này đều là đặc sản, tuy không phải loại tiến cống, nhưng cũng là nhất đẳng của Viêm Quốc.*

Gia Hỷ im lặng suy nghĩ, lúc này từ bên ngoài, Tuyệt Tâm tiến vào:

- *Tham kiến Hầu gia, Phùng Đại tiểu thư!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhướng mày một chút:

- *Sao?*

Tuyệt Tâm hơi nhìn sang Gia Hỷ một chút, Hoàn Nhan Viên Hạo phát tay:

- *Cứ nói.*

- *Hầu gia, đã tìm ra vật này.*

Gói trong mảnh vải trắng là một chiếc nhẫn nhỏ có chạm khắc tỉ mỉ được lồng trong sợi chỉ đỏ. Gia Hỷ nhíu mày nhìn trí óc nàng cảm thấy vô cùng quen thuộc nhưng nhất thời không nhận ra. Hoàn Nhan Viên Hạo thu lại vật đó, cho Tuyệt Tâm lui. Hắn ra đến giữa sân thì quay lại:

- *Linh Tê cô nương đến rồi!*

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu một cái, lại nhìn sang Gia Hỷ:

- *Đã đến đây cũng nên thăm vườn đào, đi thôi!*

Gia Hỷ đi bộ dọc theo hành lang, hương thơm nhẹ nhàng từ nếp áo của Liên Thành Hầu thoảng trên mũi nàng, mát mẻ dễ chịu, hẳn quả thật tuần mĩ, đứng dưới ánh nắng còn tỏa sáng hơn cả mặt trời. Cừu chi đó, ánh mắt đó, trầm tĩnh nhưng ngạo nghễ, nếu không phải hân sinh trưởng trong hoàng tộc, nói hẳn chưa đủ mười tám tuổi, nàng quả thật không tin.

Vườn đào hiện ra trong tầm mắt, có nhiều hạ nhân áo xanh gấp rút thu hoạch, một vài người cũng đang bày com lên một bàn tre dài. Com hơi hẩm, thức ăn chỉ có mấy món đơn sơ, thịt rim mặn, cá khô trắng xóa muối, măng chua, rau cải, cùng bánh hành và bánh bao. Hoàn Nhan Viên Hạo đưa tay lấy một quả đào mới hái xuống, non mềm mọng nước, hắn cẩn thận rửa bằng nước suối dẫn trong ống tre, xong xuôi mới đưa đến:

- *Nàng ăn thử đi, đôi người được mấy thứ ăn quả dưới gốc!*

Gia Hỷ gương gạo đưa tay ra nắm lấy, nhìn bàn tay hân mềm mại, đầu móng tay trắng phau sạch sẽ thơm mùi giấy mới, nàng không khỏi hơi ngẩn người. Hoàn Nhan Viên Hạo thấy nàng nhận lấy thì cười, cũng đưa một quả lên miệng cắn, hương vị thơm ngọt, đối trước hẳn không có nhiều hương thụ, cũng chưa từng đến Mi Châu, luân quần một vòng tranh đấu, cuối cùng vẫn vong thân. Đời này hẳn không muốn phụ rầy cuộc sống, những thức tươi đẹp, không nên bỏ sót.

Tiếng bên trong hành lang lạnh lạnh đưa đến:

- *Hầu gia!*

Hoàn Nhan Viên Hạo vẫy tay người đến, Gia Hỷ xoay lại nhìn, là một ti nữ, có lẽ bằng tuổi Liên Thành Hầu, áo xanh thiên thanh thả buông xuống làn váy đỏ, trên đầu cài hoa vài đù màu sắc, bộ dáng xinh đẹp, lối phục sức trang điểm trong giống như một thông phòng. Gia Hỷ hơi thất vọng nhưng không ngạc nhiên, Liên Thành Hầu là Hoàng tử, nếu không có nữ nhân bên cạnh mới thật không đúng, tuy vậy ấn tượng hân gieo cho nàng lại vô cùng tốt đẹp, nhìn ánh mắt mang theo tia ấm áp của hắn, trong lòng Gia Hỷ đành tự nhủ, bất quá cảm giác của nàng chỉ là một người hiện đại rung động trước mĩ nam mà thôi.

Linh Tê hành lễ cẩn thận:

- *Phùng Đại tiểu thư, bên trong nô tì đã chuẩn bị sẵn thiện, Hầu gia cũng tiểu thư có thể dùng qua rồi ạ!*

Gia Hỷ gật đầu, dùng com trưa xong, nghỉ ngơi đến giữa buổi chiều thì ra về. Vốn Liên Thành Hầu định đích thân đưa nàng về phủ, nhưng Gia Hỷ sợ rằng không biết trong phủ lại nháo lên đồn đại thành thể loại gì nên từ chối. Cuối cùng Tuyệt Tâm hộ tống xe ngựa nàng xuống núi.

Gia Hỷ nhìn quả đào khi này được bọc trong khăn tay, mùi thơm lan tỏa, Liên Thành Hầu dù sao cũng là một Hoàng tử, tất yếu sẽ dính dáng đến chuyện đoạt đích, nàng lại muốn an tĩnh một đời không ưu không lo mà sống. Vĩnh Đan thấy nàng có tâm sự, cũng chỉ nhẹ nhàng trò chuyện:

- *Tiểu thư đừng lo lắng nhiều, dù sao cũng không mấy khi rời kinh thành, quay lại còn nhiều đầu đã, tiểu thư vẫn nên giữ tinh thần tốt một chút!*

Xe ngựa đỏ dốc lặc lư, Gia Hỷ vén rèm nhìn ra, nắng đã nhạt màu:

- *Em thấy Hầu gia là người thế nào?*

Vĩnh Đan trầm giọng một chút:

- *Em không biết nhìn người, Hầu gia ánh mắt có nhiều tâm sự, cuộc sống có lẽ không thoải mái như bề ngoài. Có điều, chẳng phải lão tiên sinh ghé ngang phủ đã úp mở Liên Thành Hầu có tương số hóa rồng đó sao! Nếu không thì Đại phu nhân cũng đâu tìm mọi cách gán hôn sự lên Nhị tiểu thư!*

Gia Hỷ không nói gì nữa, lời Vĩnh Đan không sai, nhưng nàng vẫn chưa sẵn sàng cho một cuộc hôn nhân, với ai cũng là tính toán, nàng phải tìm một cái tính toán tốt cho bản thân nhất.

Chập tối Tuyệt Tâm quay lại Liên Thành Hầu phủ, thấy xe ngựa của Liên Thành Hầu đã về đến nơi, hắn an tâm vào thư phòng:

- *Hầu gia!*

Hoàn Nhan Viên Hạo không ngừng đầu, vẫn tính toán trên trang giấy:

- *Về rồi à.*

- *Phùng Đại tiểu thư đã hỏi phủ an toàn.*

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu một cái, gấp sổ đứng dậy, thông thả ra sân viện:

- *Ta nhận được tin Mộc Hộ Bá gia đổi đường đi, ba ngày nữa mẫu phi đến đây. Thông báo trong ngoài phủ chuẩn bị đón tiếp.*

Tuyệt Tâm nhận mệnh lui đi, Linh Tê từ phía sau tiến đến, tay nàng không khỏi run rẩy, Hoa Tần đến đây, hôn sự của Hầu gia, nàng phải đối mặt thế nào, Linh Tê chỉ ước gì bây giờ dưới gối có một đứa trẻ, nàng sẽ có danh phận, không sợ gì hết. Nàng chậm rãi:

- *Hầu gia, canh đã hầm xong!*

Hoàn Nhan Viên Hạo quay lại, ánh mắt nhu hòa đi không ít:

- *Đi nghỉ sớm đi, mẫu phi sắp đến, nàng có thể sẽ chịu chút ủy khuất, nhưng cứ tin ta, nhất định sẽ bảo vệ nàng.*

Linh Tê kinh cẩn hành lễ lui đi, Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn theo bóng dáng yếu điệu đó, trong đầu lại hiện lên rõ mồn một cảnh tượng đời trước, nàng cùng đứa nhỏ năm tháng tuổi trong bụng bị thiêu sống, tay hắn siết lại, nhìn về hướng kinh thành oán hận.

- *Sắp xếp ngày mai mời Hiền nhị tiểu thư đến phủ!*

Hồi kinh! Chắc chắn phải hồi kinh! Hoàn Nhan Viên Hạo cẩn thận lấy sợi chỉ đỏ có chiếc nhẫn ngọc Tuyệt Tâm đưa đến buổi chiều. Đây là của thích khách lăm rọi lại, có vật này, chắc chắn sẽ tra ra người đứng sau.

(*) Quả đào

(**) Ngọc bội phi thủy lục huyền

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Nương Nương Vạn Phúc

Qua mấy hôm sau thì Hoa Tần đến Liên Thành, từ sáng sớm, Liên Thành Hầu đã cùng cả Hầu phủ đợi trước cổng thành, Hoa Tần ngồi trong xe ngựa, từ xa đã nhìn thấy nhi tử một thân kim giáp cưỡi ngựa trắng đón đợi. Nước mắt không tự giác trào ra, lại ân hận bản thân không vì con cái mà cố gắng hơn nữa. Để đến cảnh bị xuất cung như thế này. Quay về, nhất định phải quay về kinh thành!

Sau mấy màn chào hỏi, tất cả hỏi phủ. Hoa Tần đau lòng nhìn con trai, đã lớn như vậy Hoàng thượng vẫn chưa để ý đến chuyện chung thân đại sự! Hoa Tần tự trách bản thân làm mẹ không tốt, nữ nhi bây giờ còn đang ở Tông Tự cầu phúc mà hài tử thì bị ban tước thấp kém, lại phải rời kinh.

Hoa Tần được người đưa đến Thọ viện, một hồi sau nghỉ ngơi thay y phục đi đường thành một bộ nhẹ nhàng hăng hái mới nhìn cung nữ bên cạnh:

- *Hồng Tổ, nói Hầu gia cứ tiếp đãi Phan Đại tướng quân, ta nghỉ ngơi sớm. Lục Tổ cho người gọi Cẩm Từ đến đây!*

Hai cung nữ nhanh nhẹn ra ngoài, lát sau Lục Tổ đưa Cẩm Từ vào, Cẩm Từ thấy Hoa Tần thì mừng mừng nước mắt:

- *Nương nương vạn phúc! Người đến đây rồi!*

Hốc mắt Hoa Tần đỏ ừng:

- *Đứng lên đi, người sống ở đây thế nào?*

- *Tạ nương nương quan tâm, nô tì tốt lắm, Hầu gia nhân ái, trong phủ cũng không có kẻ không quy củ.*

Hoa Tần nhủ mày không cho là phải:

- *Ta ở Liêu Châu, tuy không nắm rõ chuyện Liên Thành, nhưng Hầu gia có thiệp thân tì nữ ta cũng nghe qua, lại thấy Hầu gia giao du cùng Viêm Mục Thế tử, không biết người có nghe đến?*

Cẩm Từ quý xuống:

- *Nương nương dạy phải, chuyện chính sự Hầu gia nô tì không dám can gián. Đúng là trong phủ có một nô tì được Hầu gia coi trọng, nhưng nàng đến giờ cũng chưa hoàai thai, cũng không ý thế kiêu căng...*

Hoa Tần phát tay để Cẩm Từ đứng lên:

- *Nhiều năm như vậy, ta cũng biết người trung thành, tận tâm, nếu không Đại Công chúa cũng chẳng đưa người đến bên cạnh Hầu gia. Người không trèo lên giường chủ nhân là tốt, nhưng ít ra người có tâm, còn tì nữ kia là thế nào?*

Cẩm Từ vịn tay Lục Tổ đứng dậy, trong lòng chắc mẩm Linh Tê lần này chắc sẽ xảy ra chuyện:

- *Nương nương, nàng ta tên Linh Tê, vốn được Hầu gia coi trọng từ khi còn ở Cẩm Thành.*

Linh Tê? Trong đầu Hoa Tần không có ý niệm gì về người này, khi còn trong Hoàng cung, các Hoàng tử đều ở Nam Đại Chung cung, để phòng dính phải những chuyện dơ bẩn, tâm tính của Liên Thành Hầu trầm tĩnh không đoán rõ được, người bên cạnh hẳn Hoa Tần chỉ biết nhất đẳng thị vệ Tuyệt Tâm. Hoa Tần nhìn Cẩm Từ:

- *Người gọi Linh Tê đến đây.*

Cẩm Từ tuân mệnh lui ra, nhìn gương mặt âm trầm của Hoa Tần, bất giác thấy lạnh. Hoa Tần không phải hạng người độc ác, nhưng ai biết được sau khi trải qua bao lần bị ám hại đến mất con, chịu cực khổ bên ngoài, lòng người đã chai đá như thế nào. Huống hồ bây giờ, Vạn Quý phi cùng Nhị Thịnh Vương đang thịnh thế, nói Hoa Tần không oán hận hẳn không phải là người. Chuyện Linh Tê có ẽ Hoa Tần sợ Liên Thành Hầu bị nữ sắc phân tâm, hoặc nghi ngờ Linh Tê không trung thành.

Cẩm Từ gõ cửa phòng, Linh Tê là tì nữ nhưng được đối đãi không khác gì chủ tử, nàng ở viện riêng cũng có người hầu hạ, trừ một tiếng nàng tự xưng nô tì, ngoài Hầu gia ra không ai dám sai sử gì. Huống chi đôi khi nàng còn được nghỉ lại trong phòng Hầu gia. Linh Tê mở cửa, váy vàng chấm gót thêu hoa sen trắng, trên thân áo xanh lục, đầu cài một cây trâm ngọc bích, tai đeo phi thúy, nhìn không ra bộ dáng hạ nhân:

- *Có cô! Là nương nương truyền nô tì?*

Cẩm Từ thờ dài, rút cây trâm trên đầu Linh Tê xuống:

- *Ta đã nói tốt hết lời, nương nương muốn gặp, tùy vào số mạng của người thôi!*

Linh Tê tháo luôn đôi hoa tai, nàng ngập ngừng sợ hãi:

- *Có cô, nói xem, là nương nương muốn nô tì làm gì!*

Cẩm Từ rào bước:

- *Phận hạ nhân đâu thể luận đoán tâm tư chủ tử. Huống hồ nương nương không chỉ là một cái Tàn vị, người còn là mẫu phi thân sinh của Hầu gia!*

Linh Tê trong lòng hồi hộp, nếu họ phát hiện ra chuyện kia có phải nàng sẽ mất mạng không, hoặc giả nàng không mất mạng, nàng cũng sẽ không giữ được địa vị như thế này nữa. Linh Tê nuốt một hơi lạnh, đợi đến khi Hầu gia phu nhân vào phủ, có phải nàng sẽ bị hành hạ, bị nhục mạ, bị giết, bị bán đi. Lòng Linh Tê trở nên cùng quẫn:

- *Có cô! Hầu gia đâu?*

Cẩm Từ xoay người lại:

- *Người nghĩ Hầu gia sẽ vì một nô tì mà ngã ngũích mẫu phi mình ư? Mẫu tử họ vừa gặp nhau, sợ rằng không có kẻ hở cho người chui lọt! Huống hồ, giữa sáng nay, Hầu gia đã cùng Phan Đại Tướng quân ra ngoài rồi!*

Thọ viện rộng rãi tĩnh tế nằm giữa bóng cây xanh mát, mùa hè cũng không nóng, trong phòng không khí mát mẻ vô cùng, nhiều bồn tắm thật lớn được tì nữ cầm quạt phe phẩy hơi mát đi khắp phòng. Linh Tê hít một hơi đứng bên ngoài, nàng nghe tiếng Hoa Tần rõ nồn một.

"Nước mơ không tệ, ướp lạnh càng dễ uống, có điều cái này mùa nóng dùng nhiều dễ bị hư hàn!"

"Vậy nương nương đừng dùng nữa, để dành chúng nô tì."

Tiếng cười vui vẻ vang vọng, Linh Tê nín thở bước vào:

- *Nô tì là Linh Tê ra mắt nương nương! Nương vạn phúc!*

Hoa Tần đánh giá bộ dáng tì nữ này, Hoa Tần bỏ ly nước mơ xuống bàn:

- *Người là thiệp thân tì nữ của Hầu gia?*

- *Dạ vâng. Nô tì là người hầu hạ trong phòng của Hầu gia!*

Hoa Tần nhủ mày một cái, hừ lạnh:

- *Thân hình mềm mại cũng tốt, vẫn chưa có hài tử?*

Linh Tê lắc đầu:

- *Nô tì...*

Hoa Tần đứng dậy, váy dài quét đất thông thả đi một vòng:

- *Hầu gia thông minh như vậy, chắc chắn không để thông phòng có một cái thê tử trước!*

Linh Tê không nói gì, hai chân nàng quỳ lâu đã tê cứng, mồ hôi cũng đổ xuống lưng áo thánh mưng. Hoa Tần vẫn không có ý định cho nàng đứng lên:

- *Hầu gia sắp có thể tử, ta cũng không định chen vào phòng con trai, nhưng tân nương tử chưa rước về đã dưỡng một loại hổ mị trong phòng, ta không yên tâm được.*

Linh Tê nước mắt lưng tròng, chuyện kia nên nói hay không nên nói, nếu nói ra, mặt mũi nàng đổ vào đâu, nếu không nói ra, có chắc nàng bảo toàn được mạng:

- *Nương nương! Nó thì mấy năm qua chưa làm sai điều gì, quý củ cũng giữ gìn, nương nương thương hại!*

Hoa Tần chán ghét nhìn xuống chân mình, một thông phòng có viện niềng, có người hầu kẻ hạ, còn dám mở miệng nói quý củ, hơn hết nàng ta từ Nam Đại Chung cung bước chân ra, ai biết thời điểm đó có phải người của phi tần nào không, mà nếu là người của Hoàng thượng thì chẳng phải chuyện đoạt đích của Liên Thành Hầu sẽ hỏng ư.

Nàng ta ở đây đã mấy năm, cũng chưa hoài thai, xem ra Liên Thành Hầu không nặng nề tình cảm, huống hồ chưa có hài tử càng dễ xử lý. Hoa Tần ngắm nhìn bàn tay Linh Tề trắng muốt như ngọc, mười đầu ngón tay son đỏ thắm, làm gì có nó thì nào ăn diện hơn cả tiểu thư phủ nhỏ như vậy:

- *Người cùng Hầu gia dù gì cũng quan hệ thân mật, ta không muốn mang danh hà khắc. Cứ vậy đi, người về Tông Tự cầu phúc cùng Đại Công chúa!*

Linh Tề ngã ngồi xuống đất, cái gì mà về Tông Tự, đây là ép buộc nàng trở thành ni cô. Đại Công chúa đã sắp ra khỏi Tông Tự, chỉ cần Hoa Tần chỉ điểm một chút, mẹ con thông tâm, hiển nhiên nàng sẽ bị ném lại. Linh Tề bò đến dưới chân Hoa Tần:

- *Nương nương thương xót! Nương nương thương xót!*

- *Là ta bạc đãi người?*

Linh Tề không dám nói gì nữa, bộ dáng khóc rầm rức mềm mại đau lòng. Lúc này, từ ngoài cửa Liên Thành Hầu bước vào. Linh Tề vội vàng đứng dậy hành lễ, tay áo không lau kịp nước mắt. Liên Thành Hầu vẫy nàng đến gần:

- *Lại đây!*

Rồi ân cần rút khăn tay ra lau trên gương mặt nhỏ bé ấy. Liên Thành Hầu để nàng đứng sau mình, tươi cười đến cạnh Hoa Tần:

- *Mẫu phi, nhi thần đã chuẩn bị cho người rất nhiều thức ăn ngon. Tuy không bằng đồ trong cung nhưng cũng giống đến tám chín phần.*

Hoa Tần nhu mày, con trai sinh ra rút ruột Hoa Tần hiểu quá rõ tính cách, hẳn đang muốn bảo vệ nhà đầu kia. Hoa Tần mỉm cười:

- *Chung quy lại vẫn là con biết suy nghĩ! Không uống công ta vì con chịu cực mấy năm!*

Hoa Tần nhìn ra khoảng sân đầy nắng, lại tiếp:

- *Ta nghe Cầm Tử nói, con muốn rước một vị Hiền Nhị tiểu thư về?*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn sang Cầm Tử, thấy ánh mắt nàng không động tĩnh mới trả lời:

- *Hiền Nhị tiểu thư người cũng như tên trâm tỉnh xinh đẹp, nhi thần thật sự muốn Hoàng thượng tứ hôn!*

Hoa Tần nhu mày, Hiền gia tuy không quá cao nhưng cũng không quá thấp, nếu Hoàng thượng đồng ý tứ hôn thì hôn sự này mới có thể thành, còn không, Hiền gia chưa chắc đã đẩy nữ nhi mình vào trận đoạt đích với một Hoàng tử thất sủng:

- *Bên Hiền gia thế nào?*

- *Mẫu phi yên tâm, Hiền lão gia coi nhi thần cũng như con cháu trong nhà, vô cùng yêu quý, nên không vấn đề gì!*

Hoa Tần nghe vậy cũng an tâm, coi như mối hôn này nếu không trợ lực cũng Liên Thành Hầu thì cũng không gây khó khăn gì cho hẳn. Miễn là hẳn thật lòng yêu thích, nàng đều chấp thuận:

- *Vậy để một ngày rảnh rỗi, ta sẽ tranh thủ sang bên Hiền gia một chuyến. Xem ý tứ bên đó thế nào rồi để con viết tấu sớ xin phụ hoàng tứ hôn!*

Liên Thành Hầu gật đầu vui vẻ, lại cho người dọn thiện. Hoa Tần nghĩ một lát mới nói:

- *Vốn chuyện trong phòng con ta không mấy quan tâm, nhưng Hiền Nhị tiểu thư chưa vào cửa, thông phòng kia cũng đừng nên giữ nữa. Con cũng biết nàng ta quý củ không có, trong phủ lâu nay làm loạn...*

Liên Thành Hầu hơi cau mày:

- *Mẫu phi!*

- *Ta biết con là người có tình cảm, ta cũng không bạc đãi gì, nàng ta chung quy vẫn không dám lên lút mang thai, ta niệm tình để nàng đi theo Đại Công chúa.*

Hoàn Nhan Viên Hạo làm sao không hiểu ý tứ của mẫu phi hẳn, nhưng Linh Tề là không thể bỏ, huống hồ kiếp trước, hẳn nhìn Linh Tề nước mắt lưng tròng như thế cũng thấy đau lòng:

- *Nhi thần làm gì có thông phòng!*

Hoa Tần khó chịu:

- *Ta đã hết lòng như thế, Hầu gia...*

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dãi:

- *Nương nương, người nương nương nói đến là Linh Tề đúng không? Chỉ tiếc nàng không phải thông phòng, chỉ là một cung nữ nhất đẳng quản sự cho bản Hầu, vốn bản Hầu đã quen nàng hầu hạ, nhất thiết không đổi được!*

Hoa Tần nghe rõ giọng điệu răn ròi của con trai, trong lòng càng đáng lên nộ khí. Hoa Tần nhìn Linh Tề:

- *Người xem, Hầu gia là nói đúng hay sai?*

Linh Tề nhìn Liên Thành Hầu, gương mặt nàng xoay chuyển đủ cảm xúc, cuối cùng không nói gì được, chỉ khóc lóc nước nớc.

- *Nương nương khai ân!*

Hoa Tần cương quyết:

- *Hồng Tổ, Lục Tổ! Đưa nàng nghiệm thân! Xem là thông phòng hay quản sự!*

Linh Tề giằng tay lại, nhìn Liên Thành Hầu:

- *Hầu gia, cứu nô tì!*

Hoàn Nhan Viên Hạo không trả lời, ánh mắt chỉ khẽ bảo nàng an tâm. Linh Tề bước chân theo hai ti của Hoa Tần, vừa đi vừa khóc. Một khắc sau, Hồng Tổ, Lục Tổ mới đưa Linh Tề quay lại. Cả hai nhìn nhau, ngấp ngừng:

- *Nương nương, nàng quá thật là...xú nữ!*

- *Cái gì?*

Hoa Tần thẳng thốt nhìn sang Cầm Tử, Cầm Tử cũng quý xuống. Chính bản thân Cầm Tử không hiểu vì sao Linh Tề được Hầu gia vô cùng coi trọng kết cục lại không nhận ân sủng. Nàng lắc đầu nhìn Hoa Tần.

Lúc này, Hoàn Nhan Viên Hạo mới bước tới gần chỗ Linh Tề đứng, nàng sắc mặt đã trắng nhợt, chỉ hơi miễn cưỡng cười rồi ngã xuống. Hoàn Nhan Viên Hạo nhanh tay đỡ lấy nàng, phát hiện dưới thân đầy máu, hẳn vội vàng ôm lấy Linh Tề quay về:

- *Người đâu, gọi Lưu thái y đến, nhanh lên!*

Hoàn Nhan Viên Hạo bước đi gấp rút, đôi nài hẳn không muốn Linh Tề phải chịu khổ, thân mật nhất cùng nàng chỉ là ôm nàng trong lòng, tuyệt nhiên không chạm đến, hẳn không biết kiếp trước có ép lại không. Cũng không chắc chắn sẽ lên ngôi cửu ngũ, nếu hẳn không làm được, đến tuổi sẽ để Linh Tề xuất cung cùng một phần lớn tài sản, nàng có thể tự do tại sống. Không cùng hẳn chịu kết cục bi thảm.

Thoảng chớp trong Thọ viện đã trống hoác. Hoa Tần nhìn Hồng Tổ:

- *Xây ra chuyện gì?*

Hồng Tổ gương mặt xám lại:

- *Nô tì nghĩ Linh Tề đã thất thân nên có hơi mạnh tay, không ngờ, nàng ta như thế nào lại trong trắng...*

Hoa Tàn thờ dài, quay vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Hoa Rơi Trên Sóng (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gia Hỷ ngồi trong phòng, phía nam nông bức, nhất là vào mùa hè, băng khối dùng bao nhiêu cũng khó chịu, trong khi đó nhà tổ Phùng gia vốn chẳng giàu có gì, lượng băng khối đưa đến mỗi người vô cùng hạn chế. Hôm nay Phùng Bạch Thảo chính thức được ghi vào gia phả, nên từ sớm, lão phu nhân đã đưa nàng ấy đi, dù gì cũng chỉ là thứ nữ, trời tháng sáu khó chịu, cho nên cũng không tổ chức cái gì, trừ một bữa tiệc nhỏ ở viện của Phụng thượng thị. Mà tiệc đó phải đến tối mới bắt đầu, khi khí trời đã mát mẻ hơn. Gia Hỷ nhìn bàn cơm được dọn lên, lắc đầu một cái. Mì Châu nấu mấy loại món ăn kinh thành vô cùng tệ, nàng không nuốt nổi.

Gia Hỷ thờ dài:

- *Ở Liên Thành này cao lâu nào danh tiếng nhất?*

Hà ma ma biết Gia Hỷ mấy hôm nay đã chán ăn, đồ vào miệng nàng nhai như rom khô, nên lập tức cười nói:

- *Để nó đi ra ngoài hỏi quần gia, sẵn cho xe ngựa chuẩn bị.*

Gia Hỷ lười biếng gật đầu, nâng vào trong thay y phục, Gia Hỷ sờ sờ vào mái tóc mềm mại buông dài:

- *Làm một cái Thùy quai kẻ cách điệu* đi, thả một phần tóc xuống, nhìn không bị giả mà còn đơn giản!*

Vĩnh Đan dùng lược chải mỗi cẩn thận về mái tóc, cài lên kim bó điệu đỉnh hải đường**, áo ngoài xanh thiên thanh thêu mây trắng chạm gần đến váy dài màu hồng viền hoa, trông xinh đẹp e ấp. Gia Hỷ xò chân vào hải đình hồng ngọc, thông thả lên xe ngựa đi đến Mãn Đình lâu.

Hà ma ma nói đây là nơi có thủ nghệ cao nhất Mì Châu này, nổi danh nam thực khó trâu xào ớt, gà hấp nổi, thịt hầm Tuyên Uy,... Gia Hỷ nghe qua cũng thấy hấp dẫn vô cùng, nhanh chóng giục xe phu đến. Xe ngựa đi trên đường vô cùng nóng, Hà ma ma thấy Gia Hỷ mồ hôi rơi nhiều mới nói:

- *Hãy tiểu thư đi đường vòng, tuy xa hơn nhưng dọc bờ sông không khí không oi nóng lại có bóng râm!*

Gia Hỷ nghe cũng có lý liền ưng thuận, xe ngựa đi một đoạn thì khựng lại, ngựa hí vang, phía trước đầu xe dâng lên một trận ồn ào. Gia Hỷ phản phò:

- *Ra xem thế nào!*

Hà ma ma vội vàng đi xuống, Vĩnh Đan vội lên liền thấy một cỗ xe ngựa to lớn chắn ngang giữa đường, xe rèm lụa xanh viền cửa tay nắm đều bằng vàng ròng chói mắt. Trên xe còn có gia huy của Châu gia. Vĩnh Đan thầm kêu không tốt:

- *Là xe ngựa của Châu gia Hầu phủ. Hình như người áo xanh kia là Châu Tích công tử!*

Gia Hỷ nhíu mày, Châu gia Hầu phủ này chính là nhà mẹ của Châu Lệ phi thân mẫu Cửu Hoàng tử, Châu Tích là cháu ruột của Châu Lệ phi, ngang ngược càng quấy, không hiểu sao đang êm đẹp ở kinh thành lại chạy đến Mì Châu chặn xe ngựa nàng. Hà ma ma quay lại, gương mặt đỏ ửng:

- *Tiểu thư à, vừa rồi ngựa chúng ta đi đường khiến ngựa của Châu gia công tử hoảng sợ nên công tử khó chịu, liền ra tay đánh phu xe...*

Gia Hỷ hừ mũi tềنگ! Đứng là cạy lên hiếp nhỏ, dựa vào một cô cô là phi tử nên không coi ai ra gì. Gia Hỷ bước xuống xe, Vĩnh Đan nhanh tay lấy ô che chắn cho nàng. Dưới cái nắng hanh hao tháng sáu, bộ dáng thiên tiên Gia Hỷ xuất hiện khiến người khác cảm thấy như có một luồng sinh khí thổi qua, vô cùng dễ chịu:

- *Công tử, chẳng hay phu xe chúng ta đã đắc tội gì với người?*

Châu Tích quay người lại, gương mặt hần vẫn còn mang vẻ bực tức, vốn là hôm nay đã đánh thua bạc, trên đường về còn bị ngựa dờ chừng mà làm đổ trà trên áo. Có điều không phủ nhận, Châu Tích thật là một mỹ nam, mũi cao mắt sâu gương mặt tuấn tú, chỉ là ánh mắt quá mức số sảng. Châu Tích đánh giá một vòng nữ nhân trước mặt, phát quật trong tay hất hàm hỏi:

- *Tên phu xe này là của tiểu thư?*

- *Là của ta, vốn không biết hần đã mạo phạm công tử chuyện gì?*

Châu Tích đã thêm một cước vào người đánh xe, thách thức:

- *Làm ngựa của bản công tử kinh hoàng, là tội không nhẹ!*

Gia Hỷ cười cười:

- *Là lỗi của ta, ta xin tạ lỗi, công tử mắng cũng đã mắng rồi, đánh cũng đã đánh rồi, phiền công tử tránh đường để chúng ta được qua!*

Châu Tích ngấm nhìn gương mặt Gia Hỷ như quả đào còn mon mơn lông tơ, định đưa tay lên vuốt ve đã bị Hà ma ma chặn lại:

- *Vô lễ! Người biết tiểu thư nhà ta là ai không?*

Châu Tích cười gằn:

- *Vậy tiểu thư nhà người có biết bản công tử là ai không?*

Gia Hỷ nhìn thẳng hần, đôi mắt âm u lạnh toát:

- *Châu gia Công tử, không biết công tử còn muốn làm khó xa phu của ta?*

Châu Tích trầm mặt, lửa giận đã bốc lên! Biết hần tử Châu gia cũng không nề mặt, ở Mì Châu này làm gì có mấy gia tộc lớn mạnh hơn Châu gia được, hần vốn theo phụ thân làm công sự, tiện thể ngắm cảnh, nào ngờ đụng phải một tiểu mỹ nhân như nàng! Có điều tiểu mỹ nhân thật cứng đầu, nếu đặt dưới thân, không rõ có bao nhiêu phần kháng, nghĩ đến đây, ánh mắt hần trở nên thêm muốn:

- *Tiểu thư, hần là một hạ nhân, nàng không nên vì hần mà gây thù kết oán người khác. Lần này không lấy được mạng hần, ta không bỏ qua.*

Bàn tay Châu Tích sẵn số đến lần nữa, Gia Hỷ lui lại, Vĩnh Đan mới thét lên:

- *Tiểu thư chúng ta là Thục Trình Huyền chúa, người không được làm càn!*

Châu Tích rút tay lại, Thục Trình Huyền chúa, mấy tháng trước Hoàng thượng có sắc phong một vị tiểu thư trở thành Huyền chúa, là người đang đứng trước mặt hần sao? Châu Tích khó chịu, nhưng xung quanh người xem không ít, nếu bỏ qua lúc này, mặt mũi hần dễ vào đâu. Đang khó xử thì đột nhiên hần nghe tiếng nói là lướt phía sau:

- *A! Châu công tử!*

Gia Hỷ đưa mắt nhìn sang đối diện, là Phùng Hoa Thường, nữ nhi của Đại đường bá mẫu nàng - Phụng thượng thị. Gia Hỷ không nhận không nhận:

- *Đại đường ti!*

Phùng Hoa Thường một thân y phục hồng lợt chói mắt đang từ từ đi đến, nàng ta gật đầu Gia Hỷ một cái lại quay sang nhìn Châu Tích:

- *Công tử, đường muội nhà ta mới đến Mì Châu, còn chưa có dịp chào hỏi công tử. Huyền chúa cái gì chứ, nàng đã sai còn làm càn, ta là ti ti, đành phải đứng ra xin lỗi!*

Bộ dáng nàng mềm mại ẻo là ti ti một cái. Châu Tích ngấm ngấm nghĩa nghĩa, vốn Phùng Gia Hỷ trong mắt hần là một đại mỹ nhân, cho nên Phùng Hoa Thường tuy có xinh đẹp nhưng ngại mục không so được với trân châu. Hần già như đại lượng, đáng nào Phùng Hoa Thường cũng đã cho hần một bậc thang đi xuống, hần ăn cần đỡ nàng ta dậy:

- *Tiểu thư nói gì vậy, ta là không chấp nhận những chuyện này, đường muội nàng tuổi nhỏ háo thắng. Từ từ dạy dỗ.*

Gia Hỷ chán cảnh nhìn Phùng Hoa Thường lấy lòng Châu Tích liền quay vào xe ngựa, gọi phu xa đánh xe đi. Đến Mãn Đình lâu nàng liền đem bạc đưa phu xe bảo hấn đến đại phu mà khám. Bản thân cùng ma ti nữ vào trong.

Vốn tiểu nhị của Mãn Đình lâu đã làm việc nhiều năm, tự khắc nhìn ra Gia Hỷ ăn mặc sang trọng quyền quý, ngay lập tức mời vào một nhà gian đã chuẩn bị sẵn, từ cửa sổ có thể nhìn xuống dòng sông mát mẻ sóng nước. Gia Hỷ cho gọi mấy món đặc trưng lại để Vĩnh Đan cùng Hà ma ma sang gian bên cạnh tự do ăn uống, một mình bình thản ngắm cảnh. Cơm chưa được nửa bữa thì Phùng Hoa Thường đến, thấy Gia Hỷ ngồi một mình, Phùng Hoa Thường cũng để nỏ ti bà từ sang gian khác. Gia Hỷ đánh gọi tiểu nhị dọn bàn đem nước mát điếm tắm các loại lên, lại cho người vào hầu hạ súc miệng, cuối cùng mới chào hỏi:

- *Đường ti cũng có nhà húng đến đây?*

Phùng Hoa Thường hừ lạnh một cái, Phùng gia không phải đại gia đại tộc gì nhưng ít ra cũng xuất ra mười mấy cái quan lại lớn nhỏ. Ở Mi Châu cũng là có chút tiếng tăm. Phùng Hoa Thường luôn tự cho mình là tiểu thư dòng dõi, cha nàng kì này chắc chắn là tộc trưởng. Huyện chúa thì sao, ồ kinh thành thì sao, không phải đều chỉ là chi thứ trong tộc! Đại Quốc coi trọng kỳ tộc, nếu bị trục xuất khỏi gia tộc thì thân phận liền thấp kém bao nhiêu bậc, cho nên Phùng Hoa Thường cảm thấy bản thân quý giá hơn Phùng Gia Hỷ rất nhiều:

- *Muội không nên đắc tội với Châu công tử!*

Gia Hỷ nhấp nhấp nước mơ lạnh, vị chua ngọt tan dịu trong cổ họng:

- *Hắn cậy thế hiếp người, vốn chỉ là va quet nhẹ, lại đánh xa phu đến mức đó.*

Phùng Hoa Thường nhũn mày, thầm nghĩ Gia Hỷ không biết tốt xấu, Gia Hỷ chỉ là một Huyện chúa được phong, trong khi Châu gia là Hầu tước, lại có quý nhân trong cung hơn hết còn một Cửu Hoàng tử được Hoàng thượng vô cùng yêu quý. Châu Tích này lại được cô cô nâng đỡ, thương xuyên ra vào cung cấm:

- *Muội đừng tự cho mình là hay, là nữ nhân ra đường tranh cãi với người khác thì còn thể thống gì nữa, huống hồ Châu công tử là người thấu tình đạt lý, ta thấy muội chỉ muốn gây sự chú ý lên hắn!*

Gia Hỷ suýt phun nước mơ ra khỏi miệng, Phùng Hoa Thường nghĩ ai cũng mê mẩn một tên quần là áo lượt bức hiếp dân lành như nàng ta ư! Hóa ra là ghen tức, có lẽ sau khi nàng đi Châu Tích đã hỏi qua thân thế nàng mới khiến Phùng Hoa Thường ăn dấm chua mà tìm đến tận đây. Gia Hỷ không nói gì, đẩy một miếng điếm tắm đến:

- *Tí xem, cái này vừa thơm ngọt lại không ngán, ăn một miếng lại muốn ăn thêm miếng nữa.*

Phùng Hoa Thường thấy Gia Hỷ không để tâm đến lời nói của mình nên tức giận, có điều đây là cao lầu, gây sự cũng không tốt lành gì, nên đành phải uống một hớp trà hạ hỏa. Từ ngoài cửa nghe tiếng tiểu nhị:

- *Khách quan, gian này có người đặt rồi, ngài không thể vào!*

- *Tránh ra!*

Gia Hỷ tức mất nhân, Châu Tích theo đến tận đây. Phùng Hoa Thường ngay lập tức dúi mắt mặt rợn rờ như hoa xuân, tươi cười phất tay tiểu nhị đi:

- *Châu công tử, thật là hữu duyên, công tử ngồi đi!*

Cái gì mà hữu duyên, Châu Tích muốn tìm gặp nàng nên đã trực tiếp hỏi tiểu nhị sau đó xông lên, qua miệng Phùng Hoa Thường cứ như giải ngẫu. Gia Hỷ chán ghét xoay mặt nhìn ra ban công, mỗi gian đều có một phản ban công riêng cũng được ngăn tách biệt với gian khác, dưới ban công là dòng sông mùa hạ đang chảy xuôi ra biển. Nước sông trong vắt, nương theo đó là vài cánh hoa chiếc lá từ hai bên bờ.

Châu Tích thấy Gia Hỷ không đá động đến mình liền lên tiếng trước:

- *Tiểu thư vẫn giận ta chuyện vừa rồi! Tên phu xe ấy cũng đầu mất mạng!*

Phùng Hoa Thường thấy Gia Hỷ im lặng mới gượng gạo:

- *Muội muội ta được chiều chuộng quen rồi, vốn không quy cũ!*

Châu Tích cười cười:

- *Nàng là Huyện chúa, tuyệt nhiên quy củ sẽ hơn người, đây là cố ý không muốn nói chuyện cùng ta!*

Gia Hỷ xoay người lại, gương mặt yêu kiều phong thái mềm mại, gió từ dòng sông thổi tốc nàng hơi lộn xộn lại tạo cảm giác mong manh yếu ớt. Châu Tích hơi thất thần. Gia Hỷ đứng dậy, nờ nụ cười tự nhiên nhất:

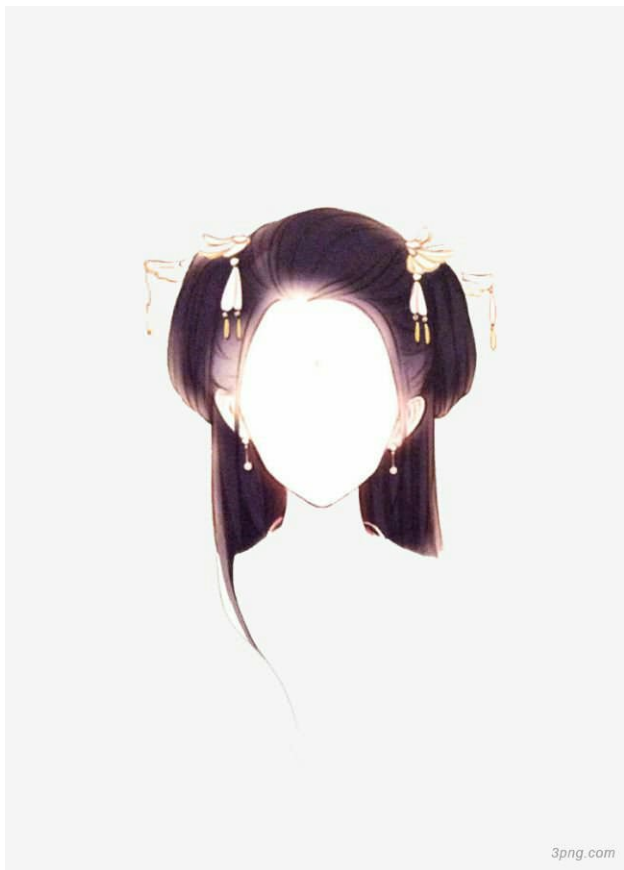
- *Châu công tử cứ ở lại dùng bữa, ta đi trước!*

Nói rồi nàng nhanh chóng gọi ma mà bà tử xuống lầu, một mạch ra xe ngựa. Châu Tích định dậm bước đi theo thì thấy cánh tay của Phùng Hoa Thường giữ hấn lại:

- *Châu công tử! Ta xin thay đường muội tạ lỗi!*

Châu Tích nhìn gương mặt đỏ bừng vì ngại ngùng của Phùng Hoa Thường, trong lòng nổi lên tà ý. Gọi người mang thêm rượu, ra hiệu thuộc hạ đóng kín nhà gian, lại canh giữ bên ngoài.

(*) *Thùy quai kể cách điệu*

(**) Kim bộ điều chỉnh hai đường

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Hoa Rơi Trên Sóng (trung)

Chập tối, Gia Hỷ vừa mới tắm xong, tóc còn chưa lau khô thì Vu ma ma đến:

- Tiểu thư, lão phu nhân gọi người đến!

Gia Hỷ mỉm cười:

- Ma ma cứ về trước, nói với tổ mẫu ta thay xong y phục sẽ sang ngay.

Vịnh Đan đem một bộ tơ tằm vàng nhạt đến, ban đêm nàng cũng không trang điểm gì, gương mặt non mịn tươi mát, tà áo phất phơ bước ra ngoài, gió mùa hạ thổi lồng lộng. Men theo con đường rải sỏi trắng, Gia Hỷ nhanh chóng đến được phòng

lão phu nhân, rằng vui vẻ tiến vào:

- *Tổ mẫu!*

Lão phu nhân nằm trên tháp, trên người cũng chỉ ăn vận đơn giản, Phùng Bạch Thảo đang dùng bàn tay nhỏ nhắn xoa xoa vai cho bà, thấy Gia Hỷ, bà vẫy tay đến:

- *Lại đây, hôm nay Bát ti nhi được đưa vào gia phủ nhưng trong phủ lại có chuyện, không làm tiệc được. Thật thiệt thòi, ta thấy vậy nên gọi con đến, làm mấy món lặt vặt, tí muội một nhà nói chuyện với nhau!*

Gia Hỷ phát tay Vĩnh Đan đưa đến một hộp gấm đỏ:

- *Chúc mừng muội muội!*

Phùng Bạch Thảo he hé mở ra, là trăn châu, tuy không lớn cũng không quá quý trọng, nhưng một hộp châu ngọc thế này với thứ nữ cũng đã quá cao. Lão phu nhân gật đầu hài lòng:

- *Sinh thần con tháng tám, sau khi hồi phủ cũng nên bàn đến hôn sự!*

Gia Hỷ e thẹn đỏ mặt, nhìn bầu trời đầy sao đêm mùa hạ mới hỏi:

- *Tổ mẫu, trong phủ xảy ra chuyện gì?*

Lão phu nhân ngồi dậy, uống một hớp trà, gương mặt lộ ra vẻ chán ghét:

- *Là đại nữ nhi của Đại đường bá mẫu con, không biết thế nào đến giờ vẫn chưa hồi phủ. Bá mẫu con đang cho người lục tung cả Liên Thành lên tìm kiếm.*

Gia Hỷ nhủ vậy, từ trưa Phùng Hoa Thường cùng Châu Tích ở một chỗ, đến giờ vẫn chưa về, không lẽ đã xảy ra cái gì. Gia Hỷ chưa kịp đáp lời đã nghe ồn ào ngoài sân. Phương thị cứ vậy xông vô phòng, trực tiếp bỏ qua lão phu nhân mà hỏi Gia Hỷ:

- *Trưa nay Hoa Thường có gặp người ở Mãn Đình lâu, sau đó thì sao!*

Gia Hỷ đứng dậy thì lễ, lại làm như vì kính sợ mà run rẩy:

- *A! Bá mẫu, đường ti sau khi con rời khỏi thì nán lại nói chuyện cùng Châu gia công tử! Người đã hỏi qua hạ nhân chưa?*

Phương thị không nói gì, xoay người đi một mạch, hạ nhân không tìm được chủ nhân đã trốn biệt không dám quay về phủ, bây giờ lại hỏi ra một cái Châu gia công tử, Phương thị đau đầu hết mức, Châu Tích này năng nhìn vào vốn đã biết là một kẻ không ra gì, nhưng nữ nhi năng lại khó khăn mà yêu thích hẳn. Bây giờ dính vào chuyện này, sợ rằng lành ít dữ nhiều.

Lão phu nhân thở dài, Phùng Bạch Thảo tuổi nhỏ đã buồn ngủ, gật gà gật gà. Vu ma mà thấy vậy ôm nàng vào trong, lão phu nhân cũng để Gia Hỷ quay về.

Cứ thế trong phủ một đêm con nhiên ồn ào không ngủ được, đến mờ sáng hôm sau thì Hà ma ma chạy vào phòng:

- *Tiểu thư! Tiểu thư!*

Lúc này Gia Hỷ đang mơ ngủ, phải mất một lúc nàng mới tiêu hóa hết những lời Hà ma ma nói:

- *Tiểu thư, Phùng Hoa Thường tiểu thư đã được tìm thấy rồi!*

Gia Hỷ mơ mơ màng màng rửa mặt, một hồi thanh tỉnh nàng mới ngạc nhiên:

- *Tìm thấy ở đâu?*

Hà ma ma bều môi lại hạ giọng nói nhỏ:

- *Bến đó, sáng sớm người ta đã đồn ăn lên thấy một nữ nhân dạt vào bến, trên người chỉ mặc một bộ trung y, hạ thân toàn máu. Phương phu nhân lo sợ nên đưa người đến thì đúng là Phùng Hoa Thường tiểu thư!*

Gia Hỷ chau đôi mày lại, nàng ta đắc tội gì mà khiến Châu Tích có thể ra tay độc ác như vậy. Gia Hỷ nhìn Hà ma ma:

- *Đổi ý phục, ta đi gặp tổ mẫu!*

Gia Hỷ vừa đi trên đường vừa suy tính, Phương thị chắc chắn sẽ vin chuyện này lên người nàng. Đến sáng nay có lẽ Phương thị cũng đã biết Phùng Hoa Thường vì chuyện của Gia Hỷ năng và Châu Tích mới gặp gỡ thân mật hẳn. Phương thị hiện tại đau xót con gái, sẽ tìm nàng tính sổ. Gia Hỷ nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra được vì sao Phùng Hoa Thường lại xuất hiện ở bến đó.

Lão phu nhân cũng đã dậy, động tĩnh lớn như vậy, thêm một chút nữa sẽ có chuyện ồn ào, thấy Gia Hỷ đến, lão phu nhân mới gọi nàng vào dùng bữa sáng, lại hỏi:

- *Hôm qua đã xảy ra cái gì?*

Gia Hỷ kể lại không giấu giếm, lão phu nhân thờ dài. Dù gì cũng là nữ nhi họ Phùng, để thanh danh bị hủy đến nước này, Phùng Hoa Thường chỉ có hai con đường, hoặc tự vẫn hoặc xuất gia. Trong đại môn đại tộc, nữ nhi nếu thất trinh chỉ có đường chết, nay Phùng Hoa Thường không chỉ bị lâm nhục, còn lộ thể dưới mắt cả Liên Thành này, sợ rằng không tránh khỏi ba thước lụa trắng.

Bây giờ bên viện Phương thị, đèn đuốc sáng rọi, Vận lão phu nhân trầm mặt ngồi bên ngoài cùng Phùng Thiện - phụ thân Phùng Hoa Thường. Phương thị nước mắt lưng tròng, Phùng Hoa Thường cũng đã mơ hồ tỉnh, thân thể nàng đau như bị lột từng miếng da. Phương thị nhìn ra ngoài thấy tướng công cùng lão bà mặt nặng mày nhẹ, trong tâm lo sợ Phùng Hoa Thường bị chiều theo gia pháp:

- *Nói mẫu thân nghe, đã xảy ra chuyện gì?*

Phùng Hoa Thường mở miệng, cổ họng buốt nhói vì uống nhiều nước sông. Cuối cùng cũng khàn khàn nói:

- *Mẫu thân! Nữ nhi sợ hãi!*

Phương thị lòng như bị xé ra ngàn mảnh, ôm con gái vào lòng. Qua lời kể của Phùng Hoa Thường, Phương thị mới biết, sau khi Phùng Gia Hỷ rời khỏi Mãn Đình lâu, Phùng Hoa Thường bị Châu Tích lâm nhục, sau đó vì tiểu nhị phát hiện nên Châu Tích đưa nàng lên thuyền tiếp tục dờ trôi trên sông. Châu Tích ép Phùng Hoa Thường uống rất nhiều rượu, lại bạo lực kinh hoàng gây vô năng, khiến hạ thân thương tổn đau đớn, giữa đêm, Phùng Hoa Thường sẩy chân rơi xuống nước, trên người cũng chỉ mặc một bộ trung y mỏng mảnh, đến yếm cũng không có. Mờ sáng thì dạt vào bến đó. May mắn không chết.

Phương thị không biết nói gì, lòng càng căm hận Châu Tích nhưng Phùng Thiện cũng chỉ một chức Tham tri Ngũ phẩm. Không thể tùy tiện đem chuyện này đổ lên đầu Châu Tích khi chưa có chứng cứ rõ ràng. Chỉ qua miệng nữ nhi năng kể, Châu Tích chắc chắn sẽ chối bay chối biến.

Vận lão phu nhân nghe Phương thị nói lại thì trầm tư suy nghĩ, tay lần tràng hạt không buông, cuối cùng lắc đầu:

- *Ngày mai đưa đến chùa xuống tóc làm ni cô!*

Phương thị ngã ngồi trên mặt đất, gương mặt xám ngoét nhìn Phùng Thiện:

- *Lão gia, lão gia, Thường nhi có tội tình gì, con bé lại bị người ta bức hại, đã ra nông nỗi này, bây giờ đưa lên chùa, có phải là một kích trí mạng đâm vào tim nữ nhi không!*

Phùng Thiện thương yêu con gái, không nổi, nhìn Vận lão phu nhân:

- *Mẫu thân, người xem, Thường nhi còn ốm yếu như vậy...*

Vận lão phu nhân đưa tay bấm dứt tràng hạt, rơi vài tung tóc:

- *Nó là chất nữ ta, ta yêu thương còn không hết, nhưng chuyện này khiến con mất đi cơ hội làm tộc trưởng, hơn nữa, dưới Thường nhi còn bao nhiêu ti muội, các nàng chẳng phải vì Thường nhi mà chậm trễ hôn sự thanh danh ảnh hưởng ư?*

Phương thị bò dưới đất:

- *Mẫu thân, không đâu, không đâu! Chỉ cần Châu Tích chịu cưới Thường nhi, không phải mọi sự hóa giải sao!*

Phùng Thiện nhìn Phương thị, biết chuyện này khó hơn lên trời, nhưng nữ nhi hẳn không thể bỏ, thanh danh cũng không vứt đi được, trên dưới Liên Thành đều đang đồn đãi. Hắn nói liền:

- *Mẫu thân, nương tử nói đúng, chỉ cần Châu Tích chịu cưới Thường nhi!*

Vận bào phu nhân xoay mặt bước đi:

- *Châu gia là đại gia tộc, Hoa Thường ngày trước chưa chắc đã có cơ hội, nay hưởng hỏ tàn hoa bại liễu như thế này, Châu gia sẽ đáp ứng cho người!*

Phượng thị thảm thiết kêu gào:

- *Nàng là bình thê hay quý thiếp cũng được, Châu Tích gây ra chuyện bức hiếp con gái nhà lành, hẳn phải chịu trách nhiệm!*

Tối hôm ấy, khi Gia Hỷ đang cùng ngồi với lão phu nhân thì Phượng thị và Phùng Thiện đến. Hai người họ gương gao làm khách một hồi, Phùng Thiện mới lên tiếng, nói về chuyện của Phùng Hoa Thường, sau cùng nhìn về Gia Hỷ:

- *Đường chất nữ, dù gì Thường nhi với con cũng là ti muội, con nên giúp Thường nhi lần này!*

Gia Hỷ cười cười, đôi mắt trong xanh như ngọc bích:

- *Đường ti gặp chuyện không may, cháu gái cũng cảm thấy lo lắng, nhưng cháu gái cùng với Châu công tử không quen không biết, làm sao giúp đỡ được!*

Phượng thị nước mắt lưng tròng, nắm lấy tay Gia Hỷ:

- *Không phải là gặp Châu Tích, mà là Liên Thành Hầu!*

Gia Hỷ nhàu mày:

- *Hầu gia?*

Phùng Thiện cúi mặt:

- *Đấu phong này là của Hầu gia, Châu đại nhân làm Khâm sai Đại thần đến truy thuế cũng nể mặt Hầu gia vài phần, huống hồ Châu Tích không quan không tước, dựa vào Châu đại nhân làm càng, Hầu gia có thể giúp đỡ!*

Gia Hỷ lắc đầu:

- *Tuy cháu với Hầu gia có chút quan hệ, nhưng chưa chắc Hầu gia đã nhận lời!*

Phượng thị biết vẫn có một phần hi vọng, liền trực tiếp quý xuống:

- *Hỷ nhi, cháu là Huyện chúa Tam phẩm, lời nói ở đây coi như có trọng lượng nhất, huống hồ Thường nhi vì giúp đỡ cháu gái vậy mà bị làm hại...*

Gia Hỷ nghĩ thầm trong lòng, Phượng thị đây là uy hiếp nàng, cũng là cầu xin nàng, Phùng Hoa Thường vì nàng bị hại, Phượng thị thân là bá mẫu lại quý gối cầu xin, truyền ra ngoài không phải rằng vừa bất hiếu vừa bất nghĩa ư! Gia Hỷ vội vàng đỡ Phượng thị dậy:

- *Đường bá mẫu, đừng làm thế, ngày mai cháu gái sẽ đến Hầu phủ cầu kiến.*

Lão phu nhân cũng cho Vu ma ma đỡ Phượng thị, cũng nói:

- *Hỷ nhi đã nói thì sẽ làm, còn được hay không thì coi vào tạo hóa của Hoa Thường vậy!*

Phượng thị chỉ dọi chừng đó, len lên lau nước mắt rồi cùng Phùng Thiện quay về.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Hoa Rơi Trên Sóng (hạ)

Mở sáng, Gia Hỷ đến thăm Phùng Hoa Thường. Nàng ta đang nằm trên giường, cả người trắng bệch, tóc xỏa xuống lưng hơi rối, nhưng lại vì bệnh tật càng thêm vẻ diễm đạm đáng yêu. Gia Hỷ ngồi cạnh giường, mỉm cười để ti nữ lui ra, Phùng Hoa Thường cũng được người đỡ nửa ngồi tựa lưng vào gối mềm:

- *Thấy ta thế này, người vui vẻ lắm!*

Gia Hỷ lắc đầu:

- *Vốn ta với đường ti cũng chẳng thân thiết càng không thù oán gì, một tên Châu Tích làm bẩn mắt ta hẳn ta không tranh giành với ti. Là ti tự chọn ở lại cạnh hắn.*

Phùng Hoa Thường ho mấy tiếng, năng nhồm lạnh không nhẹ, kéo về cái mạng này đã là số mệnh lớn, Phùng Hoa Thường cũng chưa rõ bản thân bị thương tổn đến thế nào, chỉ biết hạ thân vô cùng đau đớn. Châu Tích hung bạo như vậy, nghĩ lại Phùng Hoa Thường vẫn sợ hãi, năng phát tay cho người hầu lui đi. Sau khi trong phòng đã yên lặng mới nói:

- *Liên Thành Hầu sẽ không giúp một nữ nhân như ta, người đừng tốn công. Ta cũng không muốn phiền hà người!*

Gia Hỷ chỉ mỉm cười xoay lưng rồi đi. Trong lòng nàng hiểu rõ, sau đêm đó, Phùng Hoa Thường đã kinh sợ Châu Tích, nên thà rằng làm ni cô còn hơn gả cho hắn. Nhưng cả nhà họ Phùng chắc chắn sẽ chạy vạy vì thanh danh nàng, với nữ tử, danh tiết còn quan trọng hơn cả mạng sống.

Phượng thị từ sớm đã giúp nàng chuẩn bị xe kiệu, có điều đến đường đột thế này, chưa chắc Liên Thành Hầu đã ở phủ. Nàng cũng hơi ngần ngại. Cuối cùng lại vì việc người khác mà nhờ vả, tâm trạng không thoải mái bao nhiêu.

Đi một canh giờ thì xe dừng, trước Hầu phủ, Gia Hỷ để Vĩnh Đan gõ cửa, tên giữ cổng he hé nhìn ra mới hỏi:

- *Có nương tìm ai?*

Vĩnh Đan nhìn ra xe ngựa:

- *Chủ tử ta là Thục Trinh Huyện chúa muốn gặp Hầu gia.*

- *Hầu gia cùng nương nương đã đến Hiền phủ, đợi một chút để ta gọi quản gia.*

Gia Hỷ ngồi trong xe ngựa, lại thêm một khách, quản gia mới mời các nàng vào cổng sau, đợi ở khách phòng. Trên bàn có bích loa xuân, cùng ít trái cây. Xung quanh bảy mấy bồn bưng lạnh ngắt. Gia Hỷ nhắm mắt hưởng thụ, một chấp sau thì thấy từ ngoài cửa có người vào.

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Linh Tê có nương!*

Linh Tê hành lễ một cái, tự nhiên ngồi xuống ghế phụ:

- *Tiểu thư đợi Hầu gia còn rất lâu! Hôm nay Hầu gia có việc vui!*

Gia Hỷ lơ mơ đoán, lại nghe trong giọng nói Linh Tê có chút chua chát:

- *Chuyện hỷ, có lẽ là Hầu gia vừa mất tiểu thư nhà nào!*

Linh Tê cười, nhưng là nụ cười gương gao, vốn nàng nghĩ Phùng gia Đại tiểu thư cũng có ý với Hầu gia nên mới thông báo cho nàng ta, nào ngờ một cái biếu cảm cũng không:

- *Là Hiền nhị tiểu thư, hôm nay Hiền Đại thiếu gia mới đoạt một cái Băng nhân, cho nên việc vui đi với việc vui!*

Gia Hỷ giữ nụ cười tự nhiên nhất:

- *Vậy thì chúc mừng Hầu gia!*

Tầm giữa trưa, Liên Thành Hầu hồi phủ, hẳn đi thẳng đến khách phòng, y phục cũng chưa kịp thay, vừa bước vào đã tự nhiên rót một ly trà:

- *Thật năng, sống ở đây nhiều năm vẫn không quen được cái nắng phương nam!*

Gia Hỷ hành lễ, lại nhìn Linh Tề cẩn thận cời áo choàng hẳn, lại đem thêm băng khối đến, cho người đưa nước mát lên. Liên Thành Hầu phát tay cho người lui, uống mấy ngụm mơ chưa sáng khoái, Linh Tề ngần ngại đứng lại đó giây lát rồi cũng vén váy đi ra ngoài. Gia Hỷ lúc này mới nói:

- *Đường đột đến mà không báo trước, thật áy náy!*

Liên Thành Hầu cũng không nhìn sang nàng:

- *Là chuyện của tiểu thư Phùng gia bị ủy khuất?*

Gia Hỷ gật đầu, cười khổ, bấy giờ cả Liên Thành đều biết chuyện xấu hổ của Phùng Hoa Thường, nên Hầu gia không rõ mới là chuyện lạ:

- *Đúng là chuyện đó, ta cũng bị ép buộc mà đến! Chuyện này là do Châu Tích gây ra!*

Hoàn Nhan Viên Hạo dùng ánh mắt trên gương mặt non tơ của nàng:

- *Muốn Châu Tích nạp nàng ta làm thiếp?*

- *Thành thật mà nói, nàng ta là mong muốn trở thành bình thê!*

Hoàn Nhan Viên Hạo bật cười:

- *Vậy bây giờ bên phủ nàng chỉ cần tung tin Châu Tích hãm hại nữ nhi nhà lành, bản Hầu sẽ cho người đem lời đồn tới kinh thành. Lệ phi sẽ phải thoái lui đem Châu Tích ra để bảo vệ thanh danh cho Châu gia thôi!*

Gia Hỷ không để tâm nhiều vào việc này, Phùng Hoa Thường là quý thiếp bình thê hay ni cô đều không phải chuyện của nàng, nàng chấp nhận đến đây cầu xin giúp đỡ đã là hết lòng. Cho nên tự nhiên nàng cho rằng ý của Liên Thành Hầu rất tốt. Châu Tích nạp thêm thiếp hay không cũng không quan trọng lắm với Châu gia, dù gì Châu Tích cũng không kể nghiệp Hầu tước.

Gia Hỷ đứng dậy định chờ từ ra về, thì thấy gương mặt Liên Thành Hầu đột nhiên ửng đỏ. Tay hắn run run, mồ hôi như suối đổ ròng ròng:

- *Hầu gia, người sao vậy?*

Hoàn Nhan Viên Hạo thấy mặt mình mờ dần, hạ thân tọa lên một luồng nóng bỏng, cổ họng khô khốc, hộp một ngụm trà, cảm giác khó chịu càng nhân lên gấp bội. Hắn lao đảo đứng lên, rồi lại ngã vào thành ghế, trong lòng hắn lờ mờ đoán:

- *Nàng quay về đi! Nhanh lên!*

Gia Hỷ nhìn trước nhìn sau, trong phòng người cũng đã lui hết, chỉ còn mỗi Vĩnh Đan, Gia Hỷ đến gần Liên Thành Hầu, lại thấy cổ thân nhiệt hắn cực kì nóng rát:

- *Hầu gia, có phải bị say nắng?*

Hoàn Nhan Viên Hạo khó nhọc lắc đầu, hắn lùi lại một bước, tránh xa Phùng Gia Hỷ:

- *Nàng không được đến gần...là xuân được!*

- *Xuân được?*

Gia Hỷ cả kinh, bắt giác lùi lại, giải được là nữ nhân:

- *Ta gọi Linh Tề có nương cho người?*

Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu, hương vị nữ tử tỏa ra trong không khí bắt đầu khiến hắn mất dần lý trí:

- *Không! Không được gọi Linh Tề, nàng cũng đi đi! Nhanh!*

Gia Hỷ nhìn ngọc bội trên thắt lưng Liên Thành Hầu, nhanh tay rút nó ra, nào ngờ Liên Thành Hầu nắm được tay nàng, không buông, mồ hôi ẩm nóng dần tiến lại gần. Vĩnh Đan hoảng hốt, nàng vội dùng cốc trà lấy một ly đầy băng khối đang tan, hất vào mặt Liên Thành Hầu. Hắn gần như thanh tỉnh lại, ngồi xuống ghế:

- *Nhanh! Đi đi!*

Gia Hỷ cũng không chần chờ nữa. Vội vội vàng vàng ra ngoài, nhanh chóng nói với phu xe:

- *Đến đại phu gần nhất!*

Hoàn Nhan Viên Hạo lẽ đến trước cửa, dùng hết sức khóa trái cửa lại. Hắn để phòng bất cứ nữ nhân nào. Hôm nay là ngày hắn cùng Hiền gia Nhị tiểu thư trao đổi bất tử niên canh, tấu sớ xin tử hôn cũng đang trên đường đến kinh thành, nếu ngay lúc này trong Hầu phủ xảy ra việc bại hoại, mọi tính toán của hắn sẽ đổ sông đổ bể.

Linh Tề đứng thật lâu trong sân, dưới gốc cây hộc râm mát, rõ ràng nàng đã hạ xuân được trong nước mát đưa lên Hầu gia. Cũng thấy tận mắt Phùng Gia Hỷ vội vàng chạy ra ngoài, nhưng Liên Thành Hầu không hề cho người gọi nàng, cửa lớn cũng khóa chặt. Là Hầu gia không trúng được, hay Hầu gia cực tuyệt năng, hoặc Phùng Gia Hỷ đã nhanh hơn một bước bỏ vào lòng hắn. Mọi chuyện nàng đã toan tính kĩ lưỡng sao từ đầu lại lờ là một cái Phùng tiểu thư vô duyên vô cớ muốn gặp Hầu gia.

Linh Tề tự biết ngày hôm đó, hai ti nữ của Hoa Tần quá mức mạnh tay khiến nàng mất đi tâm thần xử nữ. Nhưng nàng là người của Hầu gia, Hầu gia luôn tìm cách bảo vệ nàng, vậy tại sao vẫn không thu nạp nàng. Trong phủ bây giờ đồn đoán về nàng rất nhiều, nàng sợ rằng mấy ngày nữa Hầu gia phu nhân qua cửa, nàng sẽ không còn chỗ dung thân. Chỉ cần Hầu gia sung hạnh nàng, nàng lên quý thiếp, phu nhân chắc chắn không thể muốn đánh thì đánh muốn giết thì giết.

Phùng Gia Hỷ nhanh chóng đưa đại phu đến Hầu phủ, lại dùng ngọc bội của Liên Thành Hầu mà đường đường chính chính đi vào. Hầu phủ bình thường có một Lưu thái y, nhưng không rõ vì sao ông ta vắng mặt không có trong phủ, vốn dĩ ở đây là Mi Châu, cái gì cũng qua loa sơ sài hơn kinh thành. Và lại Liên Thành Hầu đa nghi, mỗi lần bắt mạch đều là một đại phu khác nhau, đôi khi từ các châu thành khác. Vị đại phu này nhanh chóng đi vào trong, cửa chính đã khóa chặt, Linh Tề từ xa đi tới, tranh chấp:

- *Tiểu thư! Đây là Hầu phủ, không phải Phùng gia, tiểu thư không thể muốn đến là đến muốn đi là đi được! Càng không được phép để người lạ vào!*

Gia Hỷ biết rằng tình thế nguy cấp, xuân được này nếu không giải kịp thời sẽ làm người trúng được mất đi khả năng đàn ông. Liên Thành Hầu giúp đỡ nàng nhiều, nàng không muốn thấy hắn cứ thế bị hại, và lại bản thân nàng cũng từng bị tính kế, nên tạm có thể gọi là đồng bệnh tương lân.

Gia Hỷ trầm giọng:

- *Tránh ra!*

Linh Tề chắn ngang cửa:

- *Nó ti di gì cũng là quân sự viện này, tiểu thư không nề mặt cũng nên nề mặt phật, không được hô to gọi nhỏ trong viện Hầu gia!*

Gia Hỷ hát Linh Tề sang một bên, mi mày cau lại thành một đường cong tuyệt mỹ:

- *Vậy sao?*

Vĩnh Đan nhìn chủ tử tranh chấp liền nhanh trí ôm lấy chậu cây trên hành lang, dùng hết sức đập vào cửa, cửa gỗ liền nhanh chóng gãy ra một mảnh, Gia Hỷ cũng dễ dàng mở được chốt bên trong, Linh Tề vội vàng chạy ra ngoài cổng viện, chuyện này nếu như bại lộ, Hoa Tần nương nương sẽ giết chết nàng.

- *Người đâu! Có kẻ làm loạn!*

Bên ngoài một tốp lính xông tới, Gia Hỷ giọng ngọc bội lên:

- *Hầu gia ở đây, kẻ nào dám bước đến!*

Lúc này đại phu đã vào trong, Gia Hỷ bước lùi lại gần gần Liên Thành Hầu, trên ghế chủ vị Liên Thành Hầu hơi thở mờ mờ dần, hạ thân trường đau toàn thân nhức nhối. Hắn níu lấy cánh tay Gia Hỷ, mồ hôi trắng bệch. Đại phu vội vàng dùng kim châm lui đưa đan dược vào miệng. Thoảng chốc hơi thở Liên Thành Hầu đã dần bình ổn.

Gia Hỷ vẫn đứng đó, tay giờ chặt ngọc bội.

Hoàn Nhan Viên Hạo trong mơ màng đã thấu suốt tất cả, lời nói bên ngoài cũng nghe được toàn bộ. Hắn không thanh tỉnh nhưng cũng không mất hết lý trí. Hắn đoán được mười phần chuyện này là do Linh Tề bày nên, trong lòng thoáng thất vọng. Hắn vì Linh Tề che chở hết mực, thậm chí bắt tuần cả mẫu phi một đời vì hắn. Nhưng rằng ta lại bày ra trò này, dù ý thức hay không ý thức được, hôm nay tiền đồ hẳn suốt hủy trong tay Linh Tề. Nếu như không có Phùng Gia Hỷ nàng!

Một khắc sau Hoàn Nhan Viên Hạo đã đỡ phần nào, hắn nhìn ra bên ngoài, giọng nói lạc hẳn đi:

- *Lui hết!*

Lại nhìn sang Gia Hỷ một thân kiều diễm mà môi ần ần đỏ vì lo lắng đứng đó:

- *Nàng cùng đại phu vào trong, bản Hầu có chuyện phân phó!*

Linh Tề tiến đến đỡ Liên Thành Hầu thì bị hắn gạt tay đi:

- *Quay về phòng! Bản Hầu sẽ gọi nàng sau!*

Linh Tề bất lực lui ra, để lại ánh nhìn sắc bén lên Phùng Gia Hỷ.

Chuyện trong viện nhanh chóng lọt đến tai Cẩm Từ, vốn là quân sự cả phủ này. Nàng ta đưa theo người đến thu thập cục diện. Khi vào trong, đã thấy Liên Thành Hầu ngồi uy nghi đó:

- *Chú nhân! Người không sao chứ?*

Liên Thành Hầu lắc đầu:

- *Mẫu phi biết chưa?*

Cẩm Từ thành thật:

- *Dạ chúa!*

Liên Thành Hầu thờ phào nhẹ nhõm:

- *Phong tỏa tin tức, một chữ cũng không được lọt ra khỏi viện! Càng không được để nương nương cùng Hiền gia biết chuyện.*

Cẩm Từ nhanh chóng thi hành, lại cho người đem thuốc đại phu đưa đi sắc. Sau cùng nhìn Gia Hỷ suy đoán một chút rồi lui ra.

Hoàn Nhan Viên Hạo mở nắp lấy ra tờ ngân phiếu:

- *Đại phu giữ lấy, người tên gì?*

- *Thảo dân họ Ngô, ở Lý Sinh đường.*

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười:

- *Ngô đại phu cũng hiểu bản Hầu muốn nói gì, đúng không?*

Ngô đại phu quý xuống, chuyện trong đại gia tộc nhiều vô số kể, huống hồ, đây là Hầu phủ. Người hắn chấn trụ lại là một Hoàng tử tôn quý:

- *Thảo dân một lời cũng không mở miệng!*

Liên Thành Hầu gật đầu:

- *Tốt! Đại phu về được rồi, hạ nhân bên ngoài sẽ chuẩn bị xe ngựa.*

Gia Hỷ nhìn bóng đại phu đi xa dần, cẩn thận lấy ngọc bội phi thủy ra:

- *Cái này, trả lại cho Hầu gia, vừa rồi tình thế nguy cấp!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhận lại ngọc bội, phía trên còn lưu giữ độ ấm của nàng:

- *Ta là nợ nàng lần này, về sau, nếu có gì cần giúp đỡ, nàng cứ nói Triệu Từ Đoạn chuyển lời, chắc chắn ta sẽ gắng hết sức!*

Gia Hỷ mỉm cười, bóng trời đã đỏ về chiều, Hoàn Nhan Viên Hạo đứng dậy, thân thể đã ổn hơn nhiều:

- *Không thể để nàng cứ thế này quay về, dùng cơm xong, đợi Tuyết Tâm sẽ đưa nàng hồi phủ!*

Tuyết Tâm từ sáng sớm đã có việc phải làm, nếu có hắn, hôm nay Hoàn Nhan Viên Hạo không đến nỗi bị ám được. Gia Hỷ ngẩng mắt nhìn:

- *Linh Tề là thông phòng, sao Hầu gia lại từ chối?*

Hoàn Nhan Viên Hạo vén rèm, về chiều trời đã mất mề, mảnh ngọc trong phòng leng keng va chạm:

- *Nàng ta không phải thông phòng! Chỉ là hóm hây, ta thật sự thất vọng.*

Gia Hỷ im lặng, nàng biết bản thân không nên hỏi nhiều, Hoàn Nhan Viên Hạo quay người lại:

- *Nàng cứ yên tâm, đường tí nàng chắc chắn sẽ đến Châu gia yên ổn làm thiếp!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Mỹ Nhân Về Kinh

Phùng Gia Hỷ hồi phủ, đích thân sang viện Phượng thì nói chuyện. Ý định của Hầu gia rất rõ ràng, phải đem chuyện Châu Tích bức ép nữ nhi nhà lãnh đến mức suýt mất mạng đồn đãi ra ngoài thì Phùng Hoa Thường mới có khả năng bước chân vào cổng Châu gia. Phượng thị tuy đau lòng, nhưng danh tiết nữ nhi rằng đã sớm bị hủy, nên đó là cách duy nhất.

Chẳng mấy chốc trên dưới Liên Thành đều biết được Châu Tích bức ép tiểu thư Phùng gia, sau đó còn ném nàng ta xuống sông, may mà số mệnh lớn, nên mới không chết. Lòng người thường ngả về phía yếu, bây giờ Phùng Hoa Thường là người bị hại đến mức thừa sống thiếu chết, cho nên ai cũng đứng về phía nàng, lên án Châu Tích, nhanh chóng chỉ trong mấy ngày, đến cả kinh thành cách Mi Châu ngàn dặm cũng rõ ràng, lời đồn truyền hân vào cung, lọt đến tai cung tần thái giám. Hiền nhân Hoàng thượng cũng nghe được.

Nhưng chuyện Châu Tích có đồng ý nạp Phùng Hoa Thường không đó là về sau, hiện tại bởi vì Phùng Hoa Thường mà Phùng Thiện không dù tư cách trở thành tân tộc trưởng, Phùng tổ gia rối loạn một đoàn. Lão phu nhân cũng đã ghi tên Phùng Bạch Thảo vào gia phả nên không có lý do gì ở lại nữa. Vì thế, lão phu nhân quyết định ba ngày nữa sẽ quay về kinh thành.

Gia Hỷ với ý kiến này của lão phu nhân cũng không thấy gì bất hợp lý. Càng về kinh thành sớm càng tốt, tốt nhất là kịp đón sinh thần nàng. Ở Mi Châu nóng bức khó chịu, hơn hết nàng vẫn kiên dè Phượng thị.

Sáng sớm, Gia Hỷ chải tóc đơn giản, bước ra sau cài thêm mấy đoá mẫu đơn, thân áo dài tím nhạt thả xuống chân váy thướt tha hồng đậm, mấy sợi tóc mai lòa xòa hai bên má che đi một phần lấp lánh đôi hoa tai càng tăng thêm vẻ kiều mị non tơ. Nàng ướ ướai đến thính an lão phu nhân.

Vừa đến cửa đã nghe tiếng nói vui vẻ của Phùng Bạch Thảo. Lần này đi đến Mi Châu không có Phùng Dạ Vân theo hầu hạ, Phùng Bạch Thảo hẳn sẽ tranh thủ cơ hội này để lấy lòng lão phu nhân đi. Một thứ nữ nếu được nuôi dưới gối tổ mẫu, thân phận cũng từ đó cao hơn vài phần. Hoàng hồ Ngũ gia tha hương bạt xứ, Ngũ phu nhân quanh năm làm bạn với siêu thuốc, hôn sự sau này của Phùng Bạch Thảo hẳn đều do lão phu nhân định đoạt.

Gia Hỷ nhón chân vào:

- *Tổ mẫu! Muội muội!*

Phùng Bạch Thảo mỉm cười hành lễ:

- Đại tỉ!

Lão phu nhân vịn tay Vu ma mà đứng dậy, gật đầu:

- *Nửa đêm thuyền đã khởi hành, cũng nên đến từ biệt mọi người.*

Gia Hỷ mỉm cười nhẹ nhàng thi theo, tiết trời buổi sớm chưa quá nóng, gió thoảng hương hoa mùa hạ, hương trái cây đặc trưng, cả hương cỏ dại phương nam. Đi một hồi cũng đến viện Vân lão phu nhân.

Bên trong đầy đủ người thỉnh an sáng sớm, chỉ vắng Phùng Hoa Thường, nàng ta làm gì còn mặt mũi mà ra gặp mọi người. Cũng không ai dám nhắc đến chuyện đó, Phượng thị trầm mặt không lên tiếng, mấy nàng dâu còn lại cũng im lặng. Chỉ có Đại đường có mẫu - người vô ý vô tứ mà Gia Hỷ gặp trong ngày đầu đến Phùng tổ gia - là đưa theo nữ nhi của mình, một thiếu nữ đã mười sáu tuổi.

Lão phu nhân ngồi cạnh Vân lão phu nhân, sau nấy lượt chào hỏi thỉnh an, nói đến chuyện từ biệt mọi người mới náo nhiệt bàn tán chuyện kinh thành một chút. Vận thị cũng vui vẻ hơn:

- *Kinh thành cái gì cũng tốt, chắc đệ tức ở đây mấy ngày qua vốn thật không quen!*

Lão phu nhân lắc đầu, tay nắm quạt nhưng cười cười:

- *Đại tẩu không biết, ở kinh thành không thoải mái như Mi Châu, ra vào đều đụng mặt hoàng thân quốc thích, thế gia vọng tộc, tù túng lắm!*

Lúc này, Đại đường có mẫu của Phùng Gia Hỷ mới chen vào:

- *Kinh thành trăm sông ngàn suối, như Phùng tổ gia này ở Mi Châu, không phải các lão gia đều nhờ vào Thượng thư đại nhân mới tiến quan tiến chức đấy sao? Quan ngũ phẩm trong kinh thành cũng hơn Tứ phẩm ngoại biên.*

Vận thị tức mặt nhìn con gái mình mới cái, cũng không trách cứ. Có điều mấy nàng dâu của bà đều chán ghét thái độ nàng ta. Trong mắt ra vẻ khinh bỉ hừ lạnh. Lão phu nhân thấy tình thế không mấy thích hợp, mới ôn tồn:

- *Nữ tử trong nhà sao rõ quan phẩm triều đình mà bàn tán, huống chi Phùng gia không phải thế gia nhưng ít ra cũng là danh môn, vì triều đình dốc sức.*

Vận thị nắm lấy tay lão phu nhân than thiết:

- *Vốn biết kinh thành đất tốt, lần này có chuyện muốn nhờ vả đệ tức!*

Lão phu nhân thu lại phần nửa nụ cười, chăm chú đánh giá, Phùng tổ gia có gì nhỏ và, mấy người con trai, cháu trai Vận thị đều công thành danh toại, nếu không làm quan cũng đang ôn luyện sách đèn. Con gái đều gả đi rồi, chỉ có nàng ta. Ánh mắt của lão phu nhân hướng đến Đại nữ nhi thiếu phép tắc kia của Vận thị, lại nhìn sang

chất nữ đang đứng sau kia, trong lòng thờ dật:

- *Tẩu cứ nói! Phùng gia ở kinh thành không phải giàu có gì nhưng nếu giúp được sẽ giúp!*

Vận thị lúc này mới mỉm cười gọi chất nữ đến:

- *Đây là Văn Nhược Nhan, con bé là con gái duy nhất của đại nữ nhi ta, nó số khổ, đã mười sáu rồi, vẫn chưa có một hôn. Đại nữ nhi bị lưu (chồng bỏ) về, khiến Nhược Nhan cũng long đong theo!*

Lão phu nhân gượng cười, Gia Hỷ hiểu phần tính toán này của Vận thị, này là muốn lão phu nhân nuôi hộ đứa nhỏ, thuận tiện để nữ nhi Vận thị tái giá? Hơn hết Văn Nhược Nhan về kinh thành, cũng không mấy ai hỏi qua thân thế, với xuất thân từ Phùng phủ, dễ dàng có một mối hôn tốt đẹp.

Lão phu nhân nhìn Văn Nhược Nhan dung mạo xinh đẹp kiểu điển, thân thể mềm mại như tơ, đôi mắt lúng liếng đạ tình, thật không có gì giống với Đại nữ nhi của Vận thị, bà thờ dật:

- *Đã thế thì ta cũng nhận đứa nhỏ số khổ này vậy, phủ ta cũng không tệ đến mức không thêm nổi đôi đứa cải bát cho một tiểu thư!*

Vận thị thấy mục đích đã đạt được thì tươi cười tràn lên gương mặt, lại gọi Văn Nhược Nhan đến quý gối với lão phu nhân, gọi một tiếng tổ mẫu. Rồi quay về thu xếp hành lý chuẩn bị đến kinh thành.

Hiển nhiên phía dưới có mấy người không cười nổi, dựa vào cái gì mà Văn Nhược Nhan một tiểu thư khác họ được đến kinh thành trong phủ Thượng thư, còn nữ nhi các nàng chân chính Phùng tổ gia đến cổng kinh thành còn chưa được nhìn thấy. Gia Hỷ thu biểu cảm các nàng trong tầm mắt, cũng không nói thêm gì, vốn dĩ quan hệ năng cùng Phùng gia đã mong manh, huống chi Phùng tổ.

Vì thời gian gấp rút, cho nên Phùng Gia Hỷ không đến từ biệt Liên Thành Hầu, nàng chỉ viết thiệp thư nhắn lại. Chiều hôm ấy, khi nàng cùng lão phu nhân cho người làm xếp hành lý lên thuyền thì Liên Thành Hầu và Hiển phu nhân đưa Hiển Đại tiểu thư đến.

Lão phu nhân nhìn Gia Hỷ, nàng cũng chỉ biết lắc đầu, mọi người nhìn nhau trả lễ một hồi Hiển phu nhân mới mở miệng:

- *Lão phu nhân, vốn thật là ta có chút đường đột, chỉ là lão phu nhân đi gấp rút quá, ta không đến sớm hơn được.*

Lão phu nhân đánh giá Hiển phu nhân một hồi, vốn nàng ta xuất thân đại thế gia, một tước phong Huyện chúa chân chính, lại là hoàng thân, cháu gái một Công chúa, nói xa nói gần cũng là thân phận cao quý. Hiển phu nhân giọng nói ấm áp, trên người tỏa ra một cỗ hòa nhã. Lão phu nhân cũng thân thiện:

- *Hôm nay không biết phu nhân đến gặp một lão bà như ta có gì muốn nói?*

Hiển phu nhân đưa Hiển Đại tiểu thư ra trước:

- *Đây là Hiền Liên Tĩnh Tú, con bé vốn lên kinh thành chuẩn bị đại tuyển tú, chỉ là đường xa, sợ rằng đi thuyền một mình bất tiện. May mà Liên Thành Hầu nói hôm nay lão phu nhân cùng Phùng tiểu thư xuất phát cho nên mới mạo muội nhờ lão phu nhân cho Tĩnh Tú cùng đi!*

Liên Thành Hầu thấy lão phu nhân hơi do dự mới ôn hòa:

- *Lão phu nhân yên tâm, bản Hầu đã chuẩn bị một cỗ thuyền lớn, có nhue binh bảo vệ. Chỉ là một mình Hiền Đại tiểu thư thật sự bất tiện, nên thỉnh mời lão phu nhân cùng mấy vị tiểu thư Phùng gia cùng đi. Lão phu nhân trên thuyền là chủ, Hiền Đại tiểu thư chỉ là khách nhân!*

Lão phu nhân không muốn mất mặt Liên Thành Hầu, và lại hẳn đang sắp xếp để Châu Tích nạp Phùng Hoa Thường. Bà tuy thấy không hay nhưng cũng đồng ý. Hành lý nhanh chóng được chuyển sang thuyền lớn của Liên Thành Hầu, vốn là phẩm cấp Hầu gia, nên thuyền vô cùng tráng lệ to rộng. Trừ bỏ Phùng Bạch Thảo và Văn Nhược Nhan chung một buồng, còn lại ai nấy đều có buồng riêng thoải mái, thoáng đãng. Các ma ma nô tì cũng đều trang bị chỗ nghỉ ngơi hợp lý. Sắp xếp xong xuôi thì cũng chuẩn bị đến giờ khởi hành.

Liên Thành Hầu đứng trên mũi thuyền, Gia Hỷ lẳng lặng đi đến:

- *Hầu gia cho người gọi ta có việc gì?*

Hoàn Nhan Viên Hạo quay lại nhìn Phùng Gia Hỷ, đôi mắt sáng trong suốt thanh thủy như nước sông mùa hạ, hẳn mỉm cười:

- *Đi đường cẩn thận. Trên Thần Giang vừa xuất hiện hải tặc, nếu thật sự xảy ra bất trắc, năng cứ nghe theo lời của Đạm phó tướng!*

Gia Hỷ hơi lặng người suy nghĩ! Liên Thành Hầu này, là có ý gì!

Hoàn Nhan Viên Hạo xuống bến, nhìn con thuyền nhỏ neo trôi xa dần, hẳn thờ dài. Vốn sợ nàng gặp nguy hiểm, sợ nàng tổn thương mới bày ra hạ sách này. Thuyền lớn của hắn, ai có thể cướp được. Hắn tuy thất sủng, nhưng chân chính cũng là một Hoàng tử. Đã không thể có được nàng, thì càng không thể khiến nàng chịu uất ức.

Hoàn Nhan Viên Hạo hồi phủ, nửa đường phân phó Cẩm Từ:

- *Chuẩn bị thêm ngàn thước lụa đỏ, có tin từ kinh thành rồi. Hôn sự này đã chuẩn. Lần này sẽ có kinh hi cho mẫu phi.*

Cẩm Từ nhủ mấy nhìn Liên Thành Hầu, rõ ràng nàng cảm nhận được tình cảm chủ nhân dành cho Phùng Đại tiểu thư, nhưng tất cả những hành động hẳn làm, đều thật sự một lòng vì Hiền gia. Hiền Nhị tiểu thư vô sinh vẫn cưới, Hiền Đại tiểu thư sợ gặp hải tặc hẳn hẳn kéo theo người lên thuyền để làm bia đỡ cho nàng. Bấy giờ hôn sự với Hiền gia, hẳn chỉ sợ làm chưa đủ lớn, chưa đủ thể diện.

Cẩm Từ nhìn gương mặt vô cảm của Liên Thành Hầu, chỉ biết cúi đầu, dạ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: Tim Nóng Tâm Lạnh

Trên thuyền bỗng bình, Gia Hỷ mỗi sớm đều nhìn qua cửa sổ xem phong cảnh hai bên bờ, nàng quyết định không thù hằn hay viết chữ, sợ sẽ tổn hại đến mắt.

Vân Nhược Nhan cũng im hơi lặng tiếng, vốn chung phòng với một Phùng Bạch Thảo vừa chín tuổi, không có nói chuyện gì được. Trên thuyền lại một Hiền Đại tiểu thư danh giá, trừ bỏ Phùng Bạch Thảo thì ai cũng là chân chính thiên kim. Cho nên Vân Nhược Nhan cảm thấy bản thân tự ti.

Hôm nay thuyền dừng lại ở Thanh Thủy trấn mỗi ngày, mục đích tiếp thêm nhu yếu phẩm, tranh thủ lúc này, Gia Hỷ muốn ra ngoài mua ít đồ chơi mới lạ. Nàng sáng sớm liền đi xin phép lão phu nhân đi chơi. Lão phu nhân cũng không khó để gì, bảo nàng đưa theo Phùng Bạch Thảo, lại cử mấy người đi bảo vệ. Không nhắc gì đến Vân Nhược Nhan.

Phùng Gia Hỷ ngắm nghía Hiền Đại tiểu thư ở trong thuyền lâu cũng thực buồn chán, mới đến trước buồng gỗ cửa. Ti nữ của Hiền Đại tiểu thư liền mời nàng vào trong.

Gia Hỷ ngồi trên thấp nhỏ cạnh cửa sổ, thuyền dừng lại cho nên hơi chóng mặt, không khí tràn ngập đàn hương. Gia Hỷ thầm khen một tiếng:

- Hiền tiểu thư thật thanh nhã!

Hiền Liên Tinh Tú lấy khăn che miệng mỉm cười, cử chỉ đoan trang cao quý:

- Để Phùng tiểu thư chê cười, hôm nay ngày nắng đẹp, là muội muốn ra ngoài?

Gia Hỷ gật đầu, ngắm ở phủ còn một Nguyễn Tinh Hoa, trên thuyền có một Hiền Liên Tinh Tú, đều là tú nữ, cốt cách cao cao tại thượng, vốn luôn được yêu chiều bảo vệ, nàng niu như trâu bảo. Cuộc sống hoàn mỹ đến thế, sao lại muốn vào cung?

- Hiền ti có muốn cùng đi?

Hiền Liên Tinh Tú đứng dậy, xiêm y đỏ sẫm nổi bật làn da trắng như sứ, mắt to mũi nhỏ hàng mi cong vút, đích thực là mỹ nhân. Mỗi bước đi vẩy tay của nàng đều thanh cao quý phái, cảm giác còn hơn Nguyễn Tinh Hoa mấy lần. Dù gì mẫu thân nàng ta cũng là Huyện chúa, ngoại tổ mẫu cũng là chân chính Quận chúa. Dòng máu hoàng tộc không sai đi đâu được.

Hiền Liên Tinh Tú cho người đổi hải, tư thế thoải mái:

- Hôm nay có lẽ Liên Thành Hầu gửi thư đến, ta cũng muốn đến dịch trạm (trạm nghỉ ngơi trên đường bộ) để xem thư.

Lên bến thuyền, Hà ma ma nhanh chóng đi thuê xe ngựa, sau đó từ từ đi chuyển. Thanh Thủy trấn tuy nhỏ nhưng cực kỳ nổi tiếng về hương liệu. Bởi thế, người đi xa thường dừng lại đây mua quà. Và lại bây giờ đã sang tháng bảy, thuyền cũng chỉ thêm một tuần mười ngày nữa là đến Thần Đô.

Dịch trạm nằm gần cổng thành, Hiền Liên Tinh Tú không xuống xe, nhận thư xong liền muốn đến trả quán, Gia Hỷ cũng mệt. Và lại Phùng Bạch Thảo còn nhỏ ngồi xe nhiều nên ẽ ốm người. Bởi thế các nàng nhanh chóng đi đến trả lâu gần nhất.

Hiền Liên Tinh Tú cốt cách đại thiên kim, lại cao ngạo về nhan sắc nên lười biếng ra ngoài. Người hầu nàng ta hiểu ý, vội đi tìm các tiệm hương liệu nổi tiếng nhất để nghị chương quỹ đem hàng hóa mới mẻ đa dạng đến trả lâu. Công cuộc mua sắm của Gia Hỷ nhẹ nhàng đi hẳn.

Hiền Liên Tinh Tú ngồi trong nhà gian chăm chú đọc thư, xong xuôi mới ngắm qua các loại hương liệu, đại khái chọn nổi thử một vài món, Gia Hỷ hiển nhiên đã chọn lựa xong từ lâu. Hiền Liên Tinh Tú ngắm nhìn Gia Hỷ, tranh thủ đánh giá một chút.

Phùng Gia Hỷ vốn không phải đại mỹ nhân gì, nàng tuy diễm lệ nhưng tính cách lại gần gũi, bản thân không đủ kiêu ngạo của đại gia tộc. Có chút nhân nhã lười biếng lại không quá đoan trang quyền quý. Hiền Liên Tinh Tú thâm tâm linh cảm về Liên Thành Hầu, nàng cảm thấy so với muội muội mình, Hầu gia nhìn Phùng Gia Hỷ với ánh mắt ám áp hơn rất nhiều. Có điều hôn sự cùng Hiền Liên Từ Tâm là Liên Thành Hầu tự mình cầu thân. Quả thật, Hiền Liên Tinh Tú có chút khó hiểu.

Hiền Liên Tinh Tú nhấp một ngụm trà, trà thì thường thường nhưng mang hương hoa nhài rất đậm, cũng tạm tạm

- Phùng muội có tham gia đại tuyển?

Gia Hỷ lắc đầu, tư thái ưu nhã:

- Hai năm trước muội chưa đủ tuổi, thân thể lại yếu ớt, đành phải bỏ lỡ!

Hiền Liên Tinh Tú mỉm cười ý nhị, Phùng gia cũng chẳng phải danh môn thế gia lớn lao gì, tuy một tước Hầu từ thời lão nhân gia, nhưng lại không được tập ấm. Cho nên dù là đại tiểu thư nhưng Phùng Gia Hỷ có vầng mặt cũng không gây động tĩnh gì lớn.

Hiền Liên Tinh Tú vuốt vuốt lá thư, tựa hồ vô tình phiếm chuyện:

- Liên Thành Hầu sắp cùng xá muội tổ chức hôn lễ! Dự là cuối mùa đông năm nay, trước năm mới một chút.

Nhanh như vậy sao, trong lòng Gia Hỷ tựa hồ có chút mất mát, vốn cũng không quá thần thiết, những ngày qua nàng đều tự cho rằng Liên Thành Hầu quan tâm đến nàng, mới đưa thuyền đến, nghỉ lại, cũng chỉ tự mình đa tình.

Gia Hỷ hướng đối mặt trong xanh lên, môi vẽ một nụ cười:

- Vậy thì chúng mừng Hiền nhị tiểu thư cùng Hầu gia!

Hiền Liên Tinh Tú hơi nghi hoặc khi biểu cảm Gia Hỷ không so xuất gì, nàng ta cũng mỉm cười:

- Lần này quả thực may mắn đi, Hoàng thượng ban hôn, xá muội cũng có một tước phong Huyện chúa, gia mẫu cũng sắc phong Quận chúa. Hầu gia tăng thêm một phẩm trở thành Thành Hầu. Còn Hoa Tản nương nương cũng trở thành Quý Tán.

Đều là chuyện tốt, Gia Hỷ tỏ vẻ vui mừng. Tuy vậy trong thâm tâm nàng mang nấy phần buồn bực. Bản thân nàng cũng chẳng rõ vì sao lại dễ tâm đến Thành Hầu nhiều như vậy. Người ta bây giờ đã sắp có thể thử đi. Sau khi chọn lựa xong hương liệu, trời cũng đã trưa, các nàng quay lại thuyền. Chuẩn bị chấp tối tiếp tục lên đường.

Thoảng chớp đã đến kinh thành. Phùng Đại lão gia trực tiếp đưa người ra bến thuyền đón lão phu nhân hồi phủ. Hiền Liên Tinh Tú cũng từ biệt, lên xe ngựa Dự Bá phủ - ngoại tổ nàng ta. Hân thị sau mấy tháng tĩnh dưỡng thân thể đã ổn định. Nhân nhật đón tiếp lão phu nhân. Cũng cẩn thận đánh giá Vân Nhược Nhan.

Đến giữa buổi sáng thì quay về phủ.

Gia Hỷ qua loa tắm rửa, nhanh chóng thay một bộ trung y mát mẻ rồi lên giường nằm. Bảy giờ đã trung tuần tháng tám, chỉ còn vài ngày nữa là đến sinh thần nàng. Gia Hỷ cảm nhận độ êm ái giường nệm quen thuộc. Mọi cực nhọc dần dần tan biến. Mùa thu sắp đến, khi trời cũng dịu dần, trong phòng bảy giờ cũng không còn cần băng khỏi nữa.

Gia Hỷ yên tĩnh ngủ một giấc.

Vĩnh Đan ngồi bên hành lang, nàng cảm nhận trời dần lạnh, bản thân cũng rảnh rỗi nên may một chiếc áo lót trong cho tiểu thư đỡ lạnh. Hà ma ma đem ghế ra ngồi cạnh. Miệng cười không khép được:

- Chủ tử có tin vui!

Vĩnh Đan ngừng mũi kim lại:

- Tiểu thư vừa về, sao có việc gì vui lớn được?

Hà ma ma nhìn quanh:

- Gần bên cạnh hoa viên đang xây một viện mới, nghe nói là dành cho tiểu thư.

Vĩnh Đan nửa tin nửa ngờ:

- Ma ma nghe ai nói?

- Là tam tiểu thư, tam tiểu thư bảo là Triệu Thiếu giám đích thân lựa chọn từng khối gỗ một đưa đến. Nghe nói phải gấp rút trước sinh thần của tiểu thư.

Vĩnh Đan càng nghe càng tò mò:

- Viện có rộng không?

Hà ma ma đang tay thành một sai dài:

- *Rất rộng! Nghe nói có một chính viện hai thiên viện. Có dãy nhà hạ nhân và cả phòng bếp.*

Vĩnh Đan trở mắt nhìn, cuối cùng nhận không được liền kéo tay Hà ma ma đứng dậy:

- *Đi! Ta cùng ma ma đi xem. Tiểu thư vừa ngủ cũng chưa thức giấc đâu.*

Gia Hỷ mở mắt chỉ thấy mấy tia nắng chiều lấp ló sau rèm, nàng háng giọng, ôm lấy chân lười biếng gọi:

- *Vĩnh Đan!*

Nàng nhắm mắt thêm chút nữa, không có tiếng trả lời, Gia Hỷ trở người dậy:

- *Vĩnh Đan!*

Có lẽ Vĩnh Đan đến phòng bếp nhận cơm chiều, Gia Hỷ xò chân vô hải, trời chiều lạnh lẽo, nàng lấy một chiếc áo choàng mỏng khoác lên, đi ra gian tiếp khách:

- *Ma ma!*

Vẫn không có động tĩnh. Lúc này từ ngoài cửa một nô tì mặc áo xanh tiến vào. Nhìn qua cũng có thể thấy đây là một nô tì tam đẳng. Nàng tiến đến:

- *Tiểu thư có gì sai bảo ạ?*

Gia Hỷ chăm chú đánh giá ti nữ này, y phục xanh nhạt viền đậm, ăn mặc coi như kín kẽ đoan chính, trên tóc cài đơn sơ một trâm bạc gọn ghẽ không lò xoà, bàn tay tuy thô ráp nhưng bộ móng lại sạch sẽ trắng phau. Gia Hỷ ngồi xuống ghế:

- *Vĩnh Đan cùng Hà ma ma đâu?*

Ti nữ kia mắt không nhìn lên cẩn thận đáp:

- *Hồi tiểu thư, khoảng nửa canh giờ trước đã ra khỏi viện rồi ạ!*

Gia Hỷ xoa xoa mi tâm, ngủ nhiều trời chiều sẽ nhức đầu:

- *Bình thường người làm gì?*

- *Nô tì chăm sóc hoa cỏ trong sân.*

- *Người là người của viện mẫu thân?*

Ti nữ kia lắc đầu:

- *Dạ không, nô tì đặc biệt làm trong nhà ảm, khi hết việc mới đến các viện chủ từ bón cây tía lá.*

Gia Hỷ gật đầu, lại hỏi:

- *Người có biết chải tóc?*

Ti nữ kia hơi kích động nhưng không biểu lộ gì quá đáng:

- *Nô tì có biết một chút.*

Gia Hỷ hải lòng nhìn biểu hiện nàng ta, thông thả đi vào trong bàn phấn:

- *Vậy thì rửa tay đi rồi giúp ta chải một kiểu tóc.*

Vĩnh Đan cùng Hà ma ma cười nói quay về, đứng tại viện đang xây dựng thật đẹp đi, vô cùng tinh xảo. Cả hai tiến vào trong thì thấy một ti nữ lạ mặt đang giúp tiểu thư chải tóc.

Biết là chủ từ thức dậy mà không có ai hầu hạ bên cạnh thật không đúng. Hà ma ma và Vĩnh Đan biết sai, đều hành lễ rồi im lặng đứng một bên.

Gia Hỷ vuốt kiểu tóc mới, búi lỏng một bên trong nhân nhả lười biếng, phía sau thà món tóc dài đen, càng tăng thêm nét nhu mì. Ngoài cái đôi bộ trâm ngọc bích cùng một nhánh hoa lụa xanh nhạt khảm trăn châu cũng không thêm gì. Thanh nhã xinh đẹp. Gia Hỷ ngấm đi ngấm lại càng thấy hải lòng, mới tùy ý lấy một đôi hoa tai bạc khảm hồng ngọc đưa ra:

- *Cái này là thưởng cho người!*

Ti nữ kia thụ sủng nhược kinh, vội vã quỳ xuống:

- *Tạ ơn Đại tiểu thư!*

- *Người tên gì?*

Ti nữ kia nén nét mừng rỡ trong ánh mắt, run run trả lời:

- *Nô tì là Bối Lan.*

Gia Hỷ nhìn Hà ma ma cùng Vĩnh Đan, âm trầm nói:

- *Từ nay Bối Lan sẽ là nhất đẳng nha hoàn hầu hạ bên người ta. Ma ma đến nói với Từ phu nhân một tiếng, Vĩnh Đan thu xếp giường bên cạnh em để Bối Lan chuyển đến.*

Vĩnh Đan há miệng sững sốt nhưng không dám phản bác gì, nàng không rõ là tiểu thư thích tài chải tóc của Bối Lan hay là đang cảnh cáo nàng. Vĩnh Đan chỉ biết hành lễ tiếp nhận.

Bối Lan sau khi cảm tạ Gia Hỷ liền theo Vĩnh Đan đến chỗ ở mới, lại được Hà ma ma đưa đi nhận y phục nhất đẳng.

Gia Hỷ nhìn theo bóng dáng khuất xa của mấy người họ, lòng khó chịu vô cùng. Người của nàng không đủ thông minh không đủ khôn khéo lại càng không tinh tế. Chỉ có lòng trung là chưa đủ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Lễ Vật Sinh Thân

Vĩnh Đan không hải lòng lắm về Bối Lan, cho nên rất hay lấy tư thái bề trên đối xử với nàng ta. Gia Hỷ thấy được có điều cũng làm lo, một phần vì Vĩnh Đan hầu hạ nàng đã lâu, tình cảm cũng tốt. Phần còn lại tuy Nguyễn thị đã đưa khế ước bán thân của Bối Lan đến, nhưng xét về độ trung thành của người mới thì Gia Hỷ vẫn chưa yên tâm.

Ti như các việc sắc thuốc, lấy thiên, xông hương đều do tự tay Vĩnh Đan làm. Chuyện y phục và trang sức cũng như quản lý hạ nhân là Hà ma ma chủ trương. Có điều, với Hà ma ma này, Gia Hỷ cũng không ít lo lắng. Hà ma ma tuy trung tâm, làm người mẹ ruột nàng đề lại những cuối cùng cũng chỉ là một tam đẳng nô tì từ Lữ gia đến, tính cách có chút lười biếng, quy củ không tốt lại hay bát quái kiểm chuyện. So với các nữ chủ xuyến không nàng thường đọc trong tiểu thuyết, thì bản thân nàng về chuyện nhân lực thua kém hơn rất nhiều. Một Vĩnh Đóa sẵn sàng bán đứng chủ nhân, một Vĩnh Đan mang tâm tư trả thù quá lớn, lại còn một Hà ma ma! Càng nghĩ càng nhức đầu.

Giữa trưa trước sinh thân một ngày, Triệu Từ Đoạn không hạn mà đến gấp nàng, vốn hẳn chẳng phải nam nhân chân chính, nàng cũng không kiêng kị. Triệu Từ Đoạn thoải mái ngồi trên tháp, ăn điểm tâm uống trà nóng:

- *Không nghĩ Hầu gia lại chú ý đến sinh thân nàng như vậy, cư nhiên tặng Thục Trình Huyền chúa trăm khối gỗ tốt làm phòng.*

Gia Hỷ mỉm cười, cũng chẳng biết nói gì. Thành Hầu tâm tư khó lường, trong bụng hẳn nghĩ gì ngoài mặt người như nàng thật không đoán nổi. Viện mới nàng cũng chưa hứng thú xem qua, mấy ngày quay về, lão phu nhân đi xa một nhọc muốn nghỉ ngơi nhiều miễn đi không ít quỵ cụ, cho nên Phùng Gia Hào còn chưa thấy mặt. Sáng nay đưa quà đến các viện các phòng, nàng ta một cái đáp lễ cũng chẳng có, không lẽ vì ghen tị quá mức cư nhiên không muốn thấy mặt nàng.

Gia Hỷ đề cập đến chuyện khác:

- *Hầu gia sắp thành hôn, Thiếu giám có quay về chúc mừng?*

Triệu Từ Đoạn gác chân lên bàn trà, ngẩng đầu ra sau, cửa sổ đang mờ, gió lùa làm tóc hất bay lòa xòa:

- *Không, cuối năm tình hình làm ăn bận rộn. Ta còn phải tập trung kiểm bạc. Kiểm bao nhiêu cũng như muối bỏ bể. Thật không đủ dùng.*

Gia Hỷ không rõ Thành Hầu cần gì dùng đến chục vạn bạc mỗi năm, phải đệ ở Mi Châu trông đơn giản thanh lịch. Nhưng nữ tử bắt hỏi việc chính trị, Thành Hầu với nàng là đồng minh, hiển nhiên không hại đến nàng:

- *Chuyện mở cửa hàng gạo, Thiếu giám thấy thế nào?*

Triệu Từ Đoạn gật đầu:

- *Kho vận cũng thuê xong, quân sự chương quỹ đã an bài, lô hàng đầu tiên từ Mi Châu tiêu cực đang chuyển đến, sau khi xong xuôi chỉ cần nàng ra đứng tên điểm chỉ. Ta tự khắc an bài toàn bộ.*

Gia Hỷ không hỏi nữa, trong đầu nàng vẫn luân chuyển Thành Hầu cưới Hiền Nhị tiểu thư, thâm tâm vốn thật không mấy thoải mái, nàng ở hiện đại đã hai mươi lăm tuổi, làm sao xuyên không một cái lại có tình cảm với thiếu niên chưa cập quan (dưới hai mươi tuổi).

Gia Hỷ tiến đến cây tì bà đang treo trong góc phòng, vuốt vuốt nhẹ, trên cây đàn nổi lên mấy họa tiết. Gia Hỷ chăm chú nhìn một chút, lại cảm thấy vô cùng quen thuộc. Hồi lâu nàng chợt nhớ ra, họa tiết này thật giống với họa tiết chiếc nhẫn mà Tuyệt Tâm đưa cho Thành Hầu hôm đầu tiên nàng đến Mi Châu.

Gia Hỷ xoay người lại, gấp rút ngồi xuống:

- *Thiếu giám có biết ngày đầu tiên ta đến Liên Thành, Hầu gia gặp phải chuyện gì không?*

Triệu Từ Đoạn nhu mày, cũng thẳng người lại, ngày đầu tiên nàng đến, tầm tháng sáu. Hắc châu mây, gương mặt nghiêm nghị càng trở nên tuyệt mỹ:

- *Nàng biết điều gì à?*

Gia Hỷ lắc đầu, chỉ thuật lại qua loa về việc Tuyệt Tâm đưa vật lên Thành Hầu:

- *Ta biết chiếc nhẫn đó của ai.*

Triệu Từ Đoạn nhìn cây tì bà trên vách:

- *Người này nàng biết?*

- *Biết rất rõ, là Lữ Định Ân, biểu ca ta!*

Triệu Từ Đoạn mỉm cười:

- *Quả thật đoán không nhầm, người hành thích Hầu gia là Thịnh Vương. Hừ!*

Hóa ra là ám sát, Gia Hỷ cũng chẳng nói nữa. Trong lòng nàng không mấy dễ chịu, có phải nàng đã khiến Lữ Định Ân gặp nguy hiểm. Lữ Định Ân đi theo Thịnh Vương, nàng lại có giao hảo cùng Thành Hầu. Vốn là người một nhà, còn có một đoạn tình cảm, đột nhiên ở hai đầu chiến tuyến, ngoài khổ xử cũng chính là khổ xử.

Gia Hỷ thờ dài, loại bỏ mờ hỗn độn trong đầu, mới dè dặt hỏi:

- *Vì sao Hầu gia lại chọn ta?*

Triệu Từ Đoạn hơi giật mình một chút:

- *Chọn nàng?*

Gia Hỷ vội vàng giải thích:

- *Như là chuyện buôn bán ở kinh thành này, có thể có nhiều nhân tuyển hơn, sao lại chọn ta? Ngày đó sao Hầu gia lại đến Phùng phủ?*

Triệu Từ Đoạn nhìn đăm đăm ra ngoài:

- *Hầu gia thông minh tuyệt đỉnh, làm việc luôn tính toán rõ ràng, lại tính chưa bao giờ sai. Hầu gia đến đây đầu tiên vì phụ thân nàng là Thượng thư Bộ Binh. Còn vì sao chọn nàng? Có thể bởi nàng không thân cận Phùng gia nhất lại càng quan hệ huyết thống với Phùng gia. Vì nàng là đích trưởng nữ, có khả năng cao nhất trở thành Huyện chúa. Những chuyện này ta vốn không rõ, giải thích cũng không thỏa đáng.*

Gia Hỷ im lặng hồi lâu, cái này có tính là duyên phận không:

- *Ta chi là một nữ tử, Hầu gia khiến cuộc sống ta tốt hơn rất nhiều, có thể thẳng lưng trong phủ. Nhưng cuộc đoạt đích này ta thật sự rất sợ! Ta vốn chỉ muốn sống yên bình!*

Triệu Từ Đoạn thờ dài:

- *Ta biết nàng nghĩ gì, nàng trầm tĩnh thông minh, hiển nhiên cũng biết Thành Hầu vì sao phải giấu giếm giếm tích trữ bạc trắng và lương thảo. Nhưng Hầu gia không phải là kiểu người có thể lợi dụng người khác mặc sống chết. Nàng yên tâm!*

Gia Hỷ biết đây là một lời đảm bảo, có điều đúng như Triệu Từ Đoạn nói, Thành Hầu làm việc ngoan tuyệt bất chấp, tựa như hôn lễ kia, nói tiến hành là tiến hành. Hiền Nhị tiểu thư, phải hay không là một nước cờ của hắn.

Triệu Từ Đoạn nhìn trời cũng đã muộn, nói thêm mấy câu:

- *Ông trời tự khắc có an bài. Chẳng phải Du Các tiên sinh cũng đã nói Hầu gia có mạng quý nhân hay sao?*

Gia Hỷ mỉm cười, đưa mắt một ánh nhìn trời chọc:

- *Người khác có thể không đoán ra nhưng ta biết rõ, Du Các kia chín phần là người của Hầu gia!*

Triệu Từ Đoạn không khẳng định, phất áo ra về, tà áo đó thăm huyền hoặc bay trong gió, phiêu dật vô lượng.

Gia Hỷ tiến hẳn ra cổng viện, thời đại này ai cũng tin vào quý thần, chỉ có nàng là không. Bởi thế nên nàng không giống Phùng gia, cả một nhà tin vào lời Du Các tiên sinh kia. Nàng đoán chừng Thành Hầu muốn mượn sức Phùng gia, chỉ là, như vậy, sao hẳn lại không đặt hôn sự lên người Phùng Gia Hào, tam can bảo bối của phụ thân nàng. Như vậy không phải chắc chắn hơn sao. Toàn gia tộc nàng sẽ vì Phùng Gia Hào mà trợ lực hẳn.

Sớm hôm sau là sinh thần nàng mười bốn tuổi. Còn một năm nữa là đã cập kê chuẩn bị gả đi. Vốn sinh thần nữ nhi chuẩn bị không lớn, nhưng nàng là một Huyện chúa, hiển nhiên Phùng Gia lấy thế diện làm trọng, cũng viết thiệp mời đến các danh môn thế gia, tổ chức tiệc có cả hí kịch. Sân khấu dựng ở hoa viên lớn.

Trong nhà nữ nhi sắp đến tuổi định thân cũng không ít, nhân dịp này các phu nhân gặp nhau, lại đưa nữ nhi đi cùng để chào hỏi. Thế nên tuy là sinh thần Gia Hỷ, nhưng nàng gần như là nhân vật phụ. Châm chú ngồi trên ghế coi hát.

Thành Hầu tặng đến trăm khối gỗ quý để Gia Hỷ dựng viện, ai nấy đều đỏ mắt ghen tị, nhưng Hoàng thượng hiện tại cũng đã ban hôn Thành Hầu cùng Hiền Nhị tiểu thư, thế nên không ít cái nhìn đến Gia Hỷ chằm chọc.

Giữa buổi, ngoài cổng có tiếng pháo nổ nổ đùng đoàng. Tạ ma ma vui vẻ chạy vào don đá thông báo với Hàn thị:

- *Phu nhân, là Huy Quận công! Quận công gia chúc mừng sinh thần Đại tiểu thư!*

Tiếng xì xào nổi lên mấy đợt, Gia Hỷ nhàn nhay, nàng cùng Huy Quận công sau sự tình Hộc viên vốn không qua lại, nay thế nào khua chiêng gõ trống đến đây. Gia Hỷ buồn bực ven váy đứng đây, ra trước để tạ ơn.

Huy Quận công là ngu ngốc hay già ngu ngốc. Thành Hầu toàn tâm tặng nàng trăm khối gỗ tốt đã khiến người ngoài đỏ mắt nay hẳn lại đến tự thân chúc mừng sinh thần nàng, có phải muốn cá kinh thành mỗi người một lời đim chết nàng hay không. Cầu dẫn hai Hoàng tử, cái này có mười miệng cũng chẳng giải thích nổi.

Tuy vậy Gia Hỷ vẫn lấy bộ mặt tươi cười nhất ra chào đón, nàng nhìn mười mấy hạ nhân đem lễ vật đến mà giật nảy người. Nhiều thế này, Huy Quận công là đi chúc mừng hay định hỏi vạ đây. Nghĩ đến đó, tâm Gia Hỷ lạnh run.

Hàn thị nọ cười sải không nhìn thấy đây, vội vàng mời Huy Quận công đến bàn tiệc của các quan nhân. Sau lại không tiếc lời quay vào trong khoe đồ đem đến cực kì quý giá. Gia Hỷ hừ lạnh, Hàn thị đang muốn nhấn mạnh cái danh hồ ly của nàng, có điều hiện tại đây không phải là chuyện nàng quan tâm nhất. Cái chính, Huy Quận công có ý định cầu thân với nàng không. Lỡ như hẳn tiến cung xin ban hôn với nàng, nàng phải đối phó thế nào mới hợp lý!

Gia Hỷ nhìn quanh một vòng, chợt thấy Văn Nhượng Nhan đang cố gắng trò chuyện với các tiểu thư quan lại khác, nàng mỉm cười kín đáo. Bình đến tưởng chặn, không việc gì phải lo lắng suông.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đông Người Sinh Loạn

Trời chiều, hí kịch cũng kết thúc, một ngày vui vẻ trôi qua. Hân thị đưa Phùng Gia Hỷ cùng Phùng Gia Hảo ra cổng chính tiễn từng người một. Huy Quận Công đi chậm bàn luận gì đó không rõ với Đại Thiếu gia, thấy Gia Hỷ một thân hoa phục đứng đó, liền tới:

- *Thục Trình Huyền chúa!*

Gia Hỷ mỉm cười thi lễ, đi sang một bên, tránh đường khách nhân qua lại:

- *Cảm tạ Quận công, có điều, lễ vật người đưa đến quá mức trên quy, thật sự không dám nhận.*

Huy Quận công đắm đuối nhìn Gia Hỷ, nàng ưu tư tao nhã, xinh đẹp mỹ lệ, hẳn chỉ hận không thể ngay lập tức thủ nàng về:

- *Nàng không cần nghĩ ngợi, bấy nhiêu đây đã là gì, cả Quận công phủ nàng muốn gì ta đều có thể đưa đến!*

Gia Hỷ cả kinh, hơi lùi lại:

- *Quận công cần thận lời nói!*

Sáng sớm hôm sau, Gia Hỷ dọn sang tân viện, rộng rãi thoáng đãng, giữa mùa thu bước vào cũng không thấy lạnh. Nàng ngồi giữa khách phòng, đợi hạ nhân sắp xếp đồ đạc.

Vịnh Đan đứng ngoài sân, ghi chép kiểm kê từng vật dụng đưa vào. Bối Lan không biết chữ, chỉ có thể trông coi đám người đang quét tước lau dọn kia. Gia Hỷ thoáng nhìn sân vườn được trang trí đầy hoa cúc, cảm thấy hài lòng.

Vu ma ma đi từ bên ngoài vào, vẻ mặt tươi tắn:

- *Viện tứ này thật rộng rãi a! Đại tiểu thư, lão phu nhân mời người sang bên đó.*

Gia Hỷ mỉm cười đứng dậy, lễ độ tôn kính:

- *Ma ma đi trước, ta thay áo xong sẽ đến ngay.*

Đối với quan hệ nội nhà, Gia Hỷ không bài xích tỏ mẫu nường, lòng người yêu ghét không rõ ràng, tỏ mẫu có thích Phùng Dạ Văn hơn cũng không ảnh hưởng tới bát cơm của nàng. So với trong đám chất nữ, trừ thứ xuất thân phận thấp kém, còn lại phân lượng các nàng trong lòng lão phu nhân coi như cân bằng. Chỉ sợ, đến lúc lão phu nhân quy tiên, một nhà mẫu thuẫn phân gia, Phùng phủ liền suy sụp.

Nếu lão phu nhân thọ lâu, hôn sự nàng Hân thị cũng không dám làm liều, nàng không giới lấy lòng trường bối, nhưng với tỏ mẫu, vẫn nên cung kính hiếu thảo.

Gia Hỷ gọi Bối Lan một tiếng, không nhanh không chậm đi gặp lão phu nhân.

Bầu trời xám đục, trong phòng bếp mỗi tối đã bắt đầu nấu sừ đậu nành phát cho hạ nhân trực đêm. Mùa thu sắp qua, trời lạnh đột ngột, báo hiệu thời tiết vô cùng khắc nghiệt.

Gia Hỷ bước vào trong viện, bởi vì khuất gió nên cảm thấy vô cùng áp áp. Lão phu nhân vậy tay rang đến, ngồi kề bà là Văn Nhượng Nhan, nàng ta đang chăm chú khâu kim khâu khăn tay, thấy Gia Hỷ, Văn Nhượng Nhan liền đứng dậy, vô cùng cẩn thận hành lễ:

- *Thục Trình Huyền chúa!*

Nói cho cùng là biểu ti muội, nhưng Gia Hỷ và Văn Nhượng Nhan quan hệ không sâu, xa cách mấy tầng không còn thân thiết. Phùng Gia Hảo là ti muội cùng cha hay Phùng Dạ Văn là đường muội chung một tổ phụ có thể nhắm mắt lờ là quy củ. Đẳng này đến tên họ Văn Nhượng Nhan cũng khác xa, bởi thế nàng ta ý thức được địa vị bản thân càng không dám thất lễ.

Gia Hỷ chậm rãi ngồi xuống ghế, tiện tay lấy một sợi chỉ đỏ điểm lên đoá mẫu đơn đang thêu dở đang trong rổ may, cười yếu điệu:

- *Tổ mẫu trời lạnh không ôm chăn nằm ấm, gần cửa sổ sợ rằng gió lùa.*

Văn Nhượng Nhan không thấy Gia Hỷ đã động đến nàng ta cũng gương gao ngồi xuống, thân phận nàng thấp kém, Văn lão phu nhân không dám nói ra mẫu thân nàng vì thông đảm mà bị lưu, nàng cũng chẳng phải cốt nhục Văn gia, cho nên Văn gia mới trả về. Bởi thế nàng phải xa rời Mi Châu mới có cơ hội làm người.

Lão phu nhân sửa lại thế ngồi:

- *Tân viện thế nào? Có hợp ý con?*

- *Cũng không tệ, rộng rãi nhiều gian quá là rất tốt! Hay tỏ mẫu sang bên đó cùng chất nữ.*

Lão phu nhân cười ha ha, với người già, con cháu hiếu thảo là điều vui lòng nhất, bà vuốt vuốt tay Gia Hỷ:

- *Sắp đến tuổi gả đi, nói gì cũng khéo léo!*

Gia Hỷ cũng cười, im lặng tiếp tục thêu. Hồi lâu Vu ma ma mới mờ miệng:

- *Bên đó có thừa gian viện trống nào không thừa Đại tiểu thư?*

Gia Hỷ hơi dừng tay lại, ngoài chính viện với hai nhĩ phòng vẫn có hai thiên viện, vốn một bên không có người ở, bên còn lại nàng định dọn dẹp thành một cái khách phòng riêng, đón tiếp khách nhân bản thân, hạ nhân đã có bốn phòng nhỏ hợp thành một gian phía sau:

- *Vẫn có một thiên viện phía tây còn trống, cháu gái đã cho dọn dẹp sạch sẽ!*

Lão phu nhân ái ngại nhìn Gia Hỷ một chút:

- *Con xem Nhan ti nhi có ở đó được không?*

Gia Hỷ nhìn sang Văn Nhượng Nhan một cái, nàng ta im lặng cúi đầu không nói gì, Gia Hỷ ngẫm nghĩ một chút, sau cùng mới gật đầu:

- *Vốn trong phủ không nhiều viện, nếu Văn biểu ti khiến tỏ mẫu không thoải mái thì cứ sang viện cháu gái.*

Văn Nhượng Nhan rung rung nước mắt, thân phận nàng cứ như một quả bóng, bị người đá qua đá lại, vốn chẳng ai muốn tiếp nhận một nữ tử đến một phần tiền cưới cũng không có như nàng. Văn Nhượng Nhan nín nén xúc động đứng dậy tạ ơn:

- *Đa tạ Thục Trình Huyền chúa!*

Gia Hỷ buông mẫu thêu xuống rổ may, nhìn kĩ nàng ta:

- *Ti muội trong nhà không nên đa lễ, ta chỉ cần biểu ti yên phận. Tổ mẫu tự có tính toán cho ti a!*

Lão phu nhân cũng không nói gì, bà hiểu rõ ý Gia Hỷ. Hôn sự trong phủ đến tận ba bốn cháu gái đang vừa tuổi. Văn Nhượng Nhan này không nên có tâm tư, đợi đám chất nữ an vị xong mới đến lượt nàng ta. Văn Nhượng Nhan rũ rũ mí mắt, thân phận ăn nhờ ở đậu vốn không dễ dàng sống. Nàng phúc thân thi lễ:

- *Số ta mệnh khổ, chỉ mong ba bữa cơm bốn tấm áo không hơn! Mọi thứ đều nhờ vào sự an bài của lão phu nhân!*

Gia Hỷ mỉm cười ra hiệu Bối Lan đỡ nàng ta dậy:

- *Ti nói gì vậy, Phùng phủ sẽ không bạc đãi ti. Cứ cho nha hoàn sắp xếp đồ đạc. Sáng mai viện cũng đã dọn dẹp xong.*

Dùng com trưa xong Gia Hỷ thông thả đi về, nằng đi đường vòng trên đường nhiều bóng râm, trời mùa thu lại không nắng. Ăn ản trong vườn hoa cúc nở rộ.

Gia Hỷ thờ dài:

- *Người xem, tổ mẫu sao lại đẩy Văn Nhượng Nhan đến chỗ của ta?*

Bối Lan đi theo sau Gia Hỷ, hơi giật mình, ngẫm nghĩ thật lâu mới trả lời:

- *Có lẽ bởi vì lão phu nhân không muốn chia ân sủng cho Ngũ tiểu thư, dưới gối lão phu nhân từ trước giờ vẫn chỉ có mình Ngũ tiểu thư! Hơn nữa trên đường hồi kinh, coi như Văn tiểu thư chỉ có tiếp xúc qua chủ tử, ở viện chủ tử là thích hợp nhất!*

Gia Hỷ gật đầu, Bối Lan nói cũng không sai, chỉ mong Văn Nhượng Nhan không gây ra cái thiếu thốn gì.

Thấm thoát đã sắp đến Tết Trùng Dương, Văn Nhượng Nhan cũng vừa dọn vào tây thiên viện được nửa tháng. Nàng ta quả đúng là yên phận, sớm đi thỉnh an tổ mẫu, chép kinh Phật giúp bà. Trưa cũng ở tại viện dùng com. Về phần tiền tiêu vật Văn Nhượng Nhan được mỗi tháng mười hai lượng, bốn người nàng ta cũng có một nha hoàn đem theo từ Văn gia tên là Tiểu Đới.

Gia Hỷ thật sự có chút không yên tâm, vẻ nhận nhận được mới có tâm cơ nhiều nhất. Về phủ cũng đã lâu, trừ những lúc thỉnh an gặp mặt qua, thì Hàn thị vẫn chưa có động tĩnh gì, không khí yên bình đến quý dị.

Mùng năm tháng chín, Gia Hỷ nhận thiệp mời đến yến tiệc Tết Trùng Dương từ trong cung. Mỗi năm ngày này hoàng cung tổ chức vô cùng long trọng. Nếu không có tước vị thật sự không thể đến. Chỉ là Gia Hỷ một cái Thục Trinh Huyện chúa, cho nên lần đầu tiên sau nhiều năm Phụng phủ mới có người vào cung.

Lão phu nhân hồi tưởng những năm tháng lão thái gia còn một tước Hầu, bà cũng vinh hiển được đi dự yến tiệc cung đình. Thế nhưng mọi chuyện cứ như một giấc mộng, thấm thoát từ một phu nhân nay đã trở thành lão bà chống gậy. Lão phu nhân sợ Gia Hỷ chưa đủ trang trọng, liền cho người đánh thêm nhiều trang sức.

Hàn thị nghe tin trong lòng thấp phần khó chịu, sáng sớm đi thỉnh an, Hàn thị đầy mắt tâm tối hắc đi, chỉ có Phụng Gia Hảo tươi tắn khác thường. Hàn thị nắm tay nữ nhi bỏ qua Gia Hỷ mà vào trong.

Trong nhà đầy đủ không thiếu ai, đại phòng, nhị phòng, tam phòng, tứ phòng đều đến cả. Ngũ phu nhân ốm đau quanh năm hôm nay cũng được ma ma đỡ tới. Gia Hỷ nhìn Ngũ phu nhân, thân mình nàng ta gầy đến độ không nhận ra được, hai má hõm sâu, ánh mắt vàng vọt.

Vu ma ma tươi cười lấy một lá thư trong tráp ra, nhìn lão phu nhân rồi mới nói với các nàng:

- *Ngũ gia viết thư về, người đang ở biên cương, hiện tại theo dưới trướng Tư Hoàng tử!*

Hàn thị nhủ mảy nhìn sang ngũ phu nhân một cái, ngũ phu nhân này là tí muội cùng họ với bà, gả cho ngũ gia một tên ăn chơi trác táng, sao dùng một cái lại vào quân doanh trở thành người của Tư Hoàng tử.

Gia Hỷ không nghĩ lời nói ngày đó của mình lại tác động nhiều đến ngũ gia như vậy. Nếu hẳn có thể tốt hơn, sau này chắc chắn cũng không quên nàng đi. Nghĩ thế nàng liền đứng dậy:

- *Chúc mừng tổ mẫu, ngũ thúc cuối cùng cũng có công danh a!*

Lão phu nhân cười không khép được miệng, hẳn là con út nên luôn được bà thương yêu, nay có thể tu tâm dưỡng tính, bà là người vui sướng nhất.

Gia Hỷ nhìn sang ngũ phu nhân:

- *Ngũ thúc! Ngũ thúc có thể vì thâm mà thay tâm đổi tính, thâm cũng đừng nên buồn thương nữa!*

Lão phu nhân nhìn ánh mắt mừng lung của con dâu thứ năm, liền có chút mềm lòng đi, dù gì cũng là chính thất cưới về, nếu sinh ra hài tử vẫn là dòng đích, bà thờ dài, an ủi đôi câu:

- *Người khuyên can trọng phu cũng là việc nên làm, bây giờ bệnh tật đã thế này, để hôm sau Hỷ nhi đề bài từ vào cung mời một vị thái y ra chẩn trị!*

Gia Hỷ thấy ngũ phu nhân hơi chấn động, vẻ mặt thụ sủng nhược kinh yếu ớt đứng dậy hành lễ.

Lão phu nhân vẫy tay Gia Hỷ đến cạnh:

- *Ba ngày nữa vào cung, đừng để mắt mặt Phụng phủ, ta thấy đôi vòng tay bạch ngọc tơ vàng này đeo trên người con đích thực hợp, con cầm lấy.*

Gia Hỷ nhìn chất ngọc gần như trong suốt bên trong lồng những sợi vàng có đính hoa lá cỏ cây vô cùng tinh xảo:

- *Tổ mẫu, thứ này quả mức trân quý!*

Vu ma ma đóng tráp lại đưa cho Vĩnh Đan. Lão phu nhân cười cười:

- *Con cũng là Huyện chúa, đừng nên cứ mặc mặc mãi được! Thanh nhả là tốt, nhưng không phải lúc nào cũng nên thanh nhả!*

Phụng Dạ Văn mỉm cười lăm lăm:

- *Tổ mẫu! Người xem kia! Chỉ có mỗi đại tỉ được trang sức thôi!*

Lão phu nhân nghe vậy lại không giận, liền gọi Phụng Dạ Văn lên ngồi với mình, lại cho nàng bộ điều hồng ngọc vàng ròng, lại không thể vì thế mà thiên vị đám chất nữ còn lại, nên mỗi người đều có quà, chỉ là không trân quý mấy.

Trên đường về, Phụng Gia Hảo thấy tâm trạng Hàn thị không tốt, mới trực tiếp nói ra:

- *Mẫu thân! Người yên tâm đi! Huy Quận Công ngày đó chắc chắn dâng tấu xin ban hôn cùng Phụng Gia Hỷ!*

Hàn thị vẫn không nguôi được:

- *Ban hôn! Nhưng vậy càng dễ chịu cho nàng ta a! Huy Quận công đường đường là Tam Hoàng tử?*

Phụng Gia Hảo nhìn quanh một giây rồi nói:

- *Huy Quận công có vị hôn thê rồi!*

Hàn thị thấp phần mừng rỡ, đã có hôn thê, có nghĩa là dù có thánh chỉ tứ hôn thì Gia Hỷ vẫn chỉ có thể là thiếp:

- *Là tiểu thư nhà nào?*

Phụng Gia Hảo kiểu ngao nhìn lên trời:

- *Là Châu gia!*

Hàn thị nắm chặt bàn tay lại, chuyện Châu Tích ở Mi Châu hại đời Phụng Hoa Thường còn chưa giải quyết xong. Nay nếu Phụng Gia Hỷ lại đoạt hôn phu của nữ nhi Châu gia, không phải hai nhà Châu - Phụng sẽ trở mặt thành thù sao.

Hàn thị cho là không tốt, nói ra suy nghĩ của mình, Phụng Gia Hảo hừ lạnh:

- *Mẫu thân ơi là mẫu thân, Châu Tích tính cái gì chứ, tuy Lê phi nương nương có yêu thương hẳn, nhưng Châu gia Thế tử là người khác, không phải hẳn. Chuyện này chỉ cần Châu Tích nạp Phụng Hoa Thường làm thiếp rồi tìu nàng ta sống chết. Và lại Phụng Hoa Thường cùng Phụng phủ chúng ta có bao nhiêu quan hệ. Châu Lê phi đang có Cừu Hoàng tử sẽ không muốn gây thù với phụ thân đâu!*

Hàn thị nghe nữ nhi nói có lý, cũng không ý kiến gì nữa, Phụng Gia Hảo bực nhọc nhìn Hàn thị:

- *Mẫu thân có tính toán vì nữ nhi không vậy, nếu Phụng Gia Hỷ trở thành thiếp của Huy Quận công, không phải Hoàng thượng sẽ đền bù cho phụ thân sao? Khi ấy nữ nhi chắc chắn sẽ trở thành Huyện chúa! Sau này loại sự tình được vào cung dự yến, không chỉ mình Gia Hỷ à ta có thể đi!*

Hàn thị nhìn con gái, hồi lâu mới nói:

- *Vậy thì xem ra đành phải đốc thúc cái hôn sự này! Không thể để cho chuyện không thành được!*

Phụng Gia Hảo gật gật đầu:

- *Chỉ sợ Hoàng thượng không đồng ý!*

Hàn thị âm thầm

- Nếu Hoàng thượng không đồng ý, khi đó chúng ta sẽ biến chuyện này trở thành không thể cứu vãn, Huy Quận công nhớ ơn chúng ta mà cầu xin con một cái Huyện chúa!

Phùng Gia Hào lập lại:

- Ý mẫu thân là...gao nấu thành cơm?

Hàn thị không nói gì, nắm tay Phùng Gia Hào về viện.

Phía sau giả sơn hoa viên, Bối Lan đang giả vờ quét dọn ngấm ngầm nghe được một màn.

Ban đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Ó Vay Có Trả

Hoàng thượng năm nay khoảng bốn mươi tuổi, thời trẻ là một Vương gia cực kì anh tuấn cho nên hiện tại tuy đã trung niên vẫn giữ phong độ khác thường. Trên người tỏa ra quý khí của bậc thiên tử, khiến ai nấy đều không rét mà run.

Thời kì Vĩnh Nguyên thịnh trị này dân chúng no ấm, mùa màng tốt tươi, ngoại xâm cũng không dám làm cản, những cuộc thảo phạt man tộc biên giới gần đây đều bị quét sạch. Tuy quốc khố vốn không mấy dư giả nhưng cũng không quá túng thiếu.

Thứ duy nhất khiến Hoàng thượng phiền lòng chính là hậu cung. Hoàng cung thời Vĩnh Nguyên từ khi Hoàng thượng lên ngôi chỉ yên ổn trong mấy năm đầu tiên. Sau đó vì nhiều lý do mà Hiền Hiếu Thánh Đức Hoàng hậu Vương thị qua đời, Thái hậu cũng quy tiên, nương phượng phẩm Hoa Phó Hậu Trương thị mẫu phi Thành Hầu bị giáng làm Tần vị ra bên ngoài.

Trong cung chừng năm năm qua cho đến hiện tại chỉ còn một Tương Hoàng Quý phi nắm giữ Phượng ấn và một Vạn Quý phi có Thịnh Vương dưới thân coi như là cao nhất. Tuy vậy Thái tử vẫn là con ruột của Vương Hoàng hậu, là đích trưởng tử danh chính ngôn thuận.

Cục diện trong hậu cung rối loạn như vậy, cho nên tuyển tú lần này, có thể là một đợt sóng ngầm, âm thầm thay đổi hướng gió.

Từ sáng sớm, xe ngựa của Gia Hỷ đã xuất phát, tuy yến tiệc mãi giữa chiều tổ chức đến đêm, nhưng Hoàng cung đâu phải phủ đệ nhà nào. Các nàng đi vào, đưa bài từ thiếp mời kiểm tra. Lại phải còn đi vấn an các nương nương trong cung. Nhân dịp hôm nay, nữ quyền nhà mẹ đẻ phi tần được danh chính ngôn thuận gấp mặt. Trước giờ dự yến, phải đi theo ma mà cung nữ đổi xiêm áo, để phòng đem hung khí. Lệ này mới được đặt ra mấy năm nay, sau sự vụ người của Viêm Quốc đưa vũ cơ hành thích Hoàng thượng.

Xe ngựa Gia Hỷ dừng trước cổng lớn Cẩm thành đã thấy một đoàn xe phía trước dài dằng dặc, từng chiếc một đi qua đều đưa thẻ bài cho Cẩm vệ quân. Sau đó tiếp tục đi một đường dài nữa. Bấy giờ mới đến cửa phía Tây thường dùng cho gia quyến phi tần đi vào. Gia Hỷ xuống xe ngựa, người đánh xe theo một cổng cổng rẽ đi hướng khác, Vĩnh Đan đỡ Gia Hỷ chậm chậm bước vào, Bối Lan đi phía sau, ôm một rương gỗ nhỏ, bên trong là phục sức để dự yến buổi chiều.

Dẫn đường cho nàng là một ma mà đã lớn tuổi, đây là lần đầu vào cung. Gia Hỷ cái gì cũng không biết. Nàng chỉ là Huyện chúa mới được phong, trong khi những tiểu thư có phẩm cấp khác đều là hoàng thân quốc thích hoặc gia tộc phi tần. Vĩnh Đan cúi vào tay ma mà một hồng bao dày nặng. Vì ma mà này nhanh nhẹn nhét hồng bao vào tay áo:

- *Thục Trình Huyện chúa lần đầu vào cung?*

Gia Hỷ mỉm cười gật đầu:

- *Vốn là lần đầu, mong ma mà chỉ điểm!*

- *Cũng không có gì, bây giờ nó tí đưa Huyện chúa đến nơi để phục sức của người. Trong đó có khách phòng riêng để người nghỉ ngơi đợi đến dự yến. Hoặc đi vấn an các nương nương, Hoàng Quý phi nương nương tuy giữ phương ấn nhưng lại không thường xuyên mở cửa cung. Huyện chúa có thể đến vấn an Vạn Quý phi, nếu Vạn Quý phi đang tiếp gia quyến thì có thể gặp qua Giảng Đức phi. Đức phi nương nương tính cách hiền hậu, sẽ không làm khó người! Thục phi nương nương họ Lan, là dòng dõi thế gia, không dễ gần, tốt nhất không nên gặp. Còn Hiền phi nương nương xuất thân Phan phủ là nhà tướng nên nhanh nhẹn thoải mái, người có thể đến đó, hữu duyên có thể gặp được Phan Tứ Công tử nổi tiếng kinh thành. Còn Lệ phi nương nương thì kiêu ngạo, không thường gặp người lạ. Và lại Lệ phi hôm nay có lẽ cũng tiếp đãi gia quyến.*

Có tiền trong tay làm gì cũng dễ, ma mà này xem ra rất rõ chuyện trong cung. Gia Hỷ lắc đầu:

- *Vốn định sang bên Hoàng quý phi thỉnh an, nếu nương nương không thích hợp ta cũng không định đi đâu nữa. Không biết trong cung có vị Công chúa nào không?*

Ma mà kia nghe nàng nói vậy cũng đoán được nàng không muốn tranh thủ quan hệ hay muốn tìm hôn sự thế gia, tự khắc đánh giá nàng cũng cao hơn:

- *Đại Công chúa ở Tông Tự chưa quay về, Huyện chúa không thể đến thăm. Nhị Công chúa có lẽ cũng đang tiếp đãi gia quyến, Tam Công chúa là nữ nhi Thục phi, sẽ không rảnh. Ngũ Công chúa, Lục Công chúa đều theo mẫu phi, Tứ Quận chúa bình thường không ra ngoài. Nhưng có Ngọc Vũ Công chúa là đích nữ Tam Thân Vương, người có thể nói chuyện cùng! Ngọc Vũ Công chúa cũng đang ở khách phòng.*

Gia Hỷ để cung nữ kiểm tra cất giữ tư trang xong liền muốn đi dạo một chút. Hoàng cung này nơi nào được đi nơi nào không được đi đều có chuẩn bị sẵn, hai bên đường đi cung nữ thái giám rất nhiều, có thể chỉ đường hoặc nhắc nhở các nàng. Loại sự tình hữu duyên gặp mặt Hoàng thượng hay các vị Hoàng tử gần như không thể xảy ra.

Gia Hỷ nhìn một vườn hoa cúc nở rộ trong Ngự Hoa viên vô cùng đẹp mắt. Cúc có đủ loại, nhiều nhất là cúc màu vàng tươi, có loại màu nghệ được gọi mỹ miều là Hoàng kim cúc vốn vừa được lai giống. Hoàng thượng đã ra lệnh thường hết cho Tam Công chúa, có hồng cúc, bạch cúc cả các màu xanh nhạt.

Gia Hỷ mãi mê ngắm nhìn, không hay phía xa có một nữ tử tiến lại gần. Nàng ta xiêm y màu tím nhạt, tóc búi một cái phi thiên kế, khoác áo lụa mỏng màu hồng, thắt lưng cũng hồng bay phấp phới. Giữa trán vẽ một đóa cúc hồng chạm với vòng trán châu thả xuống.

Nàng ta tiến đến gần, mắt liếc ngang gương mặt Gia Hỷ, môi nhếch lên khinh bỉ:

- *Đừng là hèn mọn, ngay cả hoa cúc cũng lấy làm kinh ngạc đến thế!*

Mấy tiểu thư đi sau nàng ta vội vàng phụ họa, cười thành tiếng náo nhiệt cả góc hoa viên. Gia Hỷ ngẩng đầu lên, tư thái nàng vô cùng ưu nhã, dáng vóc yếu diệu, xiêm y lụa vàng khoác ngoài váy xếp trắng dài quét đất, tà áo kéo ra sau chạm nền đá xanh không làm mất hạt bụi. Tóc nàng buông hồ trên đôi má đỏ hồng, kim bộ điều khảm bạch ngọc rung rinh theo từng cử động:

- *Phàm là ngự vật đều quý hiếm, cảnh sắc hoa viên được thừa ân Hoàng thượng cùng các nương nương vô cùng tươi đẹp, không nên bỏ lỡ!*

Nữ tử kia cần mới không nói được, Gia Hỷ một câu Hoàng thượng một câu nương nương không thể phản bác, nàng ta liền tiến thêm một bước:

- *Người là Thục Trình Huyện chúa?*

Gia Hỷ gật đầu:

- *Vị tiểu thư trước mặt quý danh là?*

Ti nữ nàng ta vội nói, ánh mắt kiêu ngạo:

- *Chui từ chúng ta là Định Hầu Châu phủ Quận chúa!*

Gia Hỷ trầm mặc, vậy đây chính là muội muội của Châu Tích - Châu Dư Lộ. Nàng ta cũng là muội muội của Định Hầu Thế tử Châu Tiêu.

Vốn Châu gia chỉ có hai nam tử một nữ nhi dòng chính là Châu Tiêu, Châu Tích cùng Châu Dư Lộ này. Ngoài ra còn mấy người con dòng thứ nhưng thế gia không ai để ý. Châu Dư Lộ vì là chất nữ của Châu Lệ phi mà được một tước phong Quận chúa. Có lẽ vì chuyện của Châu Tích nên Châu Dư Lộ có tình cảm khó Gia Hỷ.

Gia Hỷ mỉm cười thật sâu, ôn nhu thì lễ:

- *Gặp qua Quận chúa!*

Một vài tiểu thư phía sau vì không có phẩm cấp hoặc đẳng cấp cũng thì lễ trả lễ với nàng. Mất một lúc ồn ào mới dứt.

Châu Dư Lộ ngấm ngầm Gia Hỷ thật lâu, trong lòng dâng lên một cỗ khó chịu. Vì cái gì mà Hoàng thượng muốn ban hôn nàng cùng Huy Quận công xấu xí ngu xuẩn đó. Đã ban hôn thì thôi đi, nay Huy Quận công nhất quyết một hai đôi cưới Phùng Gia Hỷ. Có phải muốn tát lên mặt nàng không?

Châu Dư Lộ ảm ức một hơi:

- *Bên hồ sen có tiểu đình, chúng ta vào đó ngắm cá bơi.*

Bởi Châu Dư Lộ phẩm cấp cao nhất, cho nên đám tiểu thư theo sau liền riu rít đồng ý. Gia Hỷ lấy kinh nghiệm bản thân ở hiện đại, mỗi khi đọc tiểu thuyết nữ chính mà tới hồ sen thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Nhưng nàng không thể từ chối, đành phải đi đặt đi cùng.

Trong tiểu đình quả thật mát mẻ, cung nữ cũng dâng điểm tâm lên. Châu Dư Lộ hay đến thăm Châu Lệ phi nên vô cùng thông thuộc cung cấm. Một tiểu thư lên tiếng:

- *Qua tết Trùng dương sẽ đến đại hôn của Thịnh Vương a!*

Lại có người bàn luận:

- *Vận Minh Huyện chúa thật có phúc, sắp là Vương phi của Thịnh Vương anh tuấn tài hoa.*

Châu Dư Lộ nhăn mặt, một tiểu thư khác biết ý liền nói khéo:

- *Huy Quận công làm người thành thật, yêu ghét phân minh, đó mới thật là chân ái. Châu ti tỉ mới là người phúc khí.*

Châu Dư Lộ tâm trạng càng tệ, người trong mộng của nàng chính là Thịnh Vương, vậy mà cô có cầu xin Hoàng thượng hết lần này đến lần khác đều không được đáp ứng. Đùng một cái Hoàng thượng lại ban hôn Thịnh Vương với Bạch gia. Nhìn Phùng Gia Hỷ ung dung uống trà, Châu Dư Lộ nổi lên ác ý:

- *Tuy vậy, trước đại hôn Thịnh Vương không phải đã cùng người khác sao? Nghe đồn hôm đó còn trước mặt Vận Minh Huyện chúa!*

Nhắc đến sự tình này, các tiểu thư thường thường chỉ ở trong phủ buồn chán liền bàn luận sôi nổi lên. Châu Dư Lộ mỉm cười, nhìn gương mặt không đổi sắc của Phùng Gia Hỷ:

- *Không phải kẻ thất thân với Thịnh Vương là muội muội của người sao?*

Gia Hỷ đặt ly trà lên bàn đá, mỉm cười không chút hờn giận:

- *Là một thứ muội trong nhà, không biết phép tắc mà thôi!*

Ý của Gia Hỷ đã rõ ràng, kẻ gây họa chỉ là một cái thứ xuất không đáng quan tâm.

Nào ngờ Châu Dư Lộ không buông tha:

- *Nàng ta là muội muội không phải học từ ti tỉ mình chứ? Ha ha ha!*

Gia Hỷ đứng dậy, tà áo bay theo gió linh động phiêu dật, thân thể mảnh dẻ nàng tựa vào lan can gỗ:

- *Vốn chuyện không hay ho gì, trong phủ vì toàn ti muội chưa cập kê chưa xuất giá nên tổ mẫu không cho bàn luận chuyện vô si. Từ khi xảy ra chuyện, đến mặt nàng ta, ta cũng chưa thấy qua!*

Mấy tiểu thư kia im bặt mà Châu Dư Lộ liền cứng lưỡi. Phùng Gia Hỷ vừa báo chuyện vô si này tiểu thư khuê các không được nhắc đến. Nhưng các nàng mồm năm miệng mười bàn luận hăng say, vốn định bôi xấu Gia Hỷ, ai ngờ chưa gì đã bị gây ông đập lưng ông.

Châu Dư Lộ gương mặt ần ần đỏ:

- *Người nói ai vô si? Họ Phùng người một cái bò lên giường Vương gia, một cái rù quyền đến tam ca ta, nay người còn muốn bước chân vào Quận công phủ? Các người đều chỉ xứng đáng làm thiếp thất hạ tiện!*

Gia Hỷ nhàu mày, Huy Quận công đứng là không buông tha nàng mà, thật sự muốn nạp nàng vào cửa ư. Gia Hỷ bấm mười đầu ngón tay sâu vào lòng bàn tay, đoan trang mỉm cười:

- *Quận chúa nói năng cẩn thận. Lệ phi nương nương có cô của người cũng chính là thiếp thất đấy! Hoàng Quý phi nương nương, Quý phi nương nương, cả Tứ phi nữa, trong mắt Quận chúa đều là thiếp thất hạ tiện ư? Lời này Quận chúa dám nói, nhưng ta cùng các ti muội ở đây đều không dám nghe!*

Châu Dư Lộ không ngờ một câu tức giận của mình khiến cho bản thân gặp uy hiếp. Châu Dư Lộ lắp bắp:

- *Ta...ta...ta không có ý đó. Là người ngậm máu phun người! Người hồ ngôn loạn ngữ!*

Từ ngoài tiểu đình, một giọng nói âm trầm vang lên, kiểu hãnh kiến định:

- *Bản Vương thấy muội mới hồ ngôn loạn ngữ!*

Ngay lập tức đám tiểu thư vội vàng quỳ xuống. Gia Hỷ cũng không ngoại lệ:

- *Tham kiến Thịnh Vương!*

Thịnh Vương ra hiệu các nàng đồng loạt đứng dậy, tay đặt ở Châu Dư Lộ. Vạn Quý phi cùng Châu Lệ phi là một chiến tuyến. Cho nên hẳn không có ý định làm khó Châu Dư Lộ. Chỉ là lời nói vừa rồi của nàng ta quá sức hàm hồ ngu xuẩn:

- *Ngồi đi, lần sau cẩn thận ngôn hành! Muội cũng sắp gả cho người, không còn nhỏ nữa!*

Châu Dư Lộ nhìn thấy Thịnh Vương, đôi mắt liền lúng liếng đưa tình. Gia Hỷ nghi hoặc trong lòng. Châu Dư Lộ rõ ràng là vị hôn thê của Huy Quận công, nhưng lại có tình ý với Thịnh Vương ư? Nói người khác vô si, nàng ta mới chính là vô si. Chẳng phải ganh tị với Phùng Gia Hỷ được gán gởi chung đụng Thịnh Vương nên mới bắt hòa cùng nàng.

Châu Dư Lộ núng nịu chỉ tay vào Gia Hỷ:

- *Là nàng ta vô phép vô tắc, thất lễ với muội trước!*

Thịnh Vương nhìn Gia Hỷ đang tựa người lên lan can gỗ, eo nhỏ thắt lụa vàng không dây một nắm tay, nặng nề xiên xiên vào mớ tóc mềm mại như nhuộm màu mặt ong.

Thịnh Vương cảm thấy bản thân nên có tính toán. Phùng Gia Hỷ là đích trưởng nữ, Phùng Thượng thư đang nắm giữ Bình bộ. Hiện tại nàng cũng là Huyện chúa. Nếu nàng là Trắc phi của hắn. Tuyệt nhiên hẳn có được sự ủng hộ của Bình bộ, khi đó, nửa giang sơn này đã nằm trong tay hắn.

Thịnh Vương ôn nhu đứng dậy, giọng nói vô cùng ấm áp:

- *Định Hầu Quận chúa Châu gia không có ý mạo phạm hoàng tộc. Tính cách nàng nóng nảy khiến Thục Trinh Huyện chúa cảm thấy ủy khuất rồi!*

Gia Hỷ cúi mặt tức đầu, thân mình rùng roi nghiêng nghiêng càng lộ vẻ điềm đạm dịu dàng, đối lập với một Châu Dư Lộ bùng bùng tức giận, khí thế ác người kia.

Châu Dư Lộ thấy biểu hiện của Phùng Gia Hỷ như muốn câu dẫn Thịnh Vương, liền khó chịu đứng dậy:

- *Vương gia cần gì phải giải thích với nàng ta?*

Thịnh Vương nhàu mày nhìn Châu Dư Lộ không có hảo để suy nghĩ trước mặt, tức đầu:

- *Muội đứng ngang ngược nữa. Phùng tiểu thư lần đầu vào cung, muội đứng nên ý thế hiếp người!*

Phùng Gia Hỷ mỉm cười kín đáo, khuôn miệng hơi nhếch lên hướng về Châu Dư Lộ khiêu khích. Châu Dư Lộ nhìn thấy càng ảm ức, máu nóng bốc lên ngùn ngụt:

- *Vương gia xem...nàng ta khinh thường muội...*

Châu Dư Lộ lao tới, Gia Hỷ đã đoán trước được liền gài vờ hoảng sợ xoay người về phía Thịnh Vương:

- *A! Vương gia! Cứu mạng!*

Đồng thời nàng nhẹ nhàng kéo vạt áo Châu Dư Lộ thuận tiện khiến nàng ta quá đà mà rớt xuống hồ sen. Hoàn toàn là một tai nạn.

Thịnh Vương đỡ lấy Phùng Gia Hỷ đứng lúc Châu Dư Lộ rơi xuống nước. Hắn vừa định lao xuống cứu người thì Gia Hỷ ngắt xiu. Vĩnh Đan cùng Bối Lan la ầm lên:

- *Tiểu thư!*

Gia Hỷ mắt hơi hé nhìn mấy ma ma thái giám lối Châu Dư Lộ ướt át lấm lem bùn đất lên bờ, nằng mớ yên tâm được Vĩnh Đan cùng Bối Lan đỡ lên kiệu mềm đến khách phòng mời thái y chẩn trị.

Thịnh Vương đứng trong tiểu đình, nhóm tiểu thư cũng giải tán. Một màn vừa rồi quá kinh sợ. Chút tiểu xảo của Phùng Gia Hỷ không qua nổi mắt hần. Chỉ là Châu Dư Lộ cũng cần một bài học. Mà nữ nhân như Phùng Gia Hỷ trong mắt hần, là vô cùng hữu dụng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Quân Cờ Cho Người

Thịnh Vương đi một mạch đến Diên Hi cung. Vạn Quý phi nằm trên tháp, đang nói chuyện cùng nữ quyền Đông gia Bá phủ. Vốn Vạn Quý phi là thứ xuất, quan hệ một nhà đơn thuần là tất cả cùng đạt được mục đích, không xung đột đến lợi ích của nhau.

Hoàng thượng yêu thương Thịnh Vương vô hạn nên không thể dễ hần có nhà mẹ thấp kém, ngoại trừ Đông lão gia đang là Tam phẩm Thượng thư còn ban thêm một tước Bá, tuy thua kém nhà mẹ Thành Hầu là Quốc Công phu cao tại thượng nhưng họ ngoại của Thái tử cũng chỉ Hầu tước, cho nên Thịnh Vương có được yêu thương bao nhiêu đi nữa vẫn bị Hoàng thượng dễ tâm.

Thịnh Vương vén rèm đi vào, một nhà nữ quyền liền đứng dậy hành lễ. Nam nữ dù là họ hàng cũng không thể gần gũi, Thịnh Vương chào hỏi mấy câu rồi đến thiên viện nơi hần thường nghỉ lại.

Một khắc sau Vạn Quý phi cũng sang, Vạn Quý phi mặc áo đỏ thắm, trăm vàng cài trên tóc rung rinh từng đợt, Hồ Phách vén rèm cẩn thận để chủ nhân bước vào, mà tay Vạn Quý phi được Đông Công công cẩn thận đỡ lấy.

Vạn Quý phi nhủ mấy nhìn Thịnh Vương đang trêu ghẹo một cung nữ. Bàn tay hần luôn sâu vào áo nàng ta, cung nữ đó chỉ có thể nhắm mắt chịu trận không dám phản kháng, vừa thấy bóng dáng Vạn Quý phi đã vội vã quý xuống, khẩn thiết dập đầu:

- *Nương nương!*

Thịnh Vương phất tay để nàng ta lui ra ngoài. Vạn Quý phi nhìn theo khó chịu:

- *Ban ngày muốn tuyên dâm, định để Đông cung bắt được nhược điểm sao?*

Thịnh Vương phui phui tay, hừ lạnh:

- *Tên gốc Thái tử ấy thì biết gì!*

Vạn Quý phi ngồi xuống tháp, lắc đầu:

- *Con càng ngày càng phóng túng, Châu Quận chúa là vị hôn thê của Huy Quận công, cô muốn nàng cũng phải kìm lòng lại.*

Thịnh Vương đối tư thế ngồi:

- *Ai nói nhi thần thích nàng ta? Một cái xú nữ nhân ngu xuẩn hết chỗ nói.*

Vạn Quý phi nhìn qua Hồ Phách, Hồ Phách là cận nữ bên cạnh từ Đông gia ngày xưa, nàng ta thuật lại nhanh chóng lời nói của Châu Dư Lộ. Vạn Quý phi cũng gật đầu:

- *Dù gì Châu gia cùng chúng ta là liên minh, nếu không bênh vực được cũng đừng nên bao che người khác làm tiểu thư Châu gia mất mặt. Lệ phi chắc có lẽ đã làm ầm ĩ bên kia rồi!*

Thịnh Vương thẳng người dậy, mí tâm cau lại:

- *Thục Trinh Huyền chúa là dạng người khó lường. Nhi thần vốn có chút suy nghĩ để nàng làm Trắc phi.*

Vạn Quý phi chậm rãi đưa ly trà lên môi, con trai nàng sinh ra sao nàng lại không biết tình tình hần. Nữ nhân hần dễ lọt vào mắt chắt chẩn rất thông tuệ, nếu không cũng là cực kì tinh tế tính toán. Vạn Quý phi mỉm cười:

- *Một cái Huyền chúa không hoàng thân quốc thích có khó gì, con đường đường là thân Vương, nàng ta được vào Vương phủ làm Trắc phi đã là phúc phận. Sau khi đón Vạn Minh Huyền chúa vào cửa, mẫu phi sẽ đánh tiếng với Phùng phu giúp con.*

Thịnh Vương tự tay rót thêm trà vào ly của Vạn Quý phi, nụ cười càng sâu:

- *Đa tạ mẫu phi!*

Phùng Gia Hỷ đã tính nhừ từ lâu, nhưng nàng không ngồi dậy, cũng không để ai biết. Vĩnh Đan ngồi cạnh nàng thì thầm thuật lại:

- *Khi này người của Lệ phi nương nương có đến đây nhìn tiểu thư một chút. Cũng đã ra về.*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Không có ai trong phòng này chứ?*

Vĩnh Đan lắc đầu:

- *Không thua tiểu thư! Chiều nay yến tiệc bắt đầu, cung nữ không rành xoay quanh chúng ta. Bối Lan cũng đã cẩn thận canh cửa bên ngoài. Trong này rất an toàn.*

Gia Hỷ nhòe dậy, cẩn thận đổ chén thuốc vào chậu hoa cúc trong phòng, xoa xoa bụng:

- *Ra ngoài lấy thức ăn đi, ta đói rồi!*

Vĩnh Đan cười:

- *Thức ăn của khách nhân đều ở phòng bếp khu này, khi này ma ma buổi sáng chúng ta gặp có đến thăm tiểu thư, đã dọn dò nò tí, còn đem điểm tâm đến nữa. Tiểu thư dùng đi, nò tí ra ngoài lấy cơm. Bối Lan ở ngoài, có gì tiểu thư cứ gọi.*

Gia Hỷ gặt đầu một cái, lại thu người vào chăn. Giường nệm ở Hoàng cung vừa mềm mại ấm áp lại có mùi thơm dễ chịu, thật muốn tranh thủ ngủ thêm mấy giấc.

Tiếng bước chân đi vào, rèm ngọc rung rinh nghe lanh canh êm tai, Gia Hỷ mỉm cười:

- *Vĩnh Đan! Em về rồi à?*

Bối Lan hấp tấp theo sau:

- *Vương gia! Tiểu thư còn ngủ a...*

Gia Hỷ chưa định thân lại đã nghe một giọng cười ập áp:

- *Nàng ở đây thanh nhàn quá!*

Bối Lan lo lắng nhìn Gia Hỷ, chỉ thấy nàng ra hiệu liền biết ý lui khỏi phòng cẩn thận đóng cửa.

Gia Hỷ đứng dậy hành lễ:

- *Tham kiến Vương gia!*

Thịnh Vương điềm nhiên lấy điểm tâm trên bàn cắn một miếng:

- *Nàng đang là người bệnh, đừng đa lễ!*

Gia Hỷ nhếch môi, hẳn rõ ràng chờ nàng hành lễ xong mới nói, như vậy cũng là biết nàng không có bị kinh sợ thật.

Gia Hỷ ngồi xuống giường, xụ mặt:

- Sao Vương gia vào đây được? Vương gia đến có việc gì?

Thịnh Vương cười khoái hoặc:

- Nơi nào ở hoàng cung này mà bản Vương không đến được? Bản Vương chỉ muốn xem thư nàng tình thần thế nào? Có thể vui vẻ như vậy...rất tốt!

Gia Hỷ thầm than thở, chuyện vừa rồi khiến cả hậu cung đã nhìn chăm chăm vào nàng, bây giờ có người biết được Thịnh Vương đang ở đây thì coi như hỏng:

- Vương gia, nơi này người không nên ở lâu, trong phòng toàn mùi thuốc, ta cũng không đau ốm gì nặng nề, người mau đi thăm Châu Quận chúa đi!

Thịnh Vương hừ một tiếng, chưa nói gì thêm đã nghe tiếng Bối Lan bên ngoài:

- Quận công, tiểu thư vẫn chưa tỉnh, không thể vào được, khi nào tiểu thư tỉnh lại, nó tì sẽ đến báo với người!

Tiếng Huy Quận công ngang nhiên:

- Tránh ra! Ta muốn nhìn nàng một chút! Người dám cản ta sao!

Gia Hỷ cười khổ, Huy Quận công này quả thật chưa nhìn thấy nàng thì chưa đi. Thịnh Vương phất tay áo đứng dậy, y phục đen thẫm nổi bật hình kỉ lân thêu kim tuyến trên tay áo, hẳn mở cửa trong sự thẳng thốt của Gia Hỷ.

Thịnh Vương đứng giữa cửa, Bối Lan hành lễ một cái rồi ngậm miệng. Huy Quận công trăn trối:

- Nhị hoàng huynh? Sao hoàng huynh lại ở đây?

Thịnh Vương tựa người vào cửa:

- Ta không được ở đây?

Huy Quận công tay nắm thành quyền chỉ về phía trước:

- Huynh...

Thịnh Vương gạt tay hẳn ra, giọng nói lạnh lùng hẳn:

- Đi đi!

Huy Quận công sấn sổ tiến vào:

- Ta không đi! Chưa thấy được nàng ta không đi đâu cả!

- Bản Vương nói người nghe không hiểu?

Huy Quận công thấy Thịnh Vương làm dữ cũng không dám ngao mạn nữa, lập tức vận lại:

- Đây là khách phòng của nữ nhân, hoàng huynh ở đây làm gì? Có nam quả nữ chung phòng đóng cửa, huynh muốn người khác nghĩ thế nào?

Thịnh Vương cười gằn:

- Bản Vương nhắc lại, người đi đi. Nữ nhân bản Vương nhìn vào mắt, không đến lượt người!

Bối Lan trở mặt nhìn, Phụng Đan từ xa đem com về thấy vậy không nhịn được hoảng hốt, mà Gia Hỷ bên trong nghe đến đây mồ hôi lạnh cũng chảy ròng ròng. Thịnh Vương nói là thật? Vậy Phùng Gia Hòa, Thịnh Vương sẽ xử trí thế nào? Tin này truyền ra ngoài, Phùng Gia Hòa có phải sẽ hận nàng đến chết không? Thịnh Vương quá tham lam, đã có muội muội còn muốn tì tì. Nhưng thanh danh Thịnh Vương luôn tốt, lại là Hoàng tử được phụ hoàng yêu thương nhất, nếu hẳn trực tiếp nói muốn nàng, chi sợ nàng không thể dễ dàng kháng cự như Huy Quận công.

Huy Quận công thấp phần nóng giận, gương mặt đỏ lên, lại không nói được gì:

- Người! Đừng tưởng có mẫu phi là Quý phi thì có thể tự cao tự đại.

Thịnh Vương phất tay một thuộc hạ đến:

- Canh giữ cửa phòng này, nếu Thục Trình Huyện chúa không tự mình ra lệnh, thì bất kể ai cũng không được vào.

Thịnh Vương điềm nhiên rời khỏi, vẻ mặt như vừa rồi không có gì xảy ra, Huy Quận công nhìn theo tức tối, lại thấy vết sẹo dử tợn trên gương mặt kẻ canh cửa, đành phải âm thầm bỏ đi.

Khải Tường cung.

Thái y đang bắt mạch cho Châu Dư Lộ. Châu Lệ phi ngồi cạnh đó, ánh mắt có chút bức bối:

- Thế nào rồi?

- Bẩm nương nương, Quận chúa chỉ nhiễm lạnh vì uống phải nước hồ cộng thêm chút kinh sợ, không có gì nguy hiểm. Chỉ cần uống qua mấy thang thuốc là ổn.

Châu Dư Lộ trắng bệch tựa người vào gối mềm nhìn Châu Lệ phi khóc một tiếng:

- Cô cô!

Thái y đi rồi, Châu Lệ phi cũng đuổi bắt người ra:

- Nói xem, sao lại để xảy ra sự tình này?

Châu Dư Lộ ô ô khóc, giọng nói khàn đặc đáng thương:

- Là do Phùng Gia Hỷ nàng ta cố tình đẩy con xuống nước!

Châu Lệ phi nắm chặt khăn tay:

- Lại là nữ nhân họ Phùng? Muốn đối địch với bản cung hay sao, chuyện Châu Tích thấy bản cung nhún nhường ba phần liền có ý làm tới. Kinh để tiểu thư Châu gia? Coi Châu phi ta dễ bắt nạt?

Châu Dư Lộ thấy cô có nói gần tâm trạng dễ chịu hơn hẳn, Phùng Gia Hỷ kia vào cung lần đầu, nếu đắc tội với quý nhân chi có con đường chết. Cung nữ bên ngoài đem thuốc vừa mới sắc đưa đến:

- Quận chúa, thuốc đã sẵn sàng, người uống lúc còn nóng.

Châu Dư Lộ đỡ chén thuốc đen đặc bốc khói nghi ngút:

- Ta tự dùng được!

Châu Lệ phi nghe mùi thuốc nặng nề liền nhăn mặt:

- Thịnh Vương cũng ở đó sao Phùng Gia Hỷ dám ra tay với con?

Châu Dư Lộ đặt chén thuốc lên bàn, mắt ần ần nước, khi nàng rơi xuống hồ, Thịnh Vương không hề nao động thân mình, chỉ chăm chăm đỡ lấy Phùng Gia Hỷ. Châu Dư Lộ trầm trọng:

- Thịnh Vương...có lẽ...không thấy!

Châu Lệ phi thờ dài, nàng hiểu rõ chất nữ của mình có tình cảm với Thịnh Vương, hai nhà Đông - Châu nhờ mối hôn sự này có thể thân càng thêm thân, đáng tiếc Hoàng thượng không cho là vậy. Nhanh chóng ban hôn cho cả hai, chỉ là không phải là kết hôn với nhau. Lúc này Châu Dur Lộ rơi xuống hồ, Huy Quận công không thấy mặt mũi đầu càng khiến Châu Lệ phi thêm khó chịu.

Cung nữ Lệ phi quay về, cúi mặt không nói, Lệ phi hiểu ý liền dẫn dò Châu Dur Lộ nghỉ ngơi. Bàn thân ra về:

- Nói đi? Có chuyện gì?

- Nô tì đã qua bên Thục Trình Huyện chúa, Huyện chúa kinh sợ không nhẹ, hiện tại vẫn chưa tỉnh. Người của Huyện chúa nói rằng nàng ta mấy năm trước bị rơi xuống hồ sen nên cực kì sợ nước. Chuyện này có lẽ ngoài ý muốn.

Châu Lệ phi cười nhạt:

- Dur Lộ không bao giờ nói dối bản cung, Phùng Gia Hỷ đích thực đẩy Dur Lộ xuống nước, chỉ là trước mặt Thịnh Vương có thể ra tay kín kẽ như vậy cũng không nên xem thường.

Cung nữ đi bên cạnh Châu Lệ phi hơi ngập ngừng:

- Nương nương, có mấy chuyện nô tì không rõ nương nương có muốn nghe?

- Cứ nói!

- Quận chúa trong lúc ở tiểu đình lỡ miệng nói rằng thiếp thất đều hạ tiện, bị Thục Trình Huyện chúa mặc danh kì diệu (không rõ vì sao, không biết thế nào) thành Quận chúa có ý phạm thượng đến chư vị nương nương. Có lẽ vì thế nên Vạn Quý phi giận, không cho người đến thăm Quận chúa.

Châu Lệ phi xoa xoa mi tâm, Châu Dur Lộ tâm cơ tầm thường làm người nóng vội lại kiêu căng. Nay gặp phải Phùng Gia Hỷ một tiểu thư không phải danh môn thế gia lại được sắc phong Huyện chúa, Huy Quận công thì thôi đi nhưng Thành Hầu ở Mĩ Châu xa xôi còn để tâm đến nàng ta. Vừa rồi ngay cả Thịnh Vương vẫn có ý nâng đỡ. Một nữ nhân như thế, Châu Dur Lộ không thể là đối thủ.

Châu Lệ phi ra ngoài hành lang, thông thả đi một đoạn:

- Không ăn uống không ngủ, lần này coi như Dur Lộ nhận được một bài học thích đáng, sau này bước vào Quận công phủ thì thiếp thành dân còn phải dùng nhiều dầu óc.

Cung nữ kia thờ dài một cái:

- Huy Quận công nghe tin Thục Trình Huyện chúa rơi xuống nước nên để bài từ tiến cung. Chỉ là bên Huyện chúa không cho Quận công vào, lại bị Thịnh Vương cản. Có điều Quận công cũng không sang bên này nhìn Quận chúa một cái!

Châu Lệ phi tròn mắt linh động:

- Thịnh Vương ở cùng Phùng Gia Hỷ?

Cung nữ kia khẽ gật đầu:

- Vâng!

Châu Lệ phi thờ nhẹ, chuyện yêu ghét này nàng không quản được. Nam nhân đều như vậy, có mới nới cũ. Lệ phi lẳng lẳng xoay người về chính điện.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Thơ Xuân Đới Tình (thượng)

Trời chiều, Gia Hỷ thay y phục chuẩn bị đến Thái Hòa điện. Cung nữ đợi sẵn bên ngoài khách phòng im lặng dẫn đường, Gia Hỷ chậm rãi đi loay quanh hơn hai khắc mới tới nơi.

Thái Hòa điện tường vàng ngói vàng được chạm trổ tỉ mỉ tinh tế, từng mái ngói uốn cong khám phủ điêu hình rồng nổi lên bản bật. Mỗi một cung điện trong Cẩm Thành đều là tuyệt tác nghệ thuật lẫn kiến trúc, nữ nhân cổ đại chỉ luẩn quẩn cổng trước không ra cổng sau không tới thì làm sao có thể không bị cảm động một khi đã đặt chân vào đây.

Gia Hỷ nhìn một lượt xiêm y bản thân, xanh thiên thanh thêu hoa sen hồng dưới tà áo chạm quá gối, chân váy màu hải đường xếp ly mềm mại chấm gót chân linh động phiêu dật theo từng bước đi uyển chuyển.

Gia Hỷ có thể không phải là nhan sắc nổi bật nhất, nhưng phong thái ung dung cao lãnh của nữ nhân hiện đại, đã ăn sâu vào xương cốt nàng tỏa ra khiến xung quanh ai nấy đều tự hổ thẹn mình. Nàng kiêu ngạo không luôn cúi trước hoàng quyền, năng không khảm nức kinh hãi bởi cảnh vật đất vàng đất bạc nơi đây. Thế giới nàng từng sống, cái gì mà không có, tòa nhà cao chót vót, to lớn chừng nào nàng vô cùng quen thuộc. Huống hồ trước kia chưa xuyên qua, nàng cũng thường hay mua vé vào Tử Cẩm Thành ngắm nghía.

Gia Hỷ đến vị trí của mình, nàng vén váy dài cẩn thận ngồi xuống. Một cung nữ đáng trà lên, Gia Hỷ nhìn khoáng sản rộng có hai luồng nước chảy song song dẫn ra Liên Tâm trì. Các Công chúa, Quận chúa, Huyện chúa...đang trò chuyện từng tốp năm tốp ba. Mấy Thế tử, Vương tử, Quận công,...cũng náo nhiệt cười đùa.

Gia Hỷ không nhập vào bọn họ, nàng vốn không thân thuộc với ai. Vừa rồi nàng cùng Châu Quận chúa đã gây ra náo động không nhỏ, tốt nhất vẫn nên yên phận.

Tiếng thái giám hô to:

- Lệ phi nương nương đến!

Bên ngoài ồn ào hành lễ, Gia Hỷ cùng vội vàng đứng dậy khụy chân quy củ. Châu Lệ phi lướt tà váy hồng đậm ngang qua nàng liền dừng lại:

- Người có phải là Thục Trình Huyện chúa?

Gia Hỷ không ngẩng mặt lên, giữ nguyên tư thế lại khụy chân thêm sâu:

- Thần nữ Huyện chúa Phùng thị ra mắt Lệ phi nương nương. Nương nương vạn an!

Châu Lệ phi miệng hơi mỉm cười, giọng điệu vô cảm:

- Ngẩng mặt lên.

Gia Hỷ hướng mắt nhìn xuống, cẩn trọng ngược cao gương mặt. Châu Lệ phi muốn biết dung mạo nàng quả thật không có gì lạ. Châu Tích không phải vì nàng mà gây họa cho Phùng Hoa Thường sao, nay Huy Quận công lại vì nàng mà to tiếng cùng Thịnh Vương. Châu Lệ phi không tò mò mới có quý.

Châu Lệ phi ngắm thật lâu gương mặt thanh tú trắng ngần trước mắt. Má đỏ hồng, môi anh đào mọng nước, chiếc mũi cao nhỏ nhắn cùng với hàng mi rất dài rất dày. Châu Lệ phi ngắm Gia Hỷ gần một khắc, Gia Hỷ cũng đã đứng ở tư thế nửa quý này từng ấy thời gian.

Tiếng nam tử bên ngoài mang theo ý thương tiếc vọng đến:

- Nương nương, Huyện chúa buổi trưa đã kinh sợ, bây giờ hành lễ lâu như vậy thật không tốt.

Gia Hỷ không nhìn cũng biết người đang giải vây cho nàng chính là Thịnh Vương. Nàng hướng hẳn hành lễ:

- Tham kiến Vương gia!

Châu Lệ phi tựa tiểu phi tiểu, tiến dần về vị trí bản thân:

- Vương gia là thương hoa tiếc ngọc hay trách bản cung làm khó với Huyện chúa?

Thịnh Vương cười cười, không chú tâm đáp lại:

- Vốn sợ nương nương đáng nhiều không tốt, lại lo cơ thể Huyện chúa yếu ớt có bề gì nương nương lại mang tiếng hà khắc.

Châu Lệ phi an vị rồi mới nhìn Gia Hỷ:

- *Ngồi đi, tránh để người khác nghĩ rằng bàn cung khó dễ với người!*

Gia Hỷ thở một hơi nhẹ nhõm:

- *Tạ ơn nương nương! Tạ ơn Vương gia!*

Thịnh Vương đỡ Gia Hỷ ngồi xuống ghế, tuy nằng hơi nghiêng người tránh tiếp xúc da thịt thân thiết, nhưng vẫn cảm nhận được làn hơi ấm nóng phả vào cổ mình. Ánh mắt có chút lưu luyến của Thịnh Vương khiến nàng phát hoảng.

Ngoài cửa, lần lượt Phan Hiền phi, Lan Thục phi, Giang Đức phi cũng đưa theo các Hoàng tử, Hoàng nữ đến. Trong điện lại ồn ào hành lễ một hồi.

Lúc này Huy Quận công xuất hiện, hần vội vàng ba bước thành hai đẩy Thịnh Vương ra xa một chút, sấn đến đối diện Gia Hỷ, khẩn trương hỏi:

- *Nàng không sao chứ? Có chỗ nào không ổn không?*

Gia Hỷ trong lòng thấp phần chán ghét nhưng ngoài miệng vẫn phải giữ thái độ ôn hòa:

- *Tạ Quận công hỏi thăm, ta không sao, vừa rồi nghỉ ngơi đã khỏi hẳn.*

Huy Quận công còn muốn nói thêm đã nghe Thịnh Vương trào phúng:

- *Cháu Quận chúa còn chưa có một lời hỏi thăm đâu Hoàng đệ!*

Bấy giờ trong sảnh đã gần như đầy đủ người, chỉ thiếu Hoàng thượng cùng hai vị Vạn Quý phi và Tương Hoàng Quý phi. Cho nên câu trào phúng của Thịnh Vương khiến mọi người có chút chú ý.

Tuy Hoàng thượng chưa chính thức ban hôn, nhưng hôn sự giữa Châu Quận chúa cùng Huy Quận công đã chắc chắn mười mười. Nay trước mặt Châu Quận chúa, Huy Quận công lại quan tâm nữ tử khác, đây có phải là hạ thấp uy danh Châu Quận chúa cũng như coi thường Châu gia hay không.

Huy Quận công có ngu ngốc cũng còn chút suy nghĩ. Hắn không nói gì được, lại không muốn đến hỏi han Châu Dư Lộ, đang dửng dăng thì nghe công công hô to:

- *Thái tử điện hạ đến!*

Huy Quận công mừng như bắt được vàng, vội thân thiết đi lại cạnh Thái tử:

- *Dạ! Hoàng huynh!*

Thịnh Vương đẩy mắt sắc lạnh qua loa chào hỏi, trực tiếp bỏ qua lễ nghi:

- *Điện hạ!*

Hai tiếng tôn xưng khác nhau đã cho thấy mức độ mối quan hệ. Huy Quận công cùng chiến thuyền với Thái tử. Còn Thịnh Vương biểu hiện xa lạ lại không nhún nhường kia chính là muốn bỏ qua tình cảm thù tặc mà đối đầu.

So với Thịnh Vương, Thái tử gầy hơn, màu da cũng xanh xao hơn, mí mắt hơi sụp vì mất ngủ hoặc lao lực quá độ. Trong kinh thành từng có lời đồn Thái tử vô cùng hảo sắc, tâm sinh tướng là như vậy, Gia Hỷ cẩn thận đánh giá.

Khách mời đã đến đầy đủ, quả đông đúc, quả chóiáng ngợp, hương phấn son nước hoa trên người nữ tử, hương áo xống tỏa ra từ nam nhân, hương của các lò đồng thoang thoảng trong không khí, cả hương trà hương rượu trộn lẫn với nhau, đầu óc Gia Hỷ ông ông khó chịu.

"Hoàng thượng giá lâm!"

"Quý phi nương nương giá đáo!"

Tiếng hô của công công vang vọng sảnh đường. Người người đều vội vàng quỳ xuống:

- *Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!*

- *Quý phi nương nương vạn phúc kim an!*

Trên ngai rồng một giọng nói uy nghiêm nhưng trầm ấm vang lên:

- *Ngồi đi!*

Sau tiếng tạ ơn, các Hoàng tử Hoàng nữ, Vương Công quý tộc trở về trạng thái ban đầu. Không khí trong điện cũng không quá ồn ào nữa. Hoàng thượng nói mấy câu đại khái chúc mừng ngày lễ, quốc thái dân an, rồi bắt đầu khai tiệc. Mỹ thực được dâng lên, có tiếng chạm đĩa lách cách.

Thịnh Vương mỉm cười đứng dậy:

- *Phụ Hoàng, nhi thần nhân tiết Cửu Trùng này hứng chỉ làm đôi câu đối muốn kính tặng người!*

Hoàng thượng hưởng đôi mắt tinh anh đen trắng phản minh triu mến nhìn Thịnh Vương:

- *Nhị Hoàng nhi tâm tư chu đáo, dâng lên đi!*

Thịnh Vương phát tay, từ bên ngoài, Lữ Định Ân cùng một thủ hạ khác mờ to bức tranh thủy mặc họa cảnh giang sơn tươi đẹp về trên nền vải trắng đưa đến, có viết một vế đối, nét chữ rõ ràng tươi đẹp, có uy lực lại có mềm mại. Gia Hỷ thầm khen trong lòng. Thịnh Vương quả thực tài năng, không hổ là người con mà Hoàng thượng thương yêu nhất.

"*Trung hiếu hữu chân truyền, niệm tổ quốc, niệm đồng bào, khởi nhân thiên nhai đi lão phụ*".

Về còn lại vẫn trống. Vạn Quý phi im lặng từ đầu đến giờ mới mở miệng:

- *Xem ra Vương gia vốn chỉ viết được nửa phần, dâng lên Hoàng thượng là đòi nửa phần còn lại?*

Thịnh Vương cười, nhìn Hoàng thượng có ý ủy khuất:

- *Phụ Hoàng xem, vốn dĩ tiết Cửu Trùng để làm thơ ngâm trăng, nhi thần muốn định góp vui, nào ngờ mẫu phi làm bẽ mặt!*

Vạn Quý phi cười ưu nhã, Hoàng thượng cũng cười tặc đầu, cuối cùng mới nói:

- *Đã vậy theo ý con, ai đối được vế sau thì Trẫm trọng thưởng!*

Trên điện xôn xao lên hẳn, có mấy người đưa lên câu đối được Hoàng thượng chuẩn, nhưng không ai khiến Hoàng thượng hài lòng. Không khí từ đó động chuyển sang tranh tài văn chương bàn luận hứng thủ.

Gia Hỷ nhìn Thịnh Vương, hẳn đúng thật biết lấy lòng Hoàng thượng. Câu đối này không quá khó, bởi thế ai cũng đối được, nghĩ ra được, khiến cuộc thi tho thoải vui về vô cùng, không thể nào tẻ nhạt.

Đợi một khoảng thời gian không ai lên tiếng, Giang Đức phi đứng dậy:

- *Thần thiếp nghĩ ra được một ý, nhưng tài sơ học thiển, không biết Hoàng thượng có nhã hứng?*

Giang Đức phi là người phía nam, cũng là phi tử duy nhất người miền nam trong hậu cung Vĩnh Nguyên Hoàng đế. Năm xưa khi nàng mới vào cung, phụ thân chỉ là quan ngũ phẩm, xuất thân có phần thấp kém. Nhưng từ khi Thái Hoàng tử ra đời, mẫu băng tử quý, nàng một đường dễ dàng lên đến Tứ phi.

Hoàng thượng biết tài học của Giang Đức phi không tới đâu, nhưng câu đối đơn giản, liền dễ dàng ta vui vẻ:

- *Chuẩn! Trẫm từ rất lâu chưa nghe ai phi trở tài.*

Giang Đức phi xấu hổ cười cười:

- *Anh hùng vô án bàn, diệp ngoan dân, diệp nghĩa sĩ, quân giao sứ bút thuộc danh gia.*

Thịnh Vương vỗ tay, Hoàng thượng đang ngẫm nghĩ cũng khen một tiếng:

- *Hào! Ban thưởng!*

Giang Đức phi vui vẻ tạ ơn, mắt nhìn sang bên kia Thất Hoàng tử, nàng không rõ vì sao Thất Hoàng tử lại có thể biết được hôm nay Thịnh Vương dâng lên cầu đối gì mà chuẩn bị trước. Thất Hoàng tử không giống các Hoàng tử còn lại, tính tình nhút nhát đơn thuần lại hiền hậu, chưa bao giờ có ý định tranh ngôi. Kể cả tranh thủ sự sủng ái của phụ hoàng hẳn cũng không hề.

Vạn Quý phi đưa khăn tay lên che miệng. Trận đối văn này Thịnh Vương đã làm rất tốt. Thịnh Vương có thể ra một câu đối khó thật khó, sau đó để Cửu Hoàng tử giải đố, giúp Cửu Hoàng tử mau chóng nâng cao danh tiếng.

Nhưng Thịnh Vương đã không làm như vậy. Châu Lệ phi tuy cùng chiến tuyến, nhưng tình huynh đệ thâm cung thật sự không tồn tại. Chẳng phải Thái tử cùng Thịnh Vương cũng là huynh đệ ruột hay sao? Không thể tin tưởng chính là vạn lần không tin tưởng.

Thịnh Vương để Thất Hoàng tử biết trước đề đố, vì hẳn chắc chắn Thất Hoàng tử không đủ khả năng trình bày trước đông người. Giang Đức phi sẽ thay con trai làm điều đó. Với Giang Đức phi nhà mẹ không thể lực hẳn không quá dễ tâm. Hoàng thượng thấy Giang Đức phi vui vẻ, tình thần cũng cao hơn, lại càng đánh giá hẳn rộng lượng hào phóng không có tâm kế.

Hoàng thượng nâng ly rượu lên miệng, như vô tình nhìn về Gia Hỷ:

- *Thục Trinh Huyền chúa lần đầu đến dự yến, ngồi ở vị trí nào!*

Gia Hỷ điềm tĩnh tiến ra giữa sảnh, hành lễ:

- *Thần nữ Huyền chúa Phùng thị ra mắt Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!*

Vạn Quý phi nhìn sang Hoàng thượng:

- *Phùng gia dạy dỗ nữ nhi rất tốt, quy cũ hữu lễ!*

Hoàng thượng cũng gật đầu đồng tình, lại nói:

- *Ái phi khen đúng, đỡ Huyền chúa đứng lên!*

Quang Từ công công tiến đến đỡ hờ tay Gia Hỷ:

- *Huyền chúa thông thái!*

Gia Hỷ hơi nhắc tà áo:

- *Tạ ơn Hoàng thượng, tạ ơn nương nương khen ngợi.*

Hoàng thượng ôn tồn, Phùng Triều đang là Binh bộ Thượng thư, vị trí trung lập, chưa phò trợ ai. Nếu như đích nữ có chút quan hệ với Thành Hầu thì thứ nữ lại sắp làm thiếp Thịnh Vương. Tuy vậy cả hai Hoàng tử này đều đã được ban hôn, từ đây đến cuối năm đều tổ chức hôn lễ.

Đối với Thái tử, tuy Vương Hoàng hậu đã tạ thế nhưng họ ngoại Vương Kỳ Hầu cũng không yếu kém. Họ Vương không giữ chức quan trọng yếu nào trong triều, có điều học trò Vương Kỳ Hầu rất nhiều, rải rác khắp các bộ. Tốt nhất Phùng Triều vẫn nên trung lập, nếu hẳn ủng hộ Thái tử, sợ rằng Thái tử sẽ không nương tình mà trừ diệt những Hoàng tử còn lại.

- *Thịnh Vương đã đại diện nam nhân ra cầu đối. Khanh có thể thay mặt nữ tử ra đề đối tiếp theo!*

Gia Hỷ thi lễ nhẹ nhàng, tư thái yếu điệu:

- *Thần nữ không dám thay mặt chư vị nương nương cùng các Công chúa, Quận chúa ở đây. Thịnh Vương học rộng tài cao cảm khái giang sơn đất nước, trung thần nghĩa sĩ. Thần nữ ngày ngày khuê phòng nên chỉ có suy nghĩ nữ nhi thường tình.*

Gia Hỷ hơi dừng lại, thấy mí mắt Hoàng thượng hơi nhướng lên mới nói tiếp:

- *Liễu ám hoa mình xuân chính bán!*

Câu của nàng vừa tà cảnh sắc mùa xuân lại hàm ý tình cảm lứa đôi kín đáo tế nhị. Câu đối này cũng rất dễ dàng, chỉ có bảy từ ba ý mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Thơ Xuân Đối Tình (hạ)

Gia Hỷ mỉm cười ngồi xuống bàn, ngắm nhìn trần quỳ mỹ thực mỹ tửu. Yên hội sôi động náo nhiệt, Thịnh Vương liếc mắt ngắm nàng một cái, vẫy tay Lữ Định Ân đến đem bức họa đồ viết đủ hai vế đối còn ướt mực cho Quang Từ công công.

Lữ Định Ân vừa quay lại đã nghe Thịnh Vương nhỏ giọng:

- *Người xem biểu muội người quá thật khôn khéo, biết ý đồ bàn Vương khi đưa ra câu đối dễ dàng, nàng liền tự khắc cũng chọn một câu vô cùng đơn giản.*

Lữ Định Ân tay nắm thành quyền nhìn Phùng Gia Hỷ đang nhắm mắt thử một hộp rượu cay. Từ bao giờ hẳn mới nhận thấy nàng đẹp như vậy, năm xưa nàng một mực thủy chung chờ đợi hẳn, hẳn chỉ nhìn nàng là có bé nhút nhất rụt rè, mỗi khi nàng gọi tên hẳn đều đem theo ý mong chờ, môi hơi mím lại. Thế mà bây giờ, nàng nhìn hẳn vô cùng xa lạ, vóc dáng yếu diệu thanh tao kia không vì hẳn mà ngóng chờ nữa, tựa hồ chút tình cảm đây chỉ có hẳn tự ảo tưởng mà thôi.

Gia Hỷ đang chăm chú hướng mắt đến món bánh trong suốt bên trong có nhân đỏ tươi hấp dẫn, Vĩnh Đan hiểu ý liền gấp vào chén cho nàng. Gia Hỷ hơi hờ muốn thử thì thấy ánh mắt Lữ Định Ân chằm chằm nhìn nàng. Trong lòng Gia Hỷ không rõ tư vị gì. Lữ Định Ân cũng nâng bát quá nói chuyện ba câu, đoạn tình xưa nghĩa cũ với nữ chủ thân thế này nàng cũng nên thay nàng ấy chấm dứt.

Phía trên kia, một tiếng cười khanh khách vang đến:

- *Hoàng thúc, thần nữ nghĩ ra rồi!*

Hoàng thượng yêu chiều nhìn Ngọc Vũ Công chúa, đây là đích nữ Tam Vương gia nổi tiếng xinh đẹp kiều ngạo. Tam Vương gia không hề có con trai chỉ có hai nữ nhi, một là đích nữ Ngọc Vũ được sắc phong Vương Thành Công chúa, hai là thứ nữ Triện An Quận chúa.

Hoàng Thượng chuẩn, Ngọc Vũ bầy quạt che nửa khuôn miệng, hào hứng ngâm:

- *Liễu ám hoa mình xuân chính bán*

Châu liên bích hợp ảnh thành song.

Hoàng thượng cười ha hả, câu đối có ý tư vui mừng, lại tình tế điển tà tình yêu đôi lứa. Phía dưới mấy vị tiểu thư Công chúa che miệng cười, mà những ai tình trong như đã cũng liếc mắt nhau.

Hoàng thượng phát tay:

- *Khá lắm, khá lắm, nghe qua câu đối, Trầm như sống lại nhiều năm trước!*

Hoàng thượng đột nhiên sa sầm nét mặt, đầy mắt mang chút tư tư, rất lâu sau mới nhìn Quang Từ công công:

- *Hôm nay Linh Tề dài có đốt đèn?*

Quang Từ công công khựng lại một giây rồi vội vàng trả lời:

- *Bẩm Hoàng thượng, cả Cảnh Dương cung chưa bao giờ vắng ánh đèn!*

Vạn Quý phi nắm chặt khăn, Cảnh Dương cung là nơi ở của Trương Khuynh Thành - mẫu thân Thành Hầu. Linh Tề dài kia khi Hoàng thượng mới đăng cơ đã xây dựng cho riêng ả.

Bây giờ ả ra ngoài cung vẫn tìm cách quyến rũ Hoàng thượng, mới đây nhân ban hôn Thành Hầu, Trương Khuynh Thành đã tấn vị thành Hoa Quý Tẩn. Có ai bị đuổi ra nhân gian còn được ưu ái như ả không.

Đáy mắt Vạn Quý phi ánh lên tia hiềm độc:

- Nếu Hoàng thượng nhớ thương muội muội, chi bằng đón muội muội về cung. Chuyện đã qua lâu, cung nhân cũ cũng không còn ai nhớ!

Tâm trạng Hoàng thượng ngay lập tức liền không tốt, Vạn Quý phi cố tình nhắc lại sự vụ nhiều năm trước. Hoa Quý Tẩn khi đó còn là Phó Hậu - danh vị Hoàng thượng từng ái đến mức tự đặt ra cho nàng - ý thế làm càn, đem chuyện nhĩ tử gặp nạn vọng thần nóng giận đoạt mạng phi tần khác. Hoàng thượng ho nhẹ một cái lại phát tay:

- Bỏ đi!

Lại nhìn Ngọc Vũ Công chúa:

- Ban thưởng! Cả Công chúa lẫn Thục Trinh Huyền chúa!

Nghe nhắc đến mình, Gia Hỷ vội vàng nuốt miếng bánh xuống họng, lấy tư thái thông thả nhất hành lễ:

- Tạ ơn Hoàng thượng!

Hoàng thượng vừa lòng nhìn biểu hiện yên tặc, lại như vô tình nói chuyện:

- Câu đối có thể khiến lòng người hoài niệm như vậy cũng là may mắn. Trẫm muốn đem cái hi khí này ban xuống.

Phía dưới tiệc liền xao động:

- Hoàng thượng nhân từ!

- Được rồi! Được rồi! Lệ phi, chất nữ trong nhà đã được bao xuân?

Chậ Lệ phi tươi cười đứng dậy:

- Tạ Hoàng thượng quan tâm, thần thiếp đáng là có một chất nữ vừa cập kê! Chính là Quận chúa đây!

Vừa nói Châu Lệ phi vừa chỉ tay vào Châu Dư Lộ.

Hoàng thượng nhìn theo cánh tay Lệ phi gật đầu ra chiều vừa ý lắm:

- Tam Hoàng tử lập phi đã lâu, nhưng cả Quận công phi vẫn chưa có người quán gia vụ, lại không người nâng khăn sửa túi. Trẫm thấy chất nữ ái phi cùng hán rất xứng đôi!

Châu Dư Lộ cúi mặt ngượng ngùng, cho dù nàng không thích cái hôn sự này nhưng cũng không thể nào có lá gan từ chối, sấm sét mưa móc đều là thiên ân.

Vạn Quý phi cũng phụ họa, vuốt mông ngựa để vương là chúc nghiệp một đời của phi tần:

- Đến cả Thành Hân cũng đã được ban hôn, Huy Quận công không nên chậm trễ nữa!

Hoàng thượng gật đầu, mấy ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn gỗ quý đen óng:

- Đã vậy, hôm nay Trẫm ban hôn Châu Quận chúa và Huy Quận công, qua năm mới sẽ cử hành hôn lễ!

Phía dưới lại xôn xao:

- Hoàng thượng thánh minh!

Châu Dư Lộ cùng Huy Quận công tiến ra giữa sảnh, Châu Dư Lộ nhẹ nhàng quỳ xuống, miệng vừa mở ra:

- Tạ...

Thì đã nghe Huy Quận công bùng bùng phản nộ:

- Phụ Hoàng! Nhi thần không muốn!

Vạn Quý phi sau một khắc gạt mình thì trấn tĩnh, nụ cười trên khóe môi kẻo ra rồi rất nhanh thu lại:

- Quận công nói gì vậy? Lời của Hoàng thượng sao có thể cãi lại?

Hoàng thượng hừ một tiếng, Quang Từ công công nhìn biểu hiện vạn tuế gia liền khuyên giải:

- Quận công gia, người mau mau tạ tội đi!

Huy Quận công ngang bướng:

- Ta không muốn cưới Châu Dư Lộ. Ta không có lỗi ta không tạ tội!

Hoàng thượng nóng giận bùng bùng, toàn bộ đại sảnh vội vàng quỳ rạp xuống:

- Hoàng thượng bớt giận!

Giương mặt Châu Dư Lộ thoát trắng thoát đỏ, đã kích này với một nữ nhân phải gọi là quá lớn.

Hoàng thượng tiến xuống sảnh:

- Từ xưa đến nay hôn sự là do phụ mẫu định đoạt, há có thể để người làm xằng bậy?

Thịnh Vương cau mày, giọng nói đầy lo lắng:

- Tam Hoàng đệ, mau mau xin phụ hoàng tha lỗi! Lại an ủi Châu Quận chúa đi!

Lời nói Thịnh Vương như đổ thêm dầu vào lửa. Huy Quận công hét lên, giọng điệu bất bình khinh bỉ:

- Nói tới nói lui là Hoàng huynh muốn ta đồng ý cưới Châu Dư Lộ để huynh rảnh tay nạp Phòng Đại tiểu thư?

Thịnh Vương cười nhạt:

- Ta có ý tốt khuyên can đệ, đệ lại đem suy nghĩ vụn vặt của mình mà gán lên người khác. Ta cùng Vạn Minh Huyền chúa lưỡng tình tương duyệt, chưa đầy nửa tháng sẽ đại hôn, ở đâu ra chuyện ta cùng Thục Trinh Huyền chúa? Đệ thật hồ đồ, đem danh tiết Thục Trinh Huyền chúa ra làm trò đùa?

Hoàng thượng mặt càng đen lại:

- Đu rồi!

Huy Quận công bỏ bằng đầu gối đến:

- Phụ Hoàng. Xin người ban hôn nhi thần và Thục Trinh Huyền chúa!

Gia Hỷ hiển nhiên biết rõ hàng trăm ánh mắt đang nhìn chằm chằm nàng, nhưng chuyện này là chuyện nhà của Hoàng thượng, nàng còn chưa có quyền lên tiếng ở đây.

Gia Hỷ cúi mặt càng sâu, cố lộ rõ thần minh đang run rẩy, tựa hồ chuyện này quá sức chịu đựng của một nữ nhân chưa ra khỏi cửa như nàng.

Hoàng thượng không nói gì, cả sảnh điện yên lặng như tờ, đến cả tiếng ngon nển đang cháy phừng phừng cũng có thể nghe rõ được.

Thái tử hít một hơi dài, nhìn sang Huy Quận Công, hần bất ngờ tiến đến, thẳng một bặt tai giáng xuống Huy Quận Công.

Thịnh Vương dư quang trong mắt lóe lên, nhanh chóng nhìn về hướng Vạn Quý phi, nhưng miệng vẫn thất thanh:

- *Điện hạ!*

Một khắc đó, Thái Hòa điện sững sờ. Hoàng Thượng nhủ mảy. Huy Quận công ôm gương mặt sung vũ nhìn Thái tử:

- *Hoàng huynh làm cái gì vậy?*

Thái tử quỳ thụp xuống, dập đầu trước Hoàng thượng:

- *Nhi thần bất kính, nhưng Tam Hoàng đệ theo nhi thần đã lâu, nay có thể gây ra chuyện như thế này, nhi thần cảm thấy vô cùng có lỗi!*

Lại quay sang nhìn Huy Quận công:

- *Đệ cãi lời phụ hoàng đó là trọng tội bất hiếu, đệ từ chối hôn sự với thanh mai trúc mã mười phần quen biết là bất nghĩa, đệ ép uống nữ nhi quan viên thành thiếp thất là bất nhân. Mau dập đầu tạ tội với phụ hoàng!*

Thịnh Vương nhìn gương mặt gai góc của Huy Quận công kín đáo nhếch môi cười, Tam Hoàng đệ của hắn là người ngang bướng ngu ngốc thế nào hắn còn không rõ. Hôm nay chưa nháo đủ đâu.

Huy Quận công không tạ tội, hần quay sang nhìn Phùng Gia Hỷ đang quỳ trên mặt đất, thông thiết nói:

- *Gia Hỷ, nàng nói đi, nàng thật sự không muốn thành thê tử ta? Ta từng cứu nàng một mạng!*

Gia Hỷ thờ dài, đã động đến nàng rồi. Phùng Gia Hỷ cân trọng ra giữa đại sảnh, quỳ xuống dập đầu, giọng nói nàng mong manh có phần khiếp nhược vang lên:

- *Cầu Hoàng thượng cho thần nữ được nói!*

Hoàng thượng gật đầu, ừ một tiếng. Gia Hỷ vánh mắt dần đỏ lên:

- *Bẩm Hoàng thượng, Quận công gia tuy có ơn cứu mạng thần nữ, nhưng từ đó đến nay chưa nhìn thấy mấy lần, chưa từng gặp mặt riêng biệt, chưa nói được mấy câu. Thiết nghĩ Quận công gia thuận tay cứu người, thần nữ có thể nguyện kiếp này làm trâu ngựa đền ơn. Nhưng Quận công gia muốn thần nữ dùng thân báo đáp, thần nữ làm không được!*

Vạn Quý phi hơi ngược mặt:

- *Người cho rằng Tam Hoàng tử là không xứng với người?*

Hoàng thượng nhìn sang bên cạnh một chút, cũng không nói gì, có ý muốn Gia Hỷ trả lời câu hỏi của Vạn Quý phi. Hoàng thượng có thể đồng ý chuyện Huy Quận công chối bỏ hôn sự với Châu gia, nhưng cũng không để một nữ nhân làm nhục uy nghiêm hoàng thất.

Gia Hỷ không ngẩng đầu lên, lệ đã rơi đầy mặt:

- *Thần nữ dám đảm! Chỉ là hôn sự do phụ mẫu định đoạt, thần nữ không có quyền lên tiếng. Hơn nữa hôm nay Hoàng thượng đã ban hôn Châu Quận chúa và Quận công gia, dẫu là Quận công có ý nhưng mệnh đời đã định, thần nữ không thể sống nổi nếu trên lưng gánh danh đoạt hôn phu người khác. Nữ tử thanh danh quan trọng hơn tính mạng. Chuyện hôm nay ần ào truyền ra ngoài, thần nữ thà rằng ba thước lụa đi xuống cầu tuyền, để không ô nhục danh hào Thục Trình mà Hoàng thượng đã ban.*

Ý của Gia Hỷ rất rõ ràng, từ trước đến giờ ta với người chưa hề thân mật, chưa gặp riêng tư, chưa có tình ý, nếu như trước đây người đến phủ cầu thân phụ mẫu, ta tuân theo mệnh cha mẹ mà định ra hôn sự, nhưng người đã không làm. Nay người được ban hôn lại muốn ép uống ta vào phủ làm thiếp. Quân tử cứu người không tư lợi, người dùng chuyện cứu người muốn ta lấy thân báo đáp. Ta không dám kháng chỉ, nhưng thà chết còn hơn để tổn nghiêm bản thân bị xâm phạm.

Hoàng thượng phát tay, phía dưới cũng đứng dậy:

- *Tạ ơn Hoàng thượng!*

Tuy vậy không ai dám ngồi, gương mặt thiên tử đầm đẫm khó chịu, đến ngọn nến cũng chẳng dám cháy mạnh. Hoàng thượng nhìn Huy Quận công vẫn ương bướng quỳ ở đó, lắc đầu nhìn Thái tử:

- *Người đưa hắn về! Giúp hắn bình tâm.*

Thái tử thở ra một hơi, như vậy Hoàng thượng cũng không định trách tội Huy Quận công.

- *Thần tuân chỉ!*

Hoàng thượng nhìn Lệ phi mặt trắng bệch không huyết sắc đứng đó, ngẫm nghĩ lại nói:

- *Chuẩn bị một đôi ngọc như ý, ngày mai kèm theo thánh chỉ ban hôn Huy Quận Công và Châu gia Quận chúa!*

Thái tử đứng cạnh Huy Quận công vội vàng đá chân hắn, Huy Quận công bị lời nói của Phùng Gia Hỷ mà choáng váng, hiện tại không nghe ra cái gì. Châu Dư Lộ quỳ xuống tạ ơn, Huy Quận công cũng dập đầu.

Hoàng thượng mỉm cười:

- *Được rồi, tất cả ngồi đi!*

Phía dưới lại đồng loạt:

- *Hoàng thượng nhân từ!*

Bấy giờ vũ cơ mới dâng ca múa lên, nhưng cũng chẳng ai để tâm xem cả. Mọi người đều vì chuyện vừa rồi suy nghĩ ít nhiều. Có người nhìn Gia Hỷ thương cảm, họa vô đơn chí, nhưng cũng có kẻ vui sướng khi người khác gặp nạn. Ở đây là Hoàng cung, tai vách mạch rừng nhiều vô kể, chỉ sợ chưa tàn tặc, chuyện đã lan ra khắp hàng cùng ngõ hẻm kinh thành.

Gia Hỷ nhặt nhều uống rượu suông chờ qua tiết. Đến khi tiệc tàn, nàng đã say không biết gì. Hôm nay coi như rằng là người bị hại, có say một chút cũng được thông cảm. Vĩnh Đan và Bối Lan cân trọng đỡ nàng ra xe ngựa thì đụng phải Thịnh Vương.

Thịnh Vương nhìn bộ dạng của Gia Hỷ, âm thầm lắc đầu, phản phó Lữ Định Ân:

- *Tuy hôm nay các đường lớn kinh thành đều tăng cường tuần tra, nhưng dù gì cũng đã trễ, người đưa Thục Trình Huyện chúa hồi phủ.*

Lữ Định Ân chấp tay thành quyền nhận lệnh. Thịnh Vương cũng lên xe rời đi. Mà Lữ Định Ân cười ngửa bên cạnh xe Gia Hỷ. Trong lòng hắn âm i khó chịu cùng tức nuối, hôm nay, hắn chỉ sợ rằng nàng sẽ bị gả cho Huy Quận Công mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Ngũ Vị Táp Trần (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mặt trời lên đến ngọn cây, Gia Hỷ mới tỉnh dậy. Vốn sau khi hồi phủ nàng nên gặp qua tổ mẫu. Nhưng tối qua Gia Hỷ say nằm cả người, khó khăn lắm Vĩnh Đan mới dứt cho nàng được ít canh giải rượu. Bởi thế cả sáng hôm nay không ai đến làm phiền.

Gia Hỷ vươn vai ngáp dài mấy cái, Bối Lan cũng hầu hạ nàng rửa mặt thay quần áo. Vĩnh Đan chép miệng lo lắng:

- *Tiểu thư không kịp thành an lão phu nhân rồi! Khi này Vu ma ma có cần dặn, nghi trưa xong tiểu thư hãy qua.*

Gia Hỷ ngáp dài gật đầu. Nàng xoa xoa bụng:

- *Ta muốn dùng bữa, một bát mì thật bở làm Châu chúa không được quá chín, một phần hoành thánh ngũ vị, cả sữa đậu nành cùng quẩy!(*)*

Vĩnh Đan mỉm cười, khoác áo ngoài cho Già Hỷ:

- Được được, tiểu thư đợi một chút, mấy món này đều có sẵn, sẽ nhanh thôi!

Bối Lan hầu hạ xong cũng ra ngoài rèm, Già Hỷ ngồi trên bàn, hương trà táo đỏ ấm nóng tỏa lên, Bối Lan siết tay lại, hơi ngáp ngừng:

- Tiểu thư!

Già Hỷ mãi nhìn quả táo trôi nổi trên tách trà một chút cũng không để ý, Bối Lan cắn răng định kêu thêm tiếng nữa thì Vĩnh Đan đã quay về.

Vĩnh Đan khó chịu nhìn Bối Lan một cái, lướt qua người nàng lạnh giọng:

- Sao không vào trong xem tiểu thư có sai bảo gì?

Già Hỷ biết thái độ của Vĩnh Đan không tốt, Bối Lan chỉ là từ tam đẳng quét sân trở lại cây sau một buổi trở thành nhất đẳng nha hoàn đi bên cạnh người nàng, Vĩnh Đan hòa hợp được mới là có chuyện.

Và lại Già Hỷ không tin ai mười phần, kể cả nha hoàn thấp thân, Vĩnh Đóa là một bài học cho nàng, nếu không có Triệu Tử Đoạn, hiện tại nàng đã không còn ngồi ở đây hưởng thụ. Nhưng đối người chẳng phải lúc nào cũng may mắn biến nguy thành an.

Nàng đầu thế như truyền kì của Hoa Quý Tàn mẫu phi Thành Hầu, được cung nữ hi sinh mạng sống, lại đồng cam cộng khổ cùng Hoàng thượng trong cơn động đất, người khác sinh nở một chân bước vào cửa tử, Hoa Quý Tàn lại sinh ra Đại Công chúa trong häng ngập nước.

Nàng không có bàn tay vàng như vậy, chỉ từ gấg sức mình. Nếu hai từ nữ có hiềm khích nàng mới có thể quản lý họ. Chỉ sợ họ thân mật, rồi một ruột đối phó nàng.

Già Hỷ ngắm nghía Bối Lan, nếu có thể chịu được chen ép từ Vĩnh Đan mà không hiểu hiện ra mặt, chứng tỏ là người trầm tĩnh, coi như cũng có chút hữu dụng.

Bối Lan theo sau Vĩnh Đan, giúp Vĩnh Đan xếp đồ ăn trên bàn, Vĩnh Đan hơi hất tay nàng ta ra, một cái bát cũng không cho Bối Lan động đến. Sau cùng cũng là Vĩnh Đan đem thức ăn cho Già Hỷ. Bối Lan đành phải ra ngoài chuẩn bị nước rửa tay.

Già Hỷ thân nhiên ăn mĩ, xong xuôi còn tiếc nuốt húp vài muỗng nước dùng thơm ngọt:

- Em cũng đừng hà khắc với Bối Lan quá, nàng ta nhỏ tuổi, em nên chỉ bảo thêm!

Vĩnh Đan không gật cũng không lắc đầu, nói sang chuyện khác:

- Trời cũng trở lạnh, Hà ma ma đã đi nhận thần từ thần phòng rồi à! Ngày mai cũng có người đến lấy số đo để may y phục mùa đông. Phải chúng ta may mắn vẫn có lão phu nhân chống đỡ, thật giàu có, nhiều cái Bá phủ Hầu phi trong kinh chỉ còn là một cái vỏ rỗng mà thôi!

- Dù sao ngày trước tổ phụ cũng từng mang một tước Hầu, tuy không được truyền lại tôn từ nhưng diện trang ruộng đồng cũng không bị thu lại, căn cơ có sẵn, tổ mẫu của hồi môn vô cùng nhiều lại không có nữ nhi, cả đời kì cốp vì Phùng gia, phụ thân lại được Hoàng thượng coi trọng, mỗi năm đều có thưởng. Làm sao thua thiệt được!

Già Hỷ ngừng đĩa, Phùng phủ chỉ còn thiếu một cái tước vị nữa là có thể leo lên nhất đẳng huân quý thế gia, chỉ là tước vị nói thì dễ làm mới khó. Trông chờ Đại thiếu gia thì đồ Trọng Nguyên để được phong tước thật là hảo huyền, hơn hết, cho dù hẳn có may mắn thì được, Hoàng thượng cũng chưa chắc đã muốn phong tước cho Phùng phủ.

Già Hỷ không thạo chính trị. Nhưng với đầu óc hai mươi lăm tuổi hiện đại nàng cũng tạm hiểu cục diện bây giờ từ Thành Hầu vẫn ở đất phong thì còn lại các Hoàng tử rất cân bằng. Thái tử có ngoại tổ phụ là Vương Kỳ Hầu, chùng nào chưa lập tấn Hậu thì Quốc trưởng vẫn chưa đổi. Mà có tấn Hậu đi chăng nữa, Thái tử vẫn là đích trưởng tử của Hoàng thượng, là nhi từ ruột thịt duy nhất của Hiền Hiếu Thánh Đức Hoàng Hậu Vương thị, tôn quý khôn kể. Hơn hết, Thái Đại Công chúa là Hoàng ti khác mẹ của Hoàng thượng cũng gả vào nhà họ Vương, chính là đại cửu chủ của Thái tử. Cùng với Huy Quận công, Thái tử hiện tại vẫn là trụ quân danh chính ngôn thuận, nắm trong tay nửa phần triều chính, lại nắm giữ Hộ bộ và một phần Hình bộ.

Có điều Thịnh Vương không phải tay mơ, Vạn Quý phi Đông thị là thứ nữ được đổi thành dòng đích, nhan sắc trung đẳng mà bỏ được lên nhất phẩm hậu cung. Vạn Quý phi không quá được sủng ái nhưng Trương Hoàng Quý phi luôn đóng cửa cung đã khiến Vạn Quý phi mất tay che trời trong hậu cung. Chuyện xưa đồn đoán Hoa Quý Tàn bước phải rồi cung là do trúng kế Vạn Quý phi.

Xét về tài năng diện mạo Thịnh Vương đều hơn hẳn Thái tử một bậc. Thịnh Vương giao lưu quan viên rộng rãi, danh tiếng trong kinh thành vô cùng tốt. Thịnh Vương tài năng thiên bẩm là điều hiển nhiên ai cũng thấy, khi còn là một tiểu Hoàng tử ở Nam Đại Chung cung Thịnh Vương xét về tuệ chất chỉ thua duy nhất Lục Hoàng tử yếu mệnh của Hoa Quý Tàn, chính là đệ đệ đã mất của Thành Hầu. Hiện tại Đông gia một tước Bá, Đông Thượng thư nắm Lại bộ trong tay. Châu Lê phi cùng Vạn Quý phi có mối quan hệ cộng sinh, Cửu Hoàng tử cũng rất được Hoàng thượng yêu thương, Châu gia là một tước Hầu nhưng Cửu Hoàng tử còn quá nhỏ tuổi. Có điều Châu gia cũng phụ trách một phần nhỏ trong Hộ bộ.

Người hiện tại chưa tiếng tăm gì nhưng tương lai rực rỡ khai hoàn phải kể đến Tử Hoàng tử. Chuyện đồn đại trong kinh thành đều cho rằng Tử Hoàng tử cùng Thành Hầu có hiềm khích lớn liên quan đến mẫu phi hai người. Nay Tử Hoàng tử đã đi ra biên ải huyện binh ba năm, khi trở về ắt sẽ nắm không ít quyền uy trong tay. Chỉ là Tử Hoàng tử không có mối liên hệ nào cùng Thái tử hay Thịnh Vương càng không thể cùng chiến tuyến với Thành Hầu. Tạm thời chính là một thế lực riêng.

Thành Hầu, nhân vật cuối cùng, hiện tại điều duy nhất Già Hỷ biết là Thành Hầu có rất nhiều bạc cùng lương thực, nhưng chuyện này của hẳn kín kẽ vô cùng. Nếu có lọt ra ngoài, thì thiên hạ cũng chỉ đoán đúng một phần mười số của cải hẳn tích cốp được. Nếu Thành Hầu về kinh thì sẽ là phe cánh thứ tư, còn nếu không hẳn chỉ có thể là nhân Vương.

Các Hoàng tử còn lại hoặc quá nhỏ để tranh đoạt, hoặc đứng ngoài cuộc, hoặc xuất thân không đủ.

Hộ Bộ quản lý chuyện thu thuế muối, thuế sắt. Hình Bộ liên quan trực tiếp đến xử án. Lại Bộ sắp xếp quan chức tước vị. Ba bộ này đều đang chia đều cho các Hoàng tử. Nếu bây giờ Bình Bộ phụ trách quân lính krong thảo nghĩ về ai thì người ấy hưởng lợi, thậm chí thay đổi cả cục diện. Phùng Triều phụ thân nàng hai mươi năm trung quân không một sơ sẩy đến qua từ tuần mới bỏ lên được Tam phẩm Thượng thư. Nếu thế lực Phùng phủ mạnh, có liên hệ hoàng thân quốc thích, biết đâu lại khiến Hoàng thượng nghi ngờ mà đại môn gặp họa. Phùng phủ muốn sống yên ổn, chỉ có thể điều thấp cúi đầu an phận.

Già Hỷ rửa tay, cũng không nghĩ trưa mà quyết định đi bộ tiêu thực, mùa thu trời không nóng, ra tiểu đình ngồi một chút cũng là ý hay.

Già Hỷ men theo hoa viên chọn tiểu đình gần khóm trúc xanh mát, có tán hoa kim quế che kín mái không hanh hao. Già Hỷ ngồi được một khắc thì thấy Phùng Diên Dung thoáng thả đi đến:

- Đại tỉ!

Già Hỷ mỉm cười:

- Tam muội ngồi đi!

Phùng Diên Dung vén tà váy xanh lục, tiếp chén trà từ tay Vĩnh Đan, trầm ngọc trên đầu rung rinh:

- Hôm qua tỉ đi vào cung thế nào?

Già Hỷ biết đây là Phùng Diên Dung ý từ hỏi đến Huy Quận công giữa đại diện xin ban hôn:

- Trong phủ nói ta như thế nào? Đại phu nhân lại không tiếc lời đem đãi?

Phùng Diên Dung như trút bỏ được gánh nặng, thở ra nói:

- Đại phu nhân hôm qua nghe tin từ trong cung truyền ra, đã gặp tổ mẫu nói tỉ...trắc nết là một, bất kính Hoàng gia là hai. Cho nên...

Phùng Diên Dung cũng hơi khó xử nhìn Già Hỷ, Già Hỷ nhàn nhạt lên tiếng:

- Nếu ta đoán không nhầm thì mẫu thân muốn ta đệ bài từ tiến cung ta lỗi, lại phải đến Huy Quận công phụ xin được làm thiếp!

Phùng Diên Dung mỉm môi:

- Tỉ bớt giận!

Già Hỷ hừ lạnh một tiếng. Hân thị nghĩ cái gì trong đầu nàng còn không rõ hay sao, cái thai vừa sẩy đã không chịu nổi mà đi gieo gió:

- Tú Hồng thế nào rồi?

Phùng Diên Dung lắc đầu:

- Hiện tại nàng ta vẫn ổn, lần trước thai nhi có hơi động, Đại bá cũng miễn nàng ta thỉnh an Đại phu nhân. Cho nên tạm thời không vấn đề gì.

Già Hỷ không cho là phải:

- Tú Hồng làm sao thoát khỏi bàn tay của Đại phu nhân? Mọii cũng nên tính một đường lui. Cho dù Hàn phủ không còn ở kinh thành, nhưng Phó Đô Ngự sử là chức quan trọn đời, Hàn Ngự sử lại là phụ thân của Đại phu nhân, cũng là trung thân được Hoàng thượng tin tưởng. Nếu Đại phu nhân điều tra ra được, sợ rằng đợt này Nhị thúc không dễ nhậm chức!

Phùng Diên Dung hơi nắm khăn tay lại, nàng biết bản thân quá vội vàng khi ra tay hãm hại Hàn thị, nhưng Hàn thị cùng Nhị phòng vốn có thâm thù đại hải, nàng không cam tâm nhìn Hàn thị sống an nhàn. Mẫu thân nàng tuy biết chuyện nhưng cũng làm ngơ, có điều nàng không tính xa như Phùng Gia Hỷ, phụ thân nàng về kinh đã gần một năm vẫn chưa được phân bổ chức quan nào! Trong nhà đã hơi sốt ruột.

Phùng Diên Dung ngồi thêm một khắc thì vội vàng cáo từ ra về. Gia Hỷ vuốt ve tà áo, sắp đến sang viện lão phu nhân, chắc chắn Hàn thị đã bày binh bố trận. Lần này Hàn thị thật muốn nàng gả đến Quận Công phủ hay sao? Rốt cuộc Phùng Gia Hảo thật sự có mệnh phượng hoàng hay không mà phải đem nàng ra làm đá kê chân.

Gia Hỷ thong thả đứng lên:

- Giờ này có lẽ tổ mẫu đã dậy. Chúng ta sang bên đó!

Vĩnh Đan cẩn thận che ô cho nàng, trời không nắng, nhưng vẫn hanh hao, gió thu xào xạt.

Văn Nhược Nhan từ đằng xa vội vội vàng vàng đi lại, suýt thì đâm phải Gia Hỷ, nàng ta hơi giật mình, gương mặt trắng bệch, diễm đạm đáng yêu:

- A! Huyền chúa!

- Văn ti ti đi đứng cẩn thận một chút, bây giờ ta sang bên tổ mẫu, ti ti có đi cùng không?

Văn Nhược Nhan hơi nắm ống tay áo, lắc đầu:

- Ta...à không...ta có việc gấp...Huyền chúa đi thong thả!

Gia Hỷ chưa kịp đáp lại đã thấy nàng ta nhanh chân chạy đi. Vĩnh Đan nhủ này:

- Điệu bộ che che giấu giấu, cứ như vừa làm chuyện gì sai trái!

Gia Hỷ liếc mắt:

- Không được bàn luận chuyện chủ tử, Văn Nhược Nhan trong phủ này cũng là một tiểu thư chân chính!

Vĩnh Đan biết bản thân lỡ lời:

- Nó ti có lỗi! Nhưng tiểu thư xem, rõ ràng nàng ta có gì đó mờ ám!

Gia Hỷ nhìn theo tà áo trắng đã khuất xa của Văn Nhược Nhan, phản phó:

- Bối Lan, nghe ngóng xem thư Văn tiểu thư mấy ngày hôm nay thường gặp ai, làm gì?

Bối Lan đi rồi, Gia Hỷ tiếp tục vòng theo hoa viên thong thả đi từng bước một. Trong phủ này, đúng là không người nào có thể khiến nàng bớt lo, báo sao nữ nhân trạch đấu thường không sống thọ.

Mì thịt bò Lan Châu

Hoành thánh ngũ vị

Sữa đậu nành và quẩy

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tử* *Thiên Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 45: Ngũ Vị Táp Trần (trung)

Gia Hỷ mỉm cười đứng trước cửa viện đội Vu ma mà báo lại lão phu nhân. Bên trong có tiếng oanh oanh yến yến rộn ràng. Vu ma mà quay lại rất nhanh:

- Đại tiểu thư, lão phu nhân mời người vào!

- *Thật phiền ma ma!*

Gia Hỷ tươi cười, đáng đi yếu điệu đến trước sảnh:

- *Chắt nữ thỉnh an tổ mẫu, chắt nữ buổi sáng khỏe không khỏe không đến được, tổ mẫu thương yêu chắt nữ mà bỏ qua!*

Lão phu nhân về mặt không có gì khác thường, chỉ vào ghế:

- *Con ngồi đi!*

Gia Hỷ nhìn xung quanh chào hỏi:

- *Gặp qua mẫu thân!*

Hàn thị lạnh mặt, hồ hừng gật đầu. Gia Hỷ cũng không để tâm, nhìn Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân đang nói chuyện:

- *Nhị thân, Tứ thân đều khỏe?*

Nhị phu nhân cười, gương mặt dịu dàng, Tứ phu nhân vẫn giữ bộ dáng vui vẻ như thường ngày:

- *Khỏe khỏe, chỉ là dạo này hơi đau lưng, hạ nhân ngày càng đông đúc, mùa thu đến phải thu hoạch tích trữ rau củ lại còn sắp cuối năm, việc nhiều vô kể!*

Nguyễn thị đây là cô ý khoe khoang bản thân đang quản việc trong phủ, vốn dĩ môn hồi nài của Hàn thị, chỉ là Hàn thị mang thai không làm nhiều được, Lão phu nhân để cho Tứ phu nhân gia. Bây giờ cái thai Hàn thị không còn nữa, Lão phu nhân cũng chưa có ý gì trả lại quyền hạn.

Hàn thị nhếch miệng:

- *Từ đệ tức nếu thấy không khỏe thì mời đại phu chẩn mạch, biết đâu lại hoài nhi tử, khi đó tha hồ nghỉ ngơi!*

Nguyễn thị không thể sinh nở là điều cả phủ ai cũng biết, nếu không Mã di nương đã chẳng có cơ hội sinh ra hai vị thiếu gia. Nguyễn thị thích chọc ngoáy người khác nhưng bản thân không thâm trầm như Hàn thị, là người khai mào nhưng lại thường xuyên chịu thua thiệt:

- *Tâu từ chẳng phải cũng vừa không giữ được đứa nhỏ sao, vẫn nên tĩnh dưỡng sức khỏe! Tránh để lần tới lại trượt ngã!*

Lão phu nhân ho khan mấy tiếng, gõ gõ trường xuống nền. Hai bên phòng biết ý mới dừng khẩu chiến lại.

Gia Hỷ nhìn quanh phòng, trừ nàng ra không có một tiểu thư nào, thế này cũng đã đủ hiểu. Hôm nay nhất định là vấn tội nàng đi. Thêm ngum trà nữa, thì Tam phu nhân tắt tá đi tới. Tam phu nhân đi trễ, trên người lại ăn mặc vô cùng trang trọng. Tam phu nhân không dư giả, nhìn qua cũng biết, Tam phu nhân đã dốc hết vốn liếng ra. Lão phu nhân với mấy phòng thứ xuất không nhiều định kiến nhưng cũng không quá yêu thương, thấy Tam phu nhân đi trễ thì khó chịu:

- *Người làm gì giờ này mới chịu đến?*

Tam phu nhân biết tính khí Lão phu nhân thất thường, nhưng gương mặt ân ân đó kia đang chất chứa chuyện vui, Tam phu nhân cũng không che giấu, liền tạ tội:

- *Mẫu thân, con đâu đi trễ, mẫu thân bỏ qua. Chi là bên Hạ gia Bá phu vừa cử bà mới đến, con đâu tiếp chuyện qua loa mà chậm trễ!*

Lão phu nhân nhìn Vu ma ma một cái, thấy Vu ma ma gật đầu xác nhận rồi lui ra. Hàn thị hơi nểng mi mắt không quá biểu cảm, Nhị phu nhân siết khăn tay một chút, mà Nguyễn thị không tự chủ liền mở miệng:

- *Tam tâu, là vị công tử nào của Hạ gia?*

Nói xong Nguyễn thị mới biết bản thân lỡ lời, Lão phu nhân còn chưa mở miệng, có điều Nguyễn thị là thịt trong lòng bàn tay của Lão phu nhân, nên bà cũng chẳng bao giờ trách cứ. Lão phu nhân phất tay để Tam phu nhân ngồi xuống, mới hỏi:

- *Đầu đuôi thế nào con kể xem?*

Tam phu nhân nuốt vội ngum trà trong miệng:

- *Sáng sớm hôm qua quán gia có đưa cho con dẫu bài thiệp bà mời Hạ gia hẹn rằng hôm nay gặp mặt. Con dẫu vốn đã sang bên này định thưa với mẫu thân, nhưng khi đó mẫu thân còn ngủ không gặp được. Sáng nay lại không thỉnh an, bà mời qua thưa thì đến nên bây giờ con dẫu mới tới được.*

Lão phu nhân gật đầu, Tam phu nhân thấy vậy thì đề đặt nói tiếp:

- *Là Đại công tử Hạ gia muốn cầu thân Phùng Tú Mi! Nếu nhà chúng ta đồng ý, họ sẽ đưa tín vật, nhờ Hạ phi nương nương làm chứng hôn ước. Khi nào Phùng Tú Mi cập kê sẽ rước về!*

Nguyễn thị hơi há miệng:

- *Hạ Đại công tử chính là đích trưởng tử Hạ gia, người thừa kế tước vị. A! Tính ra cũng là với cao đi!*

Lão phu nhân gật đầu đồng ý với Nguyễn thị:

- *Đúng là với cao, nhưng lấy dẫu cưới thấp gả gái kén cao, coi như là môn đăng hộ đối. Hạ Thái thú đã già yếu mấy năm nữa cũng hồi kinh, Lục ti nhi qua đó không sợ khổ.*

Tam phu nhân hơi ca thán:

- *Con dẫu biết mối hôn này với chúng con đã là rất tốt, tôi qua con nói chuyện cùng trưởng phu, chàng cũng cho rằng vẫn nên tiến tới.*

Nguyễn thị siết siết khăn tay, Phùng Tú Mi già cao như vậy, giao thiệp sẽ rộng hơn. Danh tiếng Phùng gia cũng tốt, nữ nhi phòng thứ xuất có thể gả đến Bá phu. Đối với Phùng Dạ Văn mười phần có lợi. Nguyễn thị liền tươi cười đốc thúc:

- *Phu nhân Hạ gia hiện tại là kẻ kẻ mẫu, cũng không thể quản nhiều chuyện của Hạ Đại công tử, Lục ti nhi qua đó cũng dễ sống hơn.*

Lão phu nhân cũng cho là phải, gật đầu đáp ứng:

- *Đã thế cứ để Hạ gia sang đây bàn chuyện đính ước. Cũng đừng tỏ vẻ vội vàng khiến bên đó xem thường Phùng gia!*

Tam phu nhân thấy việc đã thành liền yên trí:

- *Tạ mẫu thân. Con dẫu sẽ làm theo lời người sắp xếp.*

Lão phu nhân gõ gõ quai trường xuống nền:

- *Nữ nhi mới lớn không nên để trong nhà lâu, nữ nhi nhà chúng ta đều không đúng tuổi tuyển tú, các con nghe ngóng dần mà chuẩn bị hết đi. Tránh để chuyện như Từ ti nhi.*

Hàn thị cúi mặt, Phùng Gia Hòa là Tứ tiểu thư trong phủ lại làm ra chuyện mất mặt, tuy chỉ là thứ xuất nhưng con của thiếp thất cũng chính là con đích mẫu. Chuyện này ảnh hưởng không ít đến danh tiếng Đại phòng.

Lão phu nhân hóp một ngum trà:

- *Đại ti nhi, hôm qua con vào cung đã xảy ra chuyện gì?*

Đến rồi, cuối cùng cũng đã đến giờ vấn tội nàng. Gia Hỷ vội vàng đứng dậy, điệu bộ hơi có chút run rẩy:

- *Thưa tổ mẫu, hôm qua chắt nữ dự yến, trong lúc trò chuyện cùng Châu Quận chúa có chút mệt mỏi đã ngất xỉu. Chắt nữ tạ tổ mẫu quan tâm, chắt nữ đã khỏe hơn nhiều rồi ạ.*

Hàn thị thẳng người một chút, nhìn gương mặt có chút sợ sệt của Gia Hỷ:

- *Châu Quận chúa bị rơi xuống nước?*

Gia Hỷ thành thực gật đầu:

- *Đúng như vậy, nàng ấy trong lúc nói chuyện có hơi nóng nảy cho nên...*

Hàn thị nhanh chóng cắt ngang lời:

- Cho nên vì tranh giành sự chú ý của Thịnh Vương người liền ra tay đẩy Quận chúa Châu gia xuống hồ?

Gia Hỷ cầu lên đùi thật đau, đến khi viên mắt đỏ rom róm nặng mới ngừng đầu:

- Mẫu thân nói gì vậy? Thịnh Vương đã có hôn thê lại sắp cử hành hôn lễ, hơn nữa trong phủ còn có Tứ muội đang đợi nạp vào. Nữ nhi sao có thể làm ra chuyện như vậy. Và lại Châu Quận chúa cũng đã đính ước với Huy Quận công. Sao lại xảy ra cái gì mà tranh giành được?

Hàn thị cười nhạt:

- Người cái gì mà không dám làm? Hết đây! Châu Quận chúa rơi xuống hồ sen đắc tội Lệ phi nương nương, lại cầu dẫn Thịnh Vương gặp riêng trong khách phòng Hoàng cung, dụ dỗ Huy Quận công kháng chỉ. Người là muốn kéo theo cả Phụng phủ này thân bại danh liệt?

Gia Hỷ nhủ mảy, nước mắt rơi xuống, nâng quỳ trên sàn, bộ dạng uất ức gãi bậy:

- Mẫu thân, Châu Quận chúa là sẩy chân rơi xuống nước, khi đó Thịnh Vương cũng có mặt, nếu là nữ nhi đẩy nàng ấy, làm sao có thể vùi thừa che mắt thánh. Còn chuyện Huy Quận công, ơn cứu mạng là chính phụ mẫu hỏi báo, Quận công gia cũng chưa từng đánh tiếng muốn lấy thân báo đáp. Nữ nhi thật không rõ bản thân chưa từng trò chuyện riêng biệt thân mật, ngay cả sinh thân cũng không hề gửi thiệp mời, là Huy Quận công tự đến tặng quà, là mẫu thân đáp lễ. Sao lại thành nữ nhi cầu dẫn Quận công?

Hàn thị hơi nghẹn, đúng là sau khi Huy Quận công cứu mạng Gia Hỷ, Hàn thị là người đưa lễ vật đến cảm tạ. Sinh thân Gia Hỷ cũng là Hàn thị đưa thiệp mời, mà quà trả lễ cũng do chính Hàn thị chuẩn bị. Gia Hỷ chưa bao giờ động tay vào chuyện này.

Hàn thị lạnh giọng:

- Người nói không liên quan, vậy sao giữa đại yển Huy Quận công lại kháng chỉ xin Hoàng thượng ban hôn người?

Gia Hỷ e sợ lắc đầu:

- Nữ nhi không biết!

Hàn thị cho rằng Gia Hỷ đã cứng họng liền được nước lấn tới:

- Người không biết? Chuyện này bại hoại gia phong, người cùng Huy Quận công không đầu mày cuối mắt sao hẳn có thể dám kháng chỉ cầu người? Người giữa yến tiệc dám ngang nhiên từ chối đòi sống đòi chết, đây có phải là đánh vào uy nghiêm Hoàng thất? Huy Quận công là ai chứ? Là Tam Hoàng tử danh chính ngôn thuận? Hôn sự từ trước đến giờ do phụ mẫu quyết định nào đến lượt người ra trước đại diện hồ ngôn loạn ngữ!

Gia Hỷ thấp phần khó chịu, cái gì là chua ngoa thâm độc, đây chính là chua ngoa thâm độc nhất. Một mực nói vì Phụng phủ, cố ý đẩy nàng vào bất trung bất hiếu bất nghĩa. Theo lời Hàn thị trước mặt Hoàng thượng đòi sống chết là bất trung, tự ý quyết định hôn sự là bất hiếu, cực tuyệt ân nhân cứu mạng là bất nghĩa. Ba cái tội danh này, Gia Hỷ nếu bị gán lên liền khó làm người.

Nguyễn thị thấy Đại phòng xáo xáo thì hà hê, liền chép miệng:

- Có phải Đại tẩu quá hà khắc không? Làm đích mẫu thì nữ tử thất thân, làm kế mẫu thì trường nữ trác nét?

Hàn thị biết bản thân đã vạch áo cho người xem lưng, nhưng Gia Hỷ còn ở đây bà không thể nào yên tâm được. Gia Hỷ có đi làm thiệp cho Huy Quận công, Phụng Gia Hảo mới có thể chạm đến tước phong được.

Hàn thị lạnh nhạt:

- Thật khiến người quan tâm, Đại tì nữ cũng là chất nữ của người đấy, quan không tốt sẽ ảnh hưởng đến các cô nương Phụng phủ ta.

Gia Hỷ âm thầm bĩu môi, đẩy nàng đi làm thiệp Huy Quận công mới là ảnh hưởng đến thanh danh Phụng phủ:

- Theo ý mẫu thân nữ nhi nên làm thế nào mới phải?

Hàn thị thấy mục đích sắp đạt được thì trở giọng ngọt ngào:

- Không phải mẫu thân ép uống người, mẫu thân xem người như thân sinh. Huy Quận công dù gì cũng là Tam Hoàng tử lại dưới trướng Thái tử, chúng ta không đủ khả năng để đắc tội. Người, tốt nhất phải đệ bài từ tiến cung tạ tội, rồi mẫu thân sẽ không để người chịu thiệt thời mà gả vào Quận công phủ.

Gia Hỷ thật sự muốn nhỏ vào mặt Hàn thị, đề tiện vô si. Vai Gia Hỷ run run, nàng thổn thức:

- Nữ nhi thật không rõ bản thân đã làm sai điều gì. Huy Quận công rõ ràng luôn lạnh nhạt với Châu Quận chúa nàng rơi xuống nước cũng không hề hỏi thăm. Đến khi bị ban hôn lại đột ngột đem nữ nhi làm bia đỡ! Nữ nhi chỉ bao toàn trong sạch cho Phụng phủ mà thôi!

Hàn thị tưởng rằng Gia Hỷ đã thông nên nghe nàng nói lại tức giận không chịu được vừa vuốt ngực vừa mắng:

- Là mẫu thân muốn tốt cho người? Người còn không hiểu? Thật không biết tốt xấu!

Lão phu nhân hừ một tiếng, chỉ tay về phía Hàn thị:

- Ta mới thấy người không biết tốt xấu!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ngũ Vị Táp Trần (hạ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hàn thị sững sờ nhìn lão phu nhân:

- Mẫu thân!

Lão phu nhân lạnh nhạt:

- Người có ba nữ nhi, một đi làm thiệp cho Thịnh Vương, một đi làm thiệp Huy Quận công, vậy Nhị tì nữ phải làm sao?

Hàn thị trước khi vào tội Gia Hỷ đã tính đến đường này, danh tiếng của Phụng Gia Hảo vẫn là quan trọng nhất. Hai cái thiệp nhưng đều là thiệp của Hoàng tử. Hơn hết Phụng Gia Hòa chỉ là thứ nữ, không lên được mặt bàn, còn Phụng Gia Hỷ không phải là do Huy Quận công đích thân cầu Hoàng thượng hay sao, đầu phải là Phụng phủ muốn dâng người đến. Ai có thể nói ra nói vào cái gì?

Huống hồ, Phụng Gia Hảo cùng Phụng Gia Hỷ và Phụng Gia Hòa tuy là tì muội nhưng không phải một mẹ sinh ra, nếu bị người khác nắm nhược điểm cũng chỉ là do Hàn thị hà khắc với con riêng của trượng phu. Chuyện như vậy trong các gia tộc lớn không hề thiếu.

Hàn thị nhướng mày:

- Mẫu thân, vốn dĩ cả hai Đại tì nữ cùng Tứ tì nữ đầu phải gả vào nhà hạ tiện. Chuyện của Tứ tì nữ tuy xấu hổ nhưng dù sao cũng chỉ là thứ xuất. Còn với Đại tì nữ, Huy Quận công đã yêu thương như vậy, có khi sang bên đó, lại tranh được bình thê, đứng ngang hàng chính thất?

Bình thê? Mặt Gia Hỷ nổi lên vân đỏ, coi như Hàn thị đã có tính toán tốt, lần này quyết chỉ phải đẩy nàng vào hồ lửa. Gia Hỷ ngẩng mặt lên, nước mắt đã giàn giụa:

- Mẫu thân, làm sao người biết Hoàng thượng sẽ đồng ý để Huy Quận công nạp ta vào phủ?

Hàn thị phớt lờ:

- Huy Quận công muốn nạp một cái thiệp cũng phải đợi Hoàng thượng đồng ý hay sao? Chuyện hôn nhân đại sự là do phụ mẫu quyết định, người đừng nhiều lời.

Lão phu nhân không nói gì nữa. Lời của Hàn thị hợp lý xác đáng. Chỉ cần Huy Quận công và Đại phòng trao đổi thiếp cạnh chọn ngày tốt nạp Phùng Gia Hỷ vào phủ một cách hợp tình hợp lý sẽ không ai nói được gì. Chỉ là nạp thiếp, không cần kinh động long nhan.

Lão phu nhân uống một hợp trà, lời vừa rồi khiến bà có chút suy nghĩ, Huy Quận công giữa đại tiệc đám kháng chi cũng coi như si mê Phùng Gia Hỷ, nếu nàng quả thật có cơ hội làm bình thê, chưa biết chừng nhi tử nàng sau này được thừa kế tước vị. Huy Quận công cũng Thái tử chân chính lên ngôi sẽ không tiếc một tước Vương cho hắn. Khi đó, chưa biết chừng Gia Hỷ phong quang vô hạn. Mà Phùng phủ sẽ được thơm lây.

Lão phu nhân mềm giọng lại:

- *Cả hai ngồi xuống đi!*

Phùng Gia Hỷ lạnh băng đầy lòng, một nhà chỉ biết nghĩ đến lợi ích bản thân. Nàng không có nương che chở, sang bên Quận công phủ đầu với Châu Dư Lộ được tứ hôn có Châu gia đứng sau chống lưng kia, sợ rằng đến xương cũng bị ăn sạch, còn đòi treo lên bình thê.

Hàn thị đắc ý mỉm cười, lão phu nhân nói tiếp:

- *Đại ti nhi chọn ngày tốt để bài tử tiến cung tạ tội cùng Hoàng thượng. Không cần nhắc đến hôn sự. Chuyện đó cứ để phụ mẫu người quyết định.*

Phùng Gia Hỷ nắm chặt tay, nữ tử ở cổ đại không có quyền gì hết. Nếu số phận nàng đến cùng phải chịu làm thiếp cho người, thì đành phải đi bước nào tính bước đó.

Gia Hỷ lau nước mắt thì lẽ:

- *Vâng! Thừa tổ mẫu!*

Lão phu nhân nhìn trưởng nữ ngoan ngoãn hiểu thuận liền có chút đau lòng. Tuy gả cho Hoàng tử nhưng làm thiếp vẫn là làm thiếp. Bà lắc đầu bước vào trong:

- *Hôm nay đến đây thôi! Các người về đi!*

Bốn phòng đồng loạt đứng dậy ra về, Gia Hỷ đi hơi chậm, toàn thân như bị rút cạn sức lực. Phía trước Nhị phu nhân cũng dừng bước:

- *Đại ti nhi, hôm nào rảnh, con sang bên Nhị thẩm nói chuyện cho đỡ vắng.*

Gia Hỷ gật đầu đồng ý. Nàng ưỡ oai quay về viện. Bối Lan đón nàng trước cửa, thấy thần sắc kém tươi sáng của chủ tử cũng hiểu được việc không hề suông sẻ.

Vĩnh Đan mau mắn rót nước trà:

- *Tiểu thư, bây giờ người tính sao?*

Gia Hỷ xoa xoa mi tâm, gương mặt mệt mỏi:

- *Đến đâu hay đến đó vậy. Em ra ngoài hỏi xem khi nào phụ thân quay về, tiện thể hăm cho ta chút canh gà.*

Vĩnh Đan nhanh chân chạy đi. Bối Lan nhìn theo bóng nàng khuất xa mới thở nhẹ:

- *Tiểu thư, buổi trưa có người thấy được Văn tiểu thư cùng Đại thiếu gia ở chung một chỗ.*

Gia Hỷ tuy không cười nổi nhưng trong lòng có chút khoái trá. Hừ, Văn Nhượng Nhan cùng con trai duy nhất của Hàn thị tốt nhất nên nhất kiến chung tình yêu nhau đến chết đi sống lại mới có thể khiến Hàn thị tức chết.

Gia Hỷ khoan khoái uống hợp trà:

- *Còn gì nữa không?*

Bối Lan cắn môi, lúc sau mới đáp:

- *Tiểu thư, em có chuyện này, không phải em nghị luận chủ tử nhưng hôm trước, khi người chuẩn bị vào cung. Nhị tiểu thư cùng Đại phu nhân nói chuyện, em vô tình nghe được. Họ muốn...*

Gia Hỷ biết rõ đây là chuyện nghiêm trọng, nếu không Bối Lan chẳng ập ứng như vậy, tâm trí nàng trở nên căng thẳng:

- *Em nói đi.*

Bối Lan thuật lại toàn bộ nội dung nghe được, cả việc Hàn thị cùng Phùng Gia Hào muốn để Huy Quận công đoạt thân Gia Hỷ. Khiến nàng không thể trở mình, buộc phải đến Quận công phủ làm thiếp.

Gia Hỷ không bắt ngờ, Hàn thị làm sao có thể dâng com đến miệng nàng, để nàng làm bình thê? Chỉ có mơ. Thất thân trước khi nạp vào, đến hạ thiếp cũng không bằng. Còn không phải qua đó để Châu Dư Lộ dễ dàng cười cồ. Hàn thị tính toán thật tốt a. Huy Quận công cường bức nàng. Hoàng thượng chắc chắn sẽ đền bù, nhưng là đền bù với Phùng phủ, với phụ thân nàng Phùng Triều. Chính là đền bù cho Phùng Gia Hào. Không phải cho kẻ bị vấy bẩn như nàng.

Vĩnh Đan vén rèm đi vào, tay nàng bê một khay gỗ:

- *Tiểu thư, đây là Nhị phu nhân đưa hạ nhân đem sang. Tiểu thư mau ăn cho nóng.*

Súp yến sào bách hoa*? Món này của Nhị phòng có quá trân quý không? Phần lượng yến sào của Nhị phòng không nhiều, cả năm nay Nhị lão gia còn chưa được nhậm chức, không có lương bổng. Nhị phu nhân có phải đã rất tốt với nàng

Gia Hỷ đón lấy bát sứ, thông thả ăn hết, dù tình cảnh có thế nào nàng cũng không phụ kiếp này sống lại. Bình đến thì tướng chặn, không nên quá bi quan mà thương thân.

Gia Hỷ suy nghĩ trong đầu, nên tặng chút gì có giá trị thực tế cho Nhị phòng. Dù sao bên đó có một di nương vừa hạ sinh em bé đúng lúc nàng đi Mĩ Châu, khi về vì nhiều việc mà quên mất:

- *Lấy một khóa trường mệnh đúc bạc đưa đến chỗ Nhị phu nhân, đưa nhỏ là thứ xuất không nên quá trang trọng, lại thêm một tượng song mã bằng vàng đi.***

Vĩnh Đan gật đầu, ở phủ này người từng tốt với chủ nhân nàng chỉ có Tam tiểu thư cùng Tam thiếu gia, nay là Nhị phu nhân, giữa con hoạn nạn không bỏ đá xuống giếng lại còn lo lắng an ủi. Không hậu tạ chính là thiếu xót:

- *Tiểu thư, lão gia hôm nay đi cùng Phủ Doãn đại nhân có việc công. Qua giờ com chiều mới hồi phủ. Sau đó sẽ đến thư phòng. Nó tí đã hăm canh gà theo khẩu vị lão gia. Đợi đến khi đó chắc chắn vừa kịp lúc.*

Gia Hỷ mỉm cười, Vĩnh Đan cũng không tệ, nhắc đến canh gà liền biết ngay hăm cho Đại lão gia. Có tí nữ như vậy cũng thật tốt.

- *Bối Lan em pha nước tắm giúp ta đi, rồi ra ngoài công đợi phụ thân vừa về thì báo ta biết!*

Gia Hỷ ngâm mình trong nước ấm, chỉ cần không để Hàn thị danh chính ngôn thuận gả nàng đi thì tự khắc những âm mưu quỷ kế kia nàng sẽ cố gắng mà an bài thỏa đáng.

Sau giờ com, bên viện Hàn thị đèn đuốc sáng rõ. Từ ngày Tú Hồng có thai, Đại lão gia cũng chỉ nghỉ ngơi bên phòng Hàn thị. Bây giờ còn quá sớm. Hàn thị nhân nhả ăn trái cây cuối mùa thôn trang vừa đưa về.

Phùng Gia Hào vén váy đi vào:

- *Nương, Phùng Gia Hỷ nàng ta đến thư phòng! Nương không biết sao?*

Hàn thị hỏi hột:

- *Thì sao? Nó có thể gây ra cái gì, mẫu thân đã gửi bài thiếp tạ lỗi Huy Quận công, ngày mai sẽ sang bên đó. Chỉ cần Quận công lên tiếng muốn nạp nó vào, thì lão gia còn không đồng ý?*

Phùng Gia Hào vẫn không cho là đúng, lắc đầu quầy quậy:

- *Nương! Không nên xem thường nàng ta. Tranh chấp với Quận công trước đại diện Hoàng thượng nàng ta còn có thể làm, huống hồ gì là sự chuyển phụ thân?*

Hàn thị tức rè nhìn đám vô trái cây trong đĩa:

- *Đến khi nó thất tiết thì phụ thân con khắc tống cổ đi.*

Phùng Gia Hào nhìn trời chuyển gió ào ạt, mỉm cười:

- *Gần tết trời tuyết mai cũng nở, năm nào phủ chúng ta cũng làm tư hội. Năm nay cũng không nên thiếu a!*

Hàn thị vuốt vuốt tóc Phùng Gia Hào gạt đầu, được nửa canh giờ thì Đại lão gia đến. Phùng Gia Hào núng nịu một hồi cũng quay về phòng.

Đại lão gia cỡi áo khoác ngoài, tâm trạng không thoải mái lắm. Hàn thị đẩy lòng khó chịu nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ:

- *Thiếp có hầm ít canh gà, chàng đừng qua cho nóng?*

Đại lão gia lắc đầu:

- *Không ăn! Hy nhi khi này đã đưa qua rồi!*

Hàn thị cụt hứng, liếc mắt nhanh dò đoán tâm ý:

- *Lão gia không vui?*

Đại lão gia ngồi xuống giường, vẻ mặt vẫn dăm dăm:

- *Nàng là mẫu thân kiểu gì? Hy nhi không phải từ bụng nàng chui ra nhưng cũng là đích trưởng nữ, là Huyền chúa, nàng lại muốn đưa con đi làm thiếp?*

Hàn thị cúi mặt xuống, điệu bộ tỏ ra ủy khuất vô cùng:

- *Là Đại tì nhi còn nhỏ không phân biệt được, thiếp lo lắng cho nó mới nghĩ đến đường đó, Huy Quận công thương yêu nó, nó sẽ không chịu thiệt thòi đi! Quận công là người Thái tử, sau này trở quân lên ngôi nếu trở thành Vương thi Đại tì nhi chính là Trắc phi đây.*

Đại lão gia càng nghe càng chối tai:

- *Không được! Chuyện này tuyệt đối không được! Một cái Tù tì nhi là quá đủ rồi!*

Hàn thị lau nước mắt ngồi ra một góc:

- *Lão gia làm sao lại cho rằng không được? Bây giờ Đại tì nhi đến Huy Quận công cũng đắc tội, Hoàng thượng cũng lên mặt, ai dám rước nó?*

Đại lão gia hừ lạnh:

- *Đàn bà thì biết gì? Đưa hai đứa con làm thiếp, không sợ thiên hạ dìm chết ta là bán nữ nhi cầu phú quý hay sao? Nàng ngu lắm, Thịnh Vương với Thái tử là hai cực đối địch. Nàng đưa hai đứa gả đi hai nơi có phải muốn ta ở giữa chịu chết hay không? Thái tử lên ngôi cũng sẽ không tin dùng kẻ hai lòng. Nàng nhìn Vương Kỳ Hân đi, là nhà mẹ Vương Hoàng Hậu đấy? Bây giờ đến một chức nhân quan cũng không có? Cái Hân tước đó ngoài hư vinh cũng chỉ có hư vinh!*

Hàn thị nghe qua không hiểu lắm, vẫn cho là không phải, cái gì mà bán nữ nhi cầu vinh? Dù sao cũng không phải nữ nhi bán thân. Cái gì mà hai lòng hay bất trung, trung là trung với Hoàng thượng, gả nữ nhi cho con cái Hoàng thượng có gì bất trung. Hàn thị xoay người đi ngủ. Nếu Phùng Triều không đồng ý, Hàn thị đành phải dùng hạ sách. Hàn thị lăm nhăm:

- *Êm xuôi gà đi không chịu, đã muốn nháo ta sẽ cho người biết thế nào là xấu hổ!*

* Súp tổ yến bách hoa:

**

Khóa trường mệnh đức bạc:

Tượng song mã vàng ròng

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Gieo Gió Gặt Bão

Qua một đêm ngủ, không hiểu vì sao Gia Hỷ lại bị sốt, người nàng lạnh toát, thân thể ê ẩm, đắp bao nhiêu chăn cũng không đủ.

Gia Hỷ gõ gõ tay xuống thành giường, Vịnh Đan vội vàng đi đến:

- Tiểu thư tỉnh rồi!

Cổ họng Gia Hỷ đau rất, nặng nề oái:

- Gọi đại phu đi!

Vịnh Đan đang loay hoay châm đèn, sắc trời vẫn tối, đã cuối tháng chín, gió rét từng cơn ủa về. Nghe chủ nhân nói vậy, nàng liền đưa tay lên người Gia Hỷ:

- Tiểu thư, sao lại nóng thế này? Bối Lan, Bối Lan...

Trong viện tự nhiên rồi thành một đoàn.

Vốn thân thể Gia Hỷ từ nhỏ đã không được chăm sóc từ tế, nên rất dễ ốm đau, lại thêm hai năm trước rơi xuống hồ sen để lại di chứng. Đêm qua nàng đứng trước thư phòng đại lão gia, đầu đông gió lớn nên không cẩn thận bị nhiễm phong hàn.

Gia Hỷ ốm, Lữ Mộng Oánh liền đến thăm. Mà Văn Nhược Nhan ở trong viện nàng càng không thể giả ngơ. Bối thể thoáng chốc phòng nàng trở nên ồn ào náo nhiệt.

Muốn thanh tĩnh tĩnh dưỡng cũng không xong.

Văn Nhược Nhan cùng Lữ Mộng Oánh trò chuyện ít có vẻ ngại ngùng, cũng là thứ xuất thân phận không cao, cho nên không cần giữ ý quá nhiều như khi trò chuyện cùng Gia Hỷ.

Lữ Mộng Oánh ngồi trên ghế thấp cạnh giường, nàng ta thêu một chiếc yếm, loại chuyện này vốn không nên làm trước người khác. Nhưng Lữ Mộng Oánh ở cùng Gia Hỷ đã quen, thường không kiêng kị gì:

- *Biểu tì, tì bị ốm thật sự đáng tiếc a!*

Gia Hỷ nhón mấy miếng mứt mơ trên bàn, lắc đầu:

- *Bị ốm hiển nhiên là không tốt, đâu cần muối nhắc nhở.*

Lữ Mộng Oánh bỏ kim thêu vào rổ, bĩu môi:

- *Tì không biết chứ Đại Công chúa sắp hồi kinh, mấy hôm nay trên đường linh trắng đã đi đẹp đường dọn chợ. Nghe nói Đại Công chúa quay về rất long trọng.*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Có gì lạ, Công chúa ba năm lần hiếu đến bây giờ quay về vừa kịp Thịnh Vương cùng Thành Hầu tổ chức đại hôn.*

Đại Công chúa là nữ nhi của Hoa Quý Tẩn, nàng ta sinh ra trong trận địa long lật người (động đất) được chính Hoàng thượng trong nguy nan ôm mẫu phi nàng giúp sinh nở. Vì vậy, cho nên dù trừ quân khi đó chưa lập, Hoàng thượng vẫn sắc phong nàng thành Hoàng Nhất Trưởng Công chúa, mặc dù trước vị này chỉ được phong cho Hoàng tì cùng mẹ với Tân Đế sau này. Nghĩa là dù bất kì ai lên ngôi cũng không ảnh hưởng đến địa vị của nàng ta.

Sau khi Thái Hậu và Vương Hoàng hậu cùng qua đời. Đại Công chúa cầu xin đến Tông Tự ăn chay niệm phật ba năm. Bây giờ thời gian đã quá ba năm, nàng ta vinh quang hồi kinh. Đây là đại hi sự, Hoàng thượng ắt hẳn không để trường nữ thiết thời nên hạ lệnh đón người cực kì long trọng.

Lữ Mộng Oánh cười khúc khích:

- *Chưa đâu, biểu tì bị ốm, không dự yến đón Công chúa được a!*

Gia Hỷ mỉm cười, Lữ Mộng Oánh biết nàng nhiễm bệnh không thể diện thánh, bản tính nàng ta lại ham vui, lần này có lẽ muốn cùng nàng đi xem Công chúa hồi cung.

Gia Hỷ tựa người sâu vào gối mềm

- *Ta nghĩ nên đặt bàn ở cao lâu nào đó, thuận tiện ăn uống xem nào nhiệt...*

Lữ Mộng Oánh đổi mắt lên lấp lánh:

- *Muội làm ngay, làm ngay!*

Gia Hỷ xì một tiếng:

- *Ham chơi là giới! Gọi thêm Điển Dung.*

Nàng lại nhìn sang Văn Nhượng Nhan:

- *Hôm ấy Văn tì cũng nên đi, đến kinh thành lâu như vậy rồi cuộc chi ở trong phủ.*

Trong kinh thành rộn rịp không xuể, một là Thịnh Vương chuẩn bị đại hôn, hai là Đại Công chúa hồi cung. Đều là những việc Hoàng thượng tham dự, nên phải đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Đất phong của Thịnh Vương rất gần kinh thành, nên dù sắp đại hôn Hoàng thượng vẫn hạ lệnh Thịnh Vương đi đón Đại Công chúa. Chuyện này không có gì lạ, vốn dĩ nên là Thành Hầu, nhưng hẳn lại cách kinh thành hai tháng đi đường. Hôn sự hẳn cũng sắp đến, thế nên Hoàng thượng không để hẳn tới.

Thịnh Vương tuy là Hoàng huynh của Đại Công chúa nhưng Vạn Quý phi và Hoa Quý Tẩn chi hận không giết chết người kia, việc đưa đón này với người ngoài là vô cùng vinh hiển nhưng với người trong cuộc cũng chỉ như trò hề.

Thảm thoát đã đến ngày Đại Công chúa hồi cung. Từ sáng Gia Hỷ đã cùng Lữ Mộng Oánh, Phùng Điển Dung và Văn Nhượng Nhan đến một tư lầu. Bàn trà đặt cạnh ban công hướng xuống đường lớn, nơi xe ngựa Đại Công chúa đi qua. Vô cùng thuận tiện xem nào nhiệt. Tuy đây không phải nhà gian kín đáo nhưng cũng có bình phong ngăn giữa các bàn, coi như có chút riêng tư.

Đoàn ngựa xe dài trăm dặm, vòng lộng có hoa ngọc trời, tiếng trống thùng thùng trang nghiêm. Xa giá Công chúa đi đến đầu, cung nữ đi trước rải hoa đến đó, vào trong đại lộ kinh kì, thăm đó trái từ cổng thành đến Hoàng cung.

Thịnh Vương cười ngửa o thẳng yên vàng dây cương kim tuyến, trên người một bộ kim giáp rực rỡ lóa mắt. Hắn đi nghênh ngang trước xe ngựa Đại Công chúa, lòng giễu cợt. Cái gì mà đón Hoàng muội hồi kinh. Hắn với vị muội muội này có thể hòa hợp sao. Nếu mấy năm trước nàng ta không nhanh trí vào Tông Tự, thì mẫu phi hẳn đã không để nàng ta sống đến bây giờ. Phụ hoàng cho hắn đón nàng ta quay về, có phải là trêu ngươi không.

Thịnh Vương lơ đãng ngược mắt lên các tư lầu xung quanh đại lộ, nam nhân nhìn hắn hoặc hăm mộ hoặc đổ kị, nữ nhân hoặc say mê hoặc then thùng. Thịnh Vương hơi nhíech mép, ánh mắt đột nhiên bị thu hút bởi một thân ảnh quen thuộc. Nàng mặc xiêm y trắng đơn giản, bên ngoài choàng áo mỏng cổ viên lông. Chỉ thế thôi. Mớ tóc dài đen của nàng bị gió thổi tung bay trên nền trời xám nhạt.

Thịnh Vương mỉm cười, đưa tay đang cầm bảo kiếm về phía nàng. Ánh thép loang loáng lóa mắt.

Lữ Mộng Oánh huých tay Gia Hỷ, giọng nói có chút ghen tị:

- *Vương gia nhìn tí kia!*

Gia Hỷ hướng ánh mắt xuống, nàng lấy quạt ngọc che khuôn miệng hơi nhíech lên, bĩu môi quay vào trong.

Thịnh Vương hạ tay xuống, lắc đầu, nữ nhân trong thiên hạ nhìn hắn không chút ấn tượng cũng chỉ có nàng mà thôi.

Thịnh Vương thúc ngựa gấp gấp, đoàn người nhanh chóng hồi cung.

Đại công chúa đang nhắm mắt dưỡng thần trong xe, chợt thấy tốc độ di chuyển có sự khác biệt, nàng đưa bộ móng sơn lên tá áo vàng kim trang trọng, hơi nhượng chân mây dài mảnh:

- *Chuyện gì thế?*

Kỷ Tử - cung nữ thiếp thân Đại Công chúa nghe chủ nhân tình giắc liền vội vàng thuật lại. Đại Công chúa hơi cau mi tâm, sau dần ra nhẹ nhàng, đôi môi vẽ một nụ cười:

- *Hoàng huynh tự cao tự đại lại bị nữ nhân ngoại môn lật mặt ngơ? Điều tra xem nàng ta là ai. Làm người hẳn có điểm yếu, của Đông thị chính là Thịnh Vương. Vậy còn của Thịnh Vương? Bàn Công chúa không tin hẳn không có điểm yếu!*

Đại Công chúa không như mẫu phi Hoa Quý Tẩn, nàng tâm cơ càn khôn hơn rất nhiều, cuộc chiến Đế vị chỉ mới vừa nhen nhóm, nàng quay về thời điểm này là thích hợp nhất.

Kỷ Tử tuân mệnh chủ nhân:

- *Vâng!*

Trên tư lầu, mấy người Lữ Mộng Oánh, Phùng Điển Dung cùng Văn Nhượng Nhan đều quay vào, đoán xe đã đi xa. Lữ Mộng Oánh nuốt tức:

- *Thịnh Vương tốt đẹp như vậy lại sắp có Vương phi, cả kinh thành nữ nhân sẽ tiếc muối đến thương tâm liệt phế!*

Gia Hỷ phì cười, Phùng Điển Dung bĩu môi:

- *Nếu không có Vương phi cũng không đến lượt chúng ta đâu!*

Lữ Mộng Oánh liếc mắt:

- *Chẳng phải Phùng Tú Mĩ được gả vào Hạ gia Bá phủ hay sao?*

Phùng Điển Dung cười cợt:

- *Hạ gia có thể so với Hoàng thượng sao? Thịnh Vương là chân chính Hoàng tử đấy!*

Văn Nhượng Nhan im hơi lặng tiếng từ đầu đột nhiên cảm khái:

- *Thật ra nếu như Vương gia yêu thương người thật lòng, nguyện một đời chỉ có một mình người trong tim, thì người sợ gì Vương phi?*

Gia Hỷ nhìn sâu vào mắt Văn Nhượng Nhan, nguyện một đời yêu chỉ mình người? Lời này nam nhi nào cũng có thể nói chỉ là nữ tử có nghe cũng không thể tin. Huống hồ Hoàng tộc, quan trọng nhất chính là Hoàng quyền. Còn chuyện nam nữ, thật

sự không tồn tại.

Tựa như Thành Hầu cười Hiên Liên Từ Tâm, Thịnh Vương cười Vận Minh Huyền chúa hay Huy Quận công cùng Châu gia Quận chúa, nếu không phải tính toán chắc chắn là ép buộc. Là Hoàng tử sinh trưởng trong Hoàng tộc, có thể hưởng thụ những thứ người thường không cảm nhận được thì cũng phải chịu đựng những điều không ai chịu đựng nổi.

Lữ Mộng Oánh thấy Gia Hỷ suy tư thì lay lay năng:

- Biểu tì, ngày xưa tì rất thích Trường Thịnh ca ca mà...

Gia Hỷ nhủ mảy, giọng nghiêm khắc:

- Từ nay về sau không được nhắc đến chuyện này. Ta cùng biểu ca chỉ là chút tình cảm huynh muội. Không như muội nói. Đừng để ảnh hưởng đến khuê danh của ta!

Tiếng nói lạnh lạnh của nữ nhân dừng lại

- Nếu để ý đến khuê danh đã không ra ngoài cùng thứ xuất hèn hạ!

Gia Hỷ ngược mắt lên, người đứng đó một thân lụa hồng tha thướt trang điểm đậm nét chính là Vận Minh Huyền chúa. Gia Hỷ cũng không đứng dậy, quạt ngọc vẫn che nửa mặt:

- A! Vận Minh Huyền chúa cũng rành rồi đi xem Đại Công chúa hỏi cung ư?

Vận Minh Huyền chúa hừ một cái, đám người Phùng Uyển Dung sau khi hành lễ thì đứng dạt sang một bên.

Vận Minh Huyền chúa vận vạt khăn tay:

- Người còn biết ta là Vận Minh Huyền chúa?

Vốn dĩ Gia Hỷ và năng ta không có quan hệ không có oán hận, nếu có cũng chỉ là chuyện Phùng Gia Hòa, tuyệt không liên quan đến Gia Hỷ năng. Hôm nay chạy đến trước mặt năng gây họa, đây là sao?

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- Người có ý gì?

Vận Minh Huyền chúa gằn giọng:

- Phùng Gia Hỷ, người đừng nghĩ đến chuyện câu dẫn Vương gia! Vừa rồi người dám dụ dỗ chàng?

Gia Hỷ bật cười:

- Vương gia? Vương gia người nói là ai?

Vận Minh Huyền chúa quay tay hất cả bàn trà xuống đất, ấm chén rơi vãi vỡ toang. Mấy gian bên cạnh thấy ồn ào liền chú ý. Biết có người nhìn vào, Vận Minh Huyền chúa càng nói càng hăng hái:

- Đồ hạ tiện nhà người, tì muội nhà người chỉ được cái câu dẫn người khác, hết một cái lại đến một cái muốn bỏ lên người Vương gia. Ta nói cho người biết, ta là được Hoàng thượng tứ hôn, người muốn bước chân vào Thịnh Vương phủ phải quý xuống mà kính trà cho ta!

Gia Hỷ bỏ quạt ra khỏi mặt, làn da mịn màng như đồ sứ thượng hạng, đôi mắt xanh trong, bởi vì đang bị ốm mà có chút yếu đuối đầm đạm. Khuôn miệng năng nhếch lên:

- Người nói ai vừa rồi câu dẫn Vương gia? Ta còn chưa uống hết trà người đã đến quấy rối! Sắp đến đại hôn của người không ngoan ngoãn ở khuê phòng thêu giá y, ra ngoài gây sự làm gì?

Xung quanh ồn ào lên, nữ nhi trước đại hôn không được ra ngoài, phải ở trong khuê phòng. Hôm nay chỉ các ngày rước dâu có ba, bốn hôm, Vận Minh Huyền chúa ra ngoài đã vô cùng ảnh hưởng thanh danh, lại còn dám đến từ lâu gây ồn ào ghen tuông thì thật sự quá quắt.

Vận Minh Huyền chúa thấy người người chỉ trò mình tâm trạng liền trở nên vô cùng không tốt. Năng vốn xưa cần phụ mẫu được ra ngoài xem náo nhiệt. Chủ yếu để gặp được Thịnh Vương. Mẫu thân lại không đồng ý, cho rằng nữ nhi sắp xuất giá không được ra ngoài.

Nào ngờ đến giữa buổi tì nữ năng lại báo rằng Thịnh Vương giữa muốn vận người xem giờ tay chào hỏi Phùng Gia Hỷ. Bởi thế Vận Minh Huyền chúa bằng mọi cách trốn khỏi phủ ra ngoài tìm Phùng Gia Hỷ tính sổ. Cả nọ mới nọ cũ với Phùng gia, hết một Phùng Gia Hòa lại đến một Phùng Gia Hỷ làm năng như phát điên lên được.

Vận Minh Huyền chúa sẵn sẵn:

- Là người! Đồ hạ tiện nhà người! Đồ cỏ mương sinh ra không có mương dạy dỗ!

Gia Hỷ mím môi, vung tay tát thẳng vào gương mặt đang phùng phùng tức giận của Vận Minh Huyền chúa. Cái tát đau điếng, in năm ngón tay thành vết dài sưng húp như đầu heo.

Vận Minh Huyền chúa ôm mặt tu tu khóc, lao đến Gia Hỷ, chỉ là vì bên Gia Hỷ có bốn tiểu thư ra ngoài nên hạ nhân đông hơn, khiến Vận Minh Huyền chúa không tiếp cận được.

Vận Minh Huyền chúa vừa la vừa khóc:

- Người dám đánh ta? Muội muội người là đồ thứ xuất hạ tiện, người không có mẫu thân dạy dỗ cũng hạ tiện như à ta thôi!

Gia Hỷ hừ lạnh:

- Người ăn nói cần thận, nếu nhắc đến mẫu thân ta một lần nữa, thì không chỉ một bạt tai đâu!

Từ bên ngoài, có tiếng lạnh lạnh:

- Tham kiến Vận Minh Huyền chúa, Thục Trình Huyền chúa! Nó tì là Hồ Phách bên Diên Hi cung nhận lệnh của Quý phi nương nương mời Vận Minh Huyền chúa hỏi phủ!

Gia Hỷ tựa tiểu phi tiểu:

- Hồ Phách có cô, Vận Minh Huyền chúa ở đây cũng đã lâu, cô cô cũng nên đưa năng hỏi phủ rồi!

Vận Minh Huyền chúa thấy Hồ Phách đến liền ôm lấy tay năng ta:

- Hồ Phách, người phải nói nương nương đòi lại công bằng cho ta! Á ta dám đánh ta! Ta là con dâu của nương nương, đánh ta chính là đánh nương nương!

Hồ Phách nhủ mảy, Vận Minh Huyền chúa đứng là cả giận mắt khôn. Bình sinh Vạn Quý phi ghét nhất kẻ nào nhục mạ thứ xuất, bởi Vạn Quý phi xuất thân cũng chính là thứ xuất. Hôm nay, ngoài miệng thị thứ xuất, Vận Minh Huyền chúa trốn khỏi phủ đã ảnh hưởng vô cùng lớn đến thanh danh Thịnh Vương cũng như thanh danh Hoàng gia, có một con dâu như vậy, Vạn Quý phi không tức chết mới lạ.

Hồ Phách lạnh nhạt:

- Vận Minh Huyền chúa, người là con dâu của Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương, người cần thận lời nói.

Vạn Quý phi có là Quý phi cũng chỉ là thiếp thất. Con của thiếp thất cũng là con của chính thể. Vận Minh Huyền chúa nói như thế không phải nhận Vạn Quý phi là Hoàng hậu? Đây là tội đại bất kính.

Vận Minh Huyền chúa biết bản thân lỡ lời liền im lặng theo Hồ Phách quay về. Hồ Phách nhìn kĩ Gia Hỷ một giây, mới hành lễ:

- Nó tì đi trước!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Tân Phòng Chiếu Thân

Thịnh Vương đang ngồi trong Ngự Thư phòng cùng Hoàng thượng, hần là đưa con được thương yêu nhất nên thỉnh thoảng giúp Hoàng thượng đọc tấu số thỉnh an sức khỏe. Tấu số này vô hại, hoặc là hỏi thăm suông, hoặc có thêm quà biếu chủ yếu là đặc sản ngoài kinh thành.

Thịnh Vương đang chăm chú thì bật cười, Hoàng thượng cũng dừng bút:

- *Có gì thú vị?*

Thịnh Vương uống một ngụm trà:

- *Phụ hoàng, Tri Châu Nam Châu viết ba sớ thỉnh an trong một tháng, mỗi sớ cuối cùng đều hỏi có được phép đến kinh thành dự hôn lễ nhi thần không?*

Hoàng thượng lắc đầu:

- *Hần tuổi cao, không cho đi, hơn nữa cũng chỉ còn năm ngày, có đi cũng không kịp!*

Thịnh Vương gật gật đầu lấy chu sa phê vào. Loại chuyện này khiến hần có cảm giác vô cùng tự hào, vô cùng có thành tựu. Thái tử có thể giúp Hoàng thượng phê chương duyệt tấu, hần cũng vậy.

Bên ngoài sảnh, Quang Từ Công công tiến vào bẩm báo:

- *Hoàng thượng, Vương gia, cung nữ của Quý phi nương nương xin cầu kiến.*

Thịnh Vương cau mày, trời đã tối, mẫu phi hần là muốn gì. Hoàng thượng phát tay:

- *Để vào.*

Hồ Phách chậm rãi quỳ xuống, đường hoàng hành lễ xong mới nói:

- *Bẩm Vương gia, nương nương có việc dận dò người.*

Hoàng thượng tiếp tục cúi mặt xuống mở tấu sớ:

- *Nếu mẫu phi dận dò riêng con thì cái ra ngoài.*

Thịnh Vương cười cười, mẫu phi hần đưa người đến tận đây chính là muốn Phụ hoàng hần nghe được:

- *Người cái nói ở đây, không có gì phải ngại!*

Hồ Phách tâm tư linh động, liền đứng lên khụy chân một chút:

- *Vâng! Hôm nay Vận Minh Huyện chúa ra ngoài gây sự, may mắn nương nương có triệu nữ quyến vào cung nên biết được, liền cho người tìm Huyện chúa đưa về. Chi là...*

Thịnh Vương chán ghét trong lòng, cưới một Vương phi vô phép vô tắc như thế, đúng là bôi xấu:

- *Chi là thế nào?*

Hồ Phách hít một hơi:

- *Vận Minh Huyện chúa sau khi hỏi phủ đã khóc lóc, đòi gặp bằng được Vương gia, đang nháo ầm ĩ, người của Bạch gia Bá phủ từ chiều đã cầu nương nương mời Vương gia đến.*

Thịnh Vương hừ lạnh, nhưng trước mặt Hoàng thượng hần không nên có biểu hiện thái quá, chỉ nhàn nhạt nói:

- *Bản Vương biết rồi, ngày mai, bản Vương sẽ sang bên đó thăm nàng. Người bẩm lại mẫu phi để người đừng lo lắng. Bản Vương sẽ thu xếp, có lẽ lâu ngày không được ra ngoài khiến nàng có chút khó chịu mà thôi!*

Hồ Phách hành lễ lui ra. Hoàng thượng gác bút, không viết nữa. Thịnh Vương nhìn nét mặt Hoàng thượng cũng biết lời nói vừa rồi có chút tác động. Hôn sự là Hoàng thượng ban, tân nương chưa vào cửa đã nháo với mẫu phi và trượng phu. Còn ra điều kiện đòi gặp người. Chưa đành đâu đã chạy ra ngoài bôi xấu. Thật không xứng là con dâu Hoàng gia

Hoàng thượng vờn vai đi lại, hồi sau mới nói:

- *Con không cần đi Bạch phủ. Trẫm sẽ gọi riêng phụ thân Vận Minh khiển trách. Khuya rồi, con cũng về nghỉ ngơi. Từ mai ở ngoài phủ chuẩn bị hôn sự, không cần phụ giúp Trẫm nữa. Cũng sắp xếp phủ đệ bên đất phong đi, sau hôn lễ thì quay về.*

Thịnh Vương chấp tay:

- *Phụ Hoàng cần trọng sức khỏe, cũng nên nghỉ ngơi sớm!*

Thịnh Vương khép nhẹ cửa Ngự thư phòng, cần trọng dận dò Quang Từ công công hầu hạ, sau mới hỏi phủ. Hần ngồi trong xe ngựa, Lữ Định Ân cũng bên trong đang báo cáo tình hình.

Thịnh Vương ưỡn oai:

- *Vẫn êm xui hết chứ?*

- *Bẩm Vương gia, không có gì đáng ngại, binh sĩ đều được chia thành từng tốp nhỏ ở các thôn trang tập luyện, sẽ không ai nghỉ ngơi gì.*

Thịnh Vương tựa vào thành xe, ánh trăng phản phát qua ô cửa sổ sáng xanh, gió lạnh đầu đông làm người hần gần như tê cứng:

- *Biểu muội người...nàng thường ngày thích nghe khúc nhạc gì?*

Lữ Định Ân mím chặt môi, rất lâu sau vẫn không nói được gì. Thịnh Vương thật sự có tâm tư với Phùng Gia Hỷ. Thật nực cười, trước khi đi theo Thịnh Vương, hần chưa bao giờ để tâm đến nàng, chỉ mong muốn công thành danh toại, cưới một tiểu thư xuất thân Hoàng tộc, an nhàn vinh hoa phú quý, vực lại Lữ gia đang trên đà suy sụp. Thế nhưng sau khi phò tá Thịnh Vương, hần không ngờ nàng được phong thành Huyện chúa, lại trở nên vô cùng xinh đẹp, đào diễm các vị Hoàng tử. Một người như nàng, nếu là thế tử hần, có phải vô cùng thể diện không.

Thịnh Vương thấy Lữ Định Ân trầm mặc thì bật cười:

- *Người cũng thích nàng?*

Lữ Định Ân gạt mình, lấp bắp:

- *Thuộc hạ, không!*

Thịnh Vương nhắc chén trà lên, gió thổi tung rèm xe, ánh trăng chiếu vào gương mặt hần mơ hồ thoát tục. Nụ cười kiêu ngạo của hần nở trên khuôn miệng nhạo báng:

- *Người không xứng!*

Xe ngựa không về Thịnh Vương phủ mà một mạch đi đến đoạn tường phía bên hông Phùng gia, dừng trong con hẻm nhỏ, Thịnh Vương xoa hai bàn tay vào nhau, chោáng áo bảo tím sẫm viền lông cáo đen ngồi trước đầu xe, qua mấy ô hoa gạch, có thể nhìn thấy Phùng phủ im lìm, chỉ có đèn lồng đỏ đung đưa trong gió. Thịnh Vương nghe trong lòng cồn cào lên, vì cái gì chứ? Nữ nhân hần không thiếu, vậy mà có thể giữ đêm đến trước nhà mỹ nhân tương tư như vậy.

Thịnh Vương xoay người vào trong:

- *Hồi phủ!*

Phùng Gia Hỷ vẫn chưa ngủ, nàng còn phải kiểm tra sổ sách từ cửa hàng thôn trang, dù gì cũng sắp đến giai đoạn cuối năm bận rộn.

Triệu Từ Đoạn mở nhẹ cửa sổ nhìn qua tường thành:

- *Hần về rồi!*

Gia Hỷ buông bút, xoay xoay cổ tay mời như:

- *Sợ thật! Hần chân chính là Vương gia, có cần lên lút rình rập nữ nhi không?*

Triệu Từ Đoạn buông rèm xuống, cười cười:

- *Hắn đường đường chính chính đến đây đây chứ! Là nàng thích gây họa!*

Gia Hỷ ngồi thừ ra một lúc, sau cùng gấp hết giấy tờ lại:

- *Đây là sổ sách đã làm lại, không ai có thể phát hiện ra. Hầu gia ngày càng tiêu tốn nhiều bạc, kho gạo nhập về có bán hết được đâu!*

Dù sao trước khi xuyên qua nàng cũng đã từng làm kế toán, loại chuyện này nàng rõ ràng hơn ai hết.

Triệu Từ Đoạn lật lật vài trang giấy, nét chữ Gia Hỷ nhỏ nhắn quy cách, trông hoa mỹ mà phóng khoáng. Hắn mỉm cười:

- *Chữ cũng như người!*

Gia Hỷ không trả lời, chỉ hừ một tiếng. Triệu Từ Đoạn nhét sổ vào ngực áo:

- *Nàng cũng đừng lo lắng quá, Hầu gia tự có tính toán.*

Gia Hỷ mở cửa sổ, gió lùa vào lạnh buốt. Triệu Từ Đoạn nhìn hơi thở nàng trắng muốt như khói, lòng mềm yếu đi hẳn, cuối cùng cũng phi thân biến mất trong đêm đen.

Mùng năm tháng mười, Thịnh Vương cùng Vận Minh Huyện chúa tổ chức hôn lễ. Kiệu hoa tấn nương cùng mấy trăm rương hồi môn đồ thắm đi dọc đường lớn kinh thành về Thịnh Vương phủ. Hoàng thượng cùng Vạn Quý phi và Tứ phi Hoàng cung đều đến chúc mừng. Thịnh Vương phủ bày ăn kén một con đường phía trước, trong ba ngày dài khách qua đường, dân chúng có thể tới đó ăn uống thoải mái từ sáng sớm đến tối mịt.

Gia Hỷ nằm trên tháp dài, nghe Lữ Mộng Oánh kể chuyện. Nhìn ánh mắt Lữ Mộng Oánh say mê, Gia Hỷ cười nhạt:

- *Vẫn còn mấy Hoàng tử chưa định thân, muội cố gắng đi!*

Lữ Mộng Oánh mắt húng bâu môi. Vịnh Đan đem than bạc đặt thêm vào phòng mới cười:

- *Nếu không là chính thê thì vẫn có thể là trắc thất mà!*

Lữ Mộng Oánh hơi mỉm cười, Gia Hỷ vuốt vuốt tóc:

- *Từ muội vậy mà có phúc, Thịnh Vương cũng đã có Vương phi, nàng ta cũng chuẩn bị được nạp vào Vương phủ. Nếu may mắn hoài thai thì không là Trắc phi được cũng có thể là Phu nhân đi! Ra ngoài vẫn cao hơn nhiều chính thê quan viên s!*

Gia Hỷ giương một lưỡi câu ra, chỉ đợi Lữ Mộng Oánh mắc câu mà thôi. Lữ Mộng Oánh thì ham hư vinh, Gia Hỷ lại muốn thoát khỏi cái bẫy của Hàn thị và Huy Quận công. Coi như thành toán cho Lữ Mộng Oánh vậy.

Thịnh Vương phủ.

Vận Minh Huyện chúa ngồi trong tấn phòng, nàng chính thức đã là Vương phi, cùng Thịnh Vương anh tuấn xuất chúng kia bá thiên địa trở thành phu thê sống đến đầu bạc răng long.

Hồ Phách bước vào tấn phòng, hôm nay nàng là người ở lại lấy lạc hồng của Vận Minh Huyện chúa trình lên Vạn Quý phi, nàng đem một ít thức ăn đến:

- *Vương phi dùng chút cơm đi, Vương gia còn đang tiếp đãi khách nhân, sẽ rất trễ.*

Ti nữ Vận Minh Huyện chúa tiếp nhận khay gỗ lấy ra một bát cháo đưa đến. Vận Minh Huyện chúa không mở khăn hi, chậm rãi ăn lót dạ, quai thật nặng đã rất đói. Bấy giờ cũng khuya, những tiểu thư bầu bạn cũng đã ra về. Tiệc có lẽ sắp tàn, trong phòng ngoài ma ma ti nữ thì cũng chỉ có Hồ Phách. Hồ Phách cẩn trọng đặt một hộp gỗ khám vàng lên đầu giường, bên trong là khăn lụa trắng lưu giữ lạc hồng. Khi hành sự, tấn lang là người trải lên hoặc trước đó do ti nữ, ma ma bày biện.

Hồ Phách bước ra ngoài, phía xa hành lang đã thấy Thịnh Vương mặc hỷ phục được Lữ Định Ân diu đến tấn phòng. Hồ Phách tiến đến đỡ người:

- *Vương gia thật say quá, đã phiền Lữ công tử!*

Lữ Định Ân mỉm cười:

- *Hôm nay ngày vui, Vương gia uống hơi nhiều một chút. Cô có chăm sóc Vương gia, ta cáo từ!*

Thịnh Vương vào trong, người hầu biết ý đều lui ra ngoài. Hồ Phách cẩn trọng trải khăn lụa trắng lên giường rồi khép cửa lại. Giọng nói Thịnh Vương vang lên uy nghiêm:

- *Quay về phòng hết đi, không có lệnh bản Vương không ai được đến đây.*

Hồ Phách hơi giật mình, Thịnh Vương không say, chỉ là giả vờ. Hồ Phách phát tay tất cả hạ nhân lui ra đến hành lang đối diện tấn phòng. Toàn bộ rèm trong phòng được kéo lại, không thể thấy ánh sáng bên trong. Người hầu của Vận Minh Huyện chúa có chút lo lắng. Dù gì cũng là tấn hôn. Vận Minh Huyện chúa còn âm ức chuyện hôm trước, tính cách lại không khéo léo, chỉ sợ làm Vương gia nổi giận.

Vận Minh Huyện chúa ngồi yên trên giường, sau khi Vương gia đuổi người đi, tìm nàng đập thịnh thích. Tiếng còi áo choàng của Thịnh Vương càng khiến nàng bối rối. Rất lâu sau nàng mới nghe giọng hắn:

- *Bạch Cẩm Chúc, mở khăn hi ra đi!*

Vận Minh Huyện chúa thất kinh, khăn hi phải do phu quân vén lên chứ. Nàng cảm thấy bị xúc phạm, liền ngồi yên. Thịnh Vương cũng không để tâm, từ từ rót rượu trong bình ra, một hơi cạn sạch.

- *Bạch Cẩm Chúc, nếu nàng muốn ngồi đó thì cứ ở yên đó! Còn nếu muốn đến đây hẹp cần giao bôi thì mở khăn hi ra.*

Vận Minh Huyện chúa rom rớm nước mắt rút khăn hi xuống, nàng vuốt lại móng tóc hơi rối, chậm chạp ngồi xuống ghế:

- *Lăng Mặc! Chàng làm sao thế?*

Thịnh Vương cười lạnh, Lăng Mặc là tên tự của hắn, tiếp tục đưa chén rượu lên miệng:

- *Là ai dạy nàng đối cách xưng hô vậy? Bản Vương nhớ từ khi biết đến nàng. Nàng đều gọi bản Vương là Viên Thuyết ca ca?*

Vận Minh Huyện chúa cúi đầu, Thịnh Vương ôn nhu của thường ngày đâu rồi, hắn ngồi đây không giống trượng phu nàng trong tưởng tượng, thật sự không giống. Vận Minh Huyện chúa òa khóc:

- *Chàng làm sao vậy? Ta đã làm sai cái gì?*

Thịnh Vương lạnh bạc đứng dậy:

- *Bản Vương không yêu nàng, chưa bao giờ yêu nàng, bản Vương kinh tởm nàng! Được không?*

Vận Minh Huyện chúa sững sờ, nàng hơi lùi ra, hai tay ôm ngực, bộ dáng thảm thương:

- *Tại sao vậy? Sao đột nhiên chàng thay đổi? Tại sao? Trước kia chàng rất tốt với ta cơ mà? Chàng chưa bao giờ gọi ta xa lạ như vậy?*

Thịnh Vương cười gằn:

- *Bởi vì hôn sự này được chính Hoàng thượng ban, bản Vương không thể kháng chỉ, nên phải đối tốt với nàng, bây giờ nàng đã ở trong Vương phủ rồi, bản Vương cần gì làm thế nữa!*

Vận Minh Huyện chúa tựa người vào tường lạnh buốt. Hóa ra Thịnh Vương chưa bao giờ có ý với nàng, là nàng tự mình ảo tưởng:

- *Chàng có thể cùng Phùng Gia Hòa trên Linh Sơn tự nhưng lại không thể viên phòng cùng ta ở chính Vương phủ này?*

- *Bản Vương chán ghét nàng! Cung nữ trong phủ này tất cả là người của bản Vương, thêm một Phùng Gia Hòa thì đã sao? Nàng lấy tư cách gì để quản bản Vương?*

Thịnh Vương rót hết rượu vào miệng, vì sao chứ, xung quanh hắn có rất nhiều nữ nhân, nhưng nếu không phải là của mẫu phi thì chính là của phụ hoàng sắp xếp, nếu Phùng Gia Hòa không giả trang cung nữ hắn cũng đã chẳng đoạt thân nàng ta.

Thịnh Vương gục xuống bàn, miệng lầm nhảm:

- *Gia Hỷ!*

Vận Minh Huyện chúa khóc không thành tiếng, hấn chán ghét nàng vì nàng ghen tuông với Phùng Gia Hỷ. Nàng là chính thể, là Vương phi, được Hoàng thượng ban hôn, nàng phải mạnh mẽ, mạnh mẽ đối đầu.

Vận Minh Huyện chúa cắn môi, rút kim châm đâm lên ngón tay, máu từ từ nhỏ xuống khăn lụa bạch, thấm đầm đỏ tươi như hoa hồng. Nàng cúi hi phục, thối nển, một mình thao thức trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Nghinh Dâu - Nạp Thiếp

Sáng sớm, Bạch Cẩm Chúc trở dậy, đôi mắt nàng sưng húp, hai ngọn nến long phụng cháy đang dở, Thịnh Vương cũng đã rời đi. Bạch Cẩm Chúc khàn khàn giọng:

- *Người đâu!*

Tì nữ thiếp thân nàng là Mộng Phúc vội vàng vào:

- *Huyện chúa! Vương gia đã về thư phòng rồi. Người cũng sửa soạn chuẩn bị vào cung kính trà Quý phi nương nương.*

Bạch Cẩm Chúc nghiêm giọng:

- *Người vừa nói gì?*

Mộng Phúc hơi sợ hãi, nàng ta bối rối:

- *Là Vương gia đã quay về thư phòng...*

Bạch Cẩm Chúc dùng hết lực tức giận hắt chậu nước chuẩn bị rửa mặt lên người Mộng Phúc:

- *Ta không còn là Huyện chúa, không phải là Vận Minh Huyện chúa nữa! Người phải gọi ta là Vương phi! Thịnh Vương phi nghe rõ không?*

Mộng Phúc quỳ trên sàn nhà, thân thể ướt nhẹp run rẩy:

- *Vương phi tha tội, nô tì ngu dốt, Vương phi tha tội.*

Hồ Phách nghe ồn ào trong phòng, nửa đêm qua Vương gia quay về thư phòng là nàng đã biết Bạch Cẩm Chúc chọc giận Vương gia hoặc không khiến Vương gia hài lòng. Nhưng đó không phải là việc quan trọng, nàng chỉ cần đem đầu lạc hồng đi.

Hồ Phách tươi cười tiến vào, liếc sơ căn phòng không chút bừa bộn, chỉ là mắt Bạch Cẩm Chúc có chút sưng đỏ:

- *Chúc mừng Vương phi!*

Bạch Cẩm Chúc liếc mắt cho Mộng Phúc lấy hộp gỗ mạ vàng đưa đến Hồ Phách, lại tháo từ cổ tay một chiếc vòng bạch ngọc:

- *Có cô, cái này nhân ngày đại hi cô có cứ giữ lấy.*

Hồ Phách sau mấy câu tốt lành thì quay về Diên Hi cung. Trên bầu trời đã có vài vết hùng đông, mặc dù vẫn om om tối. Khoảng một canh giờ nữa mới đến thời gian kính trà.

Thịnh Vương ngồi trong xe ngựa đợi sẵn, Bạch Cẩm Chúc cũng lầm lũi vào trong. Trước kia nàng mong mỏi cái hôn sự này bao nhiêu thì giờ hối hận bấy nhiêu.

Sau khi kính trà, Hoàng thượng cùng Thịnh Vương đều sang Ngự Thư phòng. Vạn Quý phi cũng có công việc, Bạch Cẩm Chúc tự thân quay lại Vương phủ. Chập tối nàng nhận được tin ba ngày nữa sau lễ lại mặt Thịnh Vương sẽ đến Mi Châu dự đại hôn Thành Hầu. Chỉ là chuyện này, không có nàng đi cùng.

Phùng phủ.

Vịnh Đan hơ hơ tay trên chậu than ấm, hơ náy lạnh thật, tuyết đã lát phát rồi, Gia Hỷ vừa thỉnh an lão phu nhân quay về. Nàng treo áo choàng lên, uống chút trà gừng nóng.

Bối Lan đem điểm tâm vào, miệng cười vui vẻ:

- *Hôm qua lại mặt của Thịnh Vương phi cũng thật lớn!*

Vịnh Đan bĩu môi:

- *Thịnh Vương không thật tâm vào nàng ta! Nếu không Thịnh Vương đã chẳng dự lễ cưới Thành Hầu một mình như thế!*

Gia Hỷ liếc mắt sang, chậm rãi:

- *Chuyện người khác không nên bàn luận. Biết đâu Vương gia xót xa nàng ta mùa đông khắc nghiệt nên không đưa theo.*

Lữ Mộng Oánh bên ngoài tiến vào, giọng lạnh lạnh:

- *Tì tì của ta ơi, có tân nương nào vừa mới sau ba ngày đại hôn đã phải đi chuẩn bị nạp thiếp cho tướng công không?*

Gia Hỷ nhìn bộ dáng ấm áp tròn trịa của Lữ Mộng Oánh liền mỉm cười:

- *Cứ coi như nàng ta buồn chán nên mới muốn để Phùng Gia Hòa sớm sang bên đó cho nào nhiệt đi.*

Bạch Cẩm Chúc lầm vấp không có gì là lạ, nhân cơ hội Thịnh Vương rời phủ, nàng ta nạp Phùng Gia Hòa vào, như vậy cái lệ ba ngày cùng người mới cũng bị mất, Phùng Gia Hòa không gặp Thịnh Vương thì không thể có khả năng hoai thai. Hơn nữa bây giờ Bạch Cẩm Chúc là chính thể, nàng ta cho Phùng Gia Hòa danh phận gì thì chỉ được nhận danh phận ấy. Thịnh Vương mấy tháng nữa có quay về cũng chẳng vì một thiếp thất làm mất mặt Vương phi. Hơn hết hiện tại Thịnh Vương vẫn ngụ lại kinh thành, có Bạch gia chống lưng, con tức tối bị bỏ rơi lại này Bạch Cẩm Chúc sẽ gần cá chém thớt để Phùng Gia Hòa nhận hết.

Gia Hỷ mở hộp trang sức mới chưa đeo bao giờ ra, chọn lấy một đôi vòng vàng có họa tiết hình quả lựu hoa lựu.

- *Bối Lan, đưa cái này đến phòng Tỉ tiểu thư, cứ nói ta tặng trước chúc mừng nàng ta được gả đi.*

Lữ Mộng Oánh vẫn vẻ khảnh tay:

- *Tì cũng thật có lòng a! Phùng Gia Hòa cũng đâu tồi đẹp với tì cái gì.*

Gia Hỷ cười cười:

- *Muội không thấy Thịnh Vương phi rất nóng đưa nàng ta vào phủ hay sao? Trên đời có người nguyện chia sẻ trọng phu hay hiền lương thực đức như vậy? Vận Minh Huyện chúa lâu nay nổi tiếng chua ngoa. Ta chỉ muốn để Phùng Gia Hòa đi nhanh một chút, tránh gây ra chuyện thiêu thân gì.*

Trong phủ mới hôm nay cũng nào nhiệt vô cùng. Nhưng không phải vì Phùng Gia Hòa mà bởi Phùng Tú Mi. Hai bên nhà Hạ gia và Phùng gia đã chuẩn bị đầu đó, mấy ngày nữa Hạ gia sẽ đưa sinh lễ sang hỏi cưới. Tam phòng coi như lần này kết thông gia với Vương Công quý tộc cũng nở mày nở mặt.

Gia Hỷ ngẩng ngẩng người, Phùng Tú Mi danh chính ngôn thuận đã đi làm chính thất, tương lai lại là Hạ gia Bá phủ phu nhân! Nàng thêm trang không thể sơ sài, vẫn nên quý trọng thích đáng:

- *Vịnh Đan, em đưa danh sách thêm trang cho Lục tiểu thư đến ta xem thử, dù sang Lục muội cũng phải gả đi. Thật là gấp rút, ban đầu chẳng phải còn muốn đợi đến cập kê, bây giờ thì muốn rước dâu trước năm mới!*

Vịnh Đan thì lễ một cái chuẩn bị lui ra:

- *Để em lấy thêm sửa ấm cho tiểu thư, bên ngoài đã dán giấy đỏ, không chừng tí nữa sẽ có người đến treo đèn lồng và thay rèm cửa!*

Gia Hỷ gật đầu, đứng là tiểu thư đầu tiên trong phủ gả đi, không nào nhiệt thật không phải.

Tam phòng,

Tam phu nhân cầm cùi giúp Phùng Tú Mi thêm giá y, trái với thái độ vui vẻ trước mặt mọi người, gương mặt Tam phu nhân xám xịt. Phùng Tú Mai cũng ngồi đó, giúp đỡ ti ti song sinh thiếu hà bao tiền thưởng.

Hồi lâu, Tam phu nhân bị kìm chặt vào tay, đột ngột quăng bỏ tất cả bật khóc. Phùng Tú Mi hai mắt cũng sưng húp, chỉ biết quý xuống cuống quýt:

- *Nương, là nữ nhi không tốt, nữ nhi xin nương tha cho nữ nhi đi. Nương đau lòng nữ nhi chịu không được!*

Phùng Tú Mai chỉ biết cắn răng:

- *Mẫu thân, ti ti lỡ lắm, chỉ có mẫu thân mới giúp được ti ti, mẫu thân đừng sa sút tinh thần!*

Tam phu nhân lau nước mắt, nhìn hai con gái yếu đuối hoa ngọc lại đau lòng khôn kể:

- *Hạ Đại Công tử coi như là người biết chuyện, nhưng làm sao có thể giấu giếm cả Hạ gia? Cái thai con không sớm thì muộn cũng bị phát hiện mà thôi!*

Phùng Tú Mi lắc đầu:

- *Nương, không sao mà, chàng không nói ra không ai có thể biết được, thai phụ có người bảy tháng đã sinh nở. Nữ nhi sẽ xoay sở vượt qua. Huống hồ cái thai cũng chỉ mới gần hai tháng!*

Tam phu nhân nâng tay để con gái ngồi dậy, chuyện này chỉ một mình bà biết. Cứ coi như Hạ Đại Công tử và Phùng Tú Mi lưỡng tình tương duyệt, nhưng Phùng Tú Mi cặp kè còn chưa tới, cưới gấp rút thế này Hạ gia cũng không hài lòng mà lão phu nhân sợ Tam phòng mang tiếng treo cao. Nhưng nữ nhi là quan trọng nhất, Tam phu nhân đành bất chấp để Phùng Tú Mi gả đi danh chính ngôn thuận.

Phùng Tú Mi là tiểu thư phòng thứ xuất, thường ngày hiền lành không kiếm chuyện, tuy gia cảnh không dư dả nhưng Phùng phủ còn lão phu nhân chống đỡ, không dễ chất nữ trong nhà bị thiếu thốn. Phùng Tú Mi mỗi tháng đều lấy tiền tiêu vặt ra ngoài mua sách cấm, loại miêu tả tình cảm nam nữ rẻ tiền của người bán dạo.

Một lần nàng gặp phải Hạ Đại Công tử, cũng một dạng quần là áo lượt ham chơi hơn ham học. Hạ Đại Công tử là đích trưởng tử của huynh trưởng Hạ phi nương nương, gọi Hạ phi một tiếng cô cô. Tuy vậy hắn ở cùng kẻ mầu, tỏ mầu của hắn cũng lại là kẻ thê của Hạ lão thái gia, cho nên quan hệ một nhà hiền nhiên không tốt.

Hạ Đại Công tử tự được Hoàng thượng chấp thuận là người thừa kế huân tước của Hạ gia, nhưng dưới hân còn hai đệ đệ nữa, đều là thân sinh nhi tử của kẻ mầu, cho nên chuyện hậu trạch đầu đả vốn không thể tránh khỏi. Tỏ mầu hân hiện giờ không phải ruột thịt, người duy nhất cùng hân có huyết thống ngoài phụ thân chính là Hạ phi.

Cũng bởi thế hắn đi đâu làm gì cả Hạ gia không ai quản, kẻ mầu hân còn mong muốn hân càng chơi bời hư hỏng càng tốt, vậy nên hân có khiến Phùng Tú Mi hoài thai tự cũng chẳng ai hay. Chỉ đến khi hân quay về một hai đòi cưới thì kẻ mầu hân mới chuẩn bị sinh lễ. Dù gì phụ thân Phùng Tú Mi cũng là phòng thứ xuất, với Bá gia Hạ phu nhân không tạo nên uy hiếp, càng không trợ giúp được gì cho Hạ Đại Công tử. Hôn lễ cứ thế diễn ra mà thôi.

Gia Hỷ chăm chú đọc danh sách những món thêm trang cho Phùng Tú Mi thì Hà ma ma tiến vào, gương mặt khinh miệt:

- *Tiểu thư không biết đâu, mấy ngày nữa Phùng Hoa Thường tiểu thư sẽ đến đây đây!*

Gia Hỷ không bắt ngờ, Châu Tích có lẽ đã xuôi theo ý Lê phi nương nương nạp nàng ta vào cửa. Có điều trong phủ xem ra ngày càng đông đúc, một Hàn thiếu gia, một Nguyễn Tinh Hoa, lại thêm Văn Nhược Nhan, bây giờ có cả Phùng Hoa Thường. Gia Hỷ vươn vai đứng dậy:

- *Qua năm mới sẽ hết náo nhiệt mà thôi! Càng nhiều càng loạn!*

Hà ma ma lấy rèm cửa màu đỏ thay lên, lại đổi đèn lồng mới, không khí tươi mới hơn rất nhiều. Lữ Mộng Oánh cũng giúp đỡ Hà ma ma, thuận tiện bát quái:

- *Năm sau tuyển tử Nguyễn tiểu thư trảng tuyển hay trật tuyển đều rồi phủ. Họ Nguyễn coi như cao quý, có lẽ sẽ được chỉ hôn đi. Ai da...đúng là ta đâu thai không tốt, nếu xinh đẹp hơn thì có thể làm phi rồi!*

Hà ma ma xì mấy tiếng:

- *Phùng Hoa Thường tiểu thư mới là mệnh không tốt, đến Lục tiểu thư còn có thể trở thành thê tử của Hạ Đại Công tử được thừa tước, còn nàng ta dung mạo hoa ngọc như vậy lại chỉ có thể trở thành thiếp thất một tên đại cận bà như Châu Tích!*

Gia Hỷ bước ra thềm nhà, tuyết đã lát phát rơi, đột nhiên thấy Triệu Từ Đoạn chậm rãi đi vào.

- *Ta đến thay Hầu gia đưa lễ vật chúc mừng hi sự Lục tiểu thư!*

Gia Hỷ tựa vào khung cửa, vậy nắng trắng muốt hòa theo những bóng tuyết ẩn hiện. Triệu Từ Đoạn tìm cách xua đuổi ý nghĩ yêu thương hiện lên trong lòng, hân bước vào thềm nhà, phui phui tuyết trên áo:

- *Nàng có định mời ta ra không?*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Thiếu giám vào trong đi! Ngày đông ta còn đang buồn chán đây này!*

Triệu Từ Đoạn chưa đặt chân qua cửa thì đã nghe giọng Lữ Mộng Oánh lạnh löt:

- *Oa! Nếu ta có sắc đẹp của Thiếu giám thì có thể được làm Vương phi rồi! Ra mắt Thiếu giám!*

Mặt Triệu Từ Đoạn sa sầm lại, dẫu rằng hân biết dung mạo bán thân bán nam bán nữ, có thể gọi là đại mỹ nhân nhưng hân đâu phải công công thật? Hân vẫn là nam nhi, là nam nhi đấy.

Triệu Từ Đoạn gật đầu cứng nhắc một cái, Gia Hỷ vẫn thản nhiên:

- *Đấy là biểu muội ta, nàng còn nhỏ, đừng chấp nhặt! Và lại nàng đang khen mà!*

Triệu Từ Đoạn uống hớp trà, như nhớ ra điều gì mới nói:

- *Hầu gia nói ta truyền lời với nàng, đừng lo lắng!*

- *Lo lắng?*

Gia Hỷ cau mày, nàng thì lo lắng cái gì chứ, nếu có cũng là chuyện nữ nhân hậu trạch, có gì đáng để Thành Hầu quan tâm. Gia Hỷ mông lung nhìn ra khoảng sân đầy tuyết. Năm nay tất cả Hoàng tử đều đã đến Mĩ Châu dự đại hôn Thành Hầu, cái kẻ sách của Hân thị đành phải hoãn lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tình Hư Giả Ý

Phùng Hoa Thường đến kinh thành khi tuyết đã rơi dày, trời lạnh buốt, nàng ăn vận hoa lệ nhưng thần sắc tiêu tụy, không giống một đích trưởng nữ tử gia cao quý. Phùng Hoa Thường cũng không gặp mặt ai, chỉ ra mắt lão phu nhân rồi vào giấu mình trong một gian viện trống. Nỗi xấu hổ ở Mĩ Châu khiến nàng không muốn gặp người.

Giữa tháng mười một, Phùng Tú Mi xuất giá, bên Hạ gia cũng không để Hạ Đại Công tử mất mặt, hôn lễ được tổ chức rình rang trọng thể, kiệu hoa vòng vèo đường lớn kinh thành mấy lượt mới vào phủ. Phùng Tú Mi sau khi bước chân qua lỗ kira tiến vào sảnh bãi đường, chính thức trở thành Đại Thiệu phu nhân Hạ gia. Cũng là nàng dâu trẻ đầu tiên của Hạ phủ.

Ngoài Phùng Hoa Thường, Phùng Gia Hoa đang chờ nạp làm thiếp thì Gia Hỷ cũng như các ti muội khác, đều đến tân phòng làm bạn cùng cô dâu. Tân nương ngồi đó áo đồ thắm, không dám tháo khăn hi, lại ngượng ngịu bắt chuyện các nàng.

Gia Hỷ nhìn bàn tay Phùng Tú Mi hồi hộp đến đỏ mỏ hôi giữa mùa đông càng treu chọc:

- *Sau này sinh hài tử phải gọi ta một tiếng Đại đi nghe chưa! Đại đi sẽ đưa hài tử của muội đi ăn kẹo hồ lô chưa chưa ngọt ngọt!*

Phùng Dạ Vân lấy khăn che mặt:

- Đại tí thật không biết ngược a, muội xấu hổ đến muốn ngất đi rồi! Lục muội chắc xấu hổ sắp khóc mất!

Trừ Phùng Gia Hào bấu mỗi nhìn cảnh tình thân giả tạo, ai nấy trong phòng đều cười tươi như hoa, càng ra sức khiến tân nương bối rối.

Trái ngược với vẻ cười nói bên ngoài, nội tâm Phùng Tú Mi chấn động, cái thai nàng đã quá ba tháng, hôm nay nàng phải khó khăn nịt bụng lắm mới có thể giữ được đáng người mình dè thường ngày. Hơn nữa sau bảy tháng, nàng phải tìm cách an toàn hạ sinh mà không ai nghi ngờ. Mọi thứ nàng có bấy giờ chỉ dựa vào một người, là Hạ Đại Công tử, là tướng công nàng hằng tin tưởng.

Văn Nhược Nhan im lặng từ đầu không nói gì, khi các tiểu thư trò chuyện, nàng không tiện xen vào, thân phận ăn nhờ ở đậu khiến nàng tự ti bản thân thấp kém. Nàng nhìn quanh một hồi mới buột miệng:

- Thất tiểu thư đầu rồi nhỉ?

Phùng Tú Mi mỉm cười trong khăn đỏ, muội muội nàng là người giúp đỡ nàng rất nhiều, từ chuyện qua lại với Hạ Đại Công tử cho đến thuê giá y, an ủi mẫu thân, còn cả cái nịt bụng này nữa, cũng là Phùng Tú Mai may giúp nàng.

Phùng Tú Mi hiền lành nói:

- Thất muội buổi sáng ăn phải đồ lạnh nên bụng không khỏe, vừa rồi đã sang khách phòng nghỉ ngơi!

Trong phòng nhanh chóng quên đi Phùng Tú Mai tiếp tục cười đùa.

Thư phòng Hạ phù.

Tiếng đôi nam nữ cuồng quít quần vào nhau, quần áo cọ sát sột soạt. Nhìn kỹ thì nam nhân vẫn đang mặc hi phục tân lang, bàn tay vội vã cố gắng tháo yếm hồng của người trước mặt xuống:

- Ngoan nào!

Tiếng nữ tử vang lên mềm mại:

- Tí phu, muội sợ!

- Nàng sợ cái gì, ta đảm bảo với nàng thường ngày không một kẻ nào dám bước chân vào thư phòng ta!

Có tiếng kéo kẹt mở cửa, gã gia nhân cầm chổi đi vào:

- Là ai đó, ai dám ở trong thư phòng giờ này?

Ánh sáng le lói làm hiện lên hai bóng người trên bàn, không ai khác chính là Hạ gia Đại Công tử Hạ Nhạc Thâm và Thất tiểu thư Phùng phủ Phùng Tú Mai.

Hạ Nhạc Thâm gườm gườm mắt ngọc, rút trường kiếm xoẹt một đường dài, tên gia nhân chưa kịp kêu lên thì đã chết. Bỏ mặc thi thể lênh láng máu tươi đang phụt ra từ cổ họng toang hoác kia, Hạ Nhạc Thâm tiếp tục đẩy Phùng Tú Mai lên bàn sách, gạt đổ tất cả bút mực, lật toan yếm nàng ta.

So với Phùng Tú Mi, Phùng Tú Mai đầy đặn hơn hẳn, bộ ngực tròn trịa, làn da mịn như trân châu thơm nồng nàn hương hoa hồng tỏa ra tán mát, át hẳn mùi máu tanh trong không khí.

Hạ Nhạc Thâm luồn tay vào váy nàng, môi khẽ chạm lên nụ cười kiêu căng:

- Nàng không cảm thấy có lỗi với tí tí?

Phùng Tú Mai ôm lấy cổ Hạ Nhạc Thâm, cắn mạnh vào vai hắn để lại một dấu răng thẫm đỏ:

- Chẳng không cảm thấy có lỗi với thể tử?

Hạ Nhạc Thâm xé toạc mở vài cuối cùng trên người Phùng Tú Mai, nhàn nhạt:

- Ta là một tên cận bà, nàng không biết sao?

Phùng Tú Mai thì thầm vào tai hắn, giọng yếu ớt mỉa mai:

- Chẳng nghĩ ta kém cỏi?

Hạ Nhạc Thâm rũ áo tán lang xuống, giấu sau lớp áo lẻo lẻo là khối cơ thể săn chắc của người luyện võ. Hắn cắn môi, nhấc bổng thân người Phùng Tú Mai lên, một bước tiến vào thân thể xù nừ của nàng.

Phùng Tú Mai cảm thấy toàn thân đau đớn như chết đi sống lại, Hạ Nhạc Thâm ôm lấy nàng, ôn nhu vỗ về:

- Có thể quyến rũ tí phu vào ngày tân hôn của tí tí, loại nữ nhân như nàng, ta rất thích!

Bên ngoài thư phòng tiếng pháo vẫn nổ dài không dứt, bên trong lại là một mảnh xuân tình cuồng loạn khiến người khác phải xấu hổ.

Hơn nửa canh giờ, Hạ Nhạc Thâm mới buông Phùng Tú Mai ra, lấy chính áo tán lang choàng lên người nàng ta, lại gọi một nha hoàn vào:

- Cúc Chi, giúp Phùng Thất tiểu thư chuẩn bị lại y phục. Đưa nước ấm vào đây.

Cúc Chi thì lễ một cái rồi lui ra, Phùng Tú Mai ghé mắt trông theo:

- Là thông phòng của chàng?

Hạ Nhạc Thâm ôm lấy Phùng Tú Mai đặt trong lòng mình:

- Ghen à? Nàng không cần ghen. Loại chuyện ghen tuông cứ để tí tí nàng làm!

Phùng Tú Mai không nói gì nữa, nàng tựa vào lồng ngực Hạ Nhạc Thâm uể oải. Cúc Chi đem một bộ váy thêu hoa lan màu tím nhạt đến, đây đủ áo yếm tiết khổ trung y, cẩn thận giúp Phùng Tú Mai chỉnh trang chải tóc.

Hạ Nhạc Thâm tự mặc lại hi phục, nhàn nhạt dặn dò:

- Cúc Chi là người trung thành hiểu chuyện, nàng có muốn giữ bên mình?

Phùng Tú Mai đánh giá Cúc Chi một hồi, nghi hoặc nhìn Hạ Nhạc Thâm:

- Không phải thông phòng?

Hạ Nhạc Thâm cười nhạt:

- Không!

Phùng Tú Mai gật đầu, Hạ Nhạc Thâm ra hiệu Cúc Chi:

- Ra mắt chủ tử đi!

Cúc Chi sau khi hành lễ liền cùng Phùng Tú Mai về tân phòng, mà Hạ Nhạc Thâm cũng tiếp tục ra ngoài uống rượu đãi khách nhân.

Phùng Tú Mai đi vòng vèo qua nhà bếp lấy điểm tâm rồi đến khách phòng, bên trong là tí nữ thiệp thân của nàng Tư Nhụy. Vừa thấy chủ nhân, Tư Nhụy vội vàng thi lễ. Phùng Tú Mai qua loa:

- Không ai phát hiện chứ?

Tư Nhụy lắc đầu:

- Mọi người đều vây quanh Lục tiểu thư nên không ai đến đây cả.

Phùng Tú Mai nén cơn đau thân thể, đi nhanh về tân phòng:

- Tốt nhất là như vậy?

Thấy Phùng Tú Mai tươi cười vào cửa chào hỏi, Gia Hỷ vẫy tay nằng đến:

- *Ngồi đi, nghe nói muội không khỏe, đã đỡ chưa?*

Phùng Tú Mai gất đầu, điệu bộ trẻ con vô hại:

- *Muội thì có gì được chứ, các tí ti cứ yên tâm. Muội biết Lục tí chưa ăn gì từ sáng nên đã đem điểm tâm đến đây này.*

Phùng Dạ Vân vờ dỗi:

- *A! Ta cũng ngồi đây đã lâu, mà không ai nhắc đến!*

Trong phòng cười vang vui vẻ, Phùng Gia Hảo nhón một miếng:

- *Không tệ, Lục muội ăn đi!*

Phùng Tú Mị sau khăn hi rom rớm nước mắt:

- *Thật muội tốt như vậy, tí thật không nỡ xa muội mà! Không khỏe vẫn cố gắng lo cho tí!*

Phùng Điền Dung cảm thán:

- *Đây là cái lợi của tí muội ruột thịt, ta chỉ có một ca ca đảm đảm chém chém thật chán chết!*

Gia Hỷ cười cười, kéo tay áo Phùng Điền Dung:

- *Ta là tí ti của muội đây này!*

Phùng Tú Mai thờ phào nhẹ nhõm, không ai nghĩ ngờ gì hết. Nàng cũng hòa theo vui vẻ cười nói cùng mọi người.

Chập tối, xe ngựa Phùng phủ đã đợi sẵn để đưa các tiểu thư quay về. Phùng Tú Mai hơi nán lại một chút. Nàng âu yếm nắm lấy tay Phùng Tú Mị, giọng nói chân thành xúc động:

- *Tí ti, tí phu có đưa một tí nữ tên Cúc Chi hầu hạ tí, muội đã hỏi qua nàng ta không phải thông phòng, là người thành thực. Tí cứ để nàng ta bên mình.*

Phùng Tú Mị lau nước mắt, đôi này có một muội muội như vậy nàng thật an lòng:

- *Tí biết rồi, muội đi về đi kéo trễ, lại mệt tí sẽ thăm muội a!*

Phùng Tú Mai dường như không nỡ, lại cố ý thì thào:

- *Thai tự này, dù sao tí cũng nên kiêng cử, đừng gần gũi...a...*

- *Tí biết, tương công cũng là người hiểu chuyện, sẽ không ép buộc tí đâu!*

Trong lòng Phùng Tú Mai gấu cọt. Nàng là không muốn Hạ Nhạc Thâm chạm vào nàng ta, chứ chẳng có ý tốt đẹp gì, và lại cái thai của nàng ta chắc chắn phải sinh ra an toàn, không được sơ xuất.

Phùng Tú Mai lên xe ngựa, các tiểu thư mỗi người đều đi xe riêng, không ai phiền đến ai, Phùng Tú Mai lúc mới ôm lấy bụng, nàng thật đau đớn, Hạ Nhạc Thâm thật không thương hoa tiếc ngọc. Nhưng nàng đã quyết, phải trở thành thê tử hắn, danh chính ngôn thuận!

Phùng Tú Mai lôi từ túi hương ra một lọ được nhỏ, nàng nhanh chóng nhét một viên đan được vào miệng, cơn đau dịu dần xuống.

Tư Nhụy rót một chén trà đưa đến, ngập ngừng:

- *Tiểu thư, thuốc này thật sự không tốt!*

Phùng Tú Mai lắc đầu, nàng rất rõ, thuốc này có thể khiến nữ tử trở nên nở nang mềm mại, biến một hài nữ trở thành một tiểu mỹ nhân hoa ngọc. Nhưng lại có tác dụng phụ là hạn chế sinh nở, dùng càng nhiều khả năng hoài thai càng thấp. Hiện tại nàng không muốn mang thai, còn sau này? Chẳng phải đã có con của Lục tí ti nàng rồi hay sao.

Phùng Tú Mai tựa người vào thành xe, uống từng hớp trà nguội mát:

- *Người không hiểu đâu!*

Tư Nhụy hiển nhiên không hiểu vì sao tiểu thư của mình phải đi đoạt tí phu. Tiểu thư có thể đường hoàng gả vào một gia đình thanh sạch khá giả sống yên bình, nhưng không, nàng nhất quyết phải có được Hạ Đại Công tử.

Phùng Tú Mai nhìn ra bầu trời đêm đông rét căm căm. Thật nực cười, lần đầu tiên nàng gặp hắn là khi đang cùng tí ti lượ ngọc trân, tí ti hiền lành ngoan ngoãn nhìn theo gương mặt tuấn mĩ như tranh của hắn. Khi ấy hắn cùng mấy công tử quần là áo lượt trêu ghẹo nữ nhi trên phố, phá đồ sạp hàng của người khác, nàng đã thật khinh bỉ hắn.

Lần thứ hai hắn tán tỉnh nàng, nàng chán ghét đẩy tí ti ra thế chỗ, bởi cả hai giống hệt nhau, chỉ khác mỗi nốt ruồi son dưới khóe mắt mà nàng có.

Chẳng biết bao giờ tí ti lại ngu ngốc ngã vào lòng hắn.

Một đêm nọ, hắn bị thương, lén lút đến Phùng phủ, thay vì vào phòng tí ti hắn lại nằm thành phòng nàng. Nàng đành phải giúp hắn băng bó.

Một đêm khác, hắn đem vỏ rượu mai đến trả ơn nàng, cả hai lên mái nhà say lịch kỷ.

Lại một đêm nữa, hắn bị tên xuyên qua vai, trực tiếp tìm đến nàng để băng bó. Nàng chỉ biết một chút y thuật còm cõi, hắn cũng có thể tự làm, nhưng hắn lại sợ cô đơn.

Mỗi đêm hắn đến đều bị loại thương tích như vậy, nàng tra hỏi, hắn mới tiết lộ, thực ra, Hạ Nhạc Thâm hắn, là Mật sát Thị vệ, một dạng sát thủ của Hoàng thượng. Được cô có hắn, Hạ phi nương nương tiến cử.

Nàng liền hiểu ra, vì sao một tên quần là áo lượt như hắn lại có thể được chính Hoàng thượng chuẩn ý nhận truyền huân tước Bá phủ. Vì sao Hạ phi chỉ có một Lục Công chúa lại chưa bao giờ thất sủng, tại sao Hạ Bào thái gia có thể lên được đến nhất phẩm trở thành Thái thú một phủ quốc.

Nàng nhận ra, nàng dần yêu hắn. Nàng biết nàng không như tí ti, yêu hắn mà không cần biết hắn là ai. Nàng chỉ yêu hắn khi biết hắn là Mật sát Thị vệ, là một kẻ có danh vọng, có trí tuệ, không phải một tên phá gia chi tử như bề ngoài.

Nàng biết từ nhỏ tí ti luôn dành những điều tốt đẹp cho nàng, nàng đã định nói rằng, nàng muốn tí ti nhường hắn cho nàng. Nhưng khi nàng chưa kịp nói ra, thì tí ti đã có thai.

Khi ấy, nàng tìm mọi cách tránh mặt hắn. Nàng ngầm đáng giúp tí ti tiêu giá y, tiêu hạ bao, gấu giếm sắc thuốc dưỡng thai, may cả nịt bụng nguy trang cho tí ti. Nàng tưởng rằng bản thân sẽ quên được hắn.

Nhưng khi thấy hắn mặc áo tân lang sánh đôi bên tí ti đẹp như tiên đồng ngọc nữ. Nàng đã ganh tị, nàng thống khổ, tí ti giống hệt nàng, tí ti đứng bên hắn như phản chiếu hình ảnh của chính nàng.

Nàng quyết tâm, sẽ bằng mọi giá đoạt được hắn từ tí ti.

Phùng Tú Mai lau nước mắt, tính tí muội dù thân thiết đến nhường nào, đều có thể vì một nam nhân mà tan vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí từ www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: An Cư Tư Ngự

Phùng Gia Hòa đã gả được mấy ngày, một cỗ kiệu nhỏ đi từ cổng sau Phùng phủ đến cổng sau Thịnh Vương phủ, nàng ta trên người cũng chỉ có mười nương đồ cưới. Chủ yếu là vải vóc quần áo, đồ dùng nữ nhi, không có gì quá quý trọng. Phạm di nương xuất giá, không còn ai chuẩn bị giúp đỡ gì. Cả Phùng gia lại coi nàng ta là nỗi nhục.

Gia Hỷ ngồi lý trong phòng, tuyệt rồi thật sự đã đây quá, mấy hôm nay ngoài thêm trang cho Phùng Tú Mị tốn một khoản không nhỏ, còn phải tặng chút ít đồ cho Phùng Gia Hòa và Phùng Hoa Thường.

Bối Lan cho than vào lò, nhìn tuyết rơi có chút cảm thán:

- *Làm thiếp thật không dễ chịu, giá y cả đời cũng chẳng thể khoác lên người!*

Vĩnh Đan bê khay sữa ấm, nghe được liền bấu môi:

- *Lão phu nhân để Tứ tiểu thư đem đồ cưới đi là nhân từ lắm rồi. Làm thiếp thì cần gì đồ cưới chứ!*

Gia Hỷ thu tay vào ấm lò, nhìn tuyết lất phất trắng xóa như muối trên nhánh cây trước viện, nhàn nhạt:

- *Lão phu nhân để nàng ta đem mấy rương đồ cưới vì sợ mất mặt Phùng Hoa Thường. Đều làm thiếp như nhau, Phùng Hoa Thường có thể đem trăm rương đồ cưới, còn nàng ta thì không ư!*

Bối Lan vừa dọn dẹp bụi than trên sân nhà vừa nói:

- *Phải như Lục tiểu thư thì tốt, ngày lại mặt vừa qua thật long trọng, nhìn Lục tiểu thư mập ra mấy phần. Có trượng phu yêu thương, chết cũng cam lòng!*

Gia Hỷ nhớ đến ngày Phùng Tú Mị và Hạ Nhạc Thâm lại mặt, cũng thật rình rang sang trọng. Hạ phủ không tiếc đưa thật nhiều của ngon vật lạ đến. Hạ Nhạc Thâm một bộ dáng công tử ăn chơi, nhưng lại đối xử cẩn trọng vô cùng với Phùng Tú Mị. Chỉ là...

- *Hôm đó Thất tiểu thư mặc y trang gì hai em còn nhớ không?*

Vĩnh Đan gật đầu:

- *Em nhớ rất rõ, một bộ y phục màu tím nhạt thêu hoa lan...*

Bối Lan phụ họa:

- *Đúng, không thể quên được, chất liệu này rất đặc biệt, nhìn hoa lan trên áo không giống thêu cũng không giống in, như được đan vào vải.*

Gia Hỷ cau mày:

- *Đây là tơ lụa tiền cống, không rõ vì sao Thất muội có được. Cái ta thấy lạ, chính là hôm đại hôn của Lục muội, Thất muội cũng là mặc bộ y phục đó. Tại sao đặc biệt như vậy nhưng khi cùng ra khỏi phủ ta lại không có chút ấn tượng nào. Lúc muội ấy trở về từ khách phòng Hạ phủ, ta mới chú ý đến! Còn một điều nữa, hôm đó các em có nhận thấy sau khi Thất tiểu thư vào tân phòng, mùi máu trong không khí hiện lên đột ngột!*

Vĩnh Đan nghi hoặc, nằng nhìn Bối Lan, đúng là như tiểu thư nói. Vĩnh Đan mơ hồ liên kết dữ kiện nhưng không suy ra được gì:

- *Tiểu thư, có lẽ bộ y phục ấy quá trân quý nên Thất tiểu thư trùng hợp mới mặc hai dịp gần nhau như vậy?*

Gia Hỷ tựa người sâu vào ghế:

- *Ta cũng mong thế!*

Vĩnh Đan thu chén sữa trên bàn:

- *Tiểu thư. Quan trọng nhất bây giờ là Huy Quận công không đến Mi Châu, Đại phu nhân chắc chắn sẽ không để mất cơ hội này. Tiểu thư vẫn nên cẩn trọng!*

Gia Hỷ mỉm cười trấn an:

- *Ta biết rồi!*

Nàng còn biết được, Thịnh Vương đã để Lữ Định Ân giữ an toàn cho nàng tránh khỏi Huy Quận công. Tại sao Thịnh Vương phải làm thế? Vì muốn khai thác thông tin của Thành Hầu từ nàng, hay nhất thời có hứng thú với nàng, hoặc muốn khiến Huy Quận công tức chết.

Trên thuyền, Thịnh Vương đang ở cùng mẫu phi, miệng hắn ngậm một nhánh bạc hà nhỏ, chân vắt chữ ngũ, mắt nhắm nghiền, y phục tím sẫm thêu chi bạc tinh tế lộ rõ khí chất quý hiển.

Vạn Quý phi hơ tay trên than hồng, càng về Mi Châu tiết trời càng ấm áp hơn:

- *Thái tử được ở lại chấp sự triều chính cũng không hẳn là chuyện tốt, làm đúng không ai thưởng nhưng làm sai sẽ bị vạch tội. Con còn sợ hắn không gây ra họa?*

Thịnh Vương lắc đầu, uể oải lấy chén trà trên bàn, trà nguội ngắt, hắn bực dọc ném mạnh, nước trà mảnh sứ văng tung tóe lên sàn gỗ, mấy cung nữ xung quanh liền quỳ rạp xuống:

- *Vương gia, người bớt giận!*

Vạn Quý phi liếc mắt cho tất cả ra ngoài, Hồ Phách ở lại nhặt nhạnh lau dọn, rồi đi pha bình trà mới.

- *Lăng Mặc, con làm sao vậy?*

Thịnh Vương ngồi thẳng người dậy, chân gác lên bàn thấp, hơi thở mang theo khí lạnh:

- *Mẫu phi, người sống trong Cẩm Thành bao nhiêu năm như vậy có chán hay không?*

Vạn Quý phi hơi ngần người:

- *Làm phi tần là phúc phận, không thể nói chán! Năm ta mười bốn tuổi đã trở thành phu nhân Vương phi. Mười sáu tuổi liền là Lệ phi. Sau đó từng bước từng bước báo bọc con mà đứng lên vị trí này. Cuộc đời mỗi phi tần đều được sắp xếp như thế, trôi qua như thế, có gì mà chán hay không chán chứ?*

Thịnh Vương tiến đến nắm lấy tay mẫu phi, đột nhiên hắn phát hiện, trên gương mặt mẫu phi mình đã có mấy vết nhăn dưới mắt, rất nhỏ, rất khó nhận biết, nhưng thực sự vẫn có. Thời gian ghi lại dấu tích, là chứng nhân muôn đau khổ, toan tính trong nơi gác ngọc lâu vàng này.

Vạn Quý phi vuốt tóc hắn, ôn nhu:

- *Lăng Mặc, con không hài lòng với Bạch Cẩm Chúc?*

Thịnh Vương cười cười:

- *Mẫu phi không biết đâu, đến ngày đại hôn nàng mới biết tên tự nhi thần là Lăng Mặc.*

Nàng ta là Vương phi của hắn, nhưng chưa bao giờ quan tâm thật lòng với hắn. Nàng ta là đề y để dẫn cái huân tước thân Vương của hắn. Hiện tại trong số chín Hoàng tử, chỉ có hắn được phong Vương. Không phải rất có quyền lực hay sao. Nàng ta cũng như bao người khác, gọi hắn là Nhị Thịnh Vương Hoàn Nhan Viên Thuyết, chứ không phải một Lăng Mặc đơn thuần. Trừ bỏ cái họ Hoàn Nhan tôn quý này, với cả thiên hạ, hắn không là gì.

Loại cảm giác nghi ngờ sự tồn tại của bản thân khiến hắn khó chịu, mệt mỏi. Hắn sống trong ảo tưởng thanh thế quyền lực quá lâu, cho đến khi gặp Phùng Gia Hỷ, về thân nhân của nàng, cách nàng chán ghét quay lưng với hắn, lại khiến hắn nhưng nhớ. Nàng làm việc cho Hoàn Nhan Viên Hạo, hắn biết, nhưng hắn không thể không để mắt đến nàng. Hắn thật sự muốn chiếm hữu nàng.

- *Bạch Cẩm Chúc là người Bạch gia, Bạch gia càng chúng ta có bao nhiêu quan hệ chứ? Nhi thần không muốn để nàng đi theo. Ai biết được nàng ở phủ lại tự ý nạp thiếp vào!*

Vạn Quý phi hừ nhẹ, Bạch Cẩm Chúc này đúng là một cái tai họa, nàng ta làm thế có khác gì bôi nhọ thanh danh Thịnh Vương không, đại hôn của chưa được mấy ngày đã rước tiểu thiếp đến.

- *Con định xử trí thế nào?*

Thịnh Vương lấy chén trà mới từ tay Hồ Phách, làn hơi ấm nóng khiến hắn dịu lại:

- *Đưa cả hai về đất phong! Không phải nơi đúng ra nhi thần ở là đất phong sao?*

Vạn Quý phi gật đầu đồng ý, cũng không bàn thêm gì, một Vương gia Hoàng tử có kị nhất chính là đến kinh thành uy hiếp Thái tử. Nhưng Hoàng thượng thật sự vô cùng yêu thương hắn, nên bỏ qua lời Ngự sử can gián vẫn để Thịnh Vương phụ giúp tâu sớ. Lần này đến Mi Châu, đi cùng cũng chỉ có hắn. Cái này có tính là sủng ái vô biên không.

- *Hôm nay ở lại đừng thiện với mẫu phi. Mẫu phi có cho người hãm ử canh làm ám người!*

Thịnh Vương nở nụ cười vui vẻ hiếm hoi:

- *Không có phụ hoàng, nhi thần vẫn không nên phụ ý tốt của mẫu phi!*

Hồ Phách biết ý bày thiện lên, Thịnh Vương cũng không quy tắc gì trực tiếp uống hết. Trước mặt mẫu phi hẳn thường không tiết chế quy củ.

- *Lần này đi con không đưa theo ai hầu hạ?*

Thịnh Vương lắc đầu:

- *Vốn để Lữ Định Ân đi theo, nhưng còn một số chuyện bên đất phong cần giải quyết, cho nên chỉ có Huỳnh Kiện công công.*

Vạn Quý phi hỏi cau mày:

- *Tâm trạng con không tốt là vì Thục Trinh Huyền chúa?*

Thịnh Vương giấu đi ánh mắt, vẻ như đang chọn thức ăn, nhưng lại gấp đúng quả ớt đỏ tươi bỏ vào miệng:

- *Mẫu phi! Người nghĩ gì thế?*

Miếng ớt cay sẽ khiến cổ họng hần đau đớn, Hồ Phách nhanh tay rót nước, Vạn Quý phi lắc đầu:

- *Đi đến tận Mi Châu lại không đem theo cung nữ nào hầu hạ, nếu không phải tương tư thì là gì? Muốn làm chuyện lớn không nên dính dáng đến tư tình!*

Thịnh Vương không nói gì, hẳn tương tư nàng? Hẳn cũng không rõ. Loại cảm giác này từ trước đến giờ vốn chưa từng phát sinh trên người hắn.

Ngoài trời đã ít tuyết hơn, thuyền xuôi dòng đi rất nhanh, sẽ mau chóng đến Liên Thành.

Liên Thành hiện tại vô cùng đông vui náo nhiệt, một phần đã đến cuối năm, thời tiết tuy se lạnh nhưng cũng không có nhiều tuyết rơi. Từ ngày Thánh Hầu nhận nơi này là đất phong, thi giao thương phát triển thấy rõ. Đặc biệt là lương thực, luôn luôn đầy đủ. Thi thoáng có thiếu muối biển, nhưng cũng không quá quan trọng.

Bây giờ, Liên Thành được tin Hoàng thượng ngự giá đến vì đại hôn Thánh Hầu. Quan chức trong vùng vui vẻ đến phát khóc. Chăm chăm trang hoàng phố phường để làm hài lòng mắt rồng.

Thánh Hầu ngồi trong thư phòng, phụ hoàng đích thân đến, an ninh là điều tối quan trọng, tối ưu tiên, hẳn phải cùng các Tướng quân đang đóng binh gần đó kết hợp với Cẩm Vệ quân đưa ra phương án an toàn nhất.

Thánh Hầu trà lời thư tin, lại đọc qua các loại báo cáo, trong đầu hần giữu cột, phụ hoàng là ai chứ, Vĩnh Nguyên Đế đầy âm mưu thủ đoạn, vô công thâm hậu, một ngàn lính canh không bằng hai mươi tên Mật Sát Thị vệ. Ngày trước Viêm Quốc đưa mười hai nữ sát thủ đến hành thích trong đại yến còn không thành được, huống hồ có chuẩn bị như bây giờ.

Vì sao Hoàng thượng có thể điềm nhiên đến đây mà không sợ nguy hiểm. Đơn giản vì cục diện chính trị hiện tại chưa hề rõ ràng. Nếu không còn Hoàng thượng, tất cả sẽ rối loạn mất mị, chưa chắc ai là kẻ có phần ngon.

Thánh Hầu ngai người vào ghế, lưng đau ê ẩm, hẳn vừa đánh ca ngày làm việc. Trên bàn bát canh đã nguội lạnh, hẳn cũng chẳng buồn ăn, thông thả ra ngoài.

Tuyệt Tâm hơi tựa người vào cột gỗ, vừa thấy hắn, liền hành lễ:

- *Hầu gia!*

- *Bản Hầu có chuyện này muốn phân phó.*

Lại sai sử ti nữ đang chờ hầu hạ:

- *Cho nhà bếp đem đến ít rượu nóng!*

Thánh Hầu thần nhiên ngồi xuống hành lang, khi trời nửa đêm so với ban ngày thì vô cùng lạnh, lò lửa lớn cạnh nơi Tuyệt Tâm đứng không xoa dịu bao nhiêu:

- *Hầu gia, chuyện Thịnh Vương phái Lữ Định Ân chỉ huy tay chân ám sát người lần trước bây giờ tình sao?*

Thánh Hầu nhàn nhạt:

- *Nhận lễ thì phải trả lễ thôi, Tên Hoàn Nhan Viên Thuyết này có lẽ đánh hơi được mùi kho lương chúng ta nguy trang dưới cái mác tiệm gạo kinh thành mới cố ý phá vỡ khế ước của bản Hầu và Viêm Thế tử. Hẳn thừa biết bao nhiêu người đó không thể lấy mạng được bản Hầu!*

Tuyệt Tâm cẩn trọng:

- *Triệu Thiếu giám nói rằng chính Phùng Đại tiểu thư chỉ điểm. Nhưng Lữ Định Ân cũng nàng ta là biểu huynh muội. Phùng Đại tiểu thư có thể nào làm vậy?*

Ti nữ đem bình rượu đến rồi nhanh chóng lui đi, Thánh Hầu rót một ly đưa cho Tuyệt Tâm:

- *Bản Hầu không muốn nghi ngờ nàng! Người uống đi, đêm nay rất lạnh, người không cần canh gác. Ngoài tên Viên Thuyết rảnh rồi ấy ra không ai muốn giết bản Hầu nữa đâu!*

Tuyệt Tâm một hơi cạn sạch nhưng giọng nói vẫn lãnh đạm:

- *Hầu gia nên cẩn trọng!*

Tiếng Hoa Quý Tần dịu dàng bên ngoài truyền đến:

- *Nguyên thủ vệ nói đúng, con vẫn phải đặt an toàn bản thân lên trên hết.*

Tuyệt Tâm lui về phía sau một chút:

- *Tham kiến nương nương!*

Thánh Hầu mỉm cười:

- *Mẫu phi! Khuya thế này còn chưa ngủ!*

Hoa Quý Tần vén tà váy ngồi xuống khúc hành lang, thở dài:

- *Đông Hiền Anh đã cắt công đến tận đây, ta làm sao ngủ được. Lãng Thần, con xem, vốn chuyện này không cần một Quý phi phải đi, Đông thị lại dám nhường lại chuyện lục cung cho người khác tiếp quản, lặn lội đến Mi Châu này. Đem thuận chỉ để hầu hạ Hoàng thượng?*

Thánh Hầu uống thêm hớp rượu, lần hơi ấm thẳng từ cổ họng đến dạ dày, tạo nên cảm giác dễ chịu:

- *Mẫu phi yên tâm, cộng với chuyện lần trước, nhi thần sẽ dôi lại cả vốn lẫn lời!*

Hoa Quý Tần dặn dò nhi tử, để lại một bát canh hầm kỹ rồi mới quay về viện. Thánh Hầu hơi cảm động:

- *Buổi chiều mẫu phi đã cho người đem đến một bát, sợ rằng bản Hầu mãi việc không ăn lại có thức thật khuya đem thêm một bát nữa!*

Tuyệt Tâm cũng mỉm cười:

- *Lâu rồi mới có người gọi tên tự của Hầu gia!*

Thánh Hầu uống hớp canh ấm, lắc đầu:

- *Bản Hầu cũng mẫu phi thật sự xa cách nhiều năm không quá thân thiết. Mẫu phi biết điều này nên luôn tìm cách bù đắp. Bản Hầu nào phải trẻ lên ba, chỉ cần một ngày còn sống, tất cả người thân bên cạnh, bản Hầu đều phải đảm bảo an toàn.*

Tuyệt Tâm thêm than vào, lò lửa cháy phừng phừng. Thánh Hầu rút ra một lá thư:

- Đưa cái này đến Viêm Thế tử! Bên Thịnh Vương, chưa biết hắn sẽ làm chuyện gì, nên tốt nhất vẫn án binh bất động, chờ đợi thời cơ. Một khi mẫu tử hắn đặt chân đến Mi Châu, phải người theo dõi thật kỹ, không được rời mắt dù chỉ một khắc.

Tuyệt Tâm nhét lá thư vào ngực áo:

- Tuân mệnh!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Song Hồ Phân Tranh

Đầu tháng chạp, Phùng Hoa Thường nạp vào Châu gia làm thiếp. Lão phu nhân tru ái đích trưởng nữ tổ gia, thương lượng với Châu phủ để nâng ta ngoài một trăm rương đồ cưới, còn được mặc cả hi phục lên kiệu hoa. Nhưng thiếp thất chính là thiếp thất, có cố gắng làm sang trọng bao nhiêu cũng chỉ là trò hề kinh thành.

Gia Hỷ đến viện Phùng Hoa Thường sáng hôm ấy, tuyệt không vì ngày vui mà dừng lại, đầu gối nâng để vệt sâu dưới mặt đất, Gia Hỷ một bộ trang y màu hải đường thêu nhạt, áo choàng xanh ngọc viền lông hổ ly trắng. Nàng nhìn đèn lồng treo đỏ cùng giấy hỷ dán trên cửa sổ, cảnh sắc thế lương nhiều hơn vui mừng.

- Đường tì!

Phùng Hoa Thường ngồi đó, hồng y như huyết, lãnh đạm cũng như màu môi nàng. Trên gương mặt điểm tô kỹ không có một giọt nước mắt, cũng không nở nụ cười, nàng ta như được tạc từ sáp. Chỉ có ánh mắt oán hận kia mới thể hiện nàng ta là người sống.

Phùng Hoa Thường mím môi:

- Người đến đây làm gì?

Gia Hỷ thần nhiên ngồi xuống, đưa ra một hộp gỗ:

- Người có thể hận ta, trách ta, nhưng không thể thay đổi được cục diện! Ta cũng đã cố hết sức mình, nhưng không giúp được người, an bài cho người thế này đã là rất tốt!

Phùng Hoa Thường đứng dậy, nương từ trang điểm cho nàng ta hơi hoảng hốt vội đứng sang một bên. Phùng Hoa Thường cười lạnh:

- Rất tốt? Người coi đây là tốt sao? Tiệm nhân nhà người sẽ không có hậu!

Gia Hỷ ôm ấm lò trong tay, môi khẽch một điệu khinh bỉ:

- Người tự thân quyến rũ hắn, vỡ mộng lại đổ lên người ta? Người rốt cuộc có liêm sỉ hay không?

Phùng Hoa Thường hơi sững lại, đột ngột lao người đến, tay rút ra một đoản dao ngắn:

- Ta liều chết với người!

Gia Hỷ vút ấm lò về phía Phùng Hoa Thường:

- Chặn nàng ta lại!

Hạ nhân trong phòng nghe lệnh lao đến đoạt lấy con dao trong tay Phùng Hoa Thường ra, vô tình xô xát khiến cánh tay nàng ta bị cắt một đường dài, máu đỏ cứ thế nhỏ giọt lên y phục đó, hi phục cũng rách, bộ dáng vô cùng chật vật.

Phùng Hoa Thường gắng co:

- Bướng ta ra! Các người dám?

Gia Hỷ vung tay, một cái tát giáng lên gương mặt đã được điểm trang kỹ lưỡng đang căm hận nhìn nàng:

- Sao lại không? Người hành thích Huyền chúa, ảnh hưởng uy nghiêm Hoàng gia! Người gánh nổi tội?

Phùng Hoa Thường thoáng run lên, lệ ngập mi mắt, từng dòng từng dòng rơi như mưa sa:

- Ta xin người, để ta được đi! Ta không muốn gả cho Châu Tích! Ta xin người!

Gia Hỷ nhàn nhạt hạ lệnh:

- Trói tay lại, nhét lụa đỏ vào miệng tránh để nàng ta cắn lưỡi, choàng áo lông lên, phủ khăn hi, không được để trễ giờ lành!

Phùng Hoa Thường nhìn lụa hồng đưa đến, trong lòng nổi lên một trận hoảng hốt:

- Đứng! Đứng mà! Ta xin các người! Đứng!

Gả đến Châu gia dưới bộ dạng này, nàng làm sao có thể nhìn người. Nhưng gia nhân không nghe nàng, cứ thế trói chặt thân người. Nương từ trang điểm cau có:

- Tiểu thư à, người đưa đi làm thiếp chứ không phải Hoàng hậu, đừng nháo loạn nữa được không?

Gia Hỷ nhắm mắt xoay người ra về, chỉ để Vịnh Đan ở lại trông chừng. Phùng Hoa Thường cứ thế một canh giờ sau bị tống lên kiệu đưa đến Châu gia.

Nàng có độc ác quá không? Nàng cũng không rõ nữa. Phùng Hoa Thường chịu kết cục thế này đã quá bi thảm. Nhưng nếu ngày hôm đó Phùng Hoa Thường không cầu dẫn Châu Tích, người phải lên kiệu hôm nay chính là nàng! Hoặc nàng có thể bị bức tử trước khi gả đi!

Gia Hỷ nhìn Bối Lan im lặng đứng bên cạnh:

- Em thấy ta đúng hay sai?

Bối Lan không đáp, nữ nhân cổ đại như đoá hồng mai ngoài cửa sổ, nếu không được trưng trong lọ sứ thanh hoa thì có thể làm rượu, ướp trà, hoặc làm phấn hương, nhưng đa phần vẫn là rơi xuống tuyết, kết thúc sinh mệnh trong giá lạnh cô độc, bị vùi lấp quên lãng.

Gia Hỷ tựa cửa, từ khi xuyên qua đến bây giờ, nàng chưa thấy một cuộc hôn nhân nào thật sự viên mãn, hay may chỉ có Phùng Tú Mi. Nhưng nhìn điệu bộ sầu thương của Phùng Tú Mai hằng ngày nàng linh cảm có gì đó không đúng.

Vịnh Đan phủi tuyết trên tà áo bước vào phòng, hơi ẩm từ lò than tỏa ra khiến nàng dễ chịu hơn:

- Tiểu thư, đường đại tiểu thư đã lên kiệu. Bên Đại phu nhân đang chuẩn bị phát thiếp mời hồng mai từ hội hằng năm rồi à!

Gia Hỷ vươn tay rút một cành mai trong bình sứ, môi đỏ giễu cợt:

- Nhanh vậy sao? Xem ra mẫu thân ta thật gấp rút á...

Vịnh Đan nhìn quanh rồi nhỏ giọng:

- Tiểu thư, Triệu Thiếu giám nhân rằng bản thân phải ra khỏi kinh thành mấy ngày, có dặn dò tiểu thư đừng chú quan!

Thấy Gia Hỷ không nói gì, Vịnh Đan sốt sắng:

- Để nó đi mời Lữ Tam tiểu thư đến đây!

Gia Hỷ gật đầu:

- Cũng được. *Mấy hôm trước Trường Thịnh ca có hỏi thăm ta. Tien thế nhờ Mộng Oánh báo tin cho hần!*

Vĩnh Đan hành lễ rồi nhanh chóng ra ngoài. Gia Hỷ siết chặt khăn tay, cuối cùng Hàn thị cũng động thủ! Thật sự động thủ rồi!

Bối Lan dè dặt:

- *Tiểu thư, người tin tưởng Thịnh Vương?*

Gia Hỷ tháo trâm ra khỏi mái tóc dày, đến trước bàn gương lau bỏ son phấn:

- *Hiện tại hần sẽ không hại ta!*

Tuyệt cứ rơi thành từng đợt dày, đến giữa tháng chạp thì đột nhiên dừng một khoản thời gian.

Thuyền rồng Vĩnh Nguyên Đế cập bến Liên Thành trước đại hôn Thành Hầu một tuần, bảy giờ đã là mười tám tháng chạp, đến hai mươi tám, hôn lễ sẽ được cử hành.

Hoàng thượng không có Hành cung ở Mi Châu nên trực tiếp ngụ lại Hầu phủ. Vốn trước khi Hoàng thượng đến mọi chuyện trong phủ đã được an bài thỏa đáng, không có gì bất tiện. Tuy so với Hoàng cung không thể nào bằng nhưng cũng không quá mộc mạc.

Bến thuyền không đông người, nghiêm trang cực độ, vệ binh bao vây mấy vòng. Thành Hầu cùng Hoa Quý Tần và Hiền gia đội giữa trời đông trước một canh giờ. Gió tuy rét nhưng không quá mức chịu đựng.

Thuyền cập bến sương mờ ẩn hiện, cung nữ thái giám xuống trước vòng lọng cờ hoa ropy trời. Vĩnh Nguyên Đế mặc triều phục màu nghệ thêu chỉ vàng, chỉ là không đội kim quan. Theo sau Hoàng thượng, Vạn Quý phi lộng lẫy cung trang, Thịnh Vương vẫn từ y thường phục như ngày thường.

Thành Hầu tiến đến trước, quỳ xuống hành lễ:

- *Nhi thần tham kiến phụ hoàng. Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!*

Lúc này, phía sau mới đồng loạt:

- *Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!*

Vĩnh Nguyên Đế nhìn nhit từ đã nhiều năm xa cách, trong lòng có chút chua xót, nhưng lòng người yêu ghét bất phân minh. Tình cảm dành cho Thành Hầu vẫn không bằng Thịnh Vương đang đứng sau. Giọng Vĩnh Nguyên Đế trầm ấm

- *Con đứng dậy cho Trẫm xem nào!*

Thành Hầu đứng dậy:

- *Tạ phụ hoàng! Nhi thần ở đây rất tốt. Phụ hoàng nhìn xem!*

Hoàng thượng vỗ vỗ vai hần, mỉm cười khi biết thân hình hần rắn chắc khỏe mạnh. Thành Hầu phượng nhãn tỏa sáng liếc nhanh Thịnh Vương, lại hành lễ lần nữa:

- *Quý phi nương nương vạn phúc kim an!*

Vạn Quý phi hiền lành điệu bộ, nâng hần dậy:

- *Hầu gia đa lễ! Thịnh Vương cùng Hầu gia lâu lắm chưa gặp nhau, huynh đệ hai con nên thân thiết một chút.*

Bên dưới đồng loạt:

- *Quý phi nương nương vạn phúc kim an! Vương gia vạn an! Đại công chúa thiên an!*

Thành Hầu hơi xúc động nhìn Đại Công chúa:

- *Hoàng ti!*

Đại Công chúa đôi mắt mơ hồ rung rung đỏ:

- *Lăng Thần của ta!*

Vĩnh Nguyên Đế tiến lại gần Hoa Quý Tần đang quỳ đó, ôn nhu đỡ người dậy, trong đáy mắt cả hai như chất chứa muôn vàn chuyện cũ.

Mất một lúc lâu, Quang Từ công công nhấc nhỏ bên tai, Vĩnh Nguyên Đế mới trấn tĩnh:

- *Tất cả bình thân!*

Thịnh Vương giấu đi lãnh đạm, môi nhếch một nụ cười, tiến lại ôm vai Thành Hầu:

- *Hoàng đệ! Đã lâu không gặp!*

Con gió mùa đông lạnh buốt tim gan nhưng vẫn ấm hơn lòng người sinh trưởng nơi Hoàng tộc. Thành Hầu đáp lại cái ôm giá ý, bạc môi khẽ cười:

- *Hoàng huynh!*

Ánh mắt cả hai chạm nhau, cái cảm nhận rõ ràng nhất lúc này của Thịnh Vương là nội lực, hần không ngờ Ngũ Hoàng đệ nội thâm son cùng cốc này có thể kiên trì luyện võ công thâm hậu như vậy. Thành Hầu siết tay chặt hơn một chút, bản thân hần cũng cảm thấy đã đánh giá thấp vị Hoàng huynh này, luôn khi sục sôi trong kinh mạch kia thật không tầm thường, võ công Thịnh Vương đối với hần thật không hề thua kém.

Hoàng thượng phát tay một cái:

- *Huynh đệ các con tình thâm như vậy đủ rồi, còn có nhiều thời gian gặp nhau. Hồi phủ!*

Thành Hầu cùng Thịnh Vương đồng loạt buông nhau ra cùng xoay người lại đỡ mẫu phi lên xe ngựa. Bên trong xe ầm áp, thật sự vô cùng ầm áp. Đại Công chúa rung rung đỡ lấy cánh tay Hoa Quý Tần:

- *Mẫu phi! Nữ nhi đi cùng người!*

Hoa Quý Tần tư lự không nói gì, không thể khóc cũng chẳng thể cười, bao nhiêu năm bên ngoài, nay gặp lại cố nhân thật sự không thể diễn tả xúc cảm thành lời.

Thành Hầu tựa người vào xe, cuộc chiến này chỉ có thể một mất một còn. Cảnh tượng những người thân hần lần lượt mất mạng tiền kiếp hiện lên rõ mồn một. Thành Hầu nắm chặt mảnh ngọc bội lạnh lẽo, dòng chữ Hoàn Nhan trên thân ngọc hiện lên sắc nét. Cùng là chín mảnh ngọc giống nhau, nhưng chỉ có một trong số đó được vĩnh viễn khảm rỗng vàng ngọc minh châu ngày đăng cơ Hoàng Đế!

Thịnh Vương thờ nhe, làn hơi trắng muối tàn mắt không khí. Ngũ Hoàng đệ hần, thật khó lường. Hần biết bản thân cùng Thành Hầu không thể chung thuyền, nhưng lệ khí của Thành Hầu không giống một con người, tâm tối tựa địa ngục trừng sinh. Làn rày đến Mi Châu, đúng thật lãnh ít dữ nhiều. Trong tâm hần, cảm giác bất an ngày càng lan ra toàn thân thể mạnh mẽ.

Đoàn ngựa xe quý hiển trang trọng theo đường chính Liên Thành chậm chậm đến Hầu phủ. Mây trời xám đục vẩn vù, tựa như oán khí đời người tích tụ chuẩn bị trừng phạt.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Duyên Do Người Tạo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vĩnh Đan lấy một ít hoa hồng cốt búi lên tóc Gia Hỷ, lại chái một đóa mã đề búi thấp, y phục hồng hải đường khoác ngoài váy trắng mềm mại.*

Gia Hỷ ngấm đi ngấm lại trong gương, không quá nổi bật cũng không quá mộc mạc, nắng là Huyện chúa, không thể xuất hiện mờ nhạt, nhưng nhân vật chính hôm nay chẳng phải là nàng.

Gia Hỷ rút bớt trăm trên tóc, vắn vơ hỏi:

- *Mộng Oánh đến chưa?*

Vĩnh Đan thu dọn bàn phấn:

- *Lữ tam tiểu thư có lẽ sắp chuẩn bị xong, chủ nhân có muốn dùng ít đồ ăn nhẹ? Buổi sáng nhà bếp làm bảo ngư hãm** Lữ công tử đem đến!*

Gia Hỷ bước ra ngoài, Lữ Định Ân này thật biết cách mượn hoa dâng Phật, vật quý là của Thịnh Vương, nhưng lại muốn nàng ghi nhớ hân:

- *Nếu không ăn thì phụ ý tốt biểu ca! Đưa lên đi!*

Gia Hỷ dùng bữa xong thì biểu muội nàng cũng đến.

Lữ Mộng Oánh xuất hiện lộng lẫy ngoài mong đợi. Nàng ta búi phi tiên kế, y phục đỏ như chính hồng mai đang nở trong vườn, trên tóc cài hai đôi trâm vàng có tua rua bằng lụa đung đưa theo từng bước chân, giữa trán, nắng ta vẽ một đoá hồng mai, hai bên khoe miệng là đôi đồng điều chấm son rực rỡ.

Gia Hỷ thoáng ảo lộng lên người, cuối năm trời rét đậm, vừa ra cửa đôi má đã hây hây đỏ. Hôm nay danh sách mời so với năm trước không nhiều, một phần vì Thái tử chấp chương chính sự không thể ra khỏi cung, một phần Thịnh Vương - đệ nhất kinh thành hảo hoa nam tử - đã có chính thể, nên nhiều tiểu thư buồn rầu không muốn ra ngoài.

Tất nhiên, Huy Quận công chắc chắn có mặt, cái hứa hẹn của Hân thị về việc sắp xếp để Gia Hỷ buộc phải bị gả về Quận công phủ khiến hân có chút nôn nóng. Đối lại chuyện này, hân phải cầu Thái tử để Phùng Gia Hảo được một tước phong Huyện chúa. Huy Quận công tuyệt nhiên cho rằng vụ làm ăn này vô cùng có lợi. Gia Hỷ doan trang thực nữ, đáng đáp yêu điệu nét mặt diễm lệ, lại có phần hồi môn rất lớn, đối với nam nhân nào nàng cũng là một lựa chọn tốt.

Chỉ là Huy Quận công không biết, Gia Hỷ không muốn bị lựa chọn, nàng phải là người kén chọn mới đúng. Xoay quanh nàng đều là các thân Vương, Hoàng tử, nhưng một chút dòng lòng nàng đều không hề có, thì Huy Quận công tính là gì.

Từ hội ngắm hoa phủ Thượng thư hằng năm đều như nhau, có hí khúc, có ngắm hoa, có mấy trò nhặt nhèo như từ lệnh hoặc đối thơ.

Huy Quận công đang trò chuyện cùng mấy vị công tử thiếu gia, các tiểu thư thì quanh quẩn ngắm hoa bên hồ sen, phu nhân quan lại thăm đánh giá tìm mối hôn thích hợp.

Nhóm các tiểu thư cùng Gia Hỷ ngồi trong thùy tạ, trên mặt hồ có mấy con thuyền không mũi trang trí bằng những khóm hoa sinh động nổi bật, vì là hội ngắm hoa mùa đông, nên tất cả hoa trong nhà ẩm đều được đem ra ngoài.

Phùng Tú Mai cùng Phùng Dạ Vãn đang vui vẻ bàn luận về mấy mẫu thêu mới ra, Phùng Gia Hảo không rõ vì sao lại thân thiết với Triện An Quận chúa, hài nữ của Điều Trắc phi Tam Thân Vương phủ. Triện An Quận chúa tính cách mềm mỏng, không thể hiện kiểu ngạo lại giao tiếp nhất của Hạ gia Bá phủ, cháu gái Hạ phi nương nương. Đến Nguyễn Tinh Hoa đang chờ tuyển tử cũng là danh môn khuê các nổi tiếng mỹ nhân.

Triện An Quận chúa nhìn thuyền hoa, ánh mắt hơi hướng đến mấy vị công tử bên kia, đột nhiên đưa ra ý định:

- *Hay chúng ta chơi ném tên đi?*

Phùng Gia Hảo hào hứng gật đầu:

- *Đúng thế! Mùa đông vận động một chút mới ẩm người!*

Gia Hỷ là chủ nhà, trò chơi này cũng đơn giản, chỉ cần chia đội ném mũi tên vào bình gốm, làm sao để tên lọt vào bình mà bình không đổ là được, nàng khách khí:

- *Nếu mọi người đều thích thì ta cho người bày bình gốm, tẩy tên đem đến!*

Triện An Quận chúa bĩu môi:

- *Chơi như thế thì có gì đặc biệt? Chúng ta phải chơi trên thuyền!*

Gia Hỷ nhui mày, nước hồ mùa đông vô cùng lạnh, nếu có sơ suất gì sợ rằng Phùng phủ không gánh nổi tội. Hiện tại ở đây ngoài Triện An Quận chúa còn có Hòa Hiếu Quận chúa - nữ nhi Thái Đại Công chúa, Chu gia Huyện chúa - chất nữ Chu Tề tướng.

Hon nữa cũng mời nhiều tiểu thư quý hiển như Tần Dư Hoài - biểu muội Phan Hiền phi, rồi Giang Hồng Diệp - chất nữ của Giang Đức phi, Hoành gia Đại tiểu thư - vị hôn thê của Lan gia Tam công tử - người kế thừa tước vị Quốc công hay Hạ Nhị tiểu thư, đích nữ duy nhất của Hạ gia Bá phủ, cháu gái Hạ phi nương nương. Đến Nguyễn Tinh Hoa đang chờ tuyển tử cũng là danh môn khuê các nổi tiếng mỹ nhân.

Gia Hỷ không thể tự ý quyết định,thấy nàng hơi chán chừ thì Phùng Gia Hảo sốt sắng:

- *Để muội xin mẫu thân!*

Gia Hỷ siết lấy ẩm lỗ, Hân thị chính là bày ra trò này, nhưng nếu giữa hội xảy ra tai nạn thì quả thật không hay lắm, Phùng phủ không khéo sẽ đắc tội huân quý thế gia, Gia Hỷ không rõ sẽ xảy ra chuyện gì.

Các tiểu thư chia thành hai nhóm, đều ngồi thuyền hoa mà ném tên vào lọ gốm đặt trên bè gỗ nổi giữa dòng. Vì lọ gốm trôi nổi nên trò chơi diễn ra thật sự rất sôi động. Gia Hỷ cùng thuyền với Phùng Tú Mai, Phùng Dạ Vãn và một số người khác. Dù gì Tam phòng bảy giờ cũng là thông gia với Hạ gia Bá phủ, Tứ phòng chưa bao giờ để dụng vào, Hân thị không thể tính toán đơn giản, cho nên nàng cũng có chút yên tâm.

Châu Tiêu - Đại công tử Hầu phủ Châu gia - trêu đùa các nàng ném mãi mà không trúng đích, liền vung bầu rượu ra giữa hồ, Triện An Quận chúa với tay chụp được, mỉm cười:

- *Không dễ như Châu công tử tưởng đâu! Nếu không thì các công tử xuống đây mà thi thử với chúng ta!*

Lời khiêu khích của Triện An Quận chúa khiến mấy nam tử trên bờ đều ngửa ngáy chán ta, liền lấy thêm hai chiếc thuyền hoa khác ra giữa dòng, thoáng chốc tất cả sự tập trung đều hướng về hồ sen. Bởi vì hồ không quá rộng nên thuyền cũng không cách nhau là mấy.

Đang vui vẻ náo nhiệt thì Gia Hỷ cảm thấy thuyền bên cạnh cổ ý va vào mạn thuyền mình, Phùng Tú Mai lại đột ngột hét lên:

- *Là ai đây?*

Rất nhanh sau đó nàng ta rơi xuống hồ.

Phùng Tú Mai hoảng hốt cực độ liền nắm lấy áo Phùng Dạ Vãn:

- *A! Ngủ đi!*

Phùng Dạ Vãn dùng dằng không được nên bị kéo theo, thuyền cứ thế mất thăng bằng, lật nghiêng, rồi đổ ụp xuống, bên kia Triện An Quận chúa cũng không giữ được bình tĩnh, các tiểu thư khác thấy một màn kinh sợ thì la hét hoảng loạn khiến con thuyền còn lại cũng lắc lư dữ dội. Rốt cuộc cả hai thuyền bên nữ nhi đều lật chìm.

Gia Hỷ rơi xuống nước hồ mùa đông buốt giá, nàng ngụp lặn mấy hồi thì bám vào được cánh tay của ai đó.

- *Là muội đây!*

- *Diễn Dung?*

Phùng Diễn Dung bám vào được cây sào chèo thuyền, Gia Hỷ chặt vật làm theo, cảnh tượng xung quanh hỗn loạn không sao kể hết. Những ai biết bơi, từ thiếu gia công tử đến hạ nhân đều đã ao xuống cứu người.

Nước hồ quá lạnh, mấy hôm nay ngừng tuyết, trên mặt hồ đã đóng một lớp băng mỏng, bởi vì từ hội nên Hân thị mới cho người phá băng ra để thả thuyền. Thật sự lúc này, trong đầu Gia Hỷ ong ong chỉ muốn ngất đi.

Huy Quận công lao đến, Gia Hỷ nhìn Phùng Diễn Dung, rất nhanh sau cả hai hiểu ý liền là hét ầm ỹ. Huy Quận công trong nước tề buốt chân tay không thể bơi nhanh. Phùng Diễn Dung ôm ngang hông Gia Hỷ, đợi hân vửa đến gần thì cố sức xoay ngang người rằng, Gia Hỷ dùng toàn lực đá liên tục mấy cước vào ngực Huy Quận công.

Hân có lẽ rất bất ngờ, vừa nén đau lại vội nói:

- *Ta đến để cứu nàng! Nàng yên tâm!*

Gia Hỷ sau pha liên hoàn cước kia liền cảm thấy bản thân như được tiếp thêm sức mạnh, trực tiếp mắng chửi:

- *Có người đến ta mới không yên tâm! Tên đề tiện, thật muốn hãm hại ta hay sao? Có chết ta cũng không làm thiếp cho đồ cặn bã nhà người!*

Huy Quận công cầu gấu, trên đời có nữ tử nào dám xúc phạm đến Tam Hoàng tử hần như vậy chứ, nhớ lại ngày tết Trùng Dương, trong lòng nổi lên một trận khó chịu.

- *Nàng yêu hân? Thịnh Vương? Khốn nạn!*

Gia Hỷ càng nghe càng bức bối:

- *Ta yêu ai cũng không cần người quân!*

Phía sau Gia Hỷ, có tiếng người nhảy ào xuống nước, Phùng Diễm Dung vui mừng hét lên:

- *Phụ thân! Nữ nhi ở đây!*

Phùng Nhị lão gia sắp ngựa bơi đến, chặt vật đưa nữ nhi cháu gái lên bờ. Gia Hỷ lướt nhìn thấy sự việc cũng gần như ổn thỏa, thân thể nàng bấy giờ vô lực, nhanh chóng ngất đi.

Huy Quận công vừa lên khỏi mặt nước đã thấy một nữ nhân áo đỏ đi đến, trong cảnh sắc cuối đông, nhìn nàng ta như đóa hồng mai rực rỡ:

- *Quận công, người choàng áo cho đỡ lạnh. Để tiểu nữ đưa người đi thay y phục sưởi ấm!*

Huy Quận công gật đầu, cùng hạ nhân đi theo Lữ Mộng Oánh.

Gia Hỷ cảm nhận được độ ấm xung quanh, tiếng lò than nổ tí tách, nàng chậm chạp mở mắt, nằm cạnh nàng là Phùng Diễm Dung, còn bên giường, Nhị phu nhân đang ngồi đó, y phục vàng thêu hoa cúc đậm màu hơn, trên tóc chỉ bôi một đôi trâm vàng đơn giản, dáng điệu thanh kính như đang cầu nguyện.

Gia Hỷ yếu ớt:

- *Nhị thẩm!*

Nhị phu nhân mừng rỡ, vội vàng nắm lấy tay nàng:

- *Con tỉnh rồi à! Có ngồi dậy được không, uống chút canh an thần!*

Gia Hỷ tựa vào gối nửa nằm nửa ngồi, áy náy nói:

- *Nhị thẩm, con thật sự rất cảm kích Nhị thúc đã ra tay cứu giúp. Án tình này, cả đời con không quên!*

Nhị phu nhân dịu dàng cười:

- *Con nói cái gì vậy? Con là nữ nhi duy nhất của Lữ ti ti, ta làm sao mặc con sống chết được!*

Gia Hỷ hơi rướm nước mắt:

- *Nhị thúc thế nào rồi ạ? Diễm Dung vẫn chưa tỉnh?*

Nhị phu nhân thấy mắt nàng đỏ lên liền trấn an:

- *Nhị thúc con không sao, Diễm Dung đã tỉnh rồi, cũng chỉ vừa mới ngủ lại. Ta đi lấy canh cho con, sẵn tiện xem phòng bếp sắc thuốc xong chưa! Con cứ nghỉ ngơi đi!*

Gia Hỷ gật đầu, Bối Lan tiễn Nhị phu nhân ra cửa thì quay về:

- *Tiểu thư yên tâm, Vệnh Đan biết bơi nên không sao, hiện tại đang nghỉ ngơi trong phòng.*

Gia Hỷ gật đầu:

- *Mọi người về hết chưa? Ta ngủ bao lâu rồi?*

Bối Lan cẩn thận rót một chén nước ấm đến:

- *Tiểu thư ngủ khoảng hơn một canh giờ, hiện tại trừ Hòa Hiếu Quận chúa được đích thân Thái Đại Công chúa đến đón thì mọi người vẫn đang còn ở khách phòng. Lão phu nhân vừa sắp xếp nhà bếp lo thuốc tham canh trà.*

Tuy gọi là tai nạn nhưng Phùng phủ làm sao thoát khỏi trách nhiệm, hiện tại lão phu nhân cố gắng hết sức an bài xoa dịu khách nhân, sau đó còn phải có đại lễ tạ tội.

- *Không có thương vong gì chứ?*

Bối Lan lắc đầu:

- *Không thua tiểu thư, mọi người đều an toàn. Chỉ có Ngũ tiểu thư xảy ra chút vấn đề!*

- *Phùng Dạ Vân?*

Bối Lan thuật lại một lượt. Vốn là sau khi hai chiếc thuyền hoa đổ ụp. Hạ nhân quan khách liền nhanh chóng ứng cứu, nhưng nam nữ bất tương thân, nên các công tử cũng không quá sợ xuất vội vàng khiến danh tiết người được mình cứu ảnh hưởng lại đây cả hai vào tình thế khó xử.

Ví như Hạ Đại Công tử cứu Phùng Tử Mai, tuy có chút đường đột nhưng rốt cuộc cũng là ti phu của nàng ta, chuyện này trong nhà Tam phòng, nếu Tam phòng không ai nói gì thì cứ thế trôi qua.

Hầu hết các tiểu thư hôm nay đều do nha đầu bà tử bên cạnh cứu được. Hoặc như Triện An Quận chúa được Huy Quận công cứu cũng là đường huynh muội. Hòa Hiếu Quận chúa có thị vệ tùy thân ra tay.

Các tiểu thư Phùng phủ đều được các thiếu gia trong phủ ứng cứu.

Chỉ riêng Phùng Dạ Vân, người cứu là Hoài Nam Vương gia. Quá trình cứu cũng không được bình thường. Hoài Nam Vương gia một thân nam tử hần lại đứng gần nơi Phùng Dạ Vân rơi nhất, hần đương nhiên cởi áo ngoài nhảy xuống. Chỉ là hôm nay, Phùng Dạ Vân một thân đỏ trắng mà Hoài Nam Vương gia cũng mặc bạch y. Trong làn nước, y phục liền trở nên gần như trong suốt.

Phùng Dạ Vân mềm yếu không xương, chưa từng trải qua chuyện nào đáng sợ như vậy, cứ bám dính lấy Hoài Nam Vương gia không buông, mà Hoài Nam Vương gia sinh trưởng ở phía nam, không quen khí hậu kinh thành, thật sự xuống nước mới cảm thấy quá sức chịu đựng.

Đến khi đưa được Phùng Dạ Vân lên trên bờ thì cả hai đã ôm dính lấy nhau được một khắc, y phục bó sát vào da thịt khiến người khác phải xấu hổ.

Hoài Nam Vương gia đánh lấy áo choàng bản thân bọc cả hai lại, ôm Phùng Dạ Vân về khuê phòng.

Loại chuyện như này đã xảy ra, dù không ai muốn nhưng nữ tử khuê danh liền bị ảnh hưởng, thật sự sau này rất khó gả đi. Với Phùng Dạ Vân, cách giải quyết tốt nhất bấy giờ chính là lấy thân báo đáp, hay nói cách khác, Hoài Nam Vương gia phải hôn cưới nàng ta.

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- *Đây không phải chuyện xấu với Túc phòng đâu. Hoài Nam Vương gia thế tử đã mất. Phùng Dạ Vân dù gì cũng là đích nữ Túc phòng, lại vô cùng được tổ mẫu yêu mến, trong kinh thành chưa hề lan truyền tiếng xấu. Nay anh hùng cứu mỹ nhân, cái hôn sự này với cả hai thật sự không tệ.*

Hà ma ma tiến vào phòng, thấy Gia Hỷ liền chạy đến:

- *Tiểu thư tỉnh rồi, nô tì sợ phát khiếp. Loay hoay trên bờ mãi, may mà Lữ công tử nhanh trí gọi được Nhị lão gia đến!*

Gia Hỷ cau mày, Lữ Định Ân không trực tiếp cứu nàng mà phải gọi người, lại gọi chính xác Nhị thúc, không dễ ảnh hưởng đến khuê danh nàng. Thật đúng như hần đã nói, Thịnh Vương là muốn bảo vệ nàng. Nhưng vì sao Thịnh Vương biết được Huy Quận công sẽ nhân dịp này da thịt thân thiết với nàng, tạo cơ hội giống Hoài Nam Vương gia và Phùng Dạ Vân ngày hôm nay. Là Quận Công phủ có nội gián của Thịnh Vương hay Lữ Định Ân tình cờ đoán được.

Gia Hỷ thấy đầu đau nặng, cũng biết không nên suy nghĩ quá nhiều, nàng còn có chuyện quan trọng hơn:

- *Bên Lữ Tam tiểu thư thế nào?*

Hà ma ma bần mồm:

- Nó thì không rõ nhưng Quận công gia vào đó cũng đã hơn một canh giờ.

Bên kia khách phòng, Huy Quận công chỉ mặc trung y, khoác ngoài áo choàng lông cáo. Lữ Mộ Dung Ánh thời từng ngắm canh hầu hạ hắn. Nàng ní non:

- Quận công người buồn bực cái gì chứ! Biểu ti tính cách vốn đã rất cau có, với hạ nhân người dưới thường ngày cũng khó chịu vô cùng. Tiểu nữ tuy là biểu muội nhưng cũng từng ăn không ít khổ!

Huy Quận công thờ dài, trong phủ mấy phòng thiếp thất đều nhạt nhẽo, nếu không là kỹ nữ bán nghệ thanh lâu thì cũng con nhà phú thương phú hộ, không thấu hiểu lòng người.

Hắn nhìn bàn tay trắng nõn của Lữ Mộ Dung Ánh, thuận miệng hỏi:

- Nàng cùng Phùng Đại tiểu thư rất thân thiết?

- Thật sự thân thiết!

Huy Quận công khó khăn lắm mới hỏi tiếp được:

- Biểu ti nàng là có tình ý với Thịnh Vương?

Lữ Mộ Dung Ánh lắc đầu:

- Chuyện này tiểu nữ thật sự không rõ, chỉ biết ngày trước biểu ti có một đoạn thời gian rất thân mật với Trường Thịnh ca, à, chính là Lữ Định Ân công tử, đường huynh tiểu nữ!

Huy Quận công ngồi thêm một chút thì cửa phòng mở, Lữ Định Ân đến thật. Hắn nhướn mi mắt, giọng điệu không hề tôn kính:

- Muội muội thật có lòng tốt a! Nam nữ thụ thụ bất tương thân. Quận công gia cùng muội một chỗ lâu như vậy thật không thích hợp!

Huy Quận công hừ khê:

- Gặp ta người còn không hành lễ?

Lữ Định Ân qua loa bái kiến, lại chế nhạo:

- Quận công chán kinh có vẻ không nhẹ, vẫn nên mời thái y, đường muội ta không biết y thuật đâu!

Huy Quận công đứng dậy, nắm lấy cổ áo Lữ Định Ân:

- Con chó liếm gót giày của Thịnh Vương này, người đừng tưởng ta không biết người ngăn cản chuyện tốt của ta với Phùng Gia Hỷ!

Lữ Định Ân cười gằn cợt:

- Quận công gia, người nghe cho rõ, ta không những muốn ngăn cản người cùng biểu muội ta, mà cả đường muội ta, ta đều muốn cản người đấy!

Lữ Mộ Dung Ánh vội vội vàng vàng kéo tay Huy Quận công ra, lại trách cứ Lữ Định Ân:

- Trường Thịnh ca! Huynh làm gì vậy?

Huy Quận công phất tay, nhìn Lữ Định Ân hăm dọa:

- Người cẩn thận cái mạng! Ta muốn nạp ai vào cửa người quân được sao?

Lại quay sang nhìn Lữ Mộ Dung Ánh:

- Nàng về phủ chờ đợi, trong ba ngày nữa ta sẽ cho người mai mối đưa nàng về Quận công phủ, làm một quý thiếp! Xem hắn cản được cái gì.

Huy Quận công đi rồi, Lữ Định Ân cũng đi theo, hắn nhìn đường muội thứ xuất, khinh bỉ:

- Chúc mừng muội!

Hắn làm gì có ý bảo vệ Lữ Mộ Dung Ánh, hắn chỉ đang muốn Gia Hỷ thoát khỏi tên Quận công này, đây là lệnh của Thịnh Vương, cũng là mục tiêu của hắn. Những chuyện khác, không hề quan trọng.

Mấy ngày sau, Gia Hỷ biết được lão phu nhân đã tìm cách thúc đẩy hôn sự của Phùng Dạ Văn và Hoài Nam Vương gia, nhưng thái độ Vương gia vô cùng hồ hững, rất khó đoán biết. Mà Huy Quận công lại thật sự chuẩn bị nạp Lữ Mộ Dung Ánh vào phủ, trước cả chính thể là Châu gia Quận chúa.

(*) Y phục và kiểu tóc Phùng Gia Hỷ:

(**) Bảo ngư hãm

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Thân Nhân Một Nhà

Hàn thị bị cảm tức, lại phải đến phật đường ăn chay chép kinh giữa mùa đông lạnh, tin này không gây bất ngờ nhưng đều làm các phòng hà hê. Trong phủ đến hạ nhân cũng nghĩ rằng chỉ vì muốn lấy lòng Triện An Quận chúa, Hàn thị mới dễ xảy ra náo loạn hóm từu hội. Phòng nào cũng có nữ nhĩ, lần này Hàn thị trực tiếp gây thù chuốc oán với toàn phủ.

Lão phu nhân phải bỏ ra mấy vạn lạng bạc đưa lễ vật tạ lỗi đến từng khách mời. Vật tặng tuy trân quý nhưng ngàn lần không thể so với mạng sống nữ nhĩ danh môn, nhưng chuyện này là tai nạn, những phủ khác cũng nhận lễ bỏ qua, không quá khó khăn với Phùng gia.

Hàn thị đã có một trai một gái, nói lật đổ cũng không đến lượt thông phòng Đại lão gia như Tú Hồng có thể làm được, nhưng hiện tại Tú Hồng sắp sinh, Hàn thị lại không thể ra tay, coi như nàng ta là người có lợi nhất.

Sáng sớm, Gia Hỷ theo lệ thường đi thỉnh an lão phu nhân. Mấy ngày hôm nay vì chuyện từu hội mà không khí trong phủ vô cùng nặng nề. Chuyện của Phùng Dạ Vãn chưa giải quyết được, lão phu nhân hiển nhiên không thể an tâm. Dù gì nàng ta cũng là chất nữ được yêu thương chiều chuộng nhất. Chỉ vì tai nạn này mà khuê danh ảnh hưởng. Lão phu nhân thật sự rất đau lòng.

Khi Gia Hỷ đến trước sân trời vẫn còn sớm, Nhị phu nhân đưa theo Phùng Diễm Dung vừa đứng lúc chạm mặt nàng. Nhị phu nhân đỡ lấy tay Gia Hỷ không cho nàng hành lễ, thân thiết hỏi qua:

- *Sức khỏe con thế nào rồi? Còn có gì chưa ổn không?*

Gia Hỷ lắc đầu, mớ tóc mai bay loạn:

- *Nhị thăm lo lắng, con không sao, Diễm Dung cũng không sao mà! Con là đại tì không lễ không bằng muội ấy!*

Nhị phu nhân trò tay lên trán nàng mắng yêu:

- *Diễm Dung bao nhiêu năm bên ngoài sức khỏe rất tốt, không như con, từ nhỏ đã ít được điều dưỡng.*

Từ phu nhân lạnh lạnh giọng nói, Hàn thị bị đưa đến phạt đường, Nguyễn thị cười còn chưa đủ đau:

- *Mọi người vui vẻ quá! Nhị tẩu!*

Gia Hỷ quan sát Nguyễn thị từ trên xuống, y phục xanh ngọc bích tươi tắn có cúc áo bằng năm viên minh châu lớn, hải bọc lụa cùng màu đế cao khảm xà cừ, cổ đeo chuỗi phi thủy mà trên tay mấy đôi vòng vàng, tuyệt nhiên không có gì là xuề xòa bất an cả. Xem ra đúng như nàng nghĩ, chuyện Phùng Dạ Vãn với Hoài Nam Vương gia thật sự không tệ.

Gia Hỷ hành lễ, lại dò hỏi:

- *Ngũ muội vẫn tốt chứ ạ, có bị kinh sợ nhiều không?*

Nguyễn thị lắc đầu:

- *Rất tốt, chỉ là Ngũ tì nhi thân thể trước giờ không ổn, cho nên vẫn phải nghỉ ngơi nhiều!*

Đằng xa Tam phu nhân hừ lạnh:

- *Sức khỏe không tốt nhưng muốn lao mình xuống nước! Khi đó rõ ràng Ngũ tì nhi có thể kéo được Thất tì nhi lên, nhưng nó đã không làm vậy, còn có tình ngã xuống hồ, gây ra cục diện nào loạn!*

Nguyễn thị hít mắt sẵn giọng:

- *Người nói cái gì? Phùng Tú Mai vụng về kéo nữ nhi ta xuống theo, người còn đổ cho con ta tự ngã xuống hồ?*

Tam phòng trước giờ thân phận thứ xuất luôn cúi đầu với Từ phòng, chỉ là sau mối hôn của Phùng Tú Mi với Hạ gia Bá phủ, rất nhanh Tam lão gia nhận được tin sắp bổ nhiệm vào Hàn lâm viện, trở thành trác Tứ phẩm, đứng ngang hàng cùng Từ lão gia. Phùng Tú Mi gả đi mà Tam phòng như mưa thêm được con trai. Hạ Nhạc Thâm năm ba ngày đều đưa thể từ về một lần, mỗi lần như vậy, không ít thì nhiều Phùng Tú Mi đều lên lút đưa bạc cho Tam phu nhân. Có tiền trong tay làm người tự tin hơn hẳn, Tam phu nhân mới trực tiếp đối đầu Từ phòng như vậy.

Nhị phu nhân chớp chớp mắt với Phùng Diễm Dung và Gia Hỷ, các nàng cứ thế thành người qua đường để hai phòng cãi nhau.

Nguyễn thị vén váy đi tới, chỉ tay năm ngón với Tam phu nhân:

- *Người bán được nữ nhi giá hời còn muốn tỏ ra thanh cao? Con gái ta còn chưa có xuống giường được đâu!*

Tam phu nhân sẵn số tới:

- *Người nghĩ nữ nhi ta đã khỏe lại?*

Vu ma ma từ trong viện bước ra, nghiêm mặt:

- *Lão phu nhân cho mời mọi người!*

Nguyễn thị phất tay áo xoay người một mạch đi thẳng. Tam phu nhân khó chịu hất vai lần lượt qua. Đến tận sảnh đường vẫn mặt nặng mày nhẹ.

Phùng Gia Hảo viện có chưa khỏe không đến, Phùng Dạ Vãn và Phùng Tú Mai cũng không. Lão phu nhân nhìn mấy nàng hành lễ mà khó chịu nói:

- *Sáng sớm đã ổn ào! Mấy ngày qua chuyện trong phủ chưa đủ hay sao?*

Tam phu nhân cùng Từ phu nhân không nói gì, cúi mặt giả vờ ừ khua. Lão phu nhân thở dài, lại nói:

- *Nhị tì nhi không đến? Hôm đó chính nó mất thăng bằng khiến hai thuyền va vào nhau cơ mà! Mẫu thân vừa bị phạt, nữ nhi đã làm mình làm mấy!*

Từ phu nhân lên lên lấy khăn chấm nước mắt:

- *Thế mà bấy giờ người chịu khổ nhiều nhất lại là Dạ Vãn, mẫu thân xem, con bé xấu hổ đến mức đòi chết đòi sống!*

Tam phu nhân bĩu môi:

- *Ta thấy Ngũ tì nhi sợ Hoài Nam Vương gia chạy mất nên mới đòi chết đòi sống!*

Từ phu nhân trong lòng nổi lửa nhưng bề ngoài càng tỏ ra đau khổ, ô ô sụt sùi:

- *Đến bá mẫu trong nhà cũng nói chất nữ của mình như thế, không biết bên ngoài sẽ đồn đãi những gì!*

Lão phu nhân xoa xoa đầu:

- *Thôi! Được rồi!*

Lại chỉ gậy sang Tam phu nhân:

- *Người có nữ nhi gả cao lại đi hạ thấp nữ nhi người khác, cùng là họ Phùng, lẽ nào Ngũ tì nhi xấu hổ thì mấy tì muội khác vui vẻ ăn mừng?*

Tam phu nhân cắn môi không nói gì, Từ phòng đến cả Đại phòng còn dám lần lượt, huống hồ gì một phòng thứ xuất. Lão phu nhân thấy đám con cháu yên lặng mới nói tiếp:

- *Hôm nay có hai chuyện, thứ nhất hiện tại trong phủ việc nhiều, cuối năm bận rộn, mà trường tức thì đang chịu phạt. Mấy cái Từ phòng đang quản thì vẫn quản như cũ, còn lại Nhị phòng, Tam phòng chia ra lo liệu. Chuyện gì không quyết được cứ đến gặp ta!*

Nhị phu nhân hơi gạt mình, trong mấy phòng ngồi đây, Nhị phòng là không có căn cơ nhất, nhưng nếu lão phu nhân đã muốn, thì ai cũng chỉ có thể chấp thuận.

Lão phu nhân chia việc nhà xong mới nói tiếp:

- *Thông phòng của lão Đại sắp sinh, hẳn muốn nâng làm di nương, dù gì bên đó cũng không có thiếp thất nào. Hai ba ngày nữa các con sắp xếp lễ se mặt chài đầu đưa Tú Hồng đến ra mắt ta. Cái này Đại tì nhi thay mẫu thân con làm đi. Gọi nàng ta là Hồng di nương.*

Gia Hỷ mỉm cười hành lễ. Xong xuôi đầu đó, Lão phu nhân mới an ủi Từ phòng:

- *Mẫu thân cùng Bạch Thái phi ngày trước có chút quan hệ, để ta tìm cách tác động, con cứ yên tâm, Ngũ tì nhi sẽ danh chính ngôn thuận gả đi!*

Từ phu nhân lau nước mắt, hi hửng tạ ơn. Nhìn sắc trời cũng không sớm, Lão phu nhân để mọi người ra về. Lúc này hạ nhân bên Tam phòng bẩm báo Phùng Tú Mi cùng Hạ Nhạc Thâm đến. Tam phu nhân cười không thấy được mắt, vội vàng quay về viện.

Tam phu nhân vừa vào khách phòng đã thấy Hạ Nhạc Thâm thông thả uống trà, người hầu hạ lại là một nô tì có chút nhan sắc. Nàng ta ông ẹo liếc mắt đưa tình, Hạ Nhạc Thâm chẳng những không chút rung động, còn tiện tay hất nước vào mặt:

- *Người là nha hoàn của Thất muội?*

Nô ti kia không ngờ một Hạ Đại công tử nổi tiếng chơi bời lại hồ hững với nàng như vậy, liền quý xuống lăm lét xin lỗi:

- *Nô ti...không phải...nô ti...*

Hạ Nhạc Thâm đá nàng ta một cước giữa ngực:

- *Cút! Đừng để bản công tử gặp lại ngươi! Hôm nay may mắn cho ngươi là thiếu phu nhân đã hoài thai, ta không muốn bẩn tay!*

Tam phu nhân nhắm ngày, cũng sắp một tháng, bây giờ Phùng Tú Mị truyền ra tin hoài thai là vô cùng hợp lý, nô ti kia bỏ ra khỏi cửa dụng phải Tam phu nhân càng sợ sệt, cấp vạy chạy thẳng.

Hạ Nhạc Thâm chấp tay đứng dậy:

- *Nhạc mẫu! Thê tử con đang bên phòng Thất muội, để con cho người gọi nàng về!*

Tam phu nhân lắc đầu, sau khi nói chuyện năm ba câu cùng Hạ Nhạc Thâm, Phùng Tú Mị cũng quay lại, Hạ Nhạc Thâm lấy cớ ra ngoài ngắm cảnh để mẫu nữ nàng có thời gian tâm sự. Hắn một đường đến phòng Phùng Tú Mai, khẩn trương nhảy qua cửa sổ, lại để thần tin canh giữ.

Phùng Tú Mai xoay người hờn dỗi:

- *Tì phu đến trễ!*

Hạ Nhạc Thâm ôm lấy mỹ nhân, ôn nhu hỏi han:

- *Còn mệt không, ta để ti ti nàng đem được liệu cao cấp nhất kinh thành cho nàng bồi bổ còn gì!*

Phùng Tú Mai tựa vào lòng hắn, nũng nịu:

- *Ta mới không cần!*

Hạ Nhạc Thâm cười cười:

- *Dám để nha hoàn bày trò với ta! Còn bảo không cần! Để ta xem vết thương của nàng nào!*

Trên ngực Phùng Tú Mai có một dấu tím bầm rất đáng sợ vì khi ngã xuống nước nàng ta đập phải mạn thuyền. Hạ Nhạc Thâm dịu dàng bôi cao trị thương lên:

- *Đây là thuốc Thái y đặc chế cho Mật sát Thị vệ, không phải ai cũng dùng được! Ta thật sự xem nàng như trân bảo!*

Hạ Nhạc Thâm khi cời áo nàng ta bản thân đã không kiềm nén nổi, trực tiếp đẩy người xuống giường, hoan ái trền miên.

Phùng Tú Mai thờ dỗi:

- *A! Tì phu! Bị phát hiện mất!*

Viện Tam phòng không rộng, các phòng liên kế nhau chung một dãy hành lang, chỉ có một khoảng sân chung phía trước. Nếu ai đó vô tình đi qua đều có thể đoán được bên trong đang xảy ra chuyện bất chính.

Hạ Nhạc Thâm cười nhạt:

- *Ta nói với nàng rồi, ta cực kì vô sỉ, một tên vô sỉ thì sợ gì người khác bàn tán?*

- *Muội còn chưa gả cho ai đâu!*

Hạ Nhạc Thâm khó chịu trong lòng, động tác ngày càng thô lỗ:

- *Ta không đủ thỏa mãn nàng hay sao mà còn muốn gả cho nam tử khác? Nàng gả cho ai, ta liền giết ngay kẻ đó!*

Phùng Tú Mai khoan khoái nhưng về mặt tỏ ra vô cùng uất ức:

- *Tì phu!*

- *Ngoan! Bên ngoài có người của ta, không ai đến gần được đâu! Nàng nói khẽ thôi, thì thần không biết quý không hay!*

Phùng Tú Mai bất an vô cùng, nhưng cảm giác vụng trộm lại khiến Hạ Nhạc Thâm thích thú. Mất một canh giờ sau, hắn mới chịu ôm nàng ta vào tịnh phòng ngâm nước ấm.

Phùng Tú Mai hơi lo lắng:

- *Lâu như vậy, tí tí sắp đi tìm chàng rồi!*

Hạ Nhạc Thâm hừ lạnh:

- *Sáng sớm đã đưa nàng ta mấy ngàn lượng, mẫu thân nàng còn lâu mới để nàng ta ra ngoài!*

Khi nước trong thùng tắm dần lạnh nguội thì mới có kẻ gõ cửa:

- *Thất tiểu thư, nô ti là Cúc Chi đây!*

Phùng Tú Mai yếu ớt lên tiếng:

- *Vào đi!*

Cúc Chi là ti nữ Hạ Nhạc Thâm đưa đến hầu hạ Phùng Tú Mai nhưng nàng ta lại để sang bên ti ti làm nội gián.

Cúc Chi đứng bên ngoài rèm hành lễ:

- *Sắp đến giờ dùng cơm ạ!*

Hạ Nhạc Thâm ừ một tiếng:

- *Nói với nàng ta, người tìm thấy ta ở nhà ẩm trồng hoa. Còn nữa, về Hạ phủ sắp xếp một gian viện, trang hoàng cẩn thận vào, qua tết, Thất tiểu thư sẽ sang bên đó ở!*

Cúc Chi đi rồi, Phùng Tú Mai vẫn còn đắm vẻ ngạc nhiên:

- *Tì phu làm gì vậy?*

Hạ Nhạc Thâm choàng áo lên người mỹ nhân:

- *Tì ti nàng có thai, người làm muội muội phải đến chăm sóc chứ! Còn ai hiểu ti ti hơn nàng!*

Hạ Nhạc Thâm mặc lại y phục, nhanh chóng rời khỏi phòng. Phùng Tú Mai sờ sờ vết thương đã dịu bớt sưng đỏ trên cổ, nhàn nhạt cười:

- *Tì ti à! Ta thật xin lỗi!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55: Nhất Hồ Tử Thương (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mi Châu.

Hầu phủ.

Vạn Quý phi nằm trên tháp đài, bộ móng tay đã mài giữa cần thận đang được một cung nữ quỳ dưới chân son phủ bụi vàng lấp lánh.

Hồ Phách đứng cạnh bên chậm rãi dùng kiếm bạc tách vỏ hạnh nhân để vào đĩa sứ nung, nhỏ giọng:

- *Nương nương có tính toán gì?*

Vạn Quý phi thối thối bàn tay, phất tà áo cho cung nữ kia lui ra, thông thả cho một quả hạnh nhân vào miệng:

- *Vương gia đâu?*

Hồ Phách hơi nhìn ra cửa:

- *Khi này Huỳnh Kiệt công công có báo rằng Vương gia đã đến trang viên cười ngửa rồi à!*

- *Xa không?*

Hồ Phách lắc đầu:

- *Nó ư cũng không rõ!*

Vạn Quý phi hơi lo lắng:

- *Đây là đất của Thành Hầu, người phải nhắc nhở Vương gia cẩn trọng. Loại chuyện chết người không xảy ra được nhưng gãy tay gãy chân trúng độc hủy dung đều có thể!*

Thịnh Vương đi vào giữa cầu nối của Vạn Quý phi, hần vẫn nguyên phục trang cười ngửa, trên người dù giữa trời đông vẫn lấm tấm mồ hôi:

- *Mẫu phi quá lo lắng rồi! Nhi thần không phải cơ thể lành lặn đứng đây sao?*

Vạn Quý phi dậu dàu:

- *Con đấy! Có thiên từ nào một chân một mắt không? Con vẫn nên cẩn trọng, dấy dàu phải là kinh thành!*

- *Nhi thần biết rồi! Nhưng lâu ngày không vận động chân tay thật không quen.*

Vạn Quý phi không nói gì nữa, Thịnh Vương coi áo choàng nhìn Hồ Phách:

- *Chuẩn bị nước tắm, bàn Vương ở lại dùng cơm trưa!*

Thịnh Vương lười biếng đi vào tịnh phòng, Hồ Phách phản phò người xong cũng quay lại hầu hạ Vạn Quý phi:

- *Nương nương!*

- *Người nghĩ kể sách hôm trước của bản cung có dùng được?*

Hồ Phách hơi mỉm cười:

- *Cái khó nhất là tìm người, kiếm đâu ra một nữ nhân khiến Thành Hầu không nghỉ ngơi ở Mi Châu này cơ chứ!*

Vạn Quý phi xoa xoa mi tâm:

- *Ra đường vớ đại tạt nhiên không được, mua nữ nhân thanh lâu thì rất dễ bị phát hiện. Người cố gắng đến mấy vùng núi gần Liền Thành xem sao?*

Hồ Phách dẫn do một chút nhưng cũng gắt đầu. Ai bảo trước khi đi Hoàng thượng kiểm tra người cực kì gắt gao, nương nương mới không cho thần tin theo trà trộn.

Vạn Quý phi toan tính trong giây phút hời, Thành Hầu trúng được mã điền loan đao phượng với nữ nhân khác. Cái này chính là trọng tội, nhẹ thì coi thường thánh nhan, nặng thì khi quân phạm thượng. Đây là mối hôn do Hoàng thượng ban, lại đích thân đi gả đến chủ hôn. Thành Hầu trúng kẻ, nhất định không trở mình được.

Thịnh Vương ngấm mình trong bồn tắm, hương thảo được thoảng lên dễ chịu, hần thả người thư thái, lần hồi nồng đậm tinh dầu bạc hà len lỏi vào từng chân tơ kẽ tóc.

Lữ Định Ân đã gửi thư hồi báo, Phùng Gia Hỷ tạm thời an toàn. Hôn sự nặng không dễ bị áp đặt nữa. Nhưng nặng đã cặp kè, không bao lâu nữa phải xuất giá, Thịnh Vương thật sự khó chịu, hần chỉ muốn bán thân một bước thành Hoàng đế, nạp nặng vào cung.

- *Huỳnh Kiệt công công, chuẩn bị ỳ phục, bàn Vương nhớ ra chiều nay có hẹn với phụ Hoàng đánh cờ!*

Qua ngọc thiện, Thịnh Vương nghĩ trưa lại viện Vạn Quý phi, nghe cái kẻ sách có chút thâm độc, hần cau mày:

- *Nơi đây ngoài chúng ta thì ai có lá gan có khả năng hãm hại hần! Dù mẫu phi có thành công, phụ Hoàng cũng sẽ nghỉ ngơi!*

Vạn Quý phi điềm tĩnh:

- *Mẫu phi hơn con bao tuổi, chuyện này nếu Hoàng thượng có nghĩ ngờ con thì đã sao? Một Thành Hầu thanh danh hư hỏng, Hoàng thượng sẽ không muốn con phải chịu tội theo. Huống hồ, con cũng biết Hoàng thượng luôn thiên vị con cơ mà. Nếu không nhờ con anh tuấn thông minh, mẫu phi cũng không thể lên đến vị trí này!*

Thịnh Vương không nói gì, mẫu phi hần nói không phải không có lý, chỉ là thường ngày, loại kẻ sách có chút tiểu nhân này, hần không quen làm:

- *Tùy mẫu phi vậy! Nhi thần phải hầu cò phụ Hoàng!*

Thịnh Vương đọc theo hành lang đến thư phòng, hần đi một mình, quan sát núi già hồ nước trong phủ, cảnh sắc Mi Châu mùa đông không quá tệ, khí trời ít lạnh, trong vườn nở đầy mai vàng, mai trắng, nhưng tuyệt nhiên không có hồng mai như ở kinh thành.

Thịnh Vương đến trước cửa phòng đã nghe âm thanh vui vẻ bên trong phát ra, hần mỉm cười nhìn Quang Từ Đại Tổng quản:

- *Phiền Tổng quản báo với phụ Hoàng rằng bản Vương đã đến!*

Quang Từ công công mời người vào, Thịnh Vương âm thầm quan sát cách bài trí, thư phòng chẳng có gì ngoài một bàn giấy dài, một giá sách lớn, trên tường không treo chữ không câu đối, trên bàn có mấy tờ giấy luyện thư pháp đang viết dở, một vài bức tranh có lẽ đã vẽ xong được cuộn lại.

Hoàng thượng ngồi trên tháp, phía dưới có đôi hàng ghế, Thành Hầu nhìn thấy Thịnh Vương liền đứng dậy.

Thịnh Vương cung kính hành lễ:

- *Phụ Hoàng! Nhi thần đến trễ!*

Hoàng thượng xoay xoay vòng ngọc trên tay, ôn như:

- *Con ngồi đi!*

Thành Hầu vậy tay để cung nữ đem lên trà nóng:

- *Hoàng huynh dùng thử!*

Thịnh Vương đưa tách trà ngang mặt, hương thơm tinh tế lướt qua mũi hắn:

- *Thật đặc biệt! Có hương hoa đào quá dào dạt thì phải?*

Hoàng thượng gạt đầu:

- *Đây là trà quý do Hiền Tri Châu dâng đến. Xem ra cũng không tệ.*

Thịnh Vương mặc từ y tím sẫm thường ngày, trung y đen tuyền thêu chỉ vàng nổi lên họa tiết kì lân trên cổ áo, thắt lưng cũng chỉ đeo duy nhất một mảnh ngọc bội "Hoàn Nhan" chứng tỏ thân phận Hoàng tử. Trông cao ngạo uy dũng lại có chút gian hùng.

Thành Hầu bạch y như tuyết, để lộ cổ áo bên trong thẫm đỏ thêu chìm hạc bằng chỉ bạc. Trên người ngoài ngọc bội còn có túi hương hồng lẳng được may tỉ mỉ. Tò ra khí chất thanh lịch tao nhã lại vô cùng mỉa hoặc.

Cả hai ngồi đối diện nhau, cũng đối nghịch hai cực âm dương, như đêm với ngày, như lửa với nước. Tuy vậy, bề ngoài, vẫn một mảnh huynh đệ tình thâm.

Hoàng thượng khoan khoái uống trà nhìn Thịnh Vương nói:

- *Lăng Mặc biết không, thường ngày Lăng Thần thường xuyên luyện chữ vẽ tranh, kỹ thuật tinh tế xem ra không kém con cháu!*

Thịnh Vương cười cười:

- *Nhi thần lười biếng, chỉ chăm chăm chạy vào cung tìm chỗ chơi, nào siêng năng như hoàng đệ!*

Thành Hầu nhàn nhạt cười, ý của Thịnh Vương không phải muốn nói bản thân tài hoa thiên bẩm, có lười biếng vẫn hơn người khác hay sao.

Thành Hầu với tay lấy một cuộn tranh trên bàn:

- *Hoàng huynh thông tuệ xem qua, đệ chỉ chú ý vẽ mỹ nhân hoa cỏ, chẳng thể họa nổi mấy bức giang sơn họa đồ như huynh!*

Thịnh Vương hừ nhẹ trong lòng, Đế Vương không có tình phụ tử, Thành Hầu có ý nói hắn thích vẽ tranh giang sơn, không khác gì tỏ cáo hắn mưu đồ đoạt vị, tâm địa bất minh.

Thịnh Vương đưa tay đón lấy cuộn tranh, từ từ mở ra. Trong tranh hiện lên hình ảnh một tiểu thư khuê các áo lụa mềm mại dải tơ như đang múa. Tóc nàng búi gọn, kim bộ điệu rung rinh, gương mặt nhìn thẳng tươi cười trong sáng thanh tân.*

Tâm Thịnh Vương nảy lên một nhịp, hắn siết tay góc giấy, cảm giác nghèn nghẹn nơi cổ họng vang lên:

- *Không giống!*

Thành Hầu tựa tiểu phi tiểu:

- *Huynh biết đệ họa người nào?*

Hoàng thượng nhìn qua bức tranh có chút tò mò xen lẫn thích thú:

- *Trông rất quen thuộc, nhưng Trẫm không đoán ra được, rốt cuộc là mỹ nhân phủ nào khiến cả hai Hoàng tử của Trẫm đều mê mẩn?*

Thịnh Vương cười hòa nhã:

- *Hoàng đệ thật sự họa không giống lắm, nên phụ hoàng mới không nhận ra. Đệ nghĩ thần làm lại sơ sài một bức vậy!*

Thịnh Vương tiến đến bàn mực, trên đó đã có sẵn giấy bút các loại, hắn vén tay áo, dáng điệu phong nhã mà khoa trương.

Thành Hầu hơi siết tay, Thịnh Vương dõng trước là một đấng tài hoa, dõng này cũng như vậy, những chuyện xuất khẩu thành thơ vung bút nên tranh Thịnh Vương đều có thể làm được. Sống lại lần nữa, bản thân Hoàn Nhan Viên Hạo hắn có cố gắng mài đĩa hết sức, cuối cùng cũng chỉ đứng ngang bằng.

Kiếp trước hắn thường ghen tị vì sao phụ hoàng lại yêu thương Thịnh Vương như vậy, đến tận lúc mất mạng, hắn vẫn không hiểu bản thân thua kém những gì, để phụ hoàng sinh ra hắn lại chán ghét hắn như thế.

Nhưng sống lại đời này hắn đã rõ, Thịnh Vương tài hoa trong mắt phụ hoàng chính là thành thực những gì phụ hoàng thích thú nhất, say mê nhất và làm được tốt nhất.

Thịnh Vương như một bản sao của phụ hoàng hắn, phong lưu, đào hoa, nổi danh tài tử khiến bao thiếu nữ si mê, dường như không màn chính sự, yêu thương mẫu phi, hòa hợp quần thần. Đây, tất cả những điều đấy đều chính là tính cách của phụ hoàng hắn từ khi còn là một Thái Thân Vương chưa lên ngôi cửu ngũ. Thịnh Vương giống y hệt, ai lại không thích một người giống hệt mình, kể thừa mình.

Cũng bởi vậy, cho nên Thịnh Vương có làm nhục thứ nữ Phùng Thượng thư, Hoàng thượng cũng đơn giản cho qua. Nếu đối lại người đó là một Hoàng tử khác, chắc chắn đã bị phạt. Như Huy Quận công gây rối trên Hôe viên, tuy nằm ngoài khuôn viên kinh thành, vẫn bị cấm túc, tước quyền tự do ra vào cung cấm. Đây chính là sự khác biệt rõ ràng giữa yêu quý và không yêu quý.

Thành Hầu mỉm môi nhìn bức họa mới hoàn thành một nửa. Tiếng Hoàng thượng sang sảng:

- *Đây! Vị trí đây nên đậm hơn một chút! Ha ha...*

Cùng là cầu thần, Huy Quận công muốn ban hôn với Phùng Gia Hỷ, Hoàng thượng nhất định sẽ cho rằng ỳ khuất tiểu thư danh môn mà không chấp thuận. Nhưng nếu Thịnh Vương cầu tình một cái Trắc phi, Hoàng thượng có lẽ còn tự thân đến chu hôn. Cùng là Hoàng tử, ai chiếm được tâm Đế Vương thì chính là kẻ thắng.

Thịnh Vương nhìn ánh mắt âm lãnh của Thành Hầu, phui tay:

- *Đệ xem, có giống không?*

Người trong tranh tóc búi hơi lỏng chừa ba phần xõa sau lưng, tóc chỉ có mấy đóa hoa lụa, không cài trâm, nàng không múa, gương mặt ngại ngùng che quạt, ánh mắt hướng xuống, điệu bộ có chút nhàn nhã, có chút lười biếng, lại có chút chán ghét.**

Thành Hầu thấy cổ họng dâng lên một trận đắng:

- *Rất giống!*

Hắn không thể phủ nhận, hắn chỉ mới gặp mặt nàng mấy lần, không thể ghi tâm tác cốt từng nét mặt, từng cái chau mày. Nàng với hắn xa xôi quá, khoảng cách vạn dặm khiến trí nhớ hắn cứ mơ hồ dần.

Thịnh Vương nở nụ cười ngạo mạn của kẻ thắng, dang tranh lên:

- *Phụ hoàng, đây là Thục Trinh Huyền chúa. Nhi thần ở kinh thành thường xuyên gặp nàng nên nhớ rõ dung mạo hơn hoàng đệ! Nàng đúng là một mỹ nhân!*

Hoàng thượng gạt đầu, tấm tắc khen ngợi màu sắc trong tranh, lại nói:

- *Anh hùng khó thoát, thêm mỹ nhân dõng thêm thì vị! Thục Trinh Huyền chúa có lẽ là người đặc biệt, đều khiến cả Hoàng tử của Trẫm nhớ đến.*

Hoàng thượng nhìn sắc trời, cũng không còn sớm nữa:

- *Xem ra kì nghệ phải để hôm khác thi thử, hai con ở lại dùng thiện cùng Trẫm!*

- *Tạ phụ hoàng!*

Hoàng thượng ra phòng ngoài, nơi nhà bếp đang chuẩn bị đưa thức ăn lên. Thành Hầu cuộn tranh lại, hắn ngắm rất lâu bức tranh Thịnh Vương vừa họa.

Khi hắn ngẩng mặt lên đã thấy ánh mắt sát lạnh của Thịnh Vương.

Thịnh Vương tiến đến cạnh hắn, thì thầm:

- *Hoàng đệ không biết, nàng không thích bị hết tóc lên, cũng lười biếng cài trâm vì nặng nề! Hơn hết, nàng còn thích đánh tỉ bà những khúc sáo ca!*

Thịnh Vương cười nhạt bước đi, bản thân Thịnh Vương cũng tự hỏi rằng mình đang ghen ư? Hắn biết những điều này qua miệng Lữ Định Ân, hắn nào thần thiết với nàng như thế, hắn muốn chọc tức Thành Hầu. Vì sao hắn làm vậy, hắn cũng không rõ, có lẽ, hắn đã thật sự tương tư nàng!

Thánh Hầu sững người lại, nhìn theo bóng vị hoàng huynh kia. Phùng Gia Hỷ, nàng làm việc cho Hầu gia hân, sao lại thân mật cùng tên Hoàn Nhan Viên Thuyết đó. Lò than bạc đang cháy phừng phừng, Thánh Hầu vớt bức họa của Thịnh Vương vào đó, nhìn lửa dần nuốt trọn những màu sắc.

Hắn nhanh chóng lấy lại phong thái, rồi cất bước theo Hoàng thượng.

(*)Tranh Thánh Hầu:

(**) Tranh Thịnh Vương:

Chương 56: Nhất Hồ Tử Thương (trung)

Thành Hầu đứng trong bóng tối giữa rừng, Tuyết Tâm cũng ở đó, âm thầm bảo vệ chủ nhân. Lý do hôm nay hẳn phải có một nơi thâm sơn cùng cốc này chính vì Trường ti hấn, Hòa Cát Đại công chúa. Nàng ta và Viêm Thế tử Viêm Mục từng lớn lên cùng nhau, trước khi Hoa Quý Tần bị người hãm hại phải rời cung.

Viêm Mục là con tin mà Viêm Quốc Vương đưa sang Đại Quốc để đổi lấy hòa bình. Nhân sinh vật đổi sao dời, Hoàng hậu Viêm Quốc - đích mẫu hấn - tư thông cùng trọng thần lật đổ Quốc Vương. Viêm Mục từ đó từ cổ vô thân, được Vĩnh Nguyên Đế tạo cơ hội, ban một chức tước nhân tân tại Mi Châu. Có điều, Viêm Mục tài cao khí ngạo, quyết tâm phục vị.

Đại Công chúa cùng Viêm Mục tình cảm sâu nặng, mấy năm xa cách, nhân dịp này đến Mi Châu, Thành Hầu đành phải dàn xếp để hai người họ gặp nhau.

Tuyết Tâm hơi tay lên đồng lửa đã sắp tàn, chỉ còn than đỏ:

- *Hầu gia, bên Vạn Quý phi có động tĩnh rồi!*

Thành Hầu thờ ra lần hơi giả buốt, áo choàng dưới sức nặng sương muối gần như cứng lại:

- *Đồng thị muốn làm cái gì?*

Tuyết Tâm lắc đầu, vớ lấy bầu rượu bên hông uống một ngụm:

- *Thuộc hạ cho người theo dõi, thấy cung nữ bên cạnh Vạn Quý phi thường xuyên ra khỏi phủ, lại hay đến những kẻ buôn người ngả giá.*

Thành Hầu nhàn nhạt cười:

- *Cầm Thành ba ngàn cung nữ không đủ hầu hạ hay sao mà phải lặn lội mua người! Đồng thị xảo quyết thâm độc, không từ thủ đoạn nào.*

Đại Công chúa từ lầu cô bước ra cùng Viêm Thế tử cân trọng ngồi xuống:

- *Lăng Thần, chúng ta đi một bước tính một bước, nếu Đồng thị đã dàn kế thì đệ đừng nên phụ công ả!*

Thành Hầu mỉm cười:

- *Hoàng ti lo cái gì, những loại kẻ sách nữ nhân nhỏ nhen không uy hiếp đệ được! Cái đệ muốn là khiến Thịnh Vương thân bại danh liệt!*

Viêm Mục thổi tàn lửa cuối cùng lại xuống:

- *Nói về thâm độc, ta nghĩ còn ai hơn hoàng ti của người chứ?*

Đại Công chúa trừng mắt nhìn hấn, lại quay sang Thành Hầu:

- *Đằng nào cũng còn ba ngày nữa mới đến đại hôn. Chúng ta vẫn có thời gian chuẩn bị.*

Hai mươi tám tháng chạp.

Trời vẫn rất lạnh. Trên đường lớn Mi Châu, nhà nhà treo đèn lồng dán câu đối mừng năm mới, không khí vô cùng vui vẻ. Xa xa vang lên một vài tiếng pháo đùng đoàng.

Thành Hầu vẩy hy phục tân lang rượu liệu hoa tám người khắng lộng lẫy kèn trống chăm chăm rào bước về phủ. Phía sau, mấy trăm người i ạch bê nào rượu gỗ nào hòm xiêng hồi môn của tân nương. Đường đi náo nhiệt vui vẻ không sao kể hết.

Sau khi bãi thiên địa, tân nương được đưa đi tân phòng. Mà Thành Hầu còn phải tiếp rượu quan khách. Hôn lễ vô cùng trang trọng, giá mỗi bàn tiệc đều lên đến vài ngàn lượng bạc trắng. Hoàng thượng cũng mất đi vẻ uy nghiêm thường ngày, thi thố uống rượu.

Hồ Phách thi thắm vào tai Vạn Quý phi:

- *Nương nương, mọi chuyện đã chuẩn bị xong!*

Vạn Quý phi gạt đầu, thờ phào nhẹ nhõm, liếc nhìn xuống dưới, Thịnh Vương vẫn đang cảm chén rượu nhấp môi với một quan viên.

Người này làm chức vụ Tham tri nho nhỏ, hết sức nịnh bợ luồn cúi:

- *Vương gia, hạ quan có một nữ nhi vừa mới cập kê đáng vẻ không tệ, biết ca múa biết làm thơ, trong lòng chỉ ao ước ra mắt Vương gia một lần!*

Thịnh Vương nhíech mặt:

- *Bản Vương nào có vinh dự gặp qua thiên kim tiểu thư quý phủ.*

Viên Tham tri kia mặt méo xệch, Thịnh Vương nói vậy chính là nhạo báng ông đáng nữ nhi cầu vịnh, không biết tự lượng sức mình, hấn là Nhị Hoàng tử, còn thiếu mỹ nhân hay sao.

Thành Hầu lịch qua mấy bàn tiệc, nâng chén rượu lên:

- *Hoàng huynh, hôm nay là ngày vui, uống với đệ một ly!*

Thịnh Vương nở ra nụ cười thân thiết, bá vai Thành Hầu:

- *Chúc phu thê hoàng đệ bách niên giai lão, tương kính như tân...cái gì bữa nhí, à, sớm ngày sinh quý tử!*

Hoàng thượng trên cao há há cười:

- *Lăng Mặc, con thành hôn trước, phải sớm sinh quý tử mới đúng!*

Phía dưới theo câu đùa nhạt nhẽo của Hoàng thượng mà cười rộn ràng. Thành Hầu nâng tay, hai ly rượu va vào nhau sòng sánh, Thịnh Vương lo lắng uống hết.

Được một khếch, đầu Thịnh Vương dần có cảm giác choáng váng, hấn thì thầm:

- *Huỳnh Kiện, bản Vương muốn ra ngoài!*

Huỳnh Kiện công công tuân mệnh chủ nhân, đưa Thịnh Vương ra ngoài. Đến khúc hành lang gần khách phòng, hấn ngồi xuống, đầu vẫn đau ề ảm, khung cảnh xung quanh xoay vòng, mắt mờ dần:

- *Không lẽ bản Vương bị hạ dược?*

Huỳnh Kiện lo lắng:

- *Vương gia, bình rượu của người là nô tài tự mình kiểm tra kỹ, ly rượu đó cũng là nô tài rót. Không thể!*

Thịnh Vương cố gắng suy nghĩ, đầu óc vẫn đau bùng bùng, cuối cùng ý thức dần mất đi.

Tuyết Tâm phúi tay nhìn Huỳnh Kiện công công bị một gậy bất tỉnh nhân sự. Nhanh chóng đưa Thịnh Vương vào tân phòng.

Tuyết Tâm đặt Thịnh Vương hôn mê trên giường cưới đỏ thắm:

- *Chủ nhân, bây giờ thế nào?*

Thành Hầu nhìn vào bao tải nơi góc nhà:

- *Lời ra!*

Tuyệt Tâm tháo dây, trong bao tãi là một nam oa chỉ khoảng bảy tám tuổi, trắng xanh gầy gò, Tuyệt Tâm đặt nam oa này lên giường. Nhanh chóng cỡi y phục Thịnh Vương ra, xé bỏ đồ đạc trên người tiểu nam oa đó.

Thành Hầu cau mày, Viêm Thế từ nói không sai được, hoàng tử hẳn thấm độc gấp mấy lần Vạn Quý phi. Nhìn hạ thân tiểu nam oa nhor nhóp máu và dịch, ruột gan Thành Hầu cuộn lên một trận buồn nôn:

- *Nhanh lên! Đi thôi!*

Thành Hầu một mạch đến viện Đại Công chúa:

- *Hoàng tử, Tử Tâm đâu?*

Đại Công chúa thông thả:

- *Bên trong! Đã xong hết rồi chứ?*

Thành Hầu định uống một ngụm trà, nhưng nhớ lại cảnh lôm lôm vừa rồi, liền buông xuống:

- *Nếu mẫu phi được một phần tí, chúng ta đã không mất bao năm cực khổ!*

Đại Công chúa lắc đầu, thân thể mềm mại, gương mặt tuyệt sắc lộ nét u buồn:

- *Số mạng! Đều là số mạng!*

Thành Hầu im lặng, hẳn sống lại một kiếp còn tin vào số mạng ư, chính hẳn phải là người định đoạt vận mệnh bản thân.

- *Hoàng tử đừng để Tử Tâm thức dậy, để quay lại tiệc rượu đây, đến lúc phụ hoàng được nhìn nhì từ người yêu quý nhất rồi!*

Lúc vừa thấy Thành Hầu rời tiệc, Vạn Quý phi đã ngay lập tức ra hiệu cho Hồ Phách. Hồ Phách vội vàng quay về viện chủ nhân, hạ lệnh cho một thiếu nữ mỹ mạo:

- *Nhớ lời ta chưa. Tiếp cận Thành Hầu! Trên người người có được, không nam tử nào nghĩ qua mà kìm chế được!*

Nữ tử kia gật đầu, một mạch đi đến hoa viên. Hồ Phách rình mò, mãi đến khi thấy Thành Hầu bế bóng nữ tử từ kia đi mới vội vàng quay về:

- *Nương nương, thành công rồi!*

Vạn Quý phi bấy giờ mới cười nhẹ đi xuống mấy bàn có mệnh phụ phu nhân, phát phơ quạt ngọc nói:

- *Bên trong này toàn mùi rượu, bản cung thật muốn ra ngoài đi dạo cho đỡ buồn chán mà!*

Vạn Quý phi là ai chứ, vừa nói liền được hưởng ứng, một đoàn nữ nhân riu rít trò chuyện hảnh lễ với Hoàng thượng rồi rời tiệc.

Vạn Quý phi thông thả dạo bước nghe lời tán dương xung quanh mình, lại như vậy ra ý tưởng:

- *Bản cung thật muốn trêu chọc tân nương mà!*

Một phu nhân lên tiếng:

- *Đoạn hành lang này cũng gần tân phòng, nếu nương nương không ngại, chúng ta cùng qua bên đó!*

Vạn Quý phi gật đầu, cảm giác nôn nóng vui vẻ muốn thấy người gặp nạn khiến bước chân cứ nhanh dần.

Hồ Phách tươi cười mở cửa phòng, dưới mặt đất y phục một phần bị xé rách rải rác, bàn ghế cũng lộn xộn. Một mệnh phụ thảng thốt kêu lên:

- *Sao lại thế này?*

Vạn Quý phi gãi vỡ hốt hoảng:

- *Tân phòng đã xảy ra chuyện gì? Mau mau vào xem!*

Hồ Phách vén rèm, thần sắc đột ngột cứng đờ chặn trước giường:

- *Nương nương, không nên...không nên...*

Vạn Quý phi đã chắc mẩm chiến thắng trong tay, giờ phút này sao hiểu được ý Hồ Phách, liền đẩy nàng ta ra. Mấy mệnh phụ vội vàng kéo rèm qua hai bên.

Trong phòng ngoài tiếng la hét thất thanh thì không nghe được gì nữa. Trên giường, Thịnh Vương chẳng có gì che đây đang ngủ say như chết, bên cạnh còn một nam oa đã bất tỉnh từ lâu, máu khô từng vệt trên chân nệm. Hạ thân nam oa kia nhìn sơ cũng biết đã có người cưỡng bức.

Vạn Quý phi mơ hồ lùi lại, ánh mắt kinh hoàng:

- *Không thể nào! Sao lại có thể!*

Hồ Phách lay lay Thịnh Vương:

- *Vương gia! Người mau tỉnh dậy! Người mau tỉnh dậy!*

Vạn Quý phi nhìn ẩm trà lạnh trên bàn, trực tiếp hắt vào mặt Thịnh Vương:

- *Dậy mau! Trúng kẻ rồi!*

Thịnh Vương trong mơ màng cũng dần lấy ý thức, đầu vẫn ong ong đau nhức, mắt một lúc định thần, hẳn mới hiểu bản thân đang trong tình cảnh nào:

- *Mẫu phi!*

Hồ Phách thu nhật quần áo vurun vãi trên nền đất giúp Thịnh Vương mặc vào. Đám mệnh phụ xôn xao ngoài cửa, Thịnh Vương anh tuấn là thế, phong nhã là thế, sao lại có sở thích biến thái này. Tiểu nam oa mới bảy tuổi đã ác độc bắt người gian dâm còn trên chính giường cưới của hoàng đế mình.

Thịnh Vương nhìn nam oa trên giường, lòng quặn lên khó chịu, khàn khàn giọng nói:

- *Tiểu tử này! Giết!*

Vạn Quý phi mắt hần đây tia máu đỏ, chỉ vào đám mệnh phụ:

- *Im hết! Ai dám bàn luận chuyện này đừng trách bản cung độc ác!*

Giữa lúc đó, một giọng nói sang sảng vang lên:

- *Nếu Trẫm bàn luận thì Quý phi sẽ làm ra cái gì?*

Vạn Quý phi vội vàng quỳ xuống, đám mệnh phụ cũng im thin thít, Thịnh Vương bộ dáng chặt vật vô cùng, áo xống xốc xếch hành lễ:

- *Hoàng thượng vạn tuế!*

Thành Hầu đứng sau lưng phụ hoàng, nhìn cảnh tượng trong phòng, lòng thật khoan khoái, cái gì gãy ông đập lưng ông, chính là đây!

Vạn Quý phi gương mặt tái nhợt không còn huyết sắc:

- *Thần thiếp nóng giận lỗ mãng xin Hoàng thượng tha tội!*

Thịnh Vương cúi gằm mặt, từ khi sinh ra đến bây giờ, hắn chưa từng phải chịu nhục nhã như vậy. Khốn kiếp! Hắn cần mồi đến bật máu để tránh bản thân nóng giận mất khôn. Mất một lúc lâu, Thịnh Vương mới dè dặt:

- *Phụ hoàng, nhi thần, thật sự, cái gì cũng không biết!*

Vạn Quý phi khóc lóc, Thịnh Vương là đứa con Hoàng thượng yêu thương nhất, chỉ là một cái nam oa không rõ, Hoàng thượng sẽ giờ cao đánh khẽ chứ:

- *Hoàng thượng, người biết tính cách Lăng Mặc mà, sẽ không làm ra loại chuyện bại hoại thế này! Nhất định là có người ám hại!*

Đôi mắt Vạn Quý phi sắc lạnh hướng về phía Thành Hầu. Đám người đứng đó cũng tự nhiên nhìn về phía hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Mặc Tâm Thiềm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 57: Nhất Hồ Tử Thương (hạ)

Thành Hầu đón nhận mọi ánh mắt nghi ngờ lẫn tò mò với phong thái thần nhiên vô tội:

- *Nương nương, đây là đại hôn của bản Hầu, nương nương có thể cho rằng bản Hầu đem chuyện tốt đời người một lần ra tự hạ uy danh bản thân? Bản Hầu nào vô si như vậy?*

Vạn Quý phi ánh mắt quật cường:

- *Ở cả Mi Châu này ngoài người ra ai còn có lá gan làm hại Thịnh Vương chứ?*

Thành Hầu gật cọt nhìn, Vạn Quý phi một đời chưa bao giờ thua dưới tay mẫu phi, nay trở thành bại tướng bởi hoàng ti hần, tư vị này không dễ nếm:

- *Nương nương, sao người cứ khẳng định hoàng huynh bị bản Hầu ám hại? Trong lòng nương nương đang có quý, suy bụng ta ra bụng người?*

Vạn Quý phi lắp bắp:

- *Bản cung...không...Hoàng thượng mình xét!*

Quang Từ công công đặt tay lên nam oa kia, không còn nhịp thở, nhưng toàn thân vẫn ấm nóng, chứng tỏ chưa chết bao lâu:

- *Hoàng thượng, thi thể thật sự rất mới, có lẽ chưa được một canh giờ!*

Thịnh Vương cúi gằm mặt, cay đắng nói:

- *Phụ hoàng, nhi thần sai rồi! Phụ hoàng ban tội!*

Vạn Quý phi lay lay vai Thịnh Vương, gương mặt hoàng hốt cực độ:

- *Lăng Mặc, con nói cái gì vậy? Con không làm gì hết sao lại phải nhận tội? Lăng Mặc, nói cho phụ hoàng biết, con không hề liên can đến nam oa kia đi!*

Thịnh Vương hơi siết tay Vạn Quý phi, nhưng vẫn giữ nguyên ý định:

- *Phụ hoàng, gây náo loạn trong ngày đại hôn của hoàng đệ, con sai rồi!*

Vĩnh Nguyên Đế nhìn con trai mình yêu quý nhất đang chật vật quỳ trên mặt đất, xung quanh tuy quan viên mệnh phụ đều cúi đầu không dám bàn luận, nhưng chắc chắn hiện tại câu chuyện này đã truyền ra khắp Mi Châu, nói không chừng, vài ngày nữa thôi, cả kinh thành đều biết rõ.

- *Nghịch tử!*

Thịnh Vương rơi nước mắt, lời nói của Hoàng thượng như dao sắc từ từ nhát vào tim hắn. Thịnh Vương gằn gằn giọng nói:

- *Hoàng đệ. Làm hỏng ngày vui của đệ là lỗi do ta không tốt! Hoàng đệ đại lượng bỏ qua!*

Thành Hầu âm lãnh cười:

- *Hoàng huynh, chuyện cũng đã xảy ra, làm lớn chính là mất đi uy nghiêm Hoàng thất. Đệ không muốn hoàng huynh khó xử. Đệ không trách cứ gì huynh.*

Hoàng thượng mi tâm cau chặt, giọng điệu cũng một mòi dằn:

- *Hoa Quý Tàn đâu? Hòa Huệ Huyện chúa có sao không?*

Thành Hầu hơi tiến lên một chút:

- *Phụ hoàng, buổi sáng Từ Tâm cảm thấy thân thể khó chịu nên mẫu phi đã đưa nàng đến viện Đại hoàng ti thoáng mát hơn nghỉ ngơi rồi ạ!*

Hoàng thượng gật đầu:

- *Tốt! Sắp xếp tân phòng mới! Hôm nay vắng và rồi, tất cả lui đi!*

Đám quan viên mệnh phụ hành lễ ra về. Thịnh Vương và Vạn Quý phi vẫn quỳ trên sân nhà mùa đông lạnh buốt. Hoàng thượng khó khăn lắm mới truyền được chỉ ý:

- *Quang Từ công công, sắp xếp mừng năm tháng giêng hồi kinh gấp!*

- *Vâng, thưa Hoàng thượng!*

Thịnh Vương biết đã đến lúc tự thân nhận bản án, trong lòng như có ai bóp nghẹt, lực phủ ngũ tạng sôi lên, thống khổ đau đớn.

Hoàng thượng xoay lưng ra cửa:

- *Nhị Thịnh Vương Hoàn Nhan Viên Thuyết, thanh danh suy bại, làm người vô đức, tổn hại uy nghiêm Hoàng tộc, nay tước bỏ quyền hành đất phong Giang Châu, thuê thu giảm bầy phần. Vạn Quý phi Đông thị đường từ không nghiêm, dung túng gây loạn, cảm tức ba tháng.*

Vạn Quý phi trợn trừng mắt, hai tay ôm ngực, ngã xuống mặt đất trực tiếp ngất xỉu.

Thịnh Vương nuốt trăm cay vạn đắng vào lòng, cắn răng:

- *Tạ phụ hoàng nhân từ!*

Thành Hầu hành lễ, những người khác cũng quỳ xuống, đồng loạt:

- *Hoàng thượng thành minh!*

Vĩnh Nguyên Đế rời đi, đoàn hầu cận cũng tiếp bước, Vạn Quý phi nhanh chóng được đưa về viện mời Thái y chẩn trị. Thịnh Vương một mình giữa căn phòng trống, sắc trời tối dần. Hắn hét lên tuyệt vọng.

Dưới ánh nến tù mù, Vĩnh Nguyên Đế hơi ôm đầu, thân thể trắng kiết tựa vào ghế bành gỗ.

Quang Từ công công cẩn thận đưa một bát sữ đến:

- *Hoàng thượng, đây là thuốc an thần, Hoa Quý Tàn biết người mất ngủ nên trở rồi vẫn đem đến!*

Vinh Nguyên Đế đỡ lấy, một ngụm uống hết, lại hỏi

- Nàng đâu?

- Sau khi đưa thuốc liền quay về rồi à!

- Đã đến lại không dám gặp, nàng bao năm vẫn thế!

Hoàng thượng nhắm mắt hồi lâu đột ngột lên tiếng:

- Lãng Mặc thế nào rồi?

Quang Từ công công hơi ngạc nhiên, hôm nay Thành Hầu là nạn nhân, nhưng giờ phút này Hoàng thượng lại quan tâm đến Thịnh Vương, ông dè dặt trả lời:

- Hoàng thượng, Thịnh Vương vẫn đang quỳ trong tẩm phòng, rất thê lương!

Vinh Nguyên Đế thờ dãi:

- Từ khi Lãng Mặc được sinh ra tới tận bây giờ, Trẫm chưa một lần nói nặng với nó. Lãng Mặc thông minh hiểu chuyện, luôn cố gắng làm Trẫm vui lòng, Trẫm còn nhớ năm nó mười tuổi, tự làm một con điều tặng Trẫm, nó không cho hạ nhân giúp, chèn tre đến đứt tay chảy máu...

Hoàng thượng chìm vào dòng hồi tưởng, Quang Từ công công không nói gì, vốn dĩ Thịnh Vương sinh ra vào thời điểm Hoàng thượng đã lên ngôi, tâm trạng vui mừng, hơn hết Vạn Quý phi khôn ngoan khéo léo không được sủng ái nhưng cũng không dễ thất sủng, nẫu bằng từ quý tử từ đi lên từng bước một.

Khi đó trong cung chỉ có Thái tử và Thịnh Vương, Thái tử thiếu thốn sinh non cơ thể đau yếu, nên Hoàng thượng thường ôm Thịnh Vương đùa giỡn nhiều hơn. Thịnh Vương mãi khi trưởng thành, được phong tước mới rời khỏi kinh thành, nhưng cũng chỉ là trên hình thức, một năm đã đến sáu tháng Thịnh Vương ngủ lại trong cấm cung.

Hoàng thượng mặc áo choàng ra trước cửa phòng, gió thổi rét buốt, ngày mai đã là giao thừa:

- Người có nghĩ Lãng Mặc làm ra loại chuyện này?

Quang Từ công công hơi ngáng người:

- Nó tài không dám bàn luận!

Hoàng thượng lắc đầu:

- Là binh lính không mơ thành Tướng quân không phải binh lính tốt. Song hồ phân tranh, nhất hồ tử thương. Lần này có lẽ do Quý phi bày mưu âm mưu, nhưng Lãng Thần một kiếp tránh được mới tương kế tựu kế lên người Lãng Mặc.

Quang Từ công công cúi mặt, loại chuyện này có nghe cũng phải tự coi bản thân đã đức rồi. Hoàng thượng háng giọng:

- Người đến tẩm phòng mời Thịnh Vương quay về nghỉ ngơi, dặn dò nó yên tâm, không có chuyện gì là Trẫm không hiểu được.

Quang Từ công công tuân lệnh thi hành, cùng mấy hạ nhân xách đèn lồng đỏ leo loét đi trong gió lạnh.

Bên kia Hầu phủ, Hoa Quý Tàn đang trò chuyện cùng Đại Công chúa, Thành Hầu cũng ở đó, hẳn chậm rãi uống từng hớp một canh gà ấm nóng:

- Nhiều năm như vậy mới có thể nhìn hẳn thất thế, thật thống khoái! Hẳn có là thần tiên cũng không thể nào đoán được khi hai ly rượu va vào nhau chính là lúc rượu có được gây mê của đệ tràn sang ly hẳn! Lời chúc của hẳn thật đáng giá chứ!

Đại Công chúa múc thêm canh vào bát Thành Hầu, kiểu ngạo ngýt:

- Đông thị cũng có ngày hôm nay!

Thành Hầu cười không thành tiếng:

- Qua năm mới chắc chắn sẽ lập tân Hậu!

Hoa Quý Tàn nín thở:

- Sao con biết?

Thành Hầu giằng gãi:

- Mẫu phi nghĩ xem, Đông thị đang là Nhất phẩm Quý phi quản lý lục cung, lại làm ra chuyện hại mình hại người, trước giờ phụ hoàng sủng là sủng Hoàn Nhan Viên Thuyết chứ không phải sủng Đông thị. Hậu cung nào loạn, đại tang đã qua, phụ hoàng chắc chắn sẽ phải cân bằng thế cục triều chính.

Hoa Quý Tàn rơi vào tầng tầng lớp lớp suy nghĩ. Đại Công chúa ôn nhu nắm lấy tay mẫu phi:

- Con sẽ tìm mọi cách đưa người long trọng hồi cung!

Thành Hầu nhớ lại kiếp trước, qua tháng tư tân Hậu được lập chính là Hiền Liên Tĩnh Tử, ti ti của thế tử hẳn Hiền Liên Từ Tâm. Kiếp này so với kiếp trước không rõ có sai lệch gì, nhưng nếu đúng vậy, thì hẳn có lợi thế vô cùng lớn.

Thành Hầu hơ tay lên lò than:

- Mẫu phi, tân Hậu có lẽ không nhiều thực quyền, cũng không xuất thân huân quý thế gia, mẫu phi cứ yên tâm.

Rèm treo khẽ động đẩy nghe lanh canh, Linh Tê thì lễ bước vào:

- Tham kiến nương nương, Đại Công chúa, Bẩm Hầu gia, Nguyên thủ vệ có chuyện cần báo.

Thành Hầu gạt đầu ra ngoài, Tuyệt Tâm đã đợi sẵn:

- Chủ nhân, Quang Từ công công đã mời Thịnh Vương về viện. Có lẽ lần này Hoàng thượng không thật sự đứng về phía người đâu!

Thành Hầu thở dài, kết cục này hẳn đã đoán định được, nhưng tình cảm phụ tử của hẳn ngày càng mờ nhạt đi, không phải vì Thịnh Vương, cũng không phải vì phụ hoàng, mà vận mạng liên đới con người ra xa nhau hơn.

Thành Hầu lạnh giọng:

- Bàn Hầu biết rồi, không cần để ý đến hẳn nữa, người cũng nghỉ ngơi đi!

Thành Hầu dọn quay vào phòng thì thấy Hoa Quý Tàn đứng ở đó:

- Thế từ con đã đợi rất lâu, con nên cùng nàng viên phòng đi, ngày đại hôn xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng sẽ tài thân!

Thành Hầu gật đầu, cùng Linh Tê đi đến phòng tân hôn mới. Trên đường đi, thấy vai Linh Tê dường như đang run rẩy, hẳn ôn nhu nắm lấy tay nàng:

- Sao thế?

Linh Tê không kìm được một tiếng nén:

- Gia, người có thể từ sẽ không còn để mắt đến nó thì nữa phải không?

Thành Hầu mỉm cười, đáy mắt như có lửa ấm bao bọc:

- Đừng nghĩ nhiều, nàng trong phủ là một nữ tiểu thư, dù có hay không có phu nhân, nàng vẫn giữ nguyên địa vị. Trước mặt ai nàng là ti nữ bàn Hầu không cần biết, đối với bàn Hầu, nàng chính là Linh Tê!

Linh Tề ngưng ngưng đến đó cả mặt, hai má nóng bừng, Thành Hầu đi một đoạn thì rẽ qua thư phòng:

- *Nàng thông báo với phu nhân, bản Hầu rất mệt, đêm nay không thể đến được, các nội phu nhân nghỉ ngơi trước!*

Linh Tề gật đầu, ánh mắt mong chờ:

- *Nó thì hỏi báo rồi sẽ hầu hạ Gia!*

Thành Hầu lắc đầu, nhớ lại bức tranh mấy ngày trước Thịnh Vương họa Phùng Gia Hỷ, trong lòng dâng lên một trận chua nhè nhệ:

- *Không cần, bản Hầu muốn yên tĩnh, nàng xong việc cũng ngủ sớm đi!*

Linh Tề cau mày, nhưng không mè nheo, nàng hiểu rõ chủ nhân của mình. Vội vàng vén váy đi đến phòng tân hôn.

Hiên Liên Từ Tâm nhàn nhật đón tin không vui này, nàng cũng lờ mờ đoán được đã thế thế này nếu Hầu gia không sang chính là không thể sang.

Hiên Liên Từ Tâm dậu dàng:

- *Ta biết rồi, nói chàng cứ yên tâm, ta không sao, chuyện hợp cần giao bối cứ để ngày khác, phu thê sống trăm năm đâu phải một giờ một buổi!*

Linh Tề hành lễ ra về, thì từ bên người Hiên Liên Từ Tâm tức tối nhìn theo:

- *Phu nhân, người còn không biết à ta là hồ ly tinh, à ta trong phủ có viện riêng, có nô tì nào có viện riêng không chứ! Hầu gia chỉ thiếu một cái danh phận cho à mà thôi!*

Hiên Liên Từ Tâm bắt gác ôm bụng, nàng không thể sinh hài tử, làm sao cảm can phu quân có thấp thất. Chỉ là ngày đại hôn thế này, có phải rất nhục nhã cay đắng không?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Giết Người Không Dao

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ba mươi tháng chạp.

Đường phố cũng như Hầu phủ, cầu đối đèn lồng đỏ đều đã treo lên, thì thoáng xa xa có tiếng pháo nổ. Không khí vui mừng náo nhiệt. Hầu phủ cũng không vì chuyện xảy ra hôm đại hôn mà buồn tẻ, tân nương vừa vào cửa Hoa Quý Tàn cũng ý tứ để rương bớt đi về ngai ngừng, tránh phải chịu ầy ụa thất.

Chỉ là từ hôm đại hôn đến bây giờ, Hiên Liên Từ Tâm chưa hề cùng Thành Hầu viên phòng. Hoa Quý Tàn không trực tiếp thu khăn trắng có dấu lạc hồng. Thành Hầu hiểu ý cũng ngại tạo một chiếc bỏ trong hộp vàng đưa đến.

Bởi thế, Hiên Liên Từ Tâm kính trà chậm một ngày, Hoa Quý Tàn dễ tính, Hoàng thượng hiển nhiên không làm khó con dâu, còn vì chuyện Thịnh Vương mà đến bù rất nhiều tặng vật. Đại Công chúa yêu thương Thành Hầu nên cũng yêu thương cả thế tử đệ đệ mình.

Hôm nay Hiên Liên Từ Tâm được Cẩm Từ giới thiệu một vòng công việc Hầu phủ, nàng liền ướm hỏi:

- *Cẩm Từ cô nương, Linh Tề có phải là thông phòng của Hầu gia?*

Cẩm Từ xoay người thì lễ:

- *Phu nhân đừng quá lo lắng, Linh Tề không phải thông phòng, chưa từng thân mật cùng Hầu gia, chỉ là nàng ta hầu hạ Hầu gia từ khi còn là Hoàng tử ở Cẩm Thành nên được Hầu gia ưu ái!*

Hiên Liên Từ Tâm siết siết khăn tay, chưa từng bỏ lên giường Thành Hầu đã được coi trọng như vậy, nếu sau này có hài tử, thì chính thế như nàng sẽ đặt ở đâu? Hiên Liên Từ Tâm vốn toan tính để nha hoàn bên cạnh mình trở thành di nương, sau đó ôm con của nàng ta mà nuôi dưỡng, nào ngờ Thành Hầu lại lạnh nhạt như vậy.

Hiên Liên Từ Tâm nhận lấy sổ sách, nàng đem về viện kĩ lưỡng kiểm tra từng mục một. Vốn nàng gả vào cuối năm, cái lệ ba ngày lại mặt đánh phải dời sang tận mừng hai tết. Hiện tại trong phủ buồn chán, nàng liền lấy sổ sách làm niềm vui, không phải quân sự là công việc đại diện quyền lực chính thế hay sao? Hiên Liên Từ Tâm tự hào chăm chỉ tính toán.

Sổ sách viết rõ ràng, không hề có một điểm nghi vấn nhỏ, Cẩm Từ là cận nữ bên cạnh Đại công chúa, sau vì Thành Hầu nhận đất phong liền tuân mệnh đi theo. Nàng ta đoan chính nghiêm cẩn, so với tiểu thư quan nhỏ còn có khí chất hơn. Về chuyện quân sự này, Hiên Liên Từ Tâm phải học tập Cẩm Từ nhiều.

Hầu phủ thật sự rất giàu có, vô cùng giàu có, mọi chi phí sinh hoạt đều ba tháng một lần được Triệu Thiếu giám cho binh lính đưa bạc về. Lương thực nhập từ Viêm Quốc, với khối lượng như tiệm gạo Thành Hầu mở ở kinh thành thì không chỉ nuôi Hầu phủ, mà nuôi cả Liên Thành đều dư dả.

Ti nữ bên cạnh Hiên Liên Từ Tâm giúp nàng rót trà:

- *Phu nhân mời về phủ, không cần gắng sức quá!*

Hiên Liên Từ Tâm lắc đầu:

- *Nếu không làm, trong phủ này ta sẽ không có tiếng nói, một chính thế không quản trách không tôn từ sớm muộn gì cũng bị hưu về!*

- *Phu nhân đừng nói lời xúi xẻo! Hầu gia trước kia yêu thương người như vậy...*

Hiên Liên Từ Tâm ngẩng mặt:

- *Lộ Hinh! Người xem, chi phí ăn mặc của Linh Tề mỗi tháng là hai mươi hai lượng bạc đấy!*

Lộ Hinh tròn mắt:

- *Phu nhân, có phải quá cao không? Phu nhân phải giảm xuống!*

Hiên Liên Từ Tâm cắn môi, hai mươi hai lượng bạc, ngay cả tiểu thư đích nữ như nàng mỗi tháng cũng chỉ có hai mươi lượng! Hầu gia nghĩ gì vậy chứ, nhưng nàng mới vào phủ, căn cơ chưa vững, chuyện này, nên để Hoa Quý Tàn giải quyết.

Giữa trưa, Thịnh Vương một mình đứng trên bến thuyền, Quang Từ công công nhỏ giọng:

- *Vương gia, người đừng buồn, Hoàng thượng cũng là muốn tốt cho người mà thôi!*

Thịnh Vương nắm tay thành đầm, tà áo vì gió sông mà bay phấp phật, tóc đen tán loạn trên gương mặt tuấn mỹ, giọng hần khàn khàn:

- *Bản Vương biết rồi! Nói với phụ hoàng, bản Vương thật tâm cảm tạ người!*

Thịnh Vương lên thuyền, Huỳnh Kien công công cùng vài hạ nhân ôm hành lý đi theo. Thịnh Vương vào gian buồng trống, ngồi người nặng nề. Hoàng thượng giữ lại tước Vương này, không hạ phẩm không cảm tức coi như đã gờ cao đánh khẽ lắm rồi. Quay lại kinh thành, danh tiếng hần đánh phải làm lại từ đầu, mua danh ba vạn bán danh ba đồng.

Thịnh Vương nhìn Huỳnh Kien công công:

- *Hồi kinh triệu ngay Mạt Viện!*

Mạt Viện là thủ vệ tâm phúc nhất của Thịnh Vương, là người Vạn Quý phi nuôi dưỡng từ nhỏ, hiện tại Mạt Viện đang ở Giang Châu huấn luyện binh sĩ, cái tin tước quyền quân lý đất phong của Thịnh Vương truyền tới khiến hần phải chặt vật che giấu các đội quân của Thịnh Vương trở thành người làm thôn trang diễn viên rai rác nhiều nơi. Hiện tại Thịnh Vương gặp nguy, Mạt Viện ắt hần hồi kinh.

Huỳnh Kien công công tuân mệnh, lại nói thêm:

- *Vương gia, Quý phi đã gọi thư đến kinh thành, Đông Thượng thư sẽ giúp người lấy lại danh tiếng.*

Thịnh Vương gật đầu, ngoại tử phụ hân có lẽ sẽ truyền ra tin tức chuyện Mi Châu hân bị mẫu tử Hoa Quý Tần ám hại, bởi vậy Hoàng thượng sợ hân trúng kế thêm một lần mới đề hân hồi kinh sớm. Còn về phần đề người khác tin tưởng thế nào, phải trông chờ vào biểu hiện hân.

Thịnh Vương ngồi dậy, đường thủy đến kinh thành tuy không chậm, nhưng mùa đông nhiều khúc sông đóng băng dày, cùng lắm chỉ đi được nửa đường, phải đổi sang bộ hành.

Hân liền tính toán:

- *Có tình sắp xếp một đoạn đường ngang qua Giang Châu, bản Vương có vài thứ cần lấy. Còn nữa, viết thư về phủ, nói Vương phi trực tiếp cho người đón bản Vương thật long trọng, cứ như chuyện Mi Châu không hề xảy ra.*

Huỳnh Kiến công công lui ra ngoài, Thịnh Vương nằm sắp trên phản, người dầm hăm hấp sốt.

Kính thành.

Phùng phủ.

Gia Hỷ ngâm thân mình trong bồn tắm, chiều ba mươi tết nước tắm được nấu cùng các loại lá thơm để tẩy bỏ những điều xui rủi năm cũ. Bên ngoài phủ, tiếng pháo đùng đoàng vang vọng rõ, có tiếng trống múa lân ồn ào, thi thoảng còn nghe ai đó cao hứng một khúc hí.

Vĩnh Đan chuẩn bị sẵn y phục bên ngoài, năm mới tươi tắn, váy áo cũng xanh xanh hồng hồng. Gia Hỷ lười biếng mãi không chịu ra ngoài. Bối Lan thêm hương liệu vào lò xông, mùi hoa lê thoang thoang.

Bối Lan đến trước rèm tịnh phòng, thì thầm cùng Vĩnh Đan:

- *Bên ngoài đang âm ỉ đồn đại chuyện Thịnh Vương, ti đã biết chưa?*

Vĩnh Đan nhảm nhảm:

- *Thịnh Vương thì liên quan gì đến chúng ta? Thịnh Vương lại nạp thiếp à?*

Bối Lan thấy thái độ Vĩnh Đan không tốt thì không dám nói nhiều nữa, chỉ qua loa:

- *À, không, mấy lời đồn là Thịnh Vương gian dâm nam hài!*

Gia Hỷ thông thả nhắm mắt định thần, nghe được câu chuyện liền cảm thấy tò mò:

- *Bối Lan, em nghe được ở đâu?*

- *Khi này đi ra phía cổng sau, mấy người giao rau đưa cho phủ chúng ta đang bàn tán xôn xao!*

Gia Hỷ rút trung y vắt trên bình phong mặc vào người rồi tùy ý bước ra để các nàng hầu hạ hoàn thiện y phục cùng chải tóc.

Gia Hỷ đến cạnh lò than, Vĩnh Đan dùng khăn lụa từ từ lau bớt nước trên tóc chủ nhân xuống. Gia Hỷ uống ngụm trà ấm

- *Em kể rõ ràng đi!*

Nghe Gia Hỷ có hứng thú, Bối Lan một mạch hào hứng:

- *Tiểu thư, trong ngày đại hôn Thành Hầu, Thịnh Vương bắt cóc một tiểu nam oa bảy tám tuổi cưỡng bức trên giường cưới. Hoàng thượng phát hiện được nên đã đuổi về kinh thành!*

Hà ma ma ôm y phục từ phòng giặt bước vào, liền bĩu môi:

- *Nó ti thì nghe khác, bên ngoài có người nói Thành Hầu hạ độc thủ lên người Thịnh Vương vì ghen tức, cho nên Hoàng thượng mới lo sợ Thịnh Vương gặp nguy hiểm mà để Thịnh Vương quay lại kinh thành sớm hơn!*

Hai tin tức trái với nhau như vậy, phải từ hai nhóm người khác nhau xuất ra, còn phải vì hai mục đích đối ngược nhau.

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- *Kinh thành cách Mi Châu vạn dặm xa xôi, thế mà chỉ trong thời gian ngắn như vậy, chuyện xấu đã lưu truyền đến, chắc hẳn có người muốn Thịnh Vương thân bại danh liệt!*

Vĩnh Đan choàng áo lên người Gia Hỷ, nhẹ giọng:

- *Ý tiểu thư là Thịnh Vương vô tội bị hại?*

Gia Hỷ chọn lựa mấy kiểu kim bộ điều trong hộp gỗ úm thử lên tóc, lắc đầu:

- *Ai cũng có mục đích riêng, kẻ bị hại đầu hân là người vô tội! Chuyện này có ra sao cũng không đến lượt chúng ta bàn luận, mỗi ngày ngựa hết sức cũng chỉ chạy được ba bốn trăm dặm, phải qua tháng Giêng, Thịnh Vương hồi kinh mới có thể chứng thực được!*

Gia Hỷ khoác thêm áo lông ấm áp tay ôm ô sưỡi nhỏ chuẩn bị đến viện lão phu nhân thì thấy một ti nữ lạ mặt hốt ha hốt hái đi vào:

- *Đại tiểu thư, Hồng di nương vô ối sắp sinh rồi ạ!*

Hồng di nương sắp sinh, lại đúng ngày gặp tết, thật không may, hôm nay trong phủ các bà đồ đều đã về nhà ăn tết, chỉ còn một người tuổi đã cao ở lại.

Gia Hỷ đánh phải phản phó:

- *Hà ma ma, ma ma đi sang bên đó giúp Hồng di nương, trong phủ hình như còn một bà đỡ, mau chóng đi gọi đi.*

Hà ma ma vội vàng vén váy đi theo ti nữ kia, Gia Hỷ nhìn trời đỏ tuyết, Hồng di nương sinh, không phải một cơ hội thật tốt hay sao:

- *Vĩnh Đan, đến Phật đường báo với Đại phu nhân, Hồng di nương sắp sinh nam hài tử!*

Vĩnh Đan hơi ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì, hành lễ đi ngay. Gia Hỷ cùng Bối Lan chậm rãi về viện lão phu nhân. Hôm nay là giao thừa, ngoài thành an tổ mầu là đến Ngọc Thực viện dùng cơm. Nếu Hồng di nương sinh ra hài tử mạnh khỏe thật, thì chính là đại hi đầu năm, cũng là điểm sáng duy nhất cho cả nửa cuối năm u tối của Phùng phủ.

Gia Hỷ nghiêng nghiêng mái tóc sửa lại trâm cài, như nhớ ra điều gì nàng mới hỏi:

- *Phùng Gia Hảo biết chuyện này chưa?*

Bối Lan không rõ gât hay lắc đầu:

- *Mấy hôm nay chiều nào Nhị tiểu thư cũng tìm cách đưa com canh nóng đến Phật đường cho Đại phu nhân, có lẽ hiện giờ cũng đang ở đó.*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Tối! Mầu nữ họ ở cùng một nơi mới có thể bàn luận ra mấy chuyện hại người thiệt mình!*

Phía trong đại sảnh lão phu nhân, ánh đèn sáng rực rỡ, tiếng cười nói vô cùng rộn ràng. Gia Hỷ xốc lại áo ngoài chuẩn bị vào trong.

Chương này không có sự kiện gì tiêu biểu hết nên ta minh họa vài chi tiết trong trang phục cổ trang.

Trang phục này ta không lấy theo triều đại nào hết, mà viết một cách chung chung để hình dung nhất.

Về trang phục nhân vật nữ thường nghe đến yếm và tiết khổ. Thì hai vật này nó như thế này này:

- Yếm

- Tiết khổ (cái này nặng nào đọc sắc nhiều chắc nghe suốt □□).

Đây là loại truyền thống

Đây là loại cách điệu (đã được buộc dây rồi, tháo dây là ra một mảnh vải liền luôn ý).

Đàn ông thì không mặc yếm và tiết khổ, mặc thẳng đến trung y luôn.

Bao gồm áo cổ xếp và áo cổ tròn mặc với quần (ta không tìm được cái hình nào đẹp hơn nên lấy đại một bộ thời Thanh vậy □□):

Tổng quát trang phục nam thì bên ngoài trung y các anh sẽ mặc thêm "quái" hoặc "bào" (nó gắn gần giống áo dài với cổ áo xếp lên nhau, tựa tựa cổ áo giao lĩnh của VN mình).

Xong rồi mang thắt lưng, ngọc bội, túi hương, hàu bao, khoác áo mỏng là ra một kiểu trang phục gọi là "pienfu" - một kiểu Hán phục rất phổ biến.

Đây là hình giai đẹp đã mặc pienfu:

Đối với nữ nhân thì bên ngoài yếm và tiết khố, các nàng sẽ mặc:

Áo trung đơn (hình này là áo trung đơn may bằng lụa trắng):

Thêm một kiểu hạ y là váy nhẹ rồi đến "thường" là váy quần dây hơn.

Cuối cùng thêm thắt lưng, khoác thêm áo ngoài, thế là thành trang phục như này này:

Đây là ta xem xí đơn giản thôi, chứ tiến trình lịch sử trang phục Trung Hoa rất là dài, ta chỉ viết sơ sài mấy lớp y phục cho nàng nào chưa biết thì dễ hình dung hơn thôi. Còn nàng nào nghiên cứu rồi thì chém nhẹ tay thôi nha.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59: Bộ Ngựa Bất Mồi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phật Đường.

Hàn thị ngồi cạnh lò than đỏ đặt trên manh chiếu, mùa đông cái rét từ nền đất tràn lên lạnh thấu xương.

Phùng Gia Hào gấp thêm thức ăn vào bát Hàn thị, nước mắt cứ rơi lĩ chả:

- Mẫu thân ăn thêm đi, đây toàn là thức ăn người thích nhất!

Hàn thị nuốt com vào miệng, trời rét thế này ở Phật Đường ngủ chiếu manh ăn đồ chay có phải muốn giết người không?

Hàn thị cắn răng:

- Hào nhi ngoan, đừng khóc, mẫu thân sống đến từng tuổi này có đau khổ nào chưa chịu qua cơ chứ. Năm đó Lữ thị trong phủ sung sướng, mẫu thân mang thai ca ca con còn phải cay đắng hơn nhiều!

Phùng Gia Hào càng nghe càng nước mắt:

- Mẫu thân, con có đem chân đấm cho người, cả ẩm trà và Bích Loa Xuân nữa. Con cũng dặn dò Tạ ma ma mỗi ngày đều lên hầm tổ yến bồi bổ mẫu thân! Đợi đến khi con làm Hoàng hậu, những ai ép uống mẫu thân đều phải trả giá!

Hàn thị vuốt tóc con gái, com vô miệng cũng ngon hơn mấy phần. Nhưng ăn chưa hết nửa, thì Tạ ma ma hốt hải chạy vào:

- Phu nhân, phu nhân, không xong rồi, Hồng di nương hạ sinh nam hài tử!

Bát com trên tay Hàn thị rơi vỡ tan tành thành nhiều mảnh, văng đổ khắp nơi.

Hàn thị ngồi thụp xuống:

- *Không thể được, Đại lão gia chỉ có thể có duy nhất Phùng Cẩm, không thể có đứa thứ hai! Gia sản này chỉ có thể để lại duy nhất Phùng Cẩm! Một thông phòng mà muốn trèo cao?*

Tạ ma ma run run, Hàn thị nhìn bà:

- *Ma ma, vào phòng của ta lấy gói giấy màu vàng buộc chỉ đỏ trong ngăn trang sức thứ ba đến đây!*

Phùng Gia Hào nhìn theo bóng Tạ ma ma, lo lắng nắm tay Hàn thị:

- *Mẫu thân, người định làm gì?*

Hàn thị đột ngột ôm Phùng Gia Hào vào lòng:

- *Chuyện này, chỉ có con mới có thể làm được!*

Phùng Gia Hào cẩn thận lắng nghe, lại một mạch quay về thay y phục đến viện lão phu nhân.

Gia Hỷ rũ tuyết trên áo khoác đưa cho Bối Lan, nâng tiến vào sảnh đường ấm áp, cũng như mọi năm, các phòng đều phải tập hợp đầy đủ, Tứ phu nhân đến sớm, vô hạt dưa cắn đã đỏ cả sàn nhà.

Gia Hỷ vén váy:

- *Tổ mẫu an khang, cháu gái phải sắp xếp chút việc nên không tới sớm được! Tứ thẩm hôm nay trông vui vẻ quá!*

Lão phu nhân gật đầu, ánh mắt nhu hòa, bên cạnh bà vẫn như mọi khi là Ngũ tiểu thư Phùng Dạ Văn xiêm y màu hạt lựu rực rỡ, còn có đệ đệ nàng ta Tứ thiếu gia Phùng Hải mới hơn chín tuổi, trên gương mặt Phùng Dạ Văn thán nhiên không nét u buồn. Gia Hỷ nghi hoặc, không lẽ cái hôn sự với Hoài Nam Vương gia đã thành rồi hay sao?

Phùng Dạ Văn cũng lên tiếng:

- *Đại tì bây giờ mới đến, không sợ muội ăn hết kẹo đường a!*

Gia Hỷ cười trừ ghẹo:

- *Có nương lớn rồi còn tranh kẹo với tì!*

Nguyễn thị hơi liếc mắt nữ nhi, miệng vẫn đầy đặn nụ cười:

- *Đại tì nhi ngồi xuống đi, năm nay bên thôn trang có đưa bánh mứt đến, có mứt chà là* cũng không tệ!*

Đại phòng vì Hàn thị mà vắng vẻ, ngoài Đại thiếu gia Phùng Cẩm và Hàn biểu thiếu gia, thì ngay cả Đại lão gia cũng chưa đến.

Gia Hỷ ngồi xuống nhìn vô kẹo đường gói trong giấy đỏ tươi đẹp có mấy chữ Phúc, Lộc, Thọ ngẫu nhiên vui mừng, nàng cầm một cái kẹo trên tay, vờ như vô tình thông báo:

- *Tổ mẫu, Hồng di nương đang chuẩn bị hạ sinh rồi!*

Đại thiếu gia Phùng Cẩm gần gần giọng:

- *Một di nương sinh thì có gì phải ồn ào?*

Lão phu nhân cũng không bắt ngờ chút nào, vẫn mồm mép ngậm kẹo:

- *Mầm gạo năm nay làm kẹo ngon hơn năm ngoái!*

Nguyễn thị gật gù đầu:

- *Đúng vậy, vừa rồi ban thường cho mấy ma ma bà tử, ai cũng nói kẹo năm nay thơm hơn!*

Sau lưng Nguyễn thị là Ngũ thiếu gia Phùng Ngừ vẫn còn được bế bồng cẩn thận bởi nữ hầu, Nguyễn Tĩnh Hoa cũng đoan trang ngồi cạnh, tư thái nàng ta nghiêm túc tỉnh mạch như đang cầu nguyện.

Nhị phu nhân lúc này cũng đưa Tam tiểu thư Phùng Diễm Dung và Tam thiếu gia Phùng Hậu đến, Nhị phu nhân hành lễ cẩn thận:

- *Mẫu thân! Cửu tì nhi mới mấy mươi ngày, con dâu không dám để nàng ra ngoài!*

- *Tổ mẫu, chắt tú, chắt nữ mới tới!*

Lão phu nhân gật gù đầu:

- *Cửu tì nhi định đặt tên gì?*

Nhị phu nhân mỉm cười:

- *Dạ! Nhị lão gia gọi là Phùng Diễm Nguyệt!*

Lão phu nhân ra vẻ hài lòng:

- *Tên cũng không tệ! Ngồi đi, mà lão nhị với lão tứ đâu rồi?*

Nhị phu nhân cung kính:

- *Mẫu thân, hai người họ còn đang trò chuyện gì đó bên ngoài nên đi hơi chậm!*

Nguyễn thị luôn miệng ăn chẳng dừng, cười cười:

- *Mẹ à, lão tứ chúng ta nghe là qua năm mới sẽ được thăng chức nên có lẽ muốn giúp Nhị bá nhanh chóng nhận công vụ hơn!*

Nhị phu nhân im lặng, Nhị lão gia hồi kinh đã tròn một năm vẫn chưa được phân bổ công việc, một năm này Nhị phòng thật không dễ sống. Nhị phu nhân nhìn sang Phùng Gia Hỷ, nàng đang thử một miếng mứt hạt sen* ngọt lịm, Gia Hỷ luôn tìm cách đưa bạc cho Nhị phòng, lại kín kẽ qua tay Phùng Diễm Dung để tránh người làm bà hầu phải ngại ngùng.

Nhị phu nhân như nhớ ra điều gì mới nói:

- *À, khi này ta thấy phụ thân con đến viện của Hồng di nương rồi? Di nương có gì sao?*

Gia Hỷ cười cười:

- *Hồng di nương vừa trở dạ, có lẽ đêm nay sẽ sinh!*

Tam phu nhân phát phất khăn tay đi từ cửa vào, bộ dáng mềm mại khác hẳn thường ngày, Gia Hỷ nhớ ba năm trước khi xuyên qua, Tam phu nhân còn là một người kín kẽ hèn nhác, nay vừa có tiền trong tay liền đổi khác, danh đá chưa ngoa ngay.

Tam phu nhân Lâm thị đẩy Thất tiểu thư Phùng Tú Mai cùng Nhị thiếu gia Phùng Vận thành an lão phu nhân, còn Lâm thị thì hành lễ một cái rồi thán nhiên ngồi xuống:

- *Mẫu thân, bụng Hồng di nương cao nhon như vậy, chín phần là sinh ra tiểu thiếu gia đi!*

Gia Hỷ cười thầm trong lòng. Tam phu nhân này sợ đứa nhỏ ra đời Hàn thị sẽ bêu vãi vào đó để trở mình. Con của thấp thất chính là con của chính thế, như hai thiếu gia Tứ phòng, tuy là thân sinh của Mã di nương nhưng từ lúc lọt lòng Nguyễn thị đã ôm bên cạnh để bà vú nuôi nấng, sợ rằng đến bảy giờ năm sáu tuổi đã biết nhận thức, hai đứa nhỏ cũng còn chưa gặp được mẹ ruột mấy lần. Đây là Tam phu nhân dịp Tết được quản gia, sợ Hàn thị quay lại nên muốn cắn chặt không buông!

Bụng của Hồng di nương cao nhon hay bề thấp thì không ai để ý, nàng ta chỉ là một di nương thấp kém xuất thân nô tì gần ngày sinh mới được nâng lên. Nhưng nếu lão phu nhân đã nghĩ là nam tử mà Hồng di nương lại sinh ra nữ nhi thì càng khiến

người thất vọng. Hàn thị không thể dựa vào một đứa bé gầy thất vọng mà trở mình.

Ngũ phu nhân lúc này cũng cùng Bát tiểu thư Phùng Bạch Thảo đến, Ngũ phu nhân y phục nhạt màu như người đang tu hành, trên cổ vẫn đeo chuỗi minh châu quý giá, ba năm nay mỗi khi Gia Hý gặp Ngũ phu nhân đều thấy chuỗi minh châu này.

Vu ma ma nhìn Ngũ phu nhân gầy yếu đi vào đột nhiên cảm thán:

- Năm trước Ngũ gia vẫn về phủ, năm nay Ngũ gia ăn tết ở sa trường rồi!

Lão phu nhân gõ gõ trống:

- Có gì không tốt? Lão Ngũ tu chỉ làm ăn đã là phúc đức tổ tiên để lại rồi!

Thoảng chớp thì Nhị lão gia, Tam lão gia cùng Tứ lão gia đều đến. Căn phòng ồn ào hơn thấy rõ, trò chuyện vui vẻ, náo nhiệt ra bầu không khí ấm áp thân tình.

Tam lão gia khẽ khà:

- Năm mới lão Tứ nhận nhiệm vụ ở đâu?

Tứ lão gia lắc lắc đầu:

- Giang châu, lãnh binh Giang châu không vãi và lắm, Thịnh Vương bị thu quyền, cho nên Bộ Binh điều đệ về! Lão Đại chúng ta nghĩ gì mà điều đệ về Giang châu chứ!

Nhị lão gia hiếm hoi mới lên tiếng:

- Giang Châu giàu có lại gần kinh thành, đi đường cũng không mấy ngày, nơi béo bở thế Đại ca là muốn tốt cho đệ đấy!

Lão phu nhân gật gật đầu:

- Lão Đại thường ngày là đùa biết suy nghĩ cho người khác!

Tam lão gia uống thêm hớp trà lại huênh hoang:

- Ta không được Đại ca cất nhắc như đệ, nhưng vừa rồi vị Hạ Trục học sĩ có nói, qua năm ta sẽ lên chức Thị giảng học sĩ!

Tứ phu nhân hơi cau mày nhưng nhanh chóng giãn ra một nụ cười tươi tắn:

- Bà năm từ Biên Tư lục phẩm lên đến Trắc Tứ phẩm có nhanh quá không? Tam bá đầu khả năng nhậm chức chứ? Hạ gia cũng thật hào phóng!

Tam phu nhân đen sạm mặt, Hạ Trục Học sĩ đúng là người Hạ gia, cái chức quan cao như vậy cũng là nhờ Phùng Tú Mỹ gả cho Hạ Nhạc Thâm mới có được, nhưng bị người khác vạch trần Tam phu nhân liền cay cú khó chịu.

Tam phu nhân quay ngoắt sang nhìn Phùng Dạ Vân:

- Chuyện của Ngũ ti nhi sao rồi? Hoài Nam Vương gia qua năm vẫn ở kinh thành chứ?

Lão phu nhân điềm nhiên ăn thêm miếng mứt hoa hồng* vị chua ngọt hài hòa khiến bà dễ chịu.

- Thân già này sao để đám cháu gái thiệt thòi, Bạch Thái phi đã đồng ý nói giúp với Chu Tế tướng tác động cái hôn sự đến Hoàng thượng.

Tam phu nhân cắn môi vô rứt khăn tay, đối diện với ánh mắt khiêu khích của Nguyễn thị mà lẩm bẩm:

- Vậy vẫn chưa chắc chắn thành mà!

Lão phu nhân không thêm liếc nhìn Tam phu nhân, hỏi:

- Lão Đại ở bên viện Hồng di nương luôn rồi à! Cũng sắp đến giờ dùng cơm rồi! Vu ma ma sang bên đó mời Đại lão gia đến Ngọc Thực viện đi!

Lúc này, Phùng Gia Hào mới đi vào:

- Thành an tổ mẫu! Vu ma ma không cần đi đâu ạ! Cháu gái vừa ghé qua bên phụ thân, di nương có lẽ còn lâu mới sinh được, phụ thân thay áo xong sẽ đến ngay.

Lão phu nhân gật đầu, lại nói xa gần:

- Mẫu thân bị phạt phạt làm con hấn đau lòng nhưng không cần ngày nào cũng com bụng nước rớt đến! Như vậy là không tôn kính tổ mẫu!

Phùng Gia Hào kn lên thì lễ:

- Cháu gái biết lỗi!

Gia Hý chậm rãi uống trà, trên bàn có nhiều thức ngon, trời cũng đã tối, đèn lồng trong phủ dần được hạ nhân làm sáng. Vu ma ma tiến đến:

- Lão phu nhân, bên Ngọc Thực viện đã sẵn sàng, bây giờ sang là vừa kịp!

Lão phu nhân cau mày, hơi sốt ruột:

- Lão đại vẫn chưa đến?

Phùng Gia Hào đứng dậy ra cửa ngóng trong, hồi lâu sau nằng ta mới xin phép:

- Tổ mẫu hay mọi người cứ tới Ngọc Thực viện trước, cháu gái đi mời phụ thân rồi sẽ đến sau?

Lão phu nhân gật đầu:

- Vậy cũng được, trời tối, Vu ma ma đưa Nhị ti nhi đi. Còn lại thì cùng ta chuẩn bị dùng cơm giao thừa!

Phùng Gia Hào choàng áo ra ngoài, Vu ma ma cẩn thận soi đèn lồng hộ nằng ta, bên người của Phùng Gia Hào có một cận nữ, vốn ngày trước là người khác nhưng nằng ta đã xuất giá mà rời khỏi phủ, Hàn thị đánh phải ra ngoài tìm mua một kẻ thật thà trung thành về, tên là Hạnh Lộ.

Trước viện Hồng di nương có hai bà tử đang tát bát, bên trong bà đỡ già cũng vội vã. Vốn sắp giao thừa, Hồng di nương vẫn còn kêu la oai oái, chưa rõ khi nào sẽ sinh, hiển nhiên khiến người khác khó chịu.

Phùng Gia Hào chặn chữ:

- Vu ma ma, có lẽ phụ thân đã về viện thay áo, ma ma sang bên đó xem sao, ta đứng đây đợi thử một chút xem phụ thân có đi đâu mà quay lại!

Vu ma ma cảm thấy lời nói Phùng Gia Hào có lý, lão phu nhân cùng mọi người đang đợi ở bên kia, liền rời đi. Lúc này trong viện Hồng di nương chỉ còn Phùng Gia Hào và mấy bà tử.

Phùng Gia Hào nhìn Hạnh Lộ:

- Máy ma ma làm việc vất vả rồi. Để Hạnh Lộ đun nước, hai người cứ đến nhà bếp nhận sữa đậu nành đi, hôm nay giao thừa, ta có cho nấu nhiều hơn một ít!

Hai ma ma kia hơi chần chừ thì thấy Tạ ma ma đến, Tạ ma ma nồn nóng:

- A! Di nương sinh chưa? Phu nhân trong Phật Đường hỏi thử?

Hai ma ma kia lắc đầu, điệu bộ khó chịu:

- Súc kêu khỏe thế này thì còn lâu lắm mới sinh! Chỉ có hai chúng ta mệt chết!

Tạ ma ma cười khi khi:

- *Thôi để ta giúp hai bà! Đi nhận thêm cho ta một phần sữa đậu!*

Hai bà từ kia đi rồi, Tạ ma ma mới lên lút lấy gói giấy vàng đỏ tất cả vào thuốc thức sinh đang rầu trên lò. Phùng Gia Hào nhìn đám thuốc lẫn vào nhau không phân biệt được thì thở phào:

- *Phụ thân đâu?*

Tạ ma ma lau mồ hôi:

- *Khi này nó tí nói phụ nhân muốn gặp lão gia nên mời tới Phật Đường rồi!*

Phùng Gia Hào vịn tay Hạnh Độ:

- *Chúng ta đến gặp phụ thân!*

Tạ ma ma chờ hai bà từ kia quay lại thì cũng quay về Phật Đường, lúc này Hàn thị đang một thân điếm đạm hiền dịu:

- *Lão gia, thấp chuẩn bị ngọc bội, khóa trường mệnh cũng đồ sơ sinh cho đứa nhỏ rồi, tiếc là thấp bị cấm túc không ra ngoài được. Nhờ lão gia đưa đến cho muội muội!*

Đại lão gia thương tiếc:

- *Phụ nhân hiểu chuyện, vì tai nạn không đáng có mà cấm túc, đợi mẫu thân nguôi giận, ta sẽ đưa nàng ra ngoài!*

Hàn thị nhìn Phùng Gia Hào đứng ngoài hành lang, đau lòng nói:

- *Lão gia cùng Nhị ti nhi đến Ngọc Thực viện đi, nếu không mẫu thân lại ghét bỏ thấp!*

Đại lão gia gọi Phùng Gia Hào đến, thêm mấy hạ nhân soi đường rồi nhanh chóng đi dùng cơm giao thừa.

Tạ ma ma nhìn bóng họ đi xa mới vào trong:

- *Phụ nhân đã xong cả rồi, thân không biết quý không hay.*

Hàn thị cười cười:

- *Bài thuốc này ma ma biết từ đâu không? Ngọc gia trang đây! Năm xưa ngoại tổ mẫu ta mua đơn thuốc này không dễ dàng, bây giờ Ngọc gia trang lụn bại suy tàn không còn nữa, bài thuốc này cũng không ai có thể tra ra!*

Ngọc gia trang là một truyền kỳ dụng độc, chỉ là sau khi Ngọc tiểu thư vào cung làm phi tử của Hoàng thượng lại dần thân quá sâu vào tranh đấu, kết cục bản thân mất mạng mà gia tộc cũng gặp họa diệt môn!

Ngọc Thực viện.

Lúc Đại lão gia đến là cũng đủ người, lão phu nhân bắt đầu khai tiệc. Mọi người ăn uống vui vẻ. Vĩnh Đan bây giờ mới quay lại, thì thào vào tai Gia Hỷ:

- *Tiểu thư, đích thực là Đại phụ nhân bỏ được vào thuốc của Hồng di nương!*

Gia Hỷ lấy quạt che miệng, hỏi lại:

- *Em đã làm gì?*

Vĩnh Đan đảo mắt nhìn xung quanh:

- *Em sợ Hồng di nương không phát hiện nên canh lúc hai bà từ sắc thuốc mài uống sữa đậu nành mà cho thêm Đường quế, Đào nhân, Chi xác, Sài hồ, Cát cánh, Xuyên ngư tấu, Sinh đại hoàng, Hồng hoa, Xích thực, Xuyên khung, Cam thảo vào trong siêu thuốc rồi a!*

Gia Hỷ nén cười, đây đều là nhưng vị có tính lưu thông khí huyết, nhưng sản phụ dùng thì cực kì nguy hiểm. Có điều thêm nhiều như vậy, chắc chắn mùi vị thuốc khi sắc ra sẽ đổi khác. Hồng di nương không muốn phát hiện cũng khó.

Chi là...

Gia Hỷ trầm ngâm:

- *Nàng ta sinh khó thật?*

Vĩnh Đan gật đầu:

- *Vốn là thai ngồi ngược, lại chỉ có một bà đỡ già, không rõ sẽ ra sao!*

Gia Hỷ gật đầu, lại từ tốn dùng cơm, phụ thân nàng vẫn thân nhiên trò chuyện, xem ra vị Hồng di nương này không giỏi nắm bắt tâm người!

(*) Mút chà là

▣

(*) Mút hạt sen

▣

(*) Mút hoa hồng

▣

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Him Sẻ Đứng Sau

Mấy trạm ngựa nền trong Ngọc Thực Viện phát sáng rực rỡ, không khí bởi lò sưởi ở bốn góc nhà mà ấm áp rất nhiều, tám bình hồng mai đặt gần bàn lão phu nhân cũng nở đầy đặn viên mãn.

Gia Hỷ chậm rãi dùng cơm, không tiếng động, quy tắc cổ đại thật sự là không được phát ra tiếng động.

Lão phu nhân dừng đĩa, người già thường không ăn nhiều, huống hồ trước bữa bà còn tham chút ngọt kẹo đường. Vu ma ma đưa khăn đắp nước ấm lên để lão chủ nhân lau tay lau miệng.

Lão phu nhân nghe gió thổi vù vù trên mái nhà, buột miệng:

- *Từ khi bắt đầu hạ sinh đã gần ba canh giờ, Hồng di nương sao rồi?*

Đại lão gia ngừng đĩa, mấy hơi cau lại:

- *Nàng sinh hơi khó, nhưng có lẽ cũng không sao, dù gì nàng ta cũng từng làm nhiều việc hằng ngày, cơ địa đó sinh nở không đến nỗi!*

Phùng Gia Hỷ lắng lắng bầu môi, đàn ông cổ đại là một giống loài ích kỷ, nữ nhân nguy hiểm sinh hài tử cho người, người còn ở đây ăn ngon uống tốt được.

Tam lão gia miệng đầy thức ăn nhồm nhoai, tay lại với đến một nõ tí đang bung trái cây mà lấy đi một quả to mọng nước nhất:

- *Mẫu thân, mấy năm trước nam nữ đều phân biệt sao năm này lại cùng nhau ăn cơm?*

Lão phu nhân cười xuề xòa:

- *Hôm rồi ta nằm mơ, thấy Quan Âm hiển linh, bảo rằng người một nhà cần phải cùng nhau gần gũi thì gia đạo mới vững chắc! Ta cũng già rồi, gần đất xa trời, cơm năm mới này không biết còn ăn cùng tôn từ mấy lần nữa!*

Tứ lão gia xúc động:

- *Mẫu thân, người sống lâu trăm tuổi, người đã già đầu! Đừng nói lời không may nữa!*

Trong viện đang ẩm áp thì cửa chính đột ngột mở toang ra, gió lạnh lùa vào khiến lò than bùng lên cháy đỏ.

- *Lão phu nhân, không hay rồi, Hồng di nương xảy ra chuyện!*

Đại lão gia đứng bật dậy vội vàng khoác áo chạy ra ngoài, một câu cũng không hỏi lại. Vu ma ma cẩn thận cho người đi theo rồi khép cửa nhìn bà từ kia:

- *Có gì cứ từ từ nói. Đừng làm lão phu nhân giật mình!*

Nhìn y phục của bà từ tây cũng biết chỉ là một thô sử chuyện làm việc nặng, hôm nay dịp tết, trong phủ hạ nhân đã về nhà quá nửa, chỉ những ai bán đứt thân mới ở lại.

Bà từ đó dần được nhiệt độ trong phòng định thần lại, mới nói:

- *Lão phu nhân, Hồng di nương đau bụng đã mấy canh giờ mà vẫn chưa sinh được, thai nhi lại ngồi ngược, bà đỡ mới lấy thuốc thúc sinh đã bốc từ trước cho nó tì sắc. Hồng di nương uống xong nửa bát thuốc thì càng đau dữ dội hơn. Bây giờ đã xuất huyết không cầm lại được. Bà đỡ xem lại thuốc thì thấy có lẫn nhiều vị lạ!*

Lão phu nhân híp mắt:

- *Đã mời đại phu chưa?*

- *Đã đi mời! Vị đại phu quen biết của phủ ta thì đón tết ở quê thê tử. Mấy đại phu khác sợ năm mới dính máu me không hay nên chần chừ không muốn đến!*

Lão phu nhân lần lần chuỗi hạt trong tay:

- *Sao lại xảy ra cơ sự như vậy chứ?*

Nhị phu nhân ngẩng mặt, giọng nói có chút lo lắng:

- *Đại phu bốc thuốc nhầm lẫn gì chăng? Tự nhiên thuốc thúc sinh lại có vị lạ?*

Tam phu nhân bĩu môi:

- *Hồng di nương không may mắn, nếu Đại tẩu không bị cấm túc thì đêm nay đã có người lo liệu cho nàng ta rồi!*

Tứ phu nhân nhìn Tam phu nhân gườm gườm:

- *Ta thấy không có Đại tẩu ở đây! Hồng di nương mới gọi là may mắn! Thuốc trước khi sắc cũng đã kiểm tra qua một lượt, đến khi uống lại bị hạ được! Nói là trùng hợp hay sơ suất ta đều không tin!*

Lão phu nhân gõ trống xuống đất:

- *Thôi đi! Năm mới đã ổn ào! Vu ma ma sang bên đó đi rồi báo lại!*

Trong viện không ai muốn đứng bữa nữa, hạ nhân cũng dọn dẹp bàn sạch sẽ đem trà nước điểm tâm lên.

Mất thêm nửa canh giờ sau, Vu ma ma mới quay lại, lời nói có chút ngập ngừng:

- *Lão phu nhân! Đại phu đã đến, hiện tại Hồng di nương đã ổn, nhưng...*

Lão phu nhân ra hiệu nói tiếp, Vu ma ma mới thờ dãi:

- *Tiểu thiếu gia đã mất rồi ạ!*

Trong viện xôn xao lên một chút, là nam hài tử, số của Hồng di nương quả thật quá xui xẻo đi!

Tứ phu nhân lấy khăn tay lau mấy giọt nước mắt còn chưa chảy ra:

- *A! Đứa nhỏ chưa kịp thấy ánh sáng mặt trời đã oan uổng ra đi như vậy! Thật tội nghiệp!*

Nhị phu nhân than thở:

- *Di nương bên viện ta hôm rồi cũng sinh ngôi ngược, ta một lúc phải mời mấy bà đỡ, thêm cả đại phu túc trực chờ nàng. May mà Cửu ti nhi vẫn ra đời tốt lành!*

Gia Hỷ hơi cau mày, Nhị phu nhân làm người hiểu chuyện, sao hôm nay lại tích cực bỏ đá xuống giếng như vậy, nói câu nào ra cũng khiến người khác phải suy nghĩ.

Nguyễn thị liền vin theo câu nói của Nhị phu nhân:

- *Đầu thai ai cũng đối tốt với thiếp thật như chúng ta? Mãi di nương phòng ta sinh lần lượt hai tiểu thiếu gia, ta cũng chưa hề gây khó dễ cho nàng. Con của phu quân dù là của ai đều phải gọi chúng ta một tiếng mẫu thân sao!*

Phùng Gia Hào không nhịn được liền nói:

- *Ý của Tứ thím là mẫu thân ta không hiền không đức?*

Nguyễn thị cười cười:

- *Ta nào nói thế!*

Lão phu nhân nhìn Vu ma ma:

- *Đại phu còn ở trong phủ không? Mời đến phòng khách, ta có mấy chuyện muốn hỏi!*

Lão phu nhân đi, Tứ phu nhân liền nói gót, chuyện này cũng dễ hiểu, Nguyễn thị luôn coi Hân thị là cái gai trong mắt, nên chắc chắn Nguyễn thị tranh thủ cơ hội này một kích hạ luôn Hân thị.

Phu thê Tam phòng vô cùng đắc ý khi thấy người gặp họa, luôn miệng ăn điểm tâm uống trà, không chút nào biểu cảm lo lắng. Nhị lão gia trò chuyện nhỏ nho cùng con trai, còn Ngũ phu nhân thì xin phép về sớm.

Gia Hỷ khoác áo ngoài, nằng tối xấu gì cũng nên đến trước viện Hồng di nương xem thử tình hình thế nào. Phùng Dạ Vân cúi vào tay nâng ấm lò còn nóng hổi:

- *Tì tì lấy cái này cho đỡ lạnh!*

Gia Hỷ mỉm cười nhận ấm lò xoay người đi, Phùng Dạ Vân giống như mẫu thân nàng ta, làm người không thành thật, bề ngoài đối với ai cũng ôn hòa.

Gia Hỷ đứng trước cổng viện Hồng di nương, nói chuyện cùng một tì nữ:

- *Di nương sao rồi?*

Tì nữ kia trên thân áo dính đầy máu vẫn chưa lau sạch:

- *Đạ tạ tiểu thư quan tâm, di nương đã tạm thời ổn định, còn có di chứng gì phải mấy ngày nữa mới biết. Tiểu thiếu gia đã không còn, lão gia cũng đã cho người đưa đi rồi ạ!*

Gia Hỷ gật đầu:

- *Trong thời gian di nương sinh có ai lại gần không?*

- Có hai bà từ nấu nước sắc thuốc, bà đỡ và nô tì. Ban đầu Hà ma ma đi gọi bà đỡ đến rồi cũng quay về, sau hình như còn có Nhị tiểu thư...

Tì nữ kia đứng lại, có lẽ nàng ta vừa nhớ ra điều gì, tiền vội vàng vàng:

- Tiểu thư nô tì phải đi gặp lão phu nhân! Nô tì xin phép!

Dù sao cũng sắp giao thừa, náo nhiệt như vậy thật không ổn. Có vài nhà đã đốt pháo, âm thanh ồn ào vang vang vào trong phủ. Trên bầu trời, thi thoảng vài vệt pháo hoa lóe sáng rực rỡ.

Gia Hỷ xoa xoa tay vào nhau:

- Về viện thôi, chuyện có thể nào cũng không đến lượt chúng ta!

Lão phu nhân ngồi trên sập gỗ, Nguyễn thị ở bên cạnh cùng bà trò chuyện:

- Đại phu nói như vậy thì Hồng di nương sống chết không rõ?

Đại phu thành thật:

- Chuyện này...hại tại chưa thể biết được, tùy vào số mệnh, nếu ba ngày nữa sản phụ ổn định sẽ không sao, nhưng nếu xuất huyết thì chín phần không giữ được mạng!

Lão phu nhân thở dài:

- Đại phu có biết chính xác nàng uống nhầm phải gì không?

- Bên trong thuốc thúc sinh của sản phụ có nhiều vị lưu thông khí huyết, gây ra hiện tượng chảy máu không cầm được. Ngoài ra còn có một đơn thuốc lạ được nghiền vào, cái này hiện tại vẫn chưa rõ!

Nguyễn thị nhìn lão phu nhân:

- Mẫu thân, như vậy là có người cố tình!

Ngoài cửa có tiếng ồn ào. Một tì nữ vọt vào trong:

- Lão phu nhân, người phải lấy lại công bằng cho di nương! Di nương là bị người ta hãm hại!

Gương mặt lão phu nhân tối sầm lại, Nguyễn thị hiểu ý liền cho người lấy bạc tiền đại phu đi. Khi quay vào mới sột sắng hỏi:

- Người là người ở viện nào?

- Nô tì là Đậu Nhi hầu hạ Hồng di nương, nô tì cầu xin phu nhân lấy lại công bằng cho di nương!

Lão phu nhân cau mày:

- Người muốn cáo trạng ai?

Đậu Nhi lúc này mới khấn thiết:

- Nô tì to gan cáo trạng Đại phu nhân hạ được vào thuốc hại tiểu thiếu gia mất mạng!

Từ phu nhân kim nén vui sướng trong lòng:

- To gan! Người biết người nói cái gì không? Người biết vu cáo chủ nhân sẽ nhận hình phạt như thế nào không?

Đậu Nhi dập đầu xuống đất:

- Nô tì không sợ, vào giữa buổi tối Nhị tiểu thư có đến viện đi nương tìm Đại lão gia! Nhưng trước đó Đại phu nhân đã mời lão gia đến Phật Đường có việc riêng, sau Nhị tiểu thư đợi lâu nên kêu hai bà tì đi nhận sữa đậu nành. Hai bà tì liền nhờ Tạ ma ma đến trông thuốc giúp. Sau khi hai bà tì về Nhị tiểu thư cũng đi. Một khắc sau Hồng di nương uống thuốc thì xảy ra chuyện!

Nguyễn thị che miệng thảng thốt:

- Nếu như vậy chỉ có khả năng Tạ ma ma bỏ đồ dơ bẩn vào thuốc!

Lão phu nhân nhìn Nguyễn thị, lại quay sang Đậu Nhi:

- Người có tận mắt thấy Tạ ma ma hạ được?

Đậu Nhi lắc đầu:

- Nô tì không thấy! Nhưng trong viện ngoài bà đỡ thì chỉ có nô tì và hai bà tì, tất cả đều là người hầu hạ Hồng di nương đã lâu!

Nguyễn thị như nhớ ra điều gì:

- Nếu ta không nhầm, thì hai bà tì trong viện Hồng di nương ban đầu là thỏ sử, sau đó vì di nương được nâng lên nên mới gọi đến, đều là họ hàng xa của di nương người?

Đậu Nhi gật đầu xác nhận:

- Dạ đúng, nô tì cũng là muội muội của Hồng di nương!

Lão phu nhân xoa xoa nỉ tâm:

- Như vậy người ra tay chỉ có thể là Tạ ma ma! Còn có liên quan đến Đại phu nhân hay không thì chưa xác định được!

Nguyễn thị nhanh chóng phản phó:

- Người đầu, gọi Tạ ma ma!

Lão phu nhân gật đầu:

- Phải gọi Tạ ma ma đến để xác minh, gọi luôn bà đỡ và hai bà tì của Hồng di nương. Mời Đại lão gia đến. Không cần kinh động đến Nhị tiểu thư cùng Đại phu nhân!

Nguyễn thị nhấn mạnh:

- Các người nghe rõ chưa? Không được để Nhị tiểu thư và Đại phu nhân biết!

Đề bọn họ biết khác nào rút dây động rừng, ắt sẽ có chuẩn bị. Hân thì đang cảm tức lại thêm tội ghen tuông hãm hại thấp thất giết chết hài tử, ngày sau địa vị trong phủ sẽ không còn như trước! Nguyễn thị mỉm cười rút trà hầu hạ lão phu nhân.

Vu ma ma đưa theo hạ nhân đến Phật Đường, nửa chừng thì gặp Tạ ma ma đang lấy sữa nóng cho chủ tử. Vu ma ma không kiêng nể, liền đưa người đến:

- Tạ ma ma, lão phu nhân cho gọi bà!

Tạ ma ma hơi bất hoảng nhưng nhanh chóng bình tĩnh nói:

- Để ta đưa sữa cho phu nhân!

- Không cần đâu, sữa sẽ có người khác lo, bà cứ đi theo chúng ta!

Lại vòng sang bên viện Hồng di nương, lúc này Tạ ma ma cũng hiểu được lão phu nhân quyết định tra xét hung thủ hại tiểu thiếu gia. Tim bà đập mạnh.

Vu ma ma gõ cửa vào trong, cung kính nhìn Đại lão gia:

- Lão gia, lão phu nhân cho mời người!

Đại lão gia thương xót Hồng đi nương nằm trên giường một thân trắng bạch, phòng đầy mùi máu tươi:

- Có gấp lắm không?

Vu ma ma không ngừng đầu:

- Là liên quan đến chuyện của di nương! Lão phu nhân cho gọi toàn bộ người của di nương và...Tạ ma ma!

Đại lão gia lò mò đoán được phần nào, nửa muốn đi nửa muốn không thì thấy cánh tay yếu ớt của Hồng đi nương đưa lên:

- Lão gia, người đi đi, làm chủ cho hài tử của chúng ta!

Đại lão gia thờ dãi:

- Được! Nhưng hiện tại ai chăm sóc nàng?

Tiếng của Nhị phu nhân bên ngoài cửa vang lên:

- Nếu không ngại cứ để đây cho ta! Ta rành rồi sang đây thăm di nương, bên phòng ta cũng có một di nương vừa hạ sinh, vẫn còn dư chút đồ dùng! Mai đã là đầu năm, nên bây giờ ta tranh thủ sang, chúc nữa ta sẽ để hạ nhân lại!

Đại lão gia gật đầu, trút bỏ được phần nào gánh nặng:

- Cảm ơn đệ muội!

Nhị phu nhân mỉm cười hiền dịu, nhìn theo bóng đoàn người đi. Cửa phòng cũng đóng lại, hạ nhân cho thêm than vào lò. Nhị phu nhân sờ tay lên người Hồng đi nương hơi lạnh, cau mày hỏi:

- Người uống thuốc chưa?

Hồng đi nương lắc đầu:

- Thuốc đang sắc bên ngoài, có điều vừa rồi người làm đi hết, nó tí vẫn chưa uống!

Nhị phu nhân đứng dậy:

- Như vậy sao được, để ta đi lấy, thân mình thương tổn cần phải dùng thuốc đầy đủ.

Nhị phu nhân bước ra ngoài, ma ma bên cạnh mở nắp siêu thuốc, hương đăng ngất đặc trưng tỏa ra. Nhị phu nhân cẩn thận đóng thuốc vào chén, cuối cùng lấy từ trong áo ra một lọ sứ trắng men xanh nhỏ. Nhị phu nhân đổ chất bột nâu nâu vào chén, khuấy đều tay.

Ma ma đi bên cạnh nhìn xung quay rồi thở phào:

- Không có ai phu nhân!

Nhị phu nhân đặt chén lên khay gỗ, cười âm hiên:

- Nàng ta chết đi, Hàn thị mới không thể xoay người!

Nhị phu nhân dạo vào phòng:

- Người uống được không? Hay để tí nữa ta giúp người? Phận nữ nhân khổ nhất là sinh con đẻ cái!

Hồng đi nương gật đầu đồng cảm, lẳng lặng uống hết chén thuốc. Nhị phu nhân quan sát kĩ rắng ta, trong lòng nhớ lại nhiều chuyện năm xưa, gương mặt càng thêm chút quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Đạo Cao Một Thước

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gia Hỷ ngồi trong phòng ấm chờ pháo hoa, năm nào kinh thành giao thừa cũng đốt pháo, năm nay tuy Hoàng thượng đã đến Mi Châu nhưng có lẽ sẽ không ngoại lệ.

Gia Hỷ cẩn thận lấy kéo cắt giấy đỏ* thành muôn hình thù trang trí, Bối Lan và Vĩnh Đan cũng làm theo. Gia Hỷ thần thờ dùng tay lại hồi lâu mới buột miệng:

- Ta vẫn thấy chuyện này thật đáng ngờ!

Bối Lan chớp chớp mắt:

- Tiểu thư cũng biết hung thủ là Đại phu nhân, còn có chỗ nào đáng ngờ nữa?

Vĩnh Đan thà kéo xuống, gật đầu:

- Tiểu thư nói phải, em là người bỏ thêm mấy vị lưu huyết vào thuốc, mùi vị nặng nề như vậy mà Hồng đi nương vẫn uống hết nửa chén, rõ ràng là cố tình uống mà!

Bối Lan che miệng, ánh mắt lộ vẻ hốt hoảng:

- Không thể nào, cái thai là nam hài, tốt xấu gì sau này cũng được chia một phần gia sản, Hồng đi nương không có lý nào làm vậy?

Gia Hỷ tiếp tục dán giấy, môi hé một nụ cười:

- Tại sao ngay từ đầu ta lại không nghĩ ra? Cái thai của Hồng đi nương đã sớm mất rồi!

Vĩnh Đan khựng lại nhìn Bối Lan, cả hai vẫn ngỡ ngàng chưa hiểu hết. Gia Hỷ chậm rãi giải thích:

- Hồng đi nương là thiếp thất của phụ thân ta, người có quyền thừa kế Phùng phủ, đứa trẻ sinh ra dù nam hài hay nữ hài đều là chân chính chủ nhân! Như Phùng Gia Hòa, vô si quyền rũ Thịnh Vương vẫn được vào Vương phủ làm thiếp. Hồng đi nương sẽ không hi sinh con mình mà cố tình uống hết thuốc độc!

Bối Lan gật gật đầu:

- Nhưng như vậy cũng đâu nói lên rằng cái thai Hồng đi nương đã sớm mất hòng!

Vĩnh Đan ánh mắt lóe sáng:

- Không phải sớm hòng, mà không thể sống đến khi ra đời. Từ khi hoài thai, nàng ta không hề câu dẫn lão gia, luôn an phận thủ thường, không bao giờ ra ngoài, đến khi sắp sinh mới đi vài vòng để người khác thấy bụng nàng ta cao nhon ư là tiểu thiếu gia!

Gia Hỷ gật đầu:

- Đúng là như vậy, nàng ta lợi dụng cái thai không sống được này để đánh đổ Đại phu nhân! Nàng ta không dám ra ngoài vì phải xông ngải giữ thai, mùi ngải rất nặng, rất dễ bị phát hiện!

Bối Lan vẫn chưa thấy thỏa đáng:

- *Nhưng mà, làm sao Hồng đi nương biết được Đại phu nhân sẽ hạ độc thú? Còn nữa, làm sao cái thai nàng ta lại không sống được?*

Gia Hỷ tức đầu, chuyện này nàng cũng không rõ. Có thể thai tự Hồng đi nương yếu đi là trùng hợp, còn chuyện Hàn thị, nàng ta có lẽ đã tính toán, dù có bị hạ được hay không cũng phải đổ trách nhiệm lên Hàn thị.

Bầu trời lóe sáng, thiên đăng* dần bay lên phủ kín, pháo hoa cũng nổ đi dùng báo hiệu năm mới đã đến, Gia Hỷ cầm một chiếc đèn ra ngoài, nàng cũng thả nó bay lên đưa theo những ước vọng đầy may mắn an lành. Chuyện gì cứ rồi cũng phải qua thôi!

Mừng một đầu năm mọi sự vẫn diễn ra như thường lệ, các phòng đều đến Từ đường dâng hương quý lạy, Hàn thị vẫn bị cảm tức, Phùng Gia Hảo không thấy đâu. Gương mặt Đại lão gia sau một đêm như già đi mấy tuổi.

Sau nghỉ lễ, mọi người cùng nhau về viện lão phu nhân nhận lì xì năm mới. Nhân vật trung tâm chính là Cửu tiểu thư Phùng Diễm Nguyệt của Nhị phu nhân, tuy Phùng Diễm Nguyệt là thứ xuất, lại kém Gia Hỷ tận mười lăm tuổi, nhưng nhìn đứa nhỏ ăn vận đồ thắm tròn quay cực bông khiến nàng vô cùng yêu thích, cứ bông bế mãi không rời. Đại lão gia nhìn trẻ con lại nhớ đến tiểu hài tử chưa ra đời đã mất đi của mình mà mắt hơi ươn ướt.

Năm mới, không ai dám nhắc chuyện đêm qua. Lão phu nhân tuy không mấy vui về nhưng đầu năm bà không muốn Phùng phủ xui xẻo cũng phát lì xì cho đám tôn tử. Gia Hỷ biết Nhị phòng không giàu có gì, nên phần lì xì của Phùng Diễm Nguyệt vô cùng dày. Nhị phu nhân dịu dàng nhìn nàng cười vui vẻ.

Tam phu nhân năm nay khác hẳn, liền không dùng hầu bao mà tặng trang sức, trăm vàng vòng ngọc đủ cả. Cái này chính là mấy ngày trước Phùng Tú Mỹ hỏi phủ chuẩn bị, Nguyễn thị bêu môi, chếp chếp miệng:

- *Rất một cốt cách nhà giàu mới nổi!*

Tam phu nhân phát phát áo may bằng lụa quý, trên bàn tay đầy nhẫn vàng khảm hồng ngọc, lục bảo, trân châu:

- *Giàu có vẫn tốt hơn!*

Trong phòng đang lờm nguýt nhau trò chuyện, Gia Hỷ thán nhiên làm người qua đường thì thấy Vu ma ma từ cửa ngạch đi vào thì thăm bên tai lão phu nhân.

Gương mặt lão phu nhân tối sầm lại, bàn tay lần chuỗi hạt cũng cứng đờ, rất lâu mới mở miệng:

- *Trễ rồi, các con cũng về viện đi, cơm trưa nay không cần dùng cùng nhau đâu!*

Gia Hỷ thì lễ ra ngoài, Phùng Diễm Dung kéo kéo tay áo nàng:

- *Đợi mười với!*

Gia Hỷ cùng Phùng Diễm Dung chậm rãi đi, gió tuyết thổi vu vù. Phùng Diễm Dung nhanh chóng vào phòng hơ hơ tay sưởi ấm. Lúc này Hà ma ma mới hót hái đi vào:

- *Tham kiến Tam tiểu thư!*

Gia Hỷ nhìn bộ dáng Hà ma ma trong lòng biết đã xảy ra chuyện:

- *Có gì sao ma ma?*

Hà ma ma nói nhỏ lại:

- *Hồng đi nương chết rồi!*

Gia Hỷ cau mày, nhanh như vậy sao, lần này nàng ta đã hạ bệ được Hàn thị nhưng lại không thể tận hưởng sự thành công này:

- *Tổ mẫu tính toán thế nào?*

Hà ma ma liền trả lời:

- *Lão phu nhân không cho thông báo, đợi sang ngày mừng hai đứa nàng ta bằng xe ngựa ra khỏi phủ như người còn sống rồi mới nhập quan hạ thổ bên ngoài!*

Phùng Diễm Dung không lấy làm ngạc nhiên lắm:

- *Tổ mẫu muốn tránh xui xẻo!*

Gia Hỷ cho người lui, lại băng quơ cảm thán:

- *Nàng ta có thai tương tốt hóa xấu! Đáng là họa vô đơn chí!*

Phùng Diễm Dung gật đầu, chán nản:

- *Không biết tổ mẫu có dốc lòng điều tra? Đêm qua ồn ào thế mà sáng nay một câu cũng không nói!*

Gia Hỷ uống trà, trong tâm lại phảng phất mùi máu tươi, không tự nhiên cho lắm:

- *Hôm qua tổ mẫu tra đến đâu rồi?*

Phùng Diễm Dung bĩu môi:

- *Đậu Nhi tố Đại phu nhân hãm hại Hồng đi nương, tổ mẫu cho đưa tất cả người liên quan xét hỏi. Hiện tại đều giam ở phòng củi. Hình như Nhị ti bị cảm tức!*

Gia Hỷ hờ hững cười, Phùng Gia Hảo bị cảm tức là đúng, để nàng ta ra ngoài lại còn chạy loạn đến Hàn thị gây họa. Cái này chính là điểm khác biệt giữa con dâu và cháu ruột. Tội trạng này nếu có tra ra cũng chỉ đổ xuống đầu một mình Hàn thị.

Gia Hỷ nhìn Phùng Diễm Dung một lúc lâu mới hỏi:

- *Thai tự Hồng đi nương trước giờ vẫn ổn chứ?*

Phùng Diễm Dung không suy nghĩ liền trả lời:

- *Rất tốt!*

Thêm hai khắc nữa Phùng Diễm Dung cũng quay về, Gia Hỷ vội vàng đứng dậy, phân phó:

- *Vĩnh Đan, Bối Lan hai em cùng ta đến phòng củi gặp Đậu Nhi đi, hôm nay mừng một, chỉ cần lì xì đám sai vặt thật dày chúng sẽ không gây khó dễ!*

Bối Lan hơi ngớ người:

- *Tiểu thư, sao lại phải gặp ruit như vậy?*

Gia Hỷ choàng áo, nàng có linh cảm thật không lành, có cái gì đó không đúng trong chuyện này nhưng nàng không làm rõ được.

Gia Hỷ cau mày:

- *Phùng Diễm Dung là người thân cận với Hồng đi nương nhất, nàng ta từng cùng Hồng đi nương bày kế khiến Hàn thị sẩy thai, vậy sao nàng ta không biết Hồng đi nương thai tự vốn không ổn! Còn nếu nàng ta không rõ thì hà cớ gì dám khẳng định là cái thai rất tốt? Rõ ràng so với Nhị phòng, ta còn là người muốn Hàn thị thân bại danh liệt hơn!*

Gia Hỷ vội vàng đi, tuyệt đóng dây trong sân, mấy nô tài quét tước phải dùng muối để tránh làm bằng đông cứng, nhưng thời cổ đại muối vô cùng quý giá đắt đỏ, Phùng phủ làm như vậy thật vô cùng lãng phí, nếu để đám Ngự sử trông thấy sẽ gây phiền hà to.

Nhưng Gia Hỷ không có tâm trạng để ý đến, nàng vội vàng:

- *Nhanh lên, nếu qua giờ cơm trưa, có khả năng Đậu Nhi sẽ bị diệt khẩu!*

Bên thán phòng có nhiều gian trống, cuối cùng Gia Hỷ cũng tìm được nơi giam giữ Đậu Nhi, nàng ta lúc này vừa chuẩn bị đưa một cái mản thầu vào miệng, Vĩnh Đan vội vàng giật ra.

Đậu Nhi hét hoảng, liền quỵ xuống:

- Đại tiểu thư!

Gia Hỷ thờ từng đợt, nằng ngồi thụp xuống, mồ hôi lạnh chảy từng dòng. Nàng hôn hén:

- Bối Lan, em đến nhà bếp nhận thức ăn của ta đi!

Đậu Nhi tròn mắt nhìn cái màn thầu, Gia Hỷ lặng lặng nhặt nó lên đưa cho nha hoàn:

- Đem cái này về!

Đậu Nhi đoán được vài phần, nằng ta trở nên trắng bệch, run run:

- Tiểu thư, là Đại phu nhân muốn giết nó tí đúng không? Đại phu nhân sợ nó tí sẽ cáo trạng!

Gia Hỷ lắc đầu, Đậu Nhi sau con khóc lóc cũng bình tâm lại. Lúc này Gia Hỷ mới hỏi:

- Nói ta biết, thai tỵ Hồng đi nương đã khó giữ trước khi hạ sinh đúng không?

Đậu Nhi run bần bật:

- Chuyện này...

Gia Hỷ gần giọng:

- Hiện tại chỉ có ta mới bảo vệ tính mạng người được? Nói đi? Nhị phu nhân cùng chủ nhân người có quan hệ gì?

Đậu Nhi cắn môi một hồi, cuối cùng cũng quyết định:

- Nhị phu nhân và Tam tiểu thư là người thân thiết cùng Hồng đi nương nhất, thời gian đi nương có thai, thuốc than an dưỡng cũng do Nhị phu nhân chỉ điểm. Sau này thai tỵ đi nương yếu dần đi, cũng là Nhị phu nhân tìm đại phu tốt để giữ thai!

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- Sáng sớm nay, đi nương của người đã qua đời rồi!

Đậu Nhi ngã ngồi trên mặt đất, đôi mắt to tròn ngập nước. Mối nằng ta trở nên tái nhợt. Gia Hỷ bồi thêm câu cuối:

- Trước khi Hồng đi nương mất, Nhị phu nhân là người chăm sóc!

Bối Lan đem com đến, Gia Hỷ nặng nề đứng dậy:

- Người ăn đi, chủ nhân người chết oan uống, người phải sống, phải cố gắng thay chủ nhân người trả món nợ này!

Đậu Nhi dùng tay bốc từng vốc com lên miệng, nằng ta vừa ăn nước mắt vừa rơi xuống như mưa! Hồng đi nương cùng nằng là hai ti muội, cha mẹ mất sớm mà bán thân vào phủ, hai người làm hai việc, trải qua hai ba lần đổi tên đến cái họ cũng không giữ được! Trở thành oan hồn vất vưởng không người thờ cúng!

Gia Hỷ quay về, vừa đến viện đã thấy Hà ma ma đợi trước cổng:

- Tiểu thư, Nhị phu nhân đợi người được một lúc rồi!

Gia Hỷ chậm rãi đi vào, nằng thi lễ, lòng lạnh nhạt hẳn:

- Nhị thăm!

Nhị phu nhân vẫn dịu dàng cười:

- Con đến thăm Đậu Nhi?

Gia Hỷ hơi khó chịu:

- Đó là lý do thăm ở đây?

Nhị phu nhân cúi mặt, hơi thở kéo dài, ra hiệu đóng cửa. Gia Hỷ cũng để ti nữ lui xuống. Lúc này Nhị phu nhân mới nói:

- Con biết năm xưa mẫu thân con đã từ trần như thế nào không?

Gia Hỷ nghe tim mình nhói lên một nhịp. Nàng tuy xuyên qua. Nhưng máu thịt trong cơ thể này vốn của mẹ ruột nữ chủ ban cho, liên kết máu từ đó không thể phá vỡ:

- Năm đó không phải vì phụ thân cầu xin ý chỉ Hoàng thượng để Đại phu nhân trở thành bình thê mà khiến mẫu thân xuất huyết trong phòng sinh qua đời?

Nhị phu nhân thần thờ, lắc đầu:

- Được rồi! Vốn thai tỵ mẫu thân con vô cùng tốt, không thể nào chỉ vì cái tin đó mà mất mạng được! Hàn thị có một bài thuốc, chỉ cần khi nữ nhân đang sinh con mà uống phải sẽ xuất huyết mà chết không rõ nguyên nhân. Đại phu cũng không tra ra được, Hàn thị đã ra tay với mẫu thân con như vậy! Người đưa thuốc đó cho mẫu thân con chính là Đại lão gia!

Gia Hỷ lặng người, nằng biết cái chết của mẫu thân mình chính do Hàn thị gây ra. Nhưng biết được phụ thân mình là người hạ độc thù, nằng vẫn không thể tin được. Một đứa trẻ cha không yêu mẹ mất sớm như nằng sống đã đến hôm nay có phải quá may mắn không? Hay là quá bất hạnh!

Gia Hỷ lau nước mắt:

- Thăm biết chuyện này sao không ngăn lại? Sao lại để họ hãm hại mẫu thân!

Nhị phu nhân cũng sụt sùi:

- Ta với mẫu thân con là gì chứ? Là ti muội thân thiết như ruột thịt. Ta biết chuyện này, đem cả đơn thuốc đến tố với lão phu nhân nhưng đều bị phụ thân con bác bỏ. Nhị phòng ta là thứ xuất, lão phu nhân bên vực phụ thân con mà đuổi chúng ta ra khỏi kinh thành mười mấy năm, vất vả lắm Nhị thúc con mới xin được một chức Huyện lệnh, cố gắng bao lâu qua mới có thể hồi kinh chờ bổ nhiệm!

Gia Hỷ ôm đầu, nằng thật không tiếp nhận nổi hết thông tin, Gia Hỷ cất bước vào phòng ngư:

- Thăm về đi, con hơi mệt, không thể tiếp tục hầu chuyện!

Nhị phu nhân vén tà váy dài, đoan trang ra ngoài:

- Con đừng đau buồn quá, ti ti chỉ lau lại mũi con trên đời, đừng để ti ti lo lắng!

Gia Hỷ im lặng gặt đầu.

Nhị phu nhân hồi viện, bà ngồi xuống ghế, gương mặt thâm trầm. Phùng Diễm Dung vội vàng đến:

- Mẫu thân, sao rồi!

Nhị phu nhân cau có:

- Nhưng gì cần nói ta cũng đã nói hết với Đại ti nhi rồi, quan trọng con bé hiểu tới đâu! Còn con nữa, lần sau cần trọng ngôn hành, như thế này sao gả ra ngoài được. Bây giờ Đậu Nhi không thể chết nếu không sẽ gây nghi ngờ!

Phùng Hậu từ ngoài cửa đi vào, tay cầm một lá thư:

- Mẫu thân, có tin tốt!

Nhị phu nhân kéo con trai vào trong phòng, lại rót trà cẩn thận:

- Có tin gì tốt? Trời lạnh không nên ra ngoài nhiều!

Phùng Hậu tiêu sai cười:

- Hầu gia gửi thư từ tháng mười một, không hiểu sao đến bây giờ chúng ta mới nhận được. Hầu gia có nói phụ thân qua năm sẽ nhậm chức Thiếu Doãn hàm chính ngũ phẩm!

Ở bên ngoài kinh thành chỉ có hàm trắc ngũ phẩm, thông thường vào kinh thành phải hạ một cấp, nay nhờ Thành Hầu lại được tăng nửa bậc. Thiếu Doãn là chức quan giúp việc cho Phủ Doãn kinh thành, thật sự rất tốt!

Nhị phu nhân mỉm cười:

- Tốt quá rồi! Thật sự rất tốt!

Phùng Hậu gật đầu:

- Hầu gia nói con nên đi thi Võ Trạng nguyên! Chỉ cần có tên trên bảng vàng không cần biết thứ vị sẽ sắp xếp cho con một chức quan!

Nhị phu nhân quay vào trong thắp hương lên tượng Quan Âm, gương mặt khẩn nguyện thành kính.

(*) Nghệ thuật cắt giấy Trung Hoa

(*) Thiên Đăng

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Ma Cao Một Trượng

Mùng hai, thi thể Hồng di nương được đưa ra khỏi phủ an táng. Hồng di nương hiện tại cũng chỉ vừa qua hai mươi tuổi, vẫn đang thời kì xuân sắc nhất, không may lại bỏ mạng. Gia Hỷ nghẹn nghẹn đáy lòng, nàng không phải xót thương một nữ nhân không quen biết mà là đau đớn cho thân phận hồng nhan khắp thiên hạ, ở thời đại này, thua thiệt nhất vẫn là người như các nàng.

Giữa buổi sáng, người của lão phu nhân đi khắp phủ mời đủ năm phòng đến. Trừ Phùng Bạch Tháo và Phùng Diễn Nguyệt quá nhỏ, còn lại ai nấy đều phải đi.

Lão phu nhân ngồi giữa sảnh đường uy nghiêm vô vàn, một thân y phục màu bã trầu thêu chữ thọ. Dưới đất là một loạt mấy hạ nhân, Tạ ma ma, Đậu Nhi, Hạnh Lộ, bà đỡ và hai bà tử viện Hồng di nương.

Trên ghế, Đại lão gia cau có im lặng cùng Hàn thị dáng điệu mệt mỏi đã ngồi sẵn, Phùng Già Hảo cũng cúi mặt. Mấy phòng lần lượt bước vào hành lễ rồi yên vị.

Gia Hỷ nhìn Tạ ma ma áo xống đáng hoàng nhưng trên tay đầy vết thương chẳng chịt, có lẽ lão phu nhân đêm qua đã cho người dựng hình. Hồng di nương tuy là nô tì nhưng cũng là nhất đẳng nha hoàn xuất từ viện bà ra, nay nàng ta sắp sinh tôn tử cho bà thì bị hại chết không rõ ràng. Lão phu nhân chưa bao giờ cho Hàn thị sắc mặt tốt, chuyện này có lẽ cũng không dễ bỏ qua!

Lão phu nhân ra hiệu, Vu ma ma mới cung kính nói:

- Đại phu nhân, đêm qua Tạ ma ma đã thừa nhận bỏ độc được vào siêu thuốc thúc sinh của Hồng di nương, gây ra cái chết của mẫu tử họ.

Hàn thị gương mặt lạnh tanh, nhìn nghiêng qua đám người đang quỳ. Tạ ma ma đôi mắt hốt hốt cầu xin hướng đi nơi khác.

Hàn thị lãnh đạm:

- Tạ ma ma vốn là một trong những hạ nhân hồi môn của con dâu, bây giờ lại gây ra đại họa như vậy, người của con dâu, xin mẫu thân để con tự xử lý!

Tạ ma ma khóc rung rức, Hàn thị cau mày, lão phu nhân mới lắc đầu:

- Đây là lời khai của *Tạ thị*, trong đó có viết *Tạ thị lấy thuốc từ hộp trang điểm của người đi hại người!*

Hàn thị đứng dậy, ánh mắt ai oán nhìn về *Tạ ma ma*:

- *Ma ma, ta biết bà thương yêu ta, từ trước đến giờ luôn một lòng trung thành vì ta, nhưng sao lại gây ra chuyện như thế này? Đứa trẻ sinh ra cũng gọi ta là mẫu thân cơ mà! Chuyện đến nước này làm sao ta bảo vệ bà được?*

Lão phu nhân ngẩng người nhìn *Vu ma ma*, thái độ của *Hàn thị* chính là triệt để đổ tội lên người *Tạ ma ma*.

Gia Hỷ lấy khăn tay che miệng, nằng ôn tỏ:

- *Mẫu thân bất cần quá, thuốc có hại như vậy sao lại cất một nơi dễ trộm như hộp trang sức, để *Tạ ma ma* gây họa lên người?*

Phùng *Gia Hảo* nóng vội:

- *Đại tì, tí có phải mữ nhi của mẫu thân không? Mẫu thân bị oan uống, tí tì còn ở đây thêm mắ mặ muối?*

Gia Hỷ không đáp lời, lẳng lặng uống trà. *Nguyễn thị* vịn vào câu nói của *Gia Hỷ* bắt đầu làm loạn:

- *Mẫu thân, người xem, loại thuốc này Đại tẩu dùng bao nhiêu lần rồi? Ôi cái thân khốn khổ của ta? Ôi tiểu hài tử đáng thương của ta, năm đó chà trách sao ta không tìm được bằng chứng!*

Nguyễn thị ô ô khóc, *Nhị* phu nhân đánh phải đưa khăn tay an ủi nâng ta. Lão phu nhân hằm hằm gương mặt nhìn *Hàn thị*:

- *Người giải thích thế nào? Trong phòng người sao lại chứa loại đồ dơ bẩn đó!*

Năm xưa khi *Nhị* phu nhân đưa lên đơn thuốc nói rằng chính *Hàn thị* giết chết nguyên phối lão đại, bà đã không tin mà đuổi *Nhị* phòng ra ngoài. Vốn khi đó *Hàn Ngự* sừ hứa hẹn nhiều về tiền đồ của lão đại khiến bà mềm lòng để một ngoại thất leo lên thành chính thể.

Đến khi *Nguyễn thị* là cháu gái nhà mẹ đẻ già cho *lão tử* bị sẩy thai, mọi nghi vấn đổ dồn vào *Hàn thị*, vì cái chức của *lão tử* là do *lão đại* xin giúp, mà bà bỏ qua không tra xét kĩ.

Chuyện này khiến *Tứ* phòng không có thiếu gia đích xuất, tư cách có thể kế tục *Phùng* gia khi đó còn một cái tức *Hầu* cũng bị bỏ. Đến hôm nay *Hàn thị* lại tiếp tục giở trò cũ, gây ra chương khí nộ mị.

Hàn thị siết tay áo, trong lòng rồi rầm một đoàn, *Tạ ma ma* dễ dàng khai nhận vậy sao, nhưng lời khai không có gì chỉ đích danh bản thân *Hàn thị* ra tay.

Hàn thị quyết định phui sạch liên quan, nhìn sang *Đại* lão gia:

- *Lão gia người xem? Người thay thiếp nói một lời công đạo đi? Thiếp đã chuẩn bị đầy đủ đồ đạc cho đứa bé, sao lại hăm hại nó chứ?*

Đại lão gia nhìn *Tạ ma ma* đang run rẩy trên mặt đất, gất gao hỏi:

- *Nói! Ai sai sừ người? Người dám vu oan cho chủ tử?*

Tạ ma ma bây giờ gất đầu lia lịa:

- *Đúng, lão phu nhân, là nô tì bị dụng hình đến mức đầu óc hỏng rồi mới vu oan cho Đại phu nhân, Đại phu nhân không có đơn thuốc, là nô tì tự mình muốn làm hại Hồng di nương! Không liên quan gì đến Đại phu nhân!*

Hàn thị lau nước mắt, vờ vịt:

- *Ma ma, bà hầu hạ ta đã bao năm, sao lại hồ đồ thế này!*

Tạ ma ma khóc nước nờ:

- *Hồng di nương ngày thường hồng hách, phu nhân dạo gần đây thường xuyên bị tiểu nhân ám toán mà tai bay vạ gió, nô tì sợ rằng Hồng di nương sẽ lợi dụng đứa trẻ mà hăm hại phu nhân!*

Đậu *Nhi* hét lên căm phẫn:

- *Người nói dối! Di nương mang thai của trước không ra cửa sau không lại luôn ở trong phòng thì làm sao hồng hách được? Di nương chết oan uống còn bị người giả họa!*

Tạ ma ma cười cợt:

- *Người là tì muội của Hồng di nương, dĩ nhiên di nương sẽ không gây khó dễ với người rồi!*

Đậu *Nhi* nhìn *lão* phu nhân ai oán:

- *Một nô tì như *Tạ ma ma* sao dám ra tay với tiểu thiếu gia, lão phu nhân phải lấy lại công bằng cho tiểu thiếu gia!*

Tạ ma ma phi một cái, huych toẹt nó ra:

- *Lấy lại công bằng? Lão phu nhân lấy lại công bằng cho tiểu thiếu gia của Hồng di nương, vậy ai lấy lại công bằng cho hài tử chưa ra đời của Đại phu nhân? Đại phu nhân vừa mất đứa nhỏ, Hồng di nương liền thông báo hoài thai? Vài đề giây quanh năm không nhúng sấp, sao lại đúng khi Đại phu nhân hoài thai liền bị nhúng sấp?*

Đậu *Nhi* cắn răng không nói được. *Hồng* di nương đích thực nghe theo lời *Tam* tiểu thư mà gây ra họa này.

Chuyện vãi đề gây này vốn do *Nguyễn thị* thời gian đó nắm quyền quản gia mà tra xét.

Nguyễn thị lấp bắp:

- *Là lỗi của Hàn quán gia khi đó...ta cũng...đuôi về thôn trang rồi!*

Trong phòng im lặng nhìn nhau, *Ngũ* phu nhân bắt ngờ lên tiếng:

- *Mẫu thân, con dâu trước giờ bằng quan mọt sự, với chuyện này con dâu xin được có mấy lời. Đại tẩu vốn thật là sai, dù cho *Tạ ma ma* tự có chủ ý hay Đại tẩu sai sừ, nhưng chuyện sửa trị một thiếp thất không đáng để chính thể bị tra hỏi như vậy. Đại tẩu vừa mất đứa nhỏ không lâu, thiếp thất lại vui mừng thông báo hoài thai, nỗi khổ này chỉ ai là nữ nhân mới thấu được. Đứa nhỏ của chính thể mất thì qua loa tra xét, đứa nhỏ của thiếp thất lại đao to búa lớn vấn tội. Dù sao Đại tẩu cũng vì Đại ca mà hạ sinh đủ trai đủ gái, bao năm qua quản lý phù đệ không có công lao cũng có khổ lao. Mẫu thân nên xem xét, tránh để người âm ức kẻ vui sướng!*

Lão phu nhân nhìn *Ngũ* phu nhân, *Gia Hỷ* cũng ngạc nhiên, *Ngũ* phu nhân họ *Hàn* là đường tí muội với *Đại* phu nhân, vì bất đắc dĩ mới gả đến *Phùng* phủ, nay trong hoạn nạn, người duy nhất đứng về *Hàn thị* lại chính là *Ngũ* phu nhân.

Hàn thị lau nước mắt, *Đại* lão gia thờ dài nắm lấy tay *Hàn thị*:

- *Vắt và cho nàng rồi!*

Gia Hỷ nhàn nhật, chuyện này *Ngũ* phu nhân đã quy về sửa trị thiếp thất, nếu *lão* phu nhân nghe theo thì *Hàn thị* coi như đã tránh được một kiếp.

Tam phòng rớt thém một tách trà, phui phui tá áo, cạnh khước:

- *Mẫu thân, Đại tẩu dù sao cũng đang bị phạt cấm túc ở Phật Đường. Chuyện này cứ thế bỏ qua đi!*

Gia Hỷ cau mày, báo sao *Tam* phòng không báo gì được *lão* phu nhân yêu mến. Đến thời khắc quan trọng như vậy vẫn bỏ đá xuống giếng rõ rành rành.

Lão phu nhân nhìn *Tam* phu nhân hừ lạnh, một lúc lâu mới nói:

- *Đại phòng là thừa kế Phùng phủ này, nên ta thường ngày cũng nhắc khẽ với các con hơn, nhưng đứa nhỏ nào trong phủ này không phải một tay ta nuôi lớn, chỉ cần các con hiểu thuận là ta yên lòng rồi. Ta cũng đã già, loại chuyện này muốn quản cũng không quản nổi, Chuyện hôm nay coi như dừng lại ở đây!*

Hàn thị quý xuống dập đầu, cung kính:

- *Tạ ơn mẫu thân! Con dâu biết lỗi, luôn luôn ghi nhớ bốn phận!*

Đậu *Nhi* trừng trừng mắt nhìn *Hàn thị*, nằng không tin được phản quyết của *lão* phu nhân, bởi vì tí tì nâng là thiếp thất nên mạng sống không đáng một phần lượng nào? Bởi vì tiểu hài tử của tí tì nâng chui ra từ bụng thiếp thất nên không đáng được

sống? Nước mắt nàng cứ chảy từng giọt, tai ù đi, không nghe được gì nữa!

Lão phu nhân trầm trầm giọng:

- *Có điều, chuyện này nào lên không nhẹ, không thể cứ thế trôi qua. Tà thị phận làm nô bộc lại dám ra tay hãm hại chủ nhân, nề tình đã hầu hạ lâu năm, giữ cho từ thi nguyên vẹn, chôn cất đàng hoàng. Lôi ra ngoài, đánh đến chết!*

Đại phu nhân nhắm chặt mắt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay ứa máu tươi, Tà ma ma bị lôi ra bên ngoài, bà giằng tay lại, đập đầu trước Hàn thị:

- *Phu nhân ở lại bảo trọng!*

Hàn thị đưa tay ra định nâng bà lên, đã thấy thân ảnh Tà ma ma lao vút như con gió, đâm đầu vào cột nhà, máu me cùng với não người hòa lại bắn ra be bét. Hàn thị ngất xỉu tại chỗ! Đại lão gia vội vàng bế người sang bên nhà kẻ gọi đại phu.

Trong phòng trở nên hỗn loạn, Nguyên thị che miệng nôn ói, ai nấy đều tránh đi sau bình phong. Chỉ có lão phu nhân gương mặt già mua vẫn bình bình tĩnh tĩnh cho người dọn dẹp. Gia Hỷ thật khâm phục, lão phu nhân sống đến từng tuổi này đã trải qua bao nhiêu mưa gió, cho dù bây giờ già đi không minh mẫn như xưa nhưng vẫn cầm trịch được Phòng phủ.

Hạ nhân lôi xác Tà ma ma ra ngoài, lau dọn sạch sẽ chỗ máu tươi, lão phu nhân nhìn cả phòng không còn huyết sắc tái mét đứng ngồi lộn xộn mới nói:

- *Đại phu nhân tình dậy nói nàng vẫn phải ở trong Phật Đường ăn chay niệm kinh ba tháng nữa. Nhị ti nhi chép ba ngàn bản Kim Cương kinh. Hạnh Lộ phạt hai mươi gậy. Còn về phần người của Hồng di nương chuyển tãi cả xuống phòng bếp!*

Lão phu nhân chậm rãi quay vào trong, các nàng cũng thi lễ ra về. Cảnh tượng hôm nay hết sức ám ảnh. Cái chết của Tà ma ma không những cứu Hàn thị thoát một kiếp mà còn cảnh tỉnh được tính tình nóng vội háo thắng của Hàn thị. Gia Hỷ thờ dài, ngày sau Hàn thị có lẽ không dễ đối phó nữa.

Gia Hỷ quay về viện, chuyện Tà ma ma trung tâm chủ từ mà hi sinh mạng sống không khiến nàng bất ngờ bằng chuyện Ngũ phu nhân đứng lên nói đỡ cho Hàn thị.

Ngũ phu nhân già đến Phòng phủ bởi vì bị Ngũ gia cưỡng bức, trong phủ luôn có lời đồn chính Hàn thị sắp xếp để Ngũ gia gở trò với Ngũ phu nhân. Từ phòng không có thiếu gia đích xuất, danh tiếng Ngũ gia thì suy bại, toàn bộ thừa kế đều lọt vào tay Đại thiếu gia Phùng Cẩm!

Sau này, Ngũ gia sa vào bài bạc, Ngũ phu nhân đánh bán lại toàn bộ hồi môn với giá rẻ mạt cho Hàn thị, trong phủ bao nhiêu năm Ngũ phu nhân vẫn chưa hề hoài thai một lần.

Ngũ phu nhân bề ngoài lãnh mạt, không quan tâm bất cứ chuyện gì, không tranh giành, không ra ngoài, không về nhà mẹ đẻ, thân thể xanh xao ốm yếu.

Thế nhưng hôm nay lời nói của nàng thể hiện rõ, nàng thật sự không phải một người hèn nhát vô dụng, yếu mềm dễ bắt nạt. Chỉ là vì sao Ngũ phu nhân ẩn mình bao lâu lại vì Hàn thị mà dễ lộ.

Bối Lan đi sau Gia Hỷ, nàng vẫn vờ trò chuyện:

- *Tiểu thư, người có để ý, hôm nay Ngũ phu nhân không còn đeo chuỗi minh châu quý giá thường ngày nữa!*

Gia Hỷ xoay người lại, ánh mắt nàng lóe sáng:

- *Thật sao?*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Nhất Lạc Thiên Trượng (thượng)

Thịnh Vương nằm trong xe ngựa, thân thể hần dột ngột yếu đi hẳn. Hôm nay đã là hai mươi tháng giêng, Giang Châu sắp đến, độ khoảng một tuần trăng nữa. Con số kéo dài từ khi thuyền nhỏ neo đến khi chuyển đường bộ mới đỡ đi mấy phần. Hần cảm nhận bản thân gầy đi, xương quai xanh cũng lộ rõ ra trông thấy.

Huỳnh Kien công công ngồi phía gian trước xe ngựa, gian trước hẹp chỉ bằng một phần ba gian sau, gian sau lại đủ để hai người có thể nằm thoải mái. Thịnh Vương từ đầu mùa đông trừ khi vào dịch trạm nghỉ ngơi tắm rửa, còn lại vẫn luôn ở đó, tâm trạng buồn phiền.

Huỳnh Kien công công không biết nói gì, vốn dĩ thông phòng chủ nhân hẳn rất nhiều, cả Vương phủ dù ở đất phong hay kinh thành đều không dưới năm phòng, huống hồ Vương phi vừa vào cửa, Trắc phi cũng đã nạp từ lâu, vậy mà đi vạ dặm đến Mi Châu lại không đưa theo một ai hầu hạ, thật quả lãnh đạm!

Tiếng ho của Thịnh Vương vang lên, Huỳnh Kien công công vội vàng rót một ly trà được làm ấm sẵn đưa qua lóp cửa mòng:

- *Vương gia, trà gừng tiêu sung giảm lạnh!*

Thịnh Vương trở người ngồi dậy, giọng nói khàn khàn:

- *Mỗi năm qua tết nhiều nơi sẽ phát sinh lũ quét dịch bệnh, quay về kinh thành phải chuẩn bị tốt lương thực để phát chẩn!*

Huỳnh Kien công công thờ dài:

- *Vương gia, chính sự gấp rút nhưng thân thể người vẫn là quan trọng nhất. Vương gia đừng nên suy nghĩ quá độ, phải tĩnh dưỡng nhiều!*

Thịnh Vương nhấp từng ngụm trà ấm, cảm giác êm ái lan dần xuống cổ họng:

- *Loại chuyện đoạn tụ này có truyền ra ngoài cũng không mấy người tin! Nhưng đám Ngự sử sẽ không buông tha cho bản Vương! Thái tử càng không dễ bỏ qua! Những ngày này thiết triều, hẳn chắc chắn đem đề tài này nhai đi nhai lại để hạ nhục bản Vương!*

Huỳnh Kien công công thấy xe ngựa dừng lại liền vén rèm, Thịnh Vương cau mày, không lẽ có kẻ dám gây khó dễ.

Bên ngoài vang lên tiếng ngựa hí dài, cùng giọng nói trầm thấp:

- *Vương gia! Là thuộc hạ, Mạt Viện!*

Thịnh Vương cảm khái, người của hắn đứng thật trung tâm, vượt ngàn dặm xa xôi như vậy chỉ để đón hắn. Mạt Viện vào trong xe ngựa, chớp mũi đỏ ửng đi vì lạnh, trên tóc vẫn còn vương tuyết, Huỳnh Kien công công thu áo khoác của hắn, Mạt Viện tự nhiên cho tay vào lò sưởi:

- *Thuộc hạ nghe tin Vương gia ở Mi Châu gặp nạn, lòng thật sự vô cùng bất an, cho nên vừa thu xếp xong liền một thân một ngựa đến đây muốn gặp người sớm hơn!*

Thịnh Vương kéo cửa mòng ra, ánh mắt nhu hòa:

- *Có người bên cạnh, bản Vương thật sự an tâm hơn rất nhiều!*

Mạt Viện cúi đầu:

- *Vương gia, lần này là lỗi của thuộc hạ, nếu như thuộc hạ cùng người tại đó thì Thành Hầu chưa chắc ra tay được! Hần cũng thật tàn độc, đoạn tụ là tội trạng không thể lên ngôi cứu vãn!*

Thịnh Vương không nói gì, hẳn đã thật sự coi thường tên Hoàng đệ này mới bị trúng một kích bất ngờ như vậy. Thịnh Vương ho khan, máu từ miệng nhỏ giọt vào khăn tay đỏ thẫm.

Huỳnh Kien công công cùng Mạt Viện hoảng hốt:

- *Vương gia!*

Thịnh Vương thu khăn lại, môi trắng bệch:

- *Không sao, Thái y nói bản Vương chỉ bị phong hàn, không nghiêm trọng, chỉ là mùa đông này đi xa, bệnh từ trong tâm là nhiều!*

Mạt Viện thờ dài, chủ nhân hẳn là người cao ngạo, nay bị hạ nhục như vậy, thật khó để không suy sụp, nhưng đoạt đích đang dần đến thời điểm gay cấn, không thể mềm yếu ngay lúc này.

Mạt Viện dè dặt:

- *Vương gia, thuộc hạ và Lữ công tử có ý này, người muốn nghe?*

Thịnh Vương ra hiệu đồng ý. Mạt Viện liền hỏi:

- *Vương gia, người còn nhớ Sở Trắc phi?*

Thịnh Vương hơi ngần ngại, Sở Trắc phi này chính là Sở Hồng Vi, nàng vốn là một tú nữ, được phụ hoàng ban khi hôn vừa được Vương tước không bao lâu. Sở Hồng Vi vốn là muội muội của võ Trạng nguyên năm đó, chỉ đáng tiếc người ca này có tài hoa nhưng nhân cách lại rỗng rắt, ăn chặn quân lương, hiện tại vẫn chỉ giữ một chức quan quen ở xa.

Sở Hồng Vi vốn rất xinh đẹp lại nhu mì, nhưng cũng là người mưu kế thâm trầm. Khi vừa gả cho Thịnh Vương, Vạn Quý phi không ưng gả thế nàng ta, luôn gây khó dễ, Sở Hồng Vi có xin đến phủ đệ đất phong, tuy không gần gũi Thịnh Vương nhưng tính mạng tạm thời an toàn. Mấy năm tích góp, Sở Hồng Vi biến Sở gia từ một Huyện lệnh nghèo khó lên giàu có mức đồ đồ vách.

Thịnh Vương giễu cợt:

- *Đi mấy tháng trời vốn thật nhớ hơi ấm nữ nhân, cũng đã hai năm bản Vương chưa gặp qua nàng ấy!*

Mạt Viện nói tiếp:

- *Lần này Vương gia phải chán chinh phủ đệ, thử cho thuộc hạ nói thẳng, muốn danh tiếng tốt đầu tiên phải tề gia tốt! Vương phi...không phải người có thể hỗ trợ người!*

Thịnh Vương thờ dãi, cái này hẳn cũng biết vậy, so với tài nghệ quán gia của Sở Hồng Vi, Bạch Cẩm Chúc chỉ đáng là đồ đệ.

Mạt Viện tiếp tục:

- *Người phải có đích trường tử! Nếu thiếu gia được Hoàng thượng yêu thương như người thì đó không phải chuyện rất tốt hay sao? Hơn nữa Vương phi hoài thai, Trắc phi sẽ nắm quyền hậu viện, tề gia trị quốc bình thiên hạ!*

Gương mặt Thịnh Vương cau có:

- *Mạt Viện, bản Vương hỏi thật, người có cảm xúc gì khi ngắm Bạch Cẩm Chúc không?*

Mạt Viện cắn răng:

- *Thuộc hạ chưa từng gặp qua Vương phi?*

Thịnh Vương lại nhìn sang Huỳnh Kiện công công:

- *Còn người?*

Huỳnh Kiện công công giật nảy mình:

- *Nô tài là hoạn quan, vô cảm nữ nhân!*

Thịnh Vương dờ cười dờ mếu:

- *Chuyện hỏi hạn nhất đời này của bản Vương chính là đồng ý hôn sự với Bạch Cẩm Chúc, bản Vương chưa bao giờ làm sai ý phụ hoàng. Nhưng chọn thế tử cho bản Vương phụ hoàng thật sự không có tâm, nhan sắc trung đẳng tính cách không tốt, chanh chua ghen tuông lại hay gây rắc rối! Bảo bản Vương cùng nàng ấy tạo ra đứa nhỏ? Đứa nhỏ có tính tình giống như nàng ta thì thật sự kinh tởm!*

Mạt Viện khẽ cười:

- *Nhưng nếu Vương phi không hoài thai, chẳng phải càng chứng thực chuyện Vương gia có sở thích đoạn tỵ sao!*

Thịnh Vương hừ lạnh:

- *Đừng để bản Vương nghe thấy hai từ đó một lần nữa!*

Khi đoàn người ngựa Thịnh Vương đến Giang Châu thì cũng hết tháng giêng. Tuy rằng trời đã ngừng tuyết và băng trên các con sông dần tan nhưng gió vẫn thổi mát mẻ.

Sở Trắc phi đón Thịnh Vương trước phủ, nàng ta vận xiêm y màu hải đường thêu mây xanh choàng áo lông thỏ viền có may bằng gấm Tô châu hồng nhạt. Gương mặt Sở Trắc phi yêu kiều nhỏ nhắn, môi mông môi thanh mắt hạnh, xứng đáng mỹ nhân.

Thịnh Vương nắm lấy bàn tay lạnh vuốt vò dọi lâu trong gió của Sở Hồng Vi lòng có chút thương tiếc. Sau khi ra lệnh cho hạ nhân chuẩn bị những vật dụng cần thiết để hồi kinh thì Thịnh Vương đưa Sở Hồng Vi vào phòng.

- *Hai năm rồi bản Vương mới nhìn kĩ nàng như vậy!*

Sở Trắc phi dịu dàng:

- *Vương gia ít khi về đất phong, có vẻ cũng chỉ ở diễn trang, mỗi lần về lại có mỹ nhân đi cùng, thiếp nào dám làm phiền Vương gia!*

Thịnh Vương ôm lấy nàng ta, dụ hoặc:

- *Nàng ngày càng đẹp, thân mình này nở mềm mại!*

Sở Trắc phi đỏ mặt, gãi vò đầu người ra:

- *Vương gia! Người về đây mấy ngày, chuyện Mi Châu, thiếp thật sự lo lắng!*

Thịnh Vương cười cười:

- *Bản Vương không để nàng ở đây nữa, lần này nàng sẽ cùng bản Vương hồi kinh!*

Sở Trắc phi ánh mắt kiều ngao, hồi kinh, nàng còn chưa gặp qua vị Vương phi trong phủ kia! Lần này Vương gia đưa nàng cùng về, không rõ Bạch thị có tư vị gì!

Thịnh Vương cảm nhận hơi ấm mỹ nhân trong lòng, trực tiếp đẩy ngã xuống giường.

Bên ngoài, gió vẫn thổi mạnh, Mạt Viện ngồi cạnh lò than hồng, nhìn đám hạ nhân thu dọn. Lữ Định Ân đi đến, tay ôm bình rượu:

- *Sao rồi!*

Mạt Viện nhận rượu, cười cười:

- *Vương gia là người biết suy xét, lần này có Sở Trắc phi kìm hãm, Vương phi không dễ gây loạn nữa!*

Lữ Định Ân gật đầu, không hiểu Bạch thị đầu óc làm bằng gì lại đi nạp thiếp vào Vương phủ sau đại hôn có mấy ngày, khi Vương gia gặp nạn Mi Châu, nàng ta lại công khai về nhà mẹ khóc lóc bản thân chưa được viên phòng, quả thật là đồ đầu vào lừa!

Sớm ngày thứ ba, Sở Trắc phi theo Thịnh Vương hồi kinh. Từ đây đến kinh thành chỉ có mấy ngày, hạ nhân đã đi trước thông báo đến Vương phủ. Chuyện Thịnh Vương ở kinh thành đang là một đề tài bàn luận ngày càng sôi nổi.

Thịnh Vương phủ.

Bạch Cẩm Chúc ngồi trong phòng, đỏ sứt dưới chân vỡ nát hết, mà Phùng Gia Hòa đang phái quỹ trên mở hỗn độn ấy, đầu gối nàng bị mảnh nhọn đâm phải đã rướm máu, khí lạnh ủa vào khiến thân thể nàng đau nhức.

Bạch Cẩm Chúc miệng vẫn không ngừng la mắng:

- *Muốn làm ta tức chết mà! Một cái vò si rềo lên người Vương gia chưa đủ hay sao còn đưa thêm một hồ li tình về nữa! Sở thị coi ta là gì mà sau đại hôn ngay kinh trà à cũng không thêm đến, bây giờ lại quyền rũ Vương gia...*

Mộng Phúc bên cạnh lo lắng, Vương phi thật không biết kim chế, Vương gia hiện tại đang bị tai tiếng, Vương phi không những không trợ giúp mà còn gây ra họa lớn:

- *Vương phi! Nàng ta chỉ là một thiếp thất, không đáng để người phi súc. Chẳng phải toàn bộ thông phòng đều bị người xử lý hết rồi sao!*

Bạch Cẩm Chúc nghe đến đó thì ngóai ngóai trong lòng, bao nhiêu thông phòng ở Vương phủ nếu không bị đánh chết thì cũng bị bán đi, hiện tại trừ một thông phòng xuất thân từ ngư tiền thị nữ của Hoàng thượng ban đến và Phùng Gia Hòa, trong phủ đã thật sự sạch sẽ. Bạch Cẩm Chúc xoay người vào trong, thần nhiên lau tay bằng khăn lụa. Nàng dọn dẹp sạch sẽ Vương phủ như vậy, Vương gia chắc chắn không nói được gì, còn Vạn Quý phi khi về đến kinh thành không phải sẽ bị cấm túc sao!

Mộng Phúc ra hiệu cho Phùng Gia Hòa, Phùng Gia Hòa lặng lẽ lui xuống. Hiện tại nàng chỉ mong Vương gia quay về, có thể Vương phi mới không tác oai tác quái trong phủ.

Phùng Gia Hòa cắn răng ra ngoài, Vương phi tính nết như vậy, thì phận làm thiếp thất như nàng càng phải để Vương phi có chỗ thể hiện, khiến Vương gia chán ghét đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Nhất Lạc Thiên Trượng (trung)

Đoàn ngựa xe Thịnh Vương hồi kinh, hai bên đường từ lâu quán trà lại được dịp nhộn nhịp, vốn chuyện Thịnh Vương suy bại ham thích tiểu nam hài đồn thổi từ trước Tết, sau đó từ Bạch gia lại truyền ra tin Thịnh Vương chưa hề viên phòng cùng Vương phi khiến nhiều người càng khẳng định Vương gia đoạn tụ. Ngự sử ngày ngày viết tấu chương tố lên, nhìn đầu cũng thấy tình thế Thịnh Vương ngày càng nghèo.

Bạch Cẩm Chúc đưa thiếp thất hạ nhân ra cổng thành đón người, nàng ta có chút hồi hận, tân nương không được viên phòng tuy ảm ức nhưng đem ra ngoài nói xấu trượng phu thế này khiến cho uy danh Thịnh Vương sắp hỏng đến nơi. Vì vậy hôm nay, Bạch Cẩm Chúc nghe theo Mộng Phúc, cố gắng dụ dỗ điều thấp với Thịnh Vương.

Chỉ là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, Sở Hồng Vi nhìn thấy Bạch Cẩm Chúc không những không hành lễ, liếc ngang liếc dọc chính thể, mà còn giả vờ ngã vào người Thịnh Vương:

- *Thiếp chóng mặt quá! Thật không quen đi xe nhiều!*

Bạch Cẩm Chúc nghiêng răng ken két nhưng vẫn phải tỏ ra mình hiền thực:

- *Sở muội muội nếu không khỏe thì nên nghỉ ngơi sớm!*

Thịnh Vương cau mày nhìn một hồi:

- *Những người khác đâu?*

Bạch Cẩm Chúc mỉm cười đoan trang:

- *Trong phủ âm khí tích tụ, thiếp đã đuổi toàn bộ thông phòng đi rồi!*

Thịnh Vương đưa tay xoa xoa thái dương, gương mặt cổ nện tức giận:

- *Vương phi!*

Bạch Cẩm Chúc cúi mặt giả ngây ngô không đáp, giữa cổng thành không nên gây sự chú ý, Thịnh Vương kéo tay Sở Hồng Vi lên xe ngựa hỏi phủ.

Bạch Cẩm Chúc hừ nhẹ, muốn danh tiếng tốt lại công khai sùng thiếp diệt thể như vậy, chính thể đứng trong góc lạnh đời người, người thì ôm thiếp thất lên xe, mặt mũi chính thể bỏ đi đâu chứ.

Mộng Phúc thấy sắc mặt chủ nhân không tốt càng không dám nói gì, vốn dĩ tính tình Vương phi trước giờ ngang ngược, từ sau khi về nhà mẹ đẻ tố cáo Vương gia bỏ bê, được sự ủng hộ của Bạch Thái phi, Vương phi càng có tình quá quắt hơn.

Đường lớn kinh thành đông nghẹt người, Mat Viện đánh phải chọn đường vòng để đi. Hiện tại ai cũng tỏ mò Thịnh Vương tâm thể ra sao, tốt nhất vẫn không nên lộ diện.

Xe ngựa vừa dừng trước cổng Vương phủ đã thấy hạ nhân ra bẩm báo:

- *Vương gia, Vương phi, Thái tử đang đợi bên trong!*

Thịnh Vương nhíech mép một cái, rõ là mèo khóc chuột, giả từ bị:

- *Nói điện hạ cứ đợi, bản Vương thay áo rồi đến.*

Thái tử trong khách phòng thần nhiên gác chân lên bàn, tâm trạng vui vẻ khoái hoặc, Nhị Hoàng đệ tài hoa phong nhã của hắn cũng có ngày dính phải loại chuyện thế này, thật khiến hắn sáng khoái.

Thái Tử ngắm đồ trang trí khách phòng, sự ưu ái của phụ hoàng hiện rõ, trên vách có bức tranh do phụ hoàng vẽ, tên điện thị phụ hoàng viết, đôi câu đối là phụ hoàng ban tặng. Bộ bàn ghế từ đàn này vốn là đồ tiến cống, bình phong kia cũng từ khổ phòng.

Thái tử hừ lạnh, hắn tuy là trữ quân, nhưng Hoàng thượng chưa bao giờ đối đãi hắn ngang bằng với Thịnh Vương. Năm xưa mẫu hậu hắn người tiền cử Đồng thị vào cung, á leo lên được Quý phi lại độc chết mẫu hậu hắn, bây giờ con trai á ở đây lại muốn đoạt vị.

Thịnh Vương rũ áo, thần nhiên đi vào, điệu cười mỉa mai mỗi khi gặp Thái tử vẫn nở trên môi ngạo mạn:

- *Điện hạ thật có lòng, sớm như vậy đã đến Vương phủ? Hôm nay không thiết triều?*

Thái tử đứng dậy, gương mặt tỏ ra lo lắng:

- *Hôm nay là ngày chẵn đệ không nhớ sao! Nghe tin đệ ở Mi Châu bị phụ hoàng phạt nặng, lòng ta thật không yên, ngày đêm mong nhớ đệ!*

Thịnh Vương hờ hững:

- *Khiến điện hạ phi tâm, bản Vương vẫn không sao! Í nhất vẫn còn giữ được Vương tước! Huống hồ loại chuyện đó bản Vương bị người hãm hại, phụ hoàng giờ cao đánh kẻ!*

Thái tử híp híp mắt, phất quạt:

- *Mấy Ngự sử đều đồng loạt đưa tấu chương đòi lấy lại tước vị của đệ! Ta thật không biết làm sao cho phải, mỗi ngày nhìn đồng sứ chất đầy trên bàn, thật đau lòng!*

Tay Thịnh Vương siết lại, phần lớn Ngự sử trong triều đều không phải là học trò của Vương Kỳ Hầu ngoại tử phụ Thái tử hay sao, muốn té nước theo mưa triệt để đánh đổ hắn, Thái tử vẫn chưa đủ khả năng.

- *Điện hạ công tư phân minh, chính vụ nên xử lý ra sao thì làm y vậy, đừng vì bản Vương mà tổn hại uy tín!*

Thái tử xếp quạt lại:

- *Hôm nay ta đến đây là có quà cho hoàng đệ!*

Thịnh Vương cau mày, quà, Thái tử với hắn chưa bao giờ bằng mặt, loại quà cấp thế này khiến người nhận vừa chán ghét vừa khó chịu.

Thái tử kịch cỡm:

- *Người đâu, đưa vào đi!*

Bên ngoài xuất hiện ba tiểu đồng độ tuổi khoảng mười một mười hai, bộ dạng tuấn tú lịch sự. Thái tử cười hềnh hếch:

- *Ta mong là đệ thích!*

Con gần của Thịnh Vương bùng lên không kìm được, là người cao nhả đến mức nào ở tình cảnh hiện tại cũng không thể nên tiếng chửi thề:

- *Người...*

Thái tử đẩy một tiểu đồng tiến đến:

- *Không muốn hay sao Nhị Hoàng đệ?*

Thịnh Vương vung tay đập bàn, uy lực đủ mạnh để ám trà vỡ vụn, giọng hần như bị nghiền nát, âm lãnh bức người:

- *Tiến khách!*

Thái tử trở mặt nhìn rồi cười ha ha:

- *Tức giận? Ha ha ha! Người cũng có ngày hôm nay! Để ta xem người trở mình như thế nào!*

Thịnh Vương hát bàn trà thẳng vào tường, bàn gỗ từ đàn quý hiếm vỡ làm đôi. Thái tử vội vàng lùi lại, hần hơi hoảng hốt, ánh mắt Thịnh Vương u tối đến đáng sợ.

Giọng Thịnh Vương trầm lại:

- *Điện hạ muốn tự về hay để bản Vương tiễn!*

Thái tử lau mồ hôi đang chảy ròng ròng vội vã cùng hạ nhân một mạch đi ra cổng lớn, miệng lẩm bẩm:

- *Hần diên rồi! Thịnh Vương diên rồi!*

Lữ Định Ân ra hiệu cho người vào trong cẩn thận thu dọn, bản thân tiến đến bên cạnh Thịnh Vương đang khó khăn ôm đầu:

- *Vương gia! Người vẫn còn đang ốm!*

Thịnh Vương vớt khăn lụa xuống đất, trên mặt khăn trắng tinh đầy vết máu đỏ tươi thấm đẫm. Con giận giữ vừa rồi khiến chứng ho của hắn thêm nặng nề:

- *Hiệpnh Kịen công công, đến viện của Vương phi thông báo, đêm nay bản Vương nghỉ lại bên đó!*

Lữ Định Ân rót trà, Thịnh Vương nhìn hắn, mỉm cười trấn an:

- *Bản Vương không sao! Có lẽ người và Mạt Viện nói đúng, bản Vương nên có hải tử thôi!*

Lữ Định Ân ngồi xuống ghế, nhẹ giọng:

- *Vương gia, người được Hoàng thượng tín nhiệm nhất đầu phái đám học trò của Vương Kỳ Hân, người cũng rõ Hoàng thượng có kỵ họ Vương thế nào mà!*

Thịnh Vương ngẫm nghĩ, Lữ Định Ân nói không sai, sau cái chết của Hiền Hiếu Thánh Đức Hoàng hậu Vương thị, phụ hoàng hắn mới đề cho Đại Hoàng tử Hoàn Nhan Viên Mạo trở thành Thái tử như bây giờ, đủ thấy được trong tâm phụ hoàng hắn có kị ngoại thích đến mức nào. Mẫu phi hắn tuy đến Nhất phẩm Quý phi nhưng ngoại tổ phụ hắn vẫn một cái Tam phẩm Thượng thư:

- *Hàn Ngự sử hiện tại vẫn ở kinh thành chứ?*

Lữ Định Ân gật đầu:

- *Phó đô Ngự sử họ Hàn vẫn ở trong kinh, ngự lại Sĩ Quán trong Hoàng cung.*

Sĩ Quán nằm ở phần Tiền Triều của Cẩm Thành, bên cạnh những phòng ban của các bộ điển lễ hay soạn thảo chiếu chỉ, viết sử sách,... Hàn Ngự sử là người được Hoàng thượng tín cẩn nhất, tuy đã xin cáo lão nhiều lần nhưng Hoàng thượng luôn tìm cách giữ lại, chuyện này nếu Hàn Ngự sử ra tay trấn áp thì chín phần sẽ thành.

Thịnh Vương cau mày:

- *Mấy ngày nữa lấy danh nghĩa Sở Trắc phi mời đến Kinh Thành mời một số phu nhân quan lại, đặc biệt là Phùng Đại phu nhân Hân thị!*

Lữ Định Ân gật đầu, lại nhìn vào khăn lụa có vết máu đỏ của Thịnh Vương thờ dãi:

- *Về đến kinh thành rồi, người vẫn nên tỉnh dưỡng! Để thuộc hạ mời Thái y!*

Thịnh Vương gạt đầu, lảng lảng về phòng. Lữ Định Ân nhìn ba tiểu đồng kia có chút tội nghiệp:

- *Đưa vào quân ngũ, sống chết có số!*

Trời về chiều, Bạch Cầm Chúc từ bồn tắm bước ra, trên người khoác áo lụa mỏng, Mộng Phúc vui vẻ:

- *Vương phi, cuối cùng Vương gia cũng hiểu được khổ tâm của người!*

Bạch Cầm Chúc thật sự hào hứng, có thể viên phòng, Vương gia cuối cùng đã không lịnh bạc nằng. Nghĩ đến đám thiếp thất trong phủ, Bạch Cầm Chúc cong môi:

- *Ta muốn đi dạo một chút! Vương gia đến viện ta, xem các á thế nào!*

Mộng Phúc vâng lời, chọn cho chủ nhân bộ y phục đủ thơm tươi đẹp, cài trên tóc trăm phượng hoàng ngâm mình châu, lại trang điểm cẩn thận, mất mỗi hồng nhuận. Bạch Cầm Chúc ngắm nghía trong gương mấy lần mới thông thả ra hoa viên.

Sở Hồng Vi ngồi trong tiểu đình, cau mày nhìn ti nữ thiếp thân báo lại:

- *Trắc phi, tối nay Vương gia nghỉ lại chỗ Vương phi!*

Sở Hồng Vi nhăn nhọt:

- *Nàng ta là chính thê, Vương gia có ưu ái cũng hợp lẽ, vốn chưa từng được viên phòng, cũng không coi là vinh sùng gì!*

Ti nữ kia bắt quái thêm mấy chuyện, thì thấy từ xa xa tà áo của Bạch Cầm Chúc:

- *Chủ nhân, Vương phi đến!*

Sở Hồng Vi nhẹ nhàng ra ngoài, vờ như vô tình, tay hái một đóa mầu đơn chớm nở cài lên tóc, miệng dụ dằng trò chuyện với nha hoàn:

- *Vương gia thật tốt mà, biết ta đường xa mệt mỏi không thể hầu hạ liền để ta nghỉ ngơi, còn dọn dò nhà bếp làm nhiều canh bổ!*

Ti nữ bên cạnh biết ý liền họa theo:

- *Trắc phi nên dưỡng thân mình cẩn thận, mấy ngày ở đất phong người cùng Vương gia thân mật không rời, nếu hoài thai chính là trường tử!*

Sở Hồng Vi xoa xoa bụng:

- *Thật sao? Người nói cũng đúng! Vương phi còn chưa viên phòng, coi như người làm muối muối ta phải nhường nằng!*

Gương mặt Bạch Cầm Chúc đứng sau thoát trắng thoát đỏ, lời nói cả Sở Hồng Vi như vạn tiễn xuyên tâm nằng, vì cái gì mà một chính thê như nằng muốn được viên phòng cũng phải dựa vào thiếp thất! Bạch Cầm Chúc lao đến, bặt tai này lưai rồi trên má Sở Hồng Vi:

- *Tiền nhân!*

Sở Hồng Vi không né tránh, húng trợn, máu miệng bật ra, nằng ta chỉ lấp bắp cầu xin:

- *Vương phi bớt giận! Thiếp thân mạo phạm! Vương phi!*

Hạ nhân làm vườn vội vàng đi mời Huỳnh Kịen công công, khi ông đến nơi đã thấy Sở Trắc phi quý dưới mặt đất, mặt sưng húp một bên, tóc tai xô lệch, còn Vương phi thì thán nhiên ngồi trên bàn đá uống trà.

Huỳnh Kịen công công đành phải giải nguy:

- *Vương phi, Trắc phi cũng đã chịu phạt, Vương gia sắp đến, người nên về viện.*

Chập tối, Thịnh Vương vừa rời khỏi thư phòng đã nghe Huỳnh Kiến công công thuật lại chuyện ồn ào, hân xoa xoa thái dương. Vì sao phụ hoàng luôn than thở mệt mỏi, thật sự chuyện triều chính chỉ chiếm năm phần, cái còn lại là đám phụ nhân gà chó không yên này.

Thịnh Vương ghé ngang phòng Sở Trắc phi dùng cơm tối trước, vốn nghe Huỳnh Kiến công công nói trên gương mặt nàng ta chỉ có vết sưng do Bạch Cầm Chúc bặt tai. Nào ngờ khi vén khăn che mặt của Sở Hồng Vi liền thấy vết thương sâu như bị trăm cái rạch vào, Thịnh Vương xót xa:

- *Sao lại thế này?*

Ti nữ thiếp thân vội vàng quỳ xuống thuật lại sự tình thêm mắm dặm muối. Cuối cùng khóc lóc:

- *Có lẽ trên tay Vương phi đã giữ vật nhọn hoặc là do mang nhẫn ngọc mài sắc!*

Thịnh Vương hừ lạnh, cái này chính là cố ý làm loạn, ghen tuông vô lối:

- *Bản Vương có cao trị thương tiến cống, chắc chắn không để lại sẹo. Nàng yên tâm, một khắc nữa sẽ có hạ nhân đưa đến!*

Sở Hồng Vi khóc lóc tạ ơn, lại ôn nhu:

- *Vương gia đừng trách ti ti, là thiếp lỡ miệng nói ra ở Giang Châu được người quan tâm đối đãi, có lẽ ti ti chạnh lòng!*

Thịnh Vương nghe càng khó chịu, vốn hân không có thiện cảm với Bạch Cầm Chúc, trong khi Sở Hồng Vi lại là người cũ bên cạnh từ lâu, hân lắc đầu:

- *Nếu Vương phi hiểu chuyện như nàng bản Vương đã đỡ vãi vãi! Nàng nghỉ ngơi đi, Thái y đang trên đường đến, vết thương của nàng nếu không khỏi, Bạch thị phải chịu gia pháp!*

Sở Hồng Vi tiễn Thịnh Vương một đoạn, nhìn bóng người khuất xa mới đưa tay lên má, nhãn mặt:

- *Thật đau đớn!*

Ti nữ bên cạnh lo lắng:

- *Vương phi cũng không được sưng, người cần gì phải lấy trăm tự rạch mặt mình!*

Sở Hồng Vi phất tà áo vào trong:

- *Không sưng cũng là chính thể, huống hồ là ta biết trước Vương gia có cao trị thương, người xem người luyện võ như Vương gia trên người lại không có vết sẹo nào, ta mới dám đánh cược dùng mạo.*

Bên kia Thịnh Vương phủ, viện của Bạch Cầm Chúc hoa đèn rực rỡ, hơi ẩm tỏa ra khoan khoái cả người.

Bạch Cầm Chúc ngồi sẵn trong tấm phòng, nàng có chút hụt hẫng khi biết Thịnh Vương dùng thiện bên viện Sở Hồng Vi, nhưng nghĩ hôm nay là ngày quan trọng bản thân vẫn là chính thể nên nín nhịn đại lượng không làm ầm ĩ.

Thịnh Vương gương mặt lạnh băng vào phòng. Mộng Phúc cau mày lo lắng, Sở Trắc phi chắc chắn đã thừa dịp thêm dầu vào lửa. Thịnh Vương nhìn Mộng Phúc giúp mình côi áo choàng, buột miệng hỏi:

- *Người là cận nữ của Vương phi? Bao nhiêu tuổi?*

Mộng Phúc thi lễ, cẩn trọng trả lời:

- *Nô tì là Mộng Phúc, hồi môn nha hoàn Vương phi, đã mười bảy tuổi!*

Thịnh Vương gật đầu, lớn hơn Bạch thị hai tuổi, tính cách cũng ôn hòa hơn. Hân vén mấy lớp rèm vào bên trong, Mộng Phúc cẩn thận khép cửa ra gian ngoài.

Bạch Cầm Chúc dịu dàng thi lễ, nghe mũi son phấn nồng nồng của Sở Hồng Vi trên người Thịnh Vương thì khó chịu, nói dối:

- *Sao Vương gia không bên à ta luôn đi!*

Thịnh Vương hừ nhẹ:

- *Người cho rằng bản Vương muốn ở tại đây cùng người?*

Bạch Cầm Chúc nén cơn giận:

- *Phụ của Vương gia, người muốn đi đâu chẳng được, ai có thể cản!*

Thịnh Vương ngồi xuống bàn, tự mình rót trà, Bạch Cầm Chúc đứng bên cạnh, cũng không có ý định hầu hạ. Thịnh Vương nhớ lại mục đích hôm nay đến, dù sao cũng cần phải có đích trường tử, phụ hoàng hân tư tưởng rất nặng, thứ trưởng tử ra đời sẽ không tốt đẹp:

- *Ngồi đi! Lăn sau đừng gây chuyện nữa, Sở nhi bị thương không nhẹ!*

Bạch Cầm Chúc cau có, hồ ly tinh đó lại ôn thót bên tai Vương gia, nàng bĩu môi:

- *Một cái bặt tai, làm gì đến mức nặng nề!*

Nhớ lại vết thương sâu trên gương mặt Sở Hồng Vi, Thịnh Vương cau mày:

- *Nói người nghe thì người nên nghe đi, đánh thì đánh phạt thì phạt, là chính thể đừng hạ độc thủ, hủy dung thiếp thất như thế còn ra thể thống gì?*

Bạch Cầm Chúc trợn mắt:

- *Ta hủy dung? Ta cũng lắm chỉ đánh một cái bặt tai? Sao lại thành hủy dung? Là à giá họa cho ta!*

Thịnh Vương cảm thấy đầu ong ong lên, vốn dĩ hân chỉ nhiệm phong hân, nhưng vì đường đi rất dài, thêm tâm trí lo lắng quá độ mới càng ngày càng nặng thêm mà không hết được.

Bạch Cầm Chúc khóc lóc vì thanh minh bản thân vô tội, vừa mắng mỏ Sở Hồng Vi vu oan. Đầu Thịnh Vương càng lúc càng đau nhức, cuối cùng hân đập bàn:

- *Im ngay!*

Bạch Cầm Chúc không ngậm miệng:

- *Sao chàng không tin ta? Á nói gì chàng cũng cho là đúng, ta nói gì cũng thành sai! Ta không cần chàng viên phòng, nhục mạ ta như vậy đủ chưa? Sở Hồng Vi thân mình không khỏe ta mới có cơ hội viên phòng đúng không? Ta không cần! Chàng ra khỏi đây!*

Thịnh Vương vùng tay lên, hân chưa bao giờ ra tay với nữ nhân, bản tay lơ lửng trên không rồi hạ xuống. Bạch Cầm Chúc nhào đến:

- *Chàng đánh chết ta đi! Xem chàng ăn nói thế nào với Bạch gia, với Hoàng thượng! Ta là được ban hôn gà đến đây! Ta muốn hòa ly đây! Xem cái thanh danh chàng còn vực dậy được hay không!*

Thịnh Vương đập bàn, âm thanh mạnh đến nỗi Mộng Phúc bên ngoài cũng giật nảy mình.

Thịnh Vương nâng cầm Bạch Cầm Chúc lên, nhãn nhật cười:

- *Vốn dĩ, bản Vương cần một đích trưởng tử mới tìm đến người, nhưng xem ra, càng nhìn người bản Vương càng kinh tởm! Người muốn hòa ly? Muốn đập nát thanh danh bản Vương? Hôm nay bản Vương thành toàn cho người!*

Bạch Cầm Chúc theo cái hất tay của Thịnh Vương ngã ngồi trên đất. Thịnh Vương lạnh lùng:

- *Người đau!*

Mộng Phúc nhắm mắt đi vào, Vương phi lại khiến Vương gia tức giận. Nàng quỳ xuống:

- *Vương gia, là Vương phi sơ xuất, Vương gia đại lượng bỏ qua!*

Thịnh Vương nhàn nhạt:

- *Cởi áo ra!*

Mộng Phúc ngẩng mặt như không tin vào tai mình:

- *Vương gia?*

- *Người thay chủ nhân hầu hạ bản Vương!*

Bạch Cẩm Chúc há hốc miệng, trừng trừng nhìn Mộng Phúc:

- *Người dám?*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Nhất Lạc Thiên Trượng (hạ)

Mộng Phúc run bầy bầy, nâng tắc đầu quày quạy, nước mắt không tự chủ rơi xuống:

- *Vương gia tha mạng, nó thì không dám, Vương gia tha mạng!*

Thịnh Vương lãnh đạm:

- *Bản Vương có cần nhắc lại lần nữa?*

Mộng Phúc trần trối nhìn chủ nhân cầu xin, Bạch Cẩm Chúc thì ngược lại, trên miệng nở một nụ cười ngạo mạn:

- *Người không xứng!*

Thịnh Vương gằn giọng:

- *Muốn làm phản hết rồi! Bản Vương nói nàng ta xứng thì chính là xứng! Trong Vương phủ này, lời của bản Vương là trên hết!*

Mộng Phúc lắp bắp, mồ hôi chảy dài trên gương mặt thanh tú:

- *Vương gia tha mạng, nó thì thật không xứng, nó thì không sạch sẽ, làm bản thân Vương gia!*

Thịnh Vương cau mày, nghi hoặc nhìn Bạch Cẩm Chúc, chỉ thấy Bạch Cẩm Chúc dương dương tự đắc:

- *Vương gia người không phải trọng nhất là thanh danh hay sao! Thì nữ của ta không còn trong sạch đâu! Người kinh tởm ta, nhưng ít ra ta vẫn là hoàng hoa khuê nữ!*

Thịnh Vương lạnh nhìn Mộng Phúc:

- *Người biết hầu hạ chủ nhân trong Hoàng thất mà thất thân là tội chết không?*

Mộng Phúc tắc đầu khóc lóc, uất ức:

- *Nó thì biết...nhưng nó thì là người của Vương phi...tuân mệnh Vương phi...*

Thịnh Vương mơ hồ, sự nghi ngờ nổi lên thấy rõ:

- *Ba thước lụa trắng, đến Huỳnh Kiện công công nhận đi. Như vậy ít nhất người khác vẫn nghĩ người trong sạch!*

Mộng Phúc hốt hoảng nhìn sang Bạch Cẩm Chúc, nàng sợ chết, làm người ai lại không ham sống, nàng còn rất trẻ, và lại Bạch Cẩm Chúc chưa bao giờ đối xử với nàng tử tế:

- *Vương phi, người cứu mạng nó thì, nó thì hết lòng vì người, đến chuyện như vậy cũng dám làm... Vương phi...*

Bạch Cẩm Chúc nhàn nhạt:

- *Vương gia ban người chết thì người ngoan ngoãn mà chết đi, ta hồ đồ mới để người bên cạnh, lọt vào mắt Vương gia!*

Mộng Phúc tắc đầu, đôi mắt mờ to ngập nước, nàng bỏ bằng đầu gối đến ôm lấy chân Thịnh Vương đang ngồi trên giường:

- *Vương gia, người tha mạng cho nó thì, không phải lỗi của nó thì, là Vương phi ép nó thì tự phá thân...*

Bạch Cẩm Chúc hét lên:

- *Im miệng, người nói xằng bậy gì thế!*

Thịnh Vương nhìn Bạch Cẩm Chúc đang kinh hoàng kia, lại trấn an Mộng Phúc:

- *Nói rõ đi! Bản Vương sẽ bỏ qua tội chết cho người!*

Mộng Phúc cúi đầu, ánh mắt không dám hướng đến Bạch Cẩm Chúc, giọng nàng nhỏ xíu như sợ bị người khác nghe thấy:

- *Là Vương phi sợ chúng nó thì sẽ quyên rũ Vương gia, cho nên trước ngày đại hôn, toàn bộ những nha hoàn hồi môn đều bị ép phải dùng "nam hình" phá thân!*

Thịnh Vương không thể tin được, thê tử hắn có thể độc ác đến mức độ đó hay sao.

Nam hình là loại dụng cụ bằng gỗ nhỏ tá giống thân dưới nam nhân, vốn đây là đồ cấm trong cung. Dù là cung nữ hay phi tần bị phát hiện đều là tử tội, những tiểu thư khuê các bình thường hiển nhiên sẽ không biết đến loại này.

Thịnh Vương đỡ Mộng Phúc đứng sang một bên, gương mặt Bạch Cẩm Chúc lúc này đã tái xanh, không nói được gì.

Thịnh Vương nhàn nhạt:

- *Hay lắm! Hoàng hoa khuê nữ, thanh danh trong sạch, Bạch gia dường ra một cái nữ nhi thật tốt, chuyện ghê sợ như vậy cũng dám làm! Cung nữ hai mươi lăm tuổi còn có thể xuất cung, thì nữ của người lại phải chết già cô độc! Bản Vương thật không hiểu tại sao lại rước người về phủ, bài đường cùng người!*

Bạch Cẩm Chúc nói xằng:

- *Nếu Vương gia thấy hối hận thì chúng ta hòa ly!*

Thịnh Vương cười nhạt:

- *Hòa ly? Người có tư cách đó sao? Đến một cái hưu thư bản Vương cũng không để người có! Dù sao, bản Vương còn cần một đích trưởng tử!*

Lại nhìn sang Mộng Phúc:

- *Đờ Vương phi ngồi dậy, gọi Huỳnh Kiện công công tới đây!*

Mộng Phúc dè dặt tiến đến, Bạch Cẩm Chúc hất tay nàng ra:

- *Không cần!*

Huỳnh Kiện công công vội vàng sau một khắc thì đứng trước rèm, trên đường đi nhìn nét mặt nghiêm trọng của Mộng Phúc ông muốn hỏi cũng không thể hỏi. Vương phi luôn làm Vương gia chán ghét như vậy, sợ rằng sống không thọ.

- *Nó tài chờ Vương gia dạy bảo!*

Thịnh Vương thông thả, tựa hồ không có gì đáng kể:

- *Bắt đầu từ ngày mai, để Sở Trắc phi nắm toàn quyền quản sự Vương phi, cái gì nàng chưa biết thì công công giúp đỡ nàng.*

- *Nó tài đã rõ!*

Thịnh Vương tiến ra ngoài rèm, giọng đều đều:

- *Chuẩn bị buổi lễ nhỏ để Mộng Phúc trở thành Phu nhân!*

Huỳnh Kiện công công ngạc nhiên nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Mộng Phúc hai tay siết chặt run rẩy. Huỳnh Kiện công công đành im lặng, Vương gia muốn lập thiếp đầu cần phải dè dặt nhiều, trong phủ ngoài Vương phi có thể có hai Trắc phi, bốn Phu nhân cùng hai tư Cơ thiếp, Hạ thiếp. Chỉ là một nó thì Mộng Phúc là quá cao.

Thịnh Vương không để tâm, tiếp tục nói:

- *Gọi Lữ Định Ân cùng Mạt Viện đến đây! Kín kẽ một chút đừng để ai trông thấy!*

Huỳnh Kiện công công tuân mệnh, đưa theo Mộng Phúc ra ngoài, ông nhẹ giọng:

- *Mộng Phúc cô nương họ gì?*

- *Nó từ họ Kỳ!*

Huỳnh Kiện công công gật đầu:

- *Ngày mai sẽ có ma ma đến dạy lễ nghi và từ nữ riêng cùng viện mới cho cô nương. Vương gia đã ưu ái, coi như cô nương có phúc, có điều phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí, cô nương cố gắng giữ mình mà sống! Nội trách nào cũng chẳng dễ dàng, nhất là nội trách Hoàng thất!*

Mộng Phúc gật đầu, cô độc một mình về phòng.

Lữ Định Ân cùng Mạt Viện nửa đêm phải đến thăm phòng Vương phi, biết là Vương gia ở đây nhưng tâm trạng cả hai đều không mấy thoải mái.

Lữ Định Ân một mình:

- *Khuya như vậy Vương gia còn muốn luận chính sự?*

Mạt Viện vươn vai mấy cái:

- *Ta nghĩ không phải, Vương gia sao lại ở viện Vương phi mà bàn chuyện hệ trọng! Công công, có gì xảy ra vậy?*

Huỳnh Kiện công công không đáp, chỉ lắc đầu. Trước viện Vương phi không một bóng người, chỉ có đèn lồng đỏ đang rung đưa trong gió, thế lương u buồn.

- *Vương gia, nó tài đã đưa người đến!*

Thịnh Vương trầm trầm giọng:

- *Vào đi!*

Lữ Định Ân và Mạt Viện cẩn trọng mở cửa, sau lớp rèm mờ có thể thấy Bạch Cẩm Chúc ngồi trên ghế, gương mặt cúi xuống lộ ra dáng điệu khó nhọc.

Thịnh Vương phát tay. Lữ Định Ân vén rèm, hơi liếc nhìn Mạt Viện, cả hai dè dặt đi tới:

- *Vương gia có gì sai bảo?*

Thịnh Vương nhàn nhạt:

- *Cái kế sách cần địch trường từ do hai người bày ra thì hai người cố làm cho trót, bản Vương lần này khiến hai người thất vọng rồi!*

Mạt Viện cau mày, mở hời đồ xuống:

- *Vương gia, thuộc hạ vô dụng không hiểu!*

Thịnh Vương đứng dậy, nâng cằm Bạch Cẩm Chúc lên, nụ cười trên môi thêm sâu:

- *Khiến nàng ta hoài thai đi!*

Lữ Định Ân vội vàng quỳ xuống:

- *Vương gia, thuộc hạ không dám, Vương phi có gì khiến người không hài lòng, Vương gia đại lượng bỏ qua!*

Thịnh Vương hỏi hột:

- *Nói các người làm thì cứ làm, bản Vương không có loại thê từ này!*

Bạch Cẩm Chúc nức hân lên tia đỏ máu:

- *Trên đời có người vô si như người sao?*

Thịnh Vương nhàn nhạt cười:

- *Người chưa từng là người của bản Vương, bản Vương cũng không hề coi người là thê từ! Ngoan ngoan ở đây làm theo kế hoạch của bản Vương, nếu người có quyền sinh, bản Vương sẽ gán cho người cái danh gian dâm với ân mây trên đường, cho phụ thân người đến trước mặt bản Vương mà quỳ lạy cầu xin vì thanh danh gia tộc!*

Mạt Viện nhìn Lữ Định Ân, cả hai không nói gì, tiếng Thịnh Vương khuất sau rèm lảnh đạm:

- *Đừng xem nàng ta là Vương phi!*

Mạt Viện cắn răng:

- *Vương phi, lệnh của Vương gia, ta thành thật xin lỗi!*

Tiếng thét đau đớn thê lương của Bạch Cẩm Chúc vang lên trong đêm khiến người đứng bên ngoài như Huỳnh Kiện công công cũng phải giật mình hoảng hốt. Nhưng Thịnh Vương vẫn bước đi không ngoảnh lại, chẳng có chút rung động mây mây nào.

Khep cánh cửa Thư phòng, Thịnh Vương ưỡn oai cỡi áo ngoài, con ho kéo dài hơn một chút, máu càng thấm đỏ hơn, Huỳnh Kiện công công vội vàng rút trà.

Thịnh Vương đưa tay ngăn lại:

- *Không cần! Ngày mai người nói với Bạch thị, nếu không thành công thì sẽ có lần thứ hai thứ ba, đến khi nào bản Vương có địch trường từ thì mới thôi! Còn nữa, dặn dò nàng ta yên phận, người muốn ôm địch trường từ của bản Vương nhất là phụ hoàng, còn bản Vương không quan trọng thứ bậc, chính bản Vương cũng là thứ tử thì đã làm sao!*

Huỳnh Kiện công công lấy hết can đảm:

- *Vương gia, nhưng dù sao Vương phi cũng là kim chi ngọc diệp, bị hai nam nhân xa lạ vũ nhục, có chút tàn nhẫn!*

Thịnh Vương ngả người ra ghế gỗ, nhắm mắt dưỡng thần:

- *Nếu chỉ trao thân cho một người có thể khi nàng ta hoà thai sẽ cùng hắn bỏ trốn. Nhưng nếu đứa nhỏ không rõ của ai thì hiển nhiên chẳng người nào giúp đỡ nàng ta cả. Bàn Vương làm vậy vì không muốn mất đi một thuộc hạ trung thành mà thôi!*

Huỳnh Kien tâm phục khẩu phục, chuyện như vậy Vương gia cũng có thể tính toán ra, coi như Vương phi mệnh không tốt, chộc giận ai không chộc lại đi chộc giận Vương gia. Loại chuyện này đã là gì, sợ rằng Vương phi còn chưa thấy được mặt tối của con người hào hoa phong nhã có tiếng kinh thành này.

Mười lăm tháng hai, Vĩnh Nguyên Đế về đến Cẩm Thành, không ngoài dự liệu của các quan viên đại thần, Hoàng thượng vừa đến nơi đã triệu Thịnh Vương vào cung, giữ lại liền ba ngày để trò chuyện. Từ việc thu hồi quyền hành đất phong, còn lại các hình phạt như cấm túc đều bãi bỏ. Thái độ này cho thấy rõ, tám Hoàng thượng đang đặt lên ai, các tấu sớ vẫn tội Thịnh Vương cũng dè chừng giám bớt.

Phùng phủ.

Lão phu nhân cầm trên tay thiệp mời của Thịnh Vương phủ, thờ dãi nhìn mấy phòng bên dưới:

- *Đây là đích thân mời Đại phòng, coi như dành phải để Đại phu nhân miễn cảm tức sớm rồi!*

Phùng Gia Hảo vội vàng hành lễ:

- *Tạ ơn tổ mẫu!*

Lão phu nhân không lấy làm hài lòng lắm, nhưng Thịnh Vương phủ chủ động mời, Phùng gia không đi chính là quá ngạo mạn. Vị Sở Trắc phi này mới về kinh đã nhận quyền quản gia, tuy nói là Vương phi không khỏe nhưng nội trạch bao nhiêu tranh đấu không ai rõ được.

Lão phu nhân gắt đầu:

- *Vu ma ma mời Đại phu nhân từ Phật Đường chuẩn bị ba ngày nữa đưa Đại ti nhi cùng Nhị ti nhi sang Thịnh Vương phủ dự yến, chúc mừng Sở Trắc phi về kinh!*

Gia Hỷ đứng dậy thi lễ, nàng mỉm cười đoan chính. Để nàng đi kèm ngoài lý do nàng là trưởng nữ Đại phòng còn vì lão phu nhân muốn nàng giám sát Hàn thị, gần đây Hàn thị bị vận đen ám quẻ, làm chuyện gì hỏng chuyện đấy, hại người thiệt mình, lão phu nhân lại sợ Hàn thị gây ra chuyện thiếu thần gì.

Trời đổ về chiều, Gia Hỷ quyết định xuất phủ:

- *Dù gì cũng cần thêm ít phần son trang sức, ba ngày nữa đến Vương phủ, ta cũng muốn chuẩn bị một chút!*

Vĩnh Đan cùng Bối Lan thấp phần vui vẻ, tiểu thư các nàng hiếm khi đi ra ngoài, khiến các nàng cũng chỉ quanh quẩn trong phủ. Nay được dịp liền nhanh chóng chuẩn bị ngựa xe.

Phùng phủ nằm gần nhiều con đường lớn, trong đó có một hẻm rộng chuyên bán phần son, hương liệu. Gia Hỷ dùng xe ngựa trước hẻm, thông thả đi bộ vào. Nàng mãi miết ngắm từng món đồ nhỏ xinh bày trên các quầy hàng ven đường, nào ngờ từ đằng sau liền bị một tên ăn mày giắt mắt túi tiền đeo bên hông. Nàng hét hoảng sợ người.

Vĩnh Đan la ầm lên:

- *Có cướp! Cướp! Người đầu giắt hắt lại!*

Tên ăn mày vòng vèo thêm một đoạn thì bị một thị vệ bắt lại, Gia Hỷ vội vàng đi tới, gương mặt đỏ bừng thở hổn hển:

- *Đa tạ!*

Giọng nói nhu hòa từ đằng sau người thị vệ vang lên:

- *Thục Trình Huyện chúa!*

Gia Hỷ ngẩng mặt nhìn, mỗi nàng nữ một nụ cười rạng rỡ, đoan trang hành lễ:

- *Gặp qua Vương gia!*

Huỳnh Kien công công cần trọng đỡ nàng dậy, người thị vệ đưa lại túi tiền cho Vĩnh Đan, lại áp giải tên ăn mày lên công đường. Bối Lan đánh đi theo để làm chứng.

Thịnh Vương ánh mắt thấp phần ảm áp chân tình:

- *Đã gặp nhau ở đây, chỉ bằng cùng bán Vương uống chén trà!*

Gia Hỷ nhận lời mời Thịnh Vương đi lên tầng cao một lầu.

Gia Hỷ nhìn lại y phục mình, một thân bạch y về son thủy, trên tóc có trâm châu, tay cũng đeo vòng ngọc to vàng, coi như không quá xuê xoa mất mặt.

Thịnh Vương thông thả chọn một nhai gian:

- *Nàng đi đâu mà bất cần không đưa theo hạ nhân bảo vệ?*

Gia Hỷ cười cười:

- *Vốn chỉ định chọn chút phần son, nào ngờ dưới chân thiên từ lại gặp cướp ngày!*

Thịnh Vương trêu chọc:

- *Nàng đang đổ lỗi cho Phủ Doãn đại nhân làm việc không nghiêm?*

Gia Hỷ bĩu môi:

- *Ta đang trách Vương gia đấy, mời đến phủ dự yến làm gì để ta phải đi mua đồ mà gặp nạn!*

Thịnh Vương cười thoải mái, hẳn còn đang không biết tìm cách nào để gặp được nàng thì nàng xuất hiện. Tim hắn đập mạnh, mỗi khi miệng nhỏ nàng mỉm cười lại khiến lòng hắn như run rẩy.

- *Bàn Vương đã nghĩ nàng không đồng ý cùng bán Vương uống chén trà này!*

Gia Hỷ nhìn ra cửa sổ, phía dưới phố đông vui, trời ảm dần lên, băng trên sông cũng sắp tan hết. Nàng mỉm cười:

- *Vương gia nghĩ nhiều rồi! Lời đồn đại bên ngoài ta thật không muốn tin, cũng không hề tin!*

Ánh mắt Thịnh Vương lấp lánh, vồn vã:

- *Nàng nói thật?*

Gia Hỷ hơi bất ngờ, hẳn là một Hoàng tử cao ngạo, sao lại dễ tâm đến suy nghĩ của nàng. Gia Hỷ gắt đầu:

- *Ta nói thật!*

Không khí ngưng đọng lại, Gia Hỷ tìm đề tài trò chuyện:

- *Vì sao Vương gia lại đến đây? Con phố này là nơi chuyện bán đồ nữ nhi mà?*

Thịnh Vương cười:

- *Bàn Vương thích tiêu lâu này, có một góc rất đẹp, nếu nàng ra ban công nhìn, sẽ thấy núi Linh Sơn xanh thẫm vờn trong mây trắng, rất huyền hoặc, ảo mộng!*

Gia Hỷ nghe theo hần nói liền bước chân ra ngoài, gió thổi hơi lạnh, nhưng cảnh sắc quả đúng là rất đẹp, nàng hào hứng:

- *Vương gia cũng thật đa sầu đa cảm!*

Thịnh Vương đứng bên cạnh đột ngột nhìn nàng:

- *Gia Hỷ, nàng có thể gọi ta là Lăng Mặc không?*

Gia Hỷ cúi đầu, nàng vò nghe không rõ, Thịnh Vương thật sự đã từng cùng Huy Quận công tranh chấp nàng, lại cũng tuyên bố muốn có được nàng. Nhưng ngoài bảo vệ nàng, hần cũng không làm gì ép uống nàng. Có điều, hần đã có thể từ. Nàng không nên vì lời nói của hần mà cảm động.

Gió thổi có chút buốt, lồng phôi Thịnh Vương đau nhói, con ho dồn dập trở lại, khi hần giờ khăn lụa ra, so với mấy ngày trước, máu đã nhiều hơn một chút!

Gia Hỷ cả kinh:

- *Vương gia!*

Thịnh Vương lắc đầu, phát tay:

- *Ta không sao, nàng đừng lo lắng, chỉ là phong hàn không có gì nghiêm trọng!*

Gia Hỷ cau mày, thời cổ đại loại viêm phổi như thế này không phải là không chữa được, nhưng không có thuốc ngấm như ở hiện đại, vừa tiện dụng lại dễ dàng điều dưỡng.

Gia Hỷ quay vào trong lấy áo choàng của Thịnh Vương, nàng khoác lên người hần, tự tay buộc dây:

- *Vương gia nên giữ gìn sức khỏe! Khi còn nhỏ bị ốm, ma ma hay là một loại kẹo mật ong có thảo dược giúp giảm cơn ho, để ta làm cho người! Nhất định sẽ khỏi!*

Thịnh Vương có chút cảm động, là nàng lo lắng cho hần, làm kẹo cho hần, nếu nàng luôn quan tâm hần như vậy, cả đời này hần nguyện để bệnh tật dày vò!

Bối Lan quay lại cũng là lúc Gia Hỷ ra về, Thịnh Vương tiễn nàng đến trước cổng Phùng phủ, âm thầm nhìn cánh cửa gỗ khép lại thật lâu mới xoay người đi!

Bối Lan lâu bầu than vãn:

- *Thật là xui xẻo, bọn người phía nam bị dịch bệnh nên mới lên kinh thành trộm vật làm càn!*

Gia Hỷ cau mày:

- *Phía nam? Thành Hắc cũng ở phía nam, không rõ có gặp nạn dịch?*

Vĩnh Đan pha trà nóng, mắt không nhìn lên:

- *Nếu tiểu thư muốn biết có thể gặp Triệu Thiếu giám mà!*

Gia Hỷ gật đầu, viết thư cho Triệu Tử Đoạn xong lại đổi y phục vào bếp làm mề kẹo thảo dược trị ho.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Đông Sơn Phục Khởi (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai mươi tháng hai, Hần thị đưa theo Phùng Gia Hỷ và Phùng Gia Hảo đến Thịnh Vương phủ làm khách. Gương mặt Hần thị không vui không buồn, đáng điệu lãnh đạm, tựa như vừa qua không hề xảy ra chuyện bị cầm tù.

Gia Hỷ một mình một xe ngựa, nàng thông thả uống trà, yến tiệc Thịnh Vương phủ chắc chắn không thiếu những nhân vật quyền quý có máu mặt, cũng sẽ dính dáng nhiều thị phi, nàng tốt nhất vẫn nên có chút chuẩn bị.

Vĩnh Đan nhìn hộp gỗ trên bàn, bên trong đầy những viên kẹo mật ong thảo dược thơm ngọt:

- *Tiểu thư, cái này chưa được chứng ho?*

Gia Hỷ lắc đầu:

- *Ta mà chưa được đã đi làm đại phu rồi, viên ngấm này chỉ có chút ít tác dụng giúp người bệnh cảm thấy dễ chịu hơn thôi!*

Hộp gỗ trân quý có họa tiết kỳ lân dát vàng, kẹo cũng được làm từ nguyên liệu hảo hạng. Vĩnh Đan hơi tò mò:

- *Tiểu thư, thực sự người dùng tâm đến Thịnh Vương!*

Gia Hỷ cau mày, Thịnh Vương đối với nàng không tệ, ít nhất cũng sai sử Lữ Định Ân giúp nàng thoát khỏi Huy Quận công, vừa rồi còn bắt tên giết đồ của nàng. Và lại Thịnh Vương thật tâm đối đãi nàng, nàng cũng không nên lạnh bạc hần:

- *Em cần thận lời nói, Vương phủ có Vương phi, chuyện này đồn ra ngoài tiểu thư nhà em không gánh nổi đâu!*

Thịnh Vương phủ nằm ở đoạn đường lớn nhất kinh thành, đối diện phủ là dòng Thần Giang trong xanh, hai bên đường trồng nhiều cây cỏ thú, không khí thanh sạch dịu ngọt. Trước cổng đã có ma mã từ cùng hai hàng cung nữ đón người, hạ nhân Vương phủ nhanh nhẹn lấy ghế cho các tiểu thư phu nhân bước xuống lại hướng dẫn xa phu nơi để xe ngựa. Huỳnh Kiện công công nhận thiếp canh lại mời từng người đến bữa tiệc.

Gia Hỷ đứng sau Hần thị, hôm nay Hần thị mặc một bộ y phục trắng thêu hoa mai, áo ngoài bằng gấm mồng vàng tươi lộng lẫy, trên tóc chỉ điểm bạch ngọc cùng trăm cài, cổ đeo chuỗi trân châu, nhìn phú quý mà thanh lịch.

Phùng Gia Hảo trái ngược ngày thường, một thân áo xanh thiên thanh nhạt mà thêu bạch vân vờn trắng, cổ áo lại phối bằng lụa hồng, chân váy xếp nếp rủ xuống gót hài đỏ thắm mềm mại, tóc nàng ta buông dài, trên cài kim bộ điều khâm hồng ngọc, tay đeo vòng san hô, đuôi mắt vẽ một chấm chu sa duyên dáng.

Bối Lan lăm lăm:

- *Sáng sớm nó ti đã chọn y phục màu hồng sen cho tiểu thư, người lại không thích, bây giờ người nhìn xem, xung quanh đây ai cũng một thân hoa phục, người lại mặc xiêm y đơn giản thế này!*

Gia Hỷ ngắm đi ngắm lại áo mình, nàng thấy vẫn ổn, một bộ lăng la trắng tinh mềm mại dệt họa tiết hoa từ đẳng* rủ từ thắt lưng xuống. Chân đi hài tím. Đầu vẫn lẳng lơ kết* lụa xòa mấy lọn tóc mai, cài thêm đôi hồ điệp bộ điều* thanh thuần! Có điều đúng như Bối Lan nói, so với các tiểu thư ở đây, nàng quả sức tẻ nhạt.

Gia Hỷ chống chế:

- *Được rồi! Lần sau ta sẽ nghe hai em! Trang dung thật lộng lẫy được chưa!*

Bối Lan mỉm cười, đỡ tay nàng về phía trước. Huỳnh Kiện công công cười nói:

- *Trắc phi đang còn ở trong viện, phu nhân có thể sang bên đó tán gẫu!*

Hần thị gật đầu:

- *Phiền công công dẫn đường!*

Huỳnh Kiện công công đưa tay mời, Hần thị vờ như quay lại lo lắng nói:

- *Hỷ nhi, con đã đến đây rồi cũng nên ghé qua xem Từ ti nhi một chút!*

Gia Hỷ bàu mũi, đây là sự năng trước mặt Sở Trắc phi mà thể hiện hay sao. Nàng cùng Phùng Gia Hòa nào có thân thiết đến mức thăm hỏi, nhưng tránh xa Hần thị cũng tốt, đỡ phải xử lý rắc rối gièm pha lẫn nhau.

Gia Hỷ thi lễ:

- *Mẫu thân cứ đi thoải mái, nữ nhi tự tìm Tír muội!*

Huỳnh Kiện công công vẫy tay một cung nữ đến:

- *Đưa Thục Trinh Huyền chúa đến khách phòng, cho người gọi Phùng Cơ thiếp sang bên đó hầu chuyện cùng Huyền chúa!*

Cung nữ hành lễ vén váy mời nàng, Gia Hỷ vòng vèo qua hoa viên thì dừng lại ở lương đình:

- *Không đi nữa! Ta muốn ngồi ở đây, cô nương cũng không cần mời Tír muội ta ra làm gì!*

Cung nữ kia nhanh chóng lau dọn bàn đá, dâng trà bánh điểm tâm lên rồi lui xuống.

Bối Lan rót trà, hương thơm lan tỏa đậm, Gia Hỷ không thích uống trà, cũng không biết nhiều về trà, đối với nàng loại nào cũng có vị đáng đáng chất chất như nhau.

Nàng bữu môi:

- *Hình như trà càng ngon càng nhiều vị chất, ta thật không quen!*

Vĩnh Đan che miệng cười:

- *Bình thường ở phủ người uống trà toàn thêm mật ong hoặc sữa, không quen là đúng rồi!*

Sau tán cây hợp hoan* tiếng Thịnh Vương trầm ấm:

- *Nàng thật sự khó chiều, trà tiến cống vẫn không vừa miệng!*

Gia Hỷ hành lễ, nhìn xung quanh một chút, đây là Vương phủ, hôm nay lại có yến tiệc, lễ như có người trông thấy nàng cùng Thịnh Vương một chỗ với nhau thì thật phiền phức:

- *Vương gia!*

Thịnh Vương hơi cau mày, nàng vẫn không muốn gọi tên tự hân. Thịnh Vương thân nhiên ngồi xuống bàn đá, tự rót một ly trà nhỏ, nhấp môi:

- *Đừng là tặc thật!*

Đứng sau Thịnh Vương là Lữ Định Ân, tâm trạng hân không mấy tốt, một phần vì chuyện của Bạch Cẩm Chúc vừa xảy ra. Dường chung nữ nhân cùng Mạt Viện khiến văn nhân như hân có chút bất mãn, cho dù nữ nhân đó có là thiên kim ngọc điệp Quận chúa, Vương phi đi chăng nữa. Nhưng hiện tại cả Tam phòng Lữ gia đều trông cậy vào một mình hân, hân không thể chống đối Thịnh Vương.

Lữ Định Ân chấp tay, xưng hô xa lạ:

- *Thục Trinh Huyền chúa!*

Gia Hỷ hơi gật đầu, cũng không đáp lại, thái độ này khiến Lữ Định Ân cảm thấy mất mặt.

Vĩnh Đan đem hộp gỗ đặt lên bàn, Gia Hỷ hào hứng mở ra:

- *Vương gia xem, là ta làm cho người!*

Thịnh Vương thấy sống mũi cay một chút, không phải hân ỳ mị, mà là trân quý, sự quan tâm của nàng đối với hân hơn tất cả những tình cảm hời hợt khác:

- *Nàng tự tay làm ra nó?*

Gia Hỷ lấy một viên kẹo bọc tròn trong giấy đỏ, bóc ra:

- *Đây là viên ngậm mật ong thảo dược ta mất bao nhiêu thời gian mới làm được! Có cái này, chứng ho của Vương gia sẽ đỡ hơn!*

Thịnh Vương nắm lấy viên kẹo yêu thích không rời tay, nàng bảo hân ăn. Sao hân nỡ chứ, đây là công sức của nàng, nếu có thể, hân còn muốn đem nó đi giấu kín trong hòm băng làm quốc bảo thiên hạ.

Gia Hỷ đưa viên kẹo đến:

- *Vương gia đừng thi!*

Thịnh Vương tức nuôi đặt vào miệng, cảm giác dịu dàng nồng ấm trôi xuống, cổ họng thoáng chốc đỡ đau hơn rất nhiều.

Hân ra hiệu hạ nhân thu lại hộp gỗ, lại nhìn Lữ Định Ân:

- *Cũng sắp đến giờ khai tiệc rồi, người cho người mời Vương phi đến!*

Lữ Định Ân miễn cưỡng rời đi, Thịnh Vương cũng đứng dậy:

- *Ta ở đây lâu không tiện, tâm chân tình của nàng, ta không bao giờ quên, nàng muốn ta làm gì chỉ cần hạ lệnh gia nhân đến, ta sẽ hết lòng hết sức!*

Gia Hỷ thi lễ, nàng hơi cắn môi, trước kia Thánh Hầu cũng từng nói với nàng như vậy, hôm nay Thịnh Vương cũng đích thân đề nghị nàng. Trong mắt bọn họ, nàng là người yếu kém đến độ nhìn vào là biết cần sự giúp đỡ hay sao!

Thịnh Vương rút từ trong ngực áo một bọc nhỏ:

- *Giữ đi! Đây là ta đáp lễ nàng!*

Gia Hỷ mở ra, một chiếc vòng tơ vàng chạm rồng*, cực kì trân quý, kĩ nghệ vô cùng tinh xảo, thoáng nhìn cũng biết ắt hẳn là đồ tiến cống.

Nàng cười ngọt ngào:

- *Làm một hộp kẹo đôi lấy được vật quý thế này, ta cần phải tranh thủ mới được!*

Thịnh Vương bật cười, từ y huyên hoặc bay trong gió, mắt hút sau hàng cây.

Gia Hỷ thở dài, chậm rãi về hướng yến tiệc:

- *Đi thôi!*

Sở Trắc phi cùng Hân thị đi dọc theo hành lang dài. gương mặt Sở Trắc phi yêu kiều, nhưng lời nói lại vô cùng sắc bén:

- *Phu nhân chắc nghe qua dã hiếu ý ta rồi đúng không! Vốn thật chuyện này nữ nhân chúng ta không nên dính dáng đến, nhưng ta cũng là vì Vương gia còn người vì nhi tử! Coi như giúp đỡ lẫn nhau!*

Hân thị mỉm cười, đây là bọc vàng từ trên trời rơi xuống sao bà không nhận được:

- *Trắc phi nói quá, chuyện này là chuyện tốt, phụ thân thần phụ cũng nên làm!*

Sở Trắc phi nụ cười càng thêm sâu, gương mặt vô cùng tươi tắn ngắm Phùng Gia Hảo:

- *Ta nhìn tiểu thư trông cũng rất thích, nếu tiểu thư không chê, thì cứ thường xuyên lui đến Vương phủ làm khách, ta mới về kinh thành không quen biết ai!*

Hân thị thấp phần hải lòng, Phùng Gia Hảo cùng Sở Trắc phi hơn kém nhau ba, bốn tuổi. Miễn cưỡng cũng có thể là tí muội, dựa vào Sở Trắc phi còn sợ không gặp được Vương Công quý tộc.

Sở Trắc phi tiếp tục đưa ra mời như:

- *Chỉ cần Hân Ngự sử dâng tấu lên Hoàng thượng giúp Vương gia, thì dịch trưởng nữ Đông gia hiện tại, chất nữ Đông Thượng thư, nữ nhi Đông tiểu Bá gia - người thừa kế tước vị Đông gia - sẽ cùng Phùng Đại thiếu gia nên*

duyên!

Hàn thị ánh mắt lóe sáng, có một nhà vợ thế lực như thế, con đường quan lộ của Phùng Cẩm không muốn hanh thông cũng chẳng được.

Hàn thị xoa xoa hai tay vào nhau, cười không thấy đáy mắt, nhưng vẫn giả một giọng điệu bất đắc dĩ:

- *Mình hồ nan địch quần hồ, chỉ sợ một tẩu chương của phụ thân không dấu lại nổi mấy chông tẩu sở hiện tại! Chuyện đoạn tụ này không phải là nhỏ!*

Sở Trắc phi thông dong, miệng không khép nụ cười.

- *Vương gia chỉ cần Hàn Ngự sử có lòng, không thành cũng chẳng sao. Chỉ là nếu thành, Phùng Đại thiếu gia coi như có tên trên bảng vàng năm nay vậy!*

Hàn thị lúc này mới thỏa mãn:

- *Trắc phi yên tâm, thân phụ sẽ hết sức khuyên bảo phụ thân giúp đỡ Vương gia!*

Sở Trắc phi gạt đầu xác nhận, diễm lệ phát vật áo:

- *Phụ nhân cứ thông thả, ta còn có việc phải đi trước!*

Bóng dáng Sở Trắc phi vừa khuất, Hàn thị đã cong môi thì thầm với Phùng Gia Hào:

- *Một thiếp thất cũng có thể lên mặt như vậy! Nếu không vì tiền đồ ca ca con, ta không đời nào hạ mình!*

Phùng Gia Hào lâu lâu:

- *Nếu chuyện này thành, mẫu thân phải cố cho con một cái tước phong Huyện chúa! Cứ để Phùng Gia Hy trèo lên đầu con mãi hay sao!*

Hàn thị nắm lấy tay Phùng Gia Hào trấn an, sửa lại y phục ra yến tiệc.

Gia Hy nhìn sắc thái phản khởi của mẫu tử Hàn thị cũng đoán được vừa rồi có lẽ Sở Trắc phi đã cho họ lợi ích gì đó rồi. Nhưng nếu chuyện không làm hại đến năng năng cũng không quản, trả thù Hàn thị thì cần một kích đâm trúng, nếu cứ dây dưa, Hàn thị sẽ dựa vào cái danh là Phu nhân Đại phòng mà trở người như lần này vậy.

Trên ghế chủ vị, Thịnh Vương ôn nhu đỡ Vương phi Bạch Cẩm Chúc đến, lại cẩn thận dặn dò ti nữ lưu ý thức ăn đồ uống của nàng ta, khiến một số người bên dưới xuýt xoa ganh tị Bạch Cẩm Chúc tốt số.

Sở Trắc phi ngồi bên cạnh Bạch Cẩm Chúc. Thịnh Vương mỉm cười khẽ nói với nàng mấy câu rồi quay đi, vốn là yến tiệc giao thiệp của nữ nhân, Thịnh Vương ở lâu không tiện.

Sở Trắc phi qua loa giới thiệu:

- *Đây là lần đầu tiên ta đến kinh thành, nhận gia vụ Vương phi, Vương phi không được khỏe, ta đành phải gắng sức giúp đỡ tí ấy! Lần này coi như là ra mắt các phu nhân.*

Sở Trắc phi năng lý, cả phòng đáp lễ. Vương phi khai tiệc, mọi người cũng ồn ào chúc mừng ăn uống. Gia Hy nhìn thân sắc Bạch Cẩm Chúc không được tốt, thân thể nàng ta gầy đi thấy rõ, tuy gương mặt trang điểm kỹ lưỡng nhưng vẫn không che nổi gò má hộp sấu, đôi tròng mắt không còn linh động. Gia Hy thầm nghĩ có lẽ Bạch Cẩm Chúc không khỏe là sự thật.

Tiệc sắp tàn thì Bạch Cẩm Chúc ra ngoài, một lúc sau, có cung nữ đến cạnh Gia Hy:

- *Thục Trinh Huyện chúa, Vương phi cho mời người!*

Gia Hy cau mày, cùng hai ti nữ rời đi, Bạch Cẩm Chúc đang đợi nàng trên một thủy kiều vắt ngang hồ sen. Gia Hy hơi bất an, chưa lần nào nàng đến hồ sen mà không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Vì vậy, Gia Hy đứng xa khỏi tầm với của Bạch Cẩm Chúc:

- *Vương phi gọi ta có việc gì?*

Bạch Cẩm Chúc mỉm cười:

- *Lâu ngày không gặp, là nhớ người!*

Gia Hy siết hai tay lại, Vĩnh Đan cùng Bồi Lan nhìn nhau, mỗi mảy máng trước không phải Bạch Cẩm Chúc còn đời sống chết với chủ tử hay sao, hôm nay đột ngột thay đổi thái độ.

Gia Hy cười gượng:

- *Vương phi cứ đùa!*

Bạch Cẩm Chúc ném một cánh hoa xuống nước:

- *Ta không đùa, người biết không, đêm động phòng của ta, Vương gia chỉ gọi tên người, một cái chạm tay với ta cũng không có!*

Gia Hy hơi sững người, nàng im lặng, vai Bạch Cẩm Chúc rung rung như đang khóc:

- *Người mãi mãi không biết được ta đang phải chịu đựng những gì đâu!*

Bạch Cẩm Chúc sờ sờ cổ tay, nơi đó có vết dây trói hằn lên rõ, nàng phải mặc áo tay rất dài để che đi. Thịnh Vương sao có thể tàn độc như vậy, để hai tên thuộc hạ vũ nhục nàng.

Nàng đã van xin, đã cầu khẩn, nhưng không trốn tránh được. Mười ngày trời qua, mười ngày như chìm trong địa ngục. Nàng từng nghĩ rằng bản thân sẽ không bao giờ làm theo kế hoạch của Thịnh Vương, lần đầu tiên bị thất thân, nàng cố dù mọi cách để không phải mang thai một cái tạp chủng.

Nhưng Thịnh Vương không để điều đó xảy ra, hẳn phát hiện nàng uống thuốc tránh thai từ một ti nữ thân tín. Ngay lập tức ti nữ ấy bị lột da trước mặt nàng, máu chảy thành dòng, nhuộm đỏ cả nền nhà. Không ai giúp đỡ nàng nữa, kể cả hạ nhân từ Bạch phủ.

Cả Vương phi đơn thuần nghĩ rằng nàng ghen tuông nên mới bị cấm túc, rằng Thịnh Vương vẫn yêu sủng nàng, rằng ti nữ bị lột da kia là cố tình rù quấy Vương gia bị Vương phi năng trừng phạt.

Mỗi ba đêm Thịnh Vương đều đến viện của nàng, luôn dặn dò phòng bếp nấu canh bổ thuốc dưỡng giúp mau chóng hoài thai. Nàng trong mắt người đời là Vương phi được sủng ái đến tận trời.

Nào ai biết, mỗi ba đêm, nàng phải chịu đựng hai tên nam nhân xa lạ giày vò. Ban đầu, bọn họ còn ngần ngại, nhưng rồi thái độ hơi hột chán ghét của Thịnh Vương khiến họ chỉ coi nàng như công cụ phát tiết, công cụ sinh nở, công cụ trong kế hoạch đoạt đích, không hơn không kém.

Gia Hy không rõ Bạch Cẩm Chúc đang nghĩ gì, chỉ thấy nàng ta khóc, Gia Hy tiến lại gần đặt tay lên vai an ủi:

- *Người đừng đau lòng, không phải Vương gia rất quan tâm người sao!*

Bạch Cẩm Chúc bất ngờ nắm lấy tay Gia Hy, ánh mắt đỏ ngầu đến đáng sợ:

- *Ta không sống được, người cũng đừng hòng yên ổn!*

Thịnh Vương đứng trước thư phòng, một màn này đúng lúc rơi vào mắt hắn:

- *Không ổn!*

Bạch Cẩm Chúc cố gắng ôm lấy Gia Hy cùng lời xuống hồ. Phía bên kia hồ, một đám mệnh phụ phu nhân trông thấy liền la hét tán loạn.

Thịnh Vương trong chớp mắt lao đến, một tay hất đẩy Gia Hy ngã ra mặt đất, tránh đi Bạch Cẩm Chúc. Tay còn lại cố giữ lấy thân người Bạch Cẩm Chúc đang rơi xuống hồ.

Thất lạng Bạch Cẩm Chúc tuột ra, nàng ta mỉm cười nhắm mắt.

Âm một tiếng, thân thể Bạch Cẩm Chúc chìm vào lòng hồ.

Thịnh Vương hơi sững người, rồi vội vàng lao xuống dòng nước, lúc này đám thị vệ trong phủ mà dẫn đầu là Mạt Viện mới đến kịp. Mạt Viện lấy hết sức bình sinh lặn sâu dưới đáy.

Hồi lâu, Mạt Viện đuợc Thịnh Vương lên bờ, trên tay Thịnh Vương, Bạch Cẩm Chúc bất động một thân nằm đó. Thái y vội sẵn, đặt lông gà lên mũi nàng ta:

- *Vương gia, Vương phi còn thờ, không sao!*

Thịnh Vương gật đầu, thân thể run lên từng đợt:

- *Cố gắng cứu chữa, Vương phi có mệnh hệ gì, bản Vương xử tử tất cả các người!*

Thịnh Vương nhìn sang Gia Hỷ:

- *Huyện chúa không sao chứ? Là Vương phi vô ý khiến Huyện chúa phải ra tay cứu nàng, nào ngờ vẫn không tránh được!*

Gia Hỷ lắc đầu, vô như bản thân đang chán kinh không trả lời được. Một câu nói của Thịnh Vương đã giải nguy cho nàng. Nhưng vì sao Bạch Cẩm Chúc lại tìm đến cái chết, còn muốn kéo nàng theo, không lẽ chỉ vì ghen tuông với Sở Trắc phi được quân sự Vương phủ.

Thịnh Vương đột ngột ôm lấy lồng ngực, tựa người vào Mặt Viện, con ho rữ rụi kéo đến, máu phun ra thành ngum.

Mặt Viện bất hoảng:

- *Chui nhân!*

Lúc này, thân thể Thịnh Vương đã vô lực ngã xuống, ngất đi.

Hạ nhân nhanh chóng đưa Thịnh Vương về viện, Sở Trắc phi vội vã vào cung bẩm báo tình hình và mời thêm Thái y.

Huỳnh Kien công công vừa phải trấn an khách nhân, vừa sắp xếp tiễn khách.

Gia Hỷ cũng ra về, nàng đứng đợi xa phu đánh xe đến, sự việc vừa rồi diễn biến quá nhanh. Nàng chỉ là người ngoài, có lo lắng cho an nguy của hân cũng vô ích, cho dù Thịnh Vương vừa bí mật cứu nàng, nàng cũng phải thuận theo ý hân, là Vương phi sơ xuất ngã xuống nước, không để lộ sự thật ra ngoài.

Tiếng mấy phu nhân tiểu thư cũng đang đợi xe bản luận ồn ào:

- *Vương gia thật ý trọng tình thâm!*

- *Vương phi cũng thật quá lớn mật, chỉ vì một cái tiệc dành cho Trắc phi mà gây náo loạn đến thế này!*

- *Ái u! Phu nhân không biết sao, mấy ngày trước Vương phi còn lột da một tì nữ vì nghi ngờ nàng ta có tâm cơ với Vương gia. Nghe nói Vương gia phải bỏ rất nhiều bạc ra để đền bù gia đình tì nữ đó!*

Một người khác xen vào:

- *Ta thấy chuyện Vương gia ma ham mê đoạn tự là có thật, Vương phi mới uất ức như vậy!*

- *Chỉ có người mới không thấy, Sở Trắc phi trên mặt vẫn còn một dấu ửng đỏ như bị cào kia, có che phấn cũng không hết được. Chắc chắn là Vương phi ghen tuông! Và lại có ai ham thích đoạn tự mà liều cả mạng sống ra cứu thể từ không!*

Gia Hỷ cau mày, Thịnh Vương nhiễm lạnh chưa dứt lại phải lặn sâu trong nước lạnh mùa xuân như vậy! Lần này, lạnh ít dữ nhiều!

Lên xe ngựa, Gia Hỷ than thở:

- *Hai em có biết phượng hoàng tái sinh từ lửa không?*

Vĩnh Đan gật đầu:

- *Nó thì biết!*

Gia Hỷ bi ai:

- *Chính là ta, tái sinh thì thôi đi, nhưng chắc chắn ta liên quan đến lửa, mỗi lần gặp nước là có chuyện!*

Bối Lan mỉm cười:

- *Tiểu thư cháy viện một lần, ngã xuống nước hai lần trong phủ, ngoài phủ cũng suýt bị rơi hai lần. Coi như cháy viện là phượng hoàng dục hỏa, còn lại đúng là kị thủy.*

Gia Hỷ thờ dãi:

- *Bỏ đi, từ nay về sau, có kẻ dao vào cổ ta cũng không bén mảng đến hồ sen nữa!*

(*) Hoa Tử đằng:

(*) Lăng Hư kẻ:

(*) Bộ diadem hồ điệp:

(*) Cây Hòp hoan:

(*) Vòng tơ vàng chạm rồng:

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Đông Sơn Phục Khởi (trung)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cầm Thành.

Vĩnh Nguyên Đế ngồi bên cửa sổ tắm cung nhắm mắt dưỡng thần, ánh nắng cuối tháng hai dịu nhẹ rơi long lanh đáy nước.

Quang Tử công công chậm rãi gấp lá thư lại:

- Hoàng thượng, nếu không có bất trắc gì, khoảng qua tháng tư, tháng năm, Túc Hoàng tử có thể gặp người rồi!

Vĩnh Nguyên Đế gõ tay lên bàn, tiếng nhẫn ngọc va vào gỗ quý vang lên âm thanh đều đặn trong trẻo.

Bên ngoài, một cung nữ quy củ hành lễ tiến vào, Quang Tử công công hơi cau mày, vội vã như vậy, chính là xảy ra chuyện.

Cung nữ thì thầm một lượt lại lui ra, Quang Tử công công gương mặt có chút kinh hoảng, lựa lời mà nói:

- Hoàng thượng, Trắc phi Thịnh Vương phi vừa vào cung mời Thái y. Nói là Thịnh Vương đột ngột bất tỉnh!

Vĩnh Nguyên Đế mở mắt, thần sắc tối đi, tròng mắt cũng nhắm lại:

- Đang yên đang lành sao lại bất tỉnh?

Quang Tử công công không biết làm thế nào mới đúng, hơi ề a:

- Hoàng thượng, người đừng lo lắng tổn hại sức khỏe, là Thịnh Vương phi trượt chân rơi xuống hồ sen nên Vương gia liều mình ứng cứu! Cuối cùng...

Vĩnh Nguyên Đế hừ nhẹ vào trong, tóc nắm tóc ba cung nữ vội vàng theo sau dõng thường phục.

- Chuẩn bị xa mã, cùng Trẫm ra ngoài!

Quang Tử công công lau mồ hôi trên trán, hóa làm cảm:

- Đi đâu thưa Hoàng thượng!

Cái liếc mắt của Vĩnh Nguyên Đế khiến Quang Tử công công càng vấp vấp:

- Nó tài biết rồi! Hoàng thượng tha tội! Người đâu, chuẩn bị xe đến Thịnh Vương phi!

Xa mã vì hành xuất phát từ cổng dành cho quan viên, Quang Tử công công cũng đổi thành quần gia nhà giàu, mà Mật Sát Thị vệ thì giả làm phu xe cùng hạ nhân chạy việc.

Lúc này Thịnh Vương còn chưa tỉnh, Thái y mấy vị ồn ào tranh luận đơn thuốc.

Vĩnh Nguyên Đế đột ngột xuất hiện:

- Thế nào rồi?

Sở Trắc phi thấy long nhan liền quý xuống, ai nấy cũng vội vàng làm theo, trong viện im ắng như tờ.

Hoàng thượng ngồi cạnh giường, cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của Thịnh Vương, trán nhấn lại vì lo lắng. Hoàng thượng sờ lên trán hần thấy hơi nóng, lên cổ thì mạch đập yếu ớt, liền tức giận:

- Đã mấy canh giờ, người vẫn chưa tỉnh?

Cả phòng dập đầu càng thêm sâu, dè dặt đồng thanh:

- Hoàng thượng bớt giận!

Vĩnh Nguyên Đế hằm hằm nhìn một lượt rồi phát tay:

- Đứng dậy cả đi, rồi cuộc là Lăng Mặc làm sao?

Lão Thái y trông già nhất, râu tóc đã bạc phơ mới tiến lên chấp tay nói:

- *Vương gia bị nhiễm lạnh vào phổi, đã rất nặng!*

Vĩnh Nguyên Đế nhìn lại gương mặt trắng bệch của Thịnh Vương trên giường, cả giận:

- *Nặng đến mức độ nào? Nói rõ Trẫm nghe?*

- *Hoàng thượng, nôm na chính là nhiễm trùng phổi!*

Vĩnh Nguyên Đế đắp chăn trên người Thịnh Vương lại, nhiệt độ cơ thể hắn đã tăng cao, nhưng lòng bàn tay vẫn lạnh toát:

- *Có điều trị được?*

- *Hoàng thượng, tằm tang* và xạ hương thảo* đều có tác dụng tốt, hiện tại chúng thần kê đơn theo đường này!*

Vĩnh Nguyên Đế gật đầu, cũng không làm khó nữa:

- *Gấp rút chữa trị, đừng để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Quang Túc công công, hôm nay Trẫm ở lại đây, đến khi Thịnh Vương tỉnh dậy!*

Quang Túc công công ngáp ngừng nhắc nhở:

- *Hoàng thượng, chiều nay Chu Tế tướng cùng một số đại thần tiến cung nghị sự! Ngày mai lại có thiết triều!*

Vĩnh Nguyên Đế hơi dừng lại, giấy lát mới hạ lệnh:

- *Truyền khẩu dụ của Trẫm, đám người Chu Tế Tướng không cần vào cung nữa, cứ đến đây đi! Hủy nhật triều!*

Sở Tắc phi sắp xếp phòng nghỉ cho Hoàng thượng lưu lại, bên kia Bạch Cẩm Chúc tình hay không tình hiện tại chẳng còn quan trọng nữa. Thịnh Vương mới là cốt yếu, Hoàng thượng có thể vì Thịnh Vương mà hủy thiết triều, người duy nhất trên đời khiến Hoàng thượng quan tâm như vậy cũng chỉ có mình hắn.

Vĩnh Nguyên Đế vào trong thư phòng, bài trí vô cùng hoa lệ. Cả Vương phủ hoàn toàn là gỗ quý, nếu không phải từ đàn cũng là hoàng hương. Mùi thơm từ gỗ phát ra nhàn nhạt khiến thần trí dễ chịu.

Cung nữ dâng trà hầu hạ rồi lui ra, lúc này Huỳnh Kiện công công mới cẩn trọng đứng ngoài bình phong:

- *Nô tãi kiến Hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!*

Vĩnh Nguyên Đế phát tay:

- *Đứng lên đi! Nghe Trẫm hỏi.*

Huỳnh Kiện công công bình thần, quy củ cúi người:

- *Tạ ơn Hoàng thượng, nô tãi nhất nhất thành thật trả lời.*

Vĩnh Nguyên Đế nhấp một ngụm trà nóng, nét lo lắng trên mặt không hề giảm xuống:

- *Chủ nhân người bệnh đã bao lâu? Tại sao không chữa trị?*

- *Bẩm Hoàng thượng, Vương gia mắc chứng ho đã gần ba tháng, từ khi vừa xuống thuyền ở Mi Châu liền bị nóng sốt cho đến tận bây giờ! Trên thuyền chỉ có một Ngự y nên cũng qua loa dùng thuốc, đỡ được mười ngày lại tái phát!*

Hoàng thượng sa sầm nét mặt:

- *Là nô tãi sao không cố công hầu hạ chủ tử? Để bệnh tình ra nóng nổi này?*

Huỳnh Kiện công công vội vàng quỳ xuống:

- *Hoàng thượng tha tội! Nô tãi đã nhiều lần khuyên can nhưng Vương gia phản vì buồn rầu chuyện xảy ra ở Mi Châu, phản vì không muốn Hoàng thượng cùng Quý phi nương nương lo lắng nên không cho mời Thái y!*

Vĩnh Nguyên Đế thờ dài, đưa trề này, thật khiến người khác phải đau lòng:

- *Chuyện sáng nay là thế nào?*

- *Bẩm Hoàng thượng, vốn là một tai nạn, Vương phi dạo ở hồ sen không may rơi xuống, Vương gia liệu mình ứng cứu nên mới khiến bệnh tình trở nên nguy kịch!*

- *Vương phi đã tỉnh?*

Huỳnh Kiện công công tuy không rõ tình hình nhưng vẫn nói cứng:

- *Hiện tại đã hồi tỉnh thưa Hoàng thượng!*

Vĩnh Nguyên Đế gật đầu, cho người lui, chiều nay các đại thần muốn hạ tước bậc của Thịnh Vương, nhưng xem ra chuyện này không cần phải làm nữa rồi. Thịnh Vương vì chuyện Mi Châu mà buồn rầu đến thấp tử nhất sinh thế này, hiện tại nếu hạ đi tước bậc có phải một kích trúng tim không.

Vốn dĩ Hoàng thượng rất rõ con người hắn, từ khi mười lăm tuổi đã được cung nữ dạy chuyện nam nữ. Dù ở Hoàng cung hay ra ngoài Vương phủ, thông phòng đều mấy lượt, mới năm trước còn bị Ngự sử tố vì chuyện làm loạn Phật môn cùng thứ nữ Phùng Thượng thư thì làm sao bây giờ lại trở thành một kẻ luyến nam hài.

Hoàng thượng thờ dài, nếu có người tố Thịnh Vương dâm mê sắc dục thông gian nữ tử thì có thể tin được, chứ loại bức hiếp hái đồng thật quá sức hoang đường.

Chu Tế Tướng dẫn đầu quan viên đi vào, đây đều là những người có sức ảnh hưởng cực lớn đương triều.

Tương Nguyên Soái, huynh trưởng Tương Hoàng Quý phi cùng Hoa Quý Tần, người nắm năm phần binh mã Đại Quốc, thừa kế tước Quốc công từ Tương gia.

Hoắc Đại Tướng quân, thống lĩnh Cẩm vệ Cẩm Thành và binh lính Thần Đô.

Thượng thư Hình Bộ cũng là Phủ Doãn Thần Đô, Thái hoa kì khảo năm Vĩnh Nguyên thứ mười ba Đinh Huân.

Cuối cùng là Trường quan Đô Sát viện Đỗ Ngự sử.

Hoàng thượng nhìn mấy người văn nhân chép miệng tranh luận hăng hái, từ chuyện công vụ thuế khóa, đến dịch bệnh phía nam, chuyện thăng phẩm cho quan lại lâu năm rồi chuyện thuế năm nay giảm đi hai phần.

Hoàng thượng cắt ngang:

- *Tương Nguyên soái cùng Hoắc Tướng quân sao không tham gia? Không có gì để nói?*

Tương Nguyên soái chấp tay:

- *Vì thần chỉ quen cầm thương, những chuyện này vốn không rõ!*

Hoàng thượng gật đầu, gõ gõ nhẫn ngọc lên bàn:

- *Bàn qua tình lại cũng chỉ bấy nhiêu, tấu chương Trẫm cũng đã phê duyệt. Chuyện thăng phẩm chuẩn y sau khoa thi năm nay thì làm, Lễ bộ cùng Lại bộ sẽ nhanh chóng nhận được chiếu chỉ. Về chuyện dịch bệnh ở phía nam, dịch cũng chỉ mới bắt đầu nhen nhóm, các khanh tiến cử ra một Khâm sai Đại thần về vùng dịch mà xử lý!*

Các quan văn nhìn nhau, ai dặt dẹo liếc cả tính mạng mà xung phong đến vùng dịch làm Khâm sai Đại thần chứ, chỉ có hai vị võ tướng là thông thả dùng trà. Thường ngày thời bình quan văn rất xem thường võ quan, nên bọn họ cũng không có ý giúp đỡ.

Vĩnh Nguyên Đế nhàn nhạt biểu cảm:

- *Tạm thời quyết định như vậy, còn gì nữa không?*

Lúc này Hoắc Đại Tướng quân mới can trọng:

- *Hoàng thượng, còn chuyện Thịnh Vương?*

Mấy đại thần nhìn nhau, rõ ràng Hoắc Đại Tướng quân không hiểu lòng người mà. Hoàng thượng miễn triều, lại ở chính Thịnh Vương phủ nghị sự, tất cả những điều đó đã cho thấy thái độ rõ ràng. Hoàng thượng sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà hạ bệ Thịnh Vương.

Vĩnh Nguyên Đế hơi nhướn mày:

- *Cũng chưa có bằng chứng rõ ràng, Thịnh Vương đang thấp tử nhất sinh, có cần thiết phải làm như vậy?*

Hoắc Đại Tướng quân không nói gì nữa, Trương Nguyên Soái âm trầm:

- *Thứ cho vì thần nhiều lời, chuyện Thịnh Vương tự ý chiêu mộ ba vạn tinh binh là có thật, cũng chính do Mật Sát Thị vệ phát hiện ra, đây là đại tội, nói nặng hơn chính là mưu phản. Hoàng thượng sao có thể làm ngo?*

Vĩnh Nguyên Đế hừ nhẹ:

- *Ba vạn binh cũng chỉ là ước lượng, chưa kể đều không có vũ khí lương thảo, những kẻ đó cũng chỉ ở thôn trang điền viên chăn nuôi trồng trọt!*

Trương Nguyên Soái cau mày:

- *Hoàng thượng, đường hỏ dĩ họa! Nếu đã không hạ tước cũng nên thật sự lấy lại Giang Châu!*

Vĩnh Nguyên Đế đập tay lên bàn:

- *Khanh nên nhớ, Ngũ Hoàng tử cũng có kho lương ở kinh thành dưới danh tiệm gạo, Trẫm nên tước vị ai trước?*

Ngũ Hoàng tử chính là Thành Hầu, cháu ruột của Trương Nguyên Soái, Hoàng thượng đưa chuyện này ra là khiến Trương Nguyên Soái há miệng mắc quai:

- *Vì thần không dám!*

Quang Từ công công phía cửa ngách đi vào:

- *Hoàng thượng, Vương gia đã tỉnh!*

Mấy đại thần nhìn nhau rồi nhanh chóng cáo từ hành lễ lục đục ra về. Hoàng thượng đã cương quyết như vậy, khuyên can nữa cũng vô ích.

Huỳnh Kien công công đem thuốc vào, bởi vì Thịnh Vương hạ lệnh ngoài Sở Trắc phi cũng không để nữ nhân nào vào phòng nên hầu hết mọi chuyện đều do Huỳnh Kien công công sắp xếp.

Huỳnh Kien công công thì thầm thuật lại một loạt sự việc vừa xảy ra tại thư phòng. Mối Thịnh Vương nở ra nụ cười kiêu bạc:

- *Coi như khổ nhục kế bản Vương ba tháng qua là không uổng phí!*

Tiếng rèm ngọc vang lên thanh thúy, Thịnh Vương vờ ho mấy lượt, lớn giọng dặn dò:

- *Vương phi thân mình yếu nhược, nếu có thể nên mời nhạc mẫu sang, có như vậy, nàng mới mau khỏe lại!*

Vĩnh Nguyên Đế bước vào, Thịnh Vương như vô cùng bất ngờ:

- *Phụ hoàng, sao người lại ở đây, là nhi thần khiến người lo lắng!*

Vĩnh Nguyên Đế tiến đến bên giường, sờ trán sờ tay Thịnh Vương đều thấy ổn mới gật đầu:

- *Còn trẻ dễ dàng vượt qua được! Nhưng chắc chắn để lại di chứng, vẫn nên quý trọng thân mình!*

Thật ra là mấy chương gần đây chương nào cũng 3000 chữ, nhưng mà hôm nay ta đuối quá, chương này chỉ có 2000 chữ thôi. Wattpad của ta bị sao í, đăng đi đăng lại mới được!

Chú thích:

(*) Tầm tang: cây dầu tầm

□

(*) Xạ hương thảo:

□

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đông Sơn Phục Khởi (hạ)

Đại triều mừng một tháng ba, Phó đô Ngự sử Hàn Ngự sử dâng tấu chương vạch tội chuyện Mi Châu. Ngự đạo là, Hàn Ngự sử không trách cứ Thịnh Vương, mà khiến trách chính các quan Ngự sử từng nằng nỏ viết sớ đề nghị tước vị Thịnh Vương.

Trong tấu chương, Hàn Ngự sử chỉ quan viên trong triều là một đám người phùng cao đập thấp. Khi Thịnh Vương hưng thịnh thì thêu hoa trên gấm, khi suy bại liền té nước theo mưa.

Tấu chương của Hàn Ngự sử dâng lên đúng lúc, Hoàng thượng cho đọc trước triều, lại ban thưởng vô số phẩm vật. Thái độ quan viên đối với Thịnh Vương cũng thay đổi, chuyện đoạn tụ không ai dám nhắc đến nữa.

Đầu tháng ba, Thịnh Vương được triệu vào cung, lấy danh nghĩa điều dưỡng sức khỏe nhưng thực chất cùng Hoàng thượng phê chương duyệt tấu. Uy thế Thịnh Vương ở kinh thành dần lên cao trở lại.

Triệu Từ Đoàn đổi ngựa ở dịch trạm, còn đúng hơn năm trăm dặm này thời sẽ đến được Liên Thành. Hần vỗ vổ vai ngựa ô:

- *Giờ thì mày nghỉ ngơi được rồi, vào ăn cỏ tắm tắm đi!*

Dịch trạm tiêu điều, ngoài mấy phu chăn ngựa cùng gã gác cổng đang ngủ say thì không có ai, ngựa trong chuồng chẳng buồn hí khi có người lạ vào.

Một phu chăn ngựa mở cửa chuồng:

- *Đại nhân chọn một con đi ạ!*

Triệu Từ Đoàn nghe mùi ngai cứu bị đốt trong không khí khê cau mày:

- *Có chuyện gì vậy?*

- *Đại nhân ở xa lại không biết, xung quanh đây đã bắt đầu phát dịch rồi, nhiều người đưa cả gia đình về phía Bắc!*

Triệu Từ Đoàn uống hớp nước, lại lên ngựa không nghỉ tiếp tục.

Cổng Liên Thành đóng chặt, binh lính trên tháp canh hô to:

- *Lệnh của Hầu gia, không mở cổng thành!*

Triệu Từ Đoạn thở nhọc, hét lớn:

- *Ta là Thiếu giám từ Thần Đô về theo lệnh Hầu gia!*

Tên lính lệ đưa tay qua ô gạch nhận giấy thông hành rồi vội vã mở cổng, một toán kẻ ăn mày từ mấy bụi cây, cánh rừng xung quanh bắt ngờ ủa ra chen chúc đòi vào, lính canh không đuổi được, đồng loạt rút gậy đập, đến khi một kẻ rút kiếm, bọn ăn mày mới sợ hãi la khóc chạy loạn ra ngoài.

Cổng thành lần nữa khép chặt!

Triệu Từ Đoạn phải bụi đường trên áo, đưa ngựa cho hạ nhân Thành Hầu phủ, một mạch đến thư phòng. Lúc này Thành Hầu đang cùng Thế tử Viêm Quốc bàn luận. Triệu Từ Đoạn lui xuống bình phong, một hồi cạn sạch ấm trà.

Thành Hầu bạch y tiến vào, áo choàng chấm đất không lấm một hạt bụi, mắt phượng sâu thăm thẳm nhu hòa nhìn hần:

- *Không cần phải vội vã như vậy! Nghỉ ngơi trước đã!*

Triệu Từ Đoạn thở dốc:

- *Hầu gia, Mi Châu thật sự bị đại dịch?*

Thành Hầu gật đầu xác nhận, vốn dịch bệnh chỉ mới bắt đầu nhen nhóm ở các tỉnh lân cận, Mi Châu một vài nơi đã xuất hiện nhưng Liên Thành nội bất xuất ngoại bất nhập tạm thời vẫn an toàn.

Thành Hầu tự tay pha trà vào ấm

- *Người uống thêm đi!*

Triệu Từ Đoạn nhận chén:

- *Tạ Hầu gia! Kinh thành xảy ra chuyện rồi!*

Thành Hầu thông thả ngồi xuống, chuyện xảy ra năm phần là vì Thịnh Vương đi:

- *Kho lương bị lộ?*

Triệu Từ Đoạn gật đầu:

- *Một Sát Thệ vệ phát hiện ba ngàn binh mã của Thịnh Vương ở đất phong, Hoàng thượng cùng đại thần đã chuẩn bị tước vị hần, thì không rõ vì sao hần ngã bệnh, thập tử nhất sinh. Hoàng thượng dừng chuyện điều tra lại. Còn về kho lương, có lẽ không phải do Thịnh Vương mà là Thái tử!*

Thành Hầu hơi chau mày, người hần đánh giá thấp nhất trong chín huynh đệ chính là vị Đại Hoàng huynh này:

- *Hần ở Đông cung rảnh rỗi lắm hay sao lại gây thù chuốc oán với chúng ta?*

Triệu Từ Đoạn hừ nhẹ:

- *Thái tử chuyên trưng thu thuế muối thuế gạo, đợt này thiếu mất hai phần, hần quy kết có kẻ buôn lậu nên mới đốc thúc kiểm tra. Kết quả thì người biết rồi đấy, có tiệm gạo nào chứa quân lương nhiều như chúng ta không?*

Thành Hầu cười nhàn nhạt:

- *Phụ hoàng sẽ không ra tay đâu! Ít nhất phụ hoàng biết Thịnh Vương có ba vạn binh thì sẽ để kho lương lại để bản Hầu uy hiếp Thịnh Vương!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hần đã sống một đời, loại chuyện này đương nhiên có tính toán, một Hoàng tử làm kinh doanh thì có gì sai chứ. Phụ hoàng hần cũng biết được năng lực Thái tử đến đâu, nếu chỉ còn Thịnh Vương và Thái tử rõ ràng kết cục thắng thua đã định. Ý của phụ hoàng chính là để Thái tử ngơ ông đắc lợi trong cuộc chiến giữa hần và Thịnh Vương.

Có điều, phụ Hoàng sẽ đem ai làm vật hi sinh? Hần với Thịnh Vương đối đầu, phụ hoàng vẫn có thể tin bản thân nắm được cuộc chiến này trong lòng bàn tay? Mẫu phi chỉ có mình hần, Vạn Quý phi chỉ có mình Thịnh Vương, nếu thật sự xảy ra huynh đệ tương tàn, phụ hoàng sẽ làm thế nào.

Lần này Thịnh Vương coi như trở mình thành công, khổ nhục kể đến độ đó chỉ có người cực kì âm trầm mới làm được. Chuyện này không lạ, nếu Thịnh Vương không ngoan độc như vậy, đời trước Hoàn Nhan Viên Hạo hần đây đã không làm vào thế vạn kiếp bất phục.

Triệu Từ Đoạn ngồi người trên ghế:

- *Vẫn chưa chúc mừng đại hôn Hầu gia! À mà, Thục Trình Huyền chúa gửi lời hỏi thăm người, nàng sợ Mi Châu phát sinh dịch bệnh!*

Thành Hầu ánh mắt âm áp lại, nàng xa xôi như vậy vẫn nghe ngóng tin tức về hần sao, chuyện này càng khiến hần thêm có động lực hồi kinh. Thành Hầu đứng dậy, tà áo trắng thoáng bay trên nền trời mờ đục:

- *Cũng đã về đấy, đừng vội quay lại kinh thành, giúp bản Hầu ít chuyện. Đến lúc hành động rồi!*

Triệu Từ Đoạn mỉm cười:

- *Hầu gia quyết định hồi kinh!*

Hoàn Nhan Viên Hạo đưa tay lên miệng nuốt một tiếng:

- *Thiên cơ bất khả lộ, Thịnh Vương đã giải nguy được, bản Hầu không có ý định ở đây chờ chết! Mấy ngày nữa, lên đưa vài người nhiễm dịch bệnh vào Liên Thành, nhốt lại một chỗ, truyền tin rằng Mi Châu đang là ổ dịch, nạn dân những ai muốn lên kinh thành thì cấp lộ phí cho đi, cục diện càng nào loạn càng tốt!*

Triệu Từ Đoạn gật đầu, thần nhiên thoát áo ngoài:

- *Thuộc hạ rõ rồi!*

- *Người đi đường xa mệt nhọc, để phu nhân sắp xếp cho người nghỉ ngơi!*

Triệu Từ Đoạn lười biếng không đứng dậy, tựa tiểu phi tiểu:

- *Hầu gia không định hỏi thăm nàng?*

Thành Hầu nhàn nhạt:

- *Chỉ cần nàng sống tốt là bản Hầu yên tâm rồi! Đại nghiệp chưa thành, bản Hầu chỉ sợ mình làm liên lụy đến nàng!*

Triệu Từ Đoạn cười cười:

- *Hầu gia không vội nhưng Thịnh Vương đã rất vội rồi! Nước xa không cứu được lửa gần, nếu người thực sự tâm đầu ý hợp với nàng, đừng nên lãnh đạm nữa! Nàng cũng đã cấp kê, chỉ sợ vị trí Trắc phi ở Thịnh Vương phù Vạn Quý phi cũng đã dọn đường sẵn cho nàng rồi!*

Thành Hầu xoay người lại, môi mỉm kiêu hãnh cười:

- *Là người sợ mất nàng!*

Triệu Từ Đoạn hơi ngỡ ngàng, vội vàng đứng dậy:

- *Như vậy Hầu gia cũng nhìn ra! Đúng là thuộc hạ từng có tình ý với nàng, nhưng người cũng rõ, thân phận thuộc hạ, làm sao có thể! Huống hồ, đó cũng chỉ là cảm xúc nhất thời!*

Thành Hầu phát tay:

- *Người cũng là nam nhân! Bản Hầu không trách được chuyện này!*

Triệu Từ Đoạn thở dài:

- Trên đời có thứ gọi là duyên nợ! Như người cùng phu nhân, một là Hoàng tử kinh thành, một là tiểu thư Mi Châu, nếu sự đời không nghiệt ngã chưa chắc đã nên nghĩa phu thê!

Thành Hầu cười nhạt:

- Người cũng rõ bản Hầu không hề yêu nàng mà! Bản Hầu rước nàng về cũng chỉ vì đại nghiệp, đây không phải là tình duyên mà là nghiệt duyên! Đôi lúc bản Hầu cũng tự hỏi bản thân làm tổn thương nhiều người như vậy, có khác gì Thịnh Vương không! Nhưng bản Hầu không trả lời được! Không có con đường nào bằng phẳng, nhất là đường lên ngôi九五!

Triệu Từ Đoạn phủi bụi trên vạt áo:

- Phu nhân còn trẻ, không thể có đơn lẻ bóng hằng đêm mãi được! Người còn chưa viên phòng?

Thành Hầu lẳng lặng:

- Bản Hầu xem nàng như muối muối, có cố gắng cũng không thể, và lại người biết bản Hầu đã bao giờ gần gũi nữ sắc đâu!

Triệu Từ Đoạn hồ hững, nói dốt:

- Hầu gia không gần nữ nhi, nhưng thuộc hạ cầu người ban Linh Tê, người lại không đồng ý!

Thành Hầu sa sầm mặt:

- Một nhân thiên hạ không thiếu, Linh Tê là bản Hầu nợ nàng, không coi nàng như cung nữ bình thường khác được! Đợi đến năm hai mươi lăm tuổi, bản Hầu sẽ tìm nhà trong sạch gả nàng đi! Nếu khi đó đại nghiệp thành, người có một thân phận khác, thuyết phục được Linh Tê đồng ý, bản Hầu liền tác hợp!

Triệu Từ Đoạn nhếch môi:

- Mỗi lần nhắc đến Linh Tê người đều nghiêm trọng, thuộc hạ cũng không có hứng thú với nàng nữa đâu!

Thành Hầu lắc đầu mỉm cười, phất tà áo quay về viện, hẳn nghe tiếng bước chân vang lên vội vã, nhưng nhìn quanh không hề thấy bóng người, đây là thư phòng, thường ngày hạ nhân không được lui tới. Thành Hầu không nghĩ hoặc nữa, có lẽ bản thân đã nghe nhầm!

Trong góc khuất giao nhau giữa hai bức tường, Hiên Liên Từ Tâm đứng đó, hai tay nâng ôm ngực, tim vẫn đập thình thịch, cuộc nói chuyện vừa rồi nàng nghe rõ. Nước mắt không tự chủ cứ trào ra!

Hiên Liên Từ Tâm một mình đến thư phòng tìm Thành Hầu, vốn dĩ nơi này nếu không có lệnh sẽ không được vào, nàng cũng không dám tự ý đưa theo hạ nhân.

Nàng kiên nhẫn đứng bên ngoài đợi, Viêm Thế từ vừa đi, nàng liền tiến lên chuẩn bị gõ cửa, thì nghe được Triệu Thiếu giám cùng Thành Hầu trò chuyện.

Nàng biết Hầu gia có tâm đoạt đích, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ rằng phu quân nàng hằng tin tưởng đã có người trong lòng, coi nàng như một mối nghiệt duyên. Thành Hầu sợ liên lụy Thục Trinh Huyện chúa nên không mở lòng, nhưng lại cười nàng dễ hoàn thành mục đích.

Hiên Liên Từ Tâm muốn ngã quỵ, nàng ôm mặt khóc, bờ vai mảnh mai run run.

- Phu nhân! Người làm gì ở đây?

Hiên Liên Từ Tâm vội vã lau nước mắt nhìn lên, là Triệu Từ Đoạn, gương mặt bán nam bán nữ với đôi mắt viền đỏ tui cương y phục đen tuyền thêu hoa sen khiến hẳn càng thêm yêu mị, nàng vén váy đứng dậy, cầu khẩn:

- Thiếu giám, ta xin người, đừng nói với Hầu gia!

Triệu Từ Đoạn bắt gặp đau lòng:

- Phu nhân nghe thấy tất cả?

Hiên Liên Từ Tâm không đáp, nhưng nước mắt như châu sa rơi từng giọt, Triệu Từ Đoạn thở dài:

- Phu nhân yên tâm, chuyện này ta giữ bí mật!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Thù Mới Nợ Cũ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Triệu Từ Đoạn đỡ Hiên Liên Từ Tâm về viện, hẳn vừa đưa tay ra, đã thấy nàng ta đột ngột đứng dậy.

- Thiếu giám, nam nữ khác biệt!

Triệu Từ Đoạn lắc đầu:

- Phu nhân, ta là hoạn quan! Người phải nhớ kỹ điều này! Nếu người để lộ, không chỉ một mình ta mất mạng, mà ngay cả Hầu phủ, cả Hiên gia đều không một ai có thể sống sót.

Hiên Liên Từ Tâm mỉm cười, nàng là khuê nữ chưa từng bước chân khỏi cổng, khoáng trời của nàng rất nhỏ, chỉ có một hoa viên đi từ viện nàng đến chỗ mẫu thân, sau khi gả đi, khoáng thời nàng thêm màu xanh của Hầu phủ, tà áo trắng của phu quân, những chuyện nàng nghe được, những gì Triệu Từ Đoạn nói, quả thật với nàng quá sức chịu đựng!

Hiên Liên Từ Tâm e dè:

- Ta biết rồi!

Triệu Từ Đoạn mỉm cười:

- Vậy để ta đưa phu nhân quay về!

Trung tuần tháng ba, Mi Châu đột ngột bị lũ quét, đề điều vỡ nhiều đoạn, nước dâng lên cuốn trôi đi làng mạc, cuốn trôi nhà cửa, hoa màu, lương thực, cuốn trôi cả những người xấu số.

Nửa đêm Tiếng đập cửa Hầu phủ vang lên mạnh mẽ. Thành Hầu nằm trên phản gỗ cạnh cửa sổ, Hiên Liên Từ Tâm vẫn say ngủ trên giường. Mưa to gió giật, sấm chớp đùng đùng.

Bên ngoài viện Linh Tê hỏi há:

- Hầu gia, Tứ Hoàng tử đến!

Tứ Hoàng tử tên gọi Hoàn Nhan Viên Tường, đã năm năm đóng quân ở biên ngoại, đang trên đường hồi kinh chuẩn bị nhận tước phong thi gấp lũ quét, thuận tiện ở lại Mi Châu tránh nạn, hẳn liền đến Liền Thành thăm Thành Hầu.

Tứ Hoàng tử mặc giáp trụ Tướng quân, y phục có hơi ướt, tóc vẫn còn vương nước mưa, hẳn hơi tay lên ấm trà nóng, hơi thở có chút giá lạnh.

Thành Hầu khoác vội áo đến phòng khách, hẳn cùng Tứ Hoàng tử vốn không thân thiết lại có ân thù. Đối diện nhau có chút khó xử.

- Hoàng huynh!

Tứ Hoàng tử quay lại, hẳn hơi ngỡ ngàng. Thành Hầu quá đối khác, vóc dáng cao ngao, khí chất lãnh bạc, mắt phượng u linh hút mọi luồng ánh sáng, giữa đêm mưa, sự xuất hiện của Thành Hầu như một tia sét, gây cảm giác kinh sợ, hạ nhân trong phòng đều cúi mặt.

Tứ Hoàng tử gạt đầu:

- *Đã lâu không gặp!*

Thành Hầu cười chiều lệ:

- *Đệ đã cho người chuẩn bị rượu nóng! Đêm nay xem ra không say không được!*

Tứ Hoàng từ hào sáng:

- *Tốt! Nếu đã như vậy ta không nhường đệ!*

Phía sau Tứ Hoàng từ, một nữ nhân quy củ tiến đến. Nàng ta mặc xiêm y hồng nhạt, tóc dài chấm gót chỉ búi hờ, nét mặt thanh tao thoát tục, trên người lại không đeo bất cứ đồ trang sức gì:

- *Ra mắt Hầu gia!*

Tứ Hoàng từ dịu dàng nhìn nàng ta, qua loa giới thiệu:

- *Đây là Tiên Vu Hạnh Đào!*

Thành Hầu nhân nhật nhận lễ, lại nhìn Linh Tê:

- *Chuẩn bị nơi nghỉ ngơi cho Tiên Vu cô nương!*

Hạ nhân trong phòng sắp xếp bàn tiệc rồi lui xuống. Trên bàn ngoài một vỏ rượu ngon hăm nóng thì có thêm mấy cân thịt bò khô, một ít lạp xưởng cùng đĩa bi heo nướng lạnh.

Chỉ còn hai người, Tứ Hoàng từ mới cời giáp phục, dưới lớp áo vài lộ ra thân hình rắn rỏi của người luyện võ, làn da màu đồng óng ánh lên giữa hàng trăm ngọn nến.

Thành Hầu mỉm cười, rót rượu:

- *Hoàng huynh uống đi!*

Tứ Hoàng từ nhìn chén rượu đục, mũi hơi nhếch lên, cuối cùng cũng nâng ly:

- *Cạn!*

Thành Hầu không uống, hờ hững:

- *Huynh không sợ đệ hạ độc!*

Tứ Hoàng từ nhìn lại chén rượu lần nữa:

- *Nếu sợ đệ ra tay, ta đã không đến đây! Vốn dĩ ta cũng không nghĩ nhiều vậy!*

- *Huynh đi một mình?*

Tứ Hoàng từ gật đầu:

- *Còn một gia tướng, hiện tại đang ở phủ tri huyện bên ngoài có chút việc riêng!*

Thành Hầu ân ý:

- *Nếu như vậy, ta chỉ cần giết huynh rồi thông báo ra ngoài huynh bị lũ quet cuốn đi, sẽ không ai hay biết!*

Tứ Hoàng từ nhân nhật cười:

- *Chính xác là vậy! Ta đã đến đây trong đêm coi như bản thân lấy mạng ra đánh cược một ván!*

Thành Hầu cạn sạch ly:

- *Huynh không hận ta?*

- *Hận đệ? Ta không hận đệ! Với đệ ta còn cảm thấy áy náy!*

Thành Hầu thờ dãi:

- *Nói vậy là huynh hận mẫu phi ta!*

Tứ Hoàng từ uống liên tục:

- *Ta từng rất hận Hoa Quý Tần, đến mức khi biết phụ hoàng không xử tử nương nương, ta liền không phục, nhất quyết ra biên quan để tránh gặp người!*

Thành Hầu trầm mặc:

- *Mẫu phi ta đúng thật không nên hành sự như vậy! Ta thay mặt người xin lỗi huynh!*

Tứ Hoàng từ cười:

- *Hiện tại những chuyện đó với ta không quan trọng nữa, Ngọc phi là người nuôi ta lớn, công sinh không bằng công dưỡng, nhưng Ngọc phi lại là người bày kế đoạt ta từ tay sinh mẫu, lại cũng là người mười mấy năm sau lấy mạng sinh mẫu ta! Hoa Quý Tần ra tay với Ngọc phi, ta cũng không rõ là người giúp ta trả thù mẹ ruột hay giết chết người thân thiết với ta nhất!*

Cả hai im lặng nghe tiếng mưa rơi trên mái ngói, mơ hồ u uẩn, hồi lâu Tứ Hoàng từ mới tiếp tục:

- *Nâng ly đi! Dù gì bây giờ ta cũng biết nương nương là trính kế của Vạn Quý phi mới hạ sát Ngọc phi. Và lại Ngọc phi cũng đã khiến Lục Hoàng đệ mất mạng! Nói về hận thù, đệ có lẽ cũng rất hận ta đi!*

Thành Hầu lắc đầu, cạn sạch ly rượu:

- *Đều là chuyện do trường bối làm, ta không đổ lên huynh!*

Tứ Hoàng từ nghiêng người ra sau:

- *Nhưng thâm thù với Vạn Quý phi đệ đổ lỗi lên Thịnh Vương!*

Thành Hầu hơi khựng lại, Thịnh Vương, hẳn hện Thịnh Vương đầu chỉ vì một kiếp này, mà là ân oán cứu thù từ đời trước tích lại:

- *Đó là chuyện khác! Lâu rồi chúng ta không ngồi cùng nhau, đừng nói những chuyện không vui nữa! Lần này về kinh huynh có lẽ được phong Vương tước đi!*

Tứ Hoàng từ cười hiền:

- *Thân Vương hạng hai mới đáng! Xuất thân nhà mẹ ta vốn không hiển hách như Thịnh Vương, khó mà là Nhất đẳng Vương tước!*

Thành Hầu nghi hoặc:

- *Ngoại tổ phụ huynh vẫn là Tể tướng đương triều! Một cái tấu chương công trạng cho huynh là đủ!*

Tứ Hoàng từ chán chường:

- *Chu gia là khai quốc công thần, nhưng mẫu phi ta khi sinh ta chỉ là Quý nhân, Ngọc phi xuất thân từ thương hộ. Chu gia chỉ trung tâm với duy nhất phụ hoàng. Ngoại tổ phụ ta thà đi theo Thái tử còn hơn giúp đỡ ta!*

Thành Hầu lắc lắc bầu rượu cạn:

- Hôm nay huynh đến đây nếu ta đoán không nhầm chính là muốn cùng ta kết liên minh!

Tứ Hoàng từ cau mày, Thành Hầu dễ dàng nói ra như vậy ắt hẳn đã có sự chuẩn bị. Hân hơi bối rối:

- Đùng là thế! Nhưng...

- Ta chỉ là một Hầu gia, lại không ở kinh thành, không có khả năng giúp huynh hạ được Vạn Quý phi! Mối thù của huynh ta sợ không trả nổi!

Tứ Hoàng từ cười nhạt:

- Hoàng đế! Ta và đệ có chung một kẻ thù, hai vẫn hơn một, đệ có tâm đoạt đích, người khác có thể nhìn không ra nhưng ta thì rất rõ! Đệ cũng biết ta không có khả năng trở thành trứ quân, sao còn muốn thù lòng ta!

Thành Hầu mỉm cười, hạ lệnh thêm rượu!

Ngoài trời mưa vẫn không dứt!

Hoa Quý Tần thức giấc nửa đêm, tiếng sấm quá lớn, không dễ ngủ được.

Hồng Tổ vén rèm:

- Nương nương! Người bị giật mình?

Hoa Quý Tần tựa vào tường, nhu hòa lắc đầu:

- Ta không!

- Nương nương, Tứ Hoàng từ đang làm khách ở Hầu phủ!

Hoa Quý Tần hơi siết chặt lại, hồi ức năm năm trước ủa về. Hoa Quý Tần chân trần bước xuống nền đất lạnh, liền mở cửa, chớp rạch ngang trời vẫn vũ.

Hồng Tổ vội vàng:

- Nương nương!

Hoa Quý Tần giọng hơi lạc đi:

- Ngày mai, mời Tứ Hoàng từ đến đây!

Ấn oán này, cũng đến lúc phải giải quyết.

Kinh thành.

Phùng phủ.

Hôm nay là ngày thính an, Gia Hỷ thoa ít hoa hồng cao lên cổ tay, trên gương mặt chỉ có son mỉm, nàng vận y phục thanh thuần, áo trắng thêu họa tiết trúc xanh. Đã tháng ba, nắng nhạt màu.

Lão phu nhân gương mặt vô cùng cao hứng, nếp nhăn tựa như biến mất đi. Gia Hỷ nhìn sang bên Tứ phòng, Nguyễn thị điệu bộ cũng tươi tắn, luôn tay vuốt tóc Phùng Dạ Vân. Gia Hỷ hơi nghi hoặc, không lẽ cái hôn sự giữa Hoài Nam Vương gia và Phùng Dạ Vân đã thành?

Mấy phòng đầy đủ, Lão phu nhân nói qua loa vài chuyện quân gia lại phần khởi thông báo:

- Bạch Thái phi đề cập hôn sự giữa Ngũ ti nhi và Hoài Nam Vương gia, Hoàng thượng cũng đã đồng ý!

Tam phu nhân mặt liền đen lại, nàng còn chưa ra oai với Tứ phòng được bao lâu:

- Mẫu thân chắc chứ? Là Hoàng thượng tứ hôn?

Lão phu nhân cau mày:

- Từ hôn hay không tứ hôn cũng không quan trọng, chuyện này chắc chắn được chín phần, chỉ cần Vương gia đem kiệu hoa đến cửa, Ngũ ti nhi có thể danh giá gả đi!

Tam phu nhân ngậm miệng không hỏi lung, đột ngột như nhớ ra chuyện gì:

- Mẫu thân, con đâu có việc này, muốn xin phép người! Chẳng là Tú Mi bên Hạ gia cũng đã mang thai mấy tháng, bên đó xa lạ không thân thiết với ai, nên muốn đưa Tú Mai sang bầu bạn!

Lão phu nhân gật đầu:

- Như vậy cũng tốt, ti muội có nhau, tránh bị dính phải mấy chuyện hậu trạch dơ bẩn!

Tam phu nhân cười cười, bên Hạ gia hay có bằng hữu của Hạ Nhạc Thẩm ghé qua, biết đâu Phùng Tú Mai may mắn lọt vào mắt một Vương Công quý tộc nào đó.

Đại phu nhân lẳng lặng nghe chuyện không bình phẩm nhiều, đợi yên ắng mới nói:

- Mẫu thân, sắp tới Đại thiếu Phùng Cẩm chuẩn bị kì khảo thí, con đâu nghĩ nên làm một bữa tiệc tẩy trần!

Lão phu nhân nở nụ cười gật đầu:

- Cũng tốt! Đại thiếu gia Phùng phủ nhất định phải đề tiền bằng vàng. Vu ma ma ba ngày nữa mở cửa Tử đường, ta phải cầu xin tổ tiên phủ hộ!

Mấy phòng còn lại nhìn Hân thị có chút ghen tị, riêng Nhị phu nhân chỉ lơ đãng cười. Gia Hỷ hơi chú ý bà, hồi phủ không lâu đã có thể khiến Hân thị vừa mất hài tử vừa mất uy danh, Nhị phu nhân là muốn mở đường cho Tam thiếu Phùng Hậu kế thừa gia sản Phùng phủ?

Bên kia Ngũ phu nhân ho khan mấy tiếng, đứng dậy:

- Mẫu thân, đây là thư Ngũ gia gửi riêng cho người! Xin phép con dâu về sớm, đã đến giờ phải uống thuốc!

Lão phu nhân gật đầu để Vu ma ma nhận thư:

- Nghe nói Tịch Đình vừa mời một danh y đến điều dưỡng thân mình?

Ngũ phu nhân ngượng ngừng đỏ mặt:

- Là con dâu muốn sớm sinh hài tử cho chàng!

Lão phu nhân nhu hòa phất tay đề năng ra ngoài. Gia Hỷ nhìn theo bóng Ngũ phu nhân, vì đâu nàng ta từ một người như sắp chết lại có thể thay đổi đến vậy. Dù sắc mặt vẫn chưa tốt nhưng cơ thể cũng hoạt bát hơn, xiêm y áo xống đều thay đổi, còn muốn sinh đứa nhỏ! Không phải nàng ta vẫn hận Ngũ gia cường bức mình năm xưa sao!

Hân Tịch Đình quay về viện, một ti nữ chạy nhanh ra:

- Phu nhân!

Hân Tịch Đình tiến vào khuê phòng, cởi bỏ trâm cài vòng ngọc ra, nàng lau đi lớp phấn xám trên mặt, dung nhan hồng nhuận rực rỡ hiện lên.

Ti nữ bên cạnh mỉm cười:

- Nhị phu nhân đúng là không lừa người!

Hân Tịch Đình mở hộp thiếc, bên trong là chuỗi vòng ngọc mà tám năm qua nàng đeo trên người:

- Đường tí tằng ta tí khi vừa vào Phùng phù làm dâu, ta làm sao có thể nghĩ là tí đã hạ độc lên nó! Trích Như, người nói đúng không?

Tí nữ tên Trích Như lau nước mắt:

- Phu nhân, người khổ tận cam lai, Ngũ gia cũng sắp hồi kinh rồi!

Hàn Tịch Dinh ép bán thân uống hết bát thuốc trên bàn:

- Đại thiếu gia đến chưa?

Trích Như gạt đầu:

- Đã đến, cả Văn tiểu thư cũng đang bên trong thiên viện!

Hàn Tịch Dinh gạt đầu, mĩa mai giọng điệu:

- Rất tốt! Có như vậy đường tí ta mới hài lòng!

Nàng nhìn lại hộp thuốc, hận ý liền nổi lên:

- Đại tẩu ơi đại tẩu! Uống công chúng ta là đường tí muội!

Chương sáng nay ít quá nên ta nghĩ mấy nàng đọc không thỏa, liền viết tiếp chương này đền bù. Đăng vào nửa đêm nên để chủ thích ngon mắt một chút!

Thịt bò khô

Lạp xưởng

Bì heo nướng lạnh

Bạn đang đọc truyện [Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương](#) được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 70: Một Mối Tương Tư

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm, tiết trời tháng ba đã có chút hơi nóng, Gia Hỷ thay y phục gọn gàng chuẩn bị ra ngoài cổng thành phát chẩn.

Nạn dân do lũ quét và dịch bệnh đã ùa lên kinh thành, cổng thành hiển nhiên vẫn đóng chặt, nhưng bên ngoài, những lều tranh tạm bợ dựng tấp nham khắp nơi, kẻ đói khổ khốn cùng ăn cả rễ cây thịt chuột.

Vĩnh Đan vẫn cho nàng một túi đơn giản, cài một cây trâm hồng hoa điểm thụy* cùng đôi vòng tay song long ngoạn châu*. Gia Hỷ mở bọc lụa đỏ, vòng tơ vàng của Thịnh Vương vẫn còn nằm yên đó, nàng đeo vào rồi lại tháo ra.

Vĩnh Đan mỉm cười:

- *Tiểu thư, nếu người thích thì thêm một chiếc vòng cũng không sao mà!*

Gia Hỷ đặt vòng lại bọc lụa, lắc đầu:

- *Ta sợ người khác hiểu lầm!*

Nàng xô hải lụa mùa hè* theo đó, thong thả lên xe ngựa ra khỏi phủ. Vốn gao phát chẩn được Thành Hầu hỗ trợ, người của Triệu Từ Đoàn cũng đã nấu cháo từ khuya, nàng chỉ cần đứng ra trông coi một chút.

Xe ngựa chậm chậm qua mấy cung đường, trên phố cười nói ồn ào, kinh thành dưới chân thiên tử, ai nấy đều tin rằng chẳng có gì chạm đến sinh mệnh họ được. Loại dịch bệnh kia là ông trời trừng phạt nên mười phần không thể lấy lan tận đây.

Vĩnh Đan nhỏ giọng:

- *Hôm nay đại hôn của Huy Quận công, đường phố đông quá!*

- *Lũ quét tràn về, dịch bệnh bùng phát, Thịnh Vương vừa mới đỡ bệnh thì Huy Quận công đã cưới thê từ ngay, không rõ hẳn có tình hay vô ý nữa!*

Dừng lại ở một bãi đất trống trước cổng thành, Gia Hỷ ngồi trong xe ngựa, nàng mang khăn che mặt, cửa sổ xe cũng chỉ hơi hé rèm, quan sát đoàn người giành giật nhau xếp hàng, giành giật nhau lương thực.

- *Em cùng ta xuống đó!*

Vĩnh Đan hơi chán chừ:

- *Tiểu thư, đoàn người thô lỗ, nhờ làm tổn hại người thì sao?*

Gia Hỷ lắc đầu, vốn nàng sinh ra ở hiện đại, không mang nhiều tư tưởng nặng nề phân biệt. Nàng lấy ra túi kẹo đường đưa Vĩnh Đan giữ, hải lụa mùa hè hơi thấp lằm sượng từ cô thắm ướt vô chân.

Một đứa trẻ tầm bốn, năm tuổi chạy đến:

- *Tiểu thư tiên nữ, tiểu thư tiên nữ!*

Gia Hỷ mỉm cười lấy kẹo trong túi chia ra một ít, tức thì trẻ con một đám đều kéo đến ầm ĩ xin kẹo, nàng hơi giật mình, lùi lại, Vĩnh Đan cầm túi kẹo bị vây trong đám trẻ. Một tên vô lại trà trộn trong đoàn người va vào nàng, cảm giác rất nhanh bị lấy mất thứ gì đó.

Gia Hỷ hoảng hốt:

- *Người...Đứng lại...*

Tên vô lại lần đi mất hút, nhanh như vậy, nàng không thể nào nhận dạng hẳn được. Mà nạn dân không rõ bị ai kích động liền ào lên cướp lấy lương thực, Vĩnh Đan bị đẩy đi mất hút trong dòng người. Gia Hỷ kinh hoảng, đứng như Vĩnh Đan đã nói, nàng không nên ra khỏi xe!

Gia Hỷ lùi xa khỏi đám đông hỗn loạn để tránh va chạm, thuộc hạ của Triệu Từ Đoàn tuy nhiều nhưng hiện tại cục diện rối loạn không dễ khống chế. Cổng thành đã đóng, mà nàng chẳng cách nào đến gần để vào trong được. Xe ngựa cũng bị một nhóm người hung hãn cướp đi!

Thịnh Vương đứng trên đỉnh thành nhìn xuống, hẳn thấy rõ hiện trạng của nàng, tuy vậy vẫn không vội vã.

Mặt Viện lại gần:

- *Chủ nhân, đã hoàn thành!*

Lầm lũi sau lưng Mặt Viện chính là tên vô lại móc túi bên dưới, người hẳn gầy thấp nhỏ bé, gương mặt đầy vết sẹo ngang dọc, hẳn trình ra một hầu bao thêu mẫu đơn, hai túi hương màu quả lựu.

Mặt Viện cung kính dâng lên, Thịnh Vương đỏ ra khay gỗ, trong hầu bao ngoài một ít bạc vụn và ngân phiếu thì không có gì nữa. Hai túi hương chỉ chứa thảo dược linh tinh và bùa may mắn của Linh Sơn tự.

Thịnh Vương cau mày, thần sắc ngưng trọng nặng nề:

- *Không còn gì?*

Tên móc túi lắc đầu:

- *Bẩm Vương gia, trên người Huyện chúa chỉ có bấy nhiêu!*

Mặt Viện chấp tay:

- *Chủ nhân! Liệu tin tức từ Lễ Công tử có chính xác?*

Thịnh Vương nhìn xuống bóng dáng quen thuộc đang bị chen lấn giữa đám đông kia, giọng nói âm lãnh:

- *Không thể sai được! Chính mắt hắn đã từng thấy nàng mang trên người. Tình gia Ngọc phù ấy không phải ngọc bội đơn thuần, có nó là có thể điều động một lượng thảo dược vô cùng lớn!*

Mặt Viện lo lắng:

- *Vương gia, tối nay, thuộc hạ bị mật xâm nhập vào khuê phòng nàng tìm kiếm!*

Thịnh Vương gắt đầu:

- *Cũng chỉ còn cách đó, vật quý như vậy hẳn nàng không dễ dàng mang trên người!*

Mặt Viện vừa định lui đi thì nghe giọng Thịnh Vương lãnh đạm:

- *Giữ đôi tay gã này lại, còn người thì cứ thả đi!*

Mặt Viện kinh ngạc nhìn tên móc túi đang khúm núm:

- *Chủ nhân!*

- *Vương gia! Tha mạng cho thảo dân! Thảo dân ngu dốt! Vương gia tha mạng!*

Thịnh Vương nhàn nhạt cười:

- *Bàn tay dơ bẩn của người có thể chạm qua cơ thể Huyện chúa? Bàn Vương cảm thấy kinh tởm thay nàng!*

Mặt Viện không nói không rằng, lời đôi tay tên móc túi lên tường thành, một đạo đứt ngọt đến tận khuỷu. Máu phụt thành dòng, tên móc túi gãy đành dạch, binh lính vội vàng khiêng hắn xuống.

Vết đỏ loang lổ thấm xuống nền đá, Mặt Viện không kích động. Thịnh Vương tàn nhẫn thế nào đầu phải hẳn chưa thấy. Nếu là người Vương gia chán ghét, ngay cả Vương phi đều bị đối xử không khác gì kỹ nữ mua vui. Còn nếu Vương gia đã để trong lòng, một sợi tóc của nàng cũng không được phép tổn hại.

Thịnh Vương rút khăn lụa, lau vết máu vừa bắn lên chiếc nhẫn phi thủy đeo ở ngón cái, vẻ mặt thản nhiên, cử chỉ tinh tế như trước mặt không có cảnh máu chảy đầu rơi.

Thịnh Vương phui bụi mờ trên tà áo, thì triển năm phần công lực nhẹ nhàng từ tường thành cao trăm thước hạ xuống nơi Gia Hỷ đang chột vật.

Tà áo tím sẫm thêu hoa văn chìm phảng phất long diên hương thoảng qua chớp mũi Gia Hỷ, nắng kinh ngạc quay lại:

- *Vương gia!*

Thịnh Vương nhu hòa cười:

- *Là ta!*

Hắn nắm lấy tay nàng, một đường bảo bọc nàng thoát khỏi đám đông hỗn loạn, dừng chân ở bia rừng.

Gia Hỷ thở hổn hển, gò má đỏ tươi:

- *Tạ ơn Vương gia! Thân thủ người thật tốt!*

- *Nàng bất cần quá!*

Gia Hỷ lắc đầu, nắng không nghĩ có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy, sinh trưởng ở xã hội văn minh tân tiến, nàng đầu lòng trước được sự mạnh động của nạn dân thời này.

Gia Hỷ lẩm bẩm:

- *Giáo dục đúng là không phát triển mà!*

Thịnh Vương cau mày khó hiểu, một hồi mới trả lời:

- *Đi học nói thì dễ làm mới khó, một gia đình nông phu bình thường sao có thể nuôi nổi một kẻ đèn sách dài lưng tốn vải!*

Tiếng ngựa hí vang bia rừng, Mạt Viện kéo cương đến, hần rồi lưng ngựa hành lễ:

- *Vương gia! Huyện chúa!*

Gia Hỷ nhìn Mạt Viện một mình điều khiển cả đôi ngựa, nhất thời dâng lên ánh mắt ngưỡng mộ. Nàng hơi ngáp ngừng ve vuốt bờm bạch mã, lại ầu yếm sợ ngựa nổi giận.

Thịnh Vương nhếch môi mỉm cười, vòng tay ôm ngang hông Gia Hỷ, nắng chưa kịp cảm nhận đã thấy bàn thân yên vị trên lưng ngựa.

Gia Hỷ hơi sợ hãi:

- *Vương gia, ta không biết cưỡi ngựa đâu!*

Thịnh Vương lên con ngựa còn lại, nắm lấy dây cương của nàng:

- *Yên tâm, bản Vương không để nàng xảy ra chuyện!*

Hắn chậm rãi dắt ngựa, dưới ánh nắng cuối xuân nhân nhật, đôi ngựa sánh bước cạnh dòng sông nhỏ, gió phất phơ vạt áo lơ lửng, tóc nhung mượt bay loạn giữa trời, mở ra một bức tranh huyền hoặc.

Gia Hỷ thoáng nhìn nghiêng Thịnh Vương, hần mai chính cương ngựa không nhận ra, ngũ quan tạc tượng, mây như mực, mối như họa, mắt phượng lấp lánh phản chiếu đáy nước thẳm ba.

Thịnh Vương ngẩng mặt, ngó ngang cười:

- *Nàng sao thế?*

Gia Hỷ hơi giật mình, má đỏ dần lan đến tận mang tai, cắn môi bối rối hướng mặt về lòng sông cuộn cuộn sóng nước. Thịnh Vương cười khê, ầu yếm ngấm nắng. Trắc phi? Nếu nàng chỉ là một Trắc phi thì quá sức thiệt thòi! Hắn muốn nàng đường đường chính chính trở thành Hoàng hậu, mặc phượng bào trong ngày đại hôn, vinh quang nắm tay hần nhìn thiên hạ chúng sinh đang ngược mắt ngưỡng mộ.

Gia Hỷ rụt rè chạm dây cương, nắng chậm chậm điều khiển ngựa. Thịnh Vương thả lỏng tay ra, dĩ cách nắng một khoảng vừa đủ. Ngựa chậm rãi ăn cỏ, nhóm nhơ như ngắm cảnh. Gia Hỷ đập đập chân vào bụng ngựa, nó bắt đầu đi nhanh hơn, nắng vui vẻ quay lại nhìn đằng sau:

- *Người xem!*

- *Nàng cần thận!*

Gia Hỷ có chút háo hức, ở hiện đại chỉ những ai thật sự giàu có mới nuôi được ngựa đua, hiện tại nắng đang cưỡi ngựa, thật sự muốn thử cảm giác làm đại gia! Nàng đập mạnh chân, thúc dây cương. Bạch mã không hiểu ý, lập tức co giò phóng nước đại.

Gia Hỷ hoảng hốt, tìm mọi cách kéo cương lại, nhưng ngựa không hiểu tiếng người, càng nghe nắng quát tốc độ càng lên cao.

Thịnh Vương bật cười, vốn dĩ ngựa được huấn luyện vô cùng kỷ càng, không dễ gì khiến chủ nhân bị thương. Hắn thuận chân lấy đầu ngựa bàn thân làm điểm tựa, phóng nhanh lên lưng bạch mã của Gia Hỷ.

Nhận thấy quý nhân phù trợ đang ngồi sau mình, Gia Hỷ như bắt được vầng:

- *Vương gia, giúp ta!*

Thịnh Vương vẫn không nắm lấy dây cương:

- *Gọi tên ta!*

Gia Hỷ bối rối, Hoàn Nhan Viên Thuyết, cái tên này đâu phải muốn gọi là có thể gọi:

- *Vương gia, tên người là quốc tính, sao ta có lá gan đó!*

Thịnh Vương nâng cằm Gia Hỷ lên khiến nàng phải quay đầu lại, môi mỉm hần nhếch lên:

- *Ngoan cố! Nàng có lá gan để ngựa chạy loạn cơ mà! Bên dưới là sườn núi, tùy nàng suy nghĩ!*

Khoảng cách giữa cả hai quá gần, nắng như nghe được hơi thở hần nóng rẩy qua tai mình. Tóc nàng bay loạn trong không khí, quyen với tóc hần mượt như nhung, cánh tay hữu lực của hần giữ lấy nàng. Liếc mắt thấy sườn dốc thoải, Gia Hỷ hít một hơi sâu, cắn môi nói:

- *Lăng Mộc!*

Nụ cười Thịnh Vương nở ra kiều ngạo, một tay vẫn ôm ngang hông nàng, tay còn lại thuần thục siết dây cương. Bạch mã chạy dần chậm lại, rồi quay về đường cũ.

Hắn đỡ Gia Hỷ xuống ngựa, đáy mắt không giấu nổi thần thái thỏa mãn:

- *Nghe thật êm tai, từ nay về sau, cứ gọi ta như vậy!*

Gia Hỷ ngỡ ngàng, dây dưa với hần, chính là rơi vào cuộc chiến đoạt vị không lối thoát. Cái mà nàng muốn, là một hôn phu một đời một lòng vì nàng. Nàng không mong ước trượng phu thời cổ đại này chỉ có một nữ nhân duy nhất. Nhưng ít ra, người đó phải toàn tâm toàn ý với nàng, đặt nàng lên đầu quá tìm mà trân trọng.

Gia Hỷ lãnh đạm, quay người đi trước:

- *Vương gia! Người muốn nói gì? Ta thật sự không hiểu!*

Thịnh Vương bất ngờ nắm lấy tay nàng, hần chạm vào đôi vòng vàng. Nàng không đeo trang sức hần tặng, điều này, khiến hần cảm thấy mất mát. Bàn tay hần vô thức siết chặt cổ tay nàng lại.

Gia Hỷ thấy nhói đau, nắng vùng vằng:

- *Vương gia!*

Thịnh Vương mỉm cười:

- *Nàng cứ gọi ta là Lãng Mĩc!*

Gia Hỷ im lặng, không đáp. Hắc là Nhị Hoảng từ cao cao tại thượng, thâm trầm khó đoán, đột ngột coi trọng nàng, quan tâm nàng, bảo vệ nàng, luôn xuất hiện mọi khi nàng cần. Có trùng hợp quá không.

Gia Hỷ ngẩng mặt, môi vẽ một nụ cười:

- *Vương gia, người không cần dụng tâm như vậy, nếu người muốn có sự ủng hộ của Binh Bộ, nhị muội muội ta thích hợp hơn! Nàng ta mới là trấn bảo của phụ mẫu, của Phòng Thượng thư!*

Thịnh Vương hờ hững cười, buông tay Gia Hỷ ra, đáy mắt hắc trở về vẻ lạnh lùng u linh vốn có. Hắc xoắn lại vạt áo, giọng nói linh đạm:

- *Trong mắt Thục Trinh Huyện chúa! Bản Vương đối với nàng chỉ như vậy thôi sao?*

Gia Hỷ không đáp, lời nói vừa rồi của nàng tuy tàn nhẫn, nhưng đó là cách duy nhất giết chết tâm tư hắc, cũng như ý niệm của nàng. Gia Hỷ lảng tránh ánh mắt nam tử đang chăm chăm nhìn mình, nàng hướng ra dòng sông lửa nắng.

Thịnh Vương một đường đạp thanh đến bia rừng, nhàn nhạt hạ lệnh Mạt Viện:

- *Chuẩn bị xe, đưa Thục Trinh Huyện chúa an toàn quay về!*

Truyện trước ta viết có 70 chương là hoàn, còn truyện này đến chương thứ 71 chỉ mới một phần ba. Thật sự ta rất vui khi các nàng đã biết trước kết cục mà vẫn ủng hộ ta viết chương mới.

Trăm Hồng hoa diễm thúy

Vòng song long ngoạn châu

Hải hạ mùa hè

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Vận Trù Duy Ác (thượng)

Thịnh Vương vừa hồi phủ đã nhận được khẩu dụ Hoàng thượng truyền vào cung. Vốn tâm tình hần không tốt, chỉ muốn nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng đã có ý chỉ đành phải uể oải để hạ nhân thay triều phục. Ngồi trong xe ngựa, cảm giác chán nản không nói lên lời. Hần tự trách bản thân nặng lời với nàng, lại trách nàng xa lạ hẳn.

Huỳnh Kien công công thấy chủ nhân tâm thần bất động thì hơi nhỏ tiếng:

- *Vương gia, đã đến Cẩm Thành!*

Thịnh Vương hít một hơi sâu, xốc lại vạt áo, lấy tư thế cao lãnh nhất điểm nhiên vào Ngự Thư phòng. Vốn nghĩ hôm nay cũng như mọi ngày chỉ phê duyệt mấy loại tấu chương đơn giản, nào ngờ đâu, Ngự Thư phòng chẳng khác gì Càn Thanh cung. Chu Tề tướng cùng trọng thần triều đình năm vị đều có mặt, thêm Thái tử triều phục vàng sáng ở đó, coi như là có đại sự.

Thịnh Vương đã không thoải mái, nay thấy triều phục Thái tử càng khó chịu trong lòng. Chỉ duy nhất trừ quân mới có thể dùng màu vàng sáng thêu rồng này. Triều phục Thái tử là y phục gần nhất với long bào màu nghệ của thiên tử.

Thịnh Vương hữu lễ quy cù:

- *Phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!*

Lại quay sang Thái tử:

- *Điện hạ!*

Chư vị đại thần cũng kính cẩn chấp tay hành lễ. Thịnh Vương uy khí mỉm cười trả lễ.

Vĩnh Nguyên Đế phát phát tay:

- *Lăng Mặc, ngồi đi!*

Thịnh Vương an vị, Vĩnh Nguyên Đế mới đi vào chủ đề:

- *Dịch bệnh ở phía nam đã bùng phát nặng nề, các tri châu đều gửi tấu chương đến, hiện tại Trẫm muốn phân phó một Khâm sai Đại thần cùng đoàn Ngự y vào vùng dịch điều động lương thảo, chế thuốc trị bệnh, giúp đỡ nạn dân, còn phải biết trấn an bách tính, tránh để kẻ xấu thừa cơ gây loạn!*

Thái tử đồng tình:

- *Phụ hoàng anh minh!*

Chuyện này đã từng bán bạc một lần, vào vùng dịch nghe đơn giản, nhưng dịch còn chưa rõ chứng gì, không may nhiễm bệnh, thì đừng nói hoàn thành chính vụ, ngay cả toàn mạng trở về cũng là chuyện khó.

Ai nấy nhìn nhau nhưng không đưa ra tiền cử nào.

Đình Phủ đoán ôn tồn:

- *Hoàng thượng, Thành Hầu vẫn ở đó, hiểu rõ tình hình địa phương, lần này để Thành Hầu nhận lệnh là hợp lý nhất!*

Thịnh Vương cau mày, để Thành Hầu đụng vào quốc sự chính là mở đường hồi kinh cho hắn. Cũng là lấy tin nhiệm trong lòng Hoàng thượng.

Thịnh Vương liền ngăn lại:

- *Phụ hoàng, nhi thần nghe được Liên Thành đang vỡ đê lũ quét tràn về! E rằng Ngự Hoàng đệ cũng đang bận rộn đi!*

Hoắc Đại Tướng quân như nhớ ra điều gì:

- *Không đúng, vỡ đê lớn như vậy cần huy động quân binh, Thành Hầu không có binh mã, tạm thời không phải là người quản chuyện này!*

Hoàng thượng gõ gõ ngọc thủ xuống bàn:

- *Vậy hiện tại ai đang điều binh giúp Trì Châu Mi Châu?*

Chu Tề tướng chấp tay:

- *Là Tư Hoàng tử thừa Hoàng thượng!*

Vĩnh Nguyên Đế gật đầu, hồi lâu mới nói:

- Như vậy cũng tốt, nếu vậy cứ để Thành Hầu nhận mệnh Khâm sai Đại thần, tạm thời trấn an vùng địch. Thảo được cùng đoàn Ngự y sẽ từ các hành cung lân cận điều động đến!

Bàn luận thêm một hồi, phân công ai phụ trách chuyên thu gom dược liệu, chấp chương Ngự y đoàn cùng những việc linh tinh khác thì tiết trời đổ về chiều. Hoàng thượng nghỉ ngơi, Ngự Thư phòng đại thần đồng loạt ra về.

Quang Từ công công đỡ Vĩnh Nguyên Đế ra sau rèm ngọc, nơi đó Hạ Nhạc Thâm phục trang hắc y của Mật sát Thị vệ đã đợi sẵn.

Vĩnh Nguyên Đế nằng tách trà lên mi mắt thường thức làn hơi nóng ẩm thơm dục

- Sáng nay, Lãng Mặc lên thành môn?

Hạ Nhạc Thâm cúi người:

- Vâng, sáng sớm Thịnh Vương có lên tháp canh độ hơn một canh giờ!

Vĩnh Nguyên Đế trầm trầm giọng:

- Thịnh Vương làm gì ở đó?

Hạ Nhạc Thâm lắc đầu:

- Thịnh Vương có tay trong vệ quân Thần đô, cho nên không có tin tức lọt ra ngoài!

Vĩnh Nguyên Đế nhấp một hơi trà:

- Biết được là ai không?

- Phùng Hán phó tướng, phụ trách hân thuộc về Binh Bộ không phải thuộc cấp dưới trưởng Hoắc Đại Tướng quân!

Vĩnh Nguyên Đế quản lý hàng ngàn quan viên, không thể nhớ hết, nhưng người này vốn là của Phùng phủ, có chút ấn tượng:

- Trẫm nhớ Phùng Hán tư chất cũng tầm thường! Lãng Mặc thường không chọn người như vậy làm việc cho mình!

Hạ Nhạc Thâm rành mạch:

- Phùng Hán sắp được đưa về Giang Châu phụ trách, Thịnh Vương có thu nạp hân cũng là lẽ thường! Thứ cho thần hỏi thẳng, chuyện Thịnh Vương có binh mã, Thành Hầu có kho lương đều là trọng tội, thần cũng đã tập hợp đủ chứng cứ, sao vẫn không chuyển đến Hình Bộ?

Vĩnh Nguyên Đế lắc đầu, ánh mắt tinh tường thấu rõ nhân tình thế thái:

- Làm Đế Vương bất an lớn nhất chính là quân thần đồng lòng!

Hạ Nhạc Thâm ngầm hiểu, cũng không hỏi thêm. Hoàng thượng nói không hề sai, càng đồng lòng càng dễ dàng một giục mưu phản.

Đế Vương không có tình phụ tử, Hoàng tộc không tồn tại tình thân. Trong triều có phe cánh, quan lại đầu đá nhau, thì những sai trái mới được vạch ra, những oan sai mới được làm rõ.

Hoàng thượng vẫn chú ý để Thái tử lên ngôi, cho nên hiện tại phải giữ thế cân bằng triều cực. Bởi vì Thái tử luận về tư chất hay mưu lược đều thua kém rất nhiều so với Thịnh Vương và Thành Hầu. Hoàng thượng muốn để hai vị Hoàng tử này đấu đá nhau đến bình cùng lực kiệt, Thái tử sau đó chỉ cần thu dọn tàn cục lên ngôi. Khi đó không phải tính mạng của cả ba đều được an toàn hay sao. Dù cho Thịnh Vương cùng Thành Hầu suy tàn đến độ nào, Thái tử cũng không thể xử tử họ, khi có năm vị tộc trung quân hết mực với Vĩnh Nguyên Đế ở đây.

Hạ Nhạc Thâm nhận nhiệm vụ tiếp theo của đội Mật sát Thị vệ rồi âm thầm biến mất.

Hạ Nhạc Thâm vừa đi thì Hoài Nam Vương cầu kiến, Vĩnh Nguyên Đế xoa xoa mi tâm, đứng thật lâu vua chẳng sung sướng gì, trăm ngàn công việc không tên.

Hoài Nam Vương y phục nhạt màu, điệu bộ vội vã như sắp cáo trạng:

- Hoàng thúc!

Vĩnh Nguyên Đế chỉ tay vào ghế:

- Ngồi đi, Trẫm biết khanh đến đây vì gì!

Hoài Nam Vương không ngồi, biểu tình bất mãn:

- Hoàng thúc, là diệt nhi cầu nàng, sao cuối cùng người chịu thiệt lại là diệt nhi?

Vĩnh Nguyên Đế an ủi:

- Trẫm có ép khanh cưới một mình nàng? Dù gì cũng là danh dự khuê nữ, và lại khanh cũng rất lâu chưa có thể tử, đây là Trẫm muốn tốt cho khanh!

Hoài Nam Vương liếc quý xuông:

- Hoàng thúc, cầu người thu hồi lệnh, diệt nhi trong lòng đã có người khác! Diệt nhi nhất quyết không cưới Phùng Dạ Vân!

Vĩnh Nguyên Đế đáp bàn:

- Hò dò!

Tách trà rung mạnh, Quang Từ công công giật nảy người. Hoài Nam Vương cũng thu liếc:

- Hoàng thúc bớt giận!

Vĩnh Nguyên Đế thăm trầm:

- Trẫm không ép khanh, nhưng một lời nói ra từ mã nan truy, khanh không có phụ thân, Trẫm thay phụ thân khanh định đoạt! Người trong lòng khanh là ai? Trẫm tính toán cho khanh! Ngồi đi!

Hoài Nam Vương đánh miễn cưỡng an vị.

Thịnh Vương đi bộ một vòng quanh hoa viên, thường ngày hân vẫn hay đến gặp mẫu phi sau khi nghị sự, nhưng hiện tại Vạn Quý phi vẫn bị cấm túc. Hân lang thang chán chuẩn bị ra về thì thấy một Chương quân Nội vụ phủ dẫn theo mấy tốp thiếu nữ tiến vào Trữ Tử cung. Đụng phải hân, tất cả đều quỳ cù hành lễ.

Huỳnh Kien công công đi cạnh hân:

- Vương gia, là tú nữ đợt này dự sơ tuyển, đến cuối tháng tư sẽ là chung tuyển!

Thịnh Vương ngắm qua một lượt nữa, bóng dáng cuối cùng khiến hân có chút chú ý, rất mềm mại yếu điệu lại tỏa ra khí chất thanh cao.

Chương quân Nội vụ phủ nhìn theo ánh mắt Thịnh Vương:

- Nàng ta là Mi Châu tú nữ Hiền thị đích nữ Hiền Tri Châu!

Thịnh Vương lắc đầu cười khê:

- Xem ra phụ hoàng lại sắp bận rộn nữa rồi!

Phùng phủ.

Già Hỷ ngồi cạnh cửa sổ đọc thư của Triệu Từ Đoàn gửi về, Mi Châu vừa vỡ đề vừa dịch bệnh, tình thế nguy nan khẩn cấp vô cùng. Thành Hầu sắp tới có lẽ một mình phải bốn ba vào vùng địch.

Gia Hỷ đột ngột lo lắng bất an, ở hiện đại, nàng đã từng chứng kiến một lần nạn dịch SARS, khi đó nàng còn học trung học. Mỗi ngày đều hạn chế ra đường, tiếp xúc cái gì cũng phải dùng nước khử trùng và đeo khẩu trang. Người chết rất nhiều, bệnh viện quá tải. Ký ức ấy khiến nàng kinh hoàng.

Gia Hỷ hạ lệnh thả rèm, nàng cúi yếm lụa, phía giữa hai lớp vải yếm cộm lên một vật nhỏ. Qua làn vải mỏng vẫn cảm thấy mát lạnh.

Thay xong y phục, Gia Hỷ cất tiếng gọi:

- *Vĩnh Đan!*

Vĩnh Đan nhanh chóng đi vào, nhìn về mặt nghiêm trọng của chủ nhân nàng hơi lo lắng:

- *Tiểu thư, có chuyện gì ư? Buổi sáng người bị thương?*

Gia Hỷ lắc đầu, hồi lâu mới nắm lấy tay Vĩnh Đan:

- *Ta có việc rất quan trọng muốn nhờ em!*

- *Tiểu thư cần gì cứ phân phó, nô tì sẽ làm ngay!*

Gia Hỷ im lặng một lúc lâu mới lấy yếm lụa ra:

- *Em đến Liên Thành, trao tận tay vật này cho Hầu gia!*

Vĩnh Đan cả kinh nhìn chiếc yếm, mặt nàng thoáng chốc đỏ lên:

- *Tiểu thư, người là nữ nhi, không nên thổ lộ tình cảm bằng cách này!*

Gia Hỷ mơ hồ, đầu óc mông lung:

- *Ý em là sao?*

Vĩnh Đan chỉ tay vào chiếc yếm thêu mẫu đơn tí mỉ, Gia Hỷ ngờ ngẩn một thoáng rồi cũng ngượng ngùng.

Nàng chữa thẹn, cúi nó vào tay Vĩnh Đan:

- *Không! Không phải như thế!*

Vĩnh Đan cảm nhận được khối ngọc cứng rắn. Tâm trạng liền căng thẳng lên:

- *Tiểu thư, người chắc chứ?*

Gia Hỷ gật đầu:

- *Ta giữ ngọc phù Tinh gia nếu thấy phương nam gặp nạn mà không đem ra giúp, có phải đã phụ tấm lòng Ngũ thúc ngày trước giao cho ta không!*

Vĩnh Đan mỉm cười:

- *Tiểu thư, người tin tưởng em?*

Gia Hỷ dịu dàng mỉm cười, muốn hạ nhân trung tâm phải có lợi ích tương xứng, chuyện nguy hiểm như thế này, cần phải hứa hẹn thật thích đáng:

- *Ta chấp phần tin em! Chỉ cần em đưa nó đến được Hầu gia, ta sẽ giúp em đòi lại món nợ gia đình từ tay Thái tử!*

Vĩnh Đan rưng rưng nước mắt, đập đầu cảm tạ. Ngay chiều hôm ấy, người của Triệu Tử Đoạn ngụ Bích Ba trang hộ tống Vĩnh Đan gấp rút đến Mi Châu.

Nửa đêm, khuê phòng Gia Hỷ có trộm. Nàng cùng Bối Lan nhiễm thuốc mê đến ngủ quên trời đất.

Tùng tắc một trong phòng đều bị xói tung lên, nhưng kì lạ thay, một mẫu bạc cũng không mất đi.

Gia Hỷ thở nhẹ, hạ lệnh giữ kín chuyện này, nàng rõ cái mà đạo tặc nhắm vào chính là vật trong chiếc yếm trên người Vĩnh Đan.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Vận Trù Duy Ác (trung)

Thịnh Vương phất tay rải bột đậu cho cá chép dưới hồ sen, từng đàn vàng cam óng ánh há miệng dớp dớp bột nước. Nhưng tâm hần lại không hề thư thái, mây cau lại nặng nề.

Mạt Viện cùng Lữ Định Ân thấy người run lên từng đợt, cả hai cúi mặt đợi trách phạt:

- *Vương gia, thuộc hạ vô dụng!*

Thịnh Vương đập mạnh binh sử xuống thành hồ, mảnh sứ vỡ tung tóe, cầm cả vào lòng bàn tay hần:

- *Không tìm ra?*

Lữ Định Ân rút khăn lụa:

- *Vương gia, người cần thận!*

Thịnh Vương lau vết máu, thu liễm nội tình:

- *Người là biểu ca của nàng, người nghĩ đi, ngọc phù đang nằm ở đâu?*

Lữ Định Ân lắc đầu, mấy năm nay hần chưa bao giờ đoán được tâm tư nàng, nàng ngày một xa cách, ngày một lạnh nhạt, làm việc cũng quyết đoán hơn, tựa như thiếu nữ năm mươi tuổi kia đi theo hần hằng ngày không phải là nàng hiện tại vậy.

Mạt Viện chấp tay:

- *Vương gia, chi bằng thuộc hạ bắt một hạ nhân Phùng phủ tra hỏi!*

Thịnh Vương hừ nhẹ, từ y phiêu dật xoay người vào trong:

- *Điều tra xem người của Phùng phủ gần đây có xuất thành không! Sợ rằng ngọc phù đang trên đường đến Mi Châu! Truy tận giết tuyệt! Chỉ cần lấy được ngọc phù, những chuyện khác không quan trọng!*

Mạt Viện cùng Lữ Định Ân nhận mệnh, chuẩn bị thi hành thì nghe âm lãnh giọng nói chủ nhân tiếp tục:

- *Điều động ám vệ giả trang thổ phi, chặn cướp tất cả các chuyến thảo dược từ kinh thành đưa đi, đoàn Ngự y cũng phải thủ tiêu sạch sẽ! Dù dân chúng cả Mi Châu vì nạn dịch mà chết sạch, Thành Hầu cũng không được hỏi kinh!*

Mạt Viện hít một hơi dài, chủ nhân đã đặt sự nổi giận, cái gì là âm độc, đây chính là âm độc, tuyệt đường sống một thành, tàn nhẫn ra tay như vậy, chi có thể là Thịnh Vương. Hần mím môi:

- *Tuân mệnh!*

Mi Châu.

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi trong thư phòng, tóc đen như mực búi hờ bằng trâm ngọc, mày sắt hơn kiếm, thần thái tĩnh lặng chậm rãi đọc ba trang thư báo của Phùng Gia Hỷ, hần cần trọng gấp thư đặt trong ngực áo.

Triệu Tử Đoạn đứng bên cạnh:

- *Hầu gia! Chúng ta hiện tại phải làm gì?*

Hoàn Nhan Viên Hạo ánh mắt băng lãnh thường ngày koe lên tia sáng nhu hòa hiếm hoi, hần lấy cảm bảo khoắc hờ lên người:

- *Cận nữ Thục Trinh Huyền chúa đang hộ tống Tĩnh gia Ngọc phù đến đây, chúng ta phải đi đón người, càng sớm càng tốt, tránh để đêm dài lắm mộng!*

Triệu Tử Đoạn nhanh chóng chuẩn bị xe ngựa. Tuyệt Tâm quyết định đem theo bốn thủ vệ nữa. Triệu Tử Đoạn bản thân có linh cảm không lành, nhưng Hầu gia luận võ công trong triều này không mấy người hơn được. Tuyệt Tâm cũng là tay kiếm thuần thực trung thành, hần tạm yên tâm.

Hoàn Nhan Viên Hạo rút trường kiếm mang bên thắt lưng, hần nhìn độ lấp lánh mũi kiếm khẽ hài lòng:

- *Trong thư Huyền chúa có nói khuê phòng nàng vừa bị trộm tặc đột nhập, khả năng cao là muốn đoạt ngọc phù! Phải băng rừng đi đường tắt, tránh bị phục kích.*

Xe vừa ra khỏi cổng trước đã thấy Linh Tề chân nhỏ chạy theo sau:

- *Gia! Người cho nô tì theo với!*

Thành Hầu nắm lấy tay nàng, dịu dàng:

- *Chuyến này hung hiểm, nàng vẫn nên ở lại phủ!*

Linh Tề quẫy quẫy lắc đầu:

- *Gia, người đi để nô tì một mình sao! Phụ nhân...*

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dãi, không phải hần không biết, mẫu phi cùng thế tử vốn đã chẳng ưa gì Linh Tề, để nàng lại, hần cũng không đành.

Linh Tề kạy tay hần, giọng nói mềm mại như nước:

- *Gia, nô tì sẽ không cản trở người!*

Triệu Tử Đoạn nhếch môi thoáng nở một nụ cười giễu cợt, nhưng sắc trời vốn không sớm, hần đành phải lên tiếng:

- *Chủ nhân, cứ để Linh Tề có nương theo, có người bên cạnh, không ai làm hại được cả!*

Thành Hầu hơi do dự, cuối cùng cũng miễn cưỡng gật đầu:

- *Lên xe đi!*

Xe song mã phẳng phẳng tăng tốc, Triệu Tử Đoạn ngồi trước đầu xe cùng Tuyệt Tâm, bốn thủ vệ cười ngửa chiến âm thầm theo sau.

Tuyệt Tâm gắt gỏng cương ngựa nhìn Triệu Tử Đoạn:

- *Tốt nhất người nên vào trong đi. Tránh để bị r ám nắng!*

Triệu Tử Đoạn một thân áo đen thêu huyết liên nổi bật lần da trắng như tuyết, đuôi mắt viền đỏ yêu mị mê hoặc. Hần nở nụ cười ngoa mạn:

- *Hầu gia cùng mỹ nhân ở đó ta làm sao có thể phá vỡ lạc thú chủ nhân được!*

Tuyệt Tâm lắc đầu thờ dãi:

- *Hầu gia quá đa tình, nguy cấp thế này vẫn phải đưa theo một nữ tử phiền toái!*

Triệu Tử Đoạn chậm rãi đeo mạng che mặt giấu đi dung mạo bán nam bán nữ. Thành Hầu trước giờ luôn coi trọng Linh Tề, bất chấp tất cả bảo vệ nàng ta, dòi người ai cũng có duyên có nợ, cứ coi như kiếp trước Thành Hầu nợ Linh Tề vậy.

- *Người thì biết gì về ái tình nam nữ?*

Tuyệt Tâm cả cười:

- *Yêm nhân như người chắc rõ hơn ta?*

Triệu Tử Đoạn hừ nhẹ không đáp, trên dòi hần ghét nhất bị người khác gọi là yêm nhân.

Càng về phía nam nắng càng chói chang hơn, không khí cũng oi nồng dần, bụi đất đỏ quạch bám lên thành xe ngựa, Vĩnh Đan cùng đám người thủ vệ Bích Ba trang ngày đêm đều không nghỉ, chỉ trừ lúc đổi ngựa ở dịch trạm là tranh thủ dùng com qua loa. Cứu người như cứu hỏa, bọn họ nhất quyết không thể chậm trễ.

Mất bảy ngày không dừng, cuối cùng cả hai đoàn người gặp nhau giữa Nam Châu.

Vĩnh Đan lăm lem bụi đất được Tuyệt Tâm chuyển lên xe mã Hầu phủ. Nàng hơi ngẩn ngai, bản thân đã đi đường nhiều ngày, cũng đã hai hôm chưa tắm rửa, đối diện với một nam nhân tôn quý như thế, nàng thật sự sợ thất lễ.

Vĩnh Đan nhảy vội xuống xe chạy đến, Triệu Tử Đoạn mỉm cười đưa ra túi da đầy nước:

- *Có nương uống đi!*

Vĩnh Đan rụt rè tiếp nhận, một hơi cạn sạch, nước cháy giọt xuống cổ, thấm ướt một phần ngực áo của nàng, Triệu Tử Đoạn đưa ánh mắt hướng đi nơi khác.

Vĩnh Đan thở phào nhẹ nhõm:

- *Nô tì tạ ơn Thiếu giám đại nhân!*

Hoàn Nhan Viên Hạo vén rèm xe, tóc hần hơi rối qua loa búi lên một nửa. Ngủ quan vì đường xa có chút lười biếng, ánh mắt vẫn lãnh đạm như thường ngày.

Vĩnh Đan hành lễ, nâng liếc qua Linh Tề đang tựa vào Thành Hầu, lòng hơi khó chịu cho tiểu thư một chút:

- *Hầu gia, tiểu thư có dặn phải trao tận tay người!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhận túi hương vội vàng mở, nhìn chiếc yếm thêu hoa mẫu đơn tỏa ra hương thơm nhân nhật khiến tâm trí hần có chút bất loạn.

- *Tiểu thư còn dặn dò gì nữa không?*

Vĩnh Đan lắc đầu, mắt vẫn hướng về Linh Tề thiếu thiện cảm. Tiểu thư năng tốn công lo lắng tìm mọi cách bảo vệ ngọc phù đưa đi. Thành Hầu lại nhân nhả ôm mỹ nhân đến nhận.

Giương mặt Linh Tề đen lại, gợn yếm, có phải có tình câu dẫn Hầu gia, vạn thứ có thể giấu ngọc phù vào, sao nhất thiết phải là một chiếc yếm. Vĩnh Đan thu vào tầm mắt biểu cảm nàng ta, hừ lạnh!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhét yếm lụa vào ngực áo, hần thông thả phân phó:

- *Triệu Tử Đoạn, người cùng bản Hầu thuận đường này đến thủ phủ Nam Châu, đây là nơi phát sinh dịch bệnh đầu tiên, cũng là đi ngang Tĩnh gia. Người của Tứ Hoàng tử đã đợi ở đó tiếp ứng!*

Triệu Tử Đoạn hơi cau mày:

- *Chuyến này hồi kinh nương nương mới là trọng yếu, người có hay không đã vội vàng?*

Thành Hầu nhân nhật cảm nhận vật trong ngực mát lạnh:

- *Mẫu phi không thể xảy ra bất cứ chuyện gì, chúng ta phải trấn áp dịch bệnh trước mới để người đến đó!*

Hắn nhìn bụi đường nhuộm đỏ rèm xe, gió cát mới thổi ba đã thốc lên mù mịt:

- *Tuyệt Tâm, đưa Linh Tề cùng Vĩnh Đan quay về, Liên Thành hiện tại bề quan tòa công, tạm thời cứ đến dịch trạm gần nhất nghỉ ngơi!*

Xa mã Hầu phủ cùng thủ vệ nhanh chóng lần khuất sau tầng tầng lớp lớp bụi hồng. Tuyệt Tâm cũng thẳng cương ngựa một đường quay về.

Tuyệt Tâm nhìn trời, ánh nắng đã nhạt dần, không khí cũng dịu đi, sợ rằng không kịp ra khỏi hẻm núi trước khi trời tối. Hắn cố sức thúc ngựa chạy thật nhanh, nỗi bất an trong tim cứ lớn dần. Xe ngựa vào đoạn khắp khảnh nhất, một bên là con sông đục ngầu chảy siết vì vừa qua lũ quét, một bên vách núi dựng đứng hiên ngang, đường đi đầy đá tảng chắn ngang.

Vĩnh Đan hơi bâu mối ngồi cùng Linh Tề, nàng có chút khó chịu. Một nô tì thì có tư cách gì bày tỏ thái độ với chủ tử rằng. Linh Tề cau mày nhìn y phục lem luốc của Vĩnh Đan, tự so với xiêm áo sạch sẽ ngát hương bản thân liền nở nụ cười khinh.

Không khí trong xe vì thế mà ngột ngạt vô cùng.

Linh Tề lấy quạt lụa phất phơ xung quanh:

- *Thật bẩn thiu!*

Vĩnh Đan hép mắt, bao uất ức dồn nén lại:

- *Có nói ai?*

Linh Tề cười mỉa mai:

- *Trong xe chỉ có hai người, ai bẩn thiu thì tự biết!*

Vĩnh Đan nghẹn giọng:

- *Có?*

- *Ta thì làm sao? Không những cô bẩn thiu, chủ tử của cô cũng vậy! Tưởng rằng một chiếc yếm có thể bắt được tâm Hầu gia?*

Vĩnh Đan cười nhạt:

- *Suy bụng ta ra bụng người? Có nghĩ ai cũng dễ tiện như cô?*

Linh Tề trừng mắt lại, cả hai không ai chịu nhường nhịn ai.

Mặt Viện đứng trên đỉnh vách đá, nơi này dễ dàng phục kích nhất, muốn đến Mi Châu nhanh nhất buộc phải qua đây. Ám vệ đã kín đáo mai phục. Vừa thấy xe ngựa có gia huy Phùng phủ phía trên, trước sau đường đi nhanh chóng bị ám vệ chặn lại.

Mặt Viện kéo khăn che mặt, hạ lệnh ám vệ đồng loạt tung ám khí một đường xuống xe ngựa, một mảnh găm vào giữa trán ngựa kéo, ngựa hí mấy hồi đau đớn, đầu ngựa nứt dôi, ngựa ngã, xe đổ, cỗ xe gãy ngang gãy dọc lộn nhào mấy vòng.

Tuyệt Tâm rút trường kiếm phòng thủ, chớp mắt né tránh loạt ám khí thứ hai, nhìn lại, xe ngựa đã chòng chênh muốn rơi xuống lòng sông đang chảy cuộn cuộn. Hắn liền tìm cách cứu người.

Vĩnh Đan níu lấy chân Tuyệt Tâm lom còm thoát khỏi đồng hồ loạn của cỗ xe gãy, khi nàng đứng dậy mới phát hiện chi càn bản thân rời khỏi, chiếc xe đang chênh vênh bên bờ sông sạt lở sẽ mất thăng bằng mà rơi xuống, ác ý xoẹt ngang. Vĩnh Đan liền đưa tay ra:

- *Bám lấy ta!*

Linh Tề chặt vật kẹt trong xe ngựa, nâng trán nâng ta đã rướm máu. Nhận ra cánh tay Vĩnh Đan liền muốn bám vào, nhưng khi vừa giơ tay lên thì đã thấy Vĩnh Đan âm độc mỉm cười, cố tình ngã vào Tuyệt Tâm, lại hạ một cước nghiền lấy bàn tay nâng ta.

Bơi vì trời rất tối, sự việc xảy ra quá nhanh, Tuyệt Tâm hiển nhiên không nhận thấy, cỗ xe ngựa cùng Linh Tề tuyệt vọng rơi vào lòng sông cuộn cuộn sông dữ.

Tuyệt Tâm hét lên:

- *Linh Tề cô nương!*

Hắn vội theo nhưng không kịp, nhìn gương mặt Vĩnh Đan hoảng hốt không nói nên lời. Hắn cau mày, bốn bề bây giờ đã bị hắc y nhân bao vây, Tuyệt Tâm rút kiếm khỏi vỏ, tìm cách bảo vệ Vĩnh Đan.

Hắn thì thầm:

- *Chạy thẳng rẽ trái là cánh rừng, chỉ cần vào đó, chúng ta có cơ hội thoát thân!*

Tẩu vi thượng sách, ba mươi ám vệ cùng một tên thống lĩnh đứng trên vách núi kia, dù muốn hay không cũng chẳng thể nào đánh thắng. Tuyệt Tâm nắm lấy tay Vĩnh Đan vùng kiếm tìm đường thoát thân.

Mặt Viện nhàn nhạt nhìn, hẳn thật sự đã đánh giá thấp người của Thành Hầu, nghĩ rằng chỉ một tên thủ vệ nhỏ nhoi, nào đâu lại là một cao thủ kiếm pháp. Thoáng thấy đôi nam nữ đã chạm chân đến bìa rừng, Mặt Viện nghiêng rằng:

- *Vô dụng!*

Tuyệt Tâm hết sức bình sinh cùng Vĩnh Đan chạy, trong rừng càng tối, mắt người không thấy rõ đường đi. Ám vệ phía sau không đốt đuốc, chậm rãi thẩm dò.

Vĩnh Đan thì thầm:

- *Nô tì không đi nổi nữa!*

Tuyệt Tâm cúi nằng dựa vào một tảng đá, hẳn nhận thấy bên cạnh là khúc gỗ mục rỗng ruột, nhưng vỏ ngoài lại rất cứng:

- *Cô nương, nghe theo ta, chắc chắn qua mắt được bọn chúng!*

Vĩnh Đan trét bùn đất lên mặt, vội vội vàng vàng theo lời Tuyệt Tâm chui vào trong khúc gỗ. Nàng nín thở cầu nguyện.

Tuyệt Tâm dõi trường kiếm thành đoàn đao, chân bước đi trong bóng đêm không một tiếng động. Hắn lên phía sau đám ám vệ, chọn ra kẻ mất tập trung nhất. Một tay bịt kín miệng, tay kia Tuyệt Tâm cửa đoàn đao ngang cổ họng. Tên ám vệ chưa kịp kêu lên đã thấy máu phụt như suối, chết tức tưởi.

Mùi máu tanh lan tràn không khí, Mặt Viện bắt đầu thấy lo lắng, giọng hắn trầm đục nhắc nhở:

- *Cẩn trọng!*

Bằng phương thức này, Tuyệt Tâm hạ tên ám vệ thứ hai ngã xuống, đến tên thứ ba, Mặt Viện ngờ ngờ đoán ra.

Mặt Viện lẳng lẳng nắm ám khí trong lòng bàn tay rồi đột ngột hét lớn:

- *Tọa!*

Ám khí phóng ra tứ bề, đám ám vệ nghe lệnh thống lĩnh liền ngồi thụp xuống, người duy nhất không phản ứng kịp chính là Tuyệt Tâm, hắn phải lùi ra sau để tránh ám khí. Cũng vì vậy mà bị lộ hành tung.

Mặt Viện cười gần:

- *Truy!*

Vĩnh Đan nghe được động tĩnh, nàng biết đám hắc y nhân này đã đuổi theo Tuyệt Tâm, liền vội vã chui ra khỏi khúc gỗ, dùng hết sức bình sinh ra bìa rừng, nàng nhìn theo sao Bắc Đẩu, hướng về phía Nam mà chạy.

Trời sáng, Vĩnh Đan cũng đến được dịch trạm. Nàng đập cửa, vừa thấy thị vệ mang áo Thành Hầu phủ liền gấp rút:

- *Cứu người, Tuyệt Tâm đang bị truy sát ở hẻm núi giáp ranh Nam Châu!*

Mấy tên thị vệ hơi ngẩn người:

- *Tuyệt Tâm?*

Một vị phó tướng vội khoác trường bào lên:

- *Là Nguyên thủ vệ! Nhanh!*

Vĩnh Đan biết được mình đã đến đúng nơi, sức lực nặng như bị rút kiệt. Đột ngột ngã xuống không biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Vận Trù Duy Ác (hạ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hoàn Nhan Viên Hạo cẩn thận tháo vải yếm, khối ngọc lạnh lạnh tỏa sáng trong lòng bàn tay, hắn hít một hơi sâu, phong thái uy nghi bước vào Tĩnh gia Nghiêm Sinh Đường.

Chương quảy hơi uest oái đi ra, Hoàn Nhan Viên Hạo cũng không nói gì, thần nhiên đặt ngọc phủ lên bàn.

Chương quảy vừa thấy ngọc phủ đã thất kinh, vội vàng mời hắn vào trong gấp qua Tĩnh lão thái gia. Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười, đứng như vậy, ngọc phủ của Tĩnh gia chính là có thể điều động vạn cân thảo dược.

Triệu Tử Đoạn sắp xếp thủ vệ đứng trước Nghiêm Sinh Đường bảo vệ chủ nhân, còn bản thân lên ngựa đến Trì châu Nam Châu. Hai bên đường xác người nằm la liệt, ruồi nhặng mang mầm bệnh mỗi lúc một xa hơn. Triệu Tử Đoạn kéo khăn che mặt lên, đến quán doanh Nam Châu, người của Tử Hoàng tử đã đợi sẵn đó chuẩn bị tiếp ứng.

Chập tối, Hoàn Nhan Viên Hạo cũng quay về quán doanh, hắn vừa tắm xong, tóc còn nhỏ giọt thả trần tự do, trung y đỏ thắm vì ướt mà dính sát vào da thịt lộ ra thân hình hoàn mỹ vô song.

Triệu Tử Đoạn khó khăn tiến vào:

- *Hầu gia! Có chuyện này...*

Hoàn Nhan Viên Hạo không ngẩng mặt lên, tay vẫn mài ghi ghi chép chép sổ liệu từng loại dược thảo:

- *Khi nào Ngự Y đoàn đến nơi thì phân phó đến từng khu vực, còn nữa, Tĩnh gia chỉ cho đi ba phần, bảy phần còn lại là mượn, khi nào thuốc từ triều đình đến nhớ trả lại!*

Triệu Tử Đoạn cảm thấy cổ họng khô rát, không biết phải bắt đầu như thế nào. Hắn đánh vòng ra sau bình phong, dùng một khăn vải thô mỏng, cẩn thận từng li từng tí lau mái tóc đang sưng nước của Thành Hầu.

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi khựng lại, nội tâm dâng lên một cỗ bất an:

- *Đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?*

Triệu Tử Đoạn ngồi xuống đối diện, gương mặt nặng nề:

- *Hầu gia, người bình tĩnh nghe thuốc hạ nói!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ngẩng mặt, màu lam ngưng trọng, mi mắt hơi nhướng lên.

Triệu Tử Đoạn chấp tay:

- *Hầu gia, đoàn Ngự Y toàn bộ đã bị ám sát, thuyền chở thảo dược cũng bị đánh chìm!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi siết bít lông trong tay, tự trấn an:

- *Không sao! Viêm Thế tử đã cử Hồng Thái tiên sinh đến đây, người này cũng coi như thân y! Chuyện thảo dược trước mắt cứ mượn của Tĩnh gia cứu nạn dân. Sau đó bản Hầu sẽ huy động ngân lượng từ các thôn trang, cửa hàng, sông bạc thuyết phục trả lại!*

Triệu Tử Đoạn khẽ đáp rất nhẹ, giọng nói ngập ngừng:

- *Hầu gia, Nguyên Thủ vệ trên đường quay lại Mi Châu đã xảy ra chuyện! Tạm thời cả Nguyên Thủ vệ cùng Linh Tê có mượn đều mất tích!*

Bút lông trong tay Thành Hầu "rắc" một tiếng, gây làm chói, mực đen nhỏ xuống nền giấy trắng loang loang u ám. Gương mặt hắn không đổi khác, vẫn ôn nhuận như thường ngày, chỉ là đôi mắt mất hết mọi luồng sáng, thăm thẳm như hố sâu không đáy, lạnh lẽo đến ghê người.

Giọng Thành Hầu lạc hẳn đi:

- *Chắc chắn không có gì nghiêm trọng!*

Trong phòng tĩnh mịch không tiếng gió, ngọn đèn dầu lạc tỏa khói tù mù, ngoài trời đột nhiên đi đông sấm chớp, cơn mưa không báo trước rào rào đổ xuống.

Triệu Tử Đoạn lặng lẽ lui ra, hắn biết, Thành Hầu hiện tại chỉ muốn ở một mình.

Kính thành.

Thịnh Vương nằm nghiêng người trên giường thấp, tỉ mỉ ngắm soi nhãn ngọc bích tỷ* đây là món trang sức hắn yêu thích nhất, năm mươi tuổi bỏ công làm điều giấy mừng sinh thần được phụ hoàng coi trọng mà ban tặng.

Mặt Viên đứng một bên, trên nét mặt vẫn còn tơ máu:

- *Vương gia...*

Thịnh Vương không nhìn hắn, nhãn ngọc trong tay lưu chuyển sinh động:

- *Bản Vương đã biết trước người sẽ thất bại!*

- *Thuộc hạ vô dụng!*

Thịnh Vương nâng mí mắt, môi mỏng trào phúng:

- *Câu này bản Vương đã nghe không ít! Lần này có hay không thu hoạch?*

Mặt Viên ánh mắt liền sáng lên, nếp nhăn cũng giãn ra:

- *Chủ nhân, mời đi theo thuộc hạ!*

Thịnh Vương uest oái ngồi dậy, Huỳnh Kiện công công vội vàng đem giày gấm đen tuyền thêu kỳ lân kim tuyến đến, cẩn thận vắn kim quan nửa phần tóc, cố định bằng một trăm ngà voi.

Mặt Viên tiếp tục:

- *Vương gia, chuyện đoàn Ngự y cùng thuyền thảo dược đã xử lý xong, gọn gàng sạch sẽ!*

Thịnh Vương đeo nhẫn vào tay, thần nhiên:

- *Đơn giản như vậy nếu không làm được thì thật uổng phí công sức bản Vương nuôi đám ám vệ!*

Phía trong giả sơn Vương phủ là một đường hầm nhỏ dẫn xuống địa lao, nơi đây âm tối, ánh sáng duy nhất là ngọn đuốc của Huỳnh Kiện công công.

Mùi ẩm mốc bốc lên từ đất ẩm không dễ chịu, Thịnh Vương nhấc tay áo choàng lên che ngang mặt, căn phòng cuối hành lang có chút tiếng động. Mạt Viện ra hiệu dừng lại, Huỳnh Kiện công công vội bước vào, dưới mặt đất là hai kẻ y phục bẽ bét bán nằm im lìm, nếu không thấy ngực phập phồng thì thật giống người chết.

Thịnh Vương lấy chui kiếm gõ vào song sắt, âm thanh chói chói vang vọng trầm đục.

Nam tử kia trở mình dậy, nhưng hắn không gương nổi, lớp y phục xanh thẫm lộ rõ những vết thương sâu do dao kiếm gây ra.

Thịnh Vương mỉm cười, đáy mắt thoáng giễu cợt:

- *Thì ra là Nguyên thủ vệ, thân tín của Ngũ Hoàng đệ! Đám thuộc hạ bản Vương đúng là không có mắt mà!*

Tuyệt Tâm cắn môi nên đau đứng dậy, miệng vết thương vì dùng sức mà rách toạc ra, máu đỏ như suối. Hắn nghiêng nạt giọng nói:

- *Khốn nạn!*

Thịnh Vương phất tay, Huỳnh Kiện công công mở cửa ngục, hai tên lính canh liền giữ lại Tuyệt Tâm đẩy ra trước mặt chủ nhân.

Thịnh Vương hơi tiến lại gần:

- *Bản Vương thật không muốn hủy hoại một anh tài! Chỉ cần ngươi cho bản Vương biết ngọc phù đang ở đâu, bản Vương sẽ không phụ ngươi!*

Tuyệt Tâm nhàn nhạt cười, khoe miệng chảy đầy máu tươi:

- *Ta khinh!*

Thịnh Vương lướt qua vành tai Tuyệt Tâm, hơi thở hắt lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm:

- *Bản Vương rất thích những kẻ trung thành!*

Chui thủ sắt bên xuyên qua lồng ngực Tuyệt Tâm, máu từ miệng hắn trào ra. Thịnh Vương nhìn chiếc nhẫn nhuộm đỏ hơi cau mày:

- *Một dao này của bản Vương thật quá mạnh! Vì người tận tâm với chủ tử, bản Vương cho người cái vinh dự được chính tay bản Vương tiễn người đi!*

Tuyệt Tâm ngã xuống, máu từ cổ họng tràn lên mũi, hai tay vẫn nắm lấy chui thủ không rời.

Người còn lại là một nữ tử, nàng hồi tỉnh đã lâu, mắt cũng chứng kiến cái chết của Tuyệt Tâm, nàng hơi kinh sợ, sắc trắng bệch, run rẩy không nên được.

Thịnh Vương rút khăn lau nhẫn ngọc, liếc mắt:

- *Nàng ta là ai?*

Mạt Viện cúi đầu:

- *Nàng ta ngồi trong xe ngựa cùng cận nữ của Thục Trình Huyền chúa, trên người có lệnh bài Thành Hầu phủ. Hoặc là cung nữ thân tín hoặc là thị thiếp! Y phục quý hiển, trang sức đắt tiền tinh tế, chứng tỏ không phải người thường!*

Thịnh Vương hơi ngạc nhiên, cúi người vuốt ve gò má nữ tử không còn huyết sắc, mỉm cười:

- *Rất xinh đẹp! Không nên giam ở đây! Nàng tên gì?*

Giọng nói nữ nhân khàn khàn mềm yếu cất lên:

- *Linh Tề!*

Thịnh Vương phất tay xoay người ra khỏi địa lao:

- *Đưa về viện bản Vương!*

Huỳnh Kiện công công tuân mệnh, cho hạ nhân đỡ lấy Linh Tề. Lại dọn dẹp thi thể Tuyệt Tâm.

Đại triều mừng một tháng tư.

Nửa tháng qua, tin tốt từ miền nam liên tục truyền về. Dịch bệnh đã dẹp, nạn dân yên ổn, đề điều cũng được tu sửa. Bởi vì sắp đến kì tuyển tử cũng như khảo thí văn võ, việc binh ôn phía nam coi như là đại hỷ sự, đến vừa đúng lúc vừa kịp thời. Thành Hầu một mình xoay sở tốt, Hoàng thượng liền nhìn hắn bằng ánh mắt khác, mười ngày liên tục mỗi ngày một chiếu chi ban thưởng.

Trước sân rồng Thái Hòa điện, hàng loạt quan viên ngợi khen công trạng của Thành Hầu cùng Tử Hoàng tử.

Chu Tề tướng chấp tay bước ra khỏi hàng:

- *Muôn tâu Hoàng thượng, hiện tại Hoa Quý Tàn nương nương ở dân gian đang được ca ngợi là Bồ Tát hạ thế! Nương nương đi đến đâu, dịch bệnh lui đến đấy, đây là phúc khí của Đại Quốc!*

Thịnh Vương yên lặng không nói gì, chuyện này còn không phải kẻ sách của Thành Hầu, cái gì mà Bồ Tát hạ thế? Dịch bệnh vốn đã được trấn áp chín phần, Hoa Quý Tàn chỉ cần vào vùng dịch phát số thuốc còn lại, tất nhiên người bệnh sẽ được cứu.

Ở kinh thành, Đại Công chúa bỏ tiền thuê đoàn hát diễn vở Bồ Tát hạ thế ca ngợi Hoa Quý Tàn, từ miền nam, Thành Hầu cho các tác gia viết hàng loạt truyền kì về mẫu phi, chẳng mấy chốc nửa phần dân chúng Đại Quốc đều cho rằng Hoa Quý Tàn chính là Bồ Tát thật sự!

Chuyện này nằm ngoài ý muốn của Thịnh Vương, hắn tuy đoán được ngọc phù Tĩnh gia sẽ giúp được Thành Hầu, nhưng lại không thể ngờ được, Thành Hầu lại tận dụng triệt để cơ hội này đến vậy.

Thái tử tiến lên trước:

- *Phụ hoàng, Ngũ hoàng đệ cùng Quý Tàn nương nương lập đại công to lớn, đây cũng là vinh quang kết thúc sáu năm chán tu cầu phúc thiên hạ của nương nương!*

Vĩnh Nguyên Đế ánh mắt sẫm nghiêm mà âm áp nhìn xuống, giọng nói sang sảng:

- *Trẫm cũng đã cân nhắc kĩ lưỡng chuyện này! Lễ thường làm tốt sẽ được trọng thưởng, đây là vừa khích lệ tinh thần quan viên vừa thể hiện sự quan tâm của Hoàng gia đến công hiến bậc trung quân ái quốc. Dân chúng đều ủng hộ hiền tài, Trẫm với chuyện này không thể làm ngơ. Thành Hầu cùng Tử Hoàng tử đợi hồi kinh sẽ xem xét ban trước hiệu theo quy chế đương triều!*

Thịnh Vương nắm chặt bàn tay thành quyền nên giận, Thái tử một tên dốt nát, cá dơi chỉ biết vuốt mông ngựa phụ hoàng. Hắn muốn Thành Hầu hồi kinh, thật ngu xuẩn hết chỗ nói. Thành Hầu ở đây, địa vị Thái tử không phải càng lung lay hay sao. Hoa Quý Tàn muốn lấy tư cách gì? Phi? Quý phi? Sáu năm trước bị tội đầy đi, sáu năm sau đột ngột trở thành Bồ Tát vinh hiển hồi cung. Quả thật ban mười năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Thần thần xung quanh chấp tay một tiếng đồng lòng, Thịnh Vương miễn cưỡng làm theo:

- *Hoàng thượng anh minh!*

Tan triều, Thịnh Vương bọc bọc về thư phòng, nhìn một bản văn phòng từ bảo, hận ý hắt hắt nổi lên, dùng một cước gạt đôi án gỗ!

Huỳnh Kiện công công vội vội vàng vàng chạy vào:

- *Vương gia bớt giận! Chuyện đâu còn có đó!*

Thịnh Vương toàn thân u ám, hơi thở khó nhọc:

- *Gọi Mạt Viện đến đây!*

Huỳnh Kiện công công dạ một tiếng, nhanh chóng cho người dọn dẹp, Thịnh Vương bước qua bình phong vào trong, con giận giữ làm hắn khàn khàn ho, máu từ cổ họng nhỏ xuống khăn lụa bạch. Nhìn vết máu loang dần như cánh hồng phai, lồng ngực nhói lên một cái, đột nhiên hắn cảm thấy nhớ nằng, thật sự nhớ nàng đến mức đau lòng.

Mạt Viện đứng bên ngoài bình phong:

- *Chủ nhân!*

Thịnh Vương thu khăn lụa nhét vào ngực áo:

- *Thực hiện kế sách đồ đi! Hoàng thượng chuẩn ý để Thành Hầu hồi kinh rồi!*

Mặt Viện tuân mệnh hành sự, vừa quay người đi đã nghe Thịnh Vương ho nhẹ sau rèm ngọc.

Ta biết nam chính hiện tại rất ít đất diễn, nhưng các nàng cứ yên tâm, bởi vì mấu chốt câu chuyện vẫn xoay quanh nữ chính nên bối cảnh chủ yếu tại kinh thành. Hiện tại nam chính sắp hồi kinh, cơ hội gặp nữ chính nhiều hơn nên sẽ không còn mờ nhạt nữa.

Có những tình tiết ta không viết quá chi tiết vì truyện trước đã nói rồi nên truyện này chỉ nhắc lại. Nhưng nếu các nàng mới đọc mà không hiểu thì cứ bình luận, ta sẽ cố gắng sửa để dễ hiểu khách quan nhất!

À mà các nàng muốn ngược nhân vật nào không? Ngược nữ chính, nam chính hay nam phụ nh?

Nhấn ngọc bích tỷ

□

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 74: Tạo Hóa Xoay Vắn (thượng)

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn bầu rượu đục trên bàn gỗ góc vườn đào, tâm tư lạnh buốt, vạt áo trắng bay loạn giữa hương thom hoa cỏ tháng tư.

Triệu Tử Đoạn lặng lẽ đứng sau:

- *Hầu gia, tất cả đã chuẩn bị xong, theo lịch trình sáng sớm mai có thể xuống thuyền hồi kinh!*

Hoàn Nhan Viên Hạo tự rót một ly, đưa đến:

- *Người uống đi!*

Triệu Tử Đoạn nhìn rượu lắng đọng chất đắng, trong lòng cuộn lên đau xót:

- *Chủ nhân! Người đừng như thế này nữa! Chưa tìm thấy không có nghĩa là đã chết...*

Hoàn Nhan Viên Hạo nâng mi mắt, một đời trước Tuyệt Tâm mất mạng sa trường, Linh Tề vì hắn mà bị thiêu chết. Cảnh tượng ấy sống lại hắn cũng không thể nào quên được. Một đời này, hắn thề dùng toàn lực bảo vệ người thân bên cạnh, nhưng rồi sao, Lục Hoàng đệ vẫn chết, Tuyệt Tâm vẫn chết, Linh Tề vẫn chết. Là hắn bắt tài hay là ông trời trêu ngươi, muốn hắn phải chịu cùng một đau đến tận hai lần!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhạt:

- *Vậy sao?*

Triệu Tử Đoạn không dám trả lời, vì một đạo thánh chỉ hồi kinh, Thành Hầu đã phải trả giá quá nhiều. Nguyên thủ vệ cùng hắn như hai cánh tay phải trái, giờ đây, chính hắn cũng uất hận. Nhưng Hầu gia còn phải chịu đựng gấp đôi, Hầu gia coi Linh Tề là tâm can mà bảo bọc, một kích này, chính là khiến Hầu gia chết tâm.

Bên ngoài nguyệt môn, Hiến Liên Từ Tâm vén váy bước vào đào viên, nắng hơi cản mũi, che giấu cảm xúc hiện tại.

Triệu Tử Đoạn cau mày, Hầu gia tâm trạng không tốt, ngay cả mẫu phi cũng không gặp, nàng ta đến đây dễ tự chuốc lấy uy khuất:

- *Phu nhân!*

Hiến Liên Từ Tâm gật nhẹ đầu:

- *Thiếu giám!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhếch đôi môi vì rượu mà đỏ tươi tựa máu lên, giọng nói ôn nhu nhưng lạnh đậm:

- *Nàng về đi!*

Hiến Liên Từ Tâm thần nhiên hành lễ:

- *Hầu gia, Linh Tề có nương đã tìm thấy!*

Hoàn Nhan Viên Hạo thoáng ngẩng người, Triệu Tử Đoạn nghi hoặc:

- *Phu nhân có chắc?*

Hiến Liên Từ Tâm khẳng định:

- *Sớm nay nàng xuất hiện trước cửa lớn, trên người đầy thương tích, vừa đến nơi đã ngất xỉu. Hiện tại Hồng Thất tiên sinh đang chẩn mạch điều trị!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nở nụ cười hiếm hoi, ánh mắt ảm áp lên không ít:

- *Hồi phủ!*

Linh Tề nằm trên giường gỗ, trên người không nơi nào thiếu vết thương, mười đầu ngón tay vì bị tra tấn mà rỏ máu. Hoàn Nhan Viên Hạo nhắm mắt say ngủ, trong lòng cuộn lên ngàn đợt sóng dữ.

Hắn đợi một ngày, đến chập tối, Linh Tề cũng mở mắt:

- *Gia!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ôn nhu mỉm cười:

- *Nàng tỉnh rồi!*

Linh Tề long lanh nước, chớp mắt dò ừng, toàn thân nàng run lên từng cơn kinh hãi:

- *Gia, Tuyệt Tâm mất mạng rồi! Nó tì tận mắt nhìn thấy Thịnh Vương dùng đoản đao một nhát xuyên qua tim hắn!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nắm lấy tay nàng ta trấn an.

Triệu Tử Đoạn đứng ngoài hành lang, gương mặt mỉa hoặc không nhìn ra được vui buồn. Linh Tề trở về, phải hay không phải là quá trùng hợp, Tuyệt Tâm thân thủ một địch mười còn mất mạng, nàng ta liệu yếu đào tẩu liền thoát khỏi? Nhưng nhìn Thành Hầu hắn không mở miệng nói được, nếu có nói mười phần Hầu gia cũng sẽ gạt đi.

Triệu Tử Đoạn thu lại biểu tình:

- *Chủ nhân, người nghỉ đi, ngày mai còn phải khởi hành!*

Kinh thành.

Chiều tháng tư ẩm áp, Phùng Diễm Dung ngồi cùng Gia Hỷ thêu vò gối chân đệm linh tính, Phùng Dạ Vãn sắp xuất giá, đồ cưới vò cùng nhiều, lão phu nhân yêu thương nàng ta nên hạ lệnh cả phủ phải giúp đỡ. Gia Hỷ cũng không ngoại lệ, một lòng vì người khác mà may đồ cưới.

Phùng Diễm Dung đưa sợi tơ lên môi:

- *Ti ti nghe tin gì chưa?*

Gia Hỷ lắc đầu, vẫn chăm chú vào họa tiết uyên ương trên hồng lẵng:

- *Vĩnh Đan về thăm quê nhà, ta cũng lười ra ngoài, chuyện nào nhiệt kinh thành không biết được!*

Phùng Diễm Dung bí hiểm cười:

- *Mấy ngày trước Tam Thân Vương phủ có yến tiệc, Hoàng thượng cũng đến tham dự, nào ngờ bị hành thích!*

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- *Muội cũng lớn mật rồi đấy! Chuyện gì cũng kể được!*

Phùng Diễm Dung bùi môi:

- *Vốn là không may, nhưng trong yến có một tú nữ, không rõ nàng ta âm kém đương sai thế nào lại xuất hiện đúng lúc, Hoàng thượng đã giữ lại họ tên, còn không cần phải vào chung tuyền!*

Gia Hỷ nhắc nhở thêu đôi kim, hồ hồng:

- *Lục cung ba vạn giai nhân, có gì lạ!*

Phùng Diễm Dung lúc này mới cười:

- *Đúng là không lạ, nhưng người này ti ti biết! Là người quen!*

Gia Hỷ ngẩng mặt, tú nữ nàng có thể quen biết, lại được mời đến yến tiệc Tam Thân Vương, nàng hơi kinh ngạc:

- *Hiên Đại tiểu thư!*

Phùng Diễm Dung cũng bỏ đồ thêu xuống:

- *Lần này nếu như nàng ấy trở thành phi tử, có phải Thành Hầu như hồ thêm cánh không!*

Gia Hỷ thu lại biểu tình:

- *Cũng không liên quan đến chúng ta a! Nói Tam ca muội cổ mà huyện tập chuẩn bị Võ Trạng nguyên kia!*

Phùng Diễm Dung vẫn không ngừng mơ tưởng:

- *Thành Hầu về kinh không biết sẽ được phong tước gì! Hầu gia trông thật oai hùng, mặc giáp bào càng rực rỡ quý khí!*

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- *Tứ Hoàng tử còn chưa có hôn thê đấy! Muội cố gắng mà trở thành Hoàng tử phi!*

Phùng Diễm Dung xấu hổ, gương mặt nhuận hồng:

- *Đại ti! Ti ti còn chưa có gả đi đâu a!*

Gia Hỷ thờ dãi, nàng đã cập kê một năm rồi, cũng sắp đến lúc xuất giá. Chỉ là nàng phải gả cho ai, bản thân nàng cũng không rõ. Nàng là đích trưởng nữ phủ Thượng thư, nhưng mẫu thân không còn, gả đi nhiều nhất chỉ là đồ cưới, Phùng Gia Hảo còn đó, đại phòng mới là chỗ dựa của nàng ta.

Nàng một tước phong Huyện chúa, gả cao không được, gả thấp không xong. Gia đình thư hương không muốn một nàng dâu có phẩm vị cao hơn cả mẹ chồng. Còn so với hoàng thân quốc thích thì nàng lại không với tới. Nếu có thể gả làm chính thê cũng chỉ cho một kẻ hoàn khổ (quần là áo lượt), điều này nàng thật sự không muốn.

Gia Hỷ nghĩ đến Thịnh Vương, nếu hẳn thật sự hết lòng đối đãi nàng, gả vào đó làm Trắc phi nàng có thể sống được không? Một Bạch Cầm Chúc là chính thê nàng phải quý lạy, một Sở Trắc phi nắm quyền nội trạch, một Phùng Gia Hòa khó khăn lắm nàng mới đẩy đi được! Gia Hỷ lắc đầu, thầm bỏ ý niệm vừa nảy ra.

Chập tối, Gia Hỷ vừa tắm xong, nàng ngồi bên cửa sổ đón cơn gió hạ, tóc nàng đen như mực lại không vấn lên mà thoải mái xỏa dài hong khô. Xiêm y mùa hè chỉ là một áo ngoài bằng sa mỏng phủ lên yếm và váy lụa, ngang hông thắt lưng đeo túi hương bạc hà dịu dịu.

Nhánh cây gần cửa sổ xào xạc, gió vó ý thổi tóc nàng bay loạn, Gia Hỷ vội vươn tay đóng kín cửa sổ. Khi quay lại, thần sắc liền kinh hãi:

- *Vương gia! Sao người lại ở đây?*

Bối Lan đứng ngoài bình phong nghe tiếng động lạ nên lo lắng:

- *Tiểu thư, người có cần em giúp gì không!*

Gia Hỷ siết khăn tay:

- *Không! À mà...có, ta hơi đói bụng, em đến nhà bếp lấy ít cháo đậu xanh đi!*

Tiếng bước chân Bối Lan nhỏ dần, Gia Hỷ mới thờ nhẹ nhìn nam tử đang ngồi trên giường, hẳn một thân tử y sẫm màu nổi lên làn da như sứ, mày kiếm họa rõ trên gương mặt cao ngạo.

Thịnh Vương ngắm mỹ nhân trước mắt thần thể mềm mại tỏa ra hương bạc hà thơm nhẹ, tóc nàng hơi ướt, xỏa lung tung trên vai, xiêm y mỏng manh như ẩn như hiện chiếc yếm lụa hồng.

- *Ta thật sự nhớ nàng!*

Gia Hỷ lùi lại, giữ khoảng cách nhất định:

- *Vương gia, người nên cẩn thận ngôn hành, người làm thế này chỉ khiến ta thêm khó xử!*

Thịnh Vương cảm thấy cổ họng khô rát:

- *Bản Vương biết sai, nhưng không thể kìm lòng được!*

Gia Hỷ xoay người nhìn hướng khác, một nam tử tuấn mỹ tiêu sái đứng trước mặt nàng nói toàn những lời da diết, nàng làm sao có thể không cảm động:

- *Vương gia! Người hà tất phải vậy?*

Thịnh Vương đứng dậy, hẳn dồn nàng vào chân tường, ánh mắt kiêu ngạo tràn đầy mê ý. Tim Gia Hỷ đập thình thịch, nàng không dám ngẩng mặt, cũng không thể cử động, thời gian cứ chậm chạp trôi qua.

Thịnh Vương nâng một sợi tóc nàng ngang mũi, như muốn lấy hết toàn bộ hương thơm tinh túy trên cơ thể nàng.

Hồi lâu, hẳn mới trầm giọng:

- *Hỷ nhi, nàng phải đợi bản Vương!*

Gia Hỷ ngẩng người, đợi hẳn, là hẳn muốn nàng đợi hẳn, nhưng hẳn đã có thể từ, đợi hẳn để được gì?

Ngoài bình phong có tiếng bước chân:

- *Tiểu thư, em về rồi đây!*

Cửa sổ thình lình bật mở, bóng tử y cũng khuất sau màn đêm thăm thẳm, chỉ còn đèn lồng đỏ lung lay nơi hành lang.

Già Hỷ nhìn theo bóng tối mờ mờ, nằng gục xuống nơi góc tường, tình này khó có thể đoạn tuyệt!

Trung tuần tháng tư, tuyết từ cũng đến vòng cuối cùng. Tất cả tử nữ được giữ lại đều để ban hôn Hoàng thất. Nổi bật nhất phải kể đến Vương tử nữ, vốn là Nhữ Hoan Huyện chúa, nàng được ban hôn cùng Tử Hoàng tử, dợ người hồi kinh sẽ tổ chức hôn lễ. Người thứ hai được ban hôn lại khiến Phùng phủ loạn lên một trận. Nguyễn Tĩnh Hoa vượt qua chung tuyền, so với những tử nữ khác, nàng ta cũng không quá nổi bật, chỉ là Hoàng thượng giữ lại ban hôn cùng với Hoài Nam Vương gia, như vậy, cả Phùng Dạ Vân cùng Nguyễn Tĩnh Hoa đều cùng vào cửa một ngày, đều có danh phận là Trắc phi!

Chuyện này không lường trước được, cũng coi như không ầy khuất Phùng Dạ Vân. Lão phu nhân ghen ứ không nói lên lời, Phùng Dạ Vân là đích nữ tử phòng vốn được thương yêu chiều chuộng, trong khi đó Nguyễn Tĩnh Hoa lại là cháu gái bên nhà mẹ gửi gắm đến kinh thành. Cả hai hiện tại cũng coi như vai vế ngang bằng. Phùng Dạ Vân phụ thân chỉ là phó tướng nên Trắc phi cũng hợp lẽ, mà Nguyễn Tĩnh Hoa xuất thân lại thấp, may mắn nhờ nhan sắc phong thái nên mới lọt vào mắt rồng, cũng không thể với đến Chính phi được. Coi như cái hôn sự này Hoàng thượng ban xuống quá thỏa đáng, cả Phùng phủ chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt mà vui vẻ tiếp nhận.

Chuyện của Nguyễn Tĩnh Hoa gây sốc Phùng phủ chưa bao lâu thì đến tháng năm, Vĩnh Nguyên Đế hạ chiếu chính thức lập Hoàng Hậu, chỉ là vị mẫu nghi thiên hạ này càng khiến quần thần bản tán không thôi.

Vĩnh Nguyên Đế phong Hiền gia Mi Châu một tước Hầu. Lại sắc phong tử nữ Hiền Liên Tĩnh Tú làm Hoàng Hậu.

Một đạo thánh chỉ đưa xuống, Ngự sử liền dâng tấu chương phản đối. Thành Hầu cùng Hoàng thượng vốn là quan hệ phụ tử, Hiền Liên Tĩnh Tú cùng Hiền Liên Từ Tâm lại là ti muội ruột thịt. Như thế quả có chút không hợp lý.

Thịnh Vương nghe triều thần bản luận cũng chỉ cười, Hoàng Đế có đặc quyền của Hoàng Đế, nếu phụ hoàng đã muốn Hiền Liên Tĩnh Tú hóa phượng hoàng, thì một ngàn tên Ngự sử cũng không có cách khiến nàng thành gả rừng được.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Tạo Hóa Xoay Vắn (trung)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Huỳnh Kiến công công ngồi trong xe ngựa, tay rót trà lên bàn thấp, dù xe chạy tốc độ rất nhanh, đường đi lại xóc nảy, nhưng trà không hề một giọt rơi ra ngoài:

- *Vương gia, người đừng lo lắng, nương nương cái nhân thiên tướng chắc chắn sẽ không có chuyện gì!*

Hoàn Nhan Viên Thuyết hờ hững:

- *Ban Vương cũng chỉ diễn trò theo ý mẫu phi thôi, tính cách của mẫu phi, phận làm con này đã ăn không ít khổ!*

Huỳnh Kiến công công cảm thán:

- *Nương nương cũng là vạn bất đắc dĩ!*

Hoàn Nhan Viên Thuyết cau mày nhăn nhó:

- *Chủ nhân của người là ai?*

Huỳnh Kiến công công biết sai liền cúi mặt im lặng.

Xe ngựa dừng giữa cổng Hoàng cung. Thịnh Vương thu lại biểu tình đậm nhạt, trước mặt cung nữ thái giám liền gả vờ hốt hoảng lo lắng vội vội vàng vàng đến Diên Hi cung.

Vạn Quý phi nằm nghiêng trên giường, gương mặt hơi trắng vì đập phẫn dầy, môi cũng bợt bạt. Vừa thấy bóng hài tử đến đến liền đuổi hết cung nhân ra ngoài.

Thịnh Vương đến cạnh, nhíech miệng trào phúng:

- *Mẫu phi gây họa lại để nhi thần dọn dẹp!*

Vạn Quý phi thẳng người ngồi dậy, mấy đầu móng tay dài đeo hộ giáp* vàng ròng khảm hoa trên trán siết vào chân đến muốn gãy:

- *Lăng Mặc! Hoàng thượng đã tra chưa?*

Thịnh Vương lại cười:

- *Tra cái gì? Tra mẫu phi già vờ bệnh để được miễn cấm túc hay tra chuyện hành thích ở phủ Tam Hoàng bá?*

Vạn Quý phi sợ hãi che miệng Thịnh Vương lại, ánh mắt thống khổ:

- *Vốn là mẫu phi nhìn không vừa mẫu tử nữ Hiền thị, muốn hạ sát nàng ta, nào ngờ...*

Thịnh Vương gằn giọng, gương mặt vừa tức giận vừa bất lực, ánh mắt chán chường:

- *Mẫu phi người bị sự bình yên gia tạo này dung túng đến hồ đồ rồi! Tử nữ có thể ngã ngựa chết, trúng độc chết, phong hàn chết, thất lễ với nương nương chết,...sao người lại chọn cách ám sát? Đã thế còn ám sát nơi có phụ hoàng? Giúp người khác may giá y đã là tốt, nhi thần chỉ sợ phụ hoàng nghỉ ngơi mà không nói ra!*

Vạn Quý phi biết sai, im lặng không dám phản đối:

- *Lăng Mặc, chuyện cũng đã xảy ra rồi! Bây giờ nàng ta, phụ hoàng có thật tổ chúc một đại lễ phong Hậu?*

Thịnh Vương hừ lạnh, mi mắt rũ xuống:

- *Mẫu phi chuẩn bị tam quý cầu khấn với Hiền thị đi!*

Vạn Quý phi hoang mang, mặt đen lại, thất sự không cam tâm. Thịnh Vương thu tà áo đứng dậy, một câu cuối cùng đánh vỡ mọi hi vọng của mẫu phi mình:

- *Còn phải đón Hoa Quý Tẩn hồi kinh! Chưa biết mẫu tử họ nhận tước phong gì?*

Vạn Quý phi ngẩn ngơ, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nở một nụ cười miễn cưỡng:

- *Hoàng thượng muốn à ta vinh quang hồi cung? Mẫu phi nên phân ưu cùng Hoàng thượng mới phải!*

Thịnh Vương thờ ơ, mẫu phi hẳn không thể mềm yếu, không thể ngượng càng không thể bị đánh ngã, hậu phương có vững vàng thì tiền tuyến hẳn đây mới yên tâm quyết chiến được.

- *Tốt! Người đầu, hãm cạnh nhân sâm bát bảo để tối nay mẫu phi hầu hạ phụ hoàng!*

Vạn Quý phi nhìn bóng Thịnh Vương khuất sau rèm liền gọi cung nhân vào trang điểm.

Sáng sớm ngày tiếp theo thượng triều, Vĩnh Nguyên Đế vời Hàn Phó sử ra đánh hai mươi đại bản. Lâm bạn với vua như chơi với hổ, mới lần trước dâng tấu báo vệ Thịnh Vương còn được trọng thưởng thì hôm nay vì can ngăn lập Hậu mà mang đại tội.

Hoàn Nhan Viên Thuyết giữa triều đứng ra một bên:

- *Hoàng thượng, thân là thần tử cũng là hoàng tử, thần cho rằng việc lập Hậu lần này không có gì không đáng. Hoàng thượng cùng Thành Hầu tuy là phụ tử nhưng cốt yếu vẫn là quân thần. Lập Hậu là việc hệ trọng, trung cung trống đã lâu, hiện tại chính là thời điểm thích hợp nhất. Những ai cảm thấy Tử nữ Hiền thị không thích hợp có thể tự đưa ra nhân tuyển!*

Lời tâu của Thịnh Vương vô cùng hợp ý Vĩnh Nguyên Đế lại đẩy triều thần vào thế vô cùng khó xử. Hoàng Hậu tuy là mẫu nghi thiên hạ, nhưng cũng chính là thê tử Hoàng thượng. Có quan viên nào dám nghĩ đến việc ép hôn thiên tử? Chưa kể bất kì lời đề nghị nào hiện tại cũng dễ dàng gây ra hiểm nguy kéo bè kết cánh, các Hoàng tử đã trưởng thành, chính sự đang trong giai đoạn nhạy cảm. Phận là triều thần lại bị Hoàng thượng nghi ngờ, thật sống không bằng chết.

Vĩnh Nguyên Đế tán dương Thịnh Vương trước triều, lại hạ lệnh ban thưởng.

Thịnh Vương được miễn mấy ngày triều nhật kế tiếp, có lẽ lần này Hoàng thượng định một lần làm sạch sẽ lời ong tiếng ve để lập Hậu. Hẳn đôi khi cũng thật băn khoăn, phụ hoàng hẳn có phải chỉ hứng thú tạm thời với Hiền thê, hay thật sự nhất kiến chung tình, thời còn là một Vương gia, phụ hoàng hẳn nổi tiếng phong lưu bậc nhất còn gì? Hoặc giả như phụ hoàng có mục đích nào khác?

Huỳnh Kiến công công dâng một sớ dài lên, chậm rãi đọc:

- *Vương gia, những món đồ ngự ban đã được đưa vào kho phòng, còn đây là danh sách tiền cống của Giang Châu, người có muốn nghe?*

Thịnh Vương gõ gõ tay lên bàn ngọc, gật đầu:

- *Có gì cho nữ tử không?*

Huỳnh Kiến công công dừng lại, lướt mắt qua rồi nói:

- *Có lựa Giao Tiêu. Đây vốn từ một thương nhân buôn trên châu ở Đông Hải có được, đưa đến Vương gia tỏ lòng!*

Thịnh Vương không tự chủ mà lập lại:

- *Lựa Giao Tiêu?*

Trương truyền lựa này được dệt từ nước mắt người cá, lựa mịn như rong tảo, lấp lánh như đá quý.

Thịnh Vương nở nụ cười nhu hòa:

- *Có lẽ nàng sẽ thích!*

Phùng phù.

Hôm nay Hoải Nam Vương gia đưa sinh lễ đến hôn cưới Phùng Dạ Vãn, dù là Trắc phi nhưng Trắc phi do Hoàng thượng ban hôn sẽ khác, lần này Hoải Nam Vương gia rước hai Trắc phi cùng lúc, cần phải vô cùng cẩn trọng. Nếu một trong hai bên bị thiên vị sẽ gây ra điều tiếng không đáng có.

Bối Lan bước vào khuê phòng, Gia Hỷ đang cẩn trọng ngắm một vò rượu hoa đào, bởi mùa xuân vừa qua, hoa trong vườn cũng thu được không ít.

Bối Lan hơi ngáp ngừng, nửa muốn nói, nửa lại không:

- *Tiểu thư! Bên ngoài có người cần gặp!*

Gia Hỷ không ngắt đầu, đưa lên mũi ngửi hương rượu nồng nồng, mũi nàng hơi nhắm lại thưởng thức, giọng nhàn nhạt:

- *Là ai?*

Bối Lan vãn về tà áo:

- *Là thuộc hạ bên người Thịnh Vương!*

Gia Hỷ đảm đảm, mày liễu cũng cau lại một nét dài:

- *Không gặp!*

Bối Lan lắng lặng lui ra ngoài, tiểu thư cổ kĩ Thịnh Vương, đi đường cũng tránh ngõ, thấy mặt liền né người, thế nhưng Thịnh Vương lại hay tìm đến cửa, khiến tiểu thư vãn lần khó xử.

Thịnh Vương ngồi trong xe song mã khuất sau hèm nhỏ bên hông Phùng phù, Mật Viện thờ dài đứng bên ngoài:

- *Chú nhân, nàng là nhất quyết không ra!*

Thịnh Vương ve vuốt cuộn lựa Giao Tiêu mềm mịn, cảm giác thanh mát ngập tràn lòng bàn tay, hẳn tương tượng Gia Hỷ may một bộ vũ y, đứng dưới trăng bạc mùa khúc Nghê Thường, đẹp đến mức chứng sinh phải lịng thở.

Thịnh Vương hồ hững:

- *Đưa vật này đến cận nữ của nàng! Tùy nàng giữ hay không giữ vậy!*

Vật trân quý đến mức nào, nếu không được nàng để mắt đến, có khác gì rom rạc bên vệ đường.

Thêm ba ngày nữa, tân Hậu cũng chính thức được sắc phong. Đại lễ vô cùng long trọng, kéo dài từ sáng sớm đến giữa trưa, Hiền Hậu bước qua Ngọ Hoàng Môn tôn quý. Toàn bộ phi tần, hoàng tử đều phải khấu đầu hành lễ với nàng.

Vạn Quý phi nét mặt luôn tươi cười từ ái, không nhìn ra chút tâm tư gì. Khôn Ninh cung được Vạn Quý phi chủ trương trang hoàng so với thời Hiền Hiếu Thánh Đức Hoàng Hậu chỉ có hơn chứ không kém đi. Tuy vậy Vĩnh Nguyên Đế không ban phong hào cho Hiền Hậu, có điều Hiền Hậu vốn không được triều thần ủng hộ, chuyện phong hào này cũng không ai nhắc đến.

Thịnh Vương ngắm lễ phục long lấy ánh vàng thêu trên lụa đỏ Tô Châu của Hiền Hậu, đôi mắt hẳn chăm chú say mê, lần mới mòng nhếch lên nụ cười kiêu bạc. Khi ánh nhìn của hắn bắt gặp gương mặt Hiền Hậu, chỉ thấy nàng ta ngại ngùng quay đi.

Thịnh Vương nhàn nhạt, Hiền Hậu còn không bằng tuổi của hắn, một tiếng mẫu hậu này, trong lòng chỉ có gọi chứ không có tôn. Huống hồ, hẳn anh tuấn ôn nhuận như vậy, dù cho nàng ta có là Hoàng Hậu, cũng không thể lĩnh đạm chẳng chút động lòng.

Đại lễ kết thúc, liền đến đại yến, Thịnh Vương tìm Gia Hỷ trong đám danh môn tiểu thư, chỉ thấy nàng dùng quạt ngọc che nửa mặt rồi chuyện cùng người bên cạnh, dáng điệu nàng mềm mại như nước, thân áo xanh như trời đêm, còn đôi mắt là ánh sao điểm tó. Có hòng Thịnh Vương khờ rât, nàng vì sao vẫn đẹp vậy, vẫn khiến hắn say mê vậy!

Vĩnh Nguyên Đế nghe lời chúc mừng tán tụng, hồi lâu mới nói:

- *Hoàng Hậu tuổi trẻ chưa rõ nhiều chuyện, các nàng trong cung cần phải giúp đỡ!*

Bên dưới phi tần đồng loạt héra hén. Hiền Hậu phất tay mỉm cười, điệu bộ tuy hoa lệ nhưng vẫn chứa đựng chút gượng gạo:

- *Hoàng thượng, thần thiếp nghe nói còn một Quý Tán đang hỏi kinh?*

Vĩnh Nguyên Đế gật gật đầu xác nhận:

- *Đây là sinh mẫu của Ngũ Hoàng tử Thành Hầu, hiện tại sau khi hỏi kinh sẽ có thể chế sắc phong từ Nội Vụ phủ. Còn Thành Hầu cũng được sắc phong thành Nhất đẳng Thân Vương, Hậu cứ từ từ, Quang Túc công công sẽ giúp nàng quen việc!*

Thịnh Vương siết tay lại, đây là Hoàng thượng muốn thông báo Thành Hầu sẽ được phong Vương, cảnh cáo những kẻ còn lại không được làm cản, gây khó dễ trên đoạn đường hỏi kinh.

Lữ Định Ân thì thầm mấy câu, gương mặt Thịnh Vương tươi sáng trở lại, hẳn mỉm cười:

- *Phụ hoàng, nhân đây nhi thần cũng có một tin vui!*

Vĩnh Nguyên Đế nhướng mày, giọng nói trầm âm ảm yếu:

- *Con nói xem?*

Thịnh Vương ánh mắt lấp lánh không che giấu sự vui sướng:

- *Phụ hoàng, người sắp có tiểu hoàng tôn!*

Vĩnh Nguyên Đế cười ha hả, gương mặt giãn ra:

- Thường, cái này phải thường lớn, hôm nay là ngày Hầu được phong, Trẫm lại sắp có tiểu hoàng tôn, phải ban thưởng Nhị Hoàng tức thật rộng rãi!

Thịnh Vương thờ nhẹ, Bạch Cẩm Chúc mang thai thật đúng thời điểm, cái thai này mười phần phải giữ được đến khi sinh ra đứa nhỏ. Sinh mệnh mẫu tử nàng ta bé như sâu như kiến, cuối cùng cũng là vật hi sinh cho con đường lên ngôi cửu ngũ của hân mà thôi.

Gia Hỷ lắng lặng nhắc chén rượu, thời gian nàng xuất giá ngày càng ngắn đi, mà nhân tuyển lại càng thu hẹp, nữ nhân cổ đại quan trọng nhất là hôn sự, vui vẻ nhất là hôn sự mà đau thương nhất cũng là hôn sự. Chén rượu trong miệng nàng đắng lên đắng chết.

Thịnh Vương nhìn hướng đối diện, hẳn thật sự muốn giải thích với nàng, rằng đứa nhỏ Bạch Cẩm Chúc đang mang không phải của hân, rằng hân chỉ muốn đứa trẻ đầu tiên nàng sẽ cùng hân kết tinh, nhưng hiện tại hân không thể nói ra, đành phải như ngậm rượu này, đắng trong miệng, càng ngậm lâu càng cay nồng bỏng lưỡi, nhưng nuốt xuống cũng đốt cháy ruột gan không kém.

Thấy Gia Hỷ đỡ tay từ nử ra ngoài, Thịnh Vương vội vàng bước theo sau. Chỉ là nàng đi quá nhanh, khuất nấy lớp hành lang, hân không đuổi theo kịp, lại vô tình va phải bóng nữ tử áo đỏ như nhung.

Thịnh Vương định thán:

- Mẫu hậu!

Hiên Liên Tĩnh Tú nữ nô cười rục rờ giữa đêm đầy sao đầu hạ, nàng hơi cúi mặt, không rõ biểu tình:

- Vương gia!

Thịnh Vương hơi xúc lại cổ áo:

- Mẫu hậu phải cẩn thận, đi đâu cũng nên có cung nữ thái giám theo hầu!

Thịnh Vương hướng mắt về phía trước, lòng chi muốn đuổi theo Gia Hỷ, hẳn bước vội, vai áo xoẹt ngang Hiên Hậu, nàng ta đứng không vững, liền ngã nhào vào lòng hân.

Thịnh Vương đỡ lấy nhân trong tay, hai đầu hành lang đều om om tối. Huỳnh Kiện công công cúi mặt đứng sau như không thấy. Thịnh Vương ôn nhu nữ nô cười, vòng tay ấm áp thoảng hương rượu siết nữ nhân trong lòng lại:

- Mẫu hậu, hứng thú với bản Vương?

Dạo này ta ra chương hơi chậm, thật xin lỗi các nàng, chỉ là ta đang đi du lịch, không ra nhanh như mọi ngày được. Các nàng thông cảm một chút nha!

Hộ giáp

▣

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Tạo Hóa Xoay Vắn (hạ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hiên Hậu nằm nghiêng trên tháp ngắm nghĩa là huân hương đang lơ lửng tòa khói mỏng, nàng ta nhìn cung nữ bên cạnh, môi ần ần nữ cười:

- Người nói đây là cái gì hương?

Cung nữ kia che miệng, không giấu nổi vui sướng:

- Là Mật Ai hương! Cái tên...nghe cũng thật tình tứ đi!

Hiên Hậu cười híp mắt, cả hậu cung như vậy, chỉ mỗi mình nàng được dùng huân hương này, Nội Vụ phủ một năm chế được hai cân hai đều là dành cho nàng toàn bộ.

Hiên Hậu đỡ thất lưng ề ầm đau đứng dậy, đã ba ngày liên tiếp Vĩnh Nguyên Đế nghỉ lại Khôn Ninh cung, rằng đưa tay sờ từng trụ gỗ Tử Đàn son son thấp vàng một, mọi chuyện cứ như trong mơ, nàng đột ngột thành phượng hoàng, mẫu nghi thiên hạ, đứng ở nơi vạn nữ tử chi có thể cầu mà không thể chạm.

Hiên Hậu nhìn lễ phục mới trên bàn, chất vải mềm rũ sinh động, nàng ước thử lên người, cái này để chuẩn bị cho ngày Hoa Quý Tồn hồi kinh, Thành Hầu hồi kinh, cũng là mười mười nàng Hiên Liên Từ Tâm hồi kinh.

Nàng nhìn hai cung nữ bên cạnh

- Lộ Hà, Lộ Hải, có phải vị Công công đó nói rằng nếu bản cung không thích chỗ nào liền chỉnh lại chỗ ấy?

Lộc Tụ công công phát phơ phát trăn:

- Nương nương, chỉ cần người không ưng ý, toàn bộ lễ phục đều phải làm lại!

Lộc Tụ cùng hai cung nữ đều là người hồi môn của nàng, đó là đặc quyền của Hoàng Hậu, không ai có thể có. Nàng được đưa bao nhiêu hạ nhân vào cung là tùy thích, cả Khôn Ninh cung này đều là người của nàng. Hoàng thượng ân sủng nàng, ai có thể làm hại được nàng.

Hiên Hậu tay nắm kéo vàng, xoẹt một đường cắt nham nhờ lễ phục:

- Bản cung thật sự có thể làm vậy? Bản cung có quyền quyết định vận mệnh của họ? Vậy thì đổi cái khác đi!

Lộc Tụ công công thu áo lên, nhanh chóng đi về phía Nội Vụ phủ. Hiên Hậu buồn chán cũng rời cung dạo Ngự Hoa viên. Nàng nhìn tầng tầng lớp lớp cung nữ thái giám cung kính hành lễ, nhìn phi tần dù hơn hàng bao tuổi, vào cung bao lâu gối nàng cũng phải một đường khép nép, bước chân nàng càng kiêu hãnh, như đang bay trên mây.

Phía xa xa cách hồ bán nguyệt, từ y của Thịnh Vương hiện lên trong gió nhẹ, tóc như mực tán loạn trên nền trời mùa hạ, Hiên Hậu siết chặt khăn tay, nàng nhớ lại đêm đại yến sau sắc phong, hơi rượu hân phả vào gương mặt nàng nồng ảm, đôi mắt hân tình tứ, bàn tay cuồng loạn thổ lộ một lượt khám qua khắp người nàng.

Gương mặt Hiên Hậu không tự chủ đỏ lên, Thịnh Vương điem nhiên đi đến, hành lễ:

- Mẫu hậu!

Hiên Hậu ghé mắt nơi khác, gạt đầu miễn cưỡng:

- Vương gia không cần đa lễ!

Thịnh Vương ôn nhuận rời đi, Long Diên Hương tỏa ra quện chớp mũi nàng, huân hương này cả Đại Quốc cũng chỉ có mình hân được Hoàng thượng ban thưởng, chỉ mình hân có. Hiên Hậu lưu luyến nhưng lại không dám nhìn theo, đành cúi mặt che giấu biểu tình đi thẳng.

Thịnh Vương khuất xa sau hành lang mới nữ nô cười sáng như ngọc:

- Nàng ta đang tương tư bản Vương?

Huỳnh Kiện công công không dám trả lời, chuyện này vốn là đại tội tru di, Hiên Hậu tuổi còn quá nhỏ, tâm tư nồng cạn, động tâm với Thịnh Vương coi như là tự tìm đường chôn mình.

Tháng năm

Giữa mùa hè nóng bức, Phùng phủ có thật nhiều việc phải làm, mà chuyện nào cũng vô cùng quan trọng.

Đầu tiên chính là Phùng Dạ Vân xuất giá. Gia Hỷ nhìn ngày kiệu hoa nâng lên vào Hoàng cung hành lễ với Hoàng thượng. Hoàng hậu mà lòng nàng có chút chua xót, cùng là Trắc phi, chi có điều rõ ràng Nguyễn Tĩnh Hoa mới chiếm được tâm của

Hoài Nam Vương gia, cho dù Nguyễn Tinh Hoa hiện tại không yêu, chưa hẳn ngày sau đã không yêu. Phùng Dạ Vân dùng cả đời để đuổi theo một người luôn đuổi theo người khác, liệu có đáng.

Sau hôn lễ, Bối Lan hầu hạ chủ nhân rửa mặt, Gia Hỷ lồng cang trầm mặc, nàng nhìn cuộn lụa Giao Tiểu trên bàn, chất lụa linh lung như chứa ngàn viên ngọc quý, giữa những hàng lụa đều kết một viên minh châu nhỏ, trong đêm tỏa ánh sáng dịu dịu.

Gia Hỷ thờ dài, nàng là trưởng nữ, ngày phải gả đi không còn xa nữa. Có lẽ, thật sự nàng phải dùng đến kỹ năng của nữ tử hiện đại để tìm cho mình một tấm chồng, đảm bảo nàng có cơm ăn áo mặc lại an toàn.

- *Bối Lan, tuần sau Thành Hầu hồi kinh, ta có lẽ sẽ phải dự đại yến, em đem cuộn lụa này may vũ y đi!*

Vũ y? Bối Lan mỉm cười vui vẻ, đây là tiểu thư nàng có ý định sẽ hiện tài năng trong đại yến. Có lẽ nhiều ngày nay đối mặt với tình cảm của Thịnh Vương, tiểu thư đã nghĩ thông.

Gia Hỷ thần thờ trong khuê phòng, nàng nên làm gì, múa ballet, hồi năm mười tuổi nàng có học một thời gian rất dài, nhưng trang phục múa ballet hơi tùy tiện, ở thời đại này, nàng chắc chắn sẽ bị đâm trong nước bọt chết. Có điều ballet là điệu múa duy nhất mà nàng biết, nữ chủ cơ thể này chỉ biết đàn ti bà, nhưng Vĩnh Nguyên Đế rất có kỹ loại nhạc cụ này. Tương truyền Vĩnh Nguyên Đế khi còn là thần Vương bị Phế Hậu họ Ngụy cũng là hoàng tẩu của mình đâm một khúc ti bà cướp mất tâm, về sau Hậu cung cũng không ai dám lấy ti bà ra tranh sủng.

Gia Hỷ ngẫm nghĩ, cuối cùng quyết định sẽ múa ballet trong vũ y cổ đại, nếu không xuất sắc cũng coi như có chút lạ mắt. Chẳng phải Phan Hiền phi có một Phan Tử công tử vô cùng được yêu thương hay sao? Hoặc giả như một thiếu niên nào khác tính cách tốt đẹp một chút đều được. Nàng chỉ cần gia đình trong sạch chưa chấp được một Huyền chúa như nàng vào!

Gia Hỷ bắt đầu ti mi may giày múa, biên kịch vũ đạo, nhốt mình tự tập luyện.

Trên dòng Thần Giang.

Thành Hầu đứng trước mũi thuyền, chuyến đi này vốn để tạo nên thanh thế, tốc độ di chuyển không cao, thuyền lại hay dừng bến, mỗi khi đến một địa phương nào, hẳn cũng có tình truyền ra thông tin rằng Bồ Tát hạ thế Hoa Quý Tẩn trị bệnh giúp người không từ nan. Người bệnh đến cầu giúp đỡ, đều là Hồng Thất tiên sinh chẩn trị cho thuốc, Hoa Quý Tẩn chỉ cần xuất hiện một lần. Vì vậy đường đi tuy lâu, nhưng càng đảm bảo về phẩm cấp của Hoa Quý Tẩn khi hồi kinh.

Sắp đến bến cảng kinh thành, nói Thành Hầu không có chút bồi hồi thì thật không phải, bao nhiêu năm từ cực ở Mi Châu, chẳng phải vì một khoảng khắc này. Hồi kinh, mỗi đêm trước khi ngủ, mỗi bữa trước khi ăn hẳn đều trần trố, thật sự vô cùng trần trố.

Triệu Từ Đoàn vén rèm ra ngoài, sóng nước mùa hạ tuy lớn nhưng không khắc nghiệt, hẳn mặc áo lụa đó thấm, tôn lên gương mặt quốc sắc thiên hương, nếu không có nụ cười khi khái thường trực, đáng vóc cao cao mà cứng rắn, dễ nhầm hẳn là một nữ quan.

- *Hầu gia, khi này vừa ghé qua dịch trạm, thuộc hạ nghe được Hoàng thượng đang chuẩn bị phủ đệ của người, nằm ở Tây Long Sơn!*

Hoàn Nhan Viên Hạo là một tiếng, Tây Long Sơn là một địa phương yên bình nổi tiếng, gần Trúc Lâm viên của Hoàng gia và Hạnh Hoa hồ - nơi nghỉ mát cấp riêng cho Hoàng tộc. Vị trí này không tệ, chính xác hẳn cũng biết bản thân sẽ là Nhất đẳng Thần Vương. Tuy vậy so với Đồng Thần Kiều khu vực phủ Thịnh Vương đang ngủ, địa thế tựa núi nhìn sông, có thể thấy rõ, Hoàng thượng vốn thiên thiện vị người Nhị Hoàng huynh này. Chỉ là cây cao đón gió lớn, kẻ biết nhẫn nại mới thật trang tuấn kiệt.

Kiếp trước, Thịnh Vương một đường hạ toàn bộ huynh đệ, thẳng chân lên ngôi vàng, cũng bức hại luôn người phụ hoàng một đời bảo bọc yêu thương hẳn. Đời này Hoàn Nhan Viên Hạo từng bước từng bước ngang bằng xem ra Thịnh Vương không thể dễ dàng như vậy!

Trung tuần tháng năm, đoàn người Thành Hầu hồi kinh. Tương Đại Nguyên Soái cùng Hoắc Đại Tướng quân từ sáng sớm đã đưa kỵ binh ra bến cảng đón người. Lần này muốn không trọng đại cũng không được, trong đoàn người ngoài nhân vật chính là Bồ Tát hạ thế Hoa Quý Tẩn còn có hai vị Hoàng tử là Thành Hầu cùng Từ Hoàng tử, ngoài ra Hầu gia phụ nhân cùng Hiền Hậu một đôi ti muội ruột thịt.

Gia Hỷ ngồi trên lầu lầu, bàn phải đặt trước nửa tháng mới có, cùng nàng chính là Phùng Diên Dung và Phùng Tú Mai. Xe ngựa Hoa Quý Tẩn bên dưới đi vô cùng chậm, một phần cũng vì đôi khi có vài người dân liều chết xông vào cầu giúp đỡ. Gia Hỷ nhìn trở diện, ở hiện đại học qua lịch sử, nàng cũng biết có nhiều vị vua chúa muốn dân chúng tin theo đều nguy tạo một kíp vô bực thần thánh dấy dị đoan. Nàng không phản đối, người dân có đại vô cùng sùng bái quý thần, hưởng hồ chuyện năng xuyên qua thần thể người khác rõ ràng đã là chuyện quý thần lớn nhất!

Thành Hầu mặc kim giáp sáng vàng rực, y phục bên trong đó thấm tôn lên gương mặt mũi lệ, mắt phượng sâu dài thâm thúy hút lấy toàn bộ nguồn sáng xung quanh. Nụ cười ôn nhuận như ngọc, có khí độ hiên ngang, có chút bất tuân ngạo nghễ. Gương mặt như tác tượng, khí chất vương giả ả chi có ở những Hoàng tử chân chính, sinh trưởng trong Hoàng tộc khắc nghiệt, nơi tôn quý vô song cũng là nguy hiểm vô tận.

Lân da hẳn nhuận như bạch ngọc, gân xanh trên bàn tay nắm cương ngựa kia tựa hồ trong suốt. Thành Hầu không phải là một nữ nam có tiếng ở kinh thành, nhưng có lẽ sau ngày hôm nay, mũi mào của hắn sẽ được vô số cô nương mới lớn, tiểu thư khuê phòng truyền tai nhau, thành đề tài buồn chuyện không đầu không cuối khắp hàng cùng ngõ hẻm chốn kinh kì.

Phùng Diên Dung bình phẩm:

- *Mấy Hoàng tử đều có dung mạo tương tự nhau!*

Phùng Tú Mai hưởng ứng:

- *Nét mặt ấy có lẽ giống Vĩnh Nguyên đế đi, Hoàng thượng mắt phượng, sinh ra các Hoàng tử đều sở hữu!*

Gia Hỷ hộp một ngụm trà lắc đầu:

- *Huy Quận công vậy mà mắt nhỏ hẹp không thần, cũng là ngoại lệ duy nhất!*

Phùng Diên Dung cười cười:

- *Thái tử mới là đáng tiếc, vốn mắt phượng rất thanh lệ, chỉ vì vô độ quá mức, liền sụp xuống như không mở nổi, khiến gương mặt nặng nề!*

Gia Hỷ nhìn Phùng Tú Mai, ước hời:

- *Lục muội khi nào hạ sinh?*

Phùng Tú Mai tươi cười, nét mặt nhu hòa lại hiện lên tia bất an:

- *Qua tháng ti ti sẽ sinh! Muội thật lo lắng mà!*

Gia Hỷ im lặng, Phùng Tú Mai từ ngày sang bên Hạ phủ bầu bạn cùng Phùng Tú Mị, từ thần thái đến gương mặt đều trưởng thành, toát ra hơi thở của nữ nhân thuần thực, điệu bộ càng mềm mại yếu đuối.

Đoàn ngựa xe võng lọng đón quý nhân khuất sau cánh cổng Cẩm Thành, dân chúng cũng dần tản mát ra về. Gia Hỷ vén váy đứng dậy, Vĩnh Đan có lẽ đang đợi nàng ở phủ!

Thái Hòa Điện.

Im lặng như tờ, Vĩnh Nguyên Đế cùng dân Hậu cung đứng trước sân rộng, nhìn Hoa Quý Tẩn trang dung trang trọng được chính Quang Từ công công đỡ tay đi vào.

Vạn Quý phi gương mặt cứng đờ, nụ cười không thể không xiết xeo, lễ phục của Hoa Quý Tẩn đồ sạm viền khỏa tơ vàng thêu bảy phượng uốn lượn. Tóc vấn khuyên kế* ti mi trâm vàng điêu ngọc, nét mặt Hoa Quý Tẩn vẫn an nhiên như cũ, không vấn đục hồng trần, tựa hồ mọi vất vả mệt nhọc mấy năm nay chỉ là cơn ảo mộng.

Vạn Quý phi cần môi nghe một vài cung nhân phía sau thì thầm:

- *Hoa Quý Tẩn đang mặc lễ phục Quý phi đi!*

Tiếng tuyên chi sang sáng:

"Phụng thiên thừa vận Hoàng Đế chiếu viết. Nay Quý Tẩn Tương thị hoàn thành chân tu, hành thiện tích đức, dân chúng ca ngợi..."

Vạn Quý phi u u mê mê cùng lục cung quý xuống, tự trấn an bản thân không có gì ghai cảm tức, cổ kỳ nhất hiện tại không phải là Hiền Hậu sao? Muội muội Hiền Hậu chính là phu nhân của Thành Hầu, có điều loại quan hệ thế này muốn liên minh có thể liên minh, muốn thù địch thì trở thành thù địch.

"...Nay sắc phong thành Nhất phẩm Quý phi, ban phong hiệu Tuyên. Ban kim ấn kim sách chấp chương quyền hành. Khâm thờ!"

Hoa Quý Tẩn bây giờ chính là Tuyên Quý phi hai tay nâng thánh chỉ dập đầu tạ ơn. Vĩnh Nguyên Đế dịu dàng nắm tay đỡ dậy, mà hạ nhân phía sau cũng lần lượt quý nhận kim ấn kim sách.

Tuyên Quý phi dịu dịu dàng dàng cười, giọng nói vẫn như mấy năm trước, không chút ác ý, hiền dịu thiện lương, tiến đến:

- *Hoàng Hậu vạn phúc thiên an!*

Tuyên Quý phi không hành lễ, Hiền Hậu cũng chẳng dám biểu hiện thái độ trước mặt Vĩnh Nguyên Đế, nở nụ cười:

- *Quý phi không cần đa lễ!*

Vĩnh Nguyên Đế hài lòng gật đầu, Tuyên Quý phi thẳng đến trước mặt Vạn Quý phi, lần mò cong lên, đôi mắt lấp lánh không rõ vui buồn:

- *Đồng muội muội!*

Vạn Quý phi nhìn hộ giáp khám châu ngọc trên đôi tay ngọc ngà của nữ tử đối diện mà trào dâng lửa hận. Khó khăn lắm mới có thể một đao hạ Tuyên Quý phi đến nơi thâm sơn cùng cốc, giết Lục Hoàng tử lại khiến Ngũ Hoàng tử cay đắng nhận một tước Hầu. Nào ngờ hôm nay, Tuyên Quý phi Đồng Sơn tái khởi, thẳng lưng gọi Vạn Quý phi là muội muội! Đối phong hảo tránh vận xấu, đối phong hảo cũng là xóa đi chuyện cũ, từ phong hảo "Hoa" thành "Tuyên", ai dám nhắc đến huyết án năm năm trước.

Vạn Quý phi gương cười:

- *Chúc mừng ti ti hồi cung!*

Vĩnh Nguyên Đế nắm bàn tay Tuyên Quý phi âu yếm:

- *Diễn Hương các đang tu sửa, ả phi tạm thời cứ nghỉ ngơi tại Dưỡng Tâm điện!*

Phi tần bên dưới lần kinh ngạc một hồi, sau cùng chỉ dám len lén thờ dài. Dưỡng Tâm điện là đầu chúi, nơi Hoàng thượng thường xuyên nghỉ lại, cũng thường thị tẩm phi tần. Nay Tuyên Quý phi ngụ tại đó, khác nào độc sủng. Lối đồn đại quá không sai, Tuyên Quý phi thời điểm đỉnh cao sủng ái đến mức một đũa lấy mạng Ngọc phi, làm loạn hậu cung đến bực nào cũng không mất mạng, chi hạ cấp đến Quý Tần.

Vĩnh Nguyên Đế đích thân đưa Tuyên Quý phi đến Dưỡng Tâm điện, sau khi dẫn đi cung nhân hầu hạ, lại cho lục cung quay về nghỉ ngơi, tránh làm phiền Tuyên Quý phi mới lên triều.

Đại triều ngày mười lăm hằng tháng luôn trang trọng hơn nhật triều thường ngày.

Vĩnh Nguyên Đế ngồi ở ngai rồng nhìn xuống trăm quan viên đang quỳ lạy. Thái tử đứng ở hàng đầu, gương mặt có chút ngái ngủ. Đây là đứa con Vĩnh Nguyên Đế lo lắng nhất, vốn hấn là đích trưởng tử, người thừa vị chân chính, nhưng so khí chất tài năng cùng với Thịnh Vương, Thành Hầu, Tử Hoàng tử hay thậm chí cả Thất Hoàng tử còn bé đều thua kém.

Hàng thứ hai, Thịnh Vương đang lắng nghe quan viên dâng sớ thì thầm điều gì, mấy hồi cau như nhung miệng lại mỉm cười. Vĩnh Nguyên Đế thầm tiếc nuối, nếu ngày đó Thái tử không được sinh ra, hoặc giả Hiến Hiếu Thánh Đức Hoàng Hậu Vương thị không tránh được kiếp nạn, phải hay không phải vị trí trữ quân kia đã là của Thịnh Vương.

Thành Hầu đứng gần giữa hàng thứ ba, cổ áo, tay áo trung y đỏ thêu hạc vàng lộ ra khỏi triều phục hiện lên khi khải hiên ngang bắt phàm, hấn không đeo gì trên thắt lưng ngoài một mảnh ngọc bội duy nhất chứng minh thân phận. Thành Hầu hơi nhún vai với xung quanh, thì thoảng có vài quan viên hướng mắt chào hỏi cũng chỉ nhận được nụ cười chiếu lệ.

Trên Thành Hầu mấy bậc là Tử Hoàng tử, hấn phục vụ quân ngũ, thân mặc giáp trụ Tướng quân, vẫn ánh mắt bất tuân đó. Tử Hoàng tử không phải một đứa con ngoan, luôn gây bất hòa cùng Vĩnh Nguyên Đế.

Quang Tử công công hơi nhẹ giọng:

- *Hoàng thượng, đã đến thời thân!*

Vĩnh Nguyên Đế chậm rãi gật đầu, tức thì một hàng cung nhân dâng khay gỗ khám vàng ngang đầu tiên lên trước sân rồng.

Một tiểu quan thông tri tiếp lấy chiếu chỉ trên bàn cân thận mời Thành Hầu cùng Tử Hoàng tử tiến tới nhận chỉ.

Thịnh Vương về mặt điềm tĩnh, nụ cười hồ hững trên môi, nhưng nội tâm vô cùng xáo trộn. Hấn chưa từng nghĩ đến một ngày Ngũ Hoàng đệ hấn luôn coi khinh, bị đày ải Mi Châu sẽ huy hoàng hồi kinh nhậm tước như thế.

"...Nay phong tước cho Thành Hầu Hoàn Nhan Viên Hạo trở thành Nhất Đẳng Thân Vương, giữ nguyên phong hiệu, trở thành Thành Vương. Tử Hoàng tử Hoàn Nhan Viên Tường phong tước Nhị Đẳng Thân Vương, trở thành Tây Định Vương..."

Thịnh Vương nghe lòng ngực nhói lên, con ho mất kiểm soát kéo đến, trên khăn trắng lại in một vết máu đỏ. Hấn biết bản thân đang tức giận, Hoàn Nhan Viên Hạo đứng ngang hàng với hấn? Điều này, thật sự là một đả kích không nhẹ.

Thành Vương nhận thánh chỉ, nhận triều phục, ấn tín, khước môi hơi nhếch lên nhân nhợt nhìn xuống dưới Thịnh Vương với ánh mắt không cam tâm kia, Hoàn Nhan Viên Hạo hừ lạnh, hấn đợi ngày này đã rất lâu rồi!

Khuyết kế

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 77: Một Đoạn Tư Vương (thượng)

Gia Hỷ nhìn Giao Tiểu vũ y đặt trên bàn, nâng ước thử lên người, thật sự không tệ. Tự lạp mềm mại uốn lượn theo thân mình thon gầy yếu diệu, mỗi cái nhấc chân phất tay đều tỏa ra khí lộ mê người.

Gia Hỷ thần thờ trước gương trang điểm, nâng tờ lông mày dài nhạt màu, gương mặt non nớt vẫn phơn phớt hồng tơ, Gia Hỷ bôi chút má hồng, chút son môi trong suốt như thạch.

Vĩnh Đan đứng sau, nhẹ nhàng vấn chủ nhân một kiểu phi tiên kế, đây là kiểu tóc nàng hay dùng nhất, thích hợp để ca múa, lại không quá cầu kì. Trên tóc, nâng cài thêm ít hoa ngọc xanh dịu, buộc sa mỏng thả bay tự do, cuối cùng nâng mặc thêm áo ngoài thật kín đáo, thắt lưng chặt không dây một nắm tay che giấu vũ y bên trong.

Vĩnh Đan nhìn một lượt, lại cẩn thận giúp nàng mang vớ, xỏ chân vào đôi hài múa ballet nâng tự tay may suốt nhiều ngày.

Xe ngựa đợi sẵn ở cổng phủ, đã giữa giờ Mùi, Vĩnh Đan nhanh chóng đỡ chủ nhân lên xe vào Cẩm Thành.

Hôm nay là đại yến tẩy trần Tuyên Quý phi, Thành Vương cùng Tây Định Tướng quân hồi kinh, dịp long trọng như vậy không thiếu hoàng thân quốc thích các loại. Gia Hỷ từ ngày có tước phong Huyện chúa, đa phần đều phải dự các loại yến tiệc như thế này, tuy vậy, chuyện hôn sự của nàng cứ mãi không thành. Nàng đứng là thiên kim phủ Thượng thư nhưng sống dưới tay kẻ mồi, phụ thân vốn không quá quan tâm, chỗ dựa coi như chẳng có, tính cách nàng lại cứng cỏi, một lần trước Thái Hòa điện từ chối Huy Quận công đã khiến nhiều gia đình e ngại.

Vĩnh Đan đưa bài tử thiếp mời qua ô cửa, xe ngựa lòng vòng thêm mấy đoạn thì dừng lại, Gia Hỷ cũng chậm rãi theo chân cung nữ dẫn đường đi vào.

Cung nữ không đưa nàng đến sảnh tiệc, lại vòng sang Ngự Hoa viên, dưới tán lê đã bắt đầu đơm quả, bóng lưng bạch y Thành Vương phiêu dật trong gió, tóc hấn vẫn hờ chi cài qua bằng một trâm ngọc. Giữa cảnh sắc mùa hạ trăm hoa đua nở, hấn như tách biệt khỏi nhân gian, miễn nhiễm bụi trần.

Cung nữ lặng lẽ lui đi, Vĩnh Đan cũng đứng xa hơn một chút. Gia Hỷ tiến đến gần, hành lễ:

- *Vương gia!*

Hoàn Nhan Viên Hạo xoay người lại, hương thảo được nhân nhặt tóa ra lướt ngang mũi nàng, làn hương ấy nhẹ nhàng lại thanh sạch, có chút vị nam nhân mẽ hoặc.

- *Cuối cùng cũng đã được gặp nàng! Thay mặt dân chúng Mi Châu, bản Vương cảm tạ nàng!*

Gia Hỷ đoan trang mỉm cười:

- *Vương gia, ngọc phù vốn để hành thiện tích đức, nay sứ mệnh ngọc phù đã tròn, cũng là nhờ gặp được đúng quý nhân như người!*

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, tạ ơn chỉ là hình thức, lễ vật thực sự hẳn cũng đã chuẩn bị để đưa đến phủ nàng. Ngọc phù xuất hiện vô cùng đúng thời điểm, là điều kiện thiết yếu để kế hoạch hồi kinh thành công.

Hoàn Nhan Viên Hạo đi cạnh Gia Hỷ, gương mặt nàng ửng hồng nhìn hoa cỏ xung quanh, có chút ngập ngừng dịu dàng nữ tử thanh tân, nàng im lặng, hẳn cũng bối rối.

- *Nàng sống có tốt không?*

Gia Hỷ hồ hững, loại câu hỏi này vốn không cần trả lời thật sự, người hỏi câu này đều có chung mong muốn nghe được một câu trả lời, nếu nàng nói không tốt, liệu mất ai quan tâm?

- *Rất tốt, nhân sinh tươi đẹp!*

Thành Vương dừng bước lại, chặn ngang trước nàng, gương mặt Gia Hỷ hơi ngỡ ngàng, lần mi có chút cau nhẹ.

Hoàn Nhan Viên Hạo trầm giọng:

- *Ta thật tâm mong muốn nàng một đời vui vẻ tự tại!*

Hắn đứng là như thế, đôi trước, tất cả những ai gần gũi với hắn đều không có kết cục tốt đẹp. Đời này, là hắn đột ngột xuất hiện, kéo nàng vào những toan tính tranh đoạt, hẳn không muốn nàng thương tổn, không muốn nàng đau lòng.

Gia Hỷ mỉm môi nhìn đôi mắt linh lung thâm thúy của nam tử đối diện, hoa lê cuối mùa rơi đầy trên đường đá nhỏ, tia nắng hoàng hôn le lói chiếu ngang gương mặt nàng.

Gia Hỷ vội cúi mặt xuống:

- *Ta sẽ ghi nhớ!*

Trong điện Thái Hòa tung bừng vang lên khúc nhạc, Hoàn Nhan Viên Hạo hơi thờ nhẹ, ôn nhu mỉm cười:

- *Ta đưa nàng vào!*

Thịnh Vương ngồi cạnh Cửu Hoàng tử, mỗi lần nhếch lên chán chường nghe tên Hoàng đệ kể một câu chuyện vô thường vô phật. Bên kia, Gia Hỷ ngồi vào hàng ghế thứ hai nữ tử, dung nhan mi lệ hơi có tâm sự, trong điện tuy đèn hoa ropy ngồi, nhưng dưới mắt Thịnh Vương tất cả đều lu mờ từ khi nàng xuất hiện.

Cửu Hoàng tử nhìn theo ánh mắt Thịnh Vương, giọng cộc nhễ:

- *Nàng ta không phải nữ nhân trong sạch, Ngũ Hoàng huynh vừa được phong tước đã vội vã bám theo!*

Thịnh Vương hơi nâng mi mắt, ý muốn nghe tiếp câu chuyện. Cửu Hoàng tử lại trào phúng:

- *Vừa rồi đệ cùng mẫu phi có đi qua Ngự Hoa viên, liền thấy nàng ta đang dây dưa với Thành Vương! Hoàng huynh nghĩ xem, ngày trước là mê hoặc Tam Hoàng huynh, bây giờ rù quyến Thành Vương!*

Hoàn Nhan Viên Thuyết hồ hững:

- *Cũng coi như có bản lĩnh!*

Vừa hồi kinh đã muốn đoạt thiên hạ, tranh nữ nhân của hắn, Hoàn Nhan Viên Hạo cũng thật có bản lĩnh đi!

Cửu Hoàng tử ha hả cười:

- *Sao lại là bản lĩnh, người như nàng ta phải gọi là vô si!*

Vĩnh Nguyên Đế cùng Hiền Hậu bước ra, đại diện đang ồn ào liền im lặng hành lễ. Dưới Đế Hậu chính là hai vị Quý phi ngự song song nhìn xuống sảnh tiệc. Một hồi chúc tụng qua đi, liền khai tiệc.

Gia Hỷ hơi hồi hộp, nàng không rõ hôm nay có hay không cơ hội trở tài, nhưng nếu được, nàng phải nắm chặt. Hoàng thượng đang vui, sắp đến kì khảo thí năm nay, nếu ghi nhớ nàng nhiều hơn một chút, khả năng được ban hôn cũng cao hơn. Không phải đồ dính dầu là gia đình thư hương hay sao, khẳng định qua đó nàng sẽ sống tốt đi, chẳng còn bị u u mê trong đại môn trạch đấu.

Thịnh Vương phi cùng Thành Vương phi cũng có mặt, hai nàng đều ngồi cạnh tướng công. Có điều, so với vẻ nhàn nhai của Hiền thị thì Bạch thị bụng tuy mang thai nhưng đôi mắt lộ rõ nét mệt mỏi. Duy nhất lần da nàng ta bóng mịn, cơ thể cũng mập lên một vòng cho thấy thai kì vô cùng tốt.

Tiệc đang hồi sôi động nhất, mấy màn thanh binh ca cũng qua đi. Gia Hỷ đã uống hai chum rượu, thân thể có chút ửng hồng khiến người khác nhìn vào dễ dàng mê đắm. Gia Hỷ cũng tự thấy hôm nay tư lượng nàng kém hơn thường ngày.

Cửu Hoàng tử chấp tay đứng dậy:

- *Phụ hoàng, nhi thần nghe nói Thục Trình Huyền chúa có tiếng đàn rất êm dịu, đã từng một lần biểu diễn ở Bạch Lưu hồ, hôm nay thật sự rất muốn nghe!*

Gia Hỷ cau mày, Cửu Hoàng tử bộ dạng kiêu ngạo, có chút phách lối Hoàng tộc, lại là con út nên vô cùng được cưng chiều, Hoàng thượng hẳn sẽ đồng ý đi. Có điều, rõ ràng Châu Lệ phi muốn hãm hại nàng, biết rằng ngày đó dân một bản ti bà lại cả gan đề cử lên Hoàng thượng - một người có uẩn khúc với ti bà.

Thịnh Vương không nói gì, bản lĩnh cảm nàng đã có kế sách ứng biến. Bên kia Thành Vương nhấp một hơi rượu, chăm chú ngắm thần thái nàng. Tây Định Vương cả cười, tay gõ theo nhịp phách một ca khúc đang thịnh hành.

Vĩnh Nguyên Đế thật sự đồng ý, Gia Hỷ đứng lên hành lễ:

- *Hoàng thượng, thần nữ lời dễ nghe của Cửu điện hạ có chút bất ngờ, đã rất lâu còn chưa động đến cầm nghệ, vốn là trước khi vào cung có chuẩn bị một điệu múa, nếu Hoàng thượng, Hoàng hậu cùng chư vị ở đây không chê, thần nữ xin được dâng lên!*

Cửu Hoàng tử hừ lạnh, thầm một tiếng:

- *Xảo biện!*

Vĩnh Nguyên Đế từ ái nhìn Hiền Hậu, lại gật đầu:

- *Rất tốt, ân chuẩn!*

Gia Hỷ thờ nhẹ, coi như cửa này đã có thể ứng phó:

- *Tạ ơn Hoàng thượng!*

Tiếng nhạc vang lên, khúc nhạc này vô cùng thông dụng, tuy vậy bài múa ballet này là do nàng biên soạn, vô cùng lạ mắt mới mẻ. Gia Hỷ lùi ra sau bình phong thoát áo ngoài, nhìn vũ y Giao Tiêu tỏa sáng hơn cả ánh nến giữa điện, tim nàng nhẹ đi một chút.

Trong mờ ảo ánh đèn, dịu êm tiếng sáo, Gia Hỷ như tiên nữ hiện lên.

Thịnh Vương hơi ngỡ ngàng, tâm trạng biến đổi cực kì nhanh, nâng tiếp nhận lựa Giao Tiêu của hắn, phải hay không phải chính là tiếp nhận hắn. Mỗi lần nàng nhấc tay đều mang theo mị lực mê người, thật sự hẳn chỉ muốn ngay lập tức đem nàng ra khỏi đây, tránh đi hàng trăm cặp mắt đang sầm soi thềm vườn của đám hoàn khố hoàng thân quốc thích kia.

Tây Định Vương phất tay qua trước đôi mắt thâm thúy u lam của Thành Vương:

- *Ngũ Hoàng đệ? Ngũ Hoàng đệ?*

Hoàn Nhan Viên Hạo gạt tay hẳn sang một bên, Tây Định Vương cả cười, không nói gì. Hoàn Nhan Viên Hạo lòng dâng lên một cổ lo lắng, lần da trong suốt của Gia Hỷ dần ửng hồng, má mỗi đều sung huyết hơn, giống như đang bị...kích tình. Hắn nhìn về vị trí nàng ngồi, thật sự, có chút bất an!

Hoàn Nhan Viên Hạo cảm thấy nghi ngờ ngày càng lớn liền ra hiệu Vĩnh Đan đem bình rượu của Gia Hỷ đến, hẳn rót chất rượu mới đục ra ly, đưa ngang mũi, hương rượu hạnh hoa tinh khiết quen thuộc không lẫn tạp. Đây là đại yến hoàng cung, do

Hiền Hậu đứng ra tổ chức, người có khả năng ám hại Gia Hỷ chín phần là đám phi tần. Nhưng một Huyện chúa nhỏ bé như nàng, ai bỏ công sức như thế!

Hoàn Nhan Viên Hạo đặt ly rượu của nàng xuống bàn, nhỏ giọng sai sử cung nữ đổi cho Gia Hỷ bình rượu khác.

Màn múa kết thúc, đại yến ngưng đọng như tờ, khúc nhạc tuy cũ nhưng vũ điệu quá mới, khi kết hợp lại tuyệt diệu đến không ngờ. Tuyền Quý phi nâng tay vỗ lên ba tiếng thanh thủy, cả đại yến như vỡ ra, lại ồn ào nổi lên khen ngợi.

Vĩnh Nguyên Đế gật đầu:

- *Rất tốt! Rất lạ mắt! Xem ra Thục Trình Huyện chúa cũng là người thú vị! Ban thưởng!*

- *Tạ ơn Hoàng thượng!*

Tây Định Vương nâng mày khiêu khích, mắt phượng linh anh có chút giễu cợt:

- *Huyện chúa mỹ mạo vô song, có thể đến đây rót mời bản Tướng một chum rượu?*

Gia Hỷ hỏi cau mày liễu, gương mặt hơi đỏ có chút bất ngờ, nổi lên ửng đỏ, bảo nàng rót rượu? Đây chính là trực tiếp coi nàng như một ca kĩ hoặc vũ cơ tùy ý lăng nhục.

Sánh tiệc lại có chút lạnh đi, tuy vậy đều một bộ dáng vui vẻ khi người khác gặp họa, Tây Định Vương là kiểu người ngang bướng, đã muốn ắt phải làm được, huống hồ bản thực chân chính Hoàng tử, Gia Hỷ chỉ là một Huyện chúa nhỏ bé, dù muốn hay không muốn, Gia Hỷ cũng coi như khó lòng từ chối!

Hoàn Nhan Viên Hạo gạt tay Tây Định Vương, ánh mắt tối sầm lại, có điều, giữa đại tiệc, Tây Định Vương không muốn rút lại lời nói, liền có chấp tiếp tục. Hoàn Nhan Viên Hạo siết tay, chín phần nàng đã trúng mị được, nếu không nhanh chóng ra khỏi đây, sợ rằng sẽ có chuyện thất kính xảy ra.

Gia Hỷ vẫn đứng yên, môi nàng bị cắn đến mức muốn chảy máu, trên ngai rồng. Đế Hậu cũng không động tĩnh gì, dù sao Tây Định Vương cũng là Hoàng tử, rót rượu cho bản, nàng không làm chính là coi thường Hoàng tộc.

Thịnh Vương nâng cao ly rượu, chưa kịp mở lời đã nghe bên kia vang lên giọng nói âm lãnh cao ngạo.

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng dậy:

- *Bản Vương không ngờ Huyện chúa tuyệt sắc lại có một thân tài hoa! Chum rượu này, bản Vương mời nàng!*

Cung nữ dâng khay ngọc lên, Gia Hỷ nhận ly rượu, trong đôi mắt sâu thẳm như có chút ý tứ cảm tạ, nàng mỉm cười nhìn Thành Vương:

- *Tạ Vương gia đã khen ngợi! Thần nữ thật thấy hổ thẹn không xứng!*

Tây Định Vương cả cười, xem ra Ngũ Hoàng đế bản thật sự dễ tâm đến mỹ nhân này, lời đồn kinh thành quả không sai, nàng có mị hoặc đặc biệt, hiện tại cả Thịnh Vương lẫn Thành Vương đều muốn giang sơn lại muốn mỹ nhân, cuộc chiến này thật ngày càng khốc liệt.

Gia Hỷ nhận thêm hai ba chum rượu từ vài người mời, thì lui ra ngoài. Nàng không rõ vì bản thân đã dùng toàn bộ sức lực hay rượu thật sự quá mạnh, cơ thể nàng đã có chút phản ứng, đầu ong đau ê ẩm, môi khô rát, trong lồng ngực cuộn lên một luồng hơi nóng bỏng.

Gia Hỷ được Vĩnh Đan đỡ trên hành lang dài hẹp, nàng phải đến khách phòng thay y phục, phải rửa mặt để tỉnh táo hơn. Đột ngột Thịnh Vương xuất hiện.

- *Hỷ nhi!*

Gia Hỷ nhìn từ y tím sẫm của nam nhân trước mặt, làn môi đoán ra, nàng gần như mất thăng bằng bước đến:

- *Tham kiến Vương gia!*

Thịnh Vương cau mày lại, bộ dáng nàng, rất không thích hợp, nàng luôn đoan trang yếu điệu, không có kiểu là lời gọi tình thế này.

Thịnh Vương hơi gấp rút sai sử Vĩnh Đan:

- *Đi, lấy nước ấm cho tiểu thư nhà người!*

Vĩnh Đan hơi bối rối, Thịnh Vương cùng tiểu thư cô nam quả nữ chung một chỗ, trời đã tối, nếu để người khác thấy được, danh tiết tiểu thư sẽ thế nào. Và lại Thịnh Vương có thật không nhân cơ hội này làm ra chuyện không đúng đắn.

Ánh mắt Thịnh Vương như nói lửa giận:

- *Cần bản Vương lập lại?*

Vĩnh Đan cần môi thì lễ ba chân bốn cẳng chạy đi tìm nước nóng.

Gia Hỷ gần như đã mơ màng, người tỏa ra hương vị nữ tử mê hoặc, hơi thở nồng nóng rẫy, bất giác cảm thấy một thân nam nhân mát lạnh liền ngả người vào:

- *Giúp ta!*

Thịnh Vương nghe có khó đáng, nhìn vũ y Giao Tiêu trên người ngọc tựa tiên nữ, lòng nổi lên một loại ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ không thể diễn tả được.

Bên kia đại yến, Hoàn Nhan Viên Hạo gấp rút ra đi theo nàng. Bản biết rõ nàng trúng mị được, nhưng không cách nào thoát nhanh ra khỏi đám người mời rượu. Hiện tại thật sự, bản vô cùng lo lắng, lòng cuộn lên sóng dữ.

Phía góc tối, Thịnh Vương ngồi đó chờ Gia Hỷ trong lòng, hơi thở nàng mềm mại tỏa ra âm thanh mị hoặc. Con gió mùa hạ không xua hết luồng khí nóng lan tỏa trong kính mạch nàng. Thịnh Vương dường như có dường như không muốn đặt lên môi nàng một nụ hôn.

Tất cả lọt vào mắt Hoàn Nhan Viên Hạo, bản cười gần, mắt thâm u càng thẳm màu hơn, liền lao đến bên nàng như tên bắn, bá đạo nắm lấy tay Gia Hỷ kéo về người mình:

- *Nhị Hoàng huynh! Đã làm phiền!*

Thịnh Vương phui tà áo, trong mắt chứa đầy linh ý:

- *Viên Hạo!*

Thành Vương gần gần giọng:

- *Người phải gọi là Lăng Thần mới đúng!*

Tâm sự Tác giả:

Có cái này ta muốn nói với các nàng lâu lắm rồi! Nữ chính của ta tuy xuyên qua nhưng không phải cái gì cũng biết, nàng rất là bình thường, chỉ mưu tính những điều nhỏ nhặt cho bản thân. Cũng như trong Bộ Kinh Tâm vậy, dù nữ chính biết trước lịch sử cũng không thể thay đổi được gì. Nên nếu các nàng mong chờ một bộ truyện nữ chính vô cùng tài giỏi, phát tay tạo nên cơ đồ thì thật sự ta rất xin lỗi ☹

Tuyệt nhân vật quần chúng không phải ai cũng có âm mưu hãm hại nữ chính. Nhân vật qua đường cũng còn đời sống của họ, việc hãm hại nữ chính chỉ để khiến cuộc sống họ tốt hơn chứ không phải hoàn toàn mục đích suốt ngày phải vu dập nữ chính.

Nam chính và nam phụ tài hoa ngang bằng. Nam chính có lợi thế về trọng sinh nhưng nam phụ rõ ràng luôn được sự ưu ái cao hơn. Bộ này kết HE nên các nàng yên tâm mà đọc. Và ai yêu mến nam phụ cũng yên tâm cây đi, ta sẽ không như Đông Hoa một kích giết chết Thẩm Văn Đào đâu.

Hiện tại bản thảo ta đã đến chương cuối, kết rất đẹp và bất ngờ. Nhưng ta hám farm nên chờ cao cao lượt đọc rồi đăng tiếp ý mà.

Cảm ơn các nàng đã nhảy hố này! Yêu các nàng nhiều!

À, đạo này Wattpad không bình luận được, các nàng sau khi viết bình luận thì nên copy lại, nếu đăng lần đầu bị mất thì chỉ cần paste lại rồi đăng thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Một Đoạn Tơ Vương (trung)

Thịnh Vương nghe giọng điệu ý tứ mỉa mai của Thành Vương thì cả cười, tuy vậy đôi mắt vẫn có lửa giận:

- Ngươi Hoàng đế, đệ hành động thế này, bản Vương còn nghĩ Thực Trình Huyền chúa là Vương phi của Thành Vương phủ!

Hoàn Nhan Viên Hạo nâng mắt:

- Vốn dĩ là bằng hữu, cũng nên có chút giúp đỡ, Hoàng huynh, thấy người gặp nạn không nên thừa nước đục thả câu!

Thịnh Vương lạnh lùng đứng dậy, tay đã nắm thành quyền, ngữ điệu không hề nề nang:

- Bản Vương đã từng nói một lần, hôm nay nhắc lại lần nữa, nàng - là - của - bản - Vương!

Hoàn Nhan Viên Hạo thanh âm lãnh đạm:

- Để xem nàng có muốn hay không đã!

Triệu Tử Đoạn xuất hiện thần bí, gỡ rối cục diện:

- Chủ nhân, xe ngựa đang bên cổng Tây! Đại yểm cũng đã tàn!

Hoàn Nhan Viên Hạo xốc lấy Gia Hỷ lên tay, nhận nhặt biểu hiện:

- Nhị Hoàng huynh, thất lễ!

Thịnh Vương nhìn theo bóng Hoàn Nhan Viên Hạo ôm lấy nữ nhân rồi đi, tay bắt giác nắm chặt. Thành Vương có thể cảm tính hành động, nhưng hắn thì không, đây là cảm dạ Hoàng cung, hắn ngàn lần không nên nóng vội!

Triệu Tử Đoạn tự mình đánh xe ngựa, Gia Hỷ mềm mại nữ nhân nằm bên trong, hơi thở nàng vẫn nóng bỏng, toàn thân ứng hồng rịn một lớp mồ hôi mỏng.

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi cạnh, tay rút tách trà, chỉ là, bàn tay hắn đột ngột run lên, hốc mắt như muốn tỏa nhiệt, cả người dần lan tràn cảm giác thêm khát. Là mị dược. Hoàn Nhan Viên Hạo tuân tự nhớ lại, liền phát hiện sai lầm chết người. Ly rượu hắn rót ra từ bình ngọc của nàng vốn dùng để kiểm tra, chỉ là sau đó không cẩn thận vẫn đặt trên bàn, có thể lúc mị dược giải nguy, hắn đã nhầm lẫn mà uống phải.

Hoàn Nhan Viên Hạo biết hạ thần đã phản ứng, bên cạnh hắn, Gia Hỷ cắn môi khe khẽ một tiếng rên nhẹ. Lòng Hoàn Nhan Viên Hạo như có mèo cào, khó chịu đến cực điểm, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh.

Gia Hỷ mơ mơ màng màng, mị dược khiến cơ thể nàng dần lên thêm muốn kì lạ, nàng như rắn nước trơn mềm trượt vào lòng nam tử ngồi cạnh, môi mộng "um" một tiếng ngọt ngào.

Hoàn Nhan Viên Hạo đưa tay lên bầu mả nàng nóng hực hừng, tách trà trên bàn gỗ nhỏ chưa kịp uống bị đường đi xoắn nảy mà rơi xuống. Hoàn Nhan Viên Hạo bùng tỉnh, hắn dốc cạn bình trà lạnh vào miệng, cố áp chế luồng khí nóng, nhưng giọt trà cuối cùng vừa trôi qua cổ họng, cảm giác khát khao lại lần nữa bùng lên.

Hoàn Nhan Viên Hạo mở cửa xe, lời nói kèm chút bất lực:

- Dừng xe lại!

Triệu Tử Đoạn kéo cương ngựa, vừa chạm vào bàn tay bóng rắt của chủ nhân liền hoảng hốt:

- Vương gia, người sao vậy? Trùng độc? Thuộc hạ đối hướng đến Vương phủ truyền Hồng Thất tiên sinh!

Hoàn Nhan Viên Hạo khó nhọc lắc đầu:

- Tạm thời đưa Huyền chúa quay về, đừng để ai phát hiện, cứ nói nàng vô ý uống say!

Triệu Tử Đoạn nhìn hai bên đường vắng vẻ tối đen, lo lắng:

- Vương gia, người ở đây không tiện!

Hoàn Nhan Viên Hạo xua tay:

- Bản Vương với nàng cùng một chỗ mới là không tiện!

Hoàn Nhan Viên Hạo bước xuống, hơi lạnh ban đêm từ lòng sông phả vào mặt khiến hắn có chút thanh tỉnh. Triệu Tử Đoạn thúc ngựa biến mất trong màn đêm.

Cầm Thánh.

Yến tiệc đã tàn từ lâu, nhưng Thịnh Vương vẫn có độc trên hành lang, tay ôm bầu rượu đục. Huỳnh Kiện công công lo lắng:

- Người uống ít thôi!

Thịnh Vương thờ ra hơi rượu, mắt đã có chút phẩm hồng:

- Hôm nay phụ hoàng nghỉ ở đâu?

- Dạ, Dưỡng Tâm điện!

Thịnh Vương lười nhác đứng dậy, thần minh hơi lảo đảo:

- Đến Diên Hi cung!

Theo quy tắc Hoàng gia, Hoàng tử từ năm ba tuổi đều được ban cung riêng, một số trường hợp ngoại lệ như chính Thịnh Vương, hắn được phụ hoàng yêu thương hơn người, nên mẫu phi ôm nuôi đến tận mười tuổi. Còn lại các loại Thân Vương, nam quyền hoàng thân nhập cung đều không được ở lại ban đêm, ngoại trừ khi có chỉ dụ Hoàng thượng. Tuy vậy Thịnh Vương với chuyện này không quá quan trọng, hắn thường xuyên nghỉ lại Diên Hi cung hoặc An Khá cung - nơi ở lúc còn là một Hoàng tử. Hoàng thượng cũng chưa từng trách phạt bao giờ.

Thịnh Vương sắc mũi rượu vào thần điện, Vạn Quý phi cau mày, hiếm khi hắn lại không kiềm chế tửu lượng như thế này, liền nhanh chóng sai sử cung nữ chuẩn bị nước ấm hầu hạ.

Thịnh Vương ngấm người trong bồn gỗ thông, thân thể có thoải mái hơn đôi chút, nhưng men say vẫn khiến hắn đáng lên đục vọng. Hắn chưa bao giờ tự ép buộc bản thân, liền như lệ thường kéo cung nữ đứng cạnh hầu hạ vào trong bồn tắm.

Đôi môi nam nhân nóng rực tham lam nuốt lấy phần xương quai xanh kiều diễm, bàn tay thô lỗ xé toạc y phục. Cung nữ kia hốt hoảng đẩy hắn ra, ánh mắt van xin bất lực:

- Vương gia, tha cho nô tì!

Thịnh Vương nhàn nhạt cười, đoạn thời gian này hình như ai cũng muốn chống đối lại hắn. Bàn tay vẫn không ngừng lại, hắn đặt cung nữ lạ mặt dưới thân, đôi mắt đã nổi lên vẩn đỏ:

- Bản Vương không xứng để người hầu hạ? Hay người muốn trèo lên người phụ hoàng?

Nàng ta hai tay che bầu ngực, nước mắt đã rơi xuống, tóc tai tán loạn, giọng điệu thấp phần run rẩy:

- Điện hạ, nô tì không có, thật không có! Nô tì không muốn mạo phạm người! Chỉ là nô tì đã có ý trung nhân, người tha cho nô tì!

Thịnh Vương buông tay nàng ta ra:

- Bản Vương còn chưa đến mức muốn thỏa mãn phải ép uống nữ tử!

Cung nữ kia như được giải thoát, thở phào, vội vàng chỉnh lại áo xống, đáng khấn mềm trung y lên.

Huỳnh Kiện công công đứng ngoài bình phong, nghe rõ động tĩnh liền nhỏ giọng:

- *Vương gia, có cần nô tì chuẩn bị một mỹ nhân khác?*

Thịnh Vương nhàn nhạt lắc đầu, tóc ướt thả lỏng, bước ra ngoài:

- *Đi dạo, có lẽ sẽ thanh tĩnh hơn!*

Vạn Quý phi nhìn nhĩ từ đơn bạc ra ngoài giữa đêm lạnh, có chút đau lòng, bước vào phòng tắm, thấy cung nữ chưa kịp lau dọn, mắt đỏ như vừa khóc liền sinh chán ghét:

- *Diễn Hi cung làm sao lại có loại hạ nhân thanh cao như người? Bản cung thật muốn không nổi!*

Hồ Phách biết ý, vội cho người lôi cung nữ kia ra. Liền nghe giọng chủ nhân nhàn nhạt:

- *Chê hài tử bản cung không đủ tư cách để người hầu hạ? Bản cho người được giày xéo, xem người còn trung trinh tiết hạnh với ai!*

Hồ Phách cả kinh, lăm lăm một tiếng:

- *Nương nương!*

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Vạn Quý phi híp lại, lộ rõ tia lãnh khốc, Hồ Phách cũng đành phải ngậm miệng im lặng thi hành.

Ai cũng biết người được có phần hạ bộ to lớn đến mức nào, đặc tội với Vạn Quý phi, đúng là không thể sống. Hồ Phách thương hại liếc nhìn cung nữ đã sợ hãi đến ngất đi kia, thầm tiếc cho một nhan sắc khá ái.

Thịnh Vương dạo một vòng, lại đứng trước Khôn Ninh cung lúc này đã tắt ánh đèn. Hắn chợt nhớ đến Hiên Hậu, chẳng phải nàng ta luôn cùng hắn liếc mắt đưa tình hay sao. Thịnh Vương phất tay áo, hạ lệnh Huỳnh Kiện công công quay về.

Một người tận tâm tận lực hầu hạ chủ nhân như Huỳnh Kiện công công làm sao không rõ Thịnh Vương chuẩn bị gây ra chuyện gì, liền trung thành mở miệng khuyên can:

- *Vương gia, lão nô có thể gọi bao nhiêu mỹ nhân tuyệt sắc đến hầu người cũng được! Xin Vương gia suy nghĩ lại!*

Thịnh Vương nhếch môi cười, cợt nhả:

- *Người cho rằng phụ hoàng sẽ làm gì bản Vương? Lấy mạng? Đi đây? Xóa bỏ quốc tính?*

Huỳnh Kiện công công lắc đầu, giữa Hiên Hậu và Thịnh Vương nếu có chuyện dạn dẫu thì mười phần Vĩnh Nguyên Đế sẽ chọn Thịnh Vương mà bức tử Hiên Hậu. Đừng nói một nữ nhân như Hiên Hậu, thậm chí là chân chính hoàng tử máu huyết từ Hoàng thượng sinh ra đi chẳng nữa, nếu buộc phải hi sinh một, thì người bị hi sinh đến cuối cùng chắc chắn không phải Thịnh Vương.

Huỳnh Kiện công công thở dài, lăm lử quay về

- *Vương gia...cẩn trọng.*

Thịnh Vương tựa tiểu phi tiểu, chuếch choáng say qua cửa sổ tiến vào tắm phòng Hiên Hậu.

Trong bóng đêm mờ mịt, Hiên Hậu cảm thấy một thân nam tử nhiệt độ khác thường ôm lấy nàng, hơi rượu trộn với Long Diên hương thoang thoảng quen thuộc. Nàng ta giật mình mở mắt, nam tử với đường nét tuấn mỹ kiểu bạc, mi mục như họa, tóc mực đen mềm trên thân nàng không ai khác chính là Thịnh Vương.

Hiên Hậu nghe tim đập thình thịch, bản tay Thịnh Vương che lấy khuôn miệng nàng, thì thầm bên tai:

- *Mẫu hậu! Ta đến vấn an nàng!*

Hiên Hậu bình ổn hơi thở, nặng nề hạ lệnh đuổi hết cung nhân. Ánh mắt Thịnh Vương ngày càng thâm thúy, làn môi nồng hương rượu vẫn vút từng tấc da thịt, cuối cùng ba bước thoát sạch y phục cả hai tiến vào hoan lạc.

Thời gian chậm chạp trôi, tiếng trống canh đỏ dồn, đã canh năm. Từ khi hắn bước vào đây vừa qua canh ba một chút. Hiên Hậu xoa xoa thắt lưng ê ẩm, hạ thân đau buốt. Ép buộc nặng hơn một canh giờ, hắn còn có phải là người không.

Thịnh Vương lúc này đã tỉnh rượu, thuận tiện một tay vấn tóc lên, Hiên. Hậu ngượng ngùng ôm chân không đứng dậy, trong ánh trăng mờ mờ, giọng hắn trầm trầm

- *Tư vị không tệ, nhưng xem ra nàng không được phụ hoàng sủng!*

Hiên Hậu không mở lời, Thịnh Vương nói không sai, trừ chín ngày đại hôn, nàng thừa ân ba đêm, còn lại đến giờ, Vĩnh Nguyên Đế vẫn chưa nghĩ lại.

Thịnh Vương hơi có ý cười:

- *Phụ hoàng khẩu vị không nhạt nên không thích mẫu hậu!*

Hiên Hậu với lấy trung y mặc vào người, lại mở hộp trang sức lục tìm.

Thịnh Vương nheo nheo mắt:

- *Mẫu hậu không cần dùng thuốc tránh thai! Nàng không có hài tử được đâu!*

Hiên Hậu lúc này mới khe khẽ:

- *Vương gia, người hành sự không nương tay, sao có thể chắc chắn?*

Thịnh Vương nhàn nhạt nâng cằm nàng ta:

- *Đã cùng bản Vương làm ra loại chuyện này, lại sợ mang hài tử bản Vương? Nàng yên tâm đi, đứa nhỏ từ bụng nàng chui ra, dù thế nào cũng là hoàng đệ bản Vương!*

Hiên Hậu nhìn hắn một lần từ y lãnh đạm vô tình trên bức cửa sổ. Nàng sở sở về vết đau đầy thân thể. Tự thấy bản thân vô cùng phàm tục, tựa như, kẻ vừa rồi cuồng nhiệt hoan lạc trên người nàng không phải là hắn.

Bóng dáng Thịnh Vương mất hút trong ánh trăng mờ ảo. Hiên Hậu bản thân, ôm mặt khóc.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Một Đoạn Tư Vương (hạ)

Hoàn Nhan Viên Hạo uể oải nằm nghiêng trên tháp đài, tóc không vấn cứ thả tự do lên bạch y, sống mũi cao tinh xảo ánh chút hồng hồng, phiếm mắt cũng hơi đỏ, miệng được qua một đêm tuy giảm bớt nhưng vẫn chưa hoàn toàn hết hẳn.

Hồng Thất tiên sinh đưa thuốc đến, hương đăng ngắt đặc quánh tỏa ra khiến Triệu Từ Đoạn đứng cạnh cũng phải nhắm mắt.

Hồng Thất tiên sinh trấn an:

- *Điện hạ, thuốc này chỉ cần dùng hai lần, sẽ không để lại di chứng gì!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhạt uống, miệng hơi nâng lên, đáng thế này, liệu Gia Hỷ nàng có chịu được, ắt hẳn sẽ rất thống khổ bài xích đi. Thuốc trôi qua cổ họng, dư vị gay gắt xộc thẳng lên mũi, thật không dễ chịu.

- *Phải người điều tra xem, hôm qua kẻ nào động tay vào rượu!*

Triệu Từ Đoạn sớm đã lệnh cơ quan xếp đặt sẵn thăm dò, chỉ có điều nhanh như vậy thật chưa có tin tức.

Hắn đánh nói sang chuyện khác:

- *Chủ nhân, thuộc hạ đã cho người đưa lễ vật đến Thục Trình Huyện chúa, thuốc giải cũng bí mật giao tận tay cận nữ nhân.*

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, vị thuốc đáng lưu cứu phảng phất càng khiến hắn nổi lên một cổ đau lòng day dứt.

Cầm Từ lẳng lững vào phòng, thì thầm với Triệu Từ Đoạn mấy câu, chợt thấy thần sắc hắn tối đi không ít. Hoàn Nhan Viên Hạo cau hàng mày như vẽ lại, mắt phượng thâm u:

- *Có chuyện gì?*

Triệu Từ Đoạn lắc đầu, thờ dãi:

- *Không có gì hệ trọng, chỉ là một trong những cung nữ thuộc hạ cài vào Diên Hi cung đêm qua đã mất mạng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi trờ mình:

- *Là bị phát hiện?*

- *Không thừa chủ nhân, nàng ta vì không muốn Thịnh Vương làm nhục nên bị Vạn Quý phi ban chết!*

Hoàn Nhan Viên Hạo không nói gì, mắt chìm dần trong bóng tối suy nghĩ, không có tiêu cự. Hồi lâu mới đứng dậy:

- *Chuẩn bị triều phục, cũng sắp đến thời thán!*

Thái Hòa điện uy nghi cao ngất sừng sững giữa ánh nắng giữa hạ. Cũng chỉ mấy ngày nữa Vĩnh Nguyên Đế sẽ đến Hành cung nghỉ hè hằng năm. Sau đó nhật triều cũng tạm hoãn - chỉ còn lại đại triều - để hoàn thành kì khảo thí Văn - Võ Trạng Nguyên vô cùng quan trọng. Hôm nay có lẽ là buổi nhật triều cuối cùng đến khi kết thúc mùa hạ.

Thịnh Vương đêm qua nghỉ ở Diên Hi cung, sớm nay không cần phải từ phủ đệ đi vào, hẳn đòi triều phục nhanh chóng, một mạch đến An Vinh cung, nơi ở của Cừu Hoàng tử.

Cừu Hoàng tử chưa kịp thay triều phục, thấy vẻ mặt không mấy vui vẻ của Thịnh Vương liền lùi lại cánh gác:

- *Nhị Hoàng huynh, sáng sớm đã có chuyện gì?*

Thịnh Vương hừ lạnh, giáng một cái tát nửa phần sức lực xuống gương mặt ngổ ngáo kia. Cừu Hoàng tử dĩ nhiên không phục, lại bắt ngờ ăn đau nên ôm mặt ngã khụy:

- *Huynh điên rồi sao?*

Thịnh Vương ngồi xuống ghế, vừa định vung thêm một cước thì Huỳnh Kiện công công liền ngăn lại:

- *Vương gia, có gì từ từ nói!*

Thịnh Vương hừ lạnh, rút khăn tay lau nhẵn ngọc trên ngón cái, đôi mắt giãn dừ âm u:

- *Là Lệ phi nương nương sai khiến hay người tự mình đưa ra cái chủ ý bỏ xuân được vào rượu Thục Trinh Huyền chúa?*

Cừu Hoàng tử đứng bật dậy, ngược mặt kênh kiệu:

- *Huynh ra tay với đệ chỉ vì một á dân bà?*

Thịnh Vương dần mạnh tay trà xuống bàn, âm thanh thổ đục vang lên khiến hạ nhân xung quanh đồng loạt quỳ xuống lạng thờ. Cừu Hoàng tử cũng hoảng hốt, liền dịu giọng:

- *Nhị Hoàng huynh, đệ biết sai, lần sau sẽ không tự ý quyết định!*

- *Còn có lần sau?*

Thịnh Vương qua cơn nóng giận cũng nhu hòa hơn một chút:

- *Đệ trêu đùa nữ nhân, ta không trách, nhưng đêm qua, không chỉ một mình nàng ta trúng được, mà ngay cả Hoàn Nhan Viên Hạo cũng bị. Đây là đánh rắn động cỏ, đệ biết hay không?*

Cừu Hoàng tử hơi thất kinh:

- *Ngũ Hoàng huynh? Huynh ấy có tra ra đệ?*

Thịnh Vương cười nhạt:

- *Sợ sao? Biết sợ thì lần sau đừng gây họa nữa! Bàn Vương không rảnh tay thu thập giúp đệ!*

Thịnh Vương phất tá áo rồi đi, Cừu Hoàng tử ngo ngắc đứng đó một lúc lâu, hẳn mới mười ba tuổi. Bằng tuổi ấy năm xưa Thịnh Vương đã nhận tước hiệu, nhưng hiện tại phụ hoàng vẫn chưa đá động gì đến hắn, trong đám Hoàng tử cũng chỉ còn ba người chưa được phong.

Cừu Hoàng tử nhổ một ngụm máu tươi ra khỏi miệng, má trái đã hơi sưng đỏ. Hắn nghe lời mẫu phi, buộc phải hạ mình trước Thịnh Vương, mẫu phi hẳn tin rằng Thịnh Vương là người sẽ lấy được thiên hạ này. Và lại hai nhà Đông - Châu còn là một liên minh chính trị. Hơn hết, mẫu phi đang toan tính đoạt giang sơn này từ tay Thịnh Vương.

Cừu Hoàng tử bực dọc đá mạnh vào bàn gỗ, gương mặt hầm hầm:

- *Huynh ấy bực cái gì? Không phải đêm qua liền muốn tranh thủ cường gian á? Mặt người dạ thú, còn giả thanh cao mắng chửi ta!*

Đám cung nhân quây quanh chỉ im lặng, một lão thái giám năng cao được bồi tiểu sung đến. Cừu Hoàng tử đành phải nén giận khoác triều phục.

Thịnh Vương theo hành lang dài tới trước sân rồng Thái Hòa điện, nếu không phải nội gián báo tin, hẳn còn chưa biết được Gia Hỷ bị người khác kẻ đơn. Nhớ đến ôn hương nhuyễn ngọc nằm trong lòng Hoàn Nhan Viên Hạo lên xe ngựa đêm qua, nội tâm hắn liền một trận giãng xé kịch liệt. Hắn không muốn bắt kì ai chạm vào nàng, nhất là tên Ngũ Hoàng đệ này.

Thịnh Vương nhìn nhẵn ngọc xanh thắm, lòng khó chịu:

- *Nàng ta cũng thật mê người quá đi, cư nhiên dụ dỗ nam nhân!*

Huỳnh Kiện công công nhìn biểu tình vừa tức giận vừa ghen tuông của chủ nhân thâm sắc đầu. Thần Vương đứng là có đặc quyền của Thần Vương, chỉ cho quan châu đốt lửa không cho dân nhỏ nổi đèn. Đêm qua còn phóng túng với Hoàng Hậu, hiện tại lại trách cứ Huyền chúa.

Giữa triều, cũng không có nhiều việc hệ trọng. Vĩnh Nguyên Đế nghe một số kiến nghị, nhận mấy cái tấu chương, phần pho chuyện khảo thí...

Hoàn Nhan Viên Hạo không hề tâm lắng, hẳn vừa hồi kinh, chưa lời kéo bao nhiêu quyền lực, những chuyện này, tất nhiên không cần hắn phải quan. Đứng bên cạnh hắn, chính là Thịnh Vương, Hoàn Nhan Viên Hạo hơi nghiêng mắt nhìn. Lần đầu tiên hắn cảm thấy, dung mạo cả hai quả thực rất giống nhau.

Thịnh Vương theo bản năng xoay người đối diện, nụ cười không có nửa phần thần thiết:

- *Ngũ Hoàng đệ! Bàn Vương có gì lạ sao?*

Hoàn Nhan Viên Hạo tựa tiểu phi tiểu, mắt phượng ánh lên tia sáng hiểm cò:

- *Hoàng huynh, có bao giờ người nghĩ chúng ta giống nhau?*

Thịnh Vương hơi bất ngờ trước câu trả lời, hẳn kĩ lưỡng một lần ngắm nam tử đối diện. Hoàn Nhan Viên Hạo thua hắn hai tuổi, đôi mắt dài hẹp lạnh đậm nhưng linh lung có thần, mày như mực môi như họa, đường nét Hoàng tộc Hoàn Nhan đúng thật không thể lẫn đi đâu.

Thịnh Vương hơi nhu hòa:

- *Cũng là thân huynh đệ, giống nhau cũng không bất thường!*

Câu này nói ra, trong lòng cả hai liền nảy sinh một loại cảm giác kì lạ. Bọn họ là thân huynh đệ, đến từng giọt máu chảy trong huyết quản cũng không khác biệt. Nhưng hôm nay đối mặt ở đây, chính là ngày sau một mất một còn. Trong lòng có chua xót, có mất mát lại có cả hương vị tự miễn của chiến thắng.

- Hai vị Vương gia, có nghe rõ không?

Tiếng Quang Tử công công hơi vội vã, Hoàn Nhan Viễn Hạo giật mình nhìn lên ngại vàng, Thịnh Vương cũng như vừa trải qua cơn mê, cả hai đồng loạt:

- Phụ hoàng, là nhi thần vô ý!

Vĩnh Nguyên Đế trầm trầm nhìn xuống, đôi mắt từ này một là Hoàng tử được yêu quý nhất, một là kết tinh của nữ nhân sủng ái nhất. Vĩnh Nguyên Đế không rõ bản thân có nhầm lẫn, nhưng một khắc vừa qua, rõ ràng, trong ánh mắt Thịnh Vương và Thành Vương đều có một loại tình cảm thù tức sâu sắc.

Quang Tử công công chậm rãi nhấc lại:

- Hoàng thượng để hai vị đảm nhiệm chức vị Chủ Khảo khóa thi Văn - Võ năm nay!

Thịnh Vương cùng Thành Vương đồng loạt quỳ xuống:

- Tạ phụ hoàng tin tưởng! Nhi thần tận tâm tận lực hết sức mình!

Vĩnh Nguyên Đế gật đầu hài lòng, nhất triều đến đây cũng kết thúc.

Phùng phủ.

Gia Hỷ mơ màng đến giữa trưa thì tỉnh lại, thuốc cũng đã uống, vị đắng trong miệng còn chưa tan hết. Nàng nhìn rương hộp bảy khắp phòng, lòng ngổn ngang một mối.

Vĩnh Đan cẩn thận ghi chép từng chút một, Bối Lan đang sắp xếp lại gọn gàng, vừa thấy nàng hồi tỉnh, cả hai liền vui vẻ:

- Tiểu thư!

Gia Hỷ ngồi dậy, đầu vẫn còn đau nhức, nàng không thể nhớ rõ đã xảy ra những gì. Bối Lan đem nước rửa mặt đến, Vĩnh Đan chỉ vào từng thứ một:

- Đây là ngự vật Hoàng thượng ban thưởng diệu múa của tiểu thư, bên này từ Thành Vương phủ đưa đến, bên kia của Thịnh Vương phủ.

Gia Hỷ mơ hồ nhớ lại, nàng đang chuẩn bị thay váy y thi rồi vào cảm giác thiêu đốt, rồi đụng phải Thịnh Vương, sau đó, nàng không còn kí ức:

- Đêm qua đã xảy ra chuyện gì?

Vĩnh Đan nhìn xung quanh một lượt, cẩn thận đóng cửa chính lại:

- Tiểu thư, sau đại yến, Triệu Thiệu giám đưa người về phủ, bộ dạng người rất khó coi. Triệu Thiệu giám nói với lão gia rằng tiểu thư quá chén. Nhưng đến sáng sớm, sau khi đưa lễ sang, liền đem giải được bí mật cho nô tì. Người bị trảng mị được!

Gia Hỷ ngờ ngàng:

- Mị được? Thảo nào...Có biết ai chủ mưu?

Vĩnh Đan lắc đầu:

- Vừa này Thịnh Vương phủ cũng đem lễ vật sang, Huỳnh Kiện công công có truyền lời Thịnh Vương rằng, tiểu thư cứ yên tâm, dù ai muốn hãm hại người, cũng đều đã bị cảnh cáo!

Gia Hỷ cười khổ, một Huyện chúa như nàng sao lại có nhiều Thái Vương, Hoàng tử quan tâm vậy, làm chìm đầu cành chưa bao giờ là điều nàng mong muốn.

Bối Lan đem nước rửa mặt và điểm tâm vào, tiếng nói lạnh löt:

- Tiểu thư, lão phu nhân có dọn dò các phòng sau bữa trưa sang bên đó.

Gia Hỷ gật đầu, xong bữa sáng liền ngấm mình trong thùng gỗ với thảo quả ướp lạnh đến, làn hương này vô cùng quen thuộc, nàng lục tìm trong trí óc, cuối cùng cũng phát hiện, đây là một phần hương vị thanh sạch nàng hay người thấy trên người Thành Vương. Gia Hỷ liền nhoen miệng cười thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Hôn Phu Không Mời (thượng)

Sau cơn mưa, tiết trời mùa hạ vô cùng nóng bức, Gia Hỷ thay y phục nhẹ ra hồ sen dạo một vòng. Hôm nay không phải ngày thỉnh an, tổ mẫu gọi các phòng đường đột đến đương nhiên là có chuyện muốn nói.

Gia Hỷ ngồi trong lương đình, Bối Lan đứng phía sau phát phơ quạt lụa, Vĩnh Đan đem một ít nước trái cây ướp lạnh đến. Nàng nhìn bàn tay Vĩnh Đan thon gầy, từng khớp ngón nổi rõ này sinh cảm thấy đau lòng. Nàng đối với ti nữ này còn một lời hứa hẹn, Gia Hỷ thờ dài, liền đuổi khéo Bối Lan đi:

- Em quay về viện lấy danh sách đồ ngự ban, ta muốn chọn một ít đưa đến Nhị phòng!

Bối Lan nhận mệnh lui đi, Vĩnh Đan cũng mơ hồ đoán được, nàng về kinh cũng đã lâu, tiểu thư vì nhiều bận rộn chưa hỏi đến, nhưng nàng tin chắc hẳn tiểu thư không quên lời.

Gia Hỷ rút khăn tay lau khóe miệng, đôi mắt thanh lệ nhìn lên:

- Em thật muốn trả thù?

Vĩnh Đan quyết đoán gật đầu, giọng nói nhỏ lại:

- Tiểu thư, em không có lòng thiện, không nhân từ, không tự xóa được cái hận!

Gia Hỷ gật đầu, móng lưng hướng mắt ra hồ nước lòng kính ánh dương:

- Một cánh sen rơi cũng làm mặt hồ nổi sóng, hạ sát Thái tử, chính là chấn kinh thiên hạ! Nếu thất bại, em tất nhiên bị lăng trì, nhưng nếu thành công, cũng là mười phần không thể tránh khỏi cái chết!

Vĩnh Đan quý xuống, đầu gối liền đập mạnh vào nền đá, Gia Hỷ nghe thấy mà đau lòng. Vĩnh Đan đập trán, khóe mắt đã dâng dâng đỏ:

- Tiểu thư, em biết người quan tâm em, nhưng thù giết cha không đội trời chung, một lần hầu người vào Hoàng cung, là một lần em cố gắng nén lòng không lao đến đoạt mạng hân! Tiểu thư, người giúp em thành toàn! Em đảm bảo sẽ không can hệ đến người, không gây vạ Phùng gia!

Gia Hỷ nâng hồ tay Vĩnh Đan dậy, nàng cũng đứng lên, gương mặt tỉnh mạch không một gợn suy nghĩ:

- Đành phải cược một ván! Xem trong lòng người đó, ta có bao nhiêu phần lượng!

Khi Gia Hỷ tiến vào khách phòng lão phu nhân thì mấy phòng đã đầy đủ, từ ngày Phùng Dạ Văn gả đến Hoài Nam Vương phủ, Nguyễn thị càng kiêu ngạo hơn trước, hiện tại ở đây, nữ nhi Nguyễn thị chính là gả đi cao nhất. Trắc phi, một tiếng là thấp nhưng cũng mang mũi phượng khăn quàng vai ngang bằng Tần vị. So với Tam phòng tuy có một cái Thiếu phu nhân Hạ gia là chính thể nhưng gặp Phùng Dạ Văn vẫn phải cúi đầu.

Lão phu nhân gõ gõ trường gỗ, thông thả ăn hoa quả tươi, trong lòng bà, Cửu tiểu thư Phùng Diễm Nguyệt đang còn đeo yếm dải ê ê a a. Gia Hỷ liếc nhanh Nhị phu nhân, mấy tháng gần gũi, một thứ xuất Nhị phòng sao có thể khiến lão phu nhân để tâm đến vậy sao?

Lão phu nhân vui vẻ đưa một miếng lễ mồng dê Phùng Diễm Nguyệt ngấm mứt. Bà thông thả:

- Kì thật hôm nay cũng không có gì quá quan trọng, bên Hạ phủ, Lục ti nhi cũng sắp sửa sinh, có thể ngày mai, có thể ngày kia, Tam phòng sắp xếp nữ quyền sang với nàng.

Tam phu nhân đứng dậy tươi cười, Nguyễn thị liếc xéo, nữ nhi nàng nếu nhanh như vậy hoài thai cũng tốt a, Hoài Nam Vương còn chưa có trưởng tử, ai có hái từ trước nhất chính là một bước lên tiên.

Lão phu nhân gạt đầu, tiếp tục phản phò:

- *Ba ngày nữa, Đại thiếu cùng Tam thiếu vào kì khảo thí, cũng là việc cần lưu ý, các loại đồ ăn thức uống được dùng, không được dùng đều phải chú tâm.*

Nguyễn thị chớp ngay cơ hội này liền đã kích Tam phu nhân vốn từ lâu đối địch:

- *Nhị thiếu Tam phòng tính ra lại lớn hơn Tam thiếu Phùng Hậu một tuổi, kì này tiền sinh vẫn chưa cho hẳn đi thi ư?*

Tam phu nhân mặt thoát đồ gay, vốn hài từ nằng khi xưa nghèo khổ thì lười biếng, hiện tại có chút tiền liền thành một tên quân là áo lượt, lên xe xuống ngựa cùng đám hoàn khổ huấn tước thế gia. Gần đây nhất còn thua bạc mấy trăm lượng, phải lên lư chạy sang Hạ gia ngựa tay xin bạc của muội muội.

Hân thị cả cười, lâu nay Đại phòng im hơi lặng tiếng, một phần vì lo lót tăng phẩm cho Đại Bào gia trong đợt thăng quan sắp tới, phần còn lại cũng vì Đại thiếu Phùng Cẩm đi. Hân thị lấy quạt che miệng, cắt đứt nỗi bức dọc của Tam phu nhân bằng một tin động trời:

- *Mẫu thân, con đâu cùng tướng công thương lượng, bên Đông gia Bá phủ có một thiên kim dòng dõi vừa lúu xứng đôi với Cẩm nhi! Đông Thượng thư đã có lời, chỉ cần Cẩm nhi ghi tên lên bảng vàng, đỗ tiến sĩ, hôn sự này coi như mười phần thành!*

Ngũ phu nhân ngẩng mặt, sau liền kéo ra một nụ cười nhợt nhạt:

- *Đại tẩu, chúc mừng!*

Hân thị phát phát tay ra về hào phóng:

- *Ngũ thúc sắp hỏi kinh, đệ muội muốn chúc mừng thì nên tặng quà cho ta nhiều một chút!*

Gia Hỷ nhìn nước trà đang dần chuyển động, phụ thân nàng cùng Đông Thượng thư trở thành thông gia, chính là ngầm thừa nhận ủng hộ Thịnh Vương trong cuộc đoạt đích. Thuyền này nếu đã lên, hiển nhiên không thể khứ hồi.

Hân thị để phòng lững đi ngạc nhiên thì tiếp tục:

- *Còn có điều này, Cổ phủ vừa đưa bà mới đến, muốn hỏi cưới Đại ti nhi!*

Lão phu nhân nhìn Vu ma ma, ngờ vực hỏi:

- *Cổ phủ? Ta thật sự không nhớ ra?*

Hân thị liếc sang Gia Hỷ, nụ cười thoáng chốc tươi tắn hơn:

- *Mẫu thân có lẽ không biết, Cổ phủ này nhiều đời phụng sự triều chính, Cổ lão thái gia đã quy tiên từng nhậm đến chức Cản Chánh điện Đại học sĩ, là một Các lão nổi tiếng!*

Lão phu nhân gạt gạt đầu, như nhớ ra liền bàn thêm:

- *Năm xưa Cản chánh điện uy thế bao nhiêu, hiện tại tàn lụi bấy nhiêu! Từ cuối thời tiền đế đã không còn trọng Đại học sĩ, chức vụ quyền hành cứ thế lọt vào tay Vương Tế tướng!*

Hân thị cười cười phụ họa:

- *Tuy vậy, Cổ gia không coi là nghèo khó, Cổ Nhị công tử cũng đang là một Thái y Đại sư của Thái y viện, hàm ngũ phẩm!*

Gia Hỷ ý vị thâm trường nhìn sang Hân thị, không rõ trong hồ lô bà ta đang bán thuốc gì! Đột nhiên lại có lòng tốt tìm kiếm cho nàng một gia đình trong sạch như vậy. Gia Hỷ lấy khăn tay che nửa mặt, giấu đi biểu tình khinh bỉ nhàn nhạt.

Trời ngà chiều, lão phu nhân cũng để các nàng ra về. Gia Hỷ mềm mại một đường vòng vèo qua hoa viên. Sau tòa giả sơn, Phùng Cẩm áo xống xộc xệch bước ra, đụng phải Gia Hỷ, hân hoan bối rối rồi xuề xòa cười:

- *Đại muội!*

Gia Hỷ nhoeo miệng:

- *Đại ca! Ba ngày nữa sắp thi, muội có làm một cái hà bao may mắn, lần sau sẽ đưa đến!*

Phùng Cẩm nói thêm mấy câu cũng vội vàng rời đi, Gia Hỷ vừa về đến viện thì thấy Văn Nhược Nhan lên lư từ cổng sau vội vã vào phòng, y phục cũng chẳng mấy chỉnh tề.

Gia Hỷ ngồi trước gương tháo trâm cài trên tóc xuống, hờ hững:

- *Xem ra cái hôn sự với Đông gia không dễ thành!*

Chập tối, Gia Hỷ ngắm mình trong gương tháo, nâng uống bát thuốc loại trừ mị dược cuối cùng, miệng ngán ngán vị đắng, tên Cổ Nhị công tử này nếu Hân thị đã đẩy đến cho nàng liền không tốt lành gì, lại phải có liên hệ mật thiết với lợi ích của Phùng Gia Hào. Nâng cằm làm nhất bây giờ, chính là điều tra về hắn, biết càng nhiều, càng dễ đối phó với Hân thị.

Vĩnh Đan thêm nước ấm vào thùng, Gia Hỷ chìm dần thân người xuống tận hường, nàng có chút âu lo:

- *Em nghĩ ta nên đến gặp ai? Thịnh Vương hay Thành Vương?*

Vĩnh Đan nhắm mắt, nước mắt không tự chủ rơi xuống:

- *Tiểu thư, là em khiến người vất vả!*

Gia Hỷ lắc đầu, nắm lấy tay nàng trấn an:

- *Chuyện Mi Châu em đã quyết phải đánh đổi tính mạng, ta nhận một ân huệ từ người khác thì có đáng gì! Ngày mai, có lẽ nên gặp Thành Vương đi, một mảnh ngọc phù này, ta cũng muốn em được bảo toàn!*

Vĩnh Đan sụt sùi cảm động, nụ cười trên môi cũng tự nhiên hơn.

Đại phòng.

Phùng Gia Hào nằm trong lòng Hân thị tán gẫu:

- *Nương, vậy Cổ Nhị công tử ấy là thế nào?*

Hân thị âu yếm vuốt mái tóc đen huyền của nữ nhi:

- *Hắn không phải Thái y, đừng nói là Thái y Đại sư, hẳn chỉ là một tên học việc dựa vào quan hệ đi theo Cổ Ngự y! Tính cách cũng phóng túng!*

Phùng Gia Hào đắc ý nhóm người dậy:

- *Mẫu thân! Tại sao lại là hắn? Một tên hoàn khổ nào cũng có thể gả à đi, sao phải là Cổ gia!*

Hân thị cười cười:

- *Nương lo lắng cho con, con có mệnh phượng hoàng, sau này vào cung không có cơ quan không được, kết thân với Cổ gia, coi như có thể móc nối quan hệ với Cổ Ngự y đó!*

Hân thị dừng một chút lại nói:

- *Ta nghe phong thanh, Thành Vương phi không thể sinh dục!*

Phùng Gia Hào tròn tròn mắt:

- *Vậy là?*

- *Thành Vương có thể nạp Trắc phi, lâu nhất cũng chỉ một năm nữa, hiện tại không phải Thịnh Vương phi đã hoài thai hay sao? Thành Vương chắc chắn không muốn thua kém Thịnh Vương đâu!*

Phùng Gia Hào vỗ tay, hi hửng:

- *Mẫu thân nghe được từ đâu?*

Hàn thị có chút tự đắc:

- *Ngoại tổ phụ con! Dù gì cũng là đại thần trong triều, có thể can gián được cả Hoàng Đế! Con nghĩ xem, Hoàng thượng phạt ngoại tổ phụ hai mươi trượng, lại đánh rất nhẹ tay, sau cùng còn ban thưởng nhiều đồ như thế! Đây chính là vừa đánh vừa xoa!*

Phùng Gia Hào sau một hồi vui vẻ lại phát hiện điểm không thích hợp:

- *Mẫu thân, Đại ca cưới Đông gia tiểu thư, nữ nhi lại gả đến Thành Vương phủ? Phụ thân nhất định không đồng ý!*

Hàn thị bĩu môi:

- *Phụ thân con là một lão già hồ đồ, chúng ta đứng về cả hai phía, miễn cho mai sau ai lên ngôi, ta đều không thiệt thòi, người ta chẳng phải nói không bao giờ nên để trống trong một giờ?*

Phùng Gia Hào nghe thấy có lý, tâm trạng tốt lên không ít. Phùng Dạ Vân có thể làm Trắc phi của Nhị đẳng Thần Vương, bản thân sao lại không thể thành Trắc phi Nhất đẳng Thần Vương được!

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.t/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Hôn Phu Không Mời (trung)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gia Hy ngồi bên cửa sổ hong khô mái tóc đen huyền, trên người là một bộ trung y tơ lụa thượng hạng màu xanh nhạt như sương, nhẹ nhàng chải tóc dài vào trong ánh trăng. Bối Lan lấy vải bông thấm bớt nước, nhẹ nhàng chải tóc dài, nhìn qua khoảng sân sau trong đêm tĩnh lặng, có thể thấy rõ ngọn đèn le lói bên viện Văn Nhục Nhan.

Gia Hy nhớ lại cảnh buổi chiều, lòng không khỏi dâng lên tia xao động. Nàng xuyên qua ăn no ngủ kĩ quá mức rồi, đình trệ như trư, cứ nghĩ rằng no bụng sẽ an toàn, một chút chú tâm đến hậu viện cũng không có, Nhị phu nhân loáng cái liền đẩy được thứ xuất tiểu thư sang bên viện tổ mẫu. Hàn thị lại dễ dàng áp một cái hôn sự lên người nàng.

Hàn thị từ ngày Tạ ma ma vì mình mà mất mạng liền thay đổi tâm nết, trầm tĩnh điềm đạm hơn, thường ngày hoặc là giúp người nhà mẹ, hoặc là tiếp đãi một vài nữ quyến thế gia, tuyệt đối không còn nháo đến gả chó không yên nữa. Cái này có thể gọi là trưởng thành muộn không, từ khi Nhị phòng quay về kinh, địa vị của Hàn thị giảm sút đi thấy rõ.

Đây là lần thứ hai nàng bắt gặp Phùng Cẩm cùng Văn Nhục Nhan mở màn dây dưa, loại chuyện này làm sao Hàn thị có thể không biết, trừ khi bị người khác cố tình che mắt. Rõ ràng trong phủ, Nguyễn thị là người có khả năng gây ra nhất, nhưng Nguyễn thị mấy tháng nay vì chuyện Phùng Dạ Vân gả đi mà lo lắng tứ bề, sao lại còn thừa tâm trí đi hãm hại Đại phòng. Như vậy cũng chỉ còn Nhị phu nhân.

Trong phủ nam hài đều còn nhỏ tuổi, Nhị thiếu một tên hoàn hảo thì bỏ qua, còn lại nổi bật nhất chính là Phùng Cẩm và Phùng Hậu. Nếu thực sự Phùng Cẩm cương quyết vì Văn Nhục Nhan từ chối hôn sự với Đông gia, không chỉ Hàn thị mà cả lão phu nhân cũng đều tức chết, tuyệt đối mất đi tín nhiệm, khi đó mọi ưu ái đều rơi vào tay Phùng Hậu. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Phùng Cẩm tất nhiên vì ăn oán giữa hai phòng mà không thể tin tưởng Nhị phu nhân, làm sao hẳn có thể để cho Nhị phu nhân giúp đỡ che giấu Hàn thị. Vậy kẻ đứng sau là ai?

Gia Hy thấy tóc đã sắp khô liền lấy dầu hoa hồng bôi lên, hương thơm tỏa ra dịu dịu, nàng mặc kệ ai đứng sau Văn Nhục Nhan và Phùng Cẩm, đây là chuyện tốt, nàng phải tranh thủ cơ hội hiếm có này để thanh lý môn hộ thù mới nợ cũ với Hàn thị.

Sáng hôm sau, thay vì đưa thiệp thư gặp Thành Vương thì Gia Hy chuyển ý đến Bích Ba trang tìm Triệu Từ Đoan. Một đêm không ngủ, nàng vẫn không lấy được can đảm đề lên kế hoạch giúp Vinh Đan có thể trả thù. Triệu Từ Đoan, vẫn là người dễ dàng nói chuyện nhất.

Bích Ba trang là quần thể nhà trọ có suối nước nóng nằm trên một ngọn đồi, cảnh sắc mờ ảo tươi đẹp. Thường ngày Triệu Từ Đoan đều ở tại nơi này làm việc, không quá xa Hoàng cung lại gần Thành Vương phủ, coi như là địa thế thuận lợi.

Hạ nhân Bích Ba trang thấy xe ngựa Gia Hy đến liền vội vội vàng vàng chuẩn bị phòng nghỉ, hiện tại là mùa hè, khách nhân đến đây nghỉ mát vô cùng đông đúc, thêm chủ nhân như nàng đột ngột xuất hiện, liền nảy sinh chút rối loạn. Vì thế, chương trang liền mời nàng đến khách phòng tạm đợi!

- *Đại tiểu thư thông cảm, Thiếu giám từ sớm đã ra ngoài, tiểu thư cầm gì cả sai sự hạ nhân!*

Gia Hy gật đầu, nhìn quanh một lượt, đây là nơi ở của Triệu Từ Đoan. Khách phòng ngoài bộ bàn ghế chỉ có thêm mấy chậu men xanh trồng sen thả cá chép nhỏ, hai bình sứ thanh hoa cắm đầy bông lau. Một bức bình phong thêu mai lan từng trúc ngăn với thư phòng. Gia Hy nhấp một ngụm trà, trang viên là của nàng, nhưng chưa bao giờ nàng trực tiếp quản lý, mỗi năm lại ôm bạc đều đặn, nếu quy về hiện đại chính là Chủ tịch Hội đồng quản trị.

Ngoài cửa, dáng người cao cao của Triệu Từ Đoan xuất hiện, y phục đen tuyền thêu liền hoa đỏ thắm, hàng mày như mực phía cuối có điểm một đầu chu sa đỏ tươi, cả gương mặt được che lại, chỉ lộ đôi mắt dài hẹp, trông mắt huyền lấp lánh ánh sáng.

Hắn cười áo choàng, tháo luôn mạng che mặt, nét đẹp bán nam bán nữ điển đào chúng sinh liền hiện lên, làn da trắng mịn hơn đỏ sứ, trắng hơn băng tuyết, mũi điều khắc tinh xảo, đôi môi mỏng đỏ như bôi son, yêu mị không tưởng. Đối với một nam tử xinh đẹp như vậy, mọi nhan sắc đứng cạnh đều vô tình biến thành dung chi tục phấn.

Gia Hy gượng cười, nếu hẳn không phải nam tử, thì mười phần người ngồi trên phương vị không đến lượt Hiên Liên Tĩnh Tử.

Triệu Từ Đoan ôn nhu cười:

- *Nàng đến đây không báo trước? Là có việc gấp?*

Gia Hy nâng tách trà lên miệng, tuy đã lâu nhưng độ ấm vẫn còn lưu lại:

- *Ta chỉ muốn thăm thú, dù gì nơi này cũng của mẫu thân, lâu không đến đây, thật thấy áy náy!*

Triệu Từ Đoan đứng dậy, vật áo nhẹ nhàng bay trong gió hạ:

- *Nào, đi thôi, đứng trên lầu cao có thể bao quát được cả trang viên!*

Gia Hy đi theo hắn, nàng nhìn cảnh vật xa lạ xung quanh, đoạn đường đi lên trên đỉnh quá đồi thấp, Triệu Từ Đoan phát pho quát sa mòng mào đen thêu lá trúc tinh tế.*

- *Vương gia có lời hỏi thăm nàng! Vốn ta đang bên Vương phủ giúp người chuẩn bị kì khảo thí, không nghĩ là nàng quá bộ đến, liền bỏ hết tất cả, lên ngựa về đây!*

Gia Hy che miệng cười:

- *Thiếu giám nói đùa, đại sự quan trọng, nói vậy ta đến đây chính là khiến sự vụ chậm trễ hay sao!*

Triệu Từ Đoan nâng nâng mi mắt, hương hoa lê nhàn nhạt từ vật áo hắn tỏa ra êm ái:

- *Nàng có biết hồng nhan họa thủy! Một nét cười lay động giang sơn, nghiêng đổ thành quốc!*

Gia Hy cười càng thêm sâu, hồng nhan họa thủy trong lịch sử tồn tại được mấy người, kết cục đều bi thảm, nàng thật không muốn trở thành tuyệt đại mỹ nhân như thế!

Triệu Từ Đoan bước trên bậc thang dài, thuận tiện nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Gia Hy đưa lên. Trong lòng bàn tay hắn cồm cộm những vết chai do luyện tập, một điều bình thường nhưng cũng bất thường. Cao thủ võ thuật trong Cẩm thành nếu không xuất phát từ Mật sát Thị vệ chính là từ các vị Đại nội Tổng quân, chỉ là từ thời tiền đế, cuối đời sợ bị hành thích nên đã lẳng lẽ ban chết cho từng cao thủ một trong hàng ngũ hoạn quan, cứ thế đến bây giờ hoàn toàn còn không lưu lại.

Gió rất mạnh, trên cao nhìn xuống trang viên như khuất lấp giữa rừng cây, Gia Hy chỉ tay về phía xa, nơi ẩn hiện trong mơ hồ khói nước:

- Bên kia còn một trang viên khác?

Triệu Tử Đoạn gật đầu:

- Là nơi nghỉ mát của Hoàng gia, Ngũ Hoa hồ!

Gia Hỷ tự cảm phục mẫu thân, có thể mua đất xây trang tại một nơi thuận lợi địa thế như vậy, người bình thường ai cũng muốn một lần được trở thành vua chúa, liền đến trang viên nàng, nơi gần Ngũ Hoa hồ nhất!

Gia Hỷ dò hỏi:

- Vậy Thái tử nghỉ mát ở đây?

Triệu Tử Đoạn hướng mắt xa hơn:

- Tùy thời điểm, hoặc ở đây, hoặc cùng Hành cung với Hoàng thượng!

- Thái tử mới chỉ có hai vị Lương đế đứng không?

Triệu Tử Đoạn xoay người nhìn Gia Hỷ, ánh mắt thâm u nổi lên tia ngờ vực:

- Đúng là như vậy, một là Hạ Lương đế, muội muội khác mẹ của Hạ phi nương nương, người thứ hai chính là Hàn Lương đế, năm xưa là nữ nhi một Thái y, sau vì thông đồng cung phi mưu hại hoàng tử mà mất mạng, người này cũng coi như có chút họ hàng xa với Phùng Đại phu nhân, có lẽ muội cũng biết?

Gia Hỷ lắc đầu, chuyện của Phùng gia nàng còn chưa biết hết, huống hồ gì chuyện Hàn gia nữa điểm không can hệ.

Gia Hỷ cười cười:

- Mới chỉ có hai Lương đế, còn chưa có Thái tử phi, thật cũng yên bình dễ sống!

Triệu Tử Đoạn nghe mỗi khổ đắng lại:

- Ở phủ xảy ra chuyện gì? Nàng bị chèn ép? Hay có điều gì không vừa lòng?

Gia Hỷ ngồi xuống bàn đá, cảm giác lạnh lẽo thấm vào cơ thể, nàng không vội trả lời ngay:

- Hiện tại muốn vào cung Thái tử có những cách nào?

Triệu Tử Đoạn cau mày tấm, đầu chau sa cuối chân mày như đỏ hơn:

- Nếu là nàng, chỉ cần gặp qua một lần, Thái tử cũng không ngại nạp vào, may mắn còn có thể trở thành Thái tử phi!

Gia Hỷ nhìn xuyên ánh mắt u buồn của hắn, cảm giác trong đó hiện hữu một tia đau lòng bất lực, nàng mỉm cười:

- Không phải ta, là Vĩnh Đan!

- Vĩnh Đan?

Hỏi thò Triệu Tử Đoạn nhẹ nhàng, lần mới nở một nụ cười dễ chịu:

- Nếu Vĩnh Đan muốn hầu hạ Đông cung thì đầu tiên phải là cung nữ trước, sau đó ta sẽ sắp xếp để Vĩnh Đan hầu hạ một Lương đế, còn được gặp Thái tử hay không phải tự xem bản lĩnh thế nào!

Gia Hỷ nhìn hắn, hồi lâu mới nhỏ giọng:

- Chuyện này có thể giữ bí mật không? Và lại ta cũng muốn đổi cho Vĩnh Đan một nhân dạng mới!

Triệu Tử Đoạn hơi ngờ vực:

- Làm lại xuất thân không phải chuyện khó, người giống người cũng có thể xảy ra. Nó thì hầu hạ thường xuyên cái mặt, nàng ta chẳng vào cung mấy lần, người khác sẽ khó nhận diện, Vĩnh Đan có nương tính cách trầm tĩnh, sẽ không tạo nổi bật đi!

Gia Hỷ thờ nhẹ trong lòng, liền thi lễ:

- Tạ ơn Thiếu giám!

Triệu Tử Đoạn cá cười:

- Chúng ta là bằng hữu, nàng cần giúp đỡ, ta sẽ không ngoảnh mặt!

Qua khỏi buổi trưa, Gia Hỷ quay về Phùng phủ. Nhìn bóng xe ngựa nàng vừa đi khỏi, một hoạn quan khác đã tiến vào:

- Thiếu giám, nô tài đã tra ra!

Triệu Tử Đoạn hơi ngạc nhiên:

- Nhanh vậy sao?

- Vĩnh Đan này tên thật là Mãn Uyển, nữ nhi duy nhất của Mãn Đại, Huyện thừa ở Liêu Châu, một năm nọ bị vợ đẻ, khi ấy Thái tử tuần tra đến đã xử Mãn Đại lưu đây. Mãn Đại tuổi cao chết trên đường đi, đại ca nàng ta muốn có bạc đưa xác phụ thân về quê nên đã bán nàng ta đi, nên mới vào Phùng phủ hầu hạ.

Triệu Tử Đoạn nhận nhặt ý cười, là đã rõ ý đồ của Vĩnh Đan khi tìm cách tiếp cận Thái tử. Phùng Gia Hỷ cũng thật lớn mật, cư nhiên dám đưa người vào hạ sát trừ quân, không hiểu nàng có lường trước được hậu quả.

- Đạo này bên Thục Trình Huyện chúa có xảy ra chuyện gì không?

- Thiếu giám, Cổ gia đã đưa thiệp canh đến, chưa rõ Phùng gia có đồng ý mối hôn sự này hay không!

Triệu Tử Đoạn nâng bàn tay lên ngang mắt, chăm chú nhìn mấy đầu móng tay trong suốt, khỏe miệng nhếch lên khinh bỉ:

- Cổ gia? Là vị thiếu gia nào có điểm phúc như vậy? Ta thật sự rất tò mò!

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.t/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Chú thích:

Quạt xếp sa đen:

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 82: Hôn Phu Không Mời (hạ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cổ Dận Lai nhìn cung nữ nằm trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt, hiện tại đang giữa trưa, người của Thái Y viện không ăn cơm thì cũng đã nghỉ ngơi, ở gian phòng bắt mạch cho nô tài này vắng vẻ không bóng người qua lại.

Hoàng thượng từ hôm trước đưa hầu hết các vị nương nương, Hoàng tử, Công chúa đến Hành cung tránh nóng, đoàn Ngự y, Thái y cũng khẩn gói theo hầu. Hiện tại ngoài ba vị lão Thái y chuyên phục vụ Tương Hoàng Quý phi, Đồng cung Thái tử thì chỉ còn đám mười tên học việc, tán thuốc, phụ giúp sơ sài. Cổ Dận Lai là một trong số đó.

Hắn xoa xoa hai bàn tay vào nhau, cung nữ kia mắt đã nhắm hờ, một phần vì bị sốt cao, phần còn lại có lẽ do mệt mỏi. Cổ Dận Lai luồn tay vào áo nàng ta, miệng cười khoái trá. Cung nữ của Hoàng thượng, không ăn được vẫn có thể sờ được, hiếm khi được cơ hội tốt thế này, hắn làm sao có thể bỏ qua. Nếu không phải vì nữ nhân trong cung ai nấy đều xinh đẹp, hắn cũng chẳng phải chịu nhọc nghe theo mẫu thân vào đây làm tên học việc.

Bên ngoài khe cửa, có kẻ đang chăm chú nhìn Cổ Dận Lai cơi áo cung nữ, gương mặt vuông vức dần dần quay lại bình thường. Chủ nhân hắn ta một thân từ y lười biếng ngồi trên bánh kiệu làm bằng gỗ từ đàn, gỗ quý tinh tế chạm khắc, đầu ghé chạm kì lân, lưng ghé tựa vào đôi phượng hoàng uốn lượn, được bốn hạ nhân lực lưỡng nâng cao ngang vai.

- Vương gia, chính là hắn, mười ngày trước, Cổ phu nhân có cho bà mối đến muốn đổi thiếp canh của Thục Trinh Huyện chúa!

Thịnh Vương lười biếng tựa người sâu hơn, mắt vẫn sẫm soi nhìn ngọc, phát hiện thấy má ngoài chiếc khăn yêu thích ánh lên vết bẩn rất nhỏ, nộ khí liền nổi:

- Đến Hoàng cung cũng có kẻ dám sờ bẩn, lôi ra đây!

Mặt Viện một cước đạp tung cánh cửa, Cổ Dận Lai mặt không còn huyết sắc, nhưng vẫn nói cứng:

- Ai! Kẻ nào dám làm phiền Thái y chẩn bệnh? Đây là Hoàng cung, các người lại tự tiện như ở nhà?

Thịnh Vương gác chân lên thành kiệu, nhàn nhạt nhìn hắn, đôi mắt phượng lạnh lùng u ám, giọng nói giữa ngày hè cũng âm lãnh bức người:

- Đây là nhà của bản Vương, người có gì không phục?

Cổ Dận Lai định thần nhìn nam tử áo tím, vẻ mặt liền khúm núm, vội vàng quỳ xuống:

- Điện hạ, hạ quan có mắt như mù, không thấy điện hạ đại giá quang lâm!

Thịnh Vương ưỡn oái, đây là trong Hoàng cung, chỉ một người duy nhất có tư cách đại giá quang lâm:

- Lời này của người bản Vương thật không dám nhận, cũng là nhận không nổi, cái gì đại giá quang lâm? Phụ hoàng nghe được, còn cho rằng bản Vương có ý mưu phản. Người rõ ràng có tình bôi xấu thanh danh bản Vương, chia rẽ tình phụ tử của bản Vương và Đường kim Hoàng thượng!

Cổ Dận Lai lắp bắp, lời nói Thịnh Vương dao to búa lớn, đầu óc đình trệ như hắn thật không thể nào hiểu nổi, chỉ biết rằng bản thân vừa rồi đã nói sai khiến Thịnh Vương tức giận, liền dập đầu liên hồi:

- Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng, là hạ quan ngu dốt, hạ quan ngu dốt!

Thịnh Vương ra vẻ ngạc nhiên, lại làm như rộng lượng:

- Đứng dậy đi! Người tự xưng là hạ quan, vậy người nhận chức gì, quan phẩm ra sao?

Cổ Dận Lai miệng liền nín chặt, cái gì mà quan phẩm, hắn mỗi ngày chỉ có ngồi tán thuốc, thì thoảng được phép chữa bệnh cảm mạo vãng đầu cho cung nữ thái giám hạ đẳng.

- Việc này...

Thịnh Vương hồ hững:

- Nói vậy người là mạo danh mệnh quan triều đình? Bản Vương thật mất cảnh giác, để một tên không rõ lai lịch ở Thái y viện!

Cổ Dận Lai mồ hôi mồ kê đã nhễ nhại, trời thì nóng, nhưng hắn cảm thấy toàn thân đã rét run:

- Vương gia, tiểu nhân là phụ việc Thái y viện, không phải tự ý trà trộn vào cung!

Thịnh Vương mỉm cười, mắt lóe lên ánh sáng. Cổ Dận Lai lau mồ hôi thờ nhẹ nhõm, tưởng rằng đã thoát nạn.

Thịnh Vương phát tay, kiệu phu liền nhẹ nhàng hạ xuống, hắn tiến đến gần Cổ Dận Lai đang quỳ mọp hèn hạ, dùng mũi giày nâng gương mặt sợ hãi đó lên:

- Cổ đại nhân, thứ lỗi, bản Vương không thể tin người!

Mặt Viện tiến đến, lời Cổ Dận Lai ra giữa sân nóng, tiếng Thịnh Vương nhàn nhạt:

- Thái y viện là nơi cất trữ dược liệu, có mùi máu liền không tốt, đưa đến An Khá cung, thuận tiện dựng hình!

Cứ thế, Cổ Dận Lai bị thị vệ đưa đến An Khà cung.

Thịnh Vương ngồi trên thềm cao, thần nhiên nhìn xuống mấy mươi loại hình cụ ghê người. Cổ Dận lai run rẩy lập cập không còn huyết sắc, vẫn chưa hiểu bản thân đã gây nên tội trạng gì mà bị ghét bỏ đến thế, miệng hần chỉ lắp bắp:

- *Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng!*

Thịnh Vương nhìn Mặt Viện, giọng lo lắng:

- *Nên dùng tấn hình hay bào cách?**

Mặt Viện nấn nấn roi gần ngựa, dùng hết lực thân thể cường tráng đánh mạnh xuống sân, nền đá xanh bóng chói một đường lật tung lên vờ vụn.

Cổ Dận Lai hốt hoảng hét một tiếng rồi ngất xỉu.

Thịnh Vương chỉ tay, thị vệ nhanh chóng vùi đầu Cổ Dận Lai vào chum nước, một lúc sau liền thấy tay chân hần giãy giụa.

Câu đầu tiên mở miệng chính là thì thảo xin tha mạng:

- *Điện hạ, đừng giết tiểu nhân...*

Bên ngoài Cẩm Thành, xe ngựa Thành Vương phủ phi nước đại trên đường, Hoàn Nhan Viên Hạo nhắm mắt dưỡng thần:

- *Vội vã kéo bản Vương vào cung chính là muốn trừng trị tên họ Cổ đó?*

Triệu Tử Đoạn cau mày:

- *Vương gia không can thiệp, đợi đến khi Thục Trình Huyền chúa xuất giá lại hối hận!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cười cười:

- *Bản Vương muốn vào Hoàng cung phải có công vụ trong người, Hoàn Nhan Viên Thuyết thì tùy ý tự tiện, khi chúng ta đến được Thái Y viện, chỉ sợ họ Cổ đã chết!*

Triệu Tử Đoạn không nói lời nào, Thịnh Vương đứng là mười phần tình ý cùng Phùng Gia Hỷ, cho nên chắc chắn đã trừng trị họ Cổ kia, có điều hần không muốn trông cậy vào một kẻ tàn nhẫn phóng đảng như vậy.

Chỉ là chủ nhân hần, Thành Vương này, đã động lòng cùng nàng, nhưng nhắc đến an nguy nàng, đều tỏ ý lo là, điều bộ hồ hững, một chút vội vã cũng không có.

Triệu Tử Đoạn thờ dãi:

- *Có khi hần đã bị dụng hình bên An Khà cung!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ý cười thêm sâu:

- *Nhị Hoàng huynh bực dọc một hạ nhân cần gì ta phải can thiệp, chỉ là Thành Vương mới lập, thật thiếu người dưới, đành phải đoạt người từ tay huynh ấy vậy!*

Triệu Tử Đoạn cứng miệng:

- *Chủ nhân, người định thu nạp họ Cổ?*

Hoàn Nhan Viên Hạo không nói gì, thoáng chốc xe dừng trước Cẩm Thành, hần thông thả một đường đến An Khà cung.

Lúc này, trong sân đã ngập tràn mùi máu tươi. Triệu Tử Đoạn nhìn Cổ Dận Lai thờ phò như cầu, thều thào không cầu xin ra tiếng, xương bánh chè lòi ra trắng xóa dễ khiến người khác buồn nôn.

Hoàn Nhan Viên Hạo nửa cái liếc mắt cũng chẳng hạ xuống, làn môi khẽ nhếch lên, đi tới:

- *Nhị Hoàng huynh!*

Thịnh Vương đứng dậy, mỉm cười:

- *Ngũ Hoàng đệ? Hôm nay rảnh rồi thăm ta?*

Hoàn Nhan Viên Hạo tự mình rút trà, Triệu Tử Đoạn hơi có ý can lại, đồ ăn thức uống trong cung Thịnh Vương tốt nhất vẫn không nên dụng đến. Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ gạt tay hần ra, ý vị thâm trường:

- *Thú vui của huynh cũng không kém tao nhá!*

Thịnh Vương nhàn nhạt:

- *Tên này đi hạ phạm thượng, lại muốn chia rẽ tình cảm phụ tử bản Vương, một cái tấn hình cũng không quá nặng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn xuống gương mặt kia, mắt xéch mặt nhọn, một phương dám tiện như thế, lại dám hỏi cưới Phùng Gia Hỷ. Thật không biết tốt xấu, đứa mồi chài mồm son! Lần đầu tiên, hần có chút đồng tình với người Nhị Hoàng huynh này!

Hoàn Nhan Viên Hạo hờ hững:

- *Tên này là sai phải được phòng, cũng không phải thích khách, hành hình đã hành hình rồi, hoàng huynh có ý tha hần?*

Thịnh Vương cau mi tâm, ngờ vực:

- *Thả?*

Vốn dĩ Thịnh Vương có ý khiến tên Cổ Dận Lai này tàn phế, bây giờ tấn hình cũng đã xong, giết người đương nhiên không tiện, nhưng cũng chẳng thể không nghi ngờ gì giao ra cho kẻ khác:

- *Đệ có hứng thú với một tên sai vật?*

Hoàn Nhan Viên Hạo tỏ thành ý:

- *Đệ mới lập phủ, còn thiếu hạ nhân!*

Thịnh Vương đắm chiêu suy nghĩ, chuyện hành hình người trong Thái Y viện xét ra đã là không đúng, hiện tại người không thể giết được, nhưng còn chưa rõ trong hồ lô Thành Vương đang bán thuốc gì, nếu hần đoạt người rồi có tình vụ cáo thì sao?

Ngoài cửa bóng áo của Huỳnh Kiện công công đi vào, Thịnh Vương chán nản, hôm nay vào cung hần đã cố tình để Huỳnh Kiện công công ở phủ, bây giờ ông ta đến đây, mười phần là mồi phi hần, Vạn Quý phi đã biết được hành động xốc nổi này.

Thịnh Vương phát phát tay, lắc đầu:

- *Đệ cần thì đem đi đâu cũng được!*

Cổ Dận Lai nghe thấy được tha bổng thì lễ lết trên hai chân què tới cạnh Hoàn Nhan Viên Hạo:

- *Tạ ơn điện hạ, đội ơn hai vị điện hạ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cười có chút hắc ám, mắt phương linh lung nhìn qua gương mặt Cổ Dận Lai dính đầy đất cát màu me:

- *Người có đồng ý đi theo bản Vương?*

Cổ Dận Lai không ngại dập đầu thề độc:

- *Tiểu nhân phúc mỏng, chỉ mong được phụng sự chủ nhân cao quý, điện hạ cứu tiểu nhân mạng này, tiểu nhân đời đời kiếp kiếp không quên, nguyện lên núi đao xuống biển lửa, dù chết cũng chẳng từ nan!*

Thành Vương hài lòng gật đầu, cho người đưa Cổ Dận Lai đi rửa mặt mũi, băng bó vết thương. Gương mặt Triệu Tử Đoạn thoát trắng thoát đỏ, trước mặt Thịnh Vương lại không thể mở lời can ngăn, lòng dâng lên phần nợ!

Cổ Dận Lai mặt mũi sạch sẽ được thị vệ đưa ra, Hoàn Nhan Viên Hạo u lam mắt nhìn, xác nhận lần nữa:

- *Bản Vương cứu người mạng này, người sẽ theo bản Vương?*

- *Tiểu nhân cái gì cũng làm được, chỉ cần giữ được mạng ra khỏi đây!*

Hoàn Nhan Viên Hạo xoa xoa sống mũi cao thẳng như tạc, mắt lóe tia âm độc:

- *Triệu Tử Đoan, việc khó khăn này đành phải giao cho người. Vương phủ thiếu hoạn quan, phiên người đưa hần đi cung hình!*

Cổ Dận Lai như thấy sét đánh giữa trời quang, tránh vô đưa liền gấp vô dữa, một cái tấn hình thêm bị hoạn, đôi này của hần coi như huy đi rồi!

Cổ Dận Lai hiểu ra từ này đến giờ vốn chỉ bị huynh đệ họ trêu đùa, biết không thể cầu xin được, từng quá hóa liều, chỉ tay uất ức:

- *Các người...ta là người Cổ gia...thanh danh trong sạch....các người ý quyền thế ức hiếp người vô tội! Cổ gia dù có phải diệt môn cũng sẽ đòi lại món nợ này!*

Triệu Tử Đoan cảm thấy phiền phức, nhét khăn sâu vào cuống họng Cổ Dận Lai, lòi ra phía ngoài đặt lên bàn dài, một dao sạch sẽ lấy đi phần nam căn, không có rượu, không gây mê, Cổ Dận Lai chỉ kịp trừng mắt một cái, mười đầu ngón tay co quắp rồi bất tỉnh.

Triệu Tử Đoan thoải mái trong lòng, lần này chính tay hần làm việc, đừng nói đến Cổ Dận Lai sau này có thể làm chuyện nam nữ, ngay cả đi vệ sinh cũng khó khăn, đau đớn.

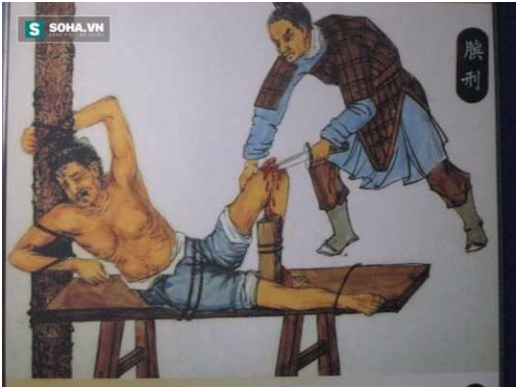
Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Chú thích:

Tấn hình: Cắt xương bánh chè khiến nạn nhân tàn phế.

Bào cách: Hình phạt trói người sống vào cột sắt nung nóng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Phùng Gia Sinh Loạn (thượng)

Thẩm thoát đã tới tháng bảy, mấy hôm nay mưa ngâu không ngừng nghỉ, thêm hai ba ngày nữa chính là thất tịch. Một sáng âm u, Triệu Tử Đoan đến Phùng phủ. Gia Hỷ thông thả rót trà, hương hoa nhài quyến luyến, nâng một bộ y phục bằng bạc màu ánh trắng, tóc búi hồ thả lỏng sau vai, chỉ cài đôi trâm bạc đơn giản.

Triệu Tử Đoan áo đỏ thắm màu, gương mặt xinh đẹp được tô điểm ki bằng một đoá hoa sen sau đuôi mắt, yêu mị. Hần đưa đến một xấp giấy tờ nhỏ:

- *Đây là thân phận mới của Vĩnh Đan, nàng xem qua đi!*

Gia Hỷ lướt nhanh một chút, cũng không có gì khác lạ, Vĩnh Đan trở thành Uyển Mân, đến từ Sơn Nguyên huyện thuộc Kỳ Châu, gia đình không còn ai, nên vào cung năm Vĩnh Nguyên thứ mười tám!

Gia Hỷ đưa qua Vĩnh Đan, thắc mắc:

- *Thiếu giám, Vĩnh Nguyên năm thứ mười tám, vậy là cách đây hai năm?*

Triệu Tử Đoan gật đầu, qua loa giải thích:

- *Từ hai năm trước làm trong phòng giặt, nơi đó đông người, hạ nhân các cung thường bị phạt đến, lộn xộn không quá dễ ý!*

Gia Hỷ thở nhẹ, tạm yên tâm. Như vậy, Vĩnh Đan có thể thuận lợi trà trộn vào Đồng cung. Triệu Tử Đoan đưa lọ sứ trắng men xanh nhỏ như ngón tay, dận đỏ:

- *Cái này pha vào rượu, người sẽ nổi mẩn đỏ, qua hai canh giờ liền sốt cao, ba ngày sau da trở nên tím đen, trông rất nguy kịch, nhưng tuyệt đối không nguy hiểm tính mạng!*

Gia Hỷ thu lộ được, hơi suy tư một chút rồi đứng dậy cảm tạ. Ngay chiều hôm ấy, Vĩnh Đan có hiếu hiện sốt cao không ngừng, người đầy nổi đỏ như bị đậu mùa, mấy đại phu mời đến đều không hiệu quả. Lão phu nhân sợ rằng ta lấy bệnh đến các chủ tử, liền đưa tới thôn trang.

Mùng mười tháng bảy, tuy rằng băng vàng còn chưa dán, nhưng cái tin Phùng Cẩm đồ tiến sĩ đã lộ ra ngoài. Buổi sáng hôm đó Gia Hỷ đến thỉnh an lão phu nhân, liền thấy một phòng đầy đủ.

Hàn thị áo màu huyết dụ thêu họa tiết chữ vạn, trên đầu ba đôi trâm vàng thêm một kim hoa giữa búi tóc, tai đeo khuyên hồng ngọc, cổ mang chuỗi minh châu, nét mặt cao cao tại thượng, không nhìn ai vào mắt. Phùng Gia Hảo một thân áo hồng sen, thắt lưng xanh biếc, hải cẩu đính lông công, trên tóc liền lộ ra đôi trâm đính phi thủy trấn quý.

Mà hôm nay, cả Đại lão gia lẫn Đại thiếu Phùng Cẩm đều có mặt.

Gia Hỷ vẫn an tằm người xong liền ngồi qua một bên, chủ khách lần này là Thịnh Vương. Đông gia muốn gà nứ nhí đến thì Phùng Cẩm đương nhiên phải có chút danh tiếng.

Lão phu nhân gương mặt tươi cười, nếp nhăn như được là phẳng, luôn miệng khen ngợi:

- *Đợi đến khi băng vàng được treo, phù ta phải làm một cái đại tiệc, bao nhiêu năm rồi, mới có chuyện vui như vậy!*

Nhị phu nhân không nói gì, mắt hơi ánh lên, lấy khăn tay che miệng. Gia Hỷ nhìn lên bà, Nhị phu nhân càng lúc càng nhiều toan tính, âm thầm bố trí cục diện.

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Nhị thân, Tam ca đã vào vòng nào?*

Nhị phu nhân hơi lắc đầu, khiêm tốn:

- *Hậu nhi chỉ là thi cho vui, và lại Võ Trọng Nguyên cũng chưa đến vòng cuối, rất khó đoán!*

Hàn thị nâng mặt cười, giọng nói kiểu hãnh có chút khinh bỉ:

- *Cố gắng lên rồi có thể làm một quan thủ thành!*

Nhị phu nhân cũng không bực tức, lại lấy khăn tay che miệng nhàn nhạt:

- *Hôn sự của Đại thiếu tâu từ tính thế nào?*

Hàn thị phát phát tay, nhếch môi:

- *Băng vàng đề tên liền đem sinh lễ hỏi cưới, nhanh chóng rước tân nương về mới tốt!*

Phùng Cẩm tuy là nhân vật chính nhưng từ đầu đến giờ đều im lặng, hiện tại nghe nhắc đến chuyện trăm năm bỗng lên tiếng:

- *Mẫu thân, hôn sự? Là hôn sự với cô nương nhà nào?*

Đại lão gia sờ sờ chòm râu trên cằm:

- *Là Đông gia tiểu thư, chẳng phải đã nói với con rồi hay sao!*

Phùng Cẩm đứng dậy, mặt liền đỏ lên:

- *Con không cưới!*

Hàn thị trừng mắt:

- *Cầm nhi, sao lại ăn nói với phụ thân con như thế?*

Các phòng còn lại thấy vậy liền trung ra nét lo lắng già tạo, bên trong đều một điệu bộ xem kịch vui.

Tam phu nhân lạnh lạnh giọng nói:

- *Ai u, cái gì cơ chứ, cái gì cơ chứ? Châu trai của ta, sao lại không đồng ý một thiên kim ngọc điệp quý giá như thế!*

Đại lão gia hừ lạnh:

- *Chuyện hôn sự do phụ mẫu làm chủ, ở đây có chỗ cho con phản đối hay sao?*

Phùng Cẩm hậm hực, không thua kém:

- *Con không đồng ý, ai muốn cưới Đông gia tiểu thư cứ cưới, miễn không phải là con!*

Ngũ phu nhân ho nhẹ một tiếng:

- *Cầm nhi, con đã có người trong lòng?*

Lão phu nhân vẫy tay hắt lại, hiền hậu hỏi:

- *Nói đi, nếu như là có nương trong sạch, tổ mẫu liền làm chủ cho con!*

Phùng Cẩm nhìn gương mặt Hàn thị cùng Đại lão gia đều hằm hằm, nhất thời sợ hãi, cuối cùng mới lấy hết can đảm thì thào:

- *Là Văn muội muội!*

Tứ phu nhân khanh khách cười, tưởng ở đâu xa, hóa ra ngay trong phủ, một cái Văn Nhượng Nhan mẫu thân bị hưu về còn không biết xấu hổ mà bỏ nứ nhí đi tái giá! Xem ra lần này mặt mũi Đại phòng liền mất hết!

Đại lão gia đập bàn, lửa giận nổi lên:

- *Hồ đồ!*

Lão phu nhân gạt mình, Văn Nhượng Nhan là cháu gái bà, chính bà đem về đây, hiện tại Đại phòng không nói ra nhưng đang trách bà nuôi ong tay áo.

Lão phu nhân phân bua:

- *Có nam nhân nào một thể một thiếp, bây giờ cứ để Văn ti nhi làm thiếp! Vẹn cả đôi đường!*

Phùng Cẩm nghe đến đó liền giãy nảy lên:

- *Con không đồng ý, Văn muội muội phải là chính thể, nếu không cả đời này con không lấy nữa!*

Chuyện đã lên đến bậc này, Đại lão gia thật trăm bề khó chịu. Lần này Thịnh Vương chủ khách, Phùng Cẩm mới có thể đỗ tiến sĩ, nếu bây giờ không cưới biểu muội Thịnh Vương, sợ rằng không chỉ Đông gia, mà cả Thịnh Vương sẽ lưu lại hiềm khích. Dù gì, với Phùng gia, thì một nàng dâu như vậy đã là cao!

Đại lão gia cương quyết:

- *Cầm tức nó, đến khi nào thông suốt suy nghĩ mới thôi!*

Lão phu nhân thở dài:

- *Cả Văn Nhượng Nhan, cũng giam lại!*

Chuyện còn chưa ngã ngũ, từ ngoài cửa, Phùng Tú Mai liền vội vã tiến vào, tóc mai tán loạn, mồ hôi đỏ như suối, đôi mắt nàng ta đỏ hoe, miệng run run trắng bệch:

- *Mẫu thân! Tì tì không may...đã mất trên giường sinh!*

Tam phu nhân nghe trời đất đồ ảm, cả người ngã khụy bất tỉnh. Phùng Tú Mai dường như cũng cạn kiệt sức lực mà ngã xuống, trong viện rối loạn một đoàn.

Gia Hỷ cau mày, Phùng Tú Mai bước ngang người nàng, thân thể tỏa ra một mùi hương lạ, chỉ là nhất thời nàng không thể nhận ra được. Gương mặt Phùng Tú Mai tuy bối rối, nhưng rõ ràng trong mắt lấp lánh niềm vui khó giấu, bởi vậy mới ngắt đi để tránh phát hiện.

Lão phu nhân đưa tay vượt ngực tựa vào Vu mã mã, mắt nửa canh giờ ổn định, Tam phu nhân cùng Phùng Tú Mai đều đưa về viện mời đại phu chẩn trị. Các phòng cũng lần lượt ra về.

Gia Hỷ trên đường đi suy tính Vĩnh Đan đã đưa vào thôn trang được mấy ngày, theo lý mà nói, hôm nay, kế hoạch đã thành, sao lại chưa có tin tức gì?

Về đến viện, nàng liền ngồi xuống thấp dài, xoa xoa mi tâm, nhìn Hà mã mã đang lau một bình gốm tí mĩ, nhẹ giọng hỏi:

- *Ma mã, Vĩnh Đan sức khỏe đã tiến triển hơn chưa?*

Vốn là cả Bối Lan lẫn Hà mã mã đều không hề biết đến chuyện Vĩnh Đan về sâu thoát xác vào Đồng cung, nàng sợ rằng nhiều người lắm miệng mất an toàn.

Hà mã mã không nhìn Gia Hỷ, qua loa:

- *Nô tì nghe nói nàng đã đỡ, có lẽ sớm quay về hầu hạ tiểu thư thôi!*

Gia Hỷ nhấp mỗi một ngụm trà lạnh, đây là thuốc vô tác dụng hay Hà mã mã có tình giấu giếm nàng:

- *Bối Lan! Vĩnh Đan có thực đã đỡ?*

Lần này đến lượt Bối Lan không dám ngăn lên, nhỏ giọng:

- *Nô tì nghe nói Vĩnh Đan tì tì đã bớt được năm phần!*

Gia Hỷ nhìn biểu hiện gương mặt đó, trong lòng có chút buồn cười, nàng đứng dậy lấy áo choàng:

- *Nếu vậy thì đến thôn trang, ta muốn thăm muội ấy!*

Bối Lan hốt hoảng cùng Hà mã mã quý xuống:

- *Tiểu thư, đường xa nguy hiểm người đừng đi, trong phủ cũng đang xảy ra nhiều chuyện!*

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- *Chuyện xảy ra là của kẻ kẻ mẩu và Tam phòng, nửa điểm không can hệ đến ta!*

Bối Lan tính tình thanh thuần, biết không giấu được lâu đành thật thà nói:

- *Tiểu thư, Vĩnh Đan...không còn nữa, người...đừng quá đau buồn!*

Gia Hỷ vô như không hiểu:

- *Chẳng phải Hà mã mã vừa báo muội ấy đã khỏe lại?*

Hà mã mã gục đầu, Bối Lan đỏ cả hốc mắt:

- *Tiểu thư, Vĩnh Đan...sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa...*

Gia Hỷ trầm mặc, giọng nói đều đều không rõ hi vọng:

- *Muội ấy đi lúc nào?*

- *Ngày hôm qua, nửa đêm canh ba! Sau đó người của Triệu Thiếu giám sợ lây lan bệnh đã đem thi thể đi mất!*

Gia Hỷ cười gằn. Bối Lan ngẩng mặt sợ hãi nhìn người:

- *Tiểu thư!*

Gia Hỷ đập mạnh tay ngọc xuống bàn gỗ:

- *Ta có phải là chủ tử? Ở đây chuyện lớn chuyện nhỏ đều không cần ta biết?*

Bối Lan lắc đầu quầy quậy, Hà mã mã vội vã thanh minh:

- *Tiểu thư, nô tì là sợ người lo lắng, tiểu thư!*

Gia Hỷ nhàn nhạt, tỏ ra bất lực:

- *Ta làm chủ tử trăm lo nghìn lo, nên các người đều muốn lo hộ ta?*

Bối Lan dập đầu xuống đất, Hà mã mã cũng ngậm miệng, tiểu thư nói đúng, chủ tử vẫn là chủ tử. Che giấu cũng là gian dối. Tiểu thư làm người yêu ghét phản mình, một lần mất đi tin tưởng, cả đời sẽ không còn tin nhiệm!

Bối Lan thổn thức:

- *Tiểu thư, nô tì ngu dốt, nô tì không dám nữa, tuyệt đối không bao giờ biết chuyện mà không báo!*

Hà mã mã cũng van xin:

- *Tiểu thư, chỉ là nô tì lo lắng quá hóa vụng, tiểu thư rộng lượng hải hà...*

Gia Hỷ thờ dài, từ từ bước vào phòng:

- *Đừng dậy cả đi!*

Bối Lan không dám đứng lên, nhìn theo bóng chủ nhân khuất sau bình phong. Chỉ nghe tiểu thư nhàn nhạt phản phó:

- *Bữa tối không cần đem đến!*

Bối Lan nhẹ giọng dạ một tiếng, rồi lui ra ngoài, Vĩnh Đan không còn nữa, tiểu thư át hẳn đau lòng, lại thấy bản thân còn khiến tiểu thư buồn phiền, trong lòng cảm thấy trần trụi ân hận.

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Phùng Gia Sinh Loạn (trung)

Không còn Vĩnh Đan bên cạnh, Bối Lan cùng Hà ma ma bận rộn hơn hẳn, Vĩnh Đan là người duy nhất biết chữ, hầu hạ tiểu thư từ bé, mọi sở thích thói quen sinh hoạt đều nắm rõ. Hà ma ma vô tâm lại lời biếng, Bối Lan một buổi tập học chữ từ Gia Hỷ, buổi còn lại phải quán xuyến hết việc trong viện, hiện tại Văn Nhược Nhan đang bị giam lỏng, càng là một gánh nặng.

Qua một đêm không ăn gì, sáng dậy, bụng đói cồn cào, Gia Hỷ uống một bát canh bọ nươ thanh đạm, thần sắc nàng không xấu không tốt, xiêm y cũng nhạt màu hơn. Bối Lan đoán là chủ nhân muốn an ủi vong linh Vĩnh Đan nên không dám hỏi gì.

Gia Hỷ súc miệng bằng trà bạc hà xong, liền nhớ đến ngày hôm qua cùng mùi hương lạ trên người Phùng Tú Mai:

- *Tam phòng thể nào rồi?*

Hà ma ma đáp lời:

- *Hạ thiếu phu nhân khi sinh nở hưng hiểm bằng huyết qua đời, đứa bé là một nam hài, đã qua nguy kịch!*

Gia Hỷ bất giác đau lòng, Phùng Tú Mi tuổi còn quá nhỏ, chẳng đủ mười sáu, chưa cập kê đã già đi, hiển nhiên mang thai vô cùng nguy hại. Hiện tại đúng là không tránh được một kiếp, bỏ lại một tiểu hài từ mồ côi.

- *Văn Nhược Nhan có phản ứng gì không?*

Bối Lan thay ẩm trà mới, lắc đầu:

- *Trưa hôm qua Văn tiểu thư còn đập cửa làm ồn đòi gặp Đại thiếu gia, giờ đã ổn hơn, nhưng cơm canh đều không động đũa!*

Gia Hỷ nhàn nhạt gật đầu:

- *Canh giữ kị lưỡng, đằng nào người đứng sau đôi tình nhân này cũng phải đến gặp chúng ta!*

Cái chết của Phùng Tú Mi phủ lên Phùng phủ một màu âm đạm, vốn là để tang chín tháng, nhưng Tam phòng là thứ xuất, lão phu nhân nhìn trong nhà cháu gái vẫn chưa gả đi, cháu trai còn đang có công danh trong người, liền đổi thành chỉ có Tam phòng để tang năm tháng, cả phủ treo vải trắng chín ngày. Dù sao Phùng Tú Mi gả sang Hạ gia đã không còn là người họ Phùng, cho nên không ai phản đối gì.

Qua khỏi lễ Vu Lan, không khí trong phủ ngày càng trở nên quái dị sặc mùi toan tính. Đặc biệt là khi cái tin Phùng Hậu đoạt được danh hiệu Vô Tam danh tương đương với Thâm Hoa thi Phùng phủ càng náo loạn. Phùng Cẩm chỉ là tiến sĩ, đứng vị thứ hai mươi sáu trên tổng số bốn mươi hai người đề bằng vàng. Trong khi đó Phùng Hậu khoa thi này đứng hạng hai, vì trong Đề Nhất giáp chỉ có đồng vị hai Vô Nhị danh tương ứng Bảng Nhãn mà không ai đỗ đến Trạng Nguyên Vô Nhất danh!

Đại phòng vì chuyện Phùng Cẩm cứng đầu không đồng ý cưới Đồng thị vào cửa đã vô cùng rối rắm, nay thêm một Phùng Hậu anh tài thì liền mất thế trận.

Gia Hỷ coi bản thân như là người qua đường, Phùng Hậu có khác gì Phùng Cẩm, Thành Vương làm chủ khảo, hẳn liền đỗ cao, hai bên Đại phòng cùng Nhị phòng chỉ đang so xem cây cỏ thụ đằng sau chống lưng bên nào chắc chắn hơn!

Không đến mười ngày, vừa qua khỏi lễ Vu Lan thì Ngũ phu nhân tìm đến gặp Phùng Gia Hỷ.

Gia Hỷ tựa lưng vào tháp, nhìn Ngũ phu nhân ngồi nhấp nhồm trên ghế, tay thì giữ chặt khăn lụa. Nàng ta một thân áo gấm xanh biếc thêu hoa tiết lông công, trên tóc cài mấy trâm thoa điểm thủy, tay gầy xương không mang gì, hoa tai cũng không đeo, gương mặt thanh tú che đầy bằng một lớp phấn chỉ dày.

Gia Hỷ thong thả mời nàng ta dùng trà, Ngũ phu nhân ánh mắt có chút bối rối, hồi lâu nhìn hạ nhân lui ra mới ngáp ngừng:

- *Đại tiểu thư? Ta có thể đến thăm Văn ti nhi được không?*

Gia Hỷ đoan trang mỉm cười, trong lòng thoáng chút thất vọng, nếu người đứng sau Phùng Cẩm là Ngũ phu nhân, thì không phải có hơi hạ Hân thị sẽ vô cùng thấp hay sao. Ngũ phu nhân vốn không phải đối thủ của Hân thị, lại là đường ti muội.

- *Không phải cháu gái làm khó gì thăm, nhưng mà thăm cũng thấy rồi đấy, tổ mẫu đã hạ lệnh, bất kì ai cũng không được gặp qua nàng! Cháu gái thật không dám trái ý!*

Ngũ phu nhân hơi hơi suy nghĩ:

- *Ta thật đau lòng bọn trẻ, Cẩm nhi mấy hôm nay đều nhờ ta hỏi thăm sức khỏe Văn ti nhi, ý trọng tình thâm như thế, ta không đành lòng từ chối!*

Gia Hỷ hộp một ngụm trà nóng, lần mời दो công lên tuyệt nực:

- *Thật ra cháu gái cũng chỉ là bất đắc dĩ quán thúc Văn ti ti vì ti ấy ở thiên viện! Nếu ti ấy đã muốn gặp người khác, không thể quang minh chính đại được thì liền lên lút, cháu gái làm sao quán hết! Một bên là Đại ca, bên kia là ti muội cùng viện, thật có chút đau lòng khó xử!*

Ngũ phu nhân ngó người, ý của Phùng Gia Hỷ rất rõ ràng, năng y lệnh lão phu nhân mà thì hành, nhưng quân được ngoài sáng không thể quân trong tối, nên Ngũ phu nhân đã muốn gặp nàng ta thì chỉ cần khuất mắt, Gia Hỷ liền không ngăn cản.

Ngũ phu nhân ngồi thêm một khắc thì cáo từ ra về. Gia Hỷ nhìn theo ngậm cười, đánh phái thuận tay mà đẩy thuyền lần này.

Bối Lan tiễn người xong nhanh chóng quay lại, thì thăm to nhỏ:

- *Tiểu thư, bên Cổ gia xảy ra chuyện! Sáng nay đã gây ồn ào đến cả Hoàng thượng!*

Gia Hỷ hơi cau mày, Cổ gia chính là nơi Hân thị muốn gả nàng đi, chỉ là nàng chưa kịp hỏi qua Triệu Tử Đoan về thân thể người này, vẫn còn đang canh cánh trong lòng:

- *Có gia không phải mệnh quan triều đình, có thể làm gì kinh động đến long nhan?*

Bối Lan nhỏ giọng:

- *Tên Cổ Nhị công tử tự ấy thật ra chỉ là một sai vật phụ việc trong Thái Y viện, không rõ đắc tội với hai vị Vương gia thế nào, liền bị đánh đến tàn phế, lại còn bị hoại! Kết quả sống không được chết không xong!*

Gia Hỷ che khăn lên miệng, hơi bất ngờ, lại có chút kinh sợ:

- *Là Thịnh Vương cùng Thành Vương?*

- *Vâng, cả hai vị Vương gia vốn không hòa thuận mấy, lần này lại hành động giống nhau! Hoàng thượng ngoài đền bù vàng bạc đến Cổ gia, cũng không trách phạt gì!*

Gia Hỷ nhếch môi, hai vị Hoàng tử đang có phẩm tước cao nhất, được Vĩnh Nguyên Đế yêu thương nhất, đừng nói là tàn phế, cho dù đánh chết họ Cổ kia, thì cũng chỉ bị quở mắng một câu. Lâm Vương có đặc quyền của làm Vương, muốn giết ai cũng chỉ cần buông một chữ phạm thượng! Lần này nàng thật lòng cảm ơn hai vị Vương gia vô tình giúp đỡ, khiến nàng không cần phải bày mưu tính kế thoát khỏi một mối hôn tội tệ!

Mười ngày sau, lượt vai xô treo tang Phùng Tú Mi vừa tháo xuống thì Hân thị đã vội vàng chuẩn bị sinh lễ. Gia Hỷ đi ngang qua sân lớn liền thấy một đội chim nhạn béo mập chuẩn bị đưa sang Đồng gia, trong lòng này sinh buồn cười, cái gì mà như chim liền cánh, tâm Phùng Cẩm còn đang đặt trên Văn Nhược Nhan kia kia.

Lão phu nhân vẫn muốn tổ chức đại tiệc mừng công thành danh toại của lớp cháu trai, chỉ là nhân vật chính thay đổi từ tiến sĩ giam lỏng Phùng Cẩm trở thành Tam thiếu Phùng Hậu. Khác hẳn với thái độ kênh kênh kiêu kiêu của Hân thị ngày biết tin Phùng Cẩm đỗ, Nhị phu nhân vẫn một thân áo thêu hoa cúc vàng nhạt, cài đôi trâm vàng một bên tóc búi cao, khiêm nhường không nói gì. Gia Hỷ chú ý vòng trâm hạt gỗ trên tay Nhị phu nhân, thăm tâm nàng lạnh đi mấy phần, người ta đột ngột bắt đầu niệm Phật chỉ khi bản thân đã nhúng chàm, chẳng rõ Nhị phu nhân vừa gây nên tội trạng gì!

Lão phu nhân dặn dò Nguyễn thị mấy việc chuẩn bị tửu yến, khen ngợi Phùng Hậu mấy câu. Lại quay sang Hân thị:

- *Cái hôn sự của Đại ti nhi với Cổ gia không cần tiếp tục, thiếp canh chừng chưa trao, hiện tại coi như chưa có gì xảy ra!*

Hân thị cúi mặt, vâng một tiếng không đáp thêm gì. Đại lão gia cũng thờ dài, bây giờ Cổ Nhị Công tử đã trở thành phế vật, đừng nói thân kim ngọc điệp, một nữ tử thôn quê nghèo khó hay một ca kĩ bán nghệ cũng không đành lòng gả vào. Hân thị chỉ biết tự trách Cổ gia xui xẻo, chọc giận ai không làm, lại đi chọc giận hai vị Vương gia, để giờ thân tàn ma dại.

Nhị phu nhân hiển hậu mỉm cười:

- *Đại ti nhi đừng lo lắng, Phật dạy duyên nợ phu thê không thể cưỡng cầu!*

Gia Hỷ vờ e lệ gật đầu không nói gì.

Phùng Diên Dung như vô tình chen ngang:

- *Đại ti xinh đẹp như vậy chắc chắn sẽ có mối hôn tột, tìm được một người tử tế, đôi đôi tương kính như tân. Giống Thành Vương và Vương phi, Vương phi vô sinh, cưới về một năm nay đến thai cũng chưa hoài được, Quý phi nương nương cho Thái y bắt mạch kê thuốc mới biết thân thể Vương phi âm hàn mãn cảm, hiện tại đã chuẩn bị chọn thêm nhân tuyển đưa vào Vương phủ. Vậy mà Thành Vương vẫn còn phản đối, bảo vệ Vương phi hết lòng!*

Hàn thị ngừng mặt, Phùng Gia Hào đối mặt liền long lanh, vừa muốn mở miệng hỏi thì bị mẫu thân nắm tay lắc đầu.

Gia Hỷ thu tất cả biểu tình vào mắt, Nhị phòng là người Thành Vương, Phùng Diên Dung biết rõ năng ta không có cơ hội nên mới đem tin này nói ra. Phùng Gia Hào vui mừng như thế, chắc chắn đã có chuẩn bị cho việc này. Xem ra lần tuyên thiếp thất của Thành Vương sẽ vô cùng náo nhiệt đấy. Dù gì tuyên thiếp chỉ là phụ, kết giao đại thần liên minh chính trị mới là chính, hiển nhiên Thành Vương không bỏ công tuyên nữ nhi đại thần phe cánh mình. Bởi vậy, cơ hội của Phùng Gia Hào là vô cùng lớn.

Gia Hỷ chuyển đề tài:

- *Ngũ thúc mấy tháng trước đã khởi hành, có lẽ giờ cũng sắp đến Thần Đô!*

Từ lão gia xoa xoa lòng bàn tay vào nhau, nửa thông báo nửa bình phẩm:

- *Ngũ đệ năm ba hôm nữa liền đến kinh thành rồi, Tây Định Vương sắp đại hôn, ngũ đệ dù sao cũng dưới trướng, phải có mặt tại Tây Định Vương phủ ngày hôm đó!*

Nhị lão gia đồng tình:

- *Uống nước nhớ nguồn, phủ ta phải chuẩn bị hậu lễ đưa đến Tây Định Vương phủ, Ngũ đệ ở biên ngoại đã được Tây Định Vương che chở rất nhiều!*

Nguyễn thị liền tò mò:

- *Ngũ thúc làm đến quan phẩm gì?*

Từ lão gia lắc đầu:

- *Không phải quan phẩm mà là gia tướng, hiện tại nghe nói là một đại phu chẩn bệnh cho thuốc, về kinh rồi mới đợi phong quan!*

Nguyễn thị gật gù đầu không hỏi nữa. Lão phu nhân không rõ vì sao nghe đến đó thì mặt liền tối lại, phát phát tay đuổi các phòng về.

Gia Hỷ chậm chậm đi vòng qua hoa viên. Hà ma ma từ xa chạy lại:

- *Tiểu thư, Đại thiếu cùng Văn tiểu thư gặp nhau rồi!*

Gia Hỷ mỉm cười, vòng lại tiểu đình:

- *Nơi đây thật mát mẻ, hôm nay không cần về viện sớm như vậy!*

Uyên ương một đôi chẳng phải sống chết không rời. Hàn thị chuẩn bị sinh lễ rước dâu càng long trọng thì mặt mũi sợ rằng càng mất sạch!

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Phùng Gia Sinh Loạn (hạ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gia Hỷ nhìn mặt trăng khuyết trên bầu trời đêm, sự đời cũng nên như vậy, không cầu hoàn mỹ, chỉ cầu tươi đẹp. Gia Hỷ chậm chậm từng bước chân, năng đoán chừng Ngũ phu nhân muốn Phùng Cẩm và Văn Nhược Nhan cùng nhau bỏ trốn.

Trong đêm, hoa viên vắng vẻ, còn trùng rả rích kêu, những bóng cây cỏ thụ in trên nền trời ma quái đáng sợ. Sau một phiên đá, có âm thanh ngân nga khe khẽ phát ra, Bối Lan tái mặt thì thào:

- *Tiểu thư, chúng ta nên quay về thôi!*

Gia Hỷ cau mày, hiện tại chưa quá trễ, quý thân nào xuất hiện giờ này, năng ra hiệu im lặng, dần tiến về hướng có âm thanh.

Giọng nói nữ tử:

- *Đừng...ti phu...vừa rồi chẳng phải đã...lại muốn nữa...*

Tiếng nam nhân trêu đùa, cười khê:

- *Muội cũng biết xấu hổ? Có lạnh không? Lấy áo của ta đi về!*

Hà ma ma tròn mắt nhìn Bối Lan, Gia Hỷ bàng hoàng, là Phùng Tú Mai, chất giọng khàn khàn đặc trưng của năng ta không lẫn vào đâu được. Người kia gọi là ti phu, vậy chính là Hạ Nhạc Thâm! Phùng Tú Mị mất chỉ mới mười ngày, đã xảy ra chuyện đan díu!

Gia Hỷ nhớ tới mùi hương lạ động lại khi Phùng Tú Mai trở về từ Hạ phủ thông báo Phùng Tú Mị chết. Lần này năng đã có thể khẳng định đó là Hồng hoa* xuất phát từ Miêu tộc Tây Tạng. Mặc dù Đại Quốc không hề tồn tại trong lịch sử, nhưng vẫn có những nét tương đồng với quá trình phát triển văn hóa.

Hồng hoa cũng là một loại thảo dược trân quý, có nhiều tác dụng như kháng viêm, tiêu sưng,...nhưng phổ biến nhất vẫn là hoạt huyết phụ nữ, điều trị ú huyết, huyết xấu sau sinh, cho nên nếu dùng nhiều, dễ dàng gây ra máu chảy không ngừng cho sản phụ trong quá trình khai hoa nở nhụy.

Gia Hỷ mỉm cười, lợi dụng nhược điểm của người khác tuy không quang minh chính đại gì, nhưng sống trong nội trạch hung hiểm, ít nhất phải tự đề hậu sách.

Phùng Tú Mai một hồi sau mới bước ra, Hạ Nhạc Thâm cũng không thấy đâu nữa, có thể hẳn đã theo đường khác mà tẩu thoát. Lúc này Phùng Tú Mai mới phát hiện Gia Hỷ cùng Hà ma ma và Bối Lan đứng ngay sau phiên đá.

Phùng Tú Mai sợ hãi:

- *Đại ti! Ti ở đây từ khi nào?*

Gia Hỷ nhàn nhạt nhìn, người này, đến cả ti ti ruột thịt còn có thể nhẫn tâm sát hại, thì một đường ti như năng, làm sao có thể không đề phòng!

- *Thất muội, ta ở đây không lâu, đủ để nghe thấy những gì cần nghe!*

Phùng Tú Mai hơi lùi lại, nước mắt rơi xuống:

- *Đại ti, cầu ti giữ bí mật này, muội cùng với huynh ậy là lưỡng tình tương duyệt, tuyệt đối không hại đến ti!*

Gia Hỷ cười khê:

- *Tiếp xúc với Hồng hoa nhiều, thai tự dễ rơi mất! Tự người bảo toàn đi!*

Phùng Tú Mai sững sờ, lặng lẽ đứng trong đêm, bối rối nhìn bóng dáng Gia Hỷ cùng bà từ nhà hoàn đi khuất.

Bối Lan quan sát ánh đèn lồng Hà ma ma rọi sáng trên đường, nhỏ giọng:

- *Chú nhân! Sao người biết Thất tiểu thư có thai?*

Gia Hỷ nhắc bàn tay đang được Bối Lan đỡ lên, cài lại trâm ngọc:

- Nếu nàng ta không có thai, sẽ không gấp rút hãm hại Phùng Tú Mi như vậy, cũng chẳng liều lĩnh mà hẹn Hạ Nhạc Thâm ở Phùng phủ trong thời gian tang chế!

Hà ma ma thờ dài:

- Thất tiểu thư đúng là điên rồi, nếu lỡ có đũa nhò cùng tí phu, thì chi cần cầu xin tí ti minh, Lục tiểu thư tính cách hiền thực, chắc chắn sẽ đồng ý để muội muội cùng hầu thượng phu! Tí muội chung chồng vẫn dễ dàng hơn cùng người lạ!

Gia Hỷ tức đầu, giọng nói lạnh lạnh phát ra từ lồng ngực, mang theo nét sầu bi:

- Lòng người không được như rắn nuốt voi, tham lam vô độ, càng không thể chấp mê bất ngộ, tranh giành thứ chẳng phải của mình!

Bối Lan đỡ chủ nhân lên bậc thềm đá xanh có chút dốc, đau lòng nói:

- Hân ta nếu thật lòng muốn bảo bọc Lục tiểu thư thì Thất tiểu thư làm gì có cơ hội ra tay!

Gia Hỷ không nói gì, Phùng Tú Mai ở Hạ phủ lâu như vậy, nếu thông gian cùng Hạ Nhạc Thâm người làm thế tử như Phùng Tú Mi làm sao không có linh cảm gì. Hiện tại người chết cũng đã chết, kẻ còn sống đánh phải chịu tội, ai chấp mê bất ngộ trong cuộc tình này, chẳng rõ ràng nữa.

Nhị phòng:

Nhị phu nhân cắn đứt sợi chỉ thêu, Phùng Điện Dung ngồi bên cạnh thì thầm, Phùng Hậu cũng ở đó, chăm chú đọc sách dưới ánh nến.

Nhị phu nhân thương tiếc:

- Khuya rồi, đọc nữa sẽ hại mắt!

Phùng Hậu cười cười:

- Vốn dĩ nhị tử qua đây là để nghe kể sách của mẫu thân, nào biết mẫu thân chỉ muốn nói cho muội muội, nhị tử đành già vờ!

Nhị phu nhân cả cười, tức đầu:

- Ta có việc cho con đây! Khuya nay, Văn Nhượng Nhan cùng Phùng Cẩm từ cổng sau đi về phía Nam!

Phùng Hậu thỏa mãn cười:

- Ngủ thăm vừa đến đây?

Nhị phu nhân buông đề giày đang may trên tay, nhìn ra ngoài cửa:

- Còn ai nữa, là Trích Như!

Phùng Hậu được thể lại cười, Trích Như là tí nữ hồi môn của Ngũ phu nhân, có điều Ngũ phu nhân bao năm lãnh đạm thế sự, phân lượng Ngũ phòng không bao nhiêu, nó tí sống cũng kham khổ vô cùng. Trích Như không lọt được vào mắt Ngũ gia, không thể thành thông phòng, chủ tử cũng không ban thưởng đáng giá, mẫu thân chỉ cần một lời hứa gió thoảng mây bay để Trích Như trở thành thiếp của hắn, nàng ta liền răm rắp nghe lệnh.

- Mẫu thân muốn nhị tử y theo kế cũ, lôi Hân thiếu vào cuộc?

Nhị phu nhân gật đầu, có chút âm hiểm:

- Nếu cả nhà mẹ đẻ cũng chối bỏ, à ta liền như chuột cùng đường! Cháu đích tôn vừa đỗ tiến sĩ, chưa kịp nhận áo mũ hồi hương liền gặp họa. Lần này xem thử Hân thị có được bao nhiêu phân lượng ở nhà mẹ!

Phùng Hậu gật đầu, đứng dậy phui tay:

- Mẫu thân nghỉ ngơi sớm, ngày mai chắc chắn sẽ có kịch hay!

Canh ba nửa đêm, cả Phùng phủ im lìm say giấc. Bên viện Gia Hỷ đèn vẫn tắt, nhưng cả nàng cùng Bối Lan đều không ngủ được, nàng nhìn qua khe cửa sổ hẹp, đứng như dự đoán, có bóng người lén lút từ viện Văn Nhượng Nhan đi ra, áo choàng che kín thân người vội vội vàng vàng.

Gia Hỷ hát hát tay Bối Lan:

- Nhanh, nhanh lên! Càng nào nhiệt nàng ta càng dễ thoát thân!

Bối Lan gật đầu, run run cầm bình rượu mạnh cần thận ra ngoài.

Ngũ phu nhân nắm lấy tay Văn Nhượng Nhan, ôn tồn:

- Đừng lo lắng, Đại tiểu thư mắt nhắm mắt mở, đêm nay cũng không có ai canh cửa viện, Văn tí nhi cứ yên tâm, đừng quá vội vàng mà ảnh hưởng đến hài tử trong bụng!

Phía ngoài ngõ nhỏ sau Phùng phủ, một đôi xe ngựa đã đợi sẵn, Ngũ phu nhân nhìn Phùng Cẩm đã sẵn sàng, liền tục dặn dò:

- Tạm thời Văn tí nhi và con phải đứng hai xe riêng, đi đến Đồng gia thôn thì hỏi thăm nhà Đồng ma ma từng làm vú nuôi ở Hân gia, người này sẽ chuẩn bị thuyền tới Kỳ Châu!

Phùng Cẩm nhìn phu xe nhỏ giọng:

- Đây đều là người của thăm?

- Là người từ thôn trang ta, yên tâm, sau này khi mọi chuyện ổn thỏa, hai con hãy quay về! Xe rèm hồng bên trong lót nệm ấm áp hơn, để Văn tí nhi bên đó!

Phùng Cẩm gật đầu tạ ơn, vừa đi Văn Nhượng Nhan lên xe ngựa thì thấy một góc Phùng phủ sáng rực, lửa khói đầy trời. Ngũ phu nhân vội vã:

- Nhanh! Đi đi!

Xe ngựa Phùng Cẩm cùng Văn Nhượng Nhan theo hai hướng đối nghịch mà phi nước đại, mắt hút trong màn đêm!

Thiên viện cháy không lớn, nhưng cũng đủ gây rối loạn. Lão phu nhân lo sợ tính mạng Văn Nhượng Nhan liền đích thân tới, lúc này ngọn lửa cơ hồ đã được dập tắt. Hà ma ma quẹt bụi tro trên trán:

- Văn tiểu thư mắt tích rồi!

Hân thị chân trước chân sau òn ào đi vào:

- Phùng Cẩm phá cửa bỏ trốn, chắc chắn là nha đầu này dụ dỗ!

Đại lão gia hằm hằm:

- Đưa toàn bộ kẻ gác cổng ra sân trước, phải hỏi cho rõ, tại sao đêm nay lại cấu thả như vậy?

Nhị phu nhân đứng đình cùng Phùng Hậu đi đến, dạo gần đây, Nhị phu nhân thường xuyên xuất hiện với nhị tử mà không phải là nữ nhi như Phùng Điện Dung. Phùng Hậu lo lắng đến cạnh lão phu nhân:

- Tổ mẫu không sao chứ? Những chuyện như này không cần người phai trận nơi mà đến!

Hân thị hừ lạnh, không có Phùng Cẩm một thiếu gia phòng thứ xuất mới có thể lên mặt, hân hiện tại còn là Võ Tam danh, lại ngoan ngoãn hiểu thuận, mai sau này nếu lão phu nhân mất đi sao lại không chia gia sản cho hân.

Gia Hỷ im lặng không nói gì, đêm nay, vốn dĩ nàng chỉ là khán giả, nàng nhìn ra hướng cửa, Ngũ phu nhân hoảng ảo mộng yếu ớt dựa vào tí nữ:

- Đại tẩu, tẩu mau cho người đuổi theo, vừa rồi ta còn thấy một chiếc xe ngựa đi theo ngõ nhỏ về hướng đông!

Gia Hỷ nhìn Ngũ phu nhân, nàng ta quay mặt đi không dám đối diện. Bên cạnh Hàn thị, Nhị phu nhân cũng bấm bấm tay ra hiệu Phùng Hậu. Gia Hỷ không thể cười được, sự việc lần này, không rõ bao nhiêu bàn tay nhúng vào.

Đại lão gia cương quyết:

- Người đầu, đuổi theo Đại thiếu gia, trong ngày mai phải đưa được người về!

Ngũ phu nhân nói với theo:

- Hướng đông, đường ra sông!

Đứng thêm một khắc nữa, lão phu nhân thờ dài cho các phòng ra về. Gia Hỷ lướt ngang người Ngũ phu nhân, nhàn nhạt cười:

- Trai, cả tranh nhau chỉ béo cô!

Ngũ phu nhân cúi mặt, quay người đi, vừa đến viện, bộ mặt yếu nhược liền thay đổi, nàng ta nhìn từ nữ bên cạnh:

- Trích Như, cho đám người đã thuê đó đuổi theo xe ngựa Văn Nhược Nhan, đánh chết không tha! Bánh xe ngựa nàng ta có phủ một loại tảo biển, trong đêm sẽ để lại dấu sáng!

Trích Như thì lễ lui ra ngoài, Ngũ phu nhân đứng dậy, trời đã mờ mờ sáng, Văn ti nhĩ chết, Phùng Cẩm chắc chắn vô cùng hận phụ mẫu, hẳn suy sụp rồi sẽ trả thù chính cha mẹ mình. Nàng phải từ từ tính toán, đánh đổ Phùng phủ, nơi nửa đời nàng toan tính, chứa đựng bao nhiêu uất hận không thể nói thành lời.

Trích Như không đi ngay mà rẽ qua Nhị phòng, nàng ta nhanh nhẹn vào cửa sau.

Nhị phu nhân đã đợi sẵn:

- Thế nào?

Trích Như thì thầm:

- Phu nhân, kế hoạch vẫn như cũ, bây giờ nô tì phải đi gọi người!

Nhị phu nhân dịu dàng phát tay:

- Nhanh nhanh, tránh để chủ nhân người phát hiện!

Trích Như vừa đi, Phùng Hậu liền bước ra:

- Mẫu thân, người yên tâm, Hàn thiếu đã bị con một cước đánh ngã dật vào xe Văn Nhược Nhan!

Nhị phu nhân lần lần trăng hạt, đi vào trong:

- A đi đã phát!

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

https://my.w.tt/qRUPDC4sVP

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Chú thích:

Hồng hoa (cây nghệ tây)

□

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Án Cũ Lật Lại (thượng)

Văn Nhược Nhan tỉnh dậy, hai tay nàng bị trói chặt, cả người uest oải không còn sức lực, ngồi trên ghế giữa căn phòng tối đen, nàng mơ hồ nhớ lại những chuyện vừa xảy ra.

Rời khỏi Phùng phủ, xe ngựa nàng chưa đi được bao lâu thì bị một đám hắc y nhân chặn đứng giữa đường. Bọn chúng xưng là người của Đại phu nhân đi tìm Phùng Cẩm, chúng lời nàng xuống xe, trói nghiêng ở căn nhà hoang này. Chỉ là không ngờ, trên xe còn có cả Hàn thiếu, hẳn bất tỉnh nằm giữa đống chăn nệm.

Văn Nhược Nhan biết bản thân đã trúng kế, nhưng trúng kế từ ai vẫn chưa thể xác định được, nàng cũng không biết Phùng Cẩm đã tới được Đồng gia thôn chưa. Có biết nàng bị bắt ở đây, có đi tìm nàng, hay đã bị Đại phu nhân đưa về phủ.

Văn Nhược Nhan khe khẽ gọi:

- Hàn công tử?

Không có tiếng đáp lại, nàng định thần trong bóng tối, phát hiện hẳn đang nằm dưới nền đất lạnh, nàng dùng hết sức lay từng chân ghế một đến gần hẳn, hắt hắt đôi chân bị trói lên người hẳn:

- Hàn công tử!

Có tiếng trở mình nặng nhọc, mất một lúc lâu sau, hẳn mới ngồi dậy được:

- Văn cô nương! Đây là đâu?

- Ta không biết! Công tử giúp ta rời trói!

Hắn lắc lắc đầu đau ề ảm, không xác định được thời gian, ký ức hẳn mơ hồ từng dợt, hẳn đang đi trên hành lang thì đột ngột tối đen, sau đó tỉnh dậy liền thấy một đám hắc y nhân trói Văn Nhược Nhan, rồi chớp mắt thêm một giấc ngủ dài thì đến hiện tại.

- Gọi ta là Hàn Bình!

Hắn không có nhiều sức lực, không thể mở được đoạn dây thừng quá cứng này, liền lấy một hòn đá góc cạnh cửa qua cửa lại, hồi lâu mới tháo được.

Văn Nhược Nhan vừa đứng dậy liền khụy xuống, máu đã quá lâu không lưu thông. Hàn Bình kéo vai nàng ta lên:

- Nhanh đi thôi! Phải ra đường lớn!

Trời mờ mờ sáng, cả hai hấp tấp chạy theo đường mòn thoát khỏi căn nhà nơi đồng không mông quạnh!

Giữa cánh đồng trống đầy ngô vừa qua khỏi mùa thu hoạch, thân cây khô vàng chưa bị đốt bỏ, lá ngò sắc cạnh cao lên thân thể. Văn Nhược Nhan ôm lấy bụng có chút quặn đau cổ gồng bước đi.

Tiếng vó ngựa dồn dập phía sau.

Hàn Bình nuốt một hơi lạnh, Văn Nhược Nhan tái xanh mặt mày, càng vội vã hơn.

Vó ngựa gấp rút, đã đến rất gần, bốn tên hắc y nhân xuất hiện.

Ngựa hí mấy tiếng dài, bọn chúng vây Hàn Bình cùng Văn Nhục Nhan lại.

Âm thanh lạnh lạnh từ một tên trên lưng ngựa ồ toả ra sát khí:

- *Còn dám bỏ trốn!*

Ngựa lồng lên đạp vào giữa ngực Hàn Bình, máu từ miệng hắn phun ra. Văn Nhục Nhan cũng sợ hãi té xuống. Ngựa ô chậm chậm đi từng bước đến, vó ngựa đóng móng sắt đâm nát khớp gối Hàn Bình.

Tiếng hắn đau đớn hét lên thâu tận trời xanh, xương gãy giòn vỡ vụn nghe rảng rác!

- *Phùng Đại phu nhân muốn đưa hai người về phủ!*

Văn Nhục Nhan bị trùm kín trong bao vải, đường đi xóc nảy cộng với một mùi dài lâu, thoảng chốc liền hôn mê.

Phùng phủ.

Lão phu nhân nhắm mắt, cả người bất động như một pho tượng. Hiện tại Phùng Cẩm còn chưa tìm được, Hàn thị đã đưa sinh lễ sang Đông gia. Vốn không thể báo quan phủ tìm người, càng không để một ai biết chuyện, nhân lực ít ỏi trong phủ rải ra bốn phương tám hướng hỏi thăm.

Các phòng đều phải ngồi ở đây, gương mặt tựa như toát lên vẻ lo lắng vô cùng, mặc cho trong lòng đang vui sướng hoặc bàng quang diệu bộ.

Vu ma ma hơi nhỏ giọng, có chút vui mừng:

- *Lão phu nhân, Ngũ gia đã về!*

Lão phu nhân mở mắt, thần sắc tươi lên không ít, tuy là có trễ, nhưng người từ biên ngoại có thể ôm công danh trở lại kinh kì chính là hi sự:

- *Gọi vào đây!*

Ngũ gia y phục đi đường xa vẫn còn vương bụi, người hơi gầy, gương mặt cũng từng trải hơn. Ngũ phu nhân lấy khăn che mặt, không rõ vui buồn, nước mắt cứ thế rơi xuống. Ngũ gia nhìn qua Gia Hỷ, hơi mở nụ cười, rồi dập đầu vái dài lão phu nhân:

- *Mẫu thân!*

Lão phu nhân vẫy tay Ngũ gia lại gần, chăm chú xem xét cơ thể, miệng luôn lẩm bẩm:

- *Tốt rồi, tốt rồi!*

Ngũ gia mỉm cười:

- *Mẫu thân, phủ ta là có chuyện gì?*

Nguyễn thị liền chep miệng kể khổ:

- *Phùng Cẩm cùng Văn ti nhi bỏ trốn, cả nhà phải truy tìm, đã hai ba hôm nay!*

Ngũ gia ngờ vực thờ dài, lặng lẽ đến ngồi bên cạnh thế tử:

- *Ông trời đã tác hợp, chúng ta phận làm tướng bồi sao nữ khiến li tan!*

Gia Hỷ xoa xoa vòng ngọc trên tay, bên kia Nhị phu nhân vẫn lẩn lẩn trắng hạt, tâm thế bình bình tĩnh tĩnh, tuyệt đối là một người đã nắm rõ ràng cục diện trong lòng bàn tay. Bên này Ngũ gia cùng Ngũ phu nhân thì thăm vài chuyện nhỏ to không rõ.

Trời sắp trưa, từ ngoài cửa, một tên sai vật vàng đi vào:

- *Lão phu nhân, đã tìm thấy Văn tiểu thư!*

Hàn thị đứng bật dậy chạy ra sân, Văn Nhục Nhan bị trôi gó trong bao vải, nhưng trên sân không chỉ có một bao, Hàn thị chỉ vào cái còn lại:

- *Đây là gì?*

Tên sai vật trở mặt:

- *Hàn thiếu gia ạ?*

Lần này đến lão phu nhân ngạc nhiên:

- *Hàn thiếu sao lại ở đây? Là ai tìm ra?*

Một nhóm người áo vải thô bước đến, tên một mắt gương mặt bị sẹo ngang chém dài, đến trước lão phu nhân cúi đầu lễ phép:

- *Là đảm tiểu nhân, Đại phu nhân đây có treo thưởng tiểu nhân năm mươi lượng vàng đi tìm Văn tiểu thư và Đại thiếu gia!*

Lão phu nhân ngờ vực quay sang, Hàn thị chăm chăm nhìn gã chột mắt, môi mấp máy, mồ hôi chảy ròng ròng. Lão phu nhân ho nhẹ:

- *Đại túc, có phải con sai sự đảm người này!*

Gã chột mắt tiến đến gần Hàn thị:

- *Thưa phu nhân, người đã đưa đến, phu nhân nên thưởng một bữa đi ạ!*

Hàn thị vẫn sững sờ, gương mặt ửng đỏ. Vu ma ma hơi lay nhẹ tay:

- *Đại phu nhân!*

- *Đại phu nhân!*

Phùng Gia Hảo thấy không ổn, giật giật Hàn thị:

- *Mẫu thân! Mẫu thân!*

Hàn thị như bừng tỉnh, phản phò:

- *Hạnh Độ, lấy hai mươi lăm lượng, cũng mau mau tiến người đi!*

Gã chột cười nhè nhẹ:

- *Phu nhân không cần vội vàng như thế, tiểu nhân đem người đến thì cũng phải rõ ràng tiền trao cháo múc!*

Gã chột cẩn thận mở hai bao vải, Văn Nhục Nhan lồm cồm chui ra khỏi, miệng hóp hóp không khí. Bao bên kia, Hàn thiếu nằm bất động. Phùng Gia Hảo tiến đến lay gọi:

- *Biểu ca! Biểu ca!*

Bỗng nhiên nàng ta tái mét gương mặt, không tin nổi vào mắt mình:

- *Mẫu thân, sao lại thế này!*

Hàn thị cuống quýt, liền phát hiện cháu trai đã bị đánh đến tàn phế một chân, máu me thấm ướt y phục.

Hàn thị từng mắt nhìn gã chốt:

- *Người? Người dám?*

Gã chốt chẳng những không sợ, lại còn đối đáp:

- *Phu nhân, chẳng phải người ra lệnh tiểu nhân gấp ai liền đánh chết! Chỉ để thiếu gia sống, Văn cô nương này đáng lẽ không còn mạng, chỉ là nàng ta mang thai, là máu mủ họ Phùng, tiểu nhân không dám động tay!*

Hàn thị long long mắt, đứng dậy chỉ tay:

- *Người!*

Gã chốt héch mắt:

- *Phu nhân!*

Hàn thị đo ra, cuối cùng đánh phải xuống nước:

- *Người đi đi, ta không muốn gặp lại người!*

Gã chốt ha hả cười, lấy vàng bỏ vào ngực áo:

- *Phu nhân đã có con mái ở đây, sợ gì con trống không đến. Tiểu nhân cáo từ!*

Gã chốt cùng đám đàn em ra khỏi cửa, Hàn thị lau nước mắt:

- *Nhanh lên, gọi đại phu chuyển về xương khớp đến đây!*

Chập tối.

Nhị phu nhân chậm rãi lần tràng hạt, miệng lầm nhảm đọc kinh cầu an, ngoài trời đã mưa to không ngừng. Phùng Diễm Dung thanh tú đi vào:

- *Mẫu thân, nghe nói chân của Hàn thiếu không thể hồi phục được, suốt đời phải trở thành một tên què!*

Nhị phu nhân thở dài:

- *A đi đã phạt! Thật đau lòng! Một thiếu niên anh tuấn như vậy, không mấy chốc liền què quặt!*

Phùng Diễm Dung im lặng, Hàn Bình tàn phế không phải do chính tay mẫu thân nắn gãy nên hay sao, bây giờ có thể mở miệng ra cảm thán, mẫu thân nắn đúng thật là tìm sắt đá vô cùng.

Nhị phu nhân quay người lại, nhỏ giọng:

- *Chuyện Vương gia tuyển Trắc phi thế nào rồi?*

Phùng Diễm Dung mỉm cười:

- *Tuyển Quý phi đợi sau khi Tây Định Vương đại hôn mới thông báo, hiện tại cũng chỉ có mấy gia tộc biết trước mà đề cử!*

Nhị phu nhân gật đầu:

- *Phụ thân con có tiến hành kế sách?*

- *Mấy ngày trước phụ thân đã đưa cho cận nữ bên người quý phi bát tỳ niên canh của Đại tì, nghe nói nương nương vô cùng yêu thích!*

Bên ngoài có tiếng hạ nhân:

- *Đại phu nhân đến!*

Nhị phu nhân cười cười, người cuối cùng cũng đã đến, liền để Phùng Diễm Dung lui ra sau rèm.

Hàn thị âm âm gương mặt tiến vào, áo xống có chút lồi thò vì dính nước mưa.

Nhị phu nhân nhếch môi:

- *Đại tẩu, ngồi đi, đêm khuya lạnh, tẩu còn quá bộ đến nơi này!*

Hàn thị không nói không rằng, một tát giáng lên gương mặt Nhị phu nhân:

- *Tiền nhân!*

Nhị phu nhân xoa xoa gò má còn hằn dấu ngón tay, nhàn nhạt:

- *Đáng lẽ ta không truy cũng giết tận, lưu cho con gái người một con đường sống! Nhưng cái tát này đã hạ xuống, cũng là chấm dứt sinh mệnh mẫu tử các người!*

Hàn thị cười lạnh:

- *Mẫu tiền phụ, năm xưa là ta quá coi thường người, bây giờ mới bị người cắn ngược! Cột chó không nên cột ở đuôi!*

Nhị phu nhân cả cười, chuyện năm xưa, Hàn thị còn dám nhắc lại, đừng nói là trong tối, cho dù lời tát cả ra ngoài sáng, người đáng chết nhất không phải chính là à hay sao!

- *Đại tẩu, ta tiền phụ thì đã sao? Ít nhất Phùng Hậu là nhi tử của tướng công ta! Không phải loại hồng hạnh xuất tường giống tẩu, sinh ra một cái nghiệt chủng!*

Phùng Diễm Dung đứng sau bình phong vô thức há hốc miệng, Đại thiếu gia không phải con trai ruột của Đại bá, loại chuyện này lộ ra, trong danh môn như vậy, cho dù Hàn gia cũng sẽ vì thế diện mà ép chết Hàn thị, đừng nói đến Phùng gia.

Hàn thị híp mắt:

- *Người tốt đẹp hơn ta? Chỉ vì không đủ tư cách trở thành Đại phu nhân, người liền quyền rũ lão Nhị! Nhà mẹ từ mặt, lão phu nhân chán ghét, Lữ thị được gã về thành chính thể cũng coi thường người! Ít ra ta là thực tâm với trượng phu, còn người, trước sau đều là một kẻ hám tiền!*

Nhị phu nhân nhàn nhạt:

- *Người hận ta sao? Là người ngu dốt, tin người, mới coi ta là tì muội thân thiết! Nhưng nhờ ta, người mới có thể bước chân vào Phùng phủ, đánh đổ Lữ thị! Người vong ơn phụ nghĩa, đừng trách ta vô tình!*

Hàn thị chưa chút cười, đúng là bản thân đã dẫn cáo vào nhà:

- *Người đưa A Som đến uy hiếp ta?*

Nhị phu nhân xác nhận:

- *Người vẫn còn nhớ đến gã chốt đỏ, bộ mặt ban sáng người không thể gut ai được đâu! Nếu không có A Som, người không thể bước chân vào nhà họ Phùng được!*

Hàn thị nghiền răng:

- *Đúng, nếu không có người, Lữ thị cũng không chết, ta làm sao trở thành kẻ thù! Chỉ là ta quá nhân từ, để người sống chính là lưu lại mầm họa!*

Nhị phu nhân đứng dậy:

- *Nếu người chỉ muốn nhắc lại chuyện cũ thì ta không rành tiếp người nữa! Gia sản này, là của Phùng Hậu! Hầu tước Công tước tướng công người đạt được, cũng sẽ do Phùng Hậu thừa hưởng! Cáo mệnh khản quàng vai là do ta mặc! Máu từ người, chuẩn bị vàng bạc mà đi xuống cầu tuyết!*

Nhị phu nhân tiễn khách, Hàn thị lằm lằm quay về. Phùng Diễm Dung từ sau rèm đi ra, cúi mặt không dám nhìn:

- *Mẫu thân!*

Nhị phu nhân thở dài, bà sinh ra từ Mẫn gia, một gia đình thư hương thanh sạch nghèo khó, không có vàng bạc, không tiền tài, thườ còn là một đại cô nương, bà chưa bao giờ có vãi tốt như nha hoàn phù lớn.

Đến khi gặp Lão Đại, liền thấy thấp phần giàu có, nhưng nhan sắc bà so với hôn thê ông là Lữ thị liền không bằng, so với nhân tính Hàn thị cũng thua kém. Bà kết thân cùng Hàn thị, ngày ngày tìm cách gặp ông đều không được đáp lại. Cuối cùng gặp Lão Nhị, tuy là thứ xuất nhưng cũng là hi vọng duy nhất, bà liền nhắm mắt gá vào.

Lão nhị thương yêu bà không nhắc lại chuyện xưa, nhưng lão phu nhân chán ghét cô con dâu lẳng lơ hết muốn huynh lại yêu để, nên thường gây khó dễ. Nhìn Hàn thị được Lão Đại yêu thương bà càng chán ghét, liền thuê A Sơn cưỡng gian Hàn thị, sau đó Hàn thị vì hoải thai nên bị Hàn gia đuổi ra thôn trang, mà lão Đại cũng bỏ đi ba năm làm quan ở xa.

Ba năm sau, Lữ thị vào cửa, luôn nhìn bà bằng thái độ bàng quang xa cách. Bà phải ngày ngày hầu hạ Trương tức đang mang thai cùng mẹ chồng vô cùng vất vả! Nghĩ đến Hàn thị nếu trở thành chính thê, tình ti muội thân thiết sẽ giúp bà thoát khổ. Nhị phu nhân liền âm thầm tiếp tay, hạ độc thủ lên Lữ thị khiến Lữ thị khó sinh qua đời. Hàn thị nhân cơ hội đó liền trở thành kế thê.

Nào ngờ, Hàn thị không rõ bằng cách nào bắt được A Sơn là người của bà thuê đến. Tính ti muội mong manh ấy liền tan vỡ, Hàn thị một kích đẩy lão Nhị ra tận Mĩ Châu xa xôi, mười mấy năm mới có thể hồi kinh được.

Ăn oán này, bà phải trả đủ, cho dù dùng hết một đời cũng phải trả được.

Nhị phu nhân xoay người vào trong, để lại Phùng Diễm Dung đang bối rối:

- *Con đi ngủ đi!*

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

https://my.w.tt/QRUPDC4sVP

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Án Cũ Lật Lại (trung)

Tây Định Vương tổ chức hôn lễ, tân nương là Nhã Hoan Huyện chúa họ Vương. Nàng cùng trong đợt tuyển tú với Hiền Hậu, được giữ lại bài tử chi hôn, tuy vậy trước khi chung tuyền diễn ra, Hoàng thượng đã đánh tiếng đến nhà mẹ nàng ta.

Nhã Hoan Huyện chúa là đích xuất nhưng từ dòng thứ hai họ Vương, tuy vậy, khi Hoàng thượng nghĩ ý muốn để hai nhà thân càng thêm thân, thì Vương Kỳ Hân - phụ thân Hiền Hiếu Thánh Đức Hoàng Hậu, liền đón Nhã Hoan Huyện chúa lên kinh thành nuôi dưỡng.

Sắp đến ngày rước dâu, Nhã Hoan Huyện chúa muốn Gia Hỷ đến bầu bạn với nàng. Gia Hỷ hơi ngạc nhiên, tân nương sắp về nhà chồng sẽ có một đoàn ti muội khuê phòng trò chuyện cười đùa từ nhà mẹ sang đến tân phòng.

Gia Hỷ cùng Nhã Hoan Huyện chúa gặp nhau có mấy lần, cũng chỉ là chào hỏi qua loa, sao nàng ta lại muốn mời nàng đến ngày cưới trọng đại như vậy. Nhưng thêm một bằng hữu cũng tốt, chưa kể Nhã Hoan Huyện chúa này, cũng không phải tiểu thư Hầu phủ chân chính, có lẽ không quen biết nhiều người.

Gia Hỷ nhìn kỹ y phục trong tủ, lại sai sử Bối Lan chuẩn bị một phần quà cưới thân mật. Lúc này trời đã sắp trưa, cuối hè mưa nắng thất thường, mây đen ập ập kéo đến.

Hà ma ma thất thểu vào trong:

- *Tiểu thư, Đại thiếu gia đã về rồi!*

Gia Hỷ không ngạc nhiên, Văn Nhược Nhan với đứa bé còn ở đây, Phùng Cẩm sẽ không cao chạy xa bay một mình. Nàng thông thả thêm trăm cài lên tóc, đi đến viện lão phu nhân.

Bên trong viện, Hàn thị đôi mắt thâm quầng ngồi ở đó, không còn khí chất cao quý thường ngày nữa. Mấy phòng cũng chưa đến, chỉ một mình Nhị phu nhân đang uống trà, hôm nay có nhật triều, mấy lão gia cũng chưa về.

Gia Hỷ liều liều nhược nhược tiến vào:

- *Thỉnh an tổ mẫu!*

Lão phu nhân phất tay cho nàng ngồi, Gia Hỷ lại thi lễ thêm hai lần:

- *Mẫu thân! Nhị thám!*

Phùng Cẩm ngồi cạnh Hàn thị, mặt cúi xuống, thường ngày hẳn đã hơi gầy, thêm lo lắng quá độ, đi đường khiến da dẻ đen khốck, nhìn thật không ra dáng một tiến sĩ bằng vàng.

Lão phu nhân giọng nói gần như cầu khẩn, dù sao Phùng Cẩm cũng là đích trưởng tử, lại có công danh, bà thật sự nặng nề hi vọng hắn:

- *Bây giờ con muốn thế nào mới được?*

Phùng Cẩm hơi ướt mi mắt, chút yếu đuối liền lộ ra:

- *Tổ mẫu! Nàng đã mang giọt máu họ Phùng, người còn không chấp thuận nàng?*

Lão phu nhân liếc qua Hàn thị, sinh lễ Đông gia cũng đưa đi rồi, hiện tại, nếu hủy bỏ, chính là trực tiếp đắc tội với Đông gia Bá phủ, Vạn Quý phi và Thịnh Vương.

- *Cảm nhi, con cũng thấy rồi, hôn sự này không thể không tiến hành. Con cũng hiểu rõ căn nguyên bên trong mà!*

Phùng Cẩm chán chường, chính vì hắn biết Thịnh Vương cho người sửa bài đề hắn có thể đỗ đạt, nên càng không thích một tân nương đến từ Đông gia. Cưới Đông thị về, khác gì tự thừa nhận bản thân không đủ thực tài, phải nhận ân huệ của Thịnh Vương.

Nhị phu nhân âu yếm nhìn sang Phùng Cẩm:

- *Văn ti nhi làm thiếp, tuy có chút bất công cho nàng, nhưng sau không phải sinh được thứ trưởng tử có thể nâng thành bình thê? Mẫu thân con ngày xưa...*

Lão phu nhân ho nhẹ, Nhị phu nhân liền biết mình nói lời, chỉ im lặng cười cười. Phùng Cẩm cau mày, hồi lâu liền trả lời:

- *Ý của Nhị thám không tồi, con sẽ cố gắng khuyên bảo Văn nhi, chỉ là thai này dù có nam hài hay nữ hài, nàng cũng sẽ là bình thê!*

Lão phu nhân gật đầu liên tục, cứ cười Đông thị vào cửa đã, chuyện khác chậm rãi hằng tính toán:

- *Được! Được!*

Từ đầu đến cuối, không hề có chỗ cho Hàn thị lên tiếng nói, nhưng sự việc cũng đã giải quyết xong. Hàn thị cảm thấy như vậy liền rất tốt, còn cái thai Văn Nhược Nhan, sau này đành phải dùng đến hạ sách.

Lão phu nhân cũng cho mọi người ra về, chỉ giữ lại Hàn thị.

Gia Hỷ xoay người đi, có lẽ hôm nay chi gọi một mình Đại phòng. Nhị phu nhân đến đón Phùng Diễm Nguyệt nên thuận tiện ở lại. Nàng nhìn theo bóng lưng Nhị phu nhân, tà áo xám trên nền trời sắp mưa, như đang cố tình che giấu điều gì đó.

Gia Hỷ tránh trên đoạn hành lang, trời đã lát phất mưa:

- *Em nói xem, gã chột mắt biết được Văn Nhược Nhan có thai, mà lại không biết Hàn Bình là cháu Đại phu nhân, điều này thật sự rất vô lý!*

Bối Lan gật gù:

- *Tiểu thư, hẳn nơi Đại phu nhân ra lệnh gặp ai đều giết, vậy mà có giết Hàn Bình đâu? Không hạ sát được còn độc ác đánh đến tàn phế, Đại phu nhân còn không trừng trị hân?*

Gia Hỷ nhắm mắt ngồi lại, chuyện này từ khi xuất hiện tên chợt liền rắc rối hơn rất nhiều. Nàng dần dần xấu chuỗi, đầu tiên chính là Ngũ phu nhân thay đổi thái độ, không còn cáo ồm ở viện nữa, luôn luôn đi thỉnh an tổ mẫu. Tiếp theo, sọi châu ngọc trên cổ Ngũ phu nhân bình thường nàng ta luôn đeo cũng biến mất. Nhị phu nhân lại thỉnh một quan âm tượng về viện, thường xuyên đọc kinh cầu an, đầu biết sau khi Bồ Tát hạ thể Tuyên Quý phi hồi cung, thờ tượng quan âm liền thịnh hành ở kinh thành, nhưng lòng Nhị phu nhân vốn rất tinh tâm, tin bán thần còn hơn thần phật.

Gia Hỷ mở mắt, Ngũ phu nhân thay đổi, Nhị phu nhân xa cách nàng, bắt đầu giấu giếm ám toán người khác, cũng là lúc Phùng Cẩm cùng Văn Nhược Nhan dây dưa. Hiện tại gã chợt xuất hiện, Hàn thị hồ như vỡ thể trận, cả con trai, cháu trai đều gặp nạn.

Gia Hỷ thong thả đứng dậy, môi hé nở nụ cười:

- *Quay về thôi!*

Bên viện lão phu nhân, Vu ma ma tiến vào:

- *Lão phu nhân, hai vị phu nhân, Hàn Ngự sử đến!*

Hàn thị run rẩy chân tay, phụ thân bà đến, nhưng trong tình cảnh Hàn Bình bị đánh tàn phế thế này. Hàn thị liền không biết làm thế nào để ứng phó! Hàn Bình cũng đổ tiến sĩ, lại còn là đích trưởng tôn của Hàn gia, tàn phế, chính là mất hết công danh, không bao giờ ra làm quan được.

Hàn thị lau mồ hôi đang nhỏ giọt trên trán, lắp bắp:

- *Mẫu thân, để con dâu ra gặp được rồi! Người đừng bận tâm!*

Hàn thị chân trước chân sau lống cuống đi, lão phu nhân hiển nhiên không để một mình Hàn thị tiếp đãi thông gia được, cũng vào chính trang y phục rồi ra sau.

Trong đại sảnh vang lên tiếng khóc thê lương thảm hại. Hàn thị quý dưới chân Hàn Ngự sử:

- *Phụ thân, Hàn Bình là cháu, còn Gia Hảo không phải là cháu sao? Người nữ lòng nào hủy hoại Hảo nhi như vậy?*

Hàn Ngự sử giờ tay lên, nhưng không thể hạ xuống:

- *Người...còn dám nói...người đối mặt với Đại ca người như thế nào? Hân ở Bình Thành vẫn đang tin Bình nhi ngã ngựa mà gầy chân! Ta đã bảo vệ người hết sức rồi!*

Hàn thị khóc lóc, bắt bà đem Phình Gia Hảo mệnh phượng hoàng gả cho một tên tàn phế như Hàn Bình. Cho dù hân có là cháu trai Hoàng Đế bà cũng không chịu, đừng nói là cháu trai bà.

Lúc sau, Hàn thị đột ngột lau nước mắt:

- *Phụ thân, chỉ cần một thiên kim Phình phi đưa đến đều được phải không! Là đích xuất, chắc chắn là đích xuất, nữ nhi quan lại?*

Hàn Ngự sử gật đầu, nghi ngờ:

- *Người không toàn tâm, ai lại đồng ý?*

Hàn thị cười cười:

- *Là người hại Bình nhi! Nữ nhi sẽ làm chủ cho nó!*

Hàn Ngự sử hơi cau mày, nhưng thấy bóng lão phu nhân ở bên kia hành lang liền đỡ Hàn thị dậy, không nói nữa.

Hàn thị lẳng lẳng tính toán, không phải Thành Vương sắp tuyển Trắc phi rồi hay sao? Chỉ cần Phùng Gia Hảo được chọn, cái hôn sự với Hàn Bình sẽ thoát. Bà nghĩ đến Nhị phòng, còn một Phùng Diễm Dung ở đó, lẽ nào Hàn Bình không thể có thể từ!

Tây Định Vương tổ chức hôn lễ, tính cách Tây Định Vương thoải mái hào sảng, là một Tướng quân được lòng binh sĩ, hôn lễ cũng vì thế mà náo nhiệt vô song, so với những Hoàng tử khác, đại hôn Tây Định Vương có phong vị vô cùng đặc biệt.

Gia Hỷ cùng một đoàn mấy tiểu thư chào hỏi nhau tiến vào tân phòng bầu bạn Nhã Hoan Huyền chúa, dọc hai bên hành lang, xếp đầy ắp rượu, mỗi bầu rượu đều có đề tên người.

Ma ma dẫn đường thấy các nàng tò mò liền cười giải thích:

- *Đây là điện hạ tặng cho những ai đến dự tiệc cưới!*

Gia Hỷ suyt nữa thì vỡ tay, tư tưởng Tây Định Vương thật tiến bộ a, đi ăn cỗ còn có cả quà cưới đem về. Nàng chưa kịp vào tân phòng thì thấy Linh Tề từ xa đi lại:

- *Huyền chúa, Vương gia có việc muốn gặp riêng người!*

Gia Hỷ ngạc nhiên đi theo, hóa ra Nhã Hoan Huyền chúa mời nàng đến là vì Thành Vương có sắp xếp. Gia Hỷ cẩn trọng theo chân Linh Tề vào trong tiểu đình.

Bóng nam nhân xoay lưng đang ngắm một chậu hân lan xanh biếc, nàng chỉ thấy mái tóc nhung huyền cài hờ trăm ngọc, đáng người hoàn mỹ bất động như một pho tượng, hương thảo được nhàn nhạt thoảng qua chớp mắt.

- *Tham kiến Vương gia!*

Hoàn Nhan Viên Hạo quay lại, ngắm nhìn mỹ nhân mềm mại một thân áo thiên thanh thêu bích vân, thất lưng mỏng manh thả hờ hai đoạn lụa dài, đáng người nàng yếu điệu, bước đi như không chạm đất.

- *Hỷ nhi! Nàng ngồi đi!*

Linh Tề lui ra, Bối Lan cũng theo chân, trong đình hiện tại chỉ có hai người.

Gia Hỷ cẩn trọng:

- *Điện hạ! Người không ra đại sảnh dự tiệc!*

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười, mắt linh lung sâu thẳm ngắm không rời nàng:

- *Ta kỳ thực là muốn gặp nàng, lại không tìm ra lý do gì, nên mới nhờ đến tân nương tử của Tử Hoàng huynh!*

Thẳng thắn, lời nói quá sức thẳng thắn ấy khiến Gia Hỷ bối rối. Nàng hơi hơi nghiêng gương mặt đỏ hồng:

- *Vương gia!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cũng im lặng, hân hôm nay đến đây chính là muốn nàng đồng ý vào Thành Vương phủ làm một Trắc phi. Nhưng thấy danh phận ấy với nàng vẫn là thiệt thòi, sợ nàng không đồng ý, hân khổ sở không biết phải mở lời thế nào.

Gia Hỷ sờ sờ tay, tách trà đã nguội, thời gian cũng không sớm, nàng nhỏ giọng:

- *Vương gia, nếu không có gì, ta phải quay lại tân phòng! Tránh để người khác thấy được lại hiểu lầm!*

Hoàn Nhan Viên Hạo đột ngột nắm tay Gia Hỷ, một luồng ấm áp bao bọc nàng, Gia Hỷ hơi rụt lại nhưng không được, nàng cắn môi:

- *Điện hạ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo chạm tay vào làn môi mềm mại của nàng, ngọt ngào:

- *Đừng làm đau bản thân! Ta xót!*

Gia Hỷ nghe tim đập thình thịch, nàng thật sự muốn trốn khỏi đây, cũng không dám cắn môi nữa, càng không dám nói gì.

Hoàn Nhan Viên Hạo dùng cả hai tay ôn nhu nắm lấy đôi tay nàng nhỏ bé, hân dùng hết can đảm bản thân có được, khe khẽ:

- *Gia Hỷ, nàng có thể đến phủ ta làm một Trắc phi không?*

Rồi lại sợ nàng từ chối, Hoàn Nhan Viên Hạo gấp gáp:

- *Ta sẽ không để nàng thiệt thòi, ta sẽ dùng lễ Vương phi mà đón nàng, không bao giờ để nàng phải chịu ảm ức! Ta không thể hứa mãi mãi, nhưng nếu còn ta bên cạnh, dù chỉ một tia thống khổ, ta cũng sẽ không để nàng một mình chịu đựng!*

Gia Hỷ lặng người, đây là tỏ tình, hai đời của nàng sống, đây là lần đầu tiên có người muốn hỏi nàng về làm vợ!

Gia Hỷ hít một hơi sâu, đầu óc cứ mơ mơ hồ hồ:

- *Điện hạ!*

Bàn tay nắm lấy nàng càng thêm siết chặt, ánh mắt hân hoan thủy tinh tỏa sáng:

- *Hỷ nhi! Nàng đồng ý được không? Nàng không cần hành lễ với Vương phi, không cần bận tâm đám oanh oanh yến yến khác! Nàng đồng ý được không?*

- *Điện hạ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo thoáng chốc cúi đầu:

- *Đừng xa lạ với ta như vậy!*

Gia Hỷ thực tâm đã có chút cảm động, nhưng thứ cần thiết nhất cho một cuộc hôn nhân thì nàng lại không có, nàng thì thảo:

- *Lăng Thần, ta...chưa...yêu...chàng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi sững lại, nàng với hắn gặp nhau không nhiều, lời cô đại khiến nam nữ càng xa cách, hắn mỉm cười:

- *Không cần, chỉ cần ta yêu nàng là được, tình yêu của nàng, ta sẽ cố gắng bồi đắp, một năm, mười năm, hai mươi năm, hoặc cả đời này,...ta nguyện sẽ bồi đắp!*

Gia Hỷ đi di gót hài, nếu nàng gật đầu, liền trở thành Trắc phi, bước chân vào Vương phủ, nàng sẽ chuyển từ nội trạch này sang nội trạch khác, nhưng thay vì cô độc một mình, nàng có hẳn làm bạn. Chỉ là, lòng nàng còn uẩn khúc:

- *Lăng Thần, vậy Vương phi...*

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi nhếch môi, mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo rất nhanh rồi biến mất. Hắn trấn an:

- *Có những chuyện quý thần, ta không biết phải giải thích thế nào để người khác hiểu. Chỉ cần nàng tin tưởng ta, chúng ta sẽ là đôi long phượng đẹp nhất, hoàn mỹ nhất, để thiên hạ chúng sinh đều phải ngược mắt ngưỡng mộ!*

Gia Hỷ hơi thần thờ, chuyện quý thần, hắn có thể có chuyện quý thần gì, nàng xuyên qua cũng đã là một chuyện quý thần vô tiền khoáng hậu.

Gia Hỷ rút tay lại, vội vã đứng lên:

- *Chàng đợi ta suy nghĩ!*

Gia Hỷ gấp rút chạy, không dám ngoảnh lại, Hoàn Nhan Viên Hạo có chút lo lắng trông theo.

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tr/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Ân Cũ Lật Lại (hạ)

Hàn Bình ngồi cùng Phùng Gia Hảo và Hàn thị, chân hắn đã đỡ, dù rằng biết bản thân cả đời này chỉ có thể chống nạn, nhưng trên mặt hắn, một chút đau khổ cũng không có.

Phùng Gia Hảo xoa xoa chân hắn:

- *Biểu ca, huynh đừng giấu trong lòng, có tâm sự gì cứ nói ra!*

Hàn Bình cay đắng cười:

- *Nếu muội bị hiếp dung, thì sẽ làm gì? Khóc lóc để người khác thương hại?*

Hàn thị lấy khăn tay lau nước mắt, cẩn thận xem vết thương của cháu trai:

- *Con còn đau nhiều không?*

Hàn Bình lắc đầu, không nói gì. Hàn thị nhìn Phùng Gia Hảo rồi tiếp tục:

- *Con đừng hận cô mẫu, cô mẫu không gây ra loại chuyện thiệt thân như vậy! Cô mẫu là bị Mẫn thị hãm hại! Bình nhi, con tha lỗi cho cô mẫu!*

Hàn Bình thờ dãi:

- *Cô mẫu, con làm sao có thể hận người, phụ thân gây nhiều áp lực lên cô mẫu, con cũng cảm thấy áy náy!*

Phùng Gia Hảo biết biểu ca đã hiểu được, liền an ủi:

- *Huynh đừng nghĩ nhiều, ngoại tổ phụ đã từng nói chỉ cần huynh cố gắng, công danh vẫn có thể đạt được!*

Hàn Bình gật đầu:

- *Hơi khó một chút, nhưng ta tự thân ghi danh bảng vàng, không sợ không có ngày ngẩng cao đầu!*

Hàn thị hơi hướng mắt ra ngoài, nha hoàn biết ý liền cẩn thận đóng cửa, Hàn thị hạ thấp âm lượng, đôi mắt bi ai, giọng nói đứt quãng:

- *Bình nhi, buổi chiều ngoại tổ phụ muốn cô mẫu gả Nhị ti nữ cho con!*

Hàn Bình hơi bất ngờ, cười khổ:

- *Phụ thân con biết tin con bị thế này liền không sáng suốt, con với biểu muội chỉ là huynh muội! Huống hồ muội ấy còn muốn gả cao!*

Hàn thị thấy có hi vọng liền dẫn giải:

- *Nhưng mà, con cũng thấy đấy, nếu cô mẫu không tác hợp hai đứa, Hàn gia sẽ từ mặt ta mất! Ta không muốn Hảo nhi đến ngoại tổ cũng không về được!*

Hàn Bình nhìn biểu muội dung nhan xinh đẹp đang ướt ướt mí mắt, hắn tuyệt đối không chệch rang ta, nhưng hiện tại, hắn cần một chỗ dựa vững vàng trên đường công danh, để biểu muội này gả vào hoàng thân quốc thích vẫn là tốt hơn cả.

Hàn Bình nghi ngờ:

- *Có mẫu đã có chủ ý?*

Hàn thị mắt sáng lên, ngồi thụp xuống cạnh Hàn Bình, thì thầm vào tai hắn.

Bây giờ đã qua tháng tám, tiết trời mát mẻ hơn rất nhiều, Trung Thu tuy chưa đến, nhưng ngoài phố đèn lồng đã rực rỡ treo bán.

Từ khi Gia Hỷ gặp gỡ Thành Vương cũng đã năm ngày, nhưng nàng chưa hề có động tĩnh gì, không phải nàng chê thân phận Trắc phi, cũng không phải nàng sợ Hiền thị, nhưng nàng thật sự không muốn dính dáng vào cuộc đoạt đích, nếu có thể cưới một người chẳng can hệ gì với triều chính, thật tốt biết bao.

Rất khuya, trăng khuyết nhạt màu xanh xao, Gia Hỷ khoác áo ngoài, cùng Bối Lan đi dạo. Nàng không thắp đèn lồng, nguyệt quang lờ mờ dẫn lối.

Bối Lan khe khẽ trò chuyện:

- *Tiểu thư, nó thì thấy Thành Vương là người tốt, Tuyền Quý phi cũng không quá khó khăn, hôm nay Đại lão gia lên triều, Tuyền Quý phi có cho người nhả Đại lão gia đem bát tỳ niễn canh của người cùng Nhị tiểu thư đưa lên! Tuyền Quý phi còn khen ngợi người!*

Gia Hỷ siết tay lại:

- *Nương nương khen ta? Chuyện này có thật sao?*

- *Nó thì nghĩ Quý phi muốn lấy bát tỳ niễn canh Nhị tiểu thư chỉ là cái cớ, nếu không làm sao lại nhả mạnh người được! Chắc hẳn Thành Vương đã nói chuyện cùng Quý phi!*

Gia Hỷ chậm chạp đi qua mấy khóm hoa đêm, hương thơm nhàn nhạt lan tỏa:

- *Lần này Vương phủ chọn một Trắc phi, hai cái phụ nhân, coi như cũng không ít!*

Phải chi có Vĩnh Đan ở đây, Gia Hỷ hơi phiền lòng, Vĩnh Đan thông minh hiểu chuyện, tính nết lại trầm tĩnh, Bối Lan luận về các mặt đều không bằng, chỉ là Vĩnh Đan thật có tâm tư riêng, người như vậy không thể trọng dụng. Hiện tại ở Đông cung, Gia Hỷ không biết Vĩnh Đan đã làm được những gì, nàng luôn mong mỏi Vĩnh Đan toàn thân trở ra, dù biết điều này vô cùng khó khăn!

Phía cuối hành lang có tiếng động mạnh, Gia Hỷ kéo Bối Lan lùi khuất sau góc từng cổ thụ. Nàng thấy rõ một nữ nhi bị đánh ngã, kéo lê vào phòng cui.

Gia Hỷ thì thào:

- *Đi, đến đó xem thế nào!*

Bối Lan hơi chán chừ:

- *Tiểu thư, nhờ như người bị phát hiện, không phải sẽ nguy hiểm hay sao?*

Gia Hỷ gạt bỏ:

- *Vậy thì em ở đây đi!*

Bối Lan đánh cán rương theo chủ nhân, cả hai nấp sau cửa sổ phòng cui, ngồi tựa vào bức tường thấp. Giữa đêm khuya thanh vắng nàng nghe rõ được từng tiếng bước chân bên trong.

"Muội muội yên tâm! Biểu ca ta sẽ chăm sóc muội đang hoảng!"

Tiếng đáp trả nức nhen vì bị bật lại, chỉ ở ô u ư như rên rì. Gia Hỷ cau mày, giọng nói quen thuộc này là của Phùng Gia Hảo, nhưng người bị trói là ai, hiện tại trong phủ chỉ còn mấy tiểu thư, nếu lập kế để Hàn Bình bức thân, chi có thể là Phùng Diễm Dung.

Gia Hỷ thì thào:

- *Ta phải cứu muội ấy!*

Bối Lan giữ tay chủ nhân lại, một mực lắc đầu. Lúc này, trong phòng có âm thanh kéo kẹt mở cửa, giọng nam nhàn lãnh đậm:

- *Thật đặc tội!*

Gia Hỷ nhặt một khối gỗ, cẩn trọng vòng ra cửa lớn. Lúc này, Phùng Diễm Dung bên trong đột ngột lên tiếng:

- *Đồ đồn mạt! Hai huynh muội người không sợ mẫu thân ta? Hàn thị dám bày ra trò này?*

Hàn Bình phui phui tay:

- *Già mồm, mẫu thân người xuống tay hại bản thiếu không lau lại chút nhân tình? Muốn bản thiếu đối đãi tử tế với người? Liếm đé giày mà cầu xin đi!*

Gia Hỷ nghe tiếng vào áo bị xé bỏ, nàng càng cuồng quýt. Phùng Diễm Dung không chống cự được liền hét lên:

- *Phùng Gia Hảo, người không tha ta ra, thân thể đại ca người đừng hòng giấu giếm ai nữa!*

Phùng Gia Hảo vội vã cắt ngang lời nói:

- *Biểu ca, đừng nghe à huyền thuyên, Mẫn thị năm xưa hại chết Lữ thị đồ oan mẫu thân, bây giờ lại hắt nước dục lên người ca ca...*

Phùng Diễm Dung yếu ớt:

- *Ta thể sẽ giết...*

Một cái tát vang dội, kèm theo tiếng dầm dáp, Phùng Diễm Dung hình như vì quá đau mà Gia Hỷ bây giờ chỉ nghe được tiếng thờ phỉ phờ.

Gia Hỷ lẳng lặng buông khúc gỗ, người đến lúc gặp hốt hoảng sẽ không giữ được bí mật, càng khó nói dối! Thân thể Phùng Cẩm nếu Phùng Diễm Dung đã biết được, thì chuyện Hàn thị cùng Mẫn thị ngày trước cấu kết hiển nhiên có khả năng xảy ra.

Gia Hỷ quệt nước mắt lặng lẽ đi trong màn đêm, không phải nàng thất vọng Nhị phòng, mà thất vọng bản thân, bị người khác xoay như con rối. Nàng xuyên qua lâu như vậy, tính toán nhiều như vậy, cuối cùng vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay người khác!

Bối Lan thì thọt:

- *Tiểu thư, biết đâu Nhị tiểu thư là nói đùa...*

Gia Hỷ lấy khăn chấm nước mắt:

- *Không phải đâu! Diễm Dung nói chính xác nên Phùng Gia Hảo mới sợ hãi như vậy. Chuyện cơ mật của Hàn thị mà Nhị phòng có thể biết rõ ràng, thì mối quan hệ của họ ngày trước xem ra không tầm thường!*

Gia Hỷ tự cười một mình, vì sao tổ mẫu không bao giờ nhắc đỡ Nhị phòng, đi xa bao nhiêu năm như vậy cũng không về kinh thành lần nào. Phùng Diễm Dung là đích xuất Nhị phòng, nhưng Phùng Diễm Nguyệt thứ xuất lại được yêu thương hơn, bởi mới lẽ đơn giản, Phùng Diễm Nguyệt không phải từ bụng Mẫn thị chui ra.

- *Tổ mẫu không ghét bỏ Nhị lão gia, tổ mẫu là ghét bỏ Mẫn thị! Tổ mẫu có thể sống đến từng tuổi này với ba người con ruột, hai thứ xuất, quản lý tài sản Phùng gia ngày một giàu có, sao ta lại không tin vào mắt nhìn người của bà chứ!*

Gia Hỷ đi qua hoa viên xuyên về viện thì thấy ồn ào nổi lên ở đằng xa, đèn đuốc sáng rõ. Nàng xoa xoa mặt, nở một nụ cười tự nhiên nhất đi tới.

- *Nhị thúc, Nhị thẩm! Khuya thế này hai người còn đi đâu?*

Nhị phụ nhân dịu dàng điệu bộ, một mực quan tâm:

- *Hỷ nhi đêm sương sao lại ra ngoài, còn không mang đèn đuốc! Thăm đang tìm Diễm Dung, buổi tối con bé đi dạo, lại chẳng thấy quay về!*

Nhị phu nhân không thể để lộ Phùng Diễm Dung lên kút gấp người tử trong cung đi ra, vốn dĩ để thuận lợi làm việc cho Thành Vương, Nhị phòng cũng có rải rác một số cơ quan. Nay Diễm Dung sắp đến tuổi lấy chồng, nên liền muốn thu thập tin tức của các vương công quý tộc. Nào ngờ hôm nay chỉ có đi không có về.

Gia Hỷ lắc đầu:

- *Con đi bộ từ bên phòng cúi qua, không có gì bất thường!*

Nhị phu nhân thở dài, Nhị Lão gia nhìn quanh rồi phản phó:

- *Nếu Đại tì nhi đã nói vậy, chúng ta chia ra tìm những nơi khác trước!*

Gia Hỷ nhìn đoàn người tán mác, lẳng lặng quay về viện. Nàng chong đèn, viết một bức thư dài.

- *Bối Lan, ngày mai em đem đến Thành Vương phủ. Người ta thường nói cưới trước yêu sau, ta cũng nghĩ thông rồi!*

Bối Lan mỉm cười vắng lời, lại chuẩn bị giường nằm. Gia Hỷ trần trọc đến gần sáng rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm Bối Lan đã trở mình dậy, nàng chuẩn bị điểm tâm đầy đủ, nói qua Hà ma ma một tiếng rồi một mạch đi giao thư. Nàng đợi thật lâu ở cửa hóng, mới thấy Linh Tề xiêm y mềm mại bước ra.

- *A! Cô nương là người bên cạnh Thục Trình Huyền chúa!*

Bối Lan gật đầu:

- *Chủ nhân tôi có cái này muốn đưa đến tận tay Vương gia, phiền tì ti!*

Linh Tề nhận lá thư thơm hương hoa lan, gật đầu xác nhận, quay vào trong. Bối Lan nhìn theo thấp thòm rồi cũng vui vẻ ra về.

Linh Tề tự tiện lấy thư ra xem, càng đọc càng bùi môi, mỗi thủ nàng cùng Vĩnh Đan ở Mi Châu còn chưa tỉnh số. Thục Trình Huyền chúa này dựa vào cái gì mà muốn bước chân vào Vương phủ, ngồi lên đầu nàng! Linh Tề hậm hực dán kín như cũ rồi đem đến thư phòng.

Gửa trưa, Linh Tề đổi y phục, lên lút ra khỏi Vương phủ, nàng ta vòng vèo qua mấy căn ngõ lền choàng áo đen trùm kín đầu, sau khi hòa trong dòng người tấp nập, rẽ vào một phố sơn phấn.

Linh Tề tiến lên nhà gian đã đặt trước, cản trọng nhìn trước sau đi vào. Bên trong đã có người đợi sẵn. Linh Tề ngắm nhìn ngọc trên tay người ấy, màu xanh thâm tím tế, nổi bật những ngón tay thon dài.

Thịnh Vương nhân nhạt biểu cảm:

- *Ngồi đi!*

Linh Tề coi áo choàng, xiêm y màu lục tươi tắn lộ ra, trên tóc cài hồng ngọc, đeo khuyên vàng, người sực nức hương liệu thơm tho. Nàng ta đỏ mặt:

- *Điện hạ!*

Thịnh Vương hàn ý tỏa ra:

- *Nàng hầu hạ Hoàn Nhan Viên Hạo đã quen, lâu như vậy mới nhớ đến bản Vương?*

Linh Tề cúi mặt, sau cái chết của Tuyệt Tâm, ngày đầu tiên được quay về, cho dù thân thể đã bị nam tử ngời trước mặt vấy bẩn, nàng cũng không muốn làm việc cho hắn. Nàng tin rằng đến một ngày nàng sẽ khiến Thành Vương cảm động tâm ý, mà cho nàng một danh phận. Nhưng không, chủ nhân nàng lại muốn để nàng xuất cung, gả cho người khác. Bây giờ lại chuẩn bị nạp một nhà thiếp thất, nàng sợ bản thân không còn chỗ đứng, nàng phản văn, nàng toan tính. Cho đến khi, Thành Vương gấp ngừng Phùng Đại tiểu thư ở Tây Định Vương phủ, nàng liền biết, bản thân không còn là duy nhất trong lòng chủ nhân nữa!

Linh Tề ho nhẹ che giấu bối rối:

- *Không phải nô tì là người của điện hạ sao? Nô tì làm việc cho điện hạ cũng là lẽ thường!*

Thịnh Vương khẽ cười, mắt phượng ánh lên tia nghi ngờ:

- *Làm sao bản Vương biết nàng không phải vì hắn mà đến tính kế với bản Vương?*

Linh Tề từng quẩn, nàng về Thành Vương phủ đã lâu như vậy cũng chưa từng liên lạc với Thịnh Vương. Nay đột ngột tìm đến, thật dễ gây hiểu lầm!

- *Nô tì...nô tì...*

Linh Tề đột ngột cúi thất lưng, quý gối trước Thịnh Vương:

- *Nếu người muốn nô tì hầu hạ, nô tì có thể làm!*

Thịnh Vương cả cười, nâng nàng ta dậy:

- *Bản Vương chỉ đùa, nàng đừng tin là thật! Nói đi, có việc gì gấp?*

Linh Tề chau mày:

- *Thục Trình Huyền chúa đã đồng ý gả cho Thành Vương!*

- *Vậy sao?*

Tuy là biểu hiện lạnh nhạt, nhưng tay của Thịnh Vương đã siết lại cứng đau, hắn không nghĩ Ngũ Hoàng đệ dám công khai cấu kết đại thần như vậy. Sắp tới đây, Phòng Thương thư sẽ được thăng thành Nhị phẩm, tuy giữ nguyên chức cũ, nhưng tầm ảnh hưởng liền theo đó tăng lên. Thịnh Vương nghe tim mình rẩy lên từng nhịp một, cơn đau nhói bóp nghẹt lấy lồng ngực.

Tác giả: Chào mừng 20.000 lượt đọc, dành tặng cho các nàng thức khuya đêm nay!

Ta phát hiện cứ đăng hai chương một lúc thì chương trước luôn ít bình chọn cùng lượt đọc hơn! Các nàng đừng quên chương trước nhé!!!

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hoaaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Phúc Họa Vô Lượng (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phùng Diễm Dung hồi tỉnh, liền thấy Phùng Hậu ngồi cạnh, hân gục đầu ngủ bên giường, tay vẫn nắm lấy tay nàng. Đây chính là tình thân, huynh muội ruột thịt, nước mắt Phùng Diễm Dung rơi xuống, ướt bàn tay Phùng Hậu.

Có lẽ vì thế, Phùng Hậu gạt mình:

- *Muội tỉnh rồi sao? Đừng khóc? Huynh làm chủ cho muội!*

Phùng Diễm Dung nghe vậy càng tức nộ, ôm lấy Phùng Hậu, nàng bị cưỡng bức, thân thể nhor bản. Phùng Diễm Dung sợ hãi, giọng nói nàng khản đục:

- Có phải muội sẽ chết không? Phải vậy không? Muội không muốn ba thước bạch lăng! Muội không muốn!

Phùng Hậu đau lòng, khi hắn phát hiện ra, nàng đang nằm trên nền phòng củi dơ bẩn, áo xống đều bị xé, người toàn vết thâm tím, máu vương đầy y phục. Muội muội hắn từ nhỏ luôn được hắn nuông chiều, thân kiều thịt quý, nay chịu nhục như vậy, thật ngoài sức của nàng.

- Yên tâm, tổ mẫu đã chặn mồm miệng đám hạ nhân, sẽ không ai biết, phụ mẫu cũng không đành thế! Đừng sợ!

Phùng Diễm Dung thấy nhói đau ở bụng, buồn ca ca ra, nàng sờ sờ bụng dưới, liền cắn môi, ký ức hết hoảng tràn về. Đêm qua, sau khi cưỡng gian nàng, Hàn Bình đã lấy ấn ký nung đỏ in lên làn da phảng phiu gần nơi tư mật một chữ "Bình", nỗi ề chế đau đớn này đã khiến nàng ngất đi!

Phùng Hậu quay mặt hướng khác, hần im lặng, hần là người phát hiện ra nàng đau tiền, cũng chính hần mặc lại y phục giúp nàng, vì vậy, trên người nàng, chỗ nào hần cũng thấy qua, kể cả ấn ký ấy.

- Không sao! Dù muội có như thế nào, vẫn là muội muội xinh đẹp của ca ca! Một vết sẹo nhỏ nào liền không quan trọng!

Ngoài cửa lạnh canh tiếng rèm, Nhị phu nhân đi vào, Phùng Hậu khẽ mầu nữ nói chuyện riêng tư, đánh lui ra.

Nhị phu nhân nhìn hần:

- Là Hàn Bình làm! Hắn không chối cũng không thừa nhận, nhưng chữ Bình đó rõ ràng đã tố cáo!

Phùng Hậu lăm lăm nắm lấy chuỗi kiếm, Phùng Diễm Dung vội vã ôm lấy tay hần:

- Ca ca, muội cũng đã lỡ rồi, huynh còn chưa nhậm chức, đừng nóng vội!

Nhị phu nhân gật đầu:

- Con giờ là niềm hi vọng duy nhất của chúng ta, con ngàn lần phải bình tĩnh! Hắn sẽ phải cưới muội muội con!

Phùng Hậu cười gằn, lạnh khốc:

- Cưới Dung nhi? Hắn không có tư cách!

Bên kia Đại phòng, Hàn thị cùng một phòng uống trà cần hạt dưa. Vì danh dự cũng như tính mạng một tiểu thư khuê các, Mẫn thị chắc chắn sẽ không báo quan, thế nên Phùng Diễm Dung muốn bảo toàn chi có thể gà vào Hàn gia.

Hàn thị vui vẻ:

- Thật thoải mái!

Hàn Bình vô cảm, Phùng Diễm Dung đã không còn là hoàng hoa khuê nữ trước khi gặp hần, lại hết mực chống cự coi hần như thù địch thì có gì thú vị, trước khi bị đánh tàn phế, hần chỉ thấy một mình Phùng Gia Hỷ là đủ tư cách, bởi vì nàng ta mỹ lệ, lại là Huyện chúa, nhìn thế nào cũng vừa mắt. Phùng Diễm Dung tuy nhan sắc có hơn Phùng Gia Hảo, nhưng cốt cách đáng người đều không bằng Phùng Gia Hỷ, miễn cưỡng cưới nàng ta coi như tạm chấp nhận vậy.

Phùng Gia Hảo phấn khởi, hiện tại không còn vướng bận hôn sự biểu ca, nàng có thể tự do già đi, liền tính toán:

- Nữ nhi nghe nói vị trí phu nhân bên Thành Vương phủ đã có nhân tuyển!

Hàn thị gật đầu, chuyện này từ Bào gia đem về hiển nhiên không sai đi đâu được:

- Một là Tần Dư Hoàì, biểu muội của Phan Hiền phi, người còn lại là Giang Hồng Diệp, đường muội Giang Đức phi!

Hàn Bình khẽ cười:

- Cũng chỉ là lôi kéo phe cánh, bên Đức phi rõ ràng Thất Hoàng tử nhất nhất nhu nhược sao có thể lên ngôi, nên Đức phi cố tình đưa người đến phò tá Thành Vương, còn Hiền phi nương nương muốn ngoại tổ tham gia chính trường, nếu Thành Vương tạo dựng thế lực, Tần gia gà chó thương thiên. Đây là cả hai cùng có lợi, Phan gia vì Phan Hiền phi giúp đỡ Thành Hầu, nhờ đó ngoại tổ của Hiền phi được thơm lây!

Hàn thị bắt ngờ nhìn Hàn Bình, so với Phùng Cẩm, rõ ràng Hàn Bình hiểu đại cục hơn nhiều. Thật tiếc là Hàn Bình không được nâng đỡ, bằng vàng còn xếp sau Phùng Cẩm hai bậc.

- Vậy theo biểu ca, muội có cơ hội không?

Hàn Bình không chắc chắn nói:

- Muội còn Đại tỷ đang là Huyện chúa!

Phùng Gia Hảo cẩn rắng nhìn Hàn thị, đã đến bước này dù quấy đục cả Phùng gia, nàng cũng phải bước chân lên vị trí Trắc phi đó! Nàng mơ mộng phủ đệ dát vàng son son, nơi chấp cánh cho mệnh phượng hoàng!

Hàn thị thấy bóng Hạnh Độ ngoài cửa, liền để Hàn Bình và Phùng Gia Hảo ra ngoài. Hạnh Độ tiến vào, giờ khay gỗ trên tay ra:

- Phu nhân người xem, đã chuẩn bị xong! Khi nào thì thích hợp?

Hàn thị ngẫm nghĩr

- Ngay lập tức, tránh hai đứa nó lại bỏ trốn, phải làm sao để Đại thiếu gia nghĩ là một sự trùng hợp, không can hệ đến ta!

Hạnh Độ lui ra, dọc đường đến nhà bếp thì đụng phải Hà ma ma. Hạnh Độ cau mày khó chịu, tuy Hà ma ma là người bên Đại thiếu thư nhưng tính cách lười biếng thích trốn việc, nàng cũng không quá đề phòng:

- Cẩn thận mắt mũi chút? Lại ăn vụng?

Hà ma ma nhét miếng bánh vào miệng, cười khi khi:

- Hạnh Độ có cô bỏ qua!

Hạnh Độ hừ lạnh đi thẳng, Hà ma ma cũng vội về viện chủ nhân.

- Tiểu thư, tiểu thư, nó tí thấy rồi!

Gia Hỷ nhận nhúm đồ trong tay Hà ma ma chăm chú phân tích, một mớ rong biển, tuy vậy rong có mùi thơm rất kì lạ, Gia Hỷ cười cười:

- Hải tảo* dùng chung với cam thảo* sẽ gây độc chết người, nấu ăn vài món thêm hải vào thì giống hệt tai nạn!

Gia Hỷ nhìn Bối Lan, thì thầm mấy câu. Bối Lan gật đầu như đã hiểu, ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài. Gia Hỷ nhàn nhạt ý cười, Hàn thị lần này đúng thật là mua dây buộc mình!

Buổi tối hôm đó, quả nhiên trong phủ có người dùng nhầm hải tảo và cam thảo mà trúng độc. Chỉ là Văn Nhược Nhan vẫn bình yên vô sự, còn Phùng Cẩm thì thân thể tím tái nằm trên giường hôn mê bất tỉnh.

Gia Hỷ sau khi thăm Phùng Cẩm về trắng đã lên giữa trời, nàng vươn vai uể oải, sự thực muốn cứu chữa Phùng Cẩm chỉ có thể dùng máu thân nhân cận huyết cùng gói làm thuốc dẫn, hần không có huynh đệ ruột, buộc phải cần máu của phụ thân, nàng đang muốn chứng minh lời nói của Phùng Diễm Dung.

Gia Hỷ đi trên hành lang dài hẹp, liền thấy Phùng Hậu ngồi tựa lưng ở đó, bên cạnh hần, là bốn năm vỏ rượu rỗng lẩn lóc:

- Tam ca!

Phùng Hậu đã uống đến mức đi không vững, chỉ có thể chống tay loay hoay đứng dậy. Gia Hỷ xua xua, cũng ngồi bệt xuống:

- Huynh cá ngồi đi!

Phùng Hậu đưa một vỏ đến, trầm mặc:

- Muội uống không?

Gia Hỷ nhận lấy bầu rượu, tu một hơi rồi ho sặc sụa, vị rượu quá tệ, cay đắng vô cùng. Phùng Hậu thấy nàng bối rối thì bật cười:

- *Cẩn thận!*

Gia Hỷ ngượng ngừng, hồi lâu mới an ủi:

- *Huỳnh đừng buồn nữa, người ta thường nói trong họa có phúc,...*

Nói ra câu này, Gia Hỷ ngừng lại, nàng đột nhiên cảm thấy bản thân đã thay đổi quá nhiều. Từ khi xuyên qua, tính cách nàng tiêu cực không ít, chỉ biết bo bo giữ mình, hôm qua nàng có thể bằng quang bộ mặc Phùng Diên Dung bị làm nhục, hôm nay lại khuyển nhừ ca ca nàng ta.

Phùng Hậu lắc đầu:

- *Lỗi không phải từ muội ấy, là ta bất tài, phải để muội ấy chịu! Muội ấy đã vì ta mà tổn thương một lần, sao ông trời lại khiến muội ấy gặp thêm kiếp nạn này nữa!*

Gia Hỷ mơ hồ không hiểu, có lẽ Diên Dung đã từng cứu mạng Phùng Hậu, hôm nay chứng kiến thêm chuyện này, liền khiến Phùng Hậu mất kiểm soát!

Gia Hỷ lựa lời:

- *Tổ mẫu đã trấn áp toàn phủ, một chữ cũng không lọt ra ngoài, chỉ cần tìm ra hung thủ, nếu hần ta có thể danh chính ngôn thuận mà gả vào!*

Phùng Hậu kinh hãi:

- *Hần cũng xứng với Dung nhi, Dung nhi tốt như vậy, hoàn mỹ như vậy, chỉ có thể là của ta!*

Gia Hỷ mở to mắt, nàng không nghe lầm chứ? Phùng Hậu bị điên chăng, hay uống đến hồ đồ rồi? Có điều bây giờ hần đã say mềm gục xuống, ngu quên trời đất. Gia Hỷ thờ dài, gọi người đưa hần quay về viện.

Đọc đường, nàng nhỏ giọng với Bối Lan:

- *Em xem, có phải ta đã trở nên ác độc?*

Bối Lan vội chối bỏ:

- *Tiểu thư, khi đó, người lao vào chưa chắc đã cứu được Tam tiểu thư! Rõ ràng là Tam tiểu thư cùng Nhị phu nhân đều lợi dụng người! Còn nữa...*

Gia Hỷ lắc đầu, giọng nói sâu sắc:

- *Là do ta không muốn cứu người! Ta hành động hiện giờ có khác gì bọn họ?*

Bối Lan im lặng, nàng luôn thấy chủ nhân làm đúng. Bản thân nàng tâm tư đơn thuần, không hiểu nổi uẩn khúc trong lòng tiểu thư.

Cầm Thành.

Hoàn Nhan Viên Hạo xoa xoa cổ tay, công việc này vốn dĩ không phải của hần, khảo định lại danh sách thị vệ Hoàng cung, rõ ràng đây là chuyện do Hoắc Đại Tướng quân quản. Từ ngày hần hồi kinh thì thành Tây Định Vương phụ trách, hôm nay Tây Định Vương bận bận cũng tần nường đại hôn chín ngày ở Ngũ Hoa hồ, làm khổ Hoàn Nhan Viên Hạo hần xử lý công vụ!

Triệu Từ Đoàn chăm chú mài mực, Vương gia vào cung hiển nhiên phải có công công hầu hạ, hần hầu hạ chủ nhân đã quen, coi như không ý kiến gì, nhưng mấy hôm nay, một chút tâm trạng hần cũng chẳng có. Phùng Gia Hỷ sắp gả đến Thành Vương phủ, hần biết đây là lựa chọn tốt nhất của nàng, nhưng thâm tâm lại có chút hụt hẫng.

Triệu Từ Đoàn buột miệng:

- *Chủ nhân, người có thực lòng yêu nàng?*

Hoàn Nhan Viên Hạo dừng bút, mắt sáng như ngọc sâu thẳm nhìn lên:

- *Tiếc muội?*

Triệu Từ Đoàn lắc đầu:

- *Người cũng biết thuộc hạ không thể cho nàng danh phận được mà! Đến cái tên, cũng chẳng phải là tên thật, thuộc hạ có gì để khiến nàng hạnh phúc?*

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng dậy, thông thả ra khỏi Thần Bình Đài, đi bộ theo hành lang dài. Đây là tiền triều, ngoài Thái Hòa điện chuyên dùng để tổ chức đăng cơ, sắc phong, đại triều, đại lễ, đại tiệc, thì còn Sử Quán, Càn Chánh Điện, Văn Uyên Các, Thần Bình Đài, Cơ Mật Sử cùng Hàn Lâm viện. Hần tự hào ngắm nhìn một phần quyền lực Đại Quốc, tiếp tục đi mãi đến Hậu cung.

Triệu Từ Đoàn thờ dài:

- *Người đang nghĩ gì?*

Hoàn Nhan Viên Hạo chậm rãi, giọng nói như phát ra từ lồng ngực, chân thực lạ thường:

- *Nếu bản Vương nói muốn nàng vào phủ chỉ vì tình yêu, đó chính là dối trá! Bản Vương thực sự thích cảm giác được gặp nàng, ngồi cạnh nàng, nàng có vâng hầu quang kì lạ, hút lấy tâm trí người khác, hút lấy suy nghĩ bản Vương! Nhưng đó không phải là tài cả!*

Triệu Từ Đoàn khẽ đồng tình, Gia Hỷ đúng thật có một luồng năng lượng mạnh mẽ, một mê lực để khiến nam nhân muốn vây quanh, hần không lý giải được, mê lực này rất giống Tuyên Quý phi, không những khiến Hoàng thượng động tâm, còn khiến nam nhân khác chẳng thức thần mình mà bảo vệ!

Hoàn Nhan Viên Hạo ném một viên đá xuống hồ nước phẳng lặng:

- *Bản Vương cùng nàng gặp nhau không đếm đủ hai bàn tay, lấy gì để yêu đương sâu đậm sinh tử không rời? Bản Vương yêu thích nàng, muốn che chở nàng, một phần cũng bởi vì nàng thông tuệ, một phần vì gia thế nàng...*

Triệu Từ Đoàn hờ hững cười:

- *Vương gia, người nói thiếu rồi! Bởi vì Thịnh Vương yêu thích Huyện chúa, người mới gặp rút như vậy!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhạt biểu tình, cũng chẳng chối cãi:

- *Không gì qua nổi mắt người!*

Hoàn Nhan Viên Hạo thuận đường về Diên Hương các - cung điện mới của Tuyên Quý phi. Trong lòng hần trùng trùng tâm sự, đột ngột hần sợ, cảm giác đối trước ủa về, mẫu phi hần khi đó chưa từng ở nơi này. Hần cũng chưa từng gặp Phùng Gia Hỷ. Liệu lần này, hần có quyết định sai lầm. Tuyệt Tâm đã chết, rồi ai sẽ là người tiếp theo, Linh Tề có mất mạng? Triệu Từ Đoàn thì sao? Mẫu phi thế nào? Cả nàng nữa!

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dài, lam mầu ngưng trọng:

- *Triệu Từ Đoàn, người có biết vì sao bao năm qua bản Vương chưa từng gán gởi một nữ nhân nào!*

Triệu Từ Đoàn suy nghĩ

- *Thuộc hạ không đoán được, người là Hoàng tử, từ chối cung nữ dục chuyện xuân tình có thể chấp nhận được, nhưng đến thông phòng cũng không có thì...*

Hoàn Nhan Viên Hạo trầm mặc:

- *Bản Vương từ lâu không còn rõ cảm giác yêu một người thế nào, bản Vương có lẽ đã quá chú tâm vào đoạt vị, hoặc thật sự, bản Vương không xứng để yêu!*

Hần tự cười, đến nàng, trong tình cảm hần còn toan tính, thì liệu hần có tư cách để nàng yêu!

Tác giả: Vẫn là tặng 20.000 lượt đọc vì ta đang rất vui, không ngại được!

Chú thích:

Hải tảo

Cam thảo

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Phúc Họa Vô Lượng (trung)

Hàn thị ngồi bên giường sửa lại góc chăn cho Phùng Cẩm, còn Đại lão già cùng lão phu nhân đang chăm chú xem đơn thuốc của một Thái y được mời từ Hoàng cung ra.

Đại lão già lo lắng:

- Con trai ta đã ngắt hai ngày nay rồi, đôi lúc tỉnh dậy liền nôn ra ít máu, triệu chứng nặng như vậy mà nguyên nhân chỉ do ăn nhầm hải tảo cùng cam thảo ư?

Thái y hơi khó chịu, thường ngày ông khám bệnh cho nương nương, công chúa, Phùng Thượng thư chỉ là quan Tam phẩm, có điều Hoàng thượng ân đức dày rộng nên mới để ông đến phủ chẩn trị, Phùng Thượng thư như vậy còn muốn nghi ngờ?

- Thiếu gia thân thể vốn đã không khỏe mạnh như người khác, thời gian này lại có biểu hiện lao lực quá độ, nên được tính của hai vị thuốc mới phát tán mạnh mẽ!

Lão phu nhân ngoái nhìn Phùng Cẩm nhắm mắt như người say ngủ, đau lòng:

- Thái y cao minh, liệu nặng như thế này, đứa cháu ta có thể tốt lên như trước?

Thái y gặt đầu, tay lấy ra một đoạn kim bạc nhỏ:

- Toa thuốc này tuy đơn giản, nhưng lại có dẫn dược là huyết, huyết này đi vào đến tim, mới có thể chữa khỏi được hoàn toàn! Chẳng hay công tử có huynh đệ ruột?

Đại lão già lắc đầu:

- Ta ít phúc, chỉ sinh được mình hắn là con trai!

Thái y lấy một chén sứ sạch sẽ nhỏ bằng ống trúc ra khỏi hộp gỗ đem theo:

- Vậy thì đại nhân chịu khó, thuốc dẫn là máu của huynh đệ ruột, nếu không có thì dùng của phụ thân, kết hợp máu bệnh nhân, mới tác dụng được!

Hàn thị im lặng trước giờ đột ngột đứng dậy, hơi nhếch môi:

- Trên đời lại có bài thuốc dẫn lạ lùng? Người làm mẫu thân như ta không thể cứu con mình?

Thái y lắc đầu, đem kim châm nâng lên:

- Đây là phương thuốc cổ, hiện tại cần tán nhỏ đơn này, pha cùng một chén nước có hợp huyết mới cứu được! Phiền phu nhân tránh sang một bên!

Hàn thị thấy kim châm đã đâm lên tay trượng phu, một giọt long lanh sẫm đỏ rơi xuống tròn vo trong cốc thì càng thêm sợ hãi, kín mặt muốn hét đỏ:

- Rõ ràng đây là tà thuật, máu người hôi tanh, sao có thể cứu được con trai ta! Người là Thái y triều đình lại dùng bài thuốc của phường lừa gạt, hạng lang băm!

Vị Thái y này đã già, chẩn bệnh trong cung hơn hai mươi năm, lần đầu tiên bị hạ nhục như vậy, cảm thấy mặt mũi mất sạch, liền hừ lạnh, đứng dậy cáo từ:

- Nếu phu nhân có thể tự mình cứu nhi tử, thì việc gì phải để Phùng đại nhân lên Thái Hòa diện cầu xin? Phu nhân cho rằng ta tài năng không đủ, ta liền không chữa nữa, quay lại Hoàng cung bám với Thánh thượng!

Hàn thị thật sợ Phùng Cẩm bị lấy máu, vội vàng hạ lệnh:

- Hạnh Độ, tiền Thái y đi!

Nào ngờ câu nói vừa ra khỏi miệng lại bị cắt ngang, lão phu nhân hằm hằm:

- Vô phép như vậy? Người có phải trưởng tức Phùng gia?

Đại lão gia xoa xoa hai tay vào nhau, hướng Thái y thành khẩn:

- Thế từ ta hơi nóng này, thật không có ý đó...

Hàn thị gạt tay trượng phu sang một bên, xằng giọng:

- Ta chính là có ý đó, tên lang băm lừa gạt!

Thái y chưa đợi con giận lại phải nghe nhục mạ, liền cấp hộp gỗ đi thẳng, không quay đầu lại, mặc lão phu nhân đuổi theo.

Đại lão gia cũng sờ nhìn Hàn thị:

- Người điên rồi! Dám ăn nói với khách nhân như thế? Đó là người Hoàng thượng phái đến, người biết không?

Hàn thị sau con liều lĩnh cũng có chút sợ sệt, chỉ cúi mặt đứng im. Đại lão gia vừa giận giữ ra đến cửa lớn thì thấy lão phu nhân nghiêm trang nét mặt đi vào.

Lão phu nhân vịn vào tay Vu ma ma, giọng nói điềm tĩnh:

- Lão đại, quay lại!

Đại lão gia chưa bao giờ thấy mẫu thân nộ khí đáng lên như vậy, đành cẩn thận theo sau bà. Lão phu nhân đến giữa phòng, thấy Phùng Cẩm vẫn đang mê man, con giận tăng thêm một bậc, gỗ trượng gỗ xuống đất, chỉ vào Hàn thị:

- Người, quý xuống!

Hàn thị đã đoán bản thân lần này chắc chắn phải chịu gia pháp, ngoan ngoãn quý xuống. Nhưng thay vì cuộn sớ bia gỗ khác gia quý họ Phùng, lại thấy Vu ma ma đưa một chén nước sạch đến, dâng lên Đại lão gia.

- Thưa lão gia, lão phu nhân muốn người cùng đại thiếu gia thử máu nhận thân!

Hàn thị kinh sợ, lắp bắp nhìn phu quân đang đứng như trời trồng không hiểu gì kia:

- Mẫu thân, sao người...sao người lại nghi ngờ Cẩm nhi cơ chứ?

Lão phu nhân nhắm hờ mắt, lạnh nhạt:

- Phùng Cẩm sinh ra bên ngoài, từ tình cách đến dung mạo đều không điểm gì giống lão Đại, người không thấy lạ sao?

Hàn thị rung rung nước mắt, đau xót ôm chân phu quân:

- Lão gia, người xem, là năm đó chàng hứa sẽ đưa thiếp vào phủ sinh đứa nhỏ, cuối cùng mẫu tử thiếp lại phải ở ngoài chịu khổ, qua mười mấy năm vẫn bị mẫu thân tì ý lăng nhục!

Lão phu nhân vẫn bình bình tĩnh tĩnh:

- Không có mẹ nào muốn để con mình mất mạng, người lại có tình dùng đủ mọi cách đuổi Thái y đi? Người có thể tìm người chữa bệnh tốt hơn? Hay người đang sợ hãi cái gì?

Hàn thị lau nước mắt, liên tục dập đầu:

- Mẫu thân, con dẫu sai rồi, con chỉ là lo lắng cho Cẩm nhi...

Hàn thị nói đến đó thì ngậm miệng, chuyện dùng máu người dẫn thuốc là vô cùng bình thường, cũng là phương pháp thông dụng, bà tận lực ngăn cản làm sao thoát khỏi nghi ngờ!

Lão phu nhân nặng nề:

- Người có thể qua mặt một lão bà cả đời sống trong nội trạch như ta sao? Chuyện xấu người làm còn không bằng ta một góc từng trái?

Đại lão gia nghe mẫu thân câu nào cũng hợp tình, tâm lý có phần dao động, hừ một tiếng, lấy dao gọt hoa quả trên bàn cắt một đường nhỏ trên ngón trỏ, máu tong tong chảy xuống chén nước đã được Vu ma ma chuẩn bị sẵn. Cũng bằng phương thức đó, Đại lão gia gọn ghẽ trích máu Phùng Cẩm.

Hàn thị đột ngột nhào người đến muốn hắt đổ đi, không ngờ bị lão phu nhân lấy quai trượng gạt chân, Hàn thị mất đà ngã sấp xuống đất, trán liền trầy trụa, rướm máu.

Hàn thị run rẩy, nhìn sắc mặt đen sì cùng dữ tợn của phu quân, bà biết, hai giọt máu ấy đã không hòa vào nhau.

Đại lão gia chẳng nói chẳng rằng, một cước đạp thẳng giữa ngực Hàn thị, máu tràn khỏa môi bà ta, chảy xuống ướt áo, Hàn thị không khóc, cũng không giải thích, trước khi bất tỉnh chỉ thều thào:

- Đừng bỏ mặt Gia Hảo, nó thật sự là nữ nhi chàng!

Đại lão gia một thân đi đến thư phòng đóng kín cửa. Lão phu nhân nhìn lại chén nước lần nữa, hai giọt máu vẫn lơ lửng như trên người, bà bực bội gạt đổ đi.

Vu ma ma vuốt ngực chủ nhân:

- Bây giờ phải tính thế nào?

Lão phu nhân thở dài:

- Cắt lưỡi à để chuyện xấu này không truyền ra ngoài, nghiệt chủng kia không phải huyết thống họ Phùng, nhưng lại vừa đỗ tiến sĩ, có khác gì bôi tro trát trấu vào mặt chúng ta? Sau này làm sao tôn tử Phùng gia ngừng đầu làm người?

Vu ma ma đau Hàn thị dậy, lấy áo choàng to bịt bọc kín người bà. Lão phu nhân càng chán ghét:

- Thông báo toàn phủ, Hàn thị ngày trước gây điều ác độc, hại chết chính thể Lữ thị, nay bị phát hiện, liền cắt lưỡi tự sát nhưng không thành! Tạm thời giam vào nhà kho!

Vu ma ma có chút suy nghĩ:

- Chủ nhân, Hàn gia sẽ không...

Lão phu nhân phất tay:

- Hàn Bình là đích trưởng tôn đích trưởng tử vừa bị chính a hại đến tàn phế, Hàn gia làm sao có thể giúp được? Cũng nên lựa lời đuổi Hàn Bình đi! Còn Phùng Cẩm...tiền sĩ cũng đã đỗ rồi, không thể giết, phải cứu, nếu không Hinh Bộ sẽ truy tố!

Vu ma ma nhận lệnh, dạ một tiếng rồi mau chóng thi hành.

Ngay chiều hôm đó, chuyện Hàn thị cắn lưỡi tự sát bất thành vì bị phát hiện chuyện xấu mười mấy năm trước lan ra toàn phủ. Nhưng lão phu nhân vẫn đóng kín cửa viện, không tiếp bất kỳ ai, kể cả Phùng Gia Hảo đang hết sức quý trên sân đá cứng lạnh!

Gia Hỷ hiển nhiên không tin, hại chết mẫu thân nặng đã trôi qua bao nhiêu năm không tiếng gió, vậy sao bây giờ lại có thể lộ ra được. Nàng cũng rõ hơn ai hết bài thuốc trị hải tảo và cam thảo. Cũng chính nàng biết Hàn thị kẻ đơn nữ nhi nhà người

khác, cuối cùng hại đến bản thân cùng nhi tử vào tình cảnh không thể vãn hồi!

Nàng thật sự muốn biết tâm trạng của Hàn thị hiện giờ ra sao! Nàng cũng thật muốn cười to lên cho thỏa mãn! Có điều bây giờ chuyện còn ỏn ào như vậy, đến trực tiếp nhà kho thăm người có phải là gieo hiềm nghi với các phòng không! Nàng vẫn nên an bình bất động nghe ngóng ý định từ từ nữa.

Bối tối, tâm trạng vì tin tốt hôm nay mà thoải mái hơn vài phần, Gia Hỷ liền tự mình xuống bếp nấu súp đậu xanh phát cho hạ nhân toàn viện, dù gì tháng tám ban đêm cũng đã có chút khí lạnh, được đồ uống nóng ấm chính là sáng khoái.

Bối thế, nàng cũng để Bối Lan và Hà ma ma ra sân trò chuyện cùng đám nô tì bà tử tam đẳng, bản thân lên quý phi ghé trong khuê phòng nhân nhả ngấm trăng. Mưa thu trời trong và cao hơn, trăng tuy chưa tròn nhưng cũng vành vành sáng, ánh bạc rải khắp nhân gian, phủ lên Gia Hỷ một lớp sương vô hình ảo mộng.

Nàng dễ dàng chìm vào giấc ngủ, trong vô thức lại thấy bầu má áp vào một bàn tay ấm áp, đến khi mơ hồ choáng tỉnh, liền mười phần hốt hoảng:

- *Vương gia!*

Nam tử áo tím trước mặt thâm thúy ánh mắt nhìn nàng, môi mòng hơi thỏa mãn cười, trong mờ mờ ánh sáng, đường nét cơ thể hần hiện ra hoàn mỹ cực hạn.

Thịnh Vương nhíech môi:

- *Nàng cứ ngoan ngoan ngủ đi!*

Gia Hỷ trở người ngồi vào một góc, tóc chưa kịp búi lên, nàng cũng chẳng biết bản thân khi ngủ quên có thất thổ gì không, nên nảy sinh cảm giác bối rối:

- *Sao điện hạ lại đến đây?*

Thịnh Vương hờ hững:

- *Thăm nàng!*

Gia Hỷ cúi cùi mặt:

- *Gập cũng đã gập rồi! Người có thể về!*

Thịnh Vương lòng như bị lửa đốt, cổ họng lại dâng lên vị chua khó chịu:

- *Nàng sợ cái gì? Còn chưa thành thân đã vì hần mà giữ tiết hạnh?*

Gia Hỷ dấm dấm, nàng thành thân hay không thì can hệ gì đến ai:

- *Nếu điện hạ vừa mắt ta, sao lại không như Thành Vương, trực tiếp nạp ta vào?*

Thịnh Vương gằn giọng:

- *Nàng là muốn một danh phận? Nàng cam tâm làm thiếp?*

Gia Hỷ nhỏ giọng, lời nói ần ần chưa dứt:

- *Điện hạ là thân Vương, phải hiểu được thân phận như ta không có tư cách từ chối một Hoàng tử! Và lại thiếp thất cũng là danh phận đi!*

Thịnh Vương nghe lòng đau nhói, mắt hần nóng lên, môi mòng đỏ như máu:

- *Hỷ nhi, nàng không thể cứ thế làm thiếp của hần! Hần có Vương phi, sẽ dành cho nàng được bao nhiêu quan tâm, bao nhiêu tình cảm?*

Gia Hỷ bịu môi:

- *Điện hạ cũng có chính thê rồi đấy thôi!*

Thịnh Vương im lặng, hồi lâu mới tiếp tục, giọng nói hần trầm đục, như vỡ ra từ lồng ngực:

- *Nàng đã đồng ý hần? Sao có thể dễ dàng đồng ý như vậy? Nàng không hề yêu hần mà?*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Vương gia, sao người biết ta không yêu Lăng Thần?*

Thịnh Vương sững người lại, lồng ngực co bóp liên hồi từng cơn thống khổ:

- *Nàng không yêu hần! Gia Hỷ, nàng phải hứa với bản Vương, nàng phải đợi bản Vương!*

Bên ngoài tiếng bước chân nhanh nhẹn truyền đến, Gia Hỷ vội vàng xoay người đứng dậy:

- *Người đi đi!*

Ánh mắt Thịnh Vương lưu luyến xốt xa ngoái lại, rồi mắt hút trong màn đêm.

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hoaaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Phúc Họa Vô Lượng (hạ)

Phùng Hậu đi ngang qua nhà kho, nơi giam giữ Hàn thị, bên trong om om tối, không một hạ nhân nào. Hôm qua, Phùng Gia Hảo không chịu cực nổi mà đã ngắt đi khi quý trước viện lão phu nhân cầu xin cho mẫu thân.

Phùng Diên Dung vẫn nằm trên giường bệnh, cơ thể nàng vốn tổn thương không quá nhiều, nhưng Diên Dung sợ hãi ánh mắt đám nha hoàn bà tử nhìn vào, nên không dám gặp ai, ngày ngủ giá ỏm!

Phùng Hậu đẩy cửa phòng, hần nhìn nấy hộp gỗ dãi trên bàn, là đồ chơi mà các ti muội khác đưa đến để Diên Dung tránh buồn chán. Phùng Hậu ngồi xuống cạnh nàng:

- *Dung nhi, ngày mai ca ca chính thức được áo mão vinh qui bãi tổ, muội có vui không?*

Phùng Diên Dung gật đầu, nụ cười hể trên làn môi bệch bạc như giấy. Phùng Hậu không biết nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lững nắm lấy tay muội muội mình.

Hồi lâu, Phùng Diên Dung gượng gạo:

- *Ca ca, mấy ngày nữa, muội sẽ rời khỏi đây!*

Phùng Hậu nghe tim rơi một nhịp nặng nề:

- *Muội có thể đi đâu? Đây là nhà của muội!*

- *Mẫu thân nói muội sẽ quay về thôn trang ở Mi Châu!*

Phùng Hậu siết chặt bàn tay, gân máu nổi lên:

- *Không được! Tên Hàn Bình đó có thể thông thả ra khỏi phủ! Sao muội lại phải trốn chạy?*

Phùng Diên Dung im lặng, ý của mẫu thân chính là muốn nàng quy y cửa Phật, nhưng nàng không thể mở miệng, ca ca nàng yêu thương nàng đến vậy, biết chuyện chắc chắn sẽ khiến mẫu thân khó xử!

Phùng Diên Dung gương cười:

- *Muội thấy như vậy cũng tốt, chuyện này làm lớn ra, phụ thân cùng huynh trong quan trường sao còn mặt mũi! Mẫu thân nói, Thành Vương đã sắp xếp vị trí cho huynh rồi, ba năm nữa, cảm chắc một cái Tướng Quân! Muội không muốn cản bước tiến của huynh!*

Phùng Hậu thấy nước mắt mình rơi xuống, tựa như mấy năm về trước, cảm giác đau xót đó cuốn lấy tim gan hần, bóp nghẹt lồng ngực.

- *Tại sao muội lúc nào cũng phải hi sinh vì ta? Ta không đáng, muội phải có cuộc sống của riêng mình! Ta sẽ giết Hàn Bình, giết Phùng Gia Hào!*

Phùng Diên Dung ôm lấy hần, vòng tay mảnh mai không bao trọn được tám lưng vững chãi của người luyện võ. Giọng nàng thì thào, khàn khàn yếu nhược:

- *Không lẽ ca ca còn muốn giết cả mẫu thân! Muội không hận ai cả, là mệnh muội không tốt!*

Phùng Hậu đỡ muội muội nằm xuống, khe khẽ hát, hần đã từng có một cuộc sống tốt đẹp ở Mi Châu, nơi khô cằn sỏi đá, nơi nóng bức gấp mấy lần kinh kì. Nhưng ở đó, hần cùng muội muội có thể tự do tự tại..

Phùng Diên Dung đã ngủ trên vai hần.

Phùng Hậu rời đi, thẳng đến gặp Nhị phu nhân. Bà đang cẩn thận ghi chép từng khoảng một số sách.

Phùng Hậu ngồi xuống, giọng lạnh lẽo:

- *Hàn thị đã thất thế, trở thành phế nhân, mẫu thân có thấy đủ?*

Nhị phu nhân hơi cau mày, tay vẫn không dừng lại:

- *Đó là quả báo, Hàn thị làm nhiều chuyện ác, kết cục sẽ không tốt đẹp!*

Phùng Hậu vẫn không ngừng đầu lên:

- *Người có bao giờ nghĩ ác báo sẽ đổ xuống chính người không?*

Nhị phu nhân cau mày, gấp sổ lại:

- *Dung nhi vừa nói gì với con?*

Phùng Hậu bật cười, ánh mắt cực độ thể lương:

- *Nương, con là nhi tử người, bao nhiêu năm qua con không hiểu được lòng người sao? Dung nhi nàng nói sẽ đến thôn trang Mi Châu, người nghĩ con sẽ tin được mấy phần? Người muốn nàng chết, cũng nên chết tại đây, trong gia đình mình, không phải một nơi đất khách xa lạ!*

Nhị phu nhân che giấu biểu hiện, trên mặt lộ rõ thất vọng:

- *Con luôn nghĩ ta độc ác như vậy sao? Dung nhi dù sao cũng là nữ nhi ta rứt ruột sinh ra!*

- *Người không độc ác, vậy ai mới độc ác? Chuyện năm đó, có mẫu thân nào làm như người không? Người nói Hàn thị độc ác, nhưng câu cuối cùng nói ra, chính là bảo vệ Phùng Gia Hào! Người có bằng Hàn thị không?*

Nhị phu nhân không kìm nén được giận giữ, giáng thẳng cái tát hết lực lên gương mặt Phùng Hậu:

- *Người điên rồi sao? Mẫu thân làm bao nhiêu chuyện? Không phải vì người? Dung nhi dù sao cũng không sống qua được mười tám tuổi!*

Phùng Hậu nghe tanh nồng dâng lên vòm họng, khóe môi rí ra ít máu tươi:

- *Nương, nàng chỉ có thể sống mười tám năm, sao nương không để nàng sống vui vẻ nhất, mà phải bức nhục nàng như vậy?*

Nhị phu nhân bật khóc, toàn bộ vẻ điềm tĩnh thường ngày đều bị xóa sạch:

- *Đáng lẽ ta nên giết nó từ khi mới sinh ra! Lời nói của tiên sinh năm đó cuối cùng vẫn không sai được, người sẽ coi trọng muội muội mình hơn tất thảy, gia đình này tan nát vào tay muội muội người!*

Phùng Hậu chán chường, quay người ra ngoài, giọng nói mang theo trách cứ cùng bất lực:

- *Người khiến gia đình ta tan nát không phải muội muội, không phải con, mà là mẫu thân! Chính tham vọng của người đã đốt cháy tình thân giữa chúng ta!*

Bóng áo Phùng Hậu thấp thoáng trong cái nắng thẳng tưng từ dần biến mất.

Nhị phu nhân thần thờ, một đôi bà, điều gì cũng nghĩ cho nhi tử và trượng phu, bà muốn cả hai có quyền thế, bà muốn toàn bộ gia sản để lại cho Phùng Hậu, thế nhưng hần lại trách bà ác độc!

Điều sai lầm duy nhất, chính là mười lăm năm trước không đủ can đảm giết chết Phùng Diên Dung. Năm đó, bà bụng bầu vượt một cữ cùng trượng phu dạt theo con trai mới hơn hai tuổi đường xa vạn dặm đi Mi Châu nhậm chức.

Trong đêm, xe ngựa bị hổng cả nhà đánh phải vào một đống miếu trú chân. Đạo miếu có một vị cao nhân, người này liền coi hết tướng số Nhị phu nhân, đến khi nhìn cái thai trong bụng Nhị phu nhân ông ta liền khẳng định:

"Phu nhân, đây chắc chắn là nữ hài, nếu nàng ta xuất hiện, trong nhà liền xảy ra chuyện trái luân thường đạo lý! Không được để huynh muội nàng gần nhau, may ra tạm thời tránh khỏi! Đứa bé trai này, lại có số mệnh danh chấn thiên hạ!"

Nhị phu nhân khi đó không tin mấy phần, chỉ là đến khi Phùng Diên Dung được hai tuổi liền phát sinh bệnh nặng, bao nhiêu đại phu cũng không chữa được, chứng bệnh này khiến cho thân thể nàng cạn kiệt sinh lực, đến năm mười tám tuổi liền chết yếu!

Phùng Hậu lau đi nước mắt, giữ khuôn mặt tươi tỉnh nhất vào khuê phòng Diên Dung. Hần biết trên đời không có ca ca nào thường xuyên lui tới giường muội muội như hần, cũng không huynh muội nào lại thân mật cứ chi như vậy.

Nhưng hần chưa bao giờ cho đó là sai trái, là điều phải che giấu, tình cảm này tự nhiên xuất phát từ đáy lòng, là tất cả những gì hần trân trọng.

Phùng Hậu nhìn ti nữ đang đứng hầu, nhẹ giọng phân phó:

- *Giúp tiểu thư sắp xếp y trang, ngày mai nàng sẽ rời khỏi kinh thành đến Mi Châu!*

Phùng Hậu nắm lấy tay Diên Dung hao gầy, nàng vẫn còn ngủ, hần khe khẽ kháng:

- *Nếu mẫu thân muốn để muội đi, ca ca cũng sẽ đi, nửa bước cùng muội không rời!*

Không như năm đó, như nhiều năm trước. Phùng Diên Dung vừa mới mười tuổi, liền bị mẫu thân đưa đến hầu hạ một lão quái nhân vô tiết, đòi lại phương thuốc khai phá huyết đạo đã thông kinh mạch bí truyền.

Nhưng hần thật sự đã làm mẫu thân thất vọng, mẫu thân hần không hề thấy phương thuốc ấy không khiến hần có được nội lực phi phàm, võ công siêu đẳng như mẫu thân hần mong muốn! Bởi vì hần cố lực che giấu, chưa bao giờ để lộ thực lực bản thân, bởi vì hần tin rằng càng tài năng, thì giá trị muội muội trong lòng mẫu thân càng thấp kém! Rồi mẫu thân sẽ nghĩ đến lời tiên tri kia, sợ muội muội đoạt tâm hần, mà bức tử nàng ấy!

Chuyện khuất nhục kia, năm ấy Diên Dung vì bị kẻ đơn, tình lại liên mơ hồ không nhớ rõ, hần cùng mẫu thân lại tích cực che giấu, nàng vẫn chưa hề biết được, vẫn nghĩ bản thân thật tiết vì Hàn Bình.

Thành Vương phủ.

Triệu Từ Đoàn lắng lắng đi vào thư phòng, dâng lên một danh sách dài:

- *Chủ nhân, người còn muốn nạp thêm ai không?*

Hoàn Nhan Viên Hạo lướt nhanh qua, nhưng không phải nhìn tên các tiểu thư trên giấy mà là chú ý đến gia thế từng người một.

- *Không cần! Vương phi không sinh được, mẫu phi đã chọn đủ hai người, cùng Gia Hỷ là ba, thêm người nữa bản Vương lại mang tiếng háo sắc vứt bỏ thế tử!*

Triệu Tử Đoạn thu lại danh sách, nhàn nhạt báo cáo:

- *Đêm qua, Thịnh Vương lên lút vào khuê phòng Thực Trinh Huyền chưa!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi có ý cười, Thịnh Vương này, cách hành xử có khác gì phụ hoàng hắn ngày trước. Hắn hiển nhiên không dám đánh giá phụ hoàng, nhưng lại rất muốn nhục mạ Thịnh Vương.

- *Nàng không yêu bản Vương, nhận lời bản Vương chỉ là một sự trao đổi, bản Vương cho nàng danh phận, cho nàng nghỉ lễ không kém rước Vương phi, nên nàng mới đồng ý!*

Triệu Tử Đoạn khó chịu trong lòng ngực:

- *Như người nói, là nàng đã yêu Thịnh Vương?*

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng dậy, thản nhiên:

- *Có thế lắm, nàng không động lòng thì chỉ cần lấy danh nghĩa là người của bản Vương để hô hoán hạ nhân bắt một tên tặc từ đột nhập!*

Triệu Tử Đoạn mơ hồ nhìn gương mặt không chút biểu cảm của chủ nhân, bên cạnh Thành Vương nhiều năm như vậy, đến tận thời điểm này, hắn mới biết bản thân không hiểu gì về chủ nhân. Cuối cùng chủ nhân có chút tâm nào dành cho Huyền chúa, hay đúng như lời đã nói ra, cả hai chỉ đang tiến hành một cuộc giao dịch.

- *Vương gia, nếu nàng gả vào Vương phủ, nhưng tâm lại dành cho Thịnh Vương, người không sợ nàng trở thành nội gián?*

Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu, đôi mắt thăm màu lại, hoàn toàn không có tia sáng, môi hơi nhếch lên:

- *Nàng sẽ bảo toàn lợi ích bản thân! Nàng lưu huyền hân, nhưng không bao giờ vì hân mà khiến mình gặp nguy hiểm!*

Cũng như nàng đem ngọc phù đến Mi Châu này, nàng bán đi một cái nhân tình, để đổi hắn đáp trả nhân tình. Hoàn Nhan Viên Hạo tiến gần đến cửa sổ, nơi có vài khóm cúc vàng đã đơm nụ:

- *Người có biết trong tình yêu, thế nào là một kẻ bất hạnh không?*

Triệu Tử Đoạn hơi sững lại, bối rối:

- *Người đến sau?*

Hoàn Nhan Viên Hạo phủ định, giọng nói trầm mặc khác thường:

- *Là kẻ không có được tình yêu!*

Triệu Tử Đoạn lo lắng, thốt lên tiếng an ủi:

- *Chủ nhân!*

Hoàn Nhan Viên Hạo phất phất tay, hơi thờ có phần nặng nề:

- *Sai sai bà mới đến Phùng phủ, Giang phủ, Tần phủ. Chuẩn bị đầy đủ lễ nghi, chọn ngày tốt rước Trắc phi trước, sau mới là hai Phu nhân.*

Triệu Tử Đoạn nhận mệnh lẳng lặng lui đi.

Ta vừa mới update Wattpad, và nhận ra thật là sai lầm, lần update này chỉ có thêm quảng cáo vào giữa truyện thôi, nên các nàng đừng ai đại đột update nhé!!!

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hoaaitram(Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Đỉnh Nhi Tảo Hiểm (thượng)

Lão phu nhân đồ bệnh, chuyện này thật không ngoài dự đoán. Trong phủ lần lượt xảy ra loạn như vậy, một người già như bà khó lòng mà chịu nổi. Nhất là khi khuya hôm qua, Phùng Hậu cùng Phùng Điền Dung không từ mà biệt, một phong thư cũng chẳng lưu lại!

Đại lão gia cần trọng bốn từng muỗng thuốc một cho mẫu thân, giọng nói đều đều:

- *Phùng Cẩm thì tình rồi, hắn đã đỗ tiến sĩ, nhưng vì đợt bệnh tật này, coi như không đủ sức khỏe ra làm quan, hắn tuy không phải con ruột, nhưng cũng ăn cơm uống nước Phùng gia mà lớn lên, nói không thương yêu cũng không có lý!*

Lão phu nhân gạt đầu, khăn khăn nói:

- *Đã vậy cứ để hắn cùng Văn tỉ nhi về thôn trang sống, cho hắn số ruộng đất đó, coi như là vì Văn tỉ nhi đi!*

Đại lão gia không phản đối, lại tiếp tục:

- *Nhị phòng cả ngày nay đã lục tục đi tìm, nhưng Hậu nhi đi chẳng chút manh mối, ngay cả người gác thành cũng chẳng thấy có ai giống hắn ra vào! Coi như cái Võ Tam danh này cuối cùng lại không được trao!*

Lão phu nhân ho mạnh, hơi thở gấp gáp:

- *Bên Đông gia thế nào? Phùng Cẩm gầy yếu đến độ người không ra người ma không ra ma, hắn Đông Thượng thư đã hủy hôn ước?*

Đại lão gia thờ dài, tuy Đông Thượng Thư hủy hôn, nhưng danh tiếng nữ nhi bên đó cũng ít nhiều ảnh hưởng, coi như hai bên gia tộc cũng khó mà hòa hợp như cũ. Có điều, hôn sự này do Hàn thị mang lại, hủy được cũng là đã tốt.

Lão phu nhân ra hiệu không uống nữa, Vu ma ma đưa nước đến súc miệng bớt đi vị đắng. Cẩm khăn lụa nâu lau khô miệng, bà tính toán:

- *Thành Vương phủ đã mới mai chuẩn bị, cũng muốn hỏi cưới nữ nhi, thuận theo lý thì chính là đích trưởng nữ! Quý phi nương nương cũng từng khen ngợi Đại tỉ nhi, hơn hết, phủ ta vinh dự được một Trắc phi, Đại tỉ nhi là Huyền chúa, coi như tốt nhất nhân tuyển!*

Đại lão gia cũng đồng tình, trò chuyện thêm ít lâu mới ngập ngừng:

- *Mẫu thân, trong phủ chương khí mật mù, người nghĩ có nên phân gia!*

- *Phân gia?*

Lão phu nhân nhăn trán, nét mặt già nua hiện lên nỗi bất lực. Một gia tộc lớn như họ Phùng này, chỉ phân gia khi cả phụ mẫu cùng khuất núi, hiện tại bà vẫn còn, đột ngột phân gia lên để gây bàn tán.

Đại lão gia trấn an:

- *Mẫu thân, nhĩ tử ngày ngày vẫn hiếu kính người! Dị cã Gia Hỷ cùng Gia Hảo gả đi, nhĩ tử liền cưới vào một thể tử tốt, hưu Hân thị! Để người có tôn từ bề bồng!*

Lão phu nhân yên lặng, không rõ biểu tình. Đại lão gia cũng đánh lui ra. Suy nghĩ một chút liền đến viện Gia Hỷ.

Đại lão gia dọc theo hành lang đi có chút phiền lòng, ông hiếm khi đến viện nữ nhĩ này, vốn cũng mẫu thân Gia Hỷ chỉ có chút tương kính, không hề có tình yêu nam nữ, nên Gia Hỷ ra đòi không được chào đón bao nhiêu, sau đó mấy tháng, Hân thị hạ sinh Phùng Gia Hảo, ông càng quên mặt trưởng nữ này.

Sân viện Gia Hỷ trồng đầy hoa cúc, mùa thu, trời trong hơn cao hơn, cúc vàng cũng đã sắp nở, ngày mai cũng là trung thu, trong phủ âm u, tiệc rượu chắc chắn hoãn, chỉ làm một ít bánh trái sơ sài đưa đến mỗi phòng.

Nhìn thấy Đại lão gia, Bối Lan hơi ngạc nhiên:

- *Lão gia, tiểu thư đang làm rượu, để nô tì mời tiểu thư ra, lão gia vào trong ngồi ạ!*

Bối Lan dâng trà rồi gấp gáp ra sân sau, Gia Hỷ một thân bạch y mềm mại, trên tóc cài hồng ngọc đỏ thắm, má môi đều vi men rượu mà ứng lên, trên rõ mây, một ít hoa cúc nở rộ thơm man mát. Nàng vươn bàn tay gầy mảnh trong suốt tựa sứ chọn lựa từng đóa một, lại thông thả đưa lên mũi ngửi! Tóc mai vương vài cánh hoa rũ xuống trần vai khánh! Trong tiết thời tháng tám, đẹp như tiên nữ hạ phàm!

Bối Lan nhỏ giọng, sợ bản thân phá đi hư ảo cảnh vật này:

- *Tiểu thư, lão gia đang đợi người ở sảnh trước!*

Gia Hỷ biểu tình có chút ngạc nhiên, mắt hạnh long lanh:

- *Tìm ta? Thật lạ!*

Nàng cũng không thu dọn, để nguyên trạng, chỉ đổi hài đi trong nhà thành một đôi gấm đỏ đính ngọc lục, khoác thêm áo ngoài ra trước.

- *Phụ thân!*

Đại lão gia nhìn nữ nhĩ hành lễ mà có chút thờ dãi, thường ngày ít trò chuyện, bây giờ muốn thân mật cũng ngưng ngưng:

- *Đại tì nhĩ ngồi đi! Hôm nay ta đến là có chút việc!*

Gia Hỷ vén váy ngồi xuống một bên, nàng cũng biết Đại lão gia chẳng qua chỉ muốn thông báo cái hôn sự với Thành Vương phủ. Nàng hơi cau mày, không rõ người phụ thân này có muốn nàng nhường cho Phùng Gia Hảo.

Gia Hỷ hít một hơi hương trà thơm ngạt mũi:

- *Phụ thân, chuyện của mẫu thân, nữ nhĩ thật tiếc...*

Không cần biết bên trong hàm chứa nguyên nhân gì, chỉ cần bên ngoài lão phu nhân nói rằng Hân thị vì hãm hại nguyên phối mà bị trừng phạt, thì chính là liên quan đến nàng.

Đại lão gia gật gù đầu:

- *Hân thị gây ra chuyện thiên địa bất dung, tuy vậy cũng vì hối lỗi mà cần lười quyền sinh. Cho dù sinh mẫu con cùng Hân thị có thâm thù đại hải thế nào, Hân thị cũng là nuôi con khôn lớn! Con đã gọi bằng một tiếng mẫu thân, cũng nên đến gặp một chút! Tì muội trong nhà giọt máu sẽ đôi, con sau này vinh hiển đừng cùng Gia Hảo mà ghét bỏ lẫn nhau!*

Gia Hỷ đưa khăn lên che miệng, môi khẽ nhếch, kinh bị trong lồng ngực nhật tóa ra. Nói tới nói lui, cũng là sợ nàng trở thành Trắc phi liền tổn thương nữ nhĩ của Hân thị. Cho dù Hân thị hồng hạnh xuất tường thì đã sao? Đại lão gia có hạn ý đến mức nào, cũng vẫn còn tình cảm sâu đậm với à!

Gia Hỷ mỉm cười ngoài mặt, đáy lòng lại lạnh tanh:

- *Nữ nhĩ biết rồi!*

Đại lão gia vào vấn đề chính:

- *Tuyên Quý phi đưa bà mới đến, cái này con cũng đã biết, phủ ta đồng ý để một nữ nhĩ gả đi, thích hợp nhất vẫn là con! Thành Vương là chân chính Ngũ Hoàng tử, nhà mẹ nhất đại gia tộc, xuất thân vô cùng cao quý! Qua đó làm một Trắc phi với con coi như không thiệt thòi! Dù gì lần này, cũng là tuyên người thay Vương phi khai chi tân diệp!*

Gia Hỷ hơi đỏ mặt, bày ra chút bộ dáng xấu hổ:

- *Phụ mẫu đặt đầu, nữ nhĩ theo đó!*

Đại lão gia thấy điều gì cần nói cũng đã nói xong, ngồi thêm một chút thì ra về. Gia Hỷ lẳng lặng đi gột hài đến nhà kho gấp qua Hân thị.

Nhà kho này đã bỏ hoang từ lâu, bình thường không dùng làm gì, có chút mục nát, cũ kỹ. Bên ngoài, hai bà từ cảnh giữ sơ sài. Bối Lan nhét vào tay mỗi người một lượng bạc, liền được họ don dả mời vào.

Gia Hỷ ngồi trên ghế gỗ họ chuẩn bị sẵn, Hân thị một chân bị xích vào trong cột lớn, búi tóc Hân thị xỏa ra dơ bẩn, miệng ề ề a a không phát nên lời, nhìn kĩ, lưỡi đã bị cắt đi mất. Y phục trên người vẫn là áo hồng thắm thêu mẫu đơn trên quý, nhưng hiện tại có khác gì đang trên người.

Gia Hỷ lãnh đạm:

- *Phu nhân, ta cùng người thật không quá nhiều ân oán, người chiếm lấy đồ cưới mẫu thân ta, ta cũng đã lấy lại, người năm lần bảy lượt muốn ta mất đi danh tiết, trở thành bàn đạp cho nữ nhĩ người ta cũng hóa giải thành công. Người bày kế một lần lại một lần, ta đều lẳng lặng phá bỏ! Cái sai của người, chính là không biết đủ, lòng người không thể như rắn nuốt voi, nữ nhĩ người không phải đích trường nữ, vĩnh viễn không thể lên trên đầu ta, cũng như người là kẻ thế, dù có giết chết mẫu thân ta, thì mỗi lần trước từ đường cũng phải đều quý! lay tự xưng là thiếp!*

Hân thị trừng trừng mắt, miệng ô ô, nước dãi chảy nhem nhuốc. Gia Hỷ che khăn tay lên miệng, giấu đi cảm giác kinh tởm

- *Ngày hôm nay người ở đây, thực chất không phải bỏ úng! Người để Hân Bình cưỡng gian Phùng Diễm Dung, người trả thù Mẫn thị bằng cách hủy hoại nữ nhĩ Nhị phòng. Người tình không sai, chỉ là không qua được lão thiên gia, Diễm Dung trong cơn nguy khốn đã lộ ra chuyện cơ mật của Phùng Cẩm, trùng khớp làm sao, khi đó ta lại nghe được!*

Hân thị chân tay liền co quắp, mặt mũi vội vò muốn nhào đến, lại bị sợi xích kéo lại, thống khổ vô cùng.

Gia Hỷ hỏi hột:

- *Người kẻ don cho Văn Nhược Nhan, muốn nàng ta mất mạng! Nhưng người biết không, đường muội của người, Ngũ phu nhân, đã từ lâu không còn tin tưởng người nữa, chuỗi hạt châu trên người Ngũ phu nhân cũng đã từ lâu biến mất! Ngày hôm đó, chính Ngũ phu nhân nghe theo ta gọi Phùng Cẩm lên lút gặp Văn Nhược Nhan, lại ăn hết phần thức ăn bị hạ được! Thay vì Văn Nhược Nhan, Phùng Cẩm liền trúng độc! Kết cục sau đó, người cũng đã thấy rồi!*

Hân thị xuôi lơi hai tay, mắt chảy ra mấy dòng lệ, nhìn trần trần vào vô định, một đời bà luôn tính toán, cuối cùng vẫn không thể rảnh lòng đầu bạc với tương công, nữ nhĩ chưa gả được đi, mà nữ tử thì không rõ sống chết. Hân thị bỏ đến trước mặt Gia Hỷ, lấy nước mắt chấm xuống đất viết.

"*Cảm."*

Gia Hỷ đạm mạc:

- *Đã đi rồi! Hân cùng Văn Nhược Nhan cuối cùng đã được ở bên nhau!*

Hân thị lại tiếp tục.

"*Hảo, tha thứ."*

Gia Hỷ đứng dậy, môi hơi nhếch lên:

- *Nàng ta, nếu không đụng đến ta, ta sẽ để Phùng Gia Hảo yên yên ổn ổn mà sống! Ta không phải loại người truy cùng giết tận!*

Hân thị đột ngột mỉm cười, viết tiếp một chữ.

"*Mẫn!"*

Gia Hỷ thâm trầm, đáy mắt tối đi không ít:

- *Ta cũng đã từng đoán, người nằm đó một mình bên ngoài, làm sao dễ dàng kê đom mấu thân ta, nếu không có Nhị phu nhân giúp đỡ!*

Hàn thị cười mờ to hòng, nhưng không có âm thanh nào phát ra, bà ta bắt thân lao về phía trước, Gia Hỷ kinh hoàng tránh sang một bên, có điều, Hàn thị vốn không chủ định sắp lại gần nàng, mà lao đầu vào cột gỗ, trán miệng đều trào máu tươi, thoi thóp thối!

Gia Hỷ thoáng nhìn lại mấy chữ Hàn thị đã viết, tuyệt nhiên tất cả đều biến mất, có lẽ đã bay hơi, khô cạn. Nàng bước ra ngoài, nét mặt như đang lo lắng:

- *Mau gọi đại phu, mấu thân bị thương rồi!*

Hàn thị cố tỉnh tự vẫn chết, đến cuối cùng vẫn muốn Gia Hỷ phải chịu tang, không được gả đến Thành Vương phủ. Tận lúc chết, còn tính kế với nàng!

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tr/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Đỉnh Nhi Tẩu Hiểm (trung)

Hàn thị được lão phu nhân "lận tình" cứu chữa, cuối cùng thay vì một sợi xích ở chân, liền trôi hẳn vào cột gỗ, tránh để "hối hận tự vẫn" lần nữa.

Qua Trung thu mười ngày, Thành Vương phủ đưa sinh lễ đến, Triệu Tử Đoạn đem hơn năm mươi xe ngựa, trên có hàng trăm rương hòm nặng nề kéo đến sân Phụng phủ. Không chỉ Gia Hỷ, mà trước sau mấy phòng đều vô cùng kinh ngạc, Tam phu nhân không kìm được, lắp bắp:

- *Vương gia nạp Trắc phi hay đang cưới chính thê?*

Triệu Tử Đoạn nhìn Đại lão gia đang sững sờ, lão phu nhân há hốc mồm miệng, cúi đầu chấp tay:

- *Nô tài phụng mệnh điện hạ đưa đến, đây là danh sách thông qua, đại nhân xem kỹ!*

Đại lão gia mau chóng mỉm cười, khách khí:

- *Triệu Thiếu giám, mời vào trong đại sảnh trò chuyện! Vương gia thật có lòng!*

Hạ nhân liền mau chóng thu đồ vào kho phòng, Phùng Gia Hảo bàng hoàng đứng nhìn số châu ngọc khổng lồ, trong lòng căm hận dâng lên, nếu mấu thân nàng không gặp nạn, cái vị trí Trắc phi này, nào có thể đến lượt Gia Hỷ.

Có điều, Phùng Gia Hảo còn chưa nghĩ ra cách, thì ông trời đã mang quý nhân đến phù trợ nàng ta. Cuối tháng tám, Thành Vương phủ cho người đem theo giá y lễ tiết Vương phi, trăm thoa triều phượng, đến cả khăn hỷ cùng hải hỷ cũng đều đầy đủ không mấy may thiếu sót dâng lên Thục Trinh Huyện chúa.

Người đưa đồ lần này là Linh Tề!

Linh Tề cẩn rắng theo lệnh chủ nhân vào Phụng phủ, ngoài giá y, nàng ta còn phải dặn dò riêng Thục Trinh Huyện chúa một số lưu ý ngày đại hỷ. Vốn dĩ đang được yêu chiều, vài ngày nữa lại phải khấu đầu quý lady trước nữ nhân lạ mặt này, tâm tình nàng ta khó chịu thấp phẩn.

Linh Tề nghĩ đến lộ được trong tay, đây là đồ của Thịnh Vương bí mật đưa đến, chỉ cần rưới vào y phục, người mặc sẽ sinh bệnh, da dẻ khô ráp bong tróc, nhưng không gây khó chịu, không sinh đau đớn. Dùng giải được liền nhanh chóng khỏi hẳn.

Linh Tề cùng một hàng cung nữ bê tráp gỗ phủ vải đỏ đi vào. Giữa đường liền đụng phải Phùng Gia Hảo.

Phùng Gia Hảo tỉnh té ngất nhìn đoàn cung nữ, đoán được của Thành Vương phủ, Phùng Gia Hảo vội vã kết thân.

- *Linh Tề tí tí!*

Linh Tề hơi hếch mặt, nhìn nữ tử phía trước dung nhan xinh đẹp, áo xống quý giá liền đoán ngay là một tiểu thư Phụng phủ. Linh Tề bức bối, cũng không quay lại.

Phùng Gia Hảo cau có nét mặt, nhưng không bỏ cuộc, chạy đến bên cạnh:

- *Linh Tề tí tí, trời nắng thế này, tí tí quâ bỏ vào viện ta uống chén trà!*

Phùng Gia Hảo lấy trong túi thơm ra một hộp phấn nhỏ, đây là đồ mới lạ của thương buôn Tây Vực, chất phấn trong suốt thơm mịn vô cùng. Tuy là tiếc đứt ruột, nhưng nàng ta suy nghĩ bỏ nhỏ lấy lớn, đơn đã cười:

- *Ta có một ít đồ chơi mới, tí tí vào cùng ta!*

Nhận thấy vị tiểu thư này dễ nói chuyện, lễ phép, lại có hàm ý sâu xa. Linh Tề xoay gót hải dụ giọng:

- *Cũng được, nắng thế này ta bị vàng đầu!*

Phùng Gia Hảo thấy mục đích đạt được nắm phần, càng cố gắng thân cận. Hơn một canh giờ sau, Linh Tề mới từ viện Phùng Gia Hảo đi ra. Hiển nhiên Gia Hỷ biết việc này, có điều nàng không suy đoán được nội tình bên trong.

Phùng Gia Hảo ngồi trên giường, tay vẫn nắm lấy lộ được mà Linh Tề đưa, chỉ cần bỏ cái này vào y phục, Gia Hỷ liền sinh bệnh lạ. Hoàng tộc tuyền nữ nhân, coi trọng nhất chính là tử đức, nếu ngoài thân Gia Hỷ phát sinh bệnh chứng, chắc chắn liền không được Tuyền Quý phi đồng ý. Khi đó, người thay thế phù hợp duy nhất chỉ còn nàng!

Phùng Gia Hảo nghĩ rất lung, lại sợ Linh Tề đổi gât, dù gì cũng chỉ mới biết nhau, nếu như đây là kế của Gia Hỷ, có phải nàng sẽ chịu kết cục giống mấu thân, bị giam cầm, bị cắt lưỡi! Nghĩ đến mấu thân, Phùng Gia Hảo rơi nước mắt, nàng làm Trắc phi, mấu thân ắt hẳn được cứu đi!

Giữa chiều, Phùng Gia Hảo cẩn thận ra khỏi phủ, đi tìm một vị đại phu. Đây là nơi mấu thân nàng hay đến, chủ yếu để kê toa hại người. Phùng Gia Hảo lần đầu một mình dọi ở bên ngoài, liền sợ người khác nhận ra!

Phùng Gia Hảo nhìn quanh, toàn phu nhân tiểu thư ăn mặc quý hiển, gương mặt hoặc nhu thuận hoặc dịu dàng, nhưng đã đến đây, tất nhiên tâm dạ không còn thiện lương nữa.

Một bà tử từ trong đi ra, đến trước mặt Phùng Gia Hảo, giọng đều đều:

- *Tiểu thư, tiên sinh mời người!*

Phùng Gia Hảo thấp thòm theo chân bà tử vào trong, lấy từ tay áo một lộ được:

- *Ta muốn xem thứ đây là cái gì, phiền tiên sinh?*

Đại phu nhận lộ sứ men xanh, đỏ ra một chút bột phấn đen, lại thêm một giọt chất lỏng gì đó, rất lâu sau mới lên tiếng:

- *Tiểu thư có được thứ này từ đâu?*

Phùng Gia Hảo thành thật:

- *Hoàng cung!*

Đại phu lắc đầu:

- *Đây là đồ hại người, tiểu thư thật sự muốn biết?*

Phùng Gia Hào yên tâm trong lòng, gật đầu. Vị đại phu thất vọng ánh mắt, trả lời:

- *Thứ này là cổ độc, gây bệnh ngoài da, không nặng nề nguy hiểm, chỉ bong da thô ráp, sau một thời gian, dù không có giải được cũng tự khỏi! Chỉ là...*

- *Chỉ là thế nào?*

Phùng Gia Hào tò mò.

Đại phu nhỏ giọng kể:

- *Cầm kỳ trà xanh cùng thất ly tán, lấy trà xanh hòa thất ly tán tẩm cùng, nhẹ liền nứt da chảy máu, nặng thì hoại tử toàn thân, dẫn đến cái chết!*

Phùng Gia Hào lạnh người, môi khẽ nhếch, ánh mắt xuất hiện tàn độc! Nàng ta lấy lại lọ được, để một lượng vàng trên bàn, lập tức quay về phủ!

Gia Hỷ là đích trưởng nữ, lại có phong vị Huyền chúa, dù lần này là vào Vương phủ làm Trắc phi, cũng không qua loa sơ sài được. Trước sau các viện đều dán đầy giấy song hỷ, rèm cửa đổi màu đỏ tươi, đèn lồng cũng thay mới, không khí tươi tắn sáng sủa hơn rất nhiều.

Gia Hỷ cẩn thận gội đầu gội cuội, chân cuội, nàng chăm chỉ như vậy nhưng thời gian gấp rút, chân yên ương cũng chỉ mới một nửa! Hiển nhiên Thành Vương phủ không thiếu cái gì, cũng chẳng yêu cầu nàng phải làm gì, nhưng mà một đời nữ tử chỉ duy nhất một lần cuội. Thành Vương đã lấy lễ Vương phi đòi đãi nàng, nàng cũng nên làm một chút vì hân!

Bối Lan thích thú ngắm nhìn họa tiết đủ màu, kỹ nghệ thù thừa của tiểu thư không mấy tốt, nhưng cũng không tệ, làm đồ trong tần phòng, cũng chỉ đến mức chấp nhận được.

Bối Lan thủ thi:

- *Tiểu thư, người định đưa theo những ai?*

Gia Hỷ cười cười, theo lễ tiết Vương phi thì nàng được quyền đem hai nha hoàn bên người, một ma ma, bốn nhị đẳng nô tì. Nàng lại thật sự ít hạ nhân có thể tin tưởng được, qua bên đó, chưa rõ Vương phi có thể những tay vào trong viện thấp thất bao nhiêu phần, cũng nên tính toán một chút.

- *Ta chưa rõ, em cùng Hà ma ma cẩn thận quan sát, ta không muốn có nô tì chăm chăm trèo lên giường chủ nhân, lại càng sợ kẻ hai lòng!*

Bối Lan vâng vâng dạ dạ, rất lâu sau, mới nhỏ giọng:

- *Vương gia từ ngày đề cập đến hôn sự này chưa hề ghé qua gặp tiểu thư!*

Gia Hỷ ngừng mỉm kim lại, nàng không yêu hân, sao lại có thể cầu mong hân dành tâm cho nàng! Nghĩ đến đêm động phòng xa lạ đối mặt, cảm giác hồi hộp dâng lên, gương mặt Gia Hỷ thoát đó ảm.

- *Vương gia bận rộn chính sự, em đừng nói lung tung, sẽ tạo ra lời đồn đại không hay!*

Bối Lan im lặng, không dám mở miệng nữa, tìm cớ lui ra:

- *Em đi lấy y phục, bây giờ có lẽ đã khó!*

Gia Hỷ không nói, gật đầu hồ hững, mũi thù hoan thoát tiếp tục. Trước khi đến Vương phủ, chuyện của Mẫn thị cần phải được giải quyết! Bà ta có thể hại mẫu thân mất mạng, hại Hàn thị sống dở chết dở, thì sẽ tiếp tục vì gia sản mà bày mưu ám chức. Mẫn thị còn một Phùng Điện Nguyệt, tuy không phải đích xuất, nhưng đang được lão phu nhân yêu thương, Mẫn thị sẽ lợi dụng điểm này tiếp tục khuấy đục Phùng gia.

Từ ngoài cửa, có tiếng bước chân đi vào, bóng dáng cao ngất che đi nắng chiều gay gắt.

- *Hỷ nhi!*

Gia Hỷ buông kim, ngạc nhiên vui cười:

- *Ngũ thúc!*

Ngũ gia tùy ý ngồi lên thấp, nắm lấy vò gốm đang thù dở, cười cười:

- *Sắp gả cho người liền chăm chỉ nữ công!*

Gia Hỷ gạt lại, cổ gấu đi dóa hải đường méo mó không ra hồn. Ngũ gia cười ngắt, hồi lâu mới nghiêm túc:

- *Đừng nên nhúng quả sâu vào hậu trạch, đến một lúc nào đó, Hỷ nhi sẽ không rút được tay ra!*

Gia Hỷ thần thờ:

- *Thúc cũng biết những chuyện xảy ra gần đây trong phủ?*

Ngũ gia ngã người ra thấp, hít một hơi sâu:

- *Đến cả Tịch Đình, ta nghĩ nàng không bao giờ biết tính kế, cũng đã thay đổi!*

Gia Hỷ ỉc đầu, nhìn sâu vào mắt nam tử đối diện:

- *Người bỏ mặc thâm lâu như vậy, có biết thâm khổ sở đau lòng đến mức nào, thâm bị Hàn thị kẻ đơn, không sinh con được, lại chịu tổ mẫu day nghiền! Người trong lòng có uất hận, thâm áy trong lòng cũng tràn đầy thống khổ!*

Ngũ gia trầm mặc, mông lung mỉm cười, nét mặt vốn đã tuần tử, nụ cười tươi sáng càng tăng thêm phần mê hoặc:

- *Hỷ nhi muốn ta phải làm thế nào? Ta không thể cùng giường với Tịch Đình, phu thê đồng sàng dị mộng...*

Gia Hỷ ngẩng người, nàng cùng Thành Vương không yêu nhau, có phải sau này cũng sẽ lâm vào bi kịch nhân sinh như vậy! Càng nghĩ, lòng càng mờ hồ! Ngũ gia nhận ra tâm tư nàng, liền an ủi:

- *Điện hạ là người có chí lớn, tâm địa thiện lương, có trách nhiệm, có tài năng, sẽ không bạc đãi Hỷ nhi! Dù sao, con cùng Thành Vương đã từng quen biết, đã có ân tình, đừng quá lo lắng!*

Gia Hỷ cười khổ, không đáp lời, tiếp tục thù chân cuội. Một lúc sau, nàng đột ngột uể oải, trán ẩm ẩm, bàn tay nổi lên từng mảng đỏ ghê người!

Ngũ gia vội nắm tay Gia Hỷ, cau mày:

- *Trúng độc!*

Gia Hỷ kinh hoàng, phui phui làn da, từng đám bụi trắng bay lơ lửng. Nàng hốt hoảng

- *Không xong rồi!*

Là bị người kẻ đơn, nàng đã đi chín bước, chỉ duy nhất một bước cuối cùng để rời khỏi nơi này mà vẫn dính ám chức!

Thành Vương phủ.

Hoàn Nhan Viên Hạo đối y phục, bạc y viền kim tuyến họa tiết hạc thần tinh tế, trên người nhàn nhạt hương thảo được. Linh Tề quý dưới chân hân, cẩn thận đeo thất lưng dây cứng, tay lồng phiền ngọc bội "Hoàn Nhan" quen thuộc. Linh Tề lấy chút can đảm, vượt vạ hạ bộ nam nhân trước mặt, bàn tay mềm mại ẩm áp như không xương, nàng ta thật muốn Thành Vương vì mình mà có phản ứng, hoặc tốt nhất là cho nàng thừa ân, may mắn lưu giống lại!

Hoàn Nhan Viên Hạo thấy động tác Linh Tề khác lạ, lờn dạm biểu tình lui lại một chút, bàn tay nàng ta lơ lửng trong không khí.

Hân phiền chán ho nhẹ:

- *Lui ra đi!*

Linh Tề sững người lại, bộ dáng ủy khuất cố ý chậm chạp vòng ra ngoài. Lúc này Triệu Từ Đoạn mới hốt hoảng tiến vào, theo sau chân hân là Bối Lan.

Vừa thấy Thành Vương, Bối Lan quý xuống:

- Điện hạ, tiểu thư gặp nạn!

Hoàn Nhan Viên Hạo liếc mắt để hạ nhân lui ra. Linh Tê chân chữ đứng sau bình phong. Triệu Tử Đọan hờ hững mở cửa:

- Linh Tê cô nương, phiền cô nương một chút!

Bối Lan lúc này mới thấp giọng kể lại, hiện tại Gia Hỷ gần như bị hủy dung, toàn thân đều bong tróc, ngay cả mặt mũi cũng vậy. Nàng chỉ tiết nói ra từng thứ tiểu thư mấy ngày qua từng dùng, từng chạm. Vốn không có gì đặc biệt, Hoàn Nhan Viên Hạo cũng không thể đoán được, chỉ đành phản phò:

- Triệu Tử Đọan, mời Hồng Thất tiên sinh cùng bản Vương đến Phòng phủ!

Hoàn Nhan Viên Hạo vội vàng lên xe ngựa, Linh Tê lưu rú đi theo. Triệu Tử Đọan nhắm mắt:

- Cô nương, không phiền đến người!

Xe ngựa tiến nhanh ra đường lớn, Hoàn Nhan Viên Hạo lãnh đạm nhìn Triệu Tử Đọan:

- Người không tin tưởng Linh Tê?

Triệu Tử Đọan nhếch môi:

- Thuộc hạ không giống chủ nhân, không có tâm niệm với nàng!

Hoàn Nhan Viên Hạo thở dài:

- Đừng trách bản Vương thiên vị! Có những chuyện, bản Vương không trả lời được!

Kiếp trước, Linh Tê vì Hoàn Nhan Viên Hạo mà bị thiêu sống, cả đời này, hẳn chẳng thể nào quên được. Bởi điều này, Hoàn Nhan Viên Hạo trăm ngàn lần đều hết mực tin rằng Linh Tê thật phản trung thành.

Triệu Tử Đọan thì không hiểu nội tình bên trong, nên khách quan đánh giá Linh Tê đã thay đổi, không còn nhu thuận nữa, liền sinh tâm đề phòng nàng ta.

Mỗi người đuổi theo một ý niệm riêng, xe ngựa mãi miết chạy!

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hò Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Đỉnh Nhi Tẩu Hiểm (hạ)

Nhị phu nhân thần thờ ngồi trên giường, gương mặt phiền chán u sầu. Một ma ma lớn tuổi tiến vào:

- Phu nhân!

Nhị phu nhân hơi hơi phát tay, người này là Tiền ma ma, nhũ mẫu của Phùng Hậu, lúc này, ngoài bà ra, Tiền ma ma càng là người lo lắng cho hẳn hơn.

Nhị phu nhân thở dài:

- Có chuyện gì?

Tiền ma ma nhìn ngó trước sau, rồi hạ thấp âm lượng:

- Đại tiểu thư bị hủy dung, Thành Vương đã đến tận phủ!

Nhị phu nhân lãnh đạm:

- Thi sao? Liên quan gì đến chúng ta? Lúc này tìm kiếm Hậu nhi mới là quan trọng!

Tiền ma ma kêu lên:

- Phu nhân, người đừng như vậy, thiếu gia quay về mà phu nhân không có gì trong tay, chẳng phải càng tệ hại hơn sao!

Nhị phu nhân vẫn không ngừng đầu, Tiền ma ma đành ngồi xuống cân trọng khuyên nhủ:

- Phu nhân, thiếu gia bỏ đi vì tiểu thư, nhưng tiểu thư sống không quá ba năm nữa, sau ba năm, thiếu gia từ cố vô thân ắt hẳn sẽ quay về!

Nhị phu nhân mắt sáng lên một chút. Lại nghe Tiền ma ma tiếp tục:

- Người thật sự không nhận ra, cái đêm Tam tiểu thư gặp nạn, Đại tiểu thư đã cố tình chỉ sai hướng đường. Nàng ta từ phòng củi đi ra, lại dám nói không gặp qua Dung nhi!

Nhị phu nhân ngừng mặt, ánh mắt trần trời thổng khổ:

- Nếu không có chuyện đó, Hậu nhi đã chẳng giận giữ như thế rồi bỏ mặc ta! Là nó, lòng dạ thâm độc đến thế là cùng! Lần này bị hủy dung cũng thật đáng!

Tiền ma ma thì thâm vào tai Nhị phu nhân, bày mưu tính kế:

- Theo nó thì thấy, là Nhị tiểu thư gây ra! Hoặc không phải nàng ta ra tay, thì chắc chắn là có liên quan đến!

Nhị phu nhân vén váy, đến trước bàn gương tỏ điểm lại dung nhan:

- Đại ti nhi gặp nạn, thâm thâm như ta càng phải đến thăm!

Hoàn Nhan Viên Hạo xuống xe ngựa, một đường thẳng đến viện Gia Hỷ, khi hẳn chưa kịp đặt chân vào cổng lớn thì từ trên xuống dưới Phùng phủ đã biết được nàng bị hủy dung. Hoàn Nhan Viên Hạo hừ lạnh, đây là cố tình muốn để cả kinh thành hay tin!

Hà ma ma nhắc thấy bóng người liền chạy ngay ra ngoài, tỏ khổ:

- Điện hạ, tiểu thư hoảng loạn quá mức, vừa được Ngũ gia cho uống thuốc an thần, hiện tại nàng ngủ đi rồi!

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi cau mày:

- Ngũ gia?

Hà ma ma sợ Thành Vương hiểu lầm tiểu thư chứa chấp nam nhân liền vội vã giải thích:

- Là Ngũ thúc tiểu thư!

Triệu Từ Đoạn nhỏ giọng:

- Người này dưới trướng Tây Định Vương, học trò Tĩnh gia Nam Châu, nghe nói mảnh ngọc phù cũng xuất phát từ hân, thông thạo y thuật!

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi yên lòng, trong tình cảnh này, hân nào có tâm trạng ghen tuông vô lối, hân chỉ sợ nàng uống nhầm thuốc, lại nguy kịch hơn.

Gia Hỷ nằm trên giường, hơi thở ổn định, nhìn kĩ, cả người nàng đều đỏ như tôm luộc, làn da khô căng, ngay cả đôi môi cũng nứt nẻ, lấm tấm bụi trắng rơi trên nệm giường.

Hoàn Nhan Viên Hạo ý vị thâm trường nhìn Triệu Từ Đoạn, nếu vì nàng gả cho hân mà Triệu Từ Đoạn hạ độc thủ, thì thật hân đã nhìn nhầm người:

- Bàn Vương nhớ là, người có một loại cổ độc tương tự?

Triệu Từ Đoạn vội quỳ một chân xuống nền đất, cúi mặt:

- Chủ nhân, thuộc hạ đúng thật là có, nhưng xác thực không phải triệu chứng của Huyền chúa!

Loại độc này, hân đã từng đưa ra để tráo đổi thân phận Vĩnh Đan với Đông cung, khi trúng độc, cả người sẽ nổi mụn nhọt đỏ như thủy đậu. Hoàn Nhan Viên Hạo thăm u nhìn xuống, hồi lâu mới hạ giọng:

- Đứng dậy! Bàn Vương tin người!

Hồng Thất tiên sinh chuẩn bị bắt mạch, đặt khăn trắng lên tay Gia Hỷ. Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi ở bàn trà lo lắng, đây chắc chắn là cổ độc, nhưng cổ độc loại gì, cách chữa ra sao thật khiến hân đau đầu.

Hồng Thất tiên sinh rút tay về, Hoàn Nhan Viên Hạo đã vội vội vàng vàng:

- Sao? Nàng có nguy hiểm tính mạng?

Hồng Thất tiên sinh lắc đầu, bối rối:

- Vương gia, cái này sẽ tự khỏi!

Trong phòng mấy người Bối Lan, Hà ma ma và cả Triệu Từ Đoạn đều ngơ ngác:

- Tự khỏi?

Hoàn Nhan Viên Hạo thở ra nhẹ nhõm:

- Kể cho nàng ít thảo dược để mau chóng chuyển giảm, kịp ngày nước dâu! Tiên sinh có biết đây là loại độc được gì?

Hồng Thất tiên sinh giọng nói âm trầm thể hiện rõ nỗi bất lực:

- Cổ độc có ngàn phương bí truyền, biểu hiện giống nhau, có độc trên tay mới biết rõ được! Tạm thời không được để Huyền chúa tiếp xúc với thất ly tán! Ta kê ít thuốc ngâm tắm!

Bối Lan mời Hồng Thất tiên sinh ra ngoài viết lại đơn thuốc. Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi bên giường, tay hân đặt lên vầng trán nàng ấm nóng. Thật lâu, Gia Hỷ khó nhọc thở, môi trắng bệch hé ra:

- Nước! Cho ta nước!

Hà ma ma nhanh chóng đưa nước đến, Hoàn Nhan Viên Hạo ôm lấy nàng đặt giữa ngực mình, kiên nhẫn đợi từng muỗng nước một. Gia Hỷ trong vô thức cảm nhận được làn nước mát trôi xuống cổ họng, xoa dịu khô rát, liền muốn uống thêm, ngoan ngoãn ngả vào lòng ngực nam nhân vững chãi.

Triệu Từ Đoạn quay mặt đi, chủ nhân chân thành đối đãi nàng, đáng lẽ hân nên vui mừng mới phải, nhưng thâm tâm lại dâng lên khối chua xót kì lạ.

Lúc này, bên ngoài có chút ồn ào, Bối Lan quay vào khuê phòng, gương mặt khó xử:

- Điện hạ, có mấy vị phu nhân đến!

Hoàn Nhan Viên Hạo cẩn thận đỡ Gia Hỷ xuống giường, vén gọn từng góc chăn một. Hân chưa chính thức nạp nàng vào, danh tiết nàng vẫn thập phần quan trọng, hiện tại nàng đã khổ sở như thế, nếu gánh thêm một cái cầu dẫn nam nhân, hân sẽ vô cùng đau lòng.

Hoàn Nhan Viên Hạo ra sảnh ngoài, đã thấy trong sân có hai vị phu nhân.

Nguyễn thị tươi cười hành lễ:

- Thịnh an Vương gia!

Nhị phu nhân dịu dàng cúi mặt:

- A di đã phạt! Gặp qua điện hạ!

Hoàn Nhan Viên Hạo phát tay, nét mặt vẫn chưa giãn ra, còn đọng nhiều phần lo lắng:

- Phiền hai vị chăm sóc Hỷ nhi, bàn Vương có việc hồi phủ!

Hoàn Nhan Viên Hạo xoay thân ra ngoài, lạnh nhạt cắt đứt câu chuyện. Triệu Từ Đoạn lẳng lặng theo sau:

- Vương gia, bây giờ tính thế nào?

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dặt:

- Bàn Vương đã ra mặt, chỉ mong không ai lấy nàng làm đích nhắm mà hạ thủ! Hiện tại Hồng Thất tiên sinh cũng chưa xác định rõ độc được, khó có thể nói trước điều gì!

Phùng Gia Hào thấp thò trên đoạn hành lang dài bằng qua hoa viên, vừa thấy bóng Thành Vương liền già vò gấp rút vén váy hồi hả chạy đến, dậm sầm vào hân.

Phùng Gia Hào tỏ ra sợ hãi, mắt tròn ngáp nước:

- Vương gia tha tội! Vương gia tha tội!

Hoàn Nhan Viên Hạo không có tâm tình gì, một cái liếc mắt cũng chẳng hạ xuống, hơi hột phui tà áo:

- Bàn Vương nào đáng sợ như vậy, lui đi!

Phùng Gia Hào trần trối nhìn theo, Thành Vương có thể vì đại tỷ mà lo lắng như thế, thật đáng ghen tị. Sờ sờ hai phương thuốc trong tay áo, Phùng Gia Hào vòng đến viện Phùng Gia Hỷ.

Buổi tối, Tiền ma ma lên lút đứng ngoài cửa sổ nhà bếp, bà phải theo dõi Hạnh Lộ - thiếp thân tử nữ Phùng Gia Hào. Người này tuyệt đối trung thành, là muối muối ruột của Hạnh Độ, nhà hoàn hồi môn Hân thị, vừa rồi đã bị đánh chết. Đáng tiếc cho Tiền ma ma, đến tận ba ngày sau, Hạnh Lộ cũng chưa có cơ hội thả được vào nước tắm của Gia Hỷ.

Nhị phu nhân nghe Tiền ma ma thuật lại thì giận dữ:

- Vô dụng! Phùng Gia Hào ngu ngốc không khác gì Hân thị, làm sao ám chức được Phùng Gia Hỷ?

Tiền ma ma vội che miệng lại:

- Phu nhân, người nhỏ nhỏ tiếng thôi!

Nhị phu nhân bực dọc đứng dậy:

- Ai là người canh nước tắm của Phùng Gia Hỷ?

Tiền ma ma thì thầm, Nhị phu nhân mỉm cười nhìn ra màn đêm yên tĩnh! Vốn trước đây, bà chỉ cần Gia Hỷ gả đi để rảnh tay thu tóm Phùng phủ, nhưng giờ nàng đã biết kế hoạch của bà, nên bà đành phải hạ thủ vì cường!

Sáng hôm sau, khi Bối Lan bước vào hầu hạ chủ nhân liền kinh hoảng, nằng thét lên một tiếng, ngã ngồi xuống mặt đất. Trên giường, làn da của Gia Hỷ đã không còn nguyên vẹn, nứt nẻ đầm dề máu cùng nước vàng, gương mặt bong tróc càng nặng nề, vậy cứng đờng đấy!

Bối Lan lắp bắp:

- *Hà ma ma, Hà ma ma!*

Không có ai trả lời.

Bối Lan vừa lay người chủ nhân, vừa lau mồ hôi trên trán:

- *Tiểu thư, tiểu thư!*

Chỉ còn có hai ngày nữa liền lễ kiệu hoa, bây giờ xảy ra chuyện thế này, sợ rằng hỷ sự không thể thành được. Gia Hỷ không tỉnh, từng lớp vảy áo dính chặt lên vết thương hở, gỡ ra có thể làm da tróc thịt bong! Bối Lan vận vẹo, cuối cùng đánh liều dạn dỏ hai nhũ đáng nhẽ hoàn bên ngoài, chạy một mạch đến Thành Vương phủ.

Sự việc nghiêm trọng hơn dự kiến, đến chiều hôm đó, nửa phần Thái y của Thái y viện đã được Thành Vương triệu đến Phùng phủ, nhưng tất cả đều ỉa đầu. Bối Lan cuống quýt chăm sóc, Hà ma ma vẫn bật vô âm tín, biến mất không dấu vết. Thành Vương lửa giận tràn khỏi mặt phượng, đám Thái y dạt sang một bên không dám ồn ào, sợ bản thân phải vô cớ chịu trận.

Đại lão gia cũng chẳng thể lên tiếng, Vương gia đã gấp như vậy, bây giờ ông đề nghị đổi tân nương, chính là chọc giận hẳn. Lão phu nhân cùng ông qua lại ánh mắt trao đổi, nhưng chưa ai dám mở lời.

Lúc này, từ ngoài cửa một cung nữ ăn vận quý hiển, tuổi chừng quá ba mươi liền tiến vào:

- *Nô tì tham kiến Vương gia, Phụng Thượng thư, gặp qua lão phu nhân, các vị phu nhân! Nô tì là người của Diên Hương Các, Quý phi nương nương có lời mời Vương gia vào cung!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhân nhặt gậy đầu, chán chường phản phớ:

- *Triệu Tử Đoạn, người cùng Hồng Thất tiên sinh ở lại, đám Thái y này...quay về đi! Tránh làm bản Vương thêm phiền chán!*

Lão phu nhân sợ đắc tội với Tuyên Quý phi, liền đứng dậy:

- *Có cô đã quá bộ đến đây, có thể sang viện lão bà ta ngồi một chút!*

Hồng Tổ thanh lệ cười, hành lễ:

- *Nô tì không dám, có lệnh Quý phi trong người, sao tự tiện ở lại được!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cũng chuẩn bị xong, cáo từ một tiếng rồi ra xe ngựa đã đợi sẵn.

Nhác thấy bóng áo Thành Vương vừa khuất, lão phu nhân đã đổi giọng:

- *Xem ra cái này chính là không chữa được!*

Nguyễn thị đồng tình:

- *Mẫu thân coi, nặng nề đấy dịch ứ đọng, Thái y cũng không kê được thuốc! Sợ rằng Đại tì nhi lành ít giữ nhiều!*

Nhị phu nhân từ từ lên tiếng:

- *Đừng ác miệng thế, đưa nàng vào chùa, thanh tịnh tâm trí, có khi lại đỡ!*

Tam phu nhân che miệng cười:

- *Nhị tẩu thật hay a, miệng tò vò thương xót nhưng chính là đẩy Đại tì nhi đi làm nì cô, cả đời quanh quẽ!*

Lão phu nhân gõ gối trượng xuống đất, nhìn sang Đại lão gia đang bản thân:

- *Lão đại, nó là nữ nhi con, con tính sao?*

Đại lão gia suy nghĩ rất lung, trán cau lại mấy đường nhăn nhỏ, cuối cùng khó khăn nói:

- *Quý phi chỉ yêu cầu một cái đích tiểu thư từ Đại phòng, nay Hỷ nhi dụng mạo bị hủy, chỉ còn Hào nhi là có khả năng! Ngày mai ta sẽ gợi ý, nếu nương nương đồng tình liền để Gia Hào gả đi!*

Nhị phu nhân lên tiếng:

- *Còn Đại tì nhi? Ta sợ nàng không qua khỏi!*

Tam phu nhân siết tay áo, bên Hạ gia vì lý do hài tử của Phùng Tú Mị còn quá nhỏ, mẫu thân lại mất, muốn hỏi cưới Phùng Tú Mai, nay nếu Gia Hỷ chết đi, nàng ta là đích trưởng nữ dòng chính, cả phủ phải để tang, khi đó Phùng Tú Mai liền bị hoàn lại.

Tam phu nhân gợi ý:

- *Thôn trang sạch sẽ, khí hậu trong lành, thích hợp cho bệnh ngoài da đi!*

Lão phu nhân nhìn xuống, đôi mắt có chút sáng lên:

- *Cũng tránh lây lan! Lại không mang tiếng hà khắc nàng!*

Cầm Thành.

Diên Hương Các.

Một âm lành giọng nói cất lên:

- *Không được!*

Tuyên Quý phi nằm nghiêng trên tháp đài, môi đỏ mọng hơi nhếch lên, nét mặt tươi đẹp như chi vừa mới ba mươi tuổi:

- *Lời mẫu phi Vương gia thấy chối tai?*

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ ỉa đầu:

- *Nàng làm vào hoàn cảnh thế này, nhi thân bỏ mặc thì có đáng làm người?*

Tuyên Quý phi không chút nào thay đổi ý nghĩ, lạnh đạm giọng nói:

- *Để Thực Trinh Huyện chúa vào Vương phủ lúc này, có khác gì gián tiếp đoạt mạng nàng ấy!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cũng đã bình tĩnh lại, im lặng không đáp.

Tuyên Quý phi trở người ngồi dậy:

- *Giàng thị cùng Tần thị gia thế đều vững chãi, không những xinh đẹp mà còn khôn khéo! Thực Trinh đang thập tứ nhất sinh, một tà áo có thuốc độc người khác khoắc trên người đến gần cũng đủ khiến nàng mất mạng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo siết chặt tay lại, bật thốt:

- *Mẫu phi!*

Tuyên Quý phi biết rằng Thành Vương đã hiểu ý, mới đề cập:

- *Nạp thân muội Thực Trình vào, coi như không đánh mất thể lực Bình Bộ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dài, gật đầu đồng tình:

- *Cũng tốt, đợi đến khi đại cáo thành công, long trọng nước vàng là hoàn mỹ!*

Tuyên Quý phi gật đầu, phản phò người ngày mai đến Phùng phủ. Hoàn Nhan Viên Hạo vừa xoay người đứng dậy, đã nghe mẫu phi nửa đùa nửa thật:

- *Ba mươi ba thiên cung, cao nhất thiên lý hân! Bốn trăm bốn mươi bệnh, khổ nhất bệnh tương tư!*

Thành Vương sững lại một bước, rồi tiếp tục đi. Tuyên Quý phi được cung nữ đỡ tay ra trước hiên, nhìn theo bóng nhĩ từ thoáng cau mày:

- *Bản cung có cảm giác Thành Vương đoán biết được Hiên gia một bước lên mây, Hiên Liên Tình Tú trở thành Hoàng hậu nên mới cười Hiên Liên Từ Tâm vào!*

Hồng Tổ ăn cần đầu chủ nhân:

- *Nương nương, điện hạ thân cơ diệu toán, không hiểm lạ!*

Tuyên Quý phi lắc đầu:

- *Bỏ đi, có thể hân không muốn Vương phi hạ sinh, cũng như Hoàng thượng...*

Tuyên Quý phi ngừng lại, loại chuyện này, chỉ được nghĩ không được mở miệng!

Hôm nay đang liên tiếp 3 chương rồi, coi như là ta đã cố gắng hết sức! Nên các nàng nhớ bình luận động viên ta nhé!

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tr/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Hỷ Sự Bất Thành

Triệu Từ Đoạn cách một tấm bình phong, vừa vận nghe những lời chối tai toan tính của Phùng gia, hân thân phận hoạn quan nhưng vẫn mười phần là nam nhân, không muốn ở cạnh Gia Hỷ, dễ khiến Thành Vương hiểu lầm, nên loay hoay ra đại sảnh. Chỉ là, những điều Phùng gia nói ra thật khiến hân khó chịu.

Muốn đẩy muội muội khác mẹ đến Vương phủ, cứ coi đó là mặt mũi Thành Vương, nhưng đem Gia Hỷ về nông thôn, có khác gì bức tử nàng đầu, đến một chỗ xa xôi, không người thân thích, không đại phu, thuốc men, nàng làm sao có thể sống mà quay về.

Triệu Từ Đoạn thờ dài, sau khi dặn dò Hồng Thất tiên sinh, lên ngựa quay lại Thành Vương phủ. Đầu vẫn ong ong đau nhức, Thành Vương có thể nghi ngờ hân kẻ đơn Gia Hỷ dễ dàng tránh hôn sự, mà lại không chút lưu tâm Linh Tề mặt nặng mày nhẹ chuyện nạp thiếp này!

Hoàn Nhan Viên Hạo cũng vừa qua khỏi cổng, thấy Triệu Từ Đoạn liền hơi dừng lại:

- *Nàng sao rồi?*

- *Vẫn vậy!*

Hoàn Nhan Viên Hạo đen tối ánh mắt, trong đầu nghĩ ra ngàn vạn khả năng:

- *Thịnh Vương...hân có lòng với nàng, không thể ra tay độc ác độ này!*

Triệu Từ Đoạn nhếch môi:

- *Chủ nhân, người không nghĩ trong phủ ta có nội gián?*

Hoàn Nhan Viên Hạo im lặng không nói, gió bay làn tóc đen loạn ngang trời. Triệu Từ Đoạn không đủ kiên trì:

- *Người đã biết? Đúng không?*

Hoàn Nhan Viên Hạo quay vào trong, chỉ bỏ lại phản phò:

- *Chuẩn bị ba ngày nữa rượu dâu, cả ba tân nương từ đều cùng một ngày, thu hồi lại lễ nghi Vương phi!*

Triệu Từ Đoạn thờ dài, Thành Vương vẫn không tin Linh Tề nhúng tay vào chuyện này? Nếu đã vậy, hân càng phải thu thập chứng cứ.

Buổi sáng.

Phùng phủ.

Đại lão gia đứng trước cửa viện Phùng Gia Hỷ, nói chuyện cùng Hồng Thất tiên sinh. Bối Lan trộm nhìn sau bình phong, lòng dâng lên lo lắng, sắp đến ngày rượu dâu, tiểu thư vẫn không tỉnh, cơ thể mê man đau đớn. Từ khi Triệu Thiệu giám quay về, Phùng gia cùng Đại tiểu thư càng thêm xa cách, hạ nhân sợ lây bệnh, cũng chẳng bèn mảng qua. Hà ma ma đột ngột mất tích, liên làm nổi lên lời đồn bà lây nhiễm từ tiểu thư mà chết đi.

Hồng Thất tiên sinh quay lại viện ôm lấy tráp gỗ ra về. Bối Lan vội vàng nắm tay ông lại:

- *Tiên sinh, bây giờ người bỏ đi, tiểu thư coi như nắm chín phần chết! Nó thì xin người, nó thì xin người!*

Hồng Thất tiên sinh thờ dài, nâng Bối Lan dậy:

- *Có nương, ta hành y là hành thiện, nhưng Phùng Thượng thư sợ ảnh hưởng thanh danh Đại tiểu thư cùng các chủ tử khác, nên mới mời ta về! Có nương xem, ta thật lực bất tòng tâm!*

Bối Lan quệt nước mắt khóc, trong viện vắng tanh, chỉ còn mình nàng, phương thuốc Hồng Thất tiên sinh để trên bàn, lâu nay vẫn dùng để cầm cự, không biết tiểu thư có thể chịu được mấy ngày. Bối Lan nghĩ đến đó liền vội vã đun nước tắm giúp tiểu thư nâng.

Lúc này, bên ngoài có tiếng cười nói tươi tắn xuất hiện, nhưng cũng chỉ dừng trước sân, không vào trong. Bối Lan nhẩn nha đi ra hành lễ:

- *Nhị tiểu thư sang thăm! Đại tiểu thư vẫn hôn mê chưa tỉnh!*

Phùng Gia Hảo che miệng, trên người nồng nồng mùi phấn son, yếu điệu dáng hình ngồi xuống bộ ghế gỗ dưới gốc hạnh hoa:

- *Tì tì một cái truyền nhiễm bệnh tật, xung quanh đây là ai dám bèn mảng lui tới?*

Bối Lan tức giận, thi lễ một cái:

- *Vậy tiểu thư về cho, nó thì còn nhiều việc phải làm!*

Phùng Gia Hảo hừ lạnh:

- *Người! Hai ngày nữa ta trở thành Trắc phi Thành Vương phủ, ta muốn lấy lại giá y!*

Bối Lan nghe lòng rói một tiếng, Thành Vương là bỏ mặc chủ từ sao!

Hạnh Lộ thấy Bối Lan thất thần liền hát tay nâng:

- *Người không nghe tiểu thư nói gì?*

Bối Lan lẳng lặng đi vào, ôm giá y trên khay gỗ ra. Phùng Gia Hào nhoen miệng cười, lấy trang y đồ thắm khoác lên người, ánh mắt sáng rực xinh đẹp.

Nam tử đằng sau truyền đến giọng nói, âm lãnh tốt cùg:

- *Đặt xuống!*

Bối Lan ngẩng lên, kinh hi hành lễ:

- *Điện hạ!*

Phùng Gia Hào lấp bắp nhìn Thành Vương đi thẳng vào khuê phòng Gia Hỷ.

Triệu Tử Đoạn khinh bỉ nụ cười

- *Hôm trước nó tài sơ xuất đem nhầm hỷ phục, cái này vốn lễ tiết Vương phi, tiểu thư vào phủ làm thiếp, liền không xứng!*

Mấy chữ cuối Triệu Tử Đoạn cổ ý nâng cao giọng nói. Gương mặt Phùng Gia Hào xám ngoét:

- *Không phải... Vương gia nói sẽ rước Trắc phi bằng lễ tiết chính thê hay sao?*

Triệu Tử Đoạn nhìn thuộc hạ thu lại y phục, nhếch môi

- *Thục Trình Huyện chúa có phong vị, hiển nhiên khác với tiểu thư! Một mây trên trời, một cỏ dưới đất, làm sao so sánh!*

Phùng Gia Hào siết tay lại, ánh mắt quật cường nhìn Triệu Tử Đoạn, nằng vào Vương phủ chính là chủ tử, hần chẳng qua chỉ là yếm nhân nô tài, lại dám lên mặt như vậy.

Phùng Gia Hào lịch người muốn vào trong khuê phòng Gia Hỷ, nào ngờ bị Bối Lan chặn lại:

- *Lúc này tiểu thư có nói sợ nhiễm bệnh, bây giờ lại muốn vào trong?*

Triệu Tử Đoạn phát phát tay:

- *Lệnh Vương gia, bất cứ ai cũng không được bèn máng tới!*

Phùng Gia Hào cay cú cắn môi xoay người ra về, hai ngày nữa, chính thức trở thành chủ tử, nằng sẽ để hần thấy địa ngục là gì. Miệng nằng lẩm bảm

- *Cầu nô tài!*

Bối Lan đem nước tắm đã nấu xong đổ vào bồn gỗ, hơi thảo dược tán mát tỏa lên, nằng đến cạnh tiểu thư, nhẹ nhàng gỡ y phục ra. Bởi vì làn da Gia Hỷ nứt nẻ chảy đầy máu và dịch, nên phần chất lỏng thấm cứng y phục, bây giờ muốn cởi đồ liền làm da rách thịt rời.

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng ngoài bình phong nghe tiếng Gia Hỷ rên khe khẽ thật không cầm lòng được, liền tiến vào. Triệu Tử Đoạn có ý giữ lại:

- *Chủ nhân, nằng là hoàng hoa khuê nữ...*

Nhưng Hoàn Nhan Viên Hạo dường như không nghe thấy, lấy kéo nhỏ đặt trong rổ mây đến cạnh giường. Bối Lan hơi hoảng hốt:

- *Điện hạ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo phát tay, ngồi cạnh Gia Hỷ, cẩn trọng từng chút một cất bỏ y phục. Mũi kéo đi di trên vải, tuy nổi lằn chỉ gỗ ra được một mảnh rất nhỏ, nhưng lại không làm nằng đau đớn. Bối Lan chạy ra ngoài cửa canh giữ, cảnh này nếu để người khác thấy, có phải sẽ khiến tiểu thư nằng mất hết danh tiết.

Hoàn Nhan Viên Hạo thoát được y phục Gia Hỷ, nhìn toàn thân trắng trẻo trần đầy thương tổn, tay hần siết chặt lại, đầy mắt dâng lên hơi nóng. Hần ôm nằng đặt vào bồn gỗ, nhiệt độ ấm áp của thảo dược khiến Gia Hỷ dần thoải mái, nét mặt đỡ đi cau có đau đớn.

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dài, nội tâm tràn đầy hối hận. Một cái hôn sự của hần liền khiến nằng thống khổ đến cực nực, nếu biết trước sẽ xảy ra, thà rằng hần cả đời không có được nằng. Hon một canh giờ sau, khi Thành Vương đã rời Phùng phủ, Bối Lan quay vào, trên giường, tiểu thư đã được sạch sẽ tẩy rửa, vết thương băng bó đàng hoàng, mà y phục cũng đổi một bộ mềm mại dễ chịu. Bối Lan thật bàng hoàng, Thành Vương gần gũi chủ nhân nhưng vẫn nạp Nhị tiểu thư vào cửa, đây thật sự là có ý gì?

Qua hai ngày, Phùng Gia Hào cũng danh chính ngôn thuận lên kiệu hoa, tuy là vào bằng cổng sau, lại chung ngày với Tần phu nhân cùng Giang phu nhân, nhưng phân vị nằng ta hiện tại là vẫn lớn nhất, Phùng phủ pháo nổ đốt nửa ngày ỳnh ỏi.

Kiệu hoa vừa khuất khỏi ngõ, lão phu nhân liền cho hạ nhân thu dọn toàn bộ đồ đạc của Gia Hỷ, vút lên xe ngựa đuổi về thôn trang. Bối Lan thật khốc không thành tiếng, nhanh như vậy sao, đúng thật tuyệt tình, chẳng lưu lại chút gì. Gia Hỷ sau đêm qua được ngâm được thêm một lần, lại có bó thuốc quanh thân, đã hồi tỉnh, tuy rằng mỗi cái nhắc tay nhắc chân đều đau đớn, nhưng vẫn cố hết sức vũng vằng ra xe ngựa đỗ bên ngoài.

Gia Hỷ nặng nhọc hơi thở, trong đầu nằng, ý nghĩ duy nhất chính là phải sống! Có vạn độc ngàn độc cũng không thể vô phương cứu chữa, chẳng phải đều là bệnh ngoài da hay sao, nằng phải sống! Xe ngựa rục rịch mấy hồi rồi phi nước đại về phía ngoại ô.

Thành Vương phủ.

Thành Vương ngồi cùng Vương phi trên ghế chủ vị, lúc này ngoài cửa, lần lượt Phùng Gia Hào cùng Tần phu nhân và Giang phu nhân tiến vào. Các nằng đều không dùng khăn hi, ngoại trừ Phùng Gia Hào áo đỏ, hai người còn lại cũng chỉ dùng màu hồng phấn.

Phùng Gia Hào cẩn thận quý xuống, gương mặt tự mãn lộ chút ngượng ngùng. Nằng nhận khay trà, chậm chạp dâng lên. Có điều, Thành Vương chưa kịp động tay thì Triệu Tử Đoạn đã tiến vào, Thành Vương ra hiệu Phùng Gia Hào ngừng lại, Triệu Tử Đoạn thì thăm mấy câu. Trong đại sảnh lạnh im chẳng có tiếng động. Đây là nạp thiếp, ngoại trừ phu thê Thành Vương, cũng không có ai từ Hoàng cung ra. Một hồi sau, không rõ đại sự gì, chỉ thấy Thành Vương thoát áo hỷ, một đường thẳng ra khỏi phủ.

Hiên Liên Tử Tâm nhân nhật nhìn biểu tình ba tân nương từ bên dưới, hoặc bất mãn, hoặc thất vọng, hoặc lo lắng. Nằng cười cười:

- *Chỉ cần kính trà bản phi là được rồi. Vương gia có việc gấp, không ở lại được, thật ầy khuất các muội!*

Phùng Gia Hào khinh bỉ ngẩng mặt, dâng tách trà lên, Vương phi cũng không dùng qua, phát nằng ta một bao lì xì đỏ. Cả hai phu nhân còn lại cũng như thế.

Ngay hỷ cứ vậy nhanh chóng kết thúc.

Hoàn Nhan Viên Hạo bạch y cười ngửa phi nhanh trong gió, ra khỏi cổng thành, nhìn bụi đỏ một mờ phía trước, liền đoán được là nằng. Hần gấp rút đuổi đến.

Bối Lan kinh hi vén rèm, là Thành Vương, hôm nay Thành Vương cư nhiên không ở Vương phủ mà chạy đến với tiểu thư. Nhìn chủ tử đang say ngủ, nằng với tay ra ngoài bảo xa phu dừng xe lại.

Hoàn Nhan Viên Hạo cuối cùng cũng được kịp:

- *Huyện chúa định đi đâu?*

Bối Lan khấp khởi vui mừng:

- *Điện hạ, trong phủ muốn tiểu thư phải về nông thôn sinh sống!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi thờ dốc, hần đi quá nhanh, giữa mùa thu nắng vẫn còn gay gắt, có chút mệt mỏi:

- *Nằng có Bích Ba Trang, cần gì xa xôi đi như thế? Bàn Vương đã hạ lệnh sắp xếp riêng một viện riêng vô cùng yên tĩnh để nằng tĩnh dưỡng!*

Xa phu hơi nheo mắt, rõ ràng lão phu nhân đã dặn đi dặn lại phải để Đại tiểu thư đi thật xa kinh thành, có như vậy mới không làm mất mặt Phùng phủ, im lặng mà chết đi. Hắn đánh lên tiếng:

- Tiểu thư sao có thể cưỡng lệnh trường bối, đây là lời tổ mẫu nàng, không theo chính là bất hiếu.

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày, không nói không rằng, trường kiếm rút ra, lóe sáng, đầu của tên phu xa lăn lông lốc. Bối Lan thất kinh che miệng. Hoàn Nhan Viên Hạo điềm nhiên buộc ngựa của mình bên cạnh xe, bản thân trở thành người đánh xe ngựa, nhàn nhạt:

- Đi thôi!

Hắn nhìn lại xác tên xa phu mất đầu, biểu tình lạnh lẽo, hắn vốn lười mớ miệng với loại người này. Và lại, phải hay không phải, đi thêm vài dặm đường hoang vắng, tên xa phu đã rõ ràng tình cảnh các nàng sẽ không giết người cướp của?

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

https://my.w.tt/q/RUPDC4sVP

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Rửa Thù Trả Hận (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nửa đêm, mưa như nước trút, Hoàn Nhan Viên Hạo tiến vào thư phòng. Hắn mất một ngày sắp xếp ổn thỏa cho Gia Hỷ, Hồng Thất tiên sinh cũng đã tìm ra một phương thuốc thử nghiệm, hắn điều ông đến Bích Ba Trang, lại cố tình cử cả ám vệ xung quanh nơi nàng ở mà canh giữ. Nàng không là gì của hắn, hắn lại vì nàng bỏn ba bao nhiều công sức.

Hoàn Nhan Viên Hạo ù người vào chân bóng ẩm, cơn mưa này là báo hiệu tiết trời oi nóng sắp sửa kết thúc, rất nhanh nữa thôi, gió đông liền về.

Đến trong phòng leo炕, hắn mới mới gọi mấy tiếng, hạ nhân không ai tiến vào. Rất lâu sau, Triệu Tử Đoạn mới mở cửa, hắn chậm rãi thấp nền:

- Chủ nhân!

- Linh Tề đâu?

Thường ngày chính Linh Tề là người lo liệu chuyện vặt vãnh này, không thấy bóng dáng nàng, Hoàn Nhan Viên Hạo liền trống trải.

Triệu Tử Đoạn hơi ngừng lại:

- Chủ nhân lo lắng?

Hoàn Nhan Viên Hạo thông thả rút trăm ngọc ra khỏi tóc, lấy khăn tơ thấm thấm bớt nước. Triệu Tử Đoạn đến sau lưng Thành Vương, nhẹ nhàng đoạt khăn cẩn thận giúp Thành Vương lau tóc:

- Thuộc hạ có nói thế nào, Vương gia cũng không tin! Vương gia ở Phùng phủ nghỉ ngơi thuộc hạ được lên Huyện chúa, người từng nghỉ qua, thuộc hạ sẽ bắt thăm tâm tình?

Thành Vương cứng ngắc biểu tình, xoay người lại, u lam huyền mực linh lung nhìn sâu vào Triệu Tử Đoạn. Kịp trước hắn không có người này xuất hiện, kiếp này lại đột ngột bên hắn tận lực đồng cam cộng khổ.

Triệu Tử Đoạn né tránh thăm thăm ánh nhìn của chủ nhân, gương mặt yêu mị bán nam bán nữ hơi bối rối. Triệu Tử Đoạn biết bản thân đã quá thẳng thắn thể hiện nội tâm, có chút lo lắng. Nhưng dù nguy hiểm, hắn cũng muốn cảnh báo mỗi nguy Linh Tề với chủ nhân.

Tiếng nền trong phòng cháy phùng phùng.

Hoàn Nhan Viên Hạo rất lâu sau mới nhu hòa thốt ra:

- Bàn Vương...không có ý! Ngồi xuống đây!

Triệu Tử Đoạn lẳng lẳng yên vị trên ghế dài, Thành Vương xoay lưng về phía hắn, tóc ướt một mảnh dính trên trung y thấm đỏ. Triệu Tử Đoạn tiếp tục lau khô mở tóc đen như mực đó.

Hoàn Nhan Viên Hạo âm trầm phản phò:

- Đừng để Linh Tề ra khỏi Vương phủ! Thêm một hai năm nữa nàng liền hai mươi lăm, có thể gả đi!

Triệu Tử Đoạn nhếch môi:

- Chủ nhân, nếu thuộc hạ nói ngon nguồn cơn bệnh lạ của Huyện chúa là do Linh Tề làm? Người sẽ tính sao?

Hoàn Nhan Viên Hạo bản tay siết nhẹ, lạnh nhạt:

- Nếu giao đến người, người sẽ làm gì nàng?

- Vương gia thật sự muốn biết?

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dài, cay đắng:

- Với bản tính của người, mười phần là đẩy nàng đi làm binh ki!

Triệu Tử Đoạn cười thành tiếng:

- Thuộc hạ tiếng là yêm nhân, cũng cần cung nữ đối thực? Tất nhiên sẽ không giết nàng đi!

Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu. Triệu Tử Đoạn không dám nói gì nữa. Tóc ướt đến mấy lau mãi cũng khô đi, Thành Vương lấy trăm cái gòn, đứng dậy tự nhiên:

- Người cũng dính mưa, bàn Vương chuẩn bị nước cho người tắm!

Triệu Tử Đoạn gạt mình, thụ sủng nhược kinh:

- Chủ nhân, thuộc hạ không dám!

Thành Vương nghiêm túc nhìn lại, mắt phượng linh lung lưu tình:

- Từ trước đến giờ, bàn Vương đối xử giữa người, Tuyệt Tâm và Linh Tề, thì luôn khiến người thiệt thòi! Bàn Vương biết rõ điều đó, nhưng người vẫn nhẫn nhịn trung thành! Nếu bàn Vương từng khiến người thất vọng, lần này để bàn Vương tạ lỗi vậy!

Người ta nói, người nhân đức liền thụ phúc chứng sinh. Thành Vương đối đãi với thuộc hạ thân cận hết mực như vậy, chính là muốn đẹp đi dù chỉ một ý nghĩ bất trung của kẻ dưới. Một ân tình này, cộng với ơn cứu mạng năm xưa, Triệu Tử Đoạn nếu thật sự phản bội, hắn không còn là người nữa, khác gì cầm thú súc sinh.

Triệu Tử Đoạn cũng biết rõ hàm ý Thành Vương chính là bày tỏ tâm ý bề trên, lại mưu cầu lòng trung của hắn.

Triệu Tử Đoạn mỉm cười:

- Chủ nhân, từ khi đi theo người, thuộc hạ đã giao cả sinh mệnh này ra vì người! Tâm ý của người, thuộc hạ xin nhận!

Thành Vương hài lòng, tự tay pha nước tắm, thêm tinh dầu lại thứ độ ẩm, sau mới ra án thư tiếp nhận đại sự cần giải quyết trong ngày. Triệu Từ Đoạn ngắm mình trong bồn tắm gỗ từ đàn thoảng hương thảo mộc nhàn nhạt, lĩnh cảm Thành Vương mười phần sẽ lên ngôi cứu nước!

Bên ngoài có hắc y nhân tiến vào, nghe giọng nói, Triệu Từ Đoạn cũng biết rõ đó là ám vệ được huấn luyện dưới tay hắn.

Bóng hắc y nhân in lên tường lưng lay theo ánh nến:

- Điện hạ! Đã tìm thấy Hà ma ma, người hầu mắt tích của Thục Trinh Huyền chúa!

Thành Vương ngừng bút, lĩnh đạm:

- Ở đâu, nguyên nhân?

- Trong giếng cạn bỏ hoang Phùng phủ, xác đã phân hủy, chết do bị dị vật đập gãy vỡ sọ. Thời điểm tử vong trùng với ngày Thục Trinh Huyền chúa trở nặng!

Hoàn Nhan Viên Hạo gạt đầu, hắc y nhân hiểu ý tiếp tục:

- Trong vườn có dấu vết đất chôn rất mới, ở đó giấu một chùy đồng* hoa văn...

Hoàn Nhan Viên Hạo thấp giọng:

- Bần Vương không muốn nghe nhiều như vậy, là ai gây nên?

- Phùng Nhị phu nhân! Chùy đồng là vật của Phùng Hậu! Có cả bã trà xanh và thất ly tàn!

Hoàn Nhan Viên Hạo cười lạnh, Phùng Hậu do một tay hắc năng đồ, mà mẫu thân Phùng Hậu lại dám ra tay với nữ nhân của hắn. Thật không biết trời cao đất dày!

- Phân phó toàn bộ ám vệ lời Phùng Hậu về, đem những gì tìm được đều đưa đến Hồng Thất tiên sinh!

Tên hắc y nhân vừa ra đến cửa, liền nghe tiếp.

- Bần Vương cho các người đứng ba ngày! Nếu không tìm được hắn, đem đầu đến đây!

Triệu Từ Đoạn bước ra ngoài, tóc xõa dài quai thắt lưng, trên người trung y màu huyền khoáng hờ áo mỏng tinh tế thêu họa tiết liên hoa đỏ thắm. Hắn lấy thời mực thận trọng mài:

- Chủ nhân, người cũng biết Phùng Hậu anh hùng xuất thiếu niên, võ công hiếm người địch lại, cần gì phải làm khó đám ám vệ!

Hoàn Nhan Viên Hạo tiếp tục đọc qua thư từ cơ mật từ nội gián khắp nơi gửi về, ghi chép vào sổ sách.

- Vậy người đích thân ra tay đi! Thân thủ người tốt hơn hẳn đám ám vệ ấy!

Triệu Từ Đoạn cả cười:

- Thuộc hạ có thể bày binh bố trận dễ bắt hắn, còn nếu trực tiếp giao đầu, thuộc hạ thật sự không phải đối thủ của hắn!

Mưa ngoài trời đã tạnh hẳn, trăng cũng sáng một vùng khuyết sau mây đen ù rù.

Phùng Gia Hào cùng Hạnh Lộ lên kút đến thư phòng, không thấy bóng dáng Linh Tề, càng phần khởi vui mừng, nâng ta thấp thỏm đi vào, qua khỏi rèm ngọc liền thi lễ:

- Điện hạ! Thiếp thân có nấu ít canh táo đỏ, người thức khuya đừng rất có lợi sức khỏe!

Thành Vương không ngừng đầu, vô cảm:

- Nàng để đó rồi có thể quay về!

Phùng Gia Hào mím môi, ngẩng mặt, chỉ thấy nụ cười như có như không của Triệu Từ Đoạn, gương mặt hắn dưới mờ mờ ánh nến hiện lên xinh đẹp yêu mị, miễn nhiệm nhân gian yên hòa.

- Trắc phi nấu canh khéo tay, nghe thật thơm!

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi nhìn Triệu Từ Đoạn, mờ nắp sứ, đúng là có làn khói đậm ngọt bốc lên, dễ khiến người khác đói bụng. Hắn gạt gạt đầu:

- Triệu Từ Đoạn, người cả ngày mặt mới có lẽ cũng đã đói rồi! Ăn đi!

Triệu Từ Đoạn thản nhiên ngồi xuống cạnh Thành Vương, đỡ lấy chén canh:

- Tạ Vương gia!

Phùng Gia Hào tròn tròn mắt, công sức một ngày nâng ta hầm canh, cuối cùng lại đổ vào bụng một tên yếm nhân nô tài, lại là kẻ mà nàng ta ghét cay ghét đắng.

Thấy Phùng Gia Hào vẫn đứng đó, Hoàn Nhan Viên Hạo mới ho nhẹ:

- Cầm Tử, Cầm Tử!

Phùng Gia Hào xoay mặt ra ngoài, nhìn bóng áo xanh nhạt tiến vào, nghiêm cẩn quý xuống:

- Vương gia cho gọi!

Triệu Từ Đoạn mỉm cười yêu nghiệt:

- Cô có quên mất gia quý rồi!

Thành Vương đặt bút xuống, ôn như:

- Đứng lên đi!

Phùng Gia Hào mởng lưng chưa rõ ràng, đã nghe Cầm Tử đều đều giọng nói:

- Trắc phi, thư phòng là nơi bất khả xâm phạm, nếu Vương gia không cho gọi, không ai được tiến vào! Vì phạm, phạt một năm cấm túc!

Phùng Gia Hào sững sờ, vội vàng quý xuống xin tội, nhưng chưa kịp mở miệng. Đã nghe Thành Vương phán quyết:

- Niệm tình lần đầu, giảm một nửa đi!

Thư phòng là nơi cấm kỵ trong Vương phủ, cho dù Vương phi thường ngày cũng không được đến. Cầm Tử cứ nhân theo chân Thành Vương ở Mi Châu, lại là thân tín của Đại Công chúa - Hoàng tì cùng mẹ với Thành Vương - nên nàng ta mới có quyền túc trực bên ngoài. Phùng Gia Hào ngày đầu tiên mới đến, hiển nhiên không rõ, Vương phi càng không có lòng dạy dỗ. Thành Vương đêm nay nghỉ lại ở đầu, chính là tội cùng vinh dự cho người đó, nên càng kích thích Phùng Gia Hào chạy đến đây lấy lòng.

Ngày đầu tiên trở thành Trắc phi, Phùng Gia Hào cứ nhiên bị giam lỏng sáu tháng. Chuyện này với một tân nương mà nói, là vô cùng nhục nhã, cả phủ ai cũng chế cười nàng ta trộm gà không được lại mất nắm thóc!

Phùng Gia Hào đắm đuối về viện, khóc không thành tiếng, rõ ràng nàng có ý tốt, sao lại thành ra thế này. Hạnh Lộ dịu dàng ta vào trong, thì thầm:

- Trắc phi, người đừng buồn, nô tì phỏng đoán, người không được thừa ân, cũng chẳng ai có khả năng khiến Vương gia viên phòng!

Phùng Gia Hào cau mày, nàng ta ngồi trong bóng tối, nến cũng không đốt, rì rầm trò chuyện:

- Vì sao?

- Điện hạ là nam nhân, có công công theo cạnh cũng là lẽ thường...nhưng Triệu Thiếu giám thật sự...quá đáng nghĩ!

Phùng Gia Hào trầm ngâm, trong phòng khi đó chỉ có Thành Vương cùng Triệu Tử Đoạn. Trên người Thành Vương chỉ có trung y, Triệu Tử Đoạn tóc cũng không vấn lên, lại thản nhiên ngồi cạnh mại mực, như vậy có phải quá thất lễ hay không?

Phùng Gia Hào hấp tấp:

- Người nói...trước đó Vương gia hạ lệnh đun nước tắm?

Hạnh Lộ lại khê kháng:

- Trước khi Trắc phi đến, nó tí đã hỏi qua hạ nhân, là đun nước nhưng lại chuẩn bị y phục cho Thiếu giám!

Phùng Gia Hào đưa tay bịt miệng Hạnh Lộ, Thành Vương nếu cùng Triệu Tử Đoạn có tư tình, càng chấn động hơn Thịnh Vương cường gian tiểu hải từ năm xưa!

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

https://my.w.tr/qRUPDC4sVP

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Chú thích:

Chữ đồng

□

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Rửa Thù Trả Hận (trung)

Thịnh Vương đập mạnh tay xuống bàn, mắt phượng lộ khí rợn trời:

- Người...

Linh Tê bâu môi, bộ dáng không chịu khuất phục:

- Nó tí nào biết Phùng Gia Hào đó lại thêm linh tinh vào thuốc làm tăng độc tính...

Thịnh Vương hần học:

- Chuyện nhỏ như vậy cũng để bản Vương phải thất vọng? Người còn có thể làm được gì nữa?

Linh Tê rom rớm nước mắt, bộ dáng điềm đạm nhào vào lòng hần:

- Điện hạ, nó tí thật lòng đã gắng hết sức, chỉ là...

Thịnh Vương chán ghét đẩy nàng ta ra, thường ngày Hoàn Nhan Viên Hạo không để nữ nhân nhúng tay vào đại sự, Linh Tê có thân cận đến mấy cũng chẳng biết chút tin tức nào đáng giá. Hiện tại à lại khiến Gia Hỷ thấp tử nhất sinh. Giữ Linh Tê lại, vốn không còn ý nghĩa:

- Sau này, đừng đến đây nữa!

Linh Tê sững sờ nhìn nam tử trước mặt, cơ mặt cứng đờ, đến tim cũng ngừng đập, cảm giác thất vọng lan tỏa cùng cực:

- Vương gia, Linh Tê chỉ có mỗi người! Đừng vứt bỏ Linh Tê!

Thịnh Vương xoay người vào trong, đáy mắt lạnh lẽo:

- Người ăn cơm Thành Vương phủ, uống nước Thành Vương phủ, lại nói là người của bản Vương? Không tự thấy xấu hổ? Làm sao bản Vương biết được ở đó người không trèo lên làm ám giường cho hần?

Linh Tê bất lực ngã người xuống, náu gót hài thêu kỳ lân trước mặt, nhưng nam tử này trời sinh đã vô tình, coi nữ nhân không phải là người, tùy ý lăng nhục, bôi thè, hần cứ thông thả bước đi.

Thịnh Vương chẳng thèm ngoái đầu, lưu lại cho nàng ta một mạng, với hần đã là quá nương tình, dù gì thân thể mềm mại đó đã từng hầu hạ uyển chuyển dưới thân hần, giết đi thật không nỡ.

Chỉ là...

Nghe đến tình cảnh hiện tại của Gia Hỷ, lòng hần đau nhói, đơn là do hần kê, lại vô tình đẩy nàng vào cửa tử! Vốn dĩ chỉ muốn nàng hủy hôn, đợi chờ hần, chấp nhận hần... Nào ngờ...

Linh Tê thất thểu về Thành Vương phủ, dọc đường đi, nước mắt cứ chảy không ngừng khiến ướt đầm tà áo. Linh Tê vui mình trong cơn mưa nặng hạt, đến cửa phòng, cũng đã giữa đêm, đèn lồng trong phủ vì cạn dầu mà tắt đi ánh sáng, om om tối. Linh Tê nắm phải ô khóa đồng lạnh lạnh liên liên phát hiện bản thân đánh mất chìa khóa từ bao giờ.

Linh Tê thờ nhọc, lẩy dên lồng trước cửa đi dọc lại hành lang tìm kiếm. Nàng vấp chân vào mũi giày ai đó, té sấp. Thanh âm nam nhân ầm áp vang lên:

- Không sao chứ?

Linh Tê tắc đầu, lồm cồm bò dậy phui phui người, giữa ánh trắng mờ mờ hư ảo, mái tóc huyền nam tử không vấn thả tự do bay loạn.

Linh Tê thất thần:

- Thiếu giám giờ này còn thức?

Triệu Tử Đoạn lạnh nhạt tâm tình:

- Đợi có nương!

Linh Tê có chút bất an, tay đỏ mồ hôi rùng rùng, dù sao nàng cũng là cung nữ hầu hạ Vương gia, bỏ đi cả ngày thế này, khó mà không khiến người khác nghi ngờ.

Linh Tê qua quýt nói dối:

- Nó tí ghé qua nhà bằng hữu, vì mưa nặng hạt nên về trễ!

Triệu Tử Đoạn kéo Linh Tê lại gần, nàng ta ngã xuống nền đất, hai tay may mắn bám được vào lan can gỗ. Nguyệt quang xanh xao ảm hiện, nét mặt thanh thuần tao nhã của Triệu Tử Đoạn càng thêm trong trẻo, mấy ngón tay thon dài đầu móng tinh tế sạch sẽ khê nắng cảm Linh Tê:

- Leo lên giường hần có thấy sáng khoai? Bị hần vứt bỏ có có thống khổ?

Linh Tê bị chế trụ, không thể thoát ra được, cố giữ bình tĩnh mà trả lời:

- Thiếu giám muốn nói gì? Nó tí nghe không hiểu!

Triệu Tử Đoạn gần giọng:

- Tuyệt Tâm mất mạng, cô có thể an toàn mà thoát ra sao? Vương gia coi cô như trâu bảo không muốn nghỉ ngơi, cô lại dám phản bội!

Linh Tê hoảng loạn, Thịnh Vương đã ruồng bỏ, Thành Vương chắc chắn sẽ không giết chết nàng, nhưng nếu bị đuổi đi, liền trở thành tử cớ vô thân.

Linh Tê lắp bắp:

- *Thiếu giám, nó thì thật sự cái gì cũng không làm...*

Triệu Tử Đoạn hồ hững:

- *Chưa chịu nhận?*

Linh Tê cùng quần chổi bỏ:

- *Nó thì không có gì để nói! Thiếu giám đừng ngậm máu phun người!*

Triệu Tử Đoạn phiền chán nhìn nàng ta khóc lóc:

- *Có nương yên tâm! Ta không để có nương oan uống chết không bằng không chứng!*

Hai ám vệ đột ngột xuất hiện, giữa lấy nàng ta. Triệu Tử Đoạn nhàn nhạt:

- *Giám Linh Tê lại, sắp tới ta còn phải truy lùng Phùng Hậu, không rảnh quan sát nàng ta!*

Triệu Tử Đoạn rút trăm bạc vắn lại tóc, khoác thêm áo choàng rồi biến mất trong màn đêm.

Bích Ba Trang

Thịnh Vương một thân hắc y, cả gương mặt phi thường tuấn mã cũng bị che kín. Hắn một đường vượt qua lính gác đêm, tìm kiếm khuê phòng Gia Hỷ, khúc hành lang này có tận năm ngã rẽ nhỏ, đây là lần đầu đến Bích Ba Trang, hẳn nhiên không rõ đường đi, vẫn hơi chân chữ. Mạt Viện đứng sau thờ dài, chủ nhân nhất quyết phải nửa đêm đến thăm Huyền chúa, mặc dù rõ ràng ở đây long đàm hồ huyết, là địa phận Thành Vương trực tiếp quản lý.

Thịnh Vương đặt tay lên lồng ngực, lọ giải được cồm cộm hiện lên.

- *Mạt Viện, người ở lại đi!*

Mạt Viện chấp tay:

- *Chủ nhân, không được! Một mình người đi tức khắc gặp nguy hiểm!*

Thịnh Vương quay đầu lại, mắt phương long lanh hữu thần:

- *Vội thì nhanh chân đi, đừng tỏ thái độ bị ép buộc nữa!*

Giữa đêm khuya thanh vắng, mặt trăng cũng khuất sau mây đen, hơi nước lạnh lẽo con mưa vừa qua còn đọng lại dễ khiến người khác rét run. Thịnh Vương dừng lại trước căn phòng nằm cạnh rừng trúc, ngoài hiên treo cao đèn lồng đỏ, ánh sáng pháp phù lay động.

- *Có lẽ nơi này!*

Mạt Viện xoay người nhìn bốn bề:

- *Chủ nhân làm thế nào mà đoán được?*

Thịnh Vương cười nhẹ, giọng nói ôn nhu hữu tình:

- *Hương thơm của nàng...*

Trường kiếm trong đêm đen lóe quang ảnh, mỏng mảnh lạnh lẽo đặt ngang yết hầu Thịnh Vương đầy uy hiếp. Kiểu ngao giọng nói cất lên, bạch y nam tử thân thủ điều luyện đầm đấm nhìn hắn mỉm cười:

- *Nhị Hoàng huynh, bản Vương đợi người đã lâu!*

Thịnh Vương nghe mùi máu tươi tanh nồng lan tỏa không khí, cổ họng có chút đau rát, biết rằng lưỡi kiếm vô tình đã cắt ngang một đường, nhưng thần sắc vẫn không đổi, chỉ là, hàng mày hơi cau lại.

- *Hoàn Nhan Viên Hạo! Khá lắm!*

Thành Vương tựa tiểu phi tiểu, xung quanh ám vệ đã vây kín, vũ khí cũng rút ra sẵn sàng. Trong tình thế này, nếu một đao đoạt mạng Thịnh Vương là dễ như trở bàn tay, nhưng Hoàn Nhan Viên Hạo lại không làm, chỉ hơi hồ hững:

- *Vốn không nghĩ người có thể ra tay độc ác đến thế! Uống công nàng yêu người!*

Thịnh Vương nghe lồng ngực đập mạnh, Hoàn Nhan Viên Hạo khẳng định Gia Hỷ yêu hắn, điều này càng khiến hắn hối hận, tâm trạng giảm đi một nửa.

Thịnh Vương thả lỏng, cũng tháo khăn che mặt xuống:

- *Lăng Thần, ta muốn gặp nàng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn sâu vào mắt nam tử đối diện, rất lâu sau mới thu hồi trường kiếm:

- *Nhị Hoàng huynh, hiếm khi có thể nghe người xưng hô thân thiết như vậy! Người làm đệ đệ như bản Vương đây thật thụ sùng nhược kính!*

Hoàn Nhan Viên Hạo phất tay, ám vệ liền nhanh chóng biến mất, Thịnh Vương xoa tay lên yết hầu, một đường máu đỏ tươi nhỏ xuống. Mạt Viện thở nhẹ, vội lấy cao trị thương bôi nhanh qua giúp chủ nhân.

Gia Hỷ nằm trên giường lớn, người nàng toàn thân chi mịch váy rộng thùng thình, đây là y phục Hoàn Nhan Viên Hạo vì nàng mà suy nghĩ, tránh để vải cọ xát nhiều vào vết thương.

Bối Lan lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai nam tử.

Thịnh Vương rút hai lọ được liệu trong ngực áo ra, một chứa hoàn đan, một còn lại là thuốc bột. Hắn lấy viên thuốc định nhét vào miệng nàng, đột ngột bị Hoàn Nhan Viên Hạo ngăn cản:

- *Ta có nên tin?*

Thịnh Vương gạt tay Hoàn Nhan Viên Hạo ra, môi mỉm lại:

- *Nếu không muốn nàng sống, ta có cần mạo hiểm đến đây?*

Hoàn đan nhanh chóng trôi khỏi miệng Gia Hỷ. Thịnh Vương yên lòng ngồi xuống, chỉ vào lọ được còn lại:

- *Cái này dùng để ngậm mình, bảy ngày sau bệnh chứng sẽ mất, hoàn toàn không để lại dấu vết gì!*

Hoàn Nhan Viên Hạo rót trà trong ấm ra, hương thơm nhàn nhạt tỏa qua mũi:

- *Người đúng là điên rồi, tạo cơ hội để kẻ khác ám hại nàng? Đó là tình yêu sao?*

Thịnh Vương ngã người ra ghế, tay chạm vào vết thương trên cổ:

- *Ra tay cũng thật quá mạnh! Sao khi đó không giết bản Vương đi!*

Hoàn Nhan Viên Hạo xoay xoay tách trà trong tay, hẳn với người này, vốn dĩ là huynh đệ, lại càng là địch nhân, hiện tại cùng nhau uống một bình trà, trông có chút buồn cười:

- *Giết người? Không muốn người cá đơm giàn như vậy mà mất mạng!*

Thịnh Vương cả cười, y phục đen tuyền tôn nét thần bí tuấn mã, long diên hương tỏa đậm trong không khí:

- *Người lo sợ giết ta sẽ khiến nàng hận người!*

Hoàn Nhan Viên Hạo siết tay lại, môi đỏ tựa máu khẽ cười nhưng khóe mắt lộ rõ bi thương:

- *Nàng yêu ai là lựa chọn của nàng, còn nàng ở cạnh ai, chính là lựa chọn của Hoàn Nhan Viên Hạo ta!*

Thịnh Vương hít mũi phượng, ngoan tuyệt ánh nhìn:

- *Luận tình trường thi đoạn, người không bằng bản Vương, luận chính sự tiền triều, người còn phải học bản Vương! Những thứ người muốn, bản Vương sẽ không để người có được! Kể cả nàng!*

Thịnh Vương bước ra ngoài, gió từ cửa chính bật mở vào rét lạnh, Hoàn Nhan Viên Hạo vẫn chăm chú nhìn hoa văn trên tách trà tinh mỹ, khóe miệng hơi nhếch lên, gương mặt kiểu bạc hoàn hảo ngưng trọng không rõ hi nộ.

Hoàn Nhan Viên Hạo thức trắng một đêm, mở sáng hôm sau, Gia Hỷ thực sự đã tỉnh lại, tuy cơ thể đau nhức vẫn còn, nhưng làn da nàng đã không còn cháy ra huyết dịch.

Gia Hỷ cuộn lấy chăn bông, nhìn nam tử bạch y mi mắt nhắm hờ ngồi cạnh giường, hương thảo mộc tỏa ra thanh sạch vô chùng.

Nàng khẽ khàng:

- *Điện hạ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo không mở mắt, giữa hai hàng chân mày, một nếp nhăn hiện ra, đến trong mơ hắn cũng không thật sự yên ổn. Gia Hỷ xò chân vào hai ngọc xuống giường, đắp chăn lên người hắn.

Bối Lan đem nước rửa mặt vào, thì thầm:

- *Đêm qua, Thịnh Vương đến đây!*

Gia Hỷ tròn mắt:

- *Đến đây? Thành Vương có biết?*

- *Cả hai vị điện hạ đều ở trong khuê phòng tiểu thư! Thịnh Vương đem giải được tới, nghe qua câu chuyện có thể đoán ra là Thịnh Vương không muốn để tiểu thư gả đi nên đã hạ được...*

Gia Hỷ cắn môi, nếu chỉ vì níu chân nàng, lại có thể hạ một loại cổ độc nghiêm trọng đến vậy, người này đúng là tàn độc đi. Hoặc giả có uẩn khúc gì, nàng cũng thật muốn biết rõ chân tướng.

Bối Lan pha nước tắm, lấy thuốc bột đổ vào, hơi nước thoáng mùi hoa cỏ tươi mới cất. Phòng tắm không thiếu thứ gì, nước tắm từ suối nóng được dẫn vào một hồ nhỏ sâu có bậc thang đi xuống, trên mặt hồ đều lót đá cuội tránh trơn trượt, mà hai bên vách tường xếp đầy đủ trung y, kiến bông, tinh dầu hương liệu, đây là một phòng nghỉ dưỡng đặc biệt dành cho khách nhân quý hiển của Bích Ba Trang.

Khi nàng quay ra ngoài, Thành Vương đã đi mất, trên bàn chỉ có lời nhắn hắn để lại, dặn dò cách nàng dùng thuốc thế nào, ăn uống ra sao, lại chỉ nơi đi dạo giải sầu. Thành Vương tuy quan tâm nàng, nhưng lại không quá thân cận, hẳn thật sự bận rộn chính sự, hay bản tính vốn đã đậm nhạt như vậy.

Gia Hỷ gấp thư lại, khóe môi bật bật nhàn nhạt hạ lệnh:

- *Truyền tin ra ngoài, bệnh tình ta đã trở nặng, vô phương cứu chữa!*

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Rửa Thù Trả Hận (hạ) 1.2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

- *Nhanh vậy sao?*

Trên áo còn vương bụi đất, Triệu Tử Đoạn xốc rèm xe ngựa lên. Phùng Diễn Dung nằm đó, sắc mặt có chút ít không tốt, say ngủ mê man. Một thân cái nam trang không quá tệ, nhưng rõ ràng không qua mắt được ám vệ Thành Vương phủ.

Triệu Tử Đoạn kéo mạng che mặt, y phục đó thâm thấp thoảng trong mờ mịt cát bụi trên lưng ngựa cùng đoàn thủ vệ đi về phía nội thành. Trong lòng Triệu Tử Đoạn miễn man bất trắc, Phùng Hậu nếu phục kích, đừng nói là đưa được Phùng Diễn Dung về, sợ tính mạng mấy mươi kẻ ở đây cũng không còn.

Mi tâm cau nhẹ, Triệu Tử Đoạn ra hiệu ngừng lại, thấp giọng phản phó.

Cầm Thành.

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi cạnh Vĩnh Nguyên Đế, hẳn chăm chú đọc tấu sớ được đưa đến, trong lòng không khỏi khó hiểu. Phụ hoàng tính cách cương liệt, chính trị một phần cũng không muốn nhường cho đám hoàng tử. Trừ Thái tử đảm nhiệm thuế má từ năm mười ba tuổi, còn lại Thịnh Vương cũng chỉ phê duyệt tấu chương thỉnh an. Hắn với Vĩnh Nguyên Đế, tuy quan hệ phụ tử nhưng có phần xa cách, mặc dù Vĩnh Nguyên Đế yêu thích sủng ái Tuyên Quý phi, nhưng cũng chưa từng đặt chân đến Thành Vương phủ thăm hỏi.

Tấu chương nói về việc thăm huyệt thuế muối thuế gạo, trong nhiều năm vừa qua, mỗi năm đều giảm sút một ít, đến hiện tại đã mất đi gần một nửa. Hoàn Nhan Viên Hạo trong lòng khẽ động, chuyện này do Thái tử quản, nếu sai sót sao phụ hoàng không hỏi thẳng hắn.

Vĩnh Nguyên Đế trầm trầm giọng nói:

- *Sổ sách Hộ Bộ sẽ chuyển đến phủ của con, từ từ mà tìm lỗi sai!*

- *Phụ hoàng...*

Vĩnh Nguyên Đế ngừng bút, ánh mắt nhu hòa:

- *Tính cách con trầm ổn, những chuyện như thế này giao cho con yên tâm hơn. Lãng Mặc hẳn tâm tình dạo này không tốt, làm đại sự dễ hỏng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hẳn lẽ ra về, cơ bản chính là chuyện gì khó khăn xorong xấu sẽ do hắn xử lý, chuyện đơn giản liền để Thịnh Vương. Thịnh Vương tâm tình không tốt phụ hoàng liền nhận ra, hẳn đây rầy lo toan, đến nạp thiếp cũng bất trắc, phụ hoàng lại chưa từng hỏi qua một câu!

Về đến phủ cũng đã chấp tới, Hoàn Nhan Viên Hạo thẳng vào đại sảnh, liền thấy Triệu Tử Đoạn đang tự băng bó cánh tay. Áo đỏ đầy từng vết máu khô đen đặc, gương mặt vốn đã trắng lại càng thêm bệch bạc.

- *Vương gia, cẩn thận!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cúi người né tránh trường kích*, xuyến tới, lại lấy chân làm trụ, không chế mũi kích:

- *Phùng Tam thiếu, có cần tuyệt tình như vậy?*

Phùng Hậu ánh mắt này lửa, ần chứa đầy lo lắng:

- *Dung nhi đâu?*

Hoàn Nhan Viên Hạo bị nội lực thiếu niên này cường đại mà hơi lùi một bước, bàn tay nắm cán kích cũng nóng dần lên:

- *Ngồi xuống, bản Vương có chuyện cần người giải quyết, tạm thời mọi người vẫn an toàn tình mạng!*

Phùng Hậu trừng mắt, mắt một lúc sau mới hạ vũ khí xuống, âm thanh nặng nề của kích bạc giáng mạnh vào nền đá. Hần ngồi đối diện Triệu Tử Đoạn, hừ lạnh.

Thành Vương tiến lên ghé chủ vị, phất tay cho người dâng trà, ôn nhu nhìn sùng tướng của mình đang chật vật bại trận:

- *Tử Đoạn, có quá nặng!*

Triệu Tử Đoạn khẽ lắc đầu, mỉm cười:

- *Phùng gia Tam thiếu coi như nương tay, thuộc hạ cũng không tổn thương gân cốt!*

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười:

- *Phùng Hậu, một thân tuyệt mỹ thông thạo thập bát ban võ nghệ, người còn muốn uống phí tài năng đến bao giờ?*

Phùng Hậu nhận trà từ cung nữ dâng đến, nồng đậm hương vị Long Tinh trân quý, hẳn hơi siết tay, đau xót:

- *Vương gia, Phùng mỗ thật sự chỉ muốn cùng Điện Dung trải qua những ngày cuối đời của muội ấy hạnh phúc! Điện Dung đã chịu khổ quá nhiều rồi!*

Thành Vương như không để tâm, hờ hững:

- *Người thấy trà Long Tinh vị thế nào?*

- *Cà đời này đây là lần đầu tiên được uống, chỉ biết nói vô cùng đặc biệt!*

Thành Vương chậm rãi đến gần Phùng Hậu, giọng nói lãnh đạm, trầm ổn lại có phần khí khái khiến người khác kính trọng:

- *Người có thấy nàng hạnh phúc? Nàng có được dùng trà Long Tinh*, có được dùng ngàn năm nhân sâm, hàng ngày bảo ngư tổ yến, cao lương mỹ vị, có kẻ hầu hạ phục dịch, có được chôn trệ bằng Ngự y tốt nhất?*

Phùng Hậu cúi mặt, nội tâm xáo trộn không ít. Có thể trông thấy gương mặt đầy bi phẫn cũng đầy tiếc nuối.

Triệu Tử Đoạn hơi than nhẹ, vết thương có chút rướm máu, vô tình hữu ý nói:

- *Chú nhân, được trệ thương lần trước tiến cống từ Cao Ly quốc, thuộc hạ đã dùng hết...*

Hoàn Nhan Viên Hạo rút trong ngực áo một lọ sứ men đỏ tươi, tinh tế gọn ghẽ vút xuống, Triệu Tử Đoạn đón bắt được, gạt đầu tạ ơn. Hành động đó làm lóe lên ánh sáng yếu ớt trong mâu quang đục mờ của Phùng Hậu. Được tiến cống dễ dàng cấp cho thuộc hạ như vậy, có phải...

Hần lên tiếng:

- *Nếu Phùng mỗ theo người, Dung nhi sẽ được chôn trệ?*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhếch môi, bảy tám phần mười kế hoạch đã thành:

- *Bản Vương không chắc chắn bệnh chứng của muội muội sẽ hết, nhưng ít nhất bản Vương tận lực giúp nàng kéo dài thời gian sống đến mức cực đại. Bản Vương cũng sẽ giúp nàng và người thay đổi nhân dạng nếu muốn, để cả hai có thể danh chính ngôn thuận ở bên nhau!*

Triệu Tử Đoạn hơi ngạc nhiên, nhưng không nói gì, Phùng Hậu tuổi trẻ tài cao, có hẳn Thành Vương sẽ như hổ thêm cánh, nhưng còn Nhị phu nhân...

Phùng Hậu quý một chân xuống nền đá:

- *Điện hạ thu nhận!*

Thành Vương hào sảng cười, tự tay đỡ hẳn đứng dậy. Lại đưa ra điều kiện cuối cùng:

- *Nếu giữa bất kì một người nào trong Phùng gia và Điện Dung, người chọn ai?*

Phùng Hậu không suy nghĩ liền rành rề:

- *Điện Dung, phải là Dung nhi!*

Thành Vương nghi hoặc:

- *Bản Vương muốn người chắc chắn xác định!*

Phùng Hậu ngừng người, giằng xé biểu hiện, cuối cùng vẫn quả quyết:

- *Dung nhi!*

Thành Vương gật đầu, phân phó người chuẩn bị nơi nghỉ lại. Người ta nói uyên ương không rời, chỉ cần cứu được mạng Phùng Điện Dung, Phùng Hậu sẽ không tiếc sức mình mà đầu phục Thành Vương phù.

Cuối tháng chín, sắc hoa cúc vẫn nồng nàn rực rỡ vàng tươi trên từng khóm lá xanh.

Gia Hỷ đã thực sự hồi phục, trên cánh tay trắng nõn dù còn một chút ửng hồng nhưng không đáng kể, Thành Vương phù đưa đến một bộ xiêm y ti mỉ lục nhạt thêu họa tiết hoa lê tinh tế, lụa nhẹ như không, khoác lên người liền thanh lịch mà tao nhã.

Bối Lan vuốt nếp váy mềm phẳng phiu, thoáng thêm áo mỏng bên ngoài giúp chủ nhân. Gia Hỷ soi mình trước gương đồng điểm trang, để Bối Lan cài thêm trâm phi thủy lên tóc.

- *Tiểu thư, thực có đơn giản?*

Gia Hỷ lắc đầu, lấy đôi bạch ngọc dương chi vừa định đeo lên thì bị một bàn tay nam tử ngăn lại:

- *Không cần đâu!*

Bối Lan hành lễ, Gia Hỷ nghiêng người hơi ngạc nhiên:

- *Điện hạ!*

Thành Vương rút từ tay áo một túi hương đỏ, bên trong cốm cộm chiếc vòng. Gia Hỷ thử lên tay, vòng được làm bằng bạc đặc, chất liệu bạc không quá sáng, nhưng lại rất nặng tay, bên trên khắc chú Đại Bi mạ vàng*

Thành Vương che giấu biểu tình, nhưng giọng nói có chút ngại ngùng:

- *Là ta tự tay làm, nàng...có thấy vừa mắt!*

Gia Hỷ nhu mì cười:

- *Vương gia lần này cứu mạng ta, ta còn chưa tạ lễ, lại nhận những vật này, thật áy náy!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe hương thơm dịu dàng nữ tử truyền qua mũi, say mê ngắm nhìn:

- *Nàng đứng xa lạ với ta như thế!*

Xiêm y hẳn đưa đến làm chính bằng Tơ Chân lụa, thứ lụa mười năm mới dệt được một tấm khăn. Để hoàn thành y phục hôm nay nàng mặc, nghệ nhân phải mất mấy đời chân truyền. Lụa này thất truyền trong thiên hạ, người của hắn đoạt được khi dẹp hải tặc An Nam. Hôm nay vinh dự được nàng khoác lên người ngọc, phá lệ xinh đẹp!

Gia Hỷ vẫn cúi mặt, chút xấu hổ lan đến vành tai ửng đỏ.

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi buồn cười nâng, ho nhẹ phá tan bối rối:

- *Bản Vương đã chuẩn bị xa mã! Đi thôi!*

Xe ngựa của Nhất đẳng Thân Vương do một đôi song mã kéo, bên trong chia hai gian rộng rãi, phía trước dành cho hạ nhân, phía sau là của chủ tử.

Gia Hỷ lấy khăn tay che miệng:

- *Điện hạ, người luôn giữ bí mật ta bình phục, hôm nay lại có ý đưa ta đến yến tiệc?*

Thành Vương u linh mắt phượng:

- *Nếu biết nàng khỏi bệnh, Phùng phủ liền cho người đem nàng về nơi miệng hùm hang sói đó! Bản Vương có tư cách gì giữ nàng lại?*

Gia Hỷ xáo động trong tâm, siết tay lại, Triệu Từ Đoạn đã thông tri cho nàng về cái chết tức tưởi của Hà ma ma. Nàng luôn ân hận, có phải vì nàng không cứu Phùng Diên Dung mà Nhị phu nhân kết thù đồ lên đầu người dưới nàng vô tội!

Mắt Gia Hỷ rom róm lệ, Hoàn Nhan Viên Hạo nghe nói trong tim, lòng dạ ngứa ngáy như có mèo cào qua, chỉ muốn ôm nàng vào lòng an ủi.

Dừng lại trước Thành Vương phủ, Gia Hỷ kéo mạng che mặt, ung dung vòng ra sau đại tiệc. Chính sảnh tràn ngập hoa thơm, từng chậu cúc tươi vàng đặt ngang dọc các lối đi. Phu nhân quan lại cùng các Quận chúa, Huyện chúa có giao tình với Thành Vương đều có mặt. Hôm hết, hôm nay cũng tri ân gia tướng trong ngoài phù phụng sự Thành Vương, nên tiệc càng tổ chức tráng lệ.

Một nam tử gấp trụ Tướng Quân, gương mặt mang mặt nạ sắt sáng loáng, trên tay trường kích kéo lê lấp lờ tia lửa dưới nền đá xanh. Đi sau nam tử đó, một phụ nhân trang y hồng lụa trang điểm quý hiển nắm chặt tay hắn, chỉ là nàng ta vô cùng ngại ngùng, sắc mặt không mấy tự nhiên.

Gia Hỷ ở sau bình phong hơi kinh ngạc, dù bởi dây đậm phấn son, nhưng chỉ cần liếc mắt, nàng cũng đoán được chính là Phùng Diên Dung, tuy vậy, phong phạm nam tử trước mặt tuy giống nhưng lại ngạo nghễ hơn Phùng Hậu rất nhiều!

Trong đám người tân mặc chuyện trò xung quanh hoa viên, Nhị phu nhân lệ nhòa đáy mắt, là nứt ruột bà sinh dục, sao lại không biết được hài tử của mình, có điều đồng người như thế, liền không thể đến nhận thân.

Thành Vương cùng Vương phi chủ yến khai tiệc, khách nhân đang lao xao liên yên tĩnh lại. Thành Vương đưa tay mời nam tử mặt nạ sắt kia đứng lên, ôn nhu giới thiệu:

- *Đây là Long Điện Tướng quân, vừa bình định được hải tặc An Nam! Là người Mi Châu sinh trưởng!*

Bên dưới náo nhiệt một chuỗi vỗ tay chúc mừng, Gia Hỷ vẫn ngoác nhìn, chỉ một cái Vô Tam danh, Thành Vương liền bỏ ra nhiều công sức như vậy sao? Một cái Tướng quân có phong hiệu vốn không dễ dàng, Thành Vương chắc chắn phải vì Vĩnh Nguyên Đế lập nên công trạng gì đó.

Cầm Từ thi lễ trước mặt Gia Hỷ, cung kính:

- *Huyện chúa, Vương gia có lời mời người!*

Gia Hỷ vẽn vẩy, nhu mì cười:

- *Cô cô, là có việc gì?*

- *Vương gia muốn Huyện chúa gặp qua Phùng Nhị phu nhân!*

Bối Lan khẽ vỗ tay:

- *Kịch hay tới rồi!*

Gia Hỷ cau mày nhìn nha hoàn này, thông thả bước đi!

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Chú thích:

Trường kích

Vòng bạc khắc chú Đại bi mạ vàng

Trà Long Tĩnh

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Rửa Thù Trả Hận (hạ) 2.2

Phùng Nhị phu nhân đứng đó, giữa căn phòng trống, bên kia cách một cánh cửa gỗ dán giấy mỏng, có thể nhìn rõ đôi nam nữ đang kịch liệt hoan ái. Nữ nhân mi thanh mục tú xinh đẹp yếu điệu, nam tử vẫn đeo giả diện, cường tráng trẻ tuổi. Y phục cả hai đều chưa thoát ra toàn bộ, chỉ cởi bỏ những nơi cần thiết, thân hình cao lớn nam tử che lấp phần lớn nữ nhân dưới thân.

Nhị phu nhân cắn môi khóc không thành tiếng, đầu óc quay cuồng, bàn tay bà run run nắm lấy bình phong, thật sự chỉ muốn một dao giết chết nữ nhân đang rên rỉ đó.

Cầm Từ nghiêng người bước vào, đậm mặt cung kính:

- Phu nhân!

Nhị phu nhân xoay người lại, nghiêng rặng nghiêng lợi:

- Người mở cửa này cho ta, phải đánh chết tiện phụ kia!

Cầm Từ không thay đổi giọng, như cũ chậm rãi:

- Phu nhân, đó là Long Điện Tướng quân cùng thê từ ngài ấy, phu nhân sao có thể thô lỗ như vậy?

Nhị phu nhân lao đến đập đập vào cánh cửa, miệng lắp bắp:

- Hậu nhi, Hậu nhi! Rõ ràng là Hậu nhi của ta!

Lúc này, ngoài cửa một thân kiều mị điềm lệ tiến vào, bầu không khí tràn ngập hương thơm hoa hồng nồng đậm. Nhị phu nhân không tự chủ quay đầu nhìn lại, há hốc cả mồm miệng:

- Phùng Gia Hỷ! Không phải... người sắp... chết!

Gia Hỷ nhàn nhạt ngồi xuống ghế bành được chuẩn bị sẵn, xiêm áo phi thường tinh mỹ thanh thoát biểu hiện, nàng nhíech môi, răng ngọc lộ ra trong suốt:

- Nhị thẩm, chẳng phải thẩm rất yêu quý ta sao! Không ngờ ta còn sống ở đây lại khiến thẩm thất vọng!

Nhị phu nhân hơi lùi lại, tuy nội tâm run rẩy sợ hãi nhưng bên ngoài lại cố cứng rắn:

- Hỷ nhi không sao... thẩm an tâm rồi...

Bối Lan khó chịu gay gắt lên tiếng:

- Tiểu thư cát nhân thiên tướng ắt hẳn thọ mệnh, trà xanh cùng thất ly tán đó là gì chứ!

Nhị phu nhân đã biết mọi chuyện bại lộ, cùng quần lùi sâu đến góc tường:

- Người muốn làm gì, Hậu nhi bên kia, nhất định không để ta xảy ra chuyện!

Gia Hỷ nhắm hờ mắt hạnh, môi đỏ tựa máu kiều điềm hé ra:

- Ta chỉ muốn làm hai việc, thứ nhất trả thù cho mẫu thân đã khuất trên trời, thứ hai giúp Hà ma oan uổng được yên nghỉ! Người bên kia đương nhiên không phải Phùng Hậu, Nhị thẩm đừng đoán bừa! Rõ ràng Vương gia cũng đã nói qua, vị Long Điện Tướng quân này xuất thân Mi Châu, bình định An Nam hải tặc, lập được đại công!

Nhị phu nhân nửa tin nửa ngờ, đầu óc hỗn loạn, u u mê mê nhìn qua những ô giấy mỏng. Phùng Hậu vẫn kịch liệt phát tiết trên thân thể muội muội mình, hần lăm vậy vì muốn Diễm Dung chấp nhận hắn, Diễm Dung đã mê man hơi rượu, cũng không rõ ai đang nằm trên thân nàng. Hần cũng không biết, hành động phi luân ấy vừa vận được Thành Vương sắp xếp một màn trước mặt sinh mẫu huynh muội hắn!

Cầm Từ dâng đến ba lọ thuốc:

- Tiểu thư, ở đây có ba loại được khác nhau, một sẽ khiến người dùng xuất huyết bảy nơi trên người mà chết, một liền khiến người uống vào co rút tứ chi, móng tay tóc tai đều rụng sạch mà chết, còn loại cuối cùng sẽ khiến người uống phải điên loạn phát cuồng, tự cào xé bản thân đến chết!

Gia Hỷ lấy khăn tay che miệng:

- A! Thật tàn độc đi! Nhưng Nhị thẩm yên tâm, cho dù Nhị thẩm có chết bằng phương cách nào, thì ta cũng sẽ tiễn Hân thị xuống âm ty bâu bạn cùng người!

Nhị phu nhân quát mắng:

- Ta dù gì cũng là cáo mệnh phu nhân, người nói giết liền giết! Nếu không tại vì người, Diễm Dung đã không gặp nạn, Hậu nhi cũng chẳng rời phủ bỏ đi! Người chết liền không yên ổn! Người có biết Diễm Dung sẽ không sống quá mười tám tuổi!

Gia Hỷ cau mày, mắt long lanh:

- Mẫn thị, ngay từ khi người về phủ, ta đã từng bao giờ tệ bạc với Nhị phòng?

Nhị phu nhân im lặng, Gia Hỷ luôn đối đãi từ tế, dành mọi thứ tốt nhất cho Nhị phòng, cho Phùng Diễm Dung, luôn luôn che giấu giúp đỡ. Khi vừa hồi kinh, ngân lượng Nhị phòng thiếu hụt không hề ít, liền mỗi tháng Gia Hỷ đều bằng nhiều cách khác nhau mà đưa bạc đến.

Gia Hỷ thờ dài, mí mắt có chút lay động:

- Người hại mẫu thân ta mất mạng, hại ta mồ côi, phải sống cùng kẻ mẫu, cứ cho khi đó người thân bất do kỷ, nhưng sao khi vừa mới quay lại phủ đã khuấy đục Phùng gia? Người trà thù Hân thị, oan oan tương báo khiến nữ nhi người lâm vào chỗ chết, lại đẩy trách nhiệm đến ta? Vốn dĩ từ đầu người đừng nên lợi dụng lòng tốt của ta, kết cục đã không đến hồi bi thảm thế này!

Gia Hỷ thân nhiên chỉ vào một lọ được, Bối Lan và Cầm Từ liền nhanh chóng đi đến rút cạn vào miệng Nhị phu nhân, mặc kệ bà ta quyết liệt hoảng loạn chống cự.

Nhị phu nhân đầu bù tóc rối nằm vật ra sàn, khô miệng dính máu tươi, Gia Hỷ tiến lại gần:

- Nhị thẩm, đối với Diễm Dung, ta sẽ bù đắp cho nàng! Người cứ yên tâm ra đi cùng Hân thị, bởi ngoài kẻ thù đó, chẳng ai nguyện ý tiễn người đi! Nhi tử nhi nữ người, cũng sẽ chẳng bao giờ quay lại Phùng gia thấp một nén hương nào! Người tàn độc với con cái, ông trời sẽ tàn độc với người!

Nhị phu nhân hiển nhiên không chết tại Thành Vương phủ, bà được đưa về trong trạng thái ngất xỉu do say nắng. Nhưng Bối Lan biết được, mấy hôm sau bà ta sẽ lên cơn điên loạn, bởi lọ được nàng dùng chính là lọ thứ ba.

Lúc này bên ngoài yến tiệc đã tàn, khách nhân cũng lục đục ra về.

Thư phòng.

Thành Vương nghe Cầm Từ thuật lại, chỉ yên lặng, vốn dĩ hắn muốn Gia Hỷ thật thống khoái trả thù. Hắn không muốn bất kì ai tổn thương nàng dù chỉ mấy may một đầu móng tay nhỏ. Nàng có thể hạ thù, chính là vứt bỏ đi được uất ức trong lòng.

Cầm Từ vừa lui đi thì Gia Hỷ cầu kiến, Hoàn Nhan Viên Hạo tùy ý để nàng vào.

Gia Hỷ liêu nhược từng bước chậm rãi, vòng eo không đỡ nắm tay phá lệ mềm mại, lưu chuyển yếu điệu. Nàng nghiêng nghiêng nét cười thiên chân vô tà.

- Điện hạ!

Hoàn Nhan Viên Hạo ôn nhuận giọng nói:

- Nàng ngồi đi!

Gia Hỷ cúi mặt hành lễ:

- Tạ ơn điện hạ giúp đỡ! Gia Hỷ suốt đời cảm kích ân tình!

- Nàng không cần tạ ơn!

Hoàn Nhan Viên Hạo tự thất vọng bản thân mình, thật lòng, hắn muốn nói thêm rằng..."chỉ cần nàng cả đời này cùng ta nắm tay không rời"...

Gia Hỷ ngồi đó, yên lặng thưởng thức Thiết Quan Âm, loại trà ngọt đậm vị cuối để chịu vô cùng. Hồi lâu, nàng mới nói:

- Vương gia, người thật thu nhận huynh đệ Nhị phòng? Ủng hộ cả loại tình cảm ấy?

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, rành mạch giải thích:

- Huynh muội họ yêu nhau, tuy là cảm luyến nhưng bản chất thật sự không xấu xa, Nữ Oa và Phục Hy cũng chính là huynh muội đầy thôi! Và lại Phùng Cẩm anh hùng xuất thiếu niên, bản Vương không thể để vụt mất!

Ở hiện đại nàng biết rõ tỉ lệ dị tật trẻ sơ sinh cần huyết cao hơn hẳn bình thường, nhưng trong cao môn đại hộ, Hoàng tộc các triều đại cho phép biểu huynh muội cưới nhau đều chính là loạn luân, lịch sử đã trải qua mấy ngàn năm như thế, nàng không thể thay đổi được, nên hỏi chuyện thực tế hơn:

- Bệnh chứng của Diễm Dung, có thể chữa khỏi không?

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi cau mi tâm, không rõ ràng trả lời:

- Vốn dĩ Ngự y chưa xem qua, nhưng có bệnh ắt có thuốc, nàng đừng lo lắng!

Gia Hỷ cũng không hỏi nữa, liền nói về bản thân mình:

- Vương gia, người có thể giúp ta giữ bí mật về bệnh trạng, hiện tại ta không muốn quay lại Phùng phủ!

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, Bích Ba Trang địa phận của hắn, Triệu Từ Đoàn sắp xếp âm vệ khắp nơi, coi như tương đối an toàn, về lại vùng bùn hậu trạch, hắn có muốn nàng không làm bản cũng chẳng dễ dàng.

Hoàn Nhan Viên Hạo để nàng tự do thăm thú Thư phòng, nơi này có nhiều sách cổ, binh ngọc, mực thơm, bút lông đầy đủ kiểu dáng. Gia Hỷ buồn chán xem qua, lại thấy Thành Vương chăm chú sổ sách, bất giác nàng cũng cầm lên một quyển. Lại nhắm mắt bủi mủi:

- Thật kém! Rõ ràng sai sót thế này cũng dám viết vào!

Gia Hỷ ở hiện đại là nhân viên kế toán được học hành bài bản, làm sao kiểu tính toán cổ đại đơn sơ nàng lại không nắm được qua, giấy tờ gian lận với nàng càng dễ dàng phát hiện.

Hoàn Nhan Viên Hạo mơ hồ ý cười:

- Nàng hiểu?

Gia Hỷ lấy chu sa đỏ khoanh tròn chỗ sai lệch, nét mặt Thành Vương từ ngạc nhiên chuyển dần sang nhẹ nhõm. Thư phòng bấy giờ rì rầm âm thanh trò chuyện.

Trăng đến gần mặt trời lên, nàng mới ra xe ngựa trở về Bích Ba Trang. Đọc theo hành lang băng ngang hoa viên, Gia Hỷ nhìn về phía đối diện đột ngột thấy Vĩnh Đan đi sau lưng Thái tử. Thái tử so với mấy tháng trước nàng gặp gầy đi rất nhiều, thân hình liêu xiêu trước gió, có điều triều phục trên người hắn vẫn uy nghi như cũ, thể hiện quyền lực thiên tử tương lai, là trừ quân danh chính ngôn thuận. Còn Vĩnh Đan dù đối qua y phục cũng nhẽ, nhưng bộ dáng trầm tĩnh nàng ta vẫn không đổi, rõ ràng nhận thấy đây là một người có tâm cơ!

Gia Hỷ vội vàng đi nhanh, tránh để Bối Lan trông thấy được Vĩnh Đan. Nàng nhớ lại ban nãy, sổ sách này là ghi lại phần thuế do Thái tử trưng thu, sai sót nhiều đến bậc đó, xem ra Vĩnh Nguyên Đế sẽ không dễ yên. Nhìn dáng hình xương xẩu xanh xao đó, nàng có chút cảm tưởng Vĩnh Đan đã thực hiện được nhiều phần kế hoạch.

Những tháng cuối năm, Gia Hỷ yên ổn tại Bích Ba Trang. Trong khi đó Phùng phủ thay xảy ra nhiều chuyện. Phùng Tú Mai tiếp nối Phùng Tú Mĩ gả đến Hạ gia, trở thành Hạ Thiếu phu nhân kế thế Hạ Nhạc Thâm. Nàng ta gả đi vừa qua khỏi ba ngày lại mất, thì Hân thị bạo bệnh qua đời, tang lễ sơ sài tổ chức, thêm mấy ngày nữa, Nhị phu nhân Mẫn thị cũng đột tử. Tuy Phùng gia giấu giếm nguyên nhân, nhưng trong ngoài kinh thành đều đồn đại Mẫn thị phát điên, cào cào khắp người nát da nát thịt đến chết. Trải qua bao nhiêu chuyện, bệnh tình của Lão phu nhân lại nặng thêm một chút!

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

https://my.w.tt/qRUPDC4sVP

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Đông Cung Sinh Loạn (thượng)

Mùa đông, Viêm Quốc dâng cơ bản Vương, liền cử sứ giả cống nạp kỷ trấn đi báo đến xin thánh chỉ sắc phong cùng cầu thần Đại Công chúa. Đây vốn là tin tốt, Viêm Quốc Vương Viêm Mục từng được gửi sang Đại Quốc học tập. Mục đích chính vẫn là làm con tin giam lỏng để tránh Vĩnh Nguyên Đế hạ bệ đánh chiếm. Sau, Viêm Quốc trải qua nhiều biến loạn, Vĩnh Nguyên Đế coi trọng tài hoa Viêm Mục, cấp cho ngân lượng cùng một tước quan nhỏ. Viêm Mục dựa vào đó chiếm lại được giang sơn, đăng cơ thành Quốc Vương. Viêm Quốc từ thời điểm này, trở thành chư hầu Đại Quốc, hằng năm đều tiến cống.

Cho dù thu phục được một chư hầu hay Đại Công chúa hòa thân, đều là đại hi sự. Mùa xuân sang năm, hôn lễ mới chính thức được cử hành, nhưng hiện tại, trong ngoài kinh thành đều đã ăn mừng rôm rả. Dung mạo của Đại Công chúa được ví như thiên tiên, xinh đẹp vô ngần, xứng đôi cùng Viêm Quốc Vương tuổi trẻ định giang sơn.

Gia Hỷ không nghĩ ngờ tình đường ở Bích Ba Trang lâu được, trong phủ hai cái tang lễ, nàng phận tiểu bối liền phải về để tang! Vốn dĩ Gia Hỷ đã mười sáu tuổi, ở cổ đại chưa xuất giá chính là trẻ nài. Trong phủ toàn bộ nữ nhi đều được gả đi, chỉ trừ Phùng Bạch Thảo vừa mười hai và Phùng Điện Nguyệt chỉ mới hai tuổi.

Sáng sớm, Vu ma ma bên cạnh lão phu nhân đích thân đến mời nàng hồi phủ. Cho dù Gia Hỷ dùng mạng che mặt, nhưng Vu ma ma cũng đoán được nàng đã khỏe lại nhiều lần. Gia Hỷ cho người sắp xếp tư trang lên xe ngựa, lòng lạnh tanh quay về. Khi nàng thấp từ nhất sinh, tổ mẫu có thể đẩy đi thôn trang không do dự, thật khiến nàng đau lòng.

Xe ngựa đi chậm rãi, giữa buổi chiều mới đến nơi, bầu trời xám xịt đầy gió tuyết, vì lạnh nên những vết da non trên tay Gia Hỷ vẫn hồng hồng không trắng được, nàng kéo áo che phủ, ôm lấy ấm lỏ vào lòng.

Phùng phủ cuối năm được màu bi thương, Gia Hỷ đi ngang qua từ đường, bàng hoàng khi chỉ thấy duy nhất một cỗ quan tài. Nàng khẽ khàng hỏi Vu ma ma:

- *Mẫu thân đã được chôn cất trước rồi hay sao?*

Vu ma ma lắc đầu, giọng nói đều đều:

- *Hôm nay, lão phu nhân mời tiểu thư về cũng vì chuyện này!*

Gia Hỷ rời phủ không lâu, nhưng cảm tưởng mọi thứ liền già nua, điêu tàn, rồi rạc đi. Người trên ghế chủ vị tóc đã bạc trắng, nếp nhăn sâu hoắm, môi cũng bạc màu mà làn da đầy chấm đồi mồi.

Gia Hỷ hành lễ tổ mẫu căn trong rồi ngồi sang một bên, trong viện không như xưa mà đông đúc, Đại lão gia cùng Nhị lão gia đều ngồi một mình, Tam phòng có Nhị thiếu bên cạnh, Tứ phòng chỉ mỗi Nguyên thị cùng hai tiểu hầu từ một gần mười tuổi, một chỉ hơn năm tuổi. Ngồi phu nhân một mình đơn bạc cùng Phùng Bạch Thảo, mà Ngũ gia cùng Tử lão gia có lẽ đều đang bận chính sự ở xa.

Lão phu nhân ho sù sù, giọng nói khàn khàn yếu ớt:

- *Hàn thị hãm hại nguyên phối, vô đức vô hạnh, bị lưu trước khi chết, không còn là người họ Phùng nên không đại tang tổ chức. Còn Mẫn thị...*

Nhị lão gia hơi nấp máy môi nhưng không dám mở miệng, lão phu nhân lại tiếp tục:

- *Mẫn thị dạy con không nghiêm, tư đức không đủ, cuối cùng bị ông trời trừng phạt hóa điên mà chết. Ta đã định chỉ làm một cái sơ sài quy chế thiếp thất, nhưng lão Nhị không đồng ý, nhất quyết để nàng ta vào từ đường, ghi gia phả. Vậy coi cứ thế mà làm, quan tài đi cổng sau, để tang ba tháng!*

Chính thế như Mẫn thị đúng ra phải để tang chín tháng nhưng Nhị lão gia vẫn đau lòng gật đầu tạ ơn, ông là thứ xuất, không cùng mẫu thân thân cận. Hàn thị đến trước lúc chết còn bị lưu, nghĩ lại tình cảnh thế tử mình, đã tốt hơn rất nhiều.

Mẫn thị sinh được hai con, nhưng ngày bà ta chết, chẳng một ai khóc tang. Ngẫm nghĩ, tất cả đều là tội nghiệt.

Lão phu nhân nhìn Gia Hỷ đeo mạng che mặt kín kẽ, thì cho rằng dung mạo nàng cũng bị hủy rồi, mới lạnh nhạt nói

- *Đại ti nhi, nữ nhi lớn không nên chạy loạn ra ngoài, ở Bích Ba Trang nơi nam nhân thường lui tới, ảnh hưởng khuê danh không nhỏ. Vẫn nên dọn về phủ!*

Gia Hỷ chưa kịp đáp lại, thì đã nghe Tử phu nhân một câu nhắm nhắm:

- *Dựa vào Thành Vương chống lưng, còn có thể biết trời cao đất dày là gì!*

Tam phu nhân đưa tay cái lại bạch ngọc trầm trên đầu, nửa nghĩ nửa ngờ tiếp lời:

- *Biết đâu người ta bây giờ đã là nữ nhân của Vương gia! Chúng ta nào có thể tự do đàm luận!*

Gia Hỷ hơi nhếch môi, đuổi nàng đi chính là bọn họ, đem đặt đặt điều cũng là bọn họ. Nàng lạnh đạm

- *Từ bao giờ việc riêng của điện hạ lại thành chuyện trà dư tửu hậu thế này!*

Tử phu nhân là cô đầu tường, thấy Gia Hỷ không nín nhịn thì chĩa ngược mũi giáo về Tam phu nhân:

- *Tam tẩu, tẩu nên lo nữ nhi mình trước đi, gà qua bên Hạ gia chưa bao lâu liền rơi mất thai tự! Thật đáng tiếc!*

Phùng Tú Mai thật sự đã hoại thai, nàng ta cũng đoạt được ty phu vệ tay mình. Gia Hỷ thăm thương tiếc, tranh giành nam nhân giết cả ti ti, so với Hàn thị năm xưa, Phùng Tú Mai rõ ràng tàn độc hơn nhiều. Hài tử Phùng Tú Mi để lại, rồi sau này sẽ uất hận người kẻ nữu cũng là Thất đi như nàng ta đến bậc nào!

Lão phu nhân cau mày không nói nữa, đại sự cũng đã bàn xong, thân thể bà luôn luôn không khỏe liền để ai về nhà này. Lúc này, trong phủ mới phát tang Mẫn thị.

Tháng ba, trăm hoa trong Cẩm Thành khoe sắc rực rỡ, tiết mừng trước ngày Đại công chúa hòa thân càng thích hợp tổ chức.

Đông cung Thái tử hiện tại cũng chưa sắc lập Thái tử phi nên liền mượn yến hội này lựa chọn nhân tuyển. Thái tử phi có thể gọi là vinh dự tột cùng của nữ nhân, từ Thái tử phi liền một đường trở thành Hoàng hậu danh chính ngôn thuận. Đại hôn Thái tử cùng sắc phong Thái tử phi cao quý tuyệt luân. Bởi thế nhân dịp này, những tiểu thư thiên kim nào chưa có hôn ước mà được mời, đều trang dung thật diễm lệ đến dự.

Gia Hỷ là Huyện chúa, hiển nhiên có thiệp mời đưa đến phủ. Trước yến hội một ngày, lão phu nhân đột ngột đến viện nàng.

Gia Hỷ thoáng ngạc nhiên, nhưng biết rõ không có gì tốt lành. Lão phu nhân uống hết một tách trà cũng không lên tiếng. Gia Hỷ càng thông thả, nàng cho Bối Lan bày trang sức ra, lựa chọn phối hợp chuẩn bị trang y ngày mai. Lão phu nhân muốn xem thứ ai kiên nhẫn hơn, nâng lên để bà ta tự một mình vận vẹo ngồi đó. Nàng là không gặp a.

Gia Hỷ chọn bạch y họa tiết hoàng hoa, từng cánh hoa mỏng đều tinh xảo thêu bằng kim tuyến, lấp lánh rực rỡ. Vốn dĩ nàng chẳng thiếu y phục, số bạc mỗi năm từ hồi môn mẫu thân đưa đến dư dả để nữ tử độc thân như nàng chỉ tiêu.

Cuối cùng, lão phu nhân mới lên tiếng:

- *Đại ti nhi, ngày mai là yến hội, dung mạo con đã trở về như cũ?*

Gia Hỷ nhàn nhạt cười, sờ sờ tay lên mạng che mặt:

- *Tổ mẫu quan tâm, chất nữ cái gì cũng đều tốt!*

- *Hỷ nhi đừng nên che giấu, nữ tử coi trọng nhất là dung mạo, nhưng đức hạnh mới thực sự thu phục nhân tâm, con thân là Huyện chúa, có Phùng phủ sau lưng, gả vào một gia đình nhỏ nào cũng sống tốt...*

Gia Hỷ hơi ngừng tay lại, mắt hạnh diễm lệ lấp lánh như đá quý nhìn thẳng vào lão phu nhân:

- *Chất nữ không hiểu ý người?*

Lão phu nhân thờ dài:

- *Con cũng rõ cái yến hội này là để chọn Thái tử phi, con ngàn lần đừng làm mình nổi bật, bây giờ, con không giống như xưa...*

Gia Hỷ cười lạnh, mơ hồ hiểu ý đồ của tổ mẫu mình:

- *Người muốn chất nữ không đi?*

Lão phu nhân vội vàng xua tay:

- *Không phải không đi, có thiếp mời không đi chính là đắc tội, tổ mẫu là muốn con đưa theo Phùng Bạch Thảo!*

Phùng Bạch Thảo là thứ xuất, Ngũ gia tỷ bây giờ coi như gia thần dưới trướng Tây Định Vương, nhưng tuyệt đối thân phận Phùng Bạch Thảo không thể với đến bên cạnh Thái tử.

- *Tổ mẫu người tin rằng Bát muội có thể bước chân được vào Đông cung sao?*

Lão phu nhân lay động ánh mắt, thờ dài:

- *Ta chỉ mong Bát tử nhi tìm được một nhà tốt để gả đi, mẫu thân nó không bao giờ ra ngoài giao thiệp, hiện tại trong phủ, chỉ có con mới giúp được!*

Gia Hỷ gật đầu đồng ý, lại bồi thêm một câu:

- *Hoàng cung cấm địa không phải muốn làm gì thì làm, Bát muội chưa từng ra vào, nếu thực sự có gây ra họa gì, chất nữ cũng không giúp được!*

Lão phu nhân mục đích đã đạt, không quan tâm rằng nói nữa, phẫn khởi quay về viện. Gia Hỷ tiễn bà ra đến cửa thì đột ngột tháo mạng che mặt, dung mạo thanh thuần xinh đẹp hiện ra, làn da như ngọc không tí vết tựa hồ tự phát sáng được khiến lão phu nhân ngẩn người một hồi lâu.

Ngày hôm sau, Phùng Bạch Thảo trang dung xinh đẹp rực rỡ liền cùng xe với Gia Hỷ vào Cẩm Thành. Người muội muội này năng thật sự ít gặp, hôm nay nhìn lại quả nhiên non tơ xinh đẹp. Mười hai tuổi nhưng thân thể thành thực phát triển, trên người đậm hương vị trái chín đầu cành, từ ánh mắt đến dáng đi thực câu dẫn nam nhân.

Bối Lan hừ lạnh, chung xe với Huyền chúa coi như đã cho nàng ta mặt mũi. Công giống công, quạ giống quạ, nàng ta nữ nhi một cái nò tì, lớn lên liền bày ra bộ dạng tiểu thiếp.

Xe ngựa đi lặc cộc trên đường.

Cẩm Thành.

Khôn Ninh cung.

Hiên Hậu khẽ rên rì, nằm từ trên cân cung hăng cường bạo thần thể năng. Giọng nói khàn khàn nhưng thần trí lại không bị dục tính che phủ:

- *Đã tìm được giấy tờ của Thái tử ở Ngự Thư phòng?*

Hiên Hậu cắn môi ngăn thanh âm trong miệng, bên ngoài tắm phòng nàng, cung nữ đang chuẩn bị lễ phục, nếu thật sự bị phát hiện thông gian ở đây, cái chết đã là quá nhẹ.

- *Vương gia, bản cung...thật sự tra ra một ít...*

Thịnh Vương hải lòng tiếp nhận, khước mũi khinh bạc nhếch lên, thì thầm:

- *Mẫu hậu coi như có dụng tâm, bản Vương thưởng cho nàng tiểu hài tử!*

Hiên Hậu nhắm mắt đón nhận mãnh liệt hung bạo, nàng là mong muốn một đứa nhỏ đã rất lâu, từ hương liệu cho đến thức ăn Vĩnh Nguyên Đế ban, chỉ cần Thịnh Vương chỉ điểm nàng liền không dùng. Nhưng nguyệt sự hằng tháng đều đặn có khiến nàng thật phát sầu. Đứa nhỏ nàng sinh ra sẽ là đích tử, cao quý không gì sánh được.

Bên ngoài đại yến vui vẻ ồn ào, từng tốp nam tử bả tiểu thư nhỏ giọng chuyện trò, đầu đó tiếng cười vang lên khanh khách. Gia Hỷ trang dung thì mi điểm lệ, dù sao đây là Hoàng cung, nếu quá mộc mạc thì chính là thất lễ. Phùng Bạch Thảo ngoác miệng theo Gia Hỷ, trầm trở kinh ngạc ngẩn ngĩa đủ loại kì trần dị bảo.

Bởi vì còn sớm, chưa vị Hoàng tử nào xuất hiện, yến hội này lại mới quá đông, có chút ngột ngạt. Gia Hỷ vòng ra sau hành lang, nơi đó vắng người, không có mùi son phấn, dễ dàng hít thở.

Bên kia giả sơn, nàng nhìn thấy một đôi nam nữ ân ái trò chuyện, nam nhân này vô cùng quen thuộc, chính là Huy Quận công, nữ tử kia ăn vận có chút lạ mắt, nhưng cũng tính là tinh tế kiều diễm, dung mạo tuyệt sắc, mị hoặc vô cùng.

Bối Lan bĩu môi:

- *Tiểu thư xem, tính cách Huy Quận công trải qua nhiều chuyện thế nhưng lại không có gì thay đổi!*

Gia Hỷ tiếp tục tản bộ, vòng quanh ngắm cảnh sắc hữu tình, dù sao Phùng Bạch Thảo cũng chưa biết có thể một lần nữa vào cung, nên Gia Hỷ đưa nàng ta đi ngắm cảnh. Trên đường quay lại đại yến thì gặp được Thành Vương cùng Tây Định Vương.

Gia Hỷ thì lễ xong, mới hướng về bên cạnh:

- *Đây là Phùng Bạch Thảo, muội muội ta, nàng ấy lần đầu vào cung. Hai vị Vương gia chiếu cố!*

Tây Định Vương quét mắt từ trên xuống dưới Phùng Bạch Thảo tà mị cười. Gia Hỷ liền cảm thấy không thích hợp, cho dù người này tính tình thoải mái hào sảng, nhưng đối với nữ nhân lần đầu gặp như thế liền có chút thô lỗ.

Thành Vương khẽ lắc đầu, huých tay:

- *Tứ Hoàng huynh!*

Tây Định Vương hơi giật mình, rồi cả cười chống chế:

- *Mỹ nhân tự cổ như danh tướng! Bản Vương không chọn danh tướng liền muốn mỹ nhân đi!*

Nói xong liền kéo Phùng Bạch Thảo về phía mình. Gia Hỷ vừa định rời đi thì thấy nữ tử ban nãy xuất hiện cạnh Huy Quận công tiến đến. Nàng ta quy củ hành lễ với Tây Định Vương.

Hoàn Nhan Viên Hạo ra hiệu Gia Hỷ đi trước, nàng cũng chẳng để tâm Phùng Bạch Thảo vừa câu dẫn được nam nhân, tiến về phía đại yến.

Hoàn Nhan Viên Hạo song song bước cùng, khí chất ôn nhuận như ngọc, bạch y thấu hạc thần sống động tinh tế, càng khiến hân mừi phần thoát tục.

- *Nàng ở Phùng gia có gặp gì khó chịu?*

Gia Hỷ lắc đầu, bàn tay khẽ chỉnh kim bộ điều rung động trên tóc:

- *Vốn dĩ họ đều nghĩ ta là người của điện hạ, sao dám làm khó!*

Câu nói của Gia Hỷ có chút ủy khuất, nhưng lại khiến hân có chút tự phục:

- *Nàng có muốn điều đó trở thành sự thật?*

Gia Hỷ hắng một bước chân, vô như không nghe thấy, lẳng trảng sang chuyện khác:

- *Có nương khi này là ai vậy?*

Hoàn Nhan Viên Hạo đã quen với cách nàng lạnh nhạt biểu tình, tâm tình có chút không tốt nhưng cũng chẳng thể hiện ra:

- *Tiên Vu Hạnh Đào, một tiểu thư ở biên ngoại, là người của hoàng thất tiền triều Tây Nữ Quốc chạy loạn sang đây! Được Tứ Hoàng huynh thu nạp!*

Hoàn Nhan Viên Hạo lấy ra một lọ sứ tròn, hương thơm tinh mĩ thoang thoảng:

- *Giữ lấy cái này, làn da sẽ đỡ khô ráp, vết hồng cũng nhanh chóng biến mất! Cao trị thương này bản Vương đặc biệt cho Hồng Thái tiên sinh điều chế phù hợp với nàng nhất!*

Gia Hỷ mỉm cười tạ ơn, vừa nhận cao được đã nghe thông tri vang lên.

"Hoàng thượng già lắm!"

"Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương đến!"

Âm thanh to lớn cắt ngang mọi cuộc trò chuyện. Đồng loạt tất cả đều quỳ xuống hành lễ. Vĩnh Nguyên Đế yên vị, ai nấy cũng đều về vị trí ngồi. Yển hội không mục đích gì lớn lao ngoài tiền Đại Công chúa hạ giá, nên bữa tiệc kẻ dài theo Ngự Hoa Viên, nương theo bóng cây mát mẻ, tản mát giữa cánh sắc rợp trời.

Vĩnh Nguyên Đế khai tiệc, ca vũ liền nổi lên, ồn ào cũng như cũ trở lại.

Lúc này bên ngoài, nam nhân từ y phiêu dật mới đi vào, bộ dáng thong dong ngạo nghễ, tươi cười không dứt:

- *Phụ hoàng, nhi thần tới trễ! Tự phạt bản thân ba chén vậy!*

Nói năng vô phép như thế, vừa nghe cũng có thể đoán được chính là Thịnh Vương. Hoàng tử được Vĩnh Nguyên Đế ngăn sừng vạn sừng.

Phượng mẫu Thịnh Vương hướng về Gia Hỷ, ánh lên tia nhìn ấm áp sâu thẳm!

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Đông Cung Sinh Loạn (trung)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thịnh Vương thoải mái uống ba chén rượu lớn rồi đặt, mắt liền có chút tơ máu. Vĩnh Nguyên Đế ha hả cười, cho hắn ngồi xuống, trong tiệc vì một màn vừa rồi càng vui vẻ náo nhiệt.

Lúc này, bên ngoài có tiếng thông tri:

"Thái tử điện hạ đến!"

Vĩnh Nguyên Đế cau mày, ngoài sảnh, bóng áo vàng kim nhạt tiến vào. Thái tử gầy rộc, thân hình như chui trong bộ triều phục rộng thùng thình, thần trí mơ mơ màng màng, hai mắt vô định không rõ đồng tử.

- *Tham kiến phụ hoàng!*

Vĩnh Nguyên Đế nén giận, đã đến đại yến trễ như vậy, lại còn đem theo bộ dạng này, nếu ngày thường hẳn đã bị trách phạt, nhưng hôm nay dù sao cũng vì hắn chọn ra Thái tử phi, nên qua quýt để hắn ngồi xuống.

Thái tử đến cạnh Huy Quận công, lờ dờ muốn ngủ, đôi chút lại ngáp dài một mệt. Bên dưới đã có người muốn dâng lên tài nghệ. Gia Hỷ như mọi khi nhăm chán dự tiệc, cảm giác có một đôi mắt chăm chú nhìn mình, nâng ngang đầu tìm kiếm, liền phát hiện Thịnh Vương. Nụ cười của hắn còn rực rỡ hơn dương quang mùa xuân, khiến người khác chói mắt.

Phía trên cao Vĩnh Nguyên Đế vỗ tay, Gia Hỷ nhìn lên, người đang mặc vũ y xanh biếc không ai khác chính là Tiên Vu Hạnh Đào. Tây Định Vương mỉm cười đứng dậy:

- *Phụ hoàng, Tiên Vu có nương là nghệ nhân Vương phủ, hôm nay vì chúc mừng Đại Hoàng ti tìm được lang quân như ý liền đưa nàng vào cung góp vui!*

Vĩnh Nguyên Đế gật đầu cười, ban thường hậu hình. Thái tử cũng lên tiếng khen ngợi:

- *Dáng vóc yếu đuối, dung mạo xuất chúng, coi như cũng là tiên hạc giữa bầy gà! Người Tây Định Vương phủ thật tốt!*

Tây Định Vương lại ha hả cười, phất phất tay:

- *Nếu Thái tử vừa mắt, người làm Hoàng đệ này liền tặng Thái tử vậy! Nàng cái gì cũng không giỏi, chỉ có ca múa là xuất sắc, mong điện hạ không chê!*

Thái tử giữa đại sảnh, hiển nhiên đánh phải nhận người, Gia Hỷ thoáng thấy gương mặt cứng đờ chúc mừng của Huy Quận công. Đây chính là li gián, rõ ràng Huy Quận công cùng Tiên Vu Hạnh Đào có tư tình, nay nàng ta lại bị tặng đến Đông cung. Lòng Huy Quận công không có biến thật không đúng, mối quan hệ giữa huynh đệ họ sẽ thực sự thay đổi.

Gia Hỷ ghé tai Bối Lan:

- *Ta muốn đi tịnh phòng!*

Bối Lan thi lễ một cái, diu nàng ra ngoài, vòng vèo mấy đoạn hành lang, Gia Hỷ phân phó:

- *Em đứng đây, qua chỗ rẽ chính là Tịnh phòng, ta vào xong sẽ ra ngay.*

Gia Hỷ khuất nhanh sau đoạn gấp khúc, lúc này một cung nữ đã đứng đó đợi. Gia Hỷ vui mừng khẽ gọi:

- *Vĩnh Đan!*

Vĩnh Đan vội vàng quỳ xuống, khoe mắt cũng rơm rớm:

- *Nô tì tham kiến tiểu thư!*

Gia Hỷ ôm lấy nàng ta, thân hình cũng không gầy đi, thờ phào nhẹ nhõm:

- *Tốt rồi! Tốt rồi!*

- *Tiểu thư có khỏe không, Bối Lan có chuyên tâm hầu hạ người?*

Gia Hỷ gật đầu, qua loa vài chuyện đại khái Hà ma mà đã mất, Hàn thị cùng Mẫn thị đều chết cả. Nàng nhìn lên gò má lấm tấm đốm nâu của Vĩnh Đan, hơi thắc mắc:

- *Gương mặt em làm sao thế?*

Vĩnh Đan cười cười:

- *Thái tử luôn chê những ai có làn da xấu xí, em như vậy mới khiến hắn không chạm đến được!*

Như còi bỏ tâm tình, Gia Hỷ tiếp tục:

- *Thái tử hình như đang bị ốm? Là em làm?*

Vĩnh Đan bĩu môi, khoe mắt lóe lên chút vui vẻ:

- *Không phải ốm, Thái tử nghe theo lời em say mê hạt Cát Đằng* cùng hoa Hoả Ngải,* ngày thường lại tham lam nữ sắc, dùng rất nhiều hoàn đan trợ giúp chuyện ấy, nên sao có thể khỏe mạnh!*

Gia Hỷ nắm lấy tay Vĩnh Đan, gật đầu:

- Em bảo trọng tính mạng! Đừng quá mạo hiểm! Ta phải đi rồi!

Lúc này, trong đại yến, Vĩnh Nguyên Đế vô tình nói, lại khiến các Hoàng tử không ngừng lo lắng:

- Trẫm thấy Thất nhi tuổi càng đã lớn, nên định ban tước lập phù cho hắn!

Thất Hoàng tử liền hành lễ:

- Tạ phụ hoàng quan tâm!

Giăng Đức phi che miệng cười, nhưng trong mắt tràn đầy trầm mặc. Thất Hoàng tử được có tước phong trong người, kẻ làm mẹ phải vui mừng mới đúng, nhưng đi đất phong vạn dặm xa xôi có thể cả đời không thấy được mặt nhi tử mình.

Vĩnh Nguyên Đế lại nhìn Châu Lệ phi:

- Hay là phong cho Cửu nhi trước? Phong làm Hộ Biên Vương đi! Ban phụ đệ ở kinh thành, đất phong quyết định sau!

Châu Lệ phi sững sờ, đứng dậy quên cả tạ ơn. Phía dưới mấy Hoàng tử cũng ghen hờn không nói được gì. Chỉ một câu vui vẻ giữa tiệc, Cửu Hoàng tử liền có tước vị.

Châu Lệ phi dập đầu, phía dưới cũng phải hành lễ:

- Hoàng thượng nhân từ!

Thịnh Vương càng rót rượu uống, Hộ Biên Vương tuy không bằng cửa hân tước vị, có điều Châu - Đông hai gia tộc liên kết, Cửu Hoàng tử có thực quyền, con đường lên ngôi của Thịnh Vương dễ dàng hơn bao giờ hết.

Bấy giờ Giăng Đức phi mới nôn nóng trong lòng, đáng lẽ nhi tử nàng phải được phong trước mới phải. Giăng Đức phi yếu điệu nâng chén:

- Hoàng thượng, còn chung thân đại sự Thất nhi a!

Tuyên Quý phi dịu dàng cười, như là đưa ra nhân tuyển:

- Hòa Hiếu Quận chúa vừa vặn độ tuổi thích hợp!

Hoàng thượng cười đùa:

- Chuẩn! Đại Hoàng ti chỉ có một nữ nhi này, cướp đi phải có đền bù! Xem nào...

Hòa Hiếu Quận chúa cùng Thất Hoàng tử tiếng ra sánh tựa ơn, gương mặt nàng ta phụng phịu thấy rõ. Nhưng sấm sét mưa móc đều là thiên ân, đồng ý hay không cũng phải chấp nhận.

Vĩnh Nguyên Đế gật đầu:

- Xem ra rất đẹp đôi đi, thế này vậy, Gia Lăng Quốc còn trống, cứ ban cho Thất nhi!

Giăng Đức phi quý phịch một tiếng, vội vã tạ ơn như sợ Hoàng thượng rút lại. Gia Hỷ knot qua một loạt các Hoàng tử, ai nấy đều ngưng trọng nặng nề. Gia Lăng và Song Điều là hai phụ quốc của Đại Quốc. Được ban đất phong nơi này chính là làm Vua cát cứ một phương. Vĩnh Nguyên Đế tin tưởng Thất Hoàng tử đến bậc nào mà dám đưa hắn đến một nơi trọng yếu như vậy.

Yến hội về sau vì những sự kiện dồn dập mà không còn phần khởi, thêm độ nửa canh giờ thì tàn tiệc. Ai nấy đều lục đục ra về. Gia Hỷ tìm kiếm Phùng Bạch Thảo, mãi không thấy đâu, nàng có chút lo lắng, không phải đã đắc tội quý nhân nào rồi chứ.

Vòng ra đoạn khách phòng dùng đồ người đến dự yến thay áo, tất cả các cửa đều đóng chặt. Bất đắc dĩ, nàng đành phải dùng trâm đục một lỗ nhỏ qua giấy dán nhìn vào. Hai phòng đầu tiên đúng thật không có ai. Phòng thứ ba, là Thái tử, căn phòng sạch sẽ khôi, Gia Hỷ kinh hoàng, đúng như Vĩnh Đan nói, hắn đã là một con nghiện, đến mức trong cấm cung còn dám đặt bàn đèn!

Một bàn tay đặt lên vai nàng, Gia Hỷ giật nảy người quay lại, mồ hôi lạnh nhỏ từng giọt, ánh mắt Thịnh Vương hơi khó hiểu nhìn nàng:

- Đang xem trộm xuân cung đồ sống?

Gia Hỷ đỏ lựng đôi má, cúi mặt bối rối:

- Điện hạ, ta...ta...đi tìm muối muối!

Thịnh Vương cười cười, người hắn hương rượu nồng đậm, khi nãy vốn hắn uống chẳng ít, đôi mắt đã phiếm hồng:

- Muốn tìm nàng ta phải kiếm được Tư Hoàng đệ đã!

Gia Hỷ thờ dài, Phùng Bạch Thảo lần này thật sự muốn trèo lên người kẻ bắt kham như Tây Định Vương sao.

- Điện hạ có biết Tây Định Vương đang ở đâu? Đã trễ thế này!

Thịnh Vương nắm lấy tay Gia Hỷ nhanh chóng kéo nàng đi một đường, thẳng đến bãi xe ngựa. Bấy giờ khách nhân đã ra về gần hết. Trong góc cuối cùng, là xe song mã Tây Định Vương phủ với gia huy Hoàng tộc nổi bật. Nàng nghi ngờ nhìn Thịnh Vương tiến đến gần.

Bên trong xe ngựa là những tràng cười đùa đùa tục, tiếng nữ tử là lời mời gọi, âm thanh nam nhân khăn khăn dục tính. Gia Hỷ che miệng lùi lại, vòng ra xa.

Thịnh Vương cười cười:

- Có cần bản Vương giúp nàng gọi muối muối?

Gia Hỷ đến xe ngựa Phùng phủ, lắc đầu:

- Muối ấy tự tạo phúc phần, ta không nên ngăn cản. Điện hạ ở lại, ta đi trước!

Bàn tay ấm áp Thịnh Vương đột ngột kéo nàng lại, giọng nói bí ẩn đột ngột:

- Hỷ nhi, nàng giận ta?

Gia Hỷ không rút ra được, thấp giọng:

- Vương gia đưa giải được đến, ta còn chưa kịp tạ ơn! Nói gì đến giận!

Thịnh Vương trầm giọng, âm thanh sâu thẳm nơi lồng ngực truyền ra:

- Hỷ nhi, nàng đừng tự dối mình! Có yêu mới có hận! Là nàng yêu bản Vương có đúng không?

- Vương gia! Ta không...

- Nếu không, nàng đã có thể gả đến Thành Vương phủ, nếu nàng nói muốn gả, cho dù đốt cả Cẩm Thành, hắn cũng sẽ rước nàng về! Là nàng không kiên tâm!

Thịnh Vương càng thống thiết, bàn tay đưa lên trời cay độc thề:

- Bản Vương đã nói rất nhiều lần, bản Vương yêu nàng! Hoàn Nhan Viên Thuyết ta chỉ yêu một mình Phùng Gia Hỷ nàng! Đến chết không đổi!

Gia Hỷ kinh hi, trong lòng không rõ buồn vui, nàng che miệng Thịnh Vương:

- Điện hạ! Xin đừng nói lời không may mắn!

Thịnh Vương nắm lấy hai tay nàng, ánh mắt áp áp mang theo hy vọng:

- Nàng là đồng ý đúng không? Nàng tin bản Vương?

Gia Hỷ không rõ lúc đầu hay gắt đầu, cứ đứng đó, đôi má đỏ lựng đến tận tai. Cả người nàng nóng như có thể phát ra lửa.

Gia Hỷ khẽ khàng

- Điện hạ! Ta đi đây...

- Ta đã dạy nàng, gọi ta là *Lăng Mặc!*

Gia Hỷ cau đôi mày ngọc, cắn môi

- *Lăng Mặc!*

Thịnh Vương sung sướng cười, chỉ cần nàng dành cho hắn một ánh mắt, hắn liền nguyện vì nàng mà chết đi. Nhìn theo bóng xe ngựa nàng lắc lư trong chấp túi, liền nghe lòng dâng lên nỗi nao mãnh liệt.

Mặt Viện từ sau tiến đến, chấp tay:

- *Chủ nhân, Vương phi hạ sinh rồi! Là tiểu nam hài!*

Thịnh Vương khẽ nhếch môi, tà áo tím bay trong ánh sáng cuối ngày mờ nhạt:

- *Hạ thủ đi, nàng ta cũng cầu mong được chết!*

Mặt Viện hơi tức nuối, dù gì Bạch Cẩm Chúc hầu hạ dưới trướng hắn đã quen, nhưng ý nghĩ đó cũng chỉ xuất hiện thoáng qua.

- *Vương gia, Hoàng Hậu đã đưa một ít sổ sách của Thái tử đến! Nhưng vụ này Thành Vương đảm nhận, chúng ta sao lại tốn công giúp đỡ?*

Thịnh Vương nhún nhật biểu tình:

- *Kẻ thù của kẻ thù là bạn! Cả hắn và bản Vương đều muốn hạ bệ Thái tử!*

Ai da, đừng ai trách ta ngược nam chính mà, hồi xưa ta hỏi các nàng đều vote ngược nam chính, nên giờ ta viết xong bản thảo không thay đổi được đâu!

Dù sao các nàng cũng biết kết sẽ HE, Thành Vương muốn có được ngại vàng và mỹ nhân thì phải trải qua muôn vàn khó khăn thách thức chứ! Nếu đơn giản sao có thể thắng Thịnh Vương được!

Nhân vật ta không chết nhầm đâu, tuyến chính và phụ chính đều có kết rất hợp tình hợp lý, nên đừng thấp thòm lo nhân vật mình thích chết bất đắc kỳ tử!

Chú thích:

Cát Đăng

Hoa Khổ Ngải

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Đông Cung Sinh Loạn (hạ)

Thẳng thêm một tháng nữa, bên Thịnh Vương phủ phát thiệp mời tiệc đầy tháng của tiểu Thế tử. Thiệp mời chỉ gửi đến cáo mệnh phu nhân quan lại từ Nhị phẩm trở lên, cùng Hoàng thân quốc thích cùng phẩm, bên Phùng phủ nếu tính có tư cách nhất chính là Phùng Đại lão gia, có điều Hàn thị vừa mất, hiện tại ông vẫn chưa cười kể thế. Nên với cái tiệc này, Phùng gia liền im hơi lặng tiếng.

Thế nhưng sáng ngày ra, Phùng Bạch Thảo đã chạy đến viện Gia Hỷ làm loạn. Bối Lan đứng chặn trước cửa, Gia Hỷ nằm nghiêng trên tháp vốn không muốn tiếp chuyện. Nàng thực chán ghét Bát muội này.

Bối Lan dấm dấm một hồi không đuổi được, lại khiến Phùng Bạch Thảo ô ô khóc, Gia Hỷ cau mày, đành phát tay cho vào.

Phùng Bạch Thảo khóc như chết cha mất mẹ, uất ức:

- *Tì tì, cứu muội...muội...là...hoài...thai!*

Gia Hỷ hỏi hột, đã có gan trèo lên người Tây Định Vương, sao hiện tại không đến tận phủ hấn đòi công đạo. Ngày xưa Phùng Gia Hòa còn được một cái Cơ thiếp ở Thịnh Vương phủ cơ mà!

- *Vốn muội đã biết trước những chuyện này không có kết cục tốt đẹp! Từ muội đã là một vết xe đổ, không ngờ muội cái tốt không theo cái xấu lại học! Hiện tại còn muốn ta làm thế nào?*

Phùng Bạch Thảo quệt ngang nước mắt:

- *Tì, tì để muội gặp được Tây Định Vương! Vương gia gặp muội sẽ nhớ đến muội!*

Gia Hỷ thực buồn cười, Tây Định Vương thân là Tướng quân chinh chiến sa trường, hấn không ở lâu lại kinh thành, thừa dịp này nếu Phùng Bạch Thảo lôi kéo được chút tâm hấn thì may ra mới có danh phận.

- *Bát muội, tuy ta là Huyện chúa nhưng cùng Tây Định Vương không hề thân cận, làm sao giúp muội được?*

Phùng Bạch Thảo càng thể thảm khóc. Gia Hỷ không vì nàng ta mà cảm động, nhưng Ngủ gia một đời đã quá nhiều bất hạnh, có nhi nữ thế này, nàng liền không đành lòng.

- *Bối Lan, chuẩn bị lễ vật đưa đến Thịnh Vương phủ mừng Thế tử ra đời!*

Gia Hỷ xoa xoa mi tâm, mọi chuyện dồn dập nặng nề. Giữa trưa, Thịnh Vương phủ thật sự đưa thiệp mời đến, Mật Viện hộ tống xe ngựa đón Gia Hỷ đi. Nhờ đó, Phùng Bạch Thảo cũng theo chân nàng. Gia Hỷ chỉ mong Tây Định Vương tính cách thất thường đó có mặt ngày hôm nay.

Gia Hỷ nhìn ma ma bế tiểu Thế tử, đưa trẻ tuy bụ bẫm đáng yêu, nhưng không có nét nào giống Thịnh Vương, dù vậy hấn vẫn đang đi nhận rượu chúc tụng từ mọi người. Gia Hỷ nhìn lên án thư bày biện phía trước có một đạo thánh chỉ sáng loáng. Dễ hiểu là Hoàng thượng ban thưởng từ sớm.

Thịnh Vương nhắc thấy bóng mỹ nhân liền cố tìm cách len ra khỏi đám người đông đúc, tươi cười ôn nhu:

- *Nàng có việc gì gấp?*

- *Ta muốn tìm Tây Định Vương!*

Thịnh Vương cúi mặt, mi mắt hơi rung động:

- *Không cho nghĩ về nam nhân khác!*

Gia Hỷ hừ nhẹ xoay người đi, Thịnh Vương liền hết hoảng:

- *Được rồi, được rồi! Từ Hoàng đệ đang đứng bên kia, phía ngoài hành lang, thấy không?*

Gia Hỷ mỉm cười gật đầu, kéo tay Phùng Bạch Thảo đến đó, nâng giúp sức đến độ này coi như đã là quá mức, còn lại tự dựa vào năng lực nàng ta vậy. Tây Định Vương đứng cạnh Thành Vương, cả hai nhỏ to bản lùn, vừa thấy Phùng Bạch Thảo, Tây Định Vương ôm đầu rên rì. Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu, hướng mắt về phía Gia Hỷ đang đứng.

Nữ nhân xiêm y xanh nhạt thanh thuần, có lẽ vì vội vã đi mà không điểm trang nhiều, nàng tựa người vào cột gỗ son son, thần nhiên như không. Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dài, cố lảng tránh ánh mắt nơi khác, nếu như ngày đó bất chấp lời mẩu phi nạp nàng vào Vương phủ, hấn giờ đã không ở đây tức nuối. Cơ hội nàng dành cho hấn chỉ duy nhất một lần, thế nhưng hấn liền đánh mất.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn từ y Thịnh Vương đến cạnh Gia Hỷ cười nói, lòng đau thêm một chút, cồn cào như vừa uống rượu mạnh, hấn nằng ly trong tay cạn sạch. Hấn nghĩ không sai, nàng là động tâm với Thịnh Vương!

Bên ngoài dâng lên chuỗi ồn ào, Thành Vương cau mày đi đến, lúc này, các Hoàng tử đều đang trầm trở khen ngợi một lễ vật đưa tới muộn.

Giữa sân rộng bày một phản ngọc bích dài hai tấc sáu, rộng ngang mặt bàn, nghe nói trong bóng tối liền phát ra ánh sáng. Phản ngọc đẹp đến chói mắt, hiển nhiên thu hút sự chú ý không ít người.

Huy Quận Công cười cười:

- *Nhị Hoàng huynh thật có nhãn hính, bỏ một số tiền lớn như vậy...*

Thịnh Vương lắc đầu, nhàn nhạt:

- *Đây là quà đầy tháng của tiểu Thế tử. Bản Vương thấy hợp mắt nên đem ra cho mọi người cùng chiêm ngưỡng!*

Huy Quận công bắt vào nhọc nhằn:

- *Xem ra viên quan đó cũng phóng khoáng, bỏ ngàn vàng tìm báu vật để đưa đến Vương phủ. Trên đời không có món hàng nào không trả giá...*

Tây Định Vương sờ vào khối ngọc:

- *Thật ấm, thích hợp trẻ con nằm. Viên quan kia có lòng!*

Thành Vương ý vị thâm trường nhìn phản ngọc vạn kim khó cầu này. Mỗi khê nhếch lên, quả quý trọng độ này, nếu Thịnh Vương dám đem ra mà không sợ bị người tố giác tham ô thì chính là có ngụ ý! Hiện tại Thái tử đã vào vòng nghi vấn của Hoàng thượng, không chừng, Thịnh Vương đang muốn té nước theo mưa!

Gia Hỷ loáng thoáng nhìn thấy Phùng Bạch Thảo đã bám được theo Tây Định Vương thì định quay về, lại thấy một nha hoàn đến trước mặt phúc thán:

- *Huyện chúa, Trắc phi có lời mời!*

Sở Hồng Vi vốn cũng năng không quen thuộc, đột ngột muốn gặp liền có chút không thoải mái. Gia Hỷ nhẹ bước dọc hành lang, về phía hậu viện. Đây là lần đầu tiên nàng bước vào hậu viện Thịnh Vương phủ, thẳng tui, hoa nở rực rỡ, mẫu đơn tràn ngập khắp chốn, năng ngạc nhiên:

- *Là vị nào trong phủ yêu thích mẫu đơn?*

Nha hoàn phía trước có ý cười:

- *Là điện hạ!*

Sở Hồng Vi đang nhìn tiểu thế tử trong nôi, ba bốn ma ma bên cạnh túc trực pha sữa. Gia Hỷ cau mày, ở cổ đại nữ nhân quyền quý thường không nuôi con bằng sữa mẹ. Gia Hỷ nhìn đứa bé đỏ hỏn trong nôi hóp hóp không khi liền đau lòng tội nghiệp.

Sở Hồng Vi tươi cười tiếp đón, nắm lấy tay Gia Hỷ vô cùng niềm nở:

- *Huyện chúa ngồi đi! Người đầu, dâng Thiết Quan Âm mùa xuân năm nay lên!*

Gia Hỷ thu biểu cảm Sở Hồng Vi vào trong mắt, không trách được Thịnh Vương tin tưởng giao cho nàng ta quản gia vụ, bề ngoài luôn tươi cười, gặp khách nhân mười phần vồn vã, nhưng mỗi khi hạ lệnh kẻ dưới liền sắc lạnh trông mắt.

- *Trắc phi mời ta đến đây là có gì?*

Sở Hồng Vi ôm đứa nhỏ đến cạnh nàng, lại phát tay để toàn bộ người lui:

- *Huyện chúa tình mắt, nhìn xem đứa bé là giống ai a?*

Gia Hỷ hơi nghi hoặc, ban đầu liếc sơ qua, liền không giống Thịnh Vương, giờ chăm chú so sánh, càng không thấy giống cả Bạch Cẩm Chúc!

- *Ta thật không nhận ra được, trẻ con liền mỗi ngày một khuôn mặt!*

Sở Hồng Vi cả cười, sau mới úp úp mở mở:

- *Ta lại thấy giống Lữ Định Ân công tử!*

Gia Hỷ cả kinh nhìn Sở Hồng Vi:

- *Trắc phi đừng nên nói vậy, ảnh hưởng thanh danh Vương phi!*

Sở Hồng Vi dụ dằng nắm lấy tay Gia Hỷ:

- *Đi theo ta!*

Chỉ cách có mấy khoảng sân, là một viện nhỏ, bên ngoài cảnh sắc cũng không tệ, nhưng thoáng qua liền biết, nơi này từ lâu đã không có người ở. Gia Hỷ đứng trước cửa, liền thấy Bạch Cẩm Chúc xanh xao nằm trên giường nhỏ, xung quanh nàng, không người chăm sóc, không dấu hiệu gì của việc một Vương phi vui mừng vừa hạ sinh tiểu Thế tử!

Hồi thơ Bạch Cẩm Chúc vô cùng yếu ớt, dù ngày trước Gia Hỷ cùng nàng ta có vô vàn xích mích, thậm chí còn muốn đim chết nàng dưới hồ sen, nhưng hiện tại chứng kiến một cảnh này, nàng liền mềm lòng rơi nước mắt:

- *Vương phi! Sao lại thế này?*

Bạch Cẩm Chúc nghe tiếng gọi, mở mắt, nhoeo miệng cười, rồi lại xoay lưng vào trong. Có lẽ vì đã nằm một chỗ lâu, lưng nàng ta đầy vết lở loét. Đứa nhỏ trên tay Sở Hồng Vi thấy mẫu thân thì nga nga khóc lóc. Sở Hồng Vi vội vã kéo tay Gia Hỷ:

- *Đi thôi, tránh để Vương gia phát hiện ra!*

Gia Hỷ che miệng, trong mắt đã có chút kinh hoàng:

- *Mục đích Trắc phi đưa ta đến đây để làm gì?*

Sở Hồng Vi bước đi bên cạnh nàng, tay đóng đưa tiểu hài từ ru ngủ, thấp giọng:

- *Vì ta biết Huyện chúa đang muốn bước vào Vương phi! Bạch thị từ ngày sinh mỗi bữa đều dùng hai chỉ thuốc độc hại thân thể, qua hơn một tháng cũng đã sắp chết. Nếu chỉ để Huyện chúa trở thành Vương phi mà điện hạ chia lìa một đôi mẫu tử, Huyện chúa có chút nào ấy này?*

Gia Hỷ sưng lại, sắc mặt thoáng trắng bệch:

- *Lăng Mộc không phải là loại người như vậy! Ta cũng chưa từng muốn trở thành Vương phi!*

Không phải ở hiện đại đều tìm hiểu lâu dài rồi mới đi đến hôn nhân hay sao. Nàng không muốn gấp gáp, càng không thể gấp gáp.

Sở Hồng Vi khẽ cười:

- *Huyện chúa nghĩ điện hạ nhân hậu ngọt ngào như chính những lời ngài ấy hứa hẹn sao? So về tâm độc tuyệt tình, điện hạ có lẽ chỉ thua phụ hoàng mình thôi!*

Gia Hỷ im lặng, Sở Hồng Vi vào hầu Thịnh Vương từ lúc hần còn là một Hoàng tử ở Cẩm Thành, sau nàng ta lại theo đến đất phong, khi lập phủ ở Kinh Thành, Sở Hồng Vi cũng được Thịnh Vương đón về quản trạch. Nếu nói về hiểu, Sở Hồng Vi chắc chắn phải hiểu rõ Thịnh Vương hơn nàng.

Sở Hồng Vi biết Gia Hỷ chưa kịp tiêu hóa hết lời mình nói:

- *Huyện chúa nhìn đứa trẻ này xem, khẳng định sẽ không sống quá ba tuổi, đã không phải là con của điện hạ, càng lớn lên càng giống người khác đích xác là mối họa! Một đứa trẻ điện hạ cũng có thể nhẫn tâm! Huống hồ gì là...*

Gia Hỷ vẫn bàng hoàng, Sở Hồng Vi cũng không nói nữa, cho ti nữ đưa nàng ra về, lại bồi thêm một câu:

- *Bạch thị là Vương phi, nhưng có lẽ chỉ mình ta biết, để lấy tâm ý thuộc hạ, Vương gia liền cho nàng đem thân bồi dưỡng người dưới! Đứa trẻ này sinh ra giúp Vương gia lấy lại cơ đồ, hết trách nhiệm thì không được phép tiếp tục sống nữa!*

Gia Hỷ đi đã thật xa, vẫn nghe tiếng tiểu hài từ oa oa đòi ăn, lòng liền trống rỗng.

Buổi tối.

Thành Vương phủ.

Hoàn Nhan Viên Hạo vẫn mặt mũi đọc số sách lưu trữ nhiều năm ở Hộ Bộ. Hần chăm chú kiên trì không chỉ vì ngôi vị trữ quân, mà còn bởi vạn dân thiên hạ, mất một phần muối, là mất đi một phần máu mủ của bá tánh.

Triệu Tử Đoạn lẳng lặng đem trà nóng vào, nhìn mờ hỗn độn trên bàn thuận tay lấy một cuốn, nhưng lại không đủ nhẫn nại đọc hết. Hoàn Nhan Viên Hạo nhấp môi Long Tỉnh, nghe hơi ấm trôi vào cổ, lòng nhẹ đi một chút:

- *Tình hình Mị Châu thế nào rồi?*

Triệu Tử Đoạn gật đầu:

- *Không có gì bất trắc, binh mã yên ổn tập luyện, không ai có thể phát hiện, càng không có bằng chứng tố giác! Sáng nay huynh muội...à...phu thê Phùng Hậu đã lên đường rồi, xem ra cái chết của mẫu thân hần không tác động đến quá nhiều!*

Hoàn Nhan Viên Hạo lại tiếp tục công việc, Triệu Tử Đoạn quạt ngọc chặn ngang công văn giấy tờ:

- *Chú nhân, người còn thông thả ở đây? Thực Trình Huyện chúa đã động tâm lên kẻ khác?*

Hoàn Nhan Viên Hạo gạt tay Triệu Tử Đoạn sang một bên, lại phê phê duyệt duyệt:

- *Nàng yêu hần, bản Vương biết phải làm thế nào? Là nửa đêm chạy đến Phùng phủ tranh thủ tình cảm như Hoàn Nhan Viên Thuýét? Bản Vương chính là không thể làm những chuyện khuất tất như vậy được!*

Triệu Tử Đoạn không biết nói gì, chỉ đánh than thở:

- *So với ngôi với gạch thì người càng khó khan hơn? Đừng nói là Huyện chúa, bất cứ nữ nhân nào trong thiên hạ này cũng sẽ không động tâm với người!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cả cười, bút vẫn không ngừng ghi chép:

- *Người có biết phụ hoàng ngày trước cũng đột nhập khuê phòng nữ nhân, kết cục hiện tại người có thể nhìn ra rồi đấy, chính là cốt nhục tương tàn! Lòng yêu của Hoàn Nhan Viên Thuýét không kéo dài, chỉ mong nàng đủ sáng suốt!*

Triệu Tử Đoạn lắc đầu, mi dài khẽ rung:

- *Lần này có thể Thịnh Vương thật lòng dối đãi với Huyện chúa, nếu không với bản tính ngạo mạn hần đã ép hôn nàng, trồi lên kiểu hoa rước về phủ!*

Bút lông trên tay Thành Vương đột ngột gãy đôi. Triệu Tử Đoạn gạt mình, thần sắc cũng biến đổi:

- *Vương gia, người nghỉ ngơi một chút đi! Chuyện Linh Tề, người tính thế nào?*

Hoàn Nhan Viên Hạo xoay xoay đầu bút đã gãy:

- *Giao nàng cho người toàn quyền quyết định, người còn muốn bàn Vương phải làm gì?*

- *Chủ nhân!*

Triệu Tử Đoàn thật vô lực khuyến nhủ, hẳn không thể hiểu nổi đoạn tâm tình giữa Thành Vương cùng Linh Tê. Có gì quan trọng đến mức khiến Thành Vương bỏ qua mọi nghi kị mà ưu ái một cung nữ phản bội đến mức này!

Triệu Tử Đoàn thấp giọng:

- *Người cho rằng Thục Trinh Huyền chúa không đúng khi coi trọng tình cảm Thịnh Vương, vậy người có bao giờ thấy bản thân sai lầm đối đãi với Linh Tê chưa? Thuộc hạ có đầy đủ chứng cứ chứng minh nàng ta là người của Thịnh Vương phủ, chứng minh nàng ta nghe theo Thịnh Vương hạ độc Huyền chúa! Người còn chần chừ gì mà không ban án tử!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhắm mắt, mi tâm cau lại, hơi thở nặng nhọc vô cùng. Rất lâu sau mới nói:

- *Năm ấy ở Mi Châu, bản Vương cứu người mạng, người cảm thấy thế nào?*

Triệu Tử Đoàn một chân quỳ xuống, thật tâm trả lời:

- *Thuộc hạ mang đại om trong lòng, tận lực trung thành với người!*

Thành Vương gật đầu, tiếp tục:

- *Nếu sau này, bản Vương trở thành một kẻ tàn độc vô lương thiên địa bất dung, người có còn trung thành?*

- *Thuộc hạ sẵn sàng chết vì người, không thay lòng đổi dạ, nếu người có hóa thành A Tu La thuộc hạ cũng nguyện phục tùng bên cạnh!*

Thành Vương đỡ tay Triệu Tử Đoàn đứng dậy, chỉ vào bên cạnh ghế ngồi:

- *Người đã hiểu rồi đấy, Linh Tê từng cứu bản Vương không chỉ một lần! Bây giờ chỉ cần nàng gả đi, bản Vương có thể thanh thản tâm nguyện, làm sao nói ban tử liền ban tử! Bản Vương không vì yêu nàng, không vì thích nàng, mà là vì báo ân, nếu không đến đáp ân huệ, người biết đâu không có kiếp sau để làm việc đó! Còn sau này, nàng vẫn không biết hướng thiện, người có thể tùy ý chém giết!*

Triệu Tử Đoàn im lặng, vẫn cảm giác không thể hiểu nổi tâm tình chủ nhân mình.

- *Điện hạ, người giống như đã từng chết một lần!*

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười, gật đầu:

- *Người nói đúng rồi đấy!*

Triệu Tử Đoàn cho đó là một câu đùa, cũng không để tâm nữa, tạm thời cứ giam Linh Tê lại vậy!

À, ta đọc bản thảo thấy sắp có cảnh H của anh Triệu, đang suy nghĩ lược bỏ hay đem lên đây!

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

https://my.w.tt/qRUPDC4sVP

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Tước Bỏ Trữ Vị (thượng)

- *Muốn lên ngôi, cách đơn giản nhất là đầu thai tốt, mệnh số sinh ra sẵn là con trưởng Hoàng hậu, nắm chắc mười phần được phong thành Thái tử. Bởi vậy, đa số Thái tử không có thực tài, dựa dẫm Đại thần triều đình là chủ yếu!*

Thành Vương đơn giản phân tích, trong phòng hai hàng khách nhân lắng nghe, những người ngồi đây, nếu không phải quan hệ mật thiết cùng Trương gia, cũng là vây cánh Tuyên quý phi thiết lập, hoặc có những kẻ miễn mộ câu chuyện Thành Vương lấy nhân tâm thu phục lòng người, nếu nước mắt cho thuộc hạ mà tự mình tìm đến.

Tần Học sĩ vừa hơn ba mươi tuổi, tính cách ôn trọng cầu toàn, người này tuy có quan hệ họ hàng cùng Tần Dư Hoải - phu nhân Thành Vương phủ. Nhưng chưa một lần dựa dẫm tiến thân. Tần Học sĩ nghiêm cẩn lắng nghe Thành Vương nói. Bên cạnh ông, một nam nhân tuổi trẻ khí chất ngạo mạn phát phát quạt giấy, kẻ đó chính là Phan gia Tử Công tử, tài hoa có thừa, lại bất tuân kỷ cương, vốn quen biết Phùng Hậu, cảm thấy Thành Vương ủng hộ mối tình phi luân đó thì trong lòng cảm phục, đầu quân đến đây làm gia thần trong phủ. Người này cũng chính là cháu trai được Phan Hiền phi yêu thích nhất.

Bên kia Triệu Tử Đoàn thần nhiên im lặng, Vương gia muốn thu phục bọn họ, hẳn liên lụy tâm một chút, nắm bắt biểu hiện, tránh để kẻ có hại lòng trà trộn vào. Ngồi bên trái Triệu Tử Đoàn, Thượng Quan Thị lang - Bàng nhân khoa cử năm rồi vừa mới nhậm chức Hình Bộ nghiêm chỉnh gương mặt. Cuối cùng là Hồng Thất tiên sinh, một người không am hiểu gì về chính trị, nhưng lại thông thạo được thảo, từ Viêm Quốc gửi đến.

Tình vẻ gia thần gia tướng, coi như chỉ thiếu mỗi Long Điện Tướng quân đang an binh ở đất phong là không có mặt.

Hoàn Nhan Viên Hạo phát tay cho người đưa giấy tờ đến từng bản, bên trong ghi rõ tội trạng của Thái tử:

- *Lần này xem ra Thịnh Vương không phá đám, cũng góp chút gió đẩy Thái tử ngã ngựa!*

Phan Tử Công tử cười cười, đẩy bằng chứng ra một phía:

- *Bao nhiêu đấy cũng chưa đủ lấy mạng Đông cung!*

Thượng Quan Thị lang lắc đầu, tỏ vẻ không tán thành:

- *Phan Công tử sai rồi, điện hạ chỉ muốn tước bỏ trữ vị của Thái tử mà thôi, không còn là Đông cung, Thái tử nào đủ mưu lược để Đông Sơn tái khởi?*

Tần Học sĩ gật đầu:

- *Điện hạ muốn lên ngôi, đầu tiên phải có đức! Nếu ra tay hạ sát Thái tử, tiếng xấu liền ngàn đời lưu lại!*

Hoàn Nhan Viên Hạo thông thả uống trà, lại nói:

- *Bản Vương sinh ra vốn không có lòng tranh, tất cả cũng chỉ vì vạn dân bả tánh, làm sao bản Vương nỡ lòng cùng huynh đệ thù tặc cốt nhục tương tàn!*

Bên dưới gia thần gật đầu tán thưởng, Triệu Tử Đoàn rút trong ngực áo ra một sổ con:

- *Lại Đông Tri, vốn là Tri Châu Đông Châu, lần trước dâng lên Thịnh Vương phan ngọc bích giá trị liền thành. Tri Châu lương thường không nhiều, họ Lại có thể giàu có phú gia địch quốc, Đông Châu là thủ phủ muối ăn toàn Đại Quốc. Họ Lại cũng là người của Thái tử, nay lại đầu quân sang Thịnh Vương, chính là đánh hơi được Thái tử đang bị điều tra!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhận sổ, phản phò:

- *Vậy chư vị giúp bản Vương điều tra thêm về người này, đủ chứng cứ liền đưa lên Hoàng thượng!*

Gia thần quay về, Triệu Tử Đoàn nhìn theo nhàn nhạt cười:

- *Chủ nhân thật tài tình! Đây việc khó nhân nhất cho Thịnh Vương! Tránh bản tay mình!*

Hoàn Nhan Viên Hạo vuốt phẳng vạt áo:

- *Bàn Vương không giết Thái tử, thì Hoàn Nhan Viên Thuyết cũng sẽ ra tay!*

Tháng năm, Hòa Cát Đại Công chúa chính thức hòa thân sang Viêm Quốc. Viêm Quốc Vương Viêm Mục không ngại vạn dặm cầu mỹ nhân, đem theo kiệu hoa mười sáu bảo mã đến Đại Quốc rước tân nương.

Đại Công chúa tước hiệu Hoàng Nhất Công chúa, cao hơn hết tất cả tí muội đều chỉ là Vương Thành Công chúa. Bởi vì đại hôn long trọng, nên toàn bộ nữ tử hoàng thân quốc thích đều bầu bạn Công chúa tại Hoàng cung Cẩm Thành.

Gia Hỷ từ sáng sớm phái mặc lễ phục từ Hoàng cung đưa ra, lễ phục đồ tươi, tinh xảo thù họa tiết hoa lá tươi tắn vô cùng. Nàng cùng mười khuê nữ khác đảm nhiệm việc bồi giá Đại Công chúa đến khi kiệu hoa ra khỏi Thần Đô.

Trong khuê phòng, Đại Công chúa giả y thăm dò xinh đẹp tựa thiên tiên, nàng ngồi trước gương đồng, cung nữ ma ma mấy mươi người vây quanh trang điểm. Khuê các tiểu thư tươi cười xung quanh trò chuyện, náo nhiệt vui vẻ vô cùng.

Gia Hỷ ngắm không rời mắt hoa tiết phượng hoàng thù trên khăn hy Đại Công chúa, thấy nàng chú ý, Đại Công chúa mới mở miệng ngọc:

- *Thục Trình Huyền chúa cũng đã mười bảy? Còn không mau xuất giá?*

Xung quanh nữ tử che miệng cười, Gia Hỷ phúc thân:

- *Thần nữ muốn noi theo Công chúa!*

Đại Công chúa cả cười, khoe miệng son son tươi tắn:

- *Nếu có một người yêu người thật tâm thật dạ, sinh tử không rời, thì đợi chờ bao nhiêu cũng đáng!*

Đại Công chúa trẻ nãi như vậy mới xuất giá, liền trở thành Vương Hậu. Mà hậu cung Viêm Quốc còn chưa có một bóng phi tần nào. Là nữ nhân, mấy ai không mong ước bản thân được như vậy!

Bên ngoài thông tri cắt đứt màn ồn ào:

"Quý phi nương nương giá đáo!"

Tuyên Quý phi thân lệ từng bước đi vào, tay được một công công đỡ đỡ. Đi sau Tuyên Quý phi, Thành Vương một thân bạch y khí chất ngợp trời, ngạo nghễ kiêu bạc mỉm cười:

- *Hoàng tì, đệ thật không muốn gả người đi đâu? Tên Viêm Mục đó, một phong thư cầu hôn liền muốn chiếm đệ nhất mỹ nhân Đại Quốc chúng ta!*

Đại Công chúa bĩu môi, nét mặt tóa ra hạnh phúc mỹ mãn tột cùng. Tuyên Quý phi dặn dò mấy câu, lại ừa nước mắt mà rời đi.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn Gia Hỷ đang cúi mặt, hôm nay lễ phục tươi đồ càng làm tôn thêm làn da trắng tựa đồ sứ, trong suốt tóa sáng như pha lê của nàng, phá lệ xinh đẹp, khiến người khác nhìn vào liền ngỡ ngàng, kinh diễm. Nàng không ngừng mặt, hân cũng không lên tiếng, rất nhanh liền rời cung Đại Công chúa.

Kiệu hoa đến chiều đã ra khỏi Thần Đô, nhưng dân chúng kinh thành ăn mừng hôn lễ tận ba ngày. Thành Vương phủ mở tiệc rượu liên tục trước phủ, những ai qua lại bất kể kẻ kẻ đều có thể tự do ăn uống phủ phê. Dù gì Đại Công chúa quá hai mươi cũng mới gả đi, một lòng thủy chung đợi Viêm Quốc Vương làm nên đại nghiệp, giai thoại này sau đó liên tục mấy tháng được viết thành hí kịch diễn khắp mười mấy Châu phủ.

Thành Vương phủ đông như trẩy hội, đứng nói đến khách nhân qua đường, kể cả thị vệ cũng say mềm, tuy vậy Triệu Tử Đọa ban ngày này một giọt rượu cũng không động, liên tục cử ám vệ giám sát toàn phủ.

Đến khuya ngày cuối cùng, hân mới nhẹ nhõm ra đoàn hành lang quen thuộc thường thức mỹ tửu, bù lại mấy ngày vất vả không ngủ được. Lúc này, đoàn hành lang om om tổi, trắng lên đến giữa đỉnh trời, trong xanh vời vời, nguyệt quang khi tỏ khi mờ.

Trong lờ mờ bóng đêm ấy, một nữ nhân y phục thủy mặc chân trần không hài không vớ đang vui vẻ ca hát, tay ôm bình rượu lớn gấp đôi thân người nàng.

Triệu Tử Đọa có chút kinh ngạc:

- *Vương phi!*

Hiên Liên Tử Tâm thân thể luôn âm hàn, nên đáng vóc liễu nhược yếu đuối vô cùng. Nàng thân nhiên nhìn hân, đôi mắt long lanh đã phẩm hồng:

- *Thiếu giám! Uống cùng bản phi nào!*

Triệu Tử Đọa nhếch môi, lắc đầu:

- *Vương phi, tiêu lượng người có thể đến đâu?*

Hiên Liên Tử Tâm cười lớn, đập mạnh bầu rượu xuống sàn, bình lớn như thế, bên trong lại trống rỗng:

- *Bản phi đã một mình uống hết, còn ngại người sao? Bản phi treo giải, nếu có thể vượt được bản phi, liền thưởng trăm lượng vàng ròng!*

Triệu Tử Đọa dùng mũi hài nhắc một vò đầy ắp rượu dưới nền, hoa lệ động tác dốc vào miệng, hân thì sợ cái gì chứ, một nữ tử trời gả không chặt, ngang nhiên thách thức tiêu lượng hân:

- *Vương phi, đắc tội!*

Hiên Liên Tử Tâm đứng thật ngán vì không say, không phải vì nàng luyện tập, mà vốn thân thể âm hàn, liền không chịu tác dụng của rượu quá nhiều.

Triệu Tử Đọa nhìn Hiên Liên Tử Tâm đứng tựa vò rượu cạn lên hành lang, bản thân cảm thấy có chút mất mặt, liền tiếp tục uống. Cảnh vật xung quanh mơ hồ, dần lão đạo rồi cuối cùng chỉ còn đượm hương men.

Hiên Liên Tử Tâm ngã khụy xuống, chân đi không vững, khắp người đều ửng hồng, nàng nhắm nhắm:

- *Bản phi không đi nổi?*

Triệu Tử Đọa tựa người vào cột gỗ, đắc thắng:

- *Là ai thách thức ta chứ! Lưu Linh đâu, ta là muốn uống với cả ông!*

Hiên Liên Tử Tâm càng cười loạn, giắt lấy vò rượu hân đang ôm trong ngực, tiếp tục uống. Nàng thật không vững, rượu không đổ vào miệng, mà trà từ cổ xuống lồng ngực, y phục ướt át dính chặt vào da, hơi men mị diễm tình tử vô cùng. Nàng ngã người vào Triệu Tử Đọa, cuống loạn:

- *Bản phi chưa say!*

Triệu Tử Đọa đầu óc không còn thanh tỉnh, xung quanh mọi thứ đã quay cuồng, ôm lấy nữ tử trong lòng ngực:

- *Dám nói chưa say!*

Hiên Liên Tử Tâm nghe nồng đậm hơi thở nam tính truyền đến, trong lòng lạnh lẽo lại đột ngột tràn trề hơi nóng, chân trần nàng chui vào y phục hân ấm áp, càng kích thích nàng giữ chặt hân hơn. Hiên Liên Tử Tâm u u mê mê:

- *Người là ai?*

Triệu Tử Đọa cảm nhận đôi chân mỹ nhân nhỏ nhắn trong áo mình, thân mình yếu diệu dựa dẫm trơn mềm hơn rắn nước. Không tự chủ nàng cảm nàng ta lên, môi mòng kiêu ngạo ngậm lấy cánh môi non tơ bên dưới.

- *Ta trông nàng thật sự rất quen thuộc!*

Triệu Tử Đọa kào vào đứng dậy, bế lấy mỹ nhân về phòng.

Mờ sáng,

Ánh nắng len lỏi qua ô cửa sổ, Triệu Tử Đọa nghe đầu đau nhức tột cùng, không lẽ nổi thần người, hân quơ tay trên bàn gỗ cạnh giường ngủ, mò mẫm được một đoản đao, liền phóng đao ngang nơi nắng chiếu, rèm cửa bị bung dây buộc mà hạ xuống.

Đầu óc quá tải, cổ họng khô rát. Triệu Tử Đọa thật muốn có một ngụm nước, liếm qua làn môi nứt nẻ, hân lẽ thán đến bàn trà, liền phát hiện điều bất thường.

Trên tay hân, là máu!

Triệu Tử Đoạn nhìn lên giường, đệm bông trắng đầy vết máu, nữ nhân nằm cạnh có gương mặt không thể quen thuộc hơn. Hiên Liên Tử Tâm - Thành Vương phi!

Triệu Tử Đoạn vội vàng khoắc trung y lên người, xốc chân lên, cảm giác của nhiều năm trước ùa về. Trên người Hiên Liên Tử Tâm ngang dọc vết đầy thừng, thậm chí hiện tại, thật vẫn còn bị trói một kiểu dâm mỹ. Từng mảng tím xanh đầy vết ăn ái, từng vết máu khô, khiến người khác trông thấy liền ghê sợ.

Triệu Tử Đoạn biết, đây là lần đầu tiên nàng nhận thừa hoan, dĩ nhiên không chịu nổi một kẻ điên cuồng như hắn. Triệu Tử Đoạn đưa tay lên mũi, Hiên Liên Tử Tâm vẫn còn thở. Hắn nhẹ nhõm tâm can, mặc lại y phục, lấy hoàn đan định khí nhét vào miệng nàng.

Triệu Tử Đoạn ngâm mình trong nước ấm, sau lưng bông rất đau móng tay mà Hiên Liên Tử Tâm gây nên. Triệu Tử Đoạn đổi y phục đồ thối, đứng trước gương, vẻ mặt miễn nhiễm nhân gian yên hòa hiện ra, hắn khẽ khàng điểm dầu chu sa giữa trán, lại là một hoàn quan yêu mỹ bản nam bản nữ.

Hắn bước dọc theo hành lang, tiến về thư phòng. Người ta nói, cái gì quá cũng không tốt. Hắn là đại diện cho điều đó. Năm xưa ở Mạt Quốc, Triệu Tử Đoạn từng có một mối tình đẹp đến điên dại ở thảo nguyên, Mạt Quốc sống trên yên ngựa, người trung nguyên luôn gọi là man di. Nàng ta yêu hắn, hắn cũng đáp lại đoạn tình ấy, chỉ là lần đầu tiên ăn ái, nữ nhân tội nghiệp kia không chịu nổi hung bạo tàn khốc dục tính mà gục chết trên người hắn.

Hôm nay, Triệu Tử Đoạn thật sự sợ bản thân sẽ gây ra bi kịch tương tự quá khứ. Trước giờ, nếu yêu quý ai, hắn cũng chỉ dừng lại ở đơn phương quan tâm. Sợ rằng tiến thêm một bước liền không kim lòng được.

Lần này tuy là không yêu nàng ta, nhưng tại sao trong con say hắn lại gây ra tội nghiệt! Cho dù Thành Vương không cần nàng, nhưng Thành Vương là chủ tử, hắn không thể ngang nhiên làm chuyện trái luân thường đạo lý như vậy!

Thành Vương vẫn như thường ngày, ngồi bên án thư đơn giản, đôi mắt nhìn Triệu Tử Đoạn đang bước vào có chút ôn nhu:

- *Ngồi đi, năm nay Long Tinh vừa tiến cống, người dùng thử!*

Triệu Tử Đoạn nhẹ nhàng khép cánh cửa, quý phục xuống, đầu đặt trên cổ:

- *Điện hạ, xin người ban tử!*

À, cắt đoạn giữa, có chút xiu xiu thôi, nên không sao đâu! Cắt cho bớt thấy tàn khốc!

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattrpad tác giả: Hoaaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

https://my.w.tt/qRUPDC4sVP

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 104: Tước Bỏ Trữ Vị (hạ)

Hoàn Nhan Viên Hạo không chút ngạc nhiên, vòng qua khỏi án thư cho từng lá trà vào ấm

- *Cũng không còn nóng, bản Vương giúp người pha lại!*

Triệu Tử Đoạn càng nghe càng thấy hồ thẹn, nghẹn ngào thốt lên:

- *Vương gia!*

Thời gian chậm rãi từng khắc một, rất lâu sau thì mới pha xong, thơm lừng nghi ngút khói, Hoàn Nhan Viên Hạo tự nhiên hít một ngụm

- *Bản Vương sẽ vì Hiên thị mà hạ thù với người sao?*

Triệu Tử Đoạn thấp phản kính ngạc:

- *Chủ nhân, người đã biết!*

- *Bản Vương vô tình đến tìm người...không muốn phá vỡ cảnh xuân...*

Triệu Tử Đoạn lặng người, tâm tư biến chuyển đủ loại cảm xúc. Đột ngột rút trường kiếm đeo bên hông ra hết sức bình sinh đâm mạnh vào hạ bộ. Tách trà trong tay Thành Vương thoáng chốc bay đến, va vào cổ tay Triệu Tử Đoạn khiến lưỡi kiếm chênh hướng giảm sâu xuống mặt sàn.

Gương mặt Triệu Tử Đoạn vốn đã trắng, lại càng thêm bệch bạc. Thành Vương lạnh giọng:

- *Nghĩ quán! Muốn tự cung? Bản Vương nếu thật sự để người trở thành hoàn quan, người liền không còn là nam nhân từ lâu rồi!*

Triệu Tử Đoạn ai oán ngược lên, đôi mắt hẹp dài lưu ly chuyển động, môi đỏ tựa máu khó nhọc đáp lời:

- *Chủ nhân, thuộc hạ không còn mặt mũi đối diện với người!*

Thành Hầu ngồi lên bàn gỗ, thản nhiên kể chuyện:

- *Năm xưa trong cung có một Thực phi họ La, người này là muội muội của La Đại Tướng quân, khai quốc công thần Vĩnh Nguyên Đế không may tử trận trước thời khắc lên ngôi cứu nguy chỉ mấy ngày. Nàng ta ở hoàng cung bao nhiêu năm cũng không một lần động ý thị tẩm, phụ hoàng nể tình xưa nên chẳng bao giờ trách phạt nàng! Thế nhưng cuối cùng, nàng ta lại cùng Thập Thân Vương dây dưa vượt tường! Vĩnh Nguyên Đế căm hận, liền ban ân tử cho họ. Cũng có người nói rằng, cả hai được tha tội chết, chỉ bị đưa đi thật xa, cả đời không thể quay lại kinh thành!*

Triệu Tử Đoạn lắng nghe, trong lòng cũng đã hiểu một phần. Hoàn Nhan Viên Hạo đỡ hắn dậy, giảng giải:

- *Phụ hoàng có thể vì nữ nhân mà khiến Thập Thân Vương thân bại danh liệt không rõ sống chết, nhưng bản Vương không thể làm như vậy! Bản Vương coi Hiên Liên Tử Tâm như muội muội, coi người như huynh đệ, nếu cả hai lựa chọn nhau, bản Vương liền không so đo!*

Triệu Tử Đoạn chân thật cảm động, trong lòng càng thêm bội phục chủ nhân:

- *Thuộc hạ tạ Vương gia tha mạng! Thuộc hạ...xin người...đừng nên bạc đãi nàng!*

Thành Vương ném sô sách đến trước mặt hắn, cười cười

- *Giúp bản Vương xem qua một chút! Sau đó thì tìm nàng mà an ủi, nữ nhân dễ dàng ủy khuất!*

Triệu Tử Đoạn cẩn thận giờ từng trang, nhìn nội đọc hết. Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa, một âm vệ tiến vào, chấp tay bẩm báo:

- *Chủ nhân, bên Đông cung đã xảy ra chuyện! Huy Quận công đem đao đến truy sát Thái tử, nhưng đã bị Cẩm Vệ quân khống chế!*

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu tiếp nhận:

- *Hoàng thượng xử thế nào?*

- *Bãi toàn bộ quyền hành, kể cả tước vị Quận công!*

Triệu Tử Đoạn cau mày, đầu chu sa càng thêm đỏ:

- *Nguyên nhân là gì mà có thể khiến Hoàng thượng tức giận đến vậy?*

Ám vệ cúi mặt:

- *Bẩm Thiếu giám, một vũ cơ là Tiên Vu thị ở Đông cung vô cơ bị Thái tử ban cho đội thị vệ. Huy Quận công không rõ vì sao hay tin, liền xông vào Cẩm Thành giương đao cứu người, đòi giết cả Thái tử!*

Triệu Từ Đoàn không rõ hi nộ, để ám vệ lui đi, giọng nói mang theo ý cười:

- *Tây Định Vương cũng không tệ, tìm ra một quân cờ hữu dụng đến bậc này!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhắm mắt dưỡng thần, hạ lệnh:

- *Khi nào thấy Huy Quận công, à không, Tam Hoàng tử hỏi phủ thì mời đến gặp bần Vương.*

Trưa.

Phùng phủ.

Tháng năm oi nóng không tưởng, Gia Hỷ thong thả nhắm nháp một chút nước mơ chua lạnh, trong phòng đặt đầy bồn băng mát rượi, từ ngày vắng đi Hàn thị cùng Mẫn thị, trong phủ cứ thế thật yên bình, dễ chịu.

Có điều, cảm giác dễ chịu không kéo dài bao lâu, thì đã nghe âm ỉ xó xát, Bối Lan phát phát quạt sau lưng chủ tử, bữu mồi:

- *Từ sáng sớm nô tì đã nghe Tír phu nhân kêu mát bạc, trong khi hôm qua Nhị thiếu đột nhiên niềm nở sang thăm!*

Gia Hỷ che miệng cười, cái tên hoàn khổ này dám trộm đồ của Từ phòng, Nguyễn thị nếu không chú đến ba đôi tở tông nhà mẹ hân thì thật không phải! Bên ngoài rèm cửa lạnh lạnh tiếng động, nhác thấy bóng nam nhân, Gia Hỷ sửa lại thế ngồi, tươi cười:

- *Thúc thúc!*

Ngũ gia có chút gầy, gương mặt đa tình hơi hốc hác, hần mặc áo xám, mặt mồi tựa vào ghế:

- *Hỷ nhi làm gì cứ làm, ta là chỉ muốn nghỉ ngơi một chút! Bên kia Bát tì nhi nháo lên đến đến mệt mồi!*

Bối Lan đem thêm nước mơ cùng hoa quả ướp lạnh đặt trên bàn, Gia Hỷ nghe qua Ngũ gia nói cũng đoán được Tây Định Vương là không đồng ý nạp Phùng Bạch Tháo!

- *Người đủ sao cũng là gia thần dưới trướng hân, lẽ nào hân dám chối bỏ Bát muội?*

Ngũ gia nhếch mồi cười, đầu ngửa ra sau thoải mái:

- *Hậu viện bên đó cũng loạn, Vương thị làm Vương phi bề ngoài thấy dịu dàng bao nhiêu thì bên trong nham hiểm bấy nhiêu và lại...*

Ngũ gia thờ dãi không nói tiếp, hần nào có thể mở miệng, bảo rằng Tây Định Vương chê nữ nhi hân đã thất tiết từ trước. Thật đau đầu!

Gia Hỷ cau mày ngọc:

- *Nhưng dù sao đi chăng nữa, là bề trên, Tây Định Vương phải cho người chùi mặt mũi chứ!*

Ngũ gia gật đầu, im lặng, phò tá một người như thế, thật không đáng.

- *Bây giờ Bát tì nhi bụng cũng sắp lớn, không thể giấu giếm mãi được, ta định cho nó về thôn trang sinh, từ từ giải quyết! Nó là thứ xuất, cũng không gây điều tiếng gì!*

Gia Hỷ cảm thấy vừa buồn cười vừa tội nghiệp, không hiểu tại sao giữa thời đại nam nhân nắm quyền sinh sát trong tay, thất tiết vượt tường đều có thể bị đim nước chết, các nàng lại dám trối buộc đối phương bằng cách thức cực kì ngu xuẩn đó. Trong phủ, những ai không cầu dẫn nam nhân, hiện tại gả đi hoàn toàn cao hơn, ví như Phùng Dạ Vân là Trắc phi, Phùng Gia Hào cũng là Trắc phi.

Bên ngoài ồn ào đã dứt, Nguyễn thị chú đến mồi miệng thì thôi, Nhị thiếu dù có lấy trộm thật hay không, Tam phòng chắc chắn không xuất một đồng bạc ra trả. Nam nhân bên ngoài bốn ba lo chuyện quốc gia đại sự, nữ tử trong phủ suốt ngày chi hơn thua nhau lòng gả vô tội, thật nhảm chán.

Ngũ gia lại tiếp:

- *Đại tì nhi không gả đi, sợ không kịp.*

Gia Hỷ hơi ngạc nhiên:

- *Chất nữ tính đến ba năm nữa đã quá tuổi tuyền tú, có gì không kịp?*

- *Lão phu nhân sức khỏe suy kiệt đi nhiều, sợ không qua khỏi mùa đông này! Mấy hôm nay Tịch Dinh đều sang hầu hạ!*

Gia Hỷ nhẹ lòng, để tang ba năm, thật tốt, coi như không cần phải lấy chồng khi còn ở tuổi vị thành niên này.

- *Nếu tổ mẫu khuất núi, thì có lẽ sẽ phân gia đi!*

Ngũ gia gật đầu, chỉ về hướng ồn ào vừa dứt kia:

- *Tam phòng, từ phòng hiển nhiên bị đuổi khỏi phủ. Nhị ca không có thể từ, không có con cái, trước khi lập kế thế vẫn có thể ở lại, còn ta, thì Đại ca không thể ép đi được! Năm xưa tãi cả tài sản Phùng phủ phụ thân đều viết giấy để lại cho ta, Đại ca lấy cơ ta là một tên hoàn khổ liên danh ra quản lý! Nên không có tư cách đuổi ta đi!*

Gia Hỷ tận hưởng mát mẻ, mỉm cười:

- *Vậy thì tốt nhất Ngũ gia cứ ở đây, trò chuyện cùng chất nữ cho đỡ buồn, chất nữ còn lâu mới có thể gả đi đây!*

Bên ngoài có tiếng người đi vào, Bối Lan liền ra cửa, lát sau đem theo một giỏ lớn hoa quả:

- *Thịnh Vương điện hạ gửi cái này cho người nếm thử! Là hoa quả miền nam!*

Ngũ gia nghe hương thơm trái cây lảng vảng trong không khí, nhàn nhạt biểu hiện:

- *Hỷ nhi tin rằng Thịnh Vương trong cuộc đoạt địch liền thắng?*

Gia Hỷ chậm rãi lắc đầu, không khẳng định:

- *Chất nữ làm gì đủ năng lực để tiên đoán, nhưng mà, không phải Thái tử đang tại vị Đông cung!*

Ngũ gia thấp giọng:

- *Không đây tháng này nữa, Đông cung trừ vị kia sẽ không trụ được nữa! Khi đó chẳng phải Thành Vương cùng Thịnh Vương liền trực tiếp nghênh chiến. Lần trước thấy Hỷ nhi sắp gả vào Thành Vương phủ, ta vẫn nghĩ con út họ Thành Vương!*

Gia Hỷ mỉm cười ôn nhu:

- *Thật ra chất nữ không rõ ràng lập trường, chất nữ chỉ cầu muốn sống tốt đẹp!*

Ngũ gia như vô tình nói:

- *Yêu ai, bên ai không quan trọng. Được sống mới là cốt yếu. Nếu có thể sống sót, trái tim mới vì người đó mà nhưng nhớ được!*

Đại triều mười lăm tháng sáu.

Thái Hòa điện.

Ngoại trừ thái chương kín mít bản, ngay dưới sân rồng kia, cũng đã đến năm, sáu quan viên tổ tội Đông cung Thái tử Hoàn Nhan Viên Mạo. Tội danh chủ yếu là tham ô thuế muối, thuế gạo số lượng hiện kim lên đến nhiều vạn lượng vàng, giết hại trung lương, kết bè kẻ đáng, bỏ trợ vấy cánh.

Vĩnh Nguyên Đế nghiêm trọng gương mặt nghe từng người một vạch tội, lại dâng dầy đủ chứng cứ lên. Lần này miễn cần đến Hình Bộ, Thành Vương một mình quét sạch Đông cung chẳng chút lưu tình.

Vĩnh Nguyên Đế trầm mặc:

- *Tổ tông quy định, lập trử quân liền lập đích mà không lập trường, lập trường chứ không lập trử! Đông cung hiện tại là đích trường trử, danh chính ngôn thuận!*

Phía dưới có chút xôn xao. Một Ngự sử tiến lên:

- *Hoàng thượng, người nói ngôi cần nhất là Đức, có Đức mới có thể thu phục lòng người, chỉ huy tướng sĩ, khiến vạn dân bá tánh tin theo! Cổ nhân truyền thụ có Đức liền thắng Tài! Thái tử vô đức vô tài, không nên giữ!*

Thịnh Vương im lặng, chuyện này Ngũ Hoàng đế hẳn đã làm quá tốt, không cần hẳn phải té nước theo mưa nữa. Nhìn sang phía đối diện, Thái tử vẫn đứng đó, nhưng gương mặt trắng bệch không huyết sắc, môi thâm lại, mắt đen hõm sâu không nói nên lời.

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng cạnh Thịnh Vương, liền nghe hẳn thì thầm vào tai:

- *Bản vương biết hoàng đệ còn một lá bài tú! Xem ra đệ là sắp đưa ra?*

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ nhếch môi, gấu cợt cười:

- *Hoàng huynh cũng thích xem nào nhiệt!*

Lúc này, bên ngoài có tiếng thông tri nổi lên:

"Tam Hoàng tử cầu kiến!"

Đứng thời gian bị phạt lại dám đến đại triều, bất chấp trừng phạt làm như vậy, chắc chắn là có việc quan trọng. Vĩnh Nguyên Đế siết tay, lần này xem ra trử quân không phé không được.

Tam Hoàng tử tay nâng một khay gỗ đầy ấp sổ sách, quỳ giữa sân rồng, gương mặt không thiếu thủ hạ nhìn sang Thái tử:

- *Phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!*

Vĩnh Nguyên Đế thờ dãi:

- *Người còn đang cảm tức, sao lại dám chống lệnh!*

Tam Hoàng tử lúc này mới đệ khay gỗ ngang đầu:

- *Nhi thần sợ rằng bản thân không đến liền không kịp. Giang sơn Đại Quốc liền không thể giao cho một kẻ bất tài vô đức như Hoàn Nhan Viên Mạo được!*

Bên dưới nổi lên ồn ào, Quang Từ công công đem khay gỗ lên Vĩnh Nguyên Đế.

Tam Hoàng tử lại tiếp lời:

- *Trong đó đầy đủ bằng chứng về việc Thái tử tham ô, từ tham những thuế muối đến nhận hối lộ quan viên, mỗi khoảng một đều rõ ràng ghi lại, có cả danh sách quan lại cùng Thái tử ăn chia ngân lượng. Hơn nữa, bên trong cũng có sổ sách Đông cung. Thái tử vô đức, đục khoét quốc khố mua được liệu gậy nghiến, tham lam hưởng thụ...*

Tiếng tâu của Tam Hoàng tử sang sảng, bá quan những kẻ theo bè cánh Thái tử hiện tại vô cùng lo lắng, có người cáo già liền đứng ra tố giác, nói rằng nơi gương Tam Hoàng tử. Loại chuyện Tam Hoàng tử làm chính là hại người một nghìn thiệt mình tám trăm. Như vậy có thể thấy, Tam Hoàng tử đang uất ức đến độ nào.

Bãi triều, Thái tử bị giam vào thiên lao, tạm thời, tước vị trử quân cũng bãi bỏ, chỉ còn gọi là Đại Hoàng tử.

Hoàn Nhan Viên Hạo thông thả hồi phủ, quan viên đi theo chúc tụng không hết, Thịnh Vương chặn lại giữa sân rồng, khoe miệng cuồng ngoa nhếch lên:

- *Ngũ Hoàng đệ, khá lắm!*

Hoàn Nhan Viên Hạo giữ đám triều thần, liền hữu lễ:

- *Nhị Hoàng huynh, bản Vương là vì con dân Đại Quốc mà thôi!*

Nhìn theo bóng Thành Vương đi xa, lòng bàn tay Thịnh Vương đã ướt đầm mồ hôi:

- *Ngụy quân tử!*

Đúng là Thành Vương đã làm rất tốt, chỉ là phần cốt yếu nhất, đoạt mạng Thái tử lại không hành động quyết đoán. Vốn dĩ Thịnh Vương đã đẩy món xương xẩu này đến tay Thành Vương, nào ngờ, hiện tại vẫn phải chịu cực mà dọn dẹp!

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Loạn Binh Kỵ - Thủy (thượng)

Đại Hoàng tử dù gì cũng là nhi tử duy nhất của Hòa Hiếu Thánh Đức Hoàng Hậu đã tạ thế, họ Vương vẫn là Hậu tước, Vương Kỳ Hậu trước là Tể tướng, từng năng đỡ không biết bao nhiêu người. Thế nên ngay khi Đại Hoàng tử bị tước bỏ trử vị, giam vào thiên lao, liền một phần Kỳ Châu cùng Đông Châu dâng binh tạo sức ép.

Kỳ Châu có kỵ binh cực kì tinh nhuệ, là của Dịch Tướng quân huấn luyện chỉ huy, trong khi đó Đông Châu ven biển, thủy binh với hàng trăm tàu chiến dọc theo Thần Giang tiến nhanh về kinh thành do Phù Đồ Đốc dẫn đầu. Tất cả đều vì lý do muốn thăm định lại án oan Đại Hoàng tử.

Đây là chuyện Vĩnh Nguyên Đế đã định liệu từ trước, nên liền phái Tương Đại Nguyên Soái cầm binh cách Thần Đô ba trăm dặm chặn đón, coi như tiếp đãi. Tướng quân cho binh lính hành quân có thể tạm chấp nhận được, nhưng một khi để chạm vô nưạ đến kinh thành liền bị khép tội mưu phản, do đó ba đội quân gặp nhau đều hạ trại dọc dòng Thần Giang, găm ghề ngày đêm.

Thịnh Vương phủ.

Hạ tuần tháng sáu, nắng như đổ lửa, trong khách phòng lại bày vô số bồn băng tỏa hơi lạnh dịu dịu. Thịnh Vương từ y nhạt màu, mắt phượng thần nhiên nhìn xuống người đang bầm báo.

Đó là một trung niên nhân sĩ họ Đậu, từng là thầy dạy Thịnh Vương từ khi lập phủ, người này ngồi trên xe lăn, hai chân cụt đến tận đùi, nhưng gương mặt dữ tợn cùng bộ râu quai nón lại tạo ra cảm giác cực kì đối lập:

- *Điện hạ, phân bình đến Thần Đô đối với chúng ta không những vô hại mà còn có lợi!*

Thịnh Vương gật đầu tiếp nhận:

- *Quân sư cứ nói!*

- *Phân bình nương vào danh nghĩa Đại Hoàng tử chịu oan sai mà đến, vậy đích nhắm chính là Thành Vương. Vụ án này, từ đầu đến cuối đều do Thành Vương phụ trách!*

Thịnh Vương cảm thấy hợp lý, hướng mắt xuống dưới muốn nghe thêm ý kiến. Bên phải là Đông Tướng quân, bộ binh mười hai phủ hữu Thần Đô. Bên trái là Châu Thế tử, người đại diện cho sự ủng hộ của toàn bộ Châu gia. Đối diện Châu Thế tử chính là Đậu Quân sư - mưu lược gia của Vương phủ cùng Mạt Viện - gia tướng chỉ huy âm vệ quân.

Cuối cùng là Bạch Thục Thần - Hình Bộ Tả Thị lang xuất thân từ Tam Thân Vương phủ, lại là thân huynh của Thịnh Vương phi Bạch Cẩm Chúc. Có điều Bạch Thục Thần vốn không quá thân cận, vì Thành Vương có Thượng Quan Hữu Thị lang Hình Bộ, nên Thịnh Vương mới mở lời với Bạch gia, để Bạch Thục Thần phủ trợ mình, Bạch Thục Thần chỉ vừa cấp quan, Thịnh Vương liền nhân cơ hội muốn đưa biểu muội gà đến cho hắn!

- *Bạch Thị lang, bản Vương muốn nghe ý kiến từ người?*

Bạch Thục Thần chấp tay, chậm rãi nói:

- *Điện hạ, Dịch Tướng quân tình tình nóng nảy, hành động xúc nổi, kỳ binh vốn là để đối phó với Mạt Quốc, người này lại dám đem ra uy hiếp Hoàng thượng, không thể gọi là sáng suốt mưu lược gì! Ngược lại, Phù Đồ Độc, đem thủy binh cấp ngoài xa, bỏ trí tình hạm đội một, coi như có tính toán, hoặc bên cạnh có quân sự! Tương Đại Nguyên Soái là cứu phụ của Thành Vương, tuyệt đối sẽ vì Thành Vương mà nổi đỡ trước mặt hai vị kia. Dịch Tướng quân không quen nghe lời lý lẽ, chắc chắn sẽ nổi nóng với Tương Đại Nguyên Soái. Người chỉ cần đứng giữa chăm ngời, thì Dịch Tướng Quân sẽ mất kiểm soát mà gây họa!*

Thịnh Vương hạ tay mời Bạch Thục Thần ngồi xuống, trong lòng có chút khâm phục, coi như không uổng công hắn đem toàn bộ công vật năm nay đến nói chuyện với Bạch gia. Bạch Cẩm Chúc sắp chết, nhưng vẫn có thể để lại lợi ích vô cùng to lớn.

Những người khác cũng gật đầu tán thành, cứ như vậy liên tiếp tục bàn tính. Đứng lý, chuyện này chỉ cần một Thành Vương đứng ra nhận trách nhiệm, nhưng tình thế hiện tại không có trữ quân, Hoàng tử nào trong lòng cũng bắt đầu có tính toán.

Thịnh Vương cuối cùng chốt hạ:

- *Bạch Thị lang, bản Vương giao toàn bộ việc này cho người. Đừng để bản Vương thất vọng!*

Bên dòng Thần Giang cách kinh thành ba trăm dặm, cờ hiệu Tương Đại Nguyên Soái đó rực uốn lượn, phía kia hoàng kỳ kỳ binh cũng phấp phồng bay cao trong gió mạnh. Thủy binh an an tĩnh tĩnh trên thuyền chiến dọc theo bờ sông, cỏ xanh tạo thành một mảng dài đàng đàng.

Tương Đại Nguyên soái cùng hai mươi nhue binh địch thân sang doanh trại Dịch Tướng quân. Trong doanh ồn ào không tương, quân lính hát hò bên đồng lúa, đang nướng một con bò lớn, mùi thơm tỏa ra ngào ngạt, rượu vút lán lóc khắp nơi, thậm chí một ba bốn tên kỵ binh còn bắt cóc từ xóm làng gần đó một dân nữ để gả trò.

Dịch Tướng quân giáp phục sáng loáng, bộ dáng to cao phốp pháp bước ra, ha ha cười:

- *Nguyên soái, mặt tướng không kịp tiếp đón từ xa, xin thất lễ!*

Tương Đại Nguyên soái mặt không đổi sắc, nụ cười nửa miệng:

- *Không sao! Vào trong bàn chuyện!*

Dịch Tướng quân gần giọng, ngồi xuống bàn trà:

- *Nguyên soái muốn thuyết khách cho ai? Thành Vương điện hạ hay Đường kim Hoàng thượng?*

- *Bản soái không làm thuyết khách, chỉ có chút ý khuyên nhủ Tướng quân! Tướng quân trấn giữ biên giới mạn Mạt Quốc, đáng lẽ không nên bỏ đất mà đi..*

Dịch Tướng quân hừ lạnh, phát giận mà nói:

- *Nguyên soái không cần phải trách cứ mặt tướng như vậy! Triều chính đang loạn, Thái tử hàm oan, mặt tướng sao có thể ăn no ngủ kĩ nơi biên cương!*

Tương Đại Nguyên soái cau hàng mày đậm:

- *Đại Hoàng tử tham ô quốc khố, ăn chặn thuế muối khiến bá tánh lầm than! Chúng cứ rõ ràng sao có thể nói là hàm oan? Tướng quân không tin vào thành chỉ Hoàng thượng?*

Dịch Tướng quân đưa tay tiễn khách, mặt bùng bùng đỏ:

- *Hoàng thượng có thể bị kẻ dưới che mắt, vụ ăn thuế muối không thông qua Hình bộ, do Thành Vương dám nhận, làm sao chắc chắn Thành Vương không có ý mưu phản? Nguyên soái không cần nói nữa! Tiễn khách!*

Tương Đại Nguyên Soái thấy người này không muốn nghe lý lẽ, cá giận mà ra về. Trong lòng chuẩn bị sách lược đối phó.

Cũng trong đêm đó, trên chiến thuyền chỉ huy Thủy quân, Phù Đồ độc đang chén tạc chén thù cùng Bạch Thục Thần.

Bạch Thục thần thanh y nhạt màu, gương mặt tuấn tú thư sinh, dáng vẻ cao nhã, càng uống nhiều, lại càng mất đi huyết sắc:

- *Đồ độc đại nhân, hạ quan phụng mệnh Thịnh Vương phủ đưa đến chút quà mọn, ngài có hài lòng?*

Phù Đồ độc nhìn lại rượu vàng ròng sáng loáng yên vị trong góc, nụ cười thấp phàn chân thật:

- *Không dám, không dám, vô công bất thụ lộc, điện hạ đột nhiên thăm hỏi, ta liền thấy nôn nao!*

Bạch Thục Thần rót tiếp chén rượu, lời nói tự nhiên như không:

- *Điện hạ biết ngài đến đây vì lòng trung cùng Thái tử, hẳn vô cùng cảm động! Rét đến cho tham không mấy kẻ, người như Đồ độc trong vạn chỉ cần được một! Điện hạ thật lòng mến mộ!*

Phù Đồ độc nghe tán thưởng, mũi nở ra đến kì lân cũng có thể chui lọt, tay vuốt chòm râu đen, ung dung cười:

- *Điện hạ thật có mắt nhìn người!*

Bạch Thục Thần lại tiếp:

- *Bởi vụ ăn thuế muối oan sai hay không oan sai đều một tay Thành Vương sắp xếp! Nên điện hạ có chút chi điểm!*

Phù Đồ độc hướng tai nghe, Bạch Thục Thần liền thì thầm

Hồi lâu, Phù Đồ độc mặt mở to, kinh ngạc biểu tình:

- *Như vậy...thật mạo hiểm! Bên Dịch Tướng quân liệu có đồng ý?*

Bạch Thục Thần biết chuyện chín phần đã thành, mạnh miệng hứa hẹn:

- *Dịch Tướng quân chắc chắn nghe theo, trong ngày mai sẽ đến tìm ngài!*

Phù Đồ độc lại nhìn một lượt người trước mặt, vẫn không khỏi bất ngờ. Bạch Thục Thần bỏ qua ánh mắt dò xét ấy, thản nhiên đứng dậy, chấp tay cáo từ:

- *Hạ quan đợi tin tốt từ đại nhân!*

Bạch Thục Thần theo thuyền nhỏ lên bờ, men theo lẽ cỏ đến xe ngựa đã đợi sẵn. Vô độc bất trượng phu, muốn ép Thành Vương đến đường cùng tất nhiên không thể quan mình chính đại hành sự. Đông Tướng quân sẵn trong xa mã, lo lắng nhìn hắn:

- *Bạch Thị lang, nếu điện hạ biết được, sợ rằng không tốt!*

Bạch Thục Thần tựa vào ô cửa gỗ, nhàn nhạt biểu tình:

- *Tướng quân sợ cái gì? Đại sự thành, điện hạ sẽ không chấp nhất!*

Đông Tướng quân im lặng suy nghĩ, Bạch Thục Thần này vừa đầu quân đến Thịnh Vương phủ đã dám gây ra một màn chấn kinh như vậy. Trong ngoài Thịnh Vương phủ ai cũng biết Thịnh Vương lưu tâm Thục Trình Huyện chúa. Bạch Thục Thần ngang nhiên che giấu Thịnh Vương, lấy Thục Trình Huyện chúa làm mối cầu Thành Vương.

Mặt trăng cuối tháng sáu khuyết chỉ còn một đường nhỏ, xe ngựa lộc cộc về lại đường chính. Đầu đó có tiếng trống canh để phòng cũi lừa vang vọng.

Tháng bảy.

Mưa ngâu.

Đã bốn năm ngày mưa liên tục, trời đất đều mù trắng nước. Gia Hỷ không còn dùng băng khối làm mát nữa, nàng bắt đầu mở thùng rượu hoa cúc đã ủ từ mùa thu năm trước ra. Nàng lấy bình nhỏ nhất, hồi hộp trong lòng.

Bối Lan xoa xoa tay:

- *Tiểu thư, người làm vào tháng tám, đúng tháng tám mới được mở chứ!*

Gia Hỷ cười cười:

- *Ta thật tò mò a! Khui một bình trước, ta và muội phải uống đến say mềm!*

Bối Lan gật gù đầu vui vẻ, bình rượu vừa được mở, hương thơm liền lan tỏa quyến rũ, Gia Hỷ nuốt nước bọt, hóp nhẹ một hơi.

- *Tuyệt quá! Bối Lan, em đem đi hâm nóng, lại chuẩn bị một ít đồ nhắm!*

Bối Lan hào hứng gật đầu, lấy ô che mưa ôm bầu rượu chạy vội sang nhà bếp.

Gia Hỷ thong thả nhìn theo, lại cẩn thận đem chậu sứ men xanh hứng nước mưa để tiếp tục ủ rượu năm nay. Chậu sứ trên hành lang tong tong từng giọt nước, nàng quay vào khuê phòng, đang muốn đổi hài ướt.

Đột nhiên, một lưới kiếm mỏng kẻ ngang cổ Gia Hỷ. Nàng kinh hoàng không thờ được, lấp bắp:

- *Đợi đã, nếu người muốn tiền vàng, ta đều có, rất nhiều...*

Giọng nói lạnh lùng cắt ngang:

- *Huyện chúa! Ta chỉ phụng mệnh thi hành!*

Gia Hỷ nghe nhói đau ở cổ, trước mắt liền một màn đen mờ mịt, nàng không còn ý thức được gì nữa.

Đến khi Bối Lan quay vào, trong viện trống ho trống huếch. Chậu sứ bên ngoài đã đầy ắp nước mưa. Bối Lan nội tâm dâng lên linh cảm không lành, tâm thần liền hốt hoảng.

_____

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Loạn Binh Kỵ - Thủy (trung)

Triệu Tử Đoạn thần thờ đi trên khúc hành lang cũ, đã hai tháng kể từ đêm cuồng loạn đó, hần hân từng gặp lại Hiên Liên Tử Tâm, còn đến viện nàng thì hần lại không đủ can đảm. Nụ cười là, mọi thứ phát sinh như một tai nạn, nhưng trong lòng hần không lúc nào hết áy náy, thậm chí Hiên Liên Tử Tâm còn chưa biết là Thành Vương đã rõ ràng mọi chuyện.

Bóng áo thiên thanh đi đến, xung quanh ba bốn cung nữ theo hầu, tiếng hạ nhân hành lễ:

- *Vương phi vạn an!*

Triệu Tử Đoạn cúi mặt, quy củ:

- *Vương phi!*

Hiên Liên Tử Tâm bối rối, trong giọng nói có chút run rẩy:

- *Thiếu giám miễn lễ!*

Lại nhìn sang ti nữ bên cạnh:

- *Bàn phi mệt rồi! Quay về thôi!*

Triệu Tử đoạn đột ngột nắm lấy tay Hiên Liên Tử Tâm, mặc kệ ánh mắt kinh hãi của đám người dưới, hần hạ lệnh tất cả lui xuống.

- *Nàng vì sao phải tránh né ta?*

Hiên Liên Tử Tâm lo lắng nhìn bốn phía, cổ gồng gặt tay lại nhưng không được:

- *Thiếu giám, thỉnh tự trọng! Người khác sẽ nhìn thấy mất!*

Triệu Tử Đoạn tà mị nhếch môi cười:

- *Cái gì cũng đã làm rồi! Nàng còn sợ?*

Hiên Liên Tử Tâm gương mặt xấu hổ đến mức có thể nhỏ ra được máu, lúng ta lúng túng:

- *Bàn phi...ta...Hiên gia sẽ giết ta mất! Thiếu giám!*

Triệu Tử Đoạn thoáng thấy đau lòng, buông tay nàng ta ra:

- *Chỉ cần ta còn ở đây, sẽ hết sức bảo vệ nàng! Chuyện đêm đó, về sau ta cũng không nhắc đến nữa! Nhưng nếu nàng cần ta chịu bất kì trách nhiệm gì, ta sẽ không bao giờ chối bỏ!*

Hiên Liên Tử Tâm gật đầu tin tưởng, rồi vội vã quay về. Triệu Tử Đoạn thở dài, làm nam nhi không nên mất kiểm soát, nếu không sẽ gây ra hậu quả tày đình.

- *Thiếu giám, chủ nhân hạ lệnh mời tất cả gia thần gia tướng có mặt ở kinh thành đến!*

Cầm Tử đứng sau vang lên giọng nói phá tan tĩnh mịch, Triệu Tử Đoạn lấy tư thái đậm mạc nhất nhằm hướng thư phòng đi thẳng. Khi hần tới nơi, đã đầy đủ gương mặt quen thuộc. Trong phòng thoang thoảng mùi thảo mộc thanh sạch.

Hoàn Nhan Viên Hạo xoa xoa mi tâm, gương mặt hoàn mĩ ánh lên chút mệt mỏi. Mắt phượng nhắm lại, hàng mi dài rung rung theo nhịp thở. Bên dưới, gia thần đang truyền tay nhau một lá thư có ấn tín Đổ Đốc Thủy quân.

Hoàn Nhan Viên Hạo hồi lâu mới nói:

- *Chư vị đều đã đọc hết, họ Phù kia mời bản Vương xuống thuyền, trao mục đối về vụ án thuế muối...*

Thành Vương chưa kịp nói xong, đã nghe Phan Tử Công từ gát đi:

- *Không được, rõ ràng đây là một cái bẫy, nếu không, Dịch Tướng quân đã không thả cái tin Thục Trình Huyện chúa mất tích ra ngoài! Phùng phi còn chưa kịp báo quan mà tên họ Dịch này đã rõ mười mươi chân tướng rồi sao?*

Thương Quan Thị lang cũng tán thành:

- *Muốn điện hạ đi một mình, lại đem theo hồ sơ vụ án, chỉ có thể là ép người thay đổi chứng cứ, xóa tội Đại Hoàng tử!*

Tần Học sĩ thì ngược lại:

- Nếu chứng minh được Thực Trình Huyền chúa bị Phù Đồ Đốc bắt cóc, liền có thể đem bình thảo phạt! Huyền chúa tuy không phải người họ Hoàn Nhan, nhưng đã được phong nghiêm nhiên cũng tính vào hoàng thân quốc thích! Chỉ cần bấy nhiêu đã đủ kết tội Đồ Đốc Thủy quân mưu phản!

Hoàn Nhan Viên Hạo tiếp nhận, lướt sang bên kia, Triệu Từ Đoạn vẫn đang lơ đãng nhìn tia nắng ngoài cửa sổ nhảy múa. Hoàn Nhan Viên Hạo mi tâm khẽ động, cuối cùng phản phó:

- Đầu tiên phải cứu được Huyền chúa, binh sĩ tinh tình khát máu hiểu chiến lại thô lậu, Huyền chúa càng bị giam giữ lâu, thì nguy hiểm càng cao!

Phan Tử Công từ đứng dậy:

- Điện hạ, thần chưa lần nào dẫn binh nhưng tuyệt đối tin vào năng lực bản thân, nếu người cho phép, thần xin nguyện sức!

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu:

- Tốt! Binh lực Vương phủ vốn cách kinh thành ngàn dặm, không thể điều động ngay; kỵ binh bên kia Thần Giang có hơn năm vạn, thủy binh chỉ có một vạn nhưng cực kì tinh nhuệ! Bản Vương sẽ mượn cớ phụ đúng năm nghìn bộ binh, thêm hai trăm kẻ thông thạo lặn sâu!

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng dậy, nghiêm nghị nhìn xuống:

- Phan Phụng Thuật, nhận bộ binh quýy nhiều kỵ binh Dịch Tướng quân, không để hấn rành tay hợp mật cùng Phù Đồ Đốc. Triệu Từ Đoạn, nắm ám vệ cùng đoàn thợ lặn, theo bản Vương giải cứu Huyền chúa!

Phía dưới đồng loạt chấp tay:

- Điện hạ anh minh!

Hoàn Nhan Viên Hạo lấy gấp bảo khóa lên người, nói thêm:

- Bình quý thần tộc, ngay trong đêm nay tiến hành. Thượng Quan Thị lang, phiên đại nhân đến doanh trại Tương Đại Nguyên soái, khi nào pháo hoa ba tiếng bắn lên, đại nhân liền cầu Nguyên soái xuất lực đánh phản quân!

- Tuân lệnh!

Hoàn Nhan Viên Hạo rút trường kiếm đeo bên hông, cẩn thận nhìn lưỡi kiếm sáng loáng.

Bên kia kinh thành.

Thịnh Vương phủ.

Thịnh Vương đập mạnh bàn gỗ, bút mực đều nảy lên một nhịp, phía dưới im phăng phắc không tiếng gió. Bạch Thực Thần lại chẳng chút nào dao động:

- Thứ cho hạ quan nói thẳng, trong biến loạn có chết người cũng chẳng ai truy tố, lần này kế hoạch vô cùng hoàn hảo, một mũi tên trúng hai đích, vừa triệt tiêu toàn bộ thế lực còn sót lại của Thái tử, lại vừa đoạt mạng được Thành Vương, người có gì không hài lòng?

Thịnh Vương nộ khí dâng lên:

- Người? Biết rõ bản Vương đối với Thực Trình Huyền chúa thế nào, sao người còn dám?

Bạch Thực Thần nhàn nhạt:

- Nam nhi chí khí lớn, nếu điện hạ vương vẫn lo lắng tình cảm nữ nhi thường tình này, đại sự há có thể thành! Và lại hiện tại Huyền chúa cũng nằm trong tay Phó Đồ Đốc. Người tốt nhất là dùng binh lấy danh nghĩa cứu người, thuận tiện giết luôn đối thủ! Đồ mới là thượng sách!

Thịnh Vương xoa xoa mi tâm, thờ dãi:

- Người nói ra câu nào cũng có lý! Bởi vì người chưa gặp được hồng nhan tri kỉ. Bản Vương hỏi người, nếu người trên thuyền bây giờ là muội muội người, người còn ở đây bình tâm nói lý lẽ!

Bạch Thực Thần im lặng không đáp, đám học sĩ lại nhao nhao bàn luận kẻ sách dẫn binh. Thịnh Vương phất phất tay nhìn Đông Tướng quân:

- Cứu cứu, người cầm binh trên dưới mười lăm năm lại có toàn quyền quân lực người hai phủ hữu Thần Đô, chuyện này do người lo liệu! Còn Mật Viện, đem theo toàn bộ ám vệ, điều hai ngàn nhân mã ở thôn trang gần kinh thành chuẩn bị, đêm nay lập tức xuất phát!

Chiến thuyền Đồ Đốc Thủy quân.

Sóng nước dập dềnh, mưa đã liên tục nhiều ngày, mực nước sông dâng thật cao. Gia Hỷ một mình bị trôi trong buổi trống, duy nhất bình nước lại đặt khá xa nằng, ở đây tối om om, lại đầu rẫy dò đặc hồng không dùng đến. Gia Hỷ có lẽ đến gần một chân ghế đã gãy, kéo cửa dây trời cánh tay qua phần đầu nhọn.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng động, một nữ nhân không rõ bao tuổi, vận y phục vải thô đã rách nát bị ném vào, toàn thân nằng ta không chỗ nào lành lặn, đầy vết bầm tím, mắt bị đánh sưng húp, cả khoe môi cũng rí máu. Nằng ta nằm đó, thoi thóp thở.

Gia Hỷ kéo cửa dây trời thêm một lúc thì nghe dứt phụt. Nằng vội vã cắn dây tháo ra, mở luôn hai chân rồi gấp gấp lấy nước uống. Dựa vào cảm giác, nằng biết bản thân đang bị giam trên thuyền, mà con thuyền này lại đứng yên một chỗ.

Gia Hỷ nhìn qua người mới bị ném vào, chậm chạp tiến đến gần:

- Có nương! Có nương!

Nằng ta khóc thút thít, co ro thân mình, Gia Hỷ đưa bình nước đến:

- Uống đi! Có sức mới chạy trốn được!

Nữ tử kia ngồi dậy, gạt lấy bình nước uống sạch, quơ quào trong bóng tối một cái chân móng liền đập lên người. Gia Hỷ dò hỏi:

- Có nương biết đây là đâu không?

- Bình doanh!

Gia Hỷ cau mày, đóng quân trên thuyền, như vậy là thủy quân, có điều sao nằng lại bị quân triều đình bắt cóc được! Nằng là Huyền chúa, kẻ ra tay cũng biết rõ thân phận nằng.

- Có nương vì sao ở đây? Có nương đến từ đâu?

Nữ tử kia im lặng, lại nghe tiếng khóc rung rúc. Gia Hỷ thì thào:

- Có nương cứ nói những gì có nương biết, ta sẽ giúp có nương trốn thoát!

- Trốn thoát? Không được đâu!

Gia Hỷ cứ vậy hỏi từng câu một, nữ tử kia nhắm mắt trả lời, sau mấy canh giờ, nằng mới đúc kết được bản thân đang ở trên thuyền Đồ đốc Thủy quân, đóng trên dòng Thần Giang các kinh thành mấy trăm dặm. Nữ tử kia tên Đàm Ngọc, con gái một người chèo đò bị quân lính làm cản bắt lấy cưỡng hiếp trong đêm hôm qua.

Gia Hỷ nhắm tính thời gian, hiện tại cũng đã buổi tối, nghĩa là nằng mất tích tròn một ngày. Phùng gia có lẽ đã cho người đi tìm. Không có thức ăn, tuy bụng đói cồn cào nhưng không thể làm gì được, Gia Hỷ xem xét kỹ từng góc gác, trừ cửa ra bằng gỗ nguyên tấm, thì căn phòng này đến cửa sổ cũng không có, mỗi khi nằng lay lay cửa chính đều nghe âm thanh rung rung của ổ khóa đóng.

Gia Hỷ rút trâm vàng trên tóc, loay hoay tìm khe cửa, nằng ti mi đục từng chút một vào khe cửa, tách ra đủ để nhìn thấy ánh sáng bên ngoài. Mặc dù trời rất tối, nhưng một vài ngọn đuốc cháy phừng phừng cũng đủ để nằng quan sát chút ít. Gia Hỷ sau một hồi loay hoay thì như mất hết sức lực, cả hai đôi nằng sống đều không làm gì nặng nhọc, hiện tại bụng bị bỏ đói một ngày dài, kén có chút không chịu nổi. Bên dưới đáy thuyền có âm thanh cộc cộc tựa như tiếng sóng đánh đổ vật gì đó va vào, nhưng Gia Hỷ mơ hồ linh cảm có ai đó ở sâu mấy tầng nước đang thăm dò. Nằng gõ gõ lại mấy cái thì âm thanh kia cũng ngừng hẳn.

Nếu mục đích bọn chúng bắt nằng để cưỡng gian như nữ tử bên cạnh, thì hiện tại nằng đã không còn nguyên vẹn nằm ở đây. Nằng là Huyền chúa, đây là quân đội triều đình, tự ý giam giữ thường dân đã là phạm pháp, còn với một Huyền chúa, làm lớn chuyện chính là mưu phản!

Gia Hỷ càng nghĩ càng mờ mịt. Đột ngột bên ngoài có một giọng nói quen thuộc truyền đến.

"Phù Đại nhân xem ra ở đây rất tốt? Bản Vương trẻ như vậy mới có thể thu xếp đến gấp, thật bất tiện!"

"Điện hạ khách khì! Người đến đây chính là rỗng đến nhà tôm!"

Gia Hỷ cũng mắt qua lỗ nhỏ đục được, trông thấy bạch y quen thuộc của Thành Vương, miệng thật muốn kêu lên, nhưng nghĩ tình thế hung hiểm, chưa rõ trước sau, nằng rút lấy một chiếc khăn tay, cố gắng đẩy ra ngoài.

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

https://my.w.tt/qRUPDC4sVP

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Loạn Binh Kỵ - Thủy (hạ) 1.2

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe lanh canh tiếng động, mắt đảo nhanh qua chiếc hoa tai từ từ vữa rơi xuống sàn, hần vờ như không thấy, lại tiếp tục cùng Phù Đồ đốc vào chính phòng.

Phù Đồ đốc nhận mấy sỏ con nhỏ, đọc qua cặn kẽ, chòm râu cứ vênh lên vênh xuống, hồi lâu mới nói:

- Điện hạ cũng thừa biết Đại Hoàng tử là đích trưởng tử tôn quý vô song, sao lại chuyện bê xé ra to!

Hoàn Nhan Viên Hạo hừ nhẹ:

- Phù Đại nhân sai rồi! Thiên tử phạm pháp xử như thứ dân, một cây kim một sợi chỉ đều là máu mủ của dân, thân làm trử quân ngang nhiên tham ô những loạn, thân tử như bản Vương sao có thể khoan tay đứng nhìn?

Phù Đồ Đốc không kiêng nể gì liền vút mớ giấy tờ xuống sàn:

- Điện hạ biết ta mời người đến không phải để nói lý! Thực Trinh Huyện chúa trong tay ta, hoặc điện hạ đồng ý sửa tội Thái tử, hoặc cả hai không một ai có thể còn sống bước ra khỏi đây!

Lãnh đạm giọng nói Thành Vương vang lên, môi nhếch một nụ cười kiểu bạc, hờ hững:

- Thế sao? Bản Vương không nghĩ ra được Phù Đại nhân còn có cả lá gan tạo phản này! Bản Vương đã dám một mình đến đây, tất nhiên không phải để chờ chết!

Bên ngoài nổi lên ồn ào, lính canh hốt hãi:

- Đồ đốc, nhiều chiến thuyền đồng loạt bị đắm!

Phù Đồ đốc kinh ngạc:

- Thuyền dừng yên một chỗ sao có thể...

Đột ngột bùng lên tiếng nổ to lớn vang dội khiến đất trời rung chuyển, nước ập qua cửa sổ ào ào đổ vào, con thuyền bị động chòng chành dữ dội.

Phù Đồ đốc vịn lấy trụ gỗ, tức giận:

- Thành Vương, người dám đổi đầu thủy binh! Một tên nhãi nhép chưa lần ra trận liền trực tiếp khiêu chiến bản tướng?

Hoàn Nhan Viên Hạo cười nhạt:

- Đổi đầu thủy binh đã là gì! Hôm nay bản Vương quyết định bắt sống cả người cùng họ Dịch, thu phục năm vạn kỵ binh về tay!

Phù Đồ đốc vùng kiếm đến, Hoàn Nhan Viên Hạo nhanh chóng né được.

Phù Đồ đốc mất bình tĩnh mà hét lớn:

- Người đầu, giết Thực Trinh Huyện chúa, Thành Vương lật lọng!

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày, ba bước khinh công lướt trên con thuyền đang chao đảo, đi nhanh đến căn phòng ban này. Lại dùng một cước đập bay cánh cửa, nhìn thấy Gia Hỷ đang chặt vật giữ thăng bằng, vội ôm ngang người nàng:

- Không sao! Bản Vương ở đây!

Gia Hỷ kinh hoàng, nước mắt ướt ướt tích tụ bao nhiêu lâu chực trào ra. Nàng nài lấy tay Thành Vương, chỉ vào người còn lại:

- Vương gia! Nàng ta!

Đàm Ngọc lồm cồm bò ra mạn thuyền, nhảy xuống sông:

- Tạ ơn, ta biết bơi!

Gia Hỷ ngạc nhiên nhìn nữ tử mảnh khảnh biến mất trong dòng nước siết, nhanh như một con cá kình. Thành Vương thấy Đàm Ngọc coi như tự lo được liền đầu Gia Hỷ chạy dọc lên mũi thuyền, nước lúc này đã dâng lên xâm xấp ngang cổ chân.

Gia Hỷ hơi vùng vằng:

- Điện hạ, ta không muốn bị cưỡng bức! Ta không thích tên quan già có râu ấy!

Hoàn Nhan Viên Hạo vẫn không dừng lại, bẻ bóng nàng qua một khẩu pháo thần công đang nằm nghiêng ngả, vô cùng thất mắc:

- Ai dám cưỡng bức nàng? Tên quan vừa già vừa xấu nàng nói là kẻ nào?

Gia Hỷ vùng vằng đòi xuống, hần hần chạy theo trả lời:

- Nàng ấy bị quân lính cưỡng gian, còn bị bỏ dối, bị đánh đập! Ta là Huyện chúa, nếu không phải cho đám ô hợp đó, chắc chắn là dành cho tên quan già kia! Cái tên vừa rồi còn thân thiết cười nói với điện hạ! Ta không muốn hần!

Hoàn Nhan Viên Hạo đột ngột xoay người dừng lại, Gia Hỷ không giảm tốc kịp, đầu liền đập phải bộ ngực cứng rắn vững chãi, nàng ai u lên một tiếng. Hoàn Nhan Viên Hạo ôm nàng vào lòng:

- Vậy nếu là bản Vương nàng có đồng ý? Nhìn thế nào, bản Vương cũng phải hơn tên vừa già vừa xấu ấy?

Gia Hỷ thật cười không nổi, thuyền thì sắp chìm, phía sau còn có người đuổi theo, thế mà hần vẫn dư thừa tâm trí nhẩn nha đùa cợt nàng. Lúc này, Hoàn Nhan Viên Hạo đã dùng áo choàng bọc kín Gia Hỷ lại, bất ngờ bị một loạt cung tên bắn đến, Hoàn Nhan Viên Hạo ôm chặt Gia Hỷ nhảy xuống nước, lặn sâu một đoạn dài. Đến khi cả hai ngoi lên, cũng gần cập bờ.

Hoàn Nhan Viên Hạo mặc kim giáp đã vỡ cùng nặng, lại diu thêm một nữ tử không chút võ công, coi như phung phí hết sức lực, vừa bò lên được bãi cỏ, hần liền nằm vật ra, thờ mạnh:

- Đồ ngốc! Nàng có thể nghĩ đến cả khả năng bản Vương đem nàng cho kẻ khác!

Gia Hỷ vẫn còn nằm trong lòng ngực hần, nằng vén áo choàng trắng muốt dẫm nước sang một bên, trông ra khơi xa, hàng trăm chiến thuyền không cháy dò cũng chìm ngấm. Gia Hỷ có chút sợ hãi:

- Vương gia, đã xảy ra chuyện gì?

Hoàn Nhan Viên Hạo chưa kịp trả lời thì bất ngờ nghe sắc lạnh kim loại trên cổ, mà Gia Hỷ cũng bị kẻ khác khống chế.

Một tên mặt sẹo ha hả cười:

- *Điện hạ! Dịch Tướng quân xem trọng mưu kế của người! Nên mời người đến làm khách!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cùng Gia Hỷ đều nhanh chóng bị bịt mắt kín mít, đến khi tháo ra liền thấy bản thân đã giam vào ngục tối. Hoàn Nhan Viên Hạo lắng nghe tiếng bước chân đi xa, tựa lưng vào nền đá:

- *Chúng ta đang ở giữa rừng!*

Gia Hỷ trở người ngồi dậy, đến bây giờ, nắng thật sự rất chói, rất khát, môi cong lên khô rất. Bên cạnh nắng, Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ rên một tiếng nhỏ.

Gia Hỷ cau mày:

- *Vương gia có chỗ nào không khỏe?*

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ lắc đầu.

Gia Hỷ không yên lòng, sờ tay lên người hắn, liền phát hiện ở lưng bẻ vết máu tươi, cùng một đoạn tên dài:

- *Người trùng tên!*

Hoàn Nhan Viên Hạo vội che kín miệng nàng lại, thì thầm:

- *Nhỏ tiếng, đừng để bọn họ biết bản Vương bị thương!*

Gia Hỷ tuy không hiểu gì nhưng vẫn gắt gât đầu, Hoàn Nhan Viên Hạo rút trong áo giáp ra một chùy thủ nhỏ nạm vàng vô tình xảo, trông thanh lịch như đồ trang sức hơn là một vũ khí. Hắn tiến đến cạnh ngon đuốc trước cửa ngục, hơ hơ qua lại, chùy thủ dần nóng lên, cuối cùng đỏ tươi rực rỡ.

- *Nàng giúp bản Vương lấy mũi tên ra!*

Gia Hỷ run run nắm con dao, sợ hãi trào dâng không rõ. Hoàn Nhan Viên Hạo thoát y phục, toàn thân trên tuyết mỹ vô song hiện lên. Gia Hỷ bản thân, một nửa thân thể hắn như được tạc tượng, nửa còn lại giống tranh vẽ, cơ bụng rõ ràng tinh tế, không phò phàng lại thanh nhã. Đây chính là tận mắt thấy nam thần trong tiểu thuyết.

Hoàn Nhan Viên Hạo không rõ biểu tình ngưng đọng của Gia Hỷ, cho rằng nắng thấy máu mà sợ hãi nên khe khẽ chỉ dẫn:

- *Cẩn thận theo chiều dọc mũi tên rạch một đường nhỏ, đủ để lấy ra, sau đó áp mặt lưỡi dao vào vết thương, vừa dẹt trùng vừa là cầm máu!*

Gia Hỷ từng chút một làm theo, mũi da thịt gạt xèo xèo trong không khí, cuối cùng, nắng xét trung y bằng bỏ kín kê lại. Đến khi hoàn thành, Gia Hỷ mới nhận ra, Thành Vương đang tận lực cắn răng, trán đã đỏ một tầng mồ hôi lạnh.

Hoàn Nhan Viên Hạo tựa người vào vách đá buổi giá, hơi thở ra tỏa hàn khí, hắn im lặng nhắm mắt. Gia Hỷ cũng không làm phiền, nắng đi lại xung quanh, gõ gõ vào từng phiến đá một. Nàng mang máng nhớ rằng nếu âm thanh rỗng và to thì bên trong chắc chắn ẩn giấu huyền cơ.

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười:

- *Nàng làm gì vậy?*

Gia Hỷ ngồi thụp xuống:

- *Ta tìm đường ra, cửa đã bị khóa rồi, biết đâu có mật đạo?*

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày, nghiêm trọng giọng nói:

- *Mật đạo?*

Gia Hỷ gạt gạt đầu lo lắng, lại ngồi cạnh hắn, thì thọt:

- *Nếu chúng ta không thoát được thì sao?*

- *Sẽ chết ở đây! Sẽ không ai tìm ra! Liền làm mọi cho giun dế!*

Gia Hỷ quấy quấy lắc đầu:

- *Ta không muốn, khổ khăn lắm mới được sống a!*

- *Bản Vương cũng không muốn, ngàn trùng gian khổ bản Vương mới tiến đến thời điểm hiện tại được! Chết đi chính là ông trời trêu người! Nhưng nếu thật sự phải ở đây chết cùng ta, nàng có hối hận?*

Gia Hỷ lắc đầu, chân thật nói:

- *Vương gia không ra tay, ta cũng đã chết trên thuyền, so với ngạt thở dưới nước, thì cùng người thời khắc cuối đời liền tốt hơn hẳn!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cảm nhận tâm trí ấm áp khác lạ:

- *Hỷ nhi...*

Gia Hỷ chậm rãi xoay người lại:

- *Điện hạ muốn nói gì?*

Hoàn Nhan Viên Hạo lặng lẽ ôm lấy nàng, giữ chặt trong vòng tay cứng rắn, bạc môi kiều hãnh chạm vào miệng nhỏ nàng, quần quýt đoạt lấy ngọt ngào nơi đầu lưỡi. Gia Hỷ chỉ kịp "um" một tiếng, thân thể vì mùi hương nam tính cùng kích thích nơi vòm miệng mà dần trở nên mềm nhũn, tự do ngã vào lồng hắn, bàn tay nàng nhỏ nhắn không bao nhiêu lực chống cự, thoáng qua lồng ngực hắn như mèo cào, càng chỉ tăng thêm kích thích.

Đến khi Gia Hỷ mất hết sinh khí, trượt mềm trong lòng Hoàn Nhan Viên Hạo vô lực chống cự, mặc hắn tùy ý đồ sát, thì Hoàn Nhan Viên Hạo lại buông nàng ra, ôn nhu an ủi:

- *Bản Vương sẽ không để nàng chết!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhẹ nhàng đi đến phía cửa ngục, dùng chùy thủ cạy ổ khóa đồng. Tên lính gác nghe tiếng động liền vội vàng đi đến, gõ gõ vào song sắt:

- *Người làm gì thế!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhanh nhẹn bắt lấy áo tên lính canh, tận lực siết cổ hắn. Tên thứ hai nghe động tĩnh liền nhào đến rút kiếm đâm qua khe cửa, Hoàn Nhan Viên Hạo lách người né tránh, dùng tay còn lại nắm lấy cánh tay hắn kéo vào, thân hình to lớn của hắn kẹt giữa hai song sắt đau đớn. Lúc này tên đầu tiên đã nghẹt thở ngã gục, Hoàn Nhan Viên Hạo rút chùy thủ đâm sâu giữa bụng tên còn lại. Nhìn hai thi thể vương vãi máu, Hoàn Nhan Viên Hạo nhanh chóng lấy chìa mở cửa ngục.

Gia Hỷ chứng kiến một màn vô thuật thật sự bày ra trước mắt, nàng kinh ngạc không thôi. Nhưng khi Thành Vương đi vào, nàng lại bẻ bàng quay sang hướng khác.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn biểu tình lãnh đạm của Gia Hỷ, trong lòng cũng đoán được bản thân cường hãn nàng quá nóng vội. Chỉ là, thật sự khi đó hắn đã nghĩ nhờ đầu không thể thoát được.

- *Bản Vương...lỗi mạng...*

Gia Hỷ lăm lăm đứng dậy đi ra ngoài, hang đá sâu hoắm, nhưng duy nhất hai tên lính canh, tuy nhiều gian ngục, cũng chỉ giam giữ hai người nàng.

Hoàn Nhan Viên Hạo ngọt nhạt:

- *Nàng giận ta?*

Gia Hỷ vẫn im lặng cúi mặt, Hoàn Nhan Viên Hạo nghe lòng dâng lên một cổ chua cay không rõ:

- *Hỷ nhi! Vì sao chứ! Bản Vương không xứng với nàng?*

Gia Hỷ dùng hân lại:

- *Vương gia, người tự trọng! Đó là nụ hôn đầu tiên trong cuộc đời này của ta! Ta chưa xuất giá a!*

Không những đòi này, đòi trước nàng ở hiện đại cũng chưa từng hôn qua ai đâu.

Hoàn Nhan Viên Hạo đỡ khóc đỡ cười:

- *Hỷ nhi! Nàng còn muốn gả cho người khác? Đừng nói đến hôn, thân thể nàng, có chỗ nào bản Vương chưa nhìn qua?*

Gia Hỷ tròn tròn mắt, không tin vào tai mình:

- *Người!...Nói bậy!*

Nàng nổi giận, một mình chạy nhanh ra giữa rừng.

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.t/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Loạn Binh Kỵ - Thủy (hạ) 2.2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong rừng lờ mờ tối, khả năng bảy giờ trời cũng sắp sáng, Hoàn Nhan Viên Hạo cẩn thận định hướng, phía trước thấp thoáng bóng binh lính, trên áo mỗi người đều thêu một chữ "Thịnh".

Gia Hỷ vui mừng kêu lên:

- *Thịnh Vương phủ! Người của Thịnh Vương phủ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe thấy liền bắt giác đứng lên lo lắng, tay lớn che kín miệng nàng:

- *Suyt!*

Gia Hỷ có chút vùng vằng, nếu ngoài kia là phản binh, thì người từ Thịnh Vương phủ đến chắc chắn để dẹp loạn đi.

Hoàn Nhan Viên Hạo trông thấy biểu hiện nàng thì thờ dài, trầm mặc:

- *Bọn chúng đến để hạ sát bản Vương!*

Gia Hỷ nghe thân thể đông cứng lại, nàng mờ mắt:

- *Tại sao?*

- *Nàng nghĩ vì sao? Ngoài bản Vương ai còn có khả năng đánh bại hắn?*

Gia Hỷ im lặng không nói, cuộc chiến đoạt đích trong đời thực mười phần khốc liệt hơn hẳn phim ảnh, chi khác là không có ai góp vai phản diện.

Quân lính Thịnh Vương phủ chia từng tốp nhỏ rà đường, Hoàn Nhan Viên Hạo nhẹ nhàng rút trường kiếm. Nhuệ binh của Thịnh Vương có lối đánh cá nhân rất tốt, lại tuyệt đối tuân mệnh chủ tử. Đây chính là cách thức khiến Tuyệt Tâm mất mạng!

- *Hoàn Nhan Viên Thuyết chắc chắn sẽ không làm hại nàng, nhưng thứ lỗi, bản Vương không để nàng lộ diện ở đây được!*

Hoàn Nhan Viên Hạo đoán chừng tin hân cứu Gia Hỷ đi đã lan truyền, bảy giờ hẳn sẽ năng xuất hiện, có khác gì lạy ông tôi ở bụi này! Hoàn Nhan Viên Hạo nắm lấy tay nàng từng bước một cố đi xa khỏi đám bộ binh đó.

Trời không chiều lòng người, binh mình đang dần lên, bóng tối nhạt màu bớt. Hoàn Nhan Viên Hạo cũng đoán được cả hai chỉ còn cách bìa rừng một đoạn đường ngắn.

Tiếng chim hót riu rít.

Tia nắng đầu tiên trong ngày hiện ra, chiếu qua kim giáp Hoàn Nhan Viên Hạo lóe sáng chói mắt.

"Bên kia!"

Hoàn Nhan Viên Hạo cười gằn, Nhị Hoàng huynh này ít nhiều có quan hệ cùng Dịch Tướng quân, nếu không làm sao lại rõ ràng đến mức biết hắn bị giam ở hang đá mà cử cả tâm phúc Mạt Viện đến.

Hoàn Nhan Viên Hạo ôm Gia Hỷ vào ngực, thì triển khinh công, cố tìm mọi cách thoát nhanh khỏi rừng. Đừng nói vô công cái thể lấy một địch trăm, hiện tại sau lưng là cả ngàn bộ binh, trực diện đối đầu chính là tìm đường chết.

Có điều Mạt Viện cũng không phải dạng vừa, hắn đem nhiều người như vậy, đích xác muốn lập đại công quay về. Liền hạ lệnh cung tiễn giương lên, bắn theo bóng áo choàng trắng.

Mũi tên xuyên qua tay áo Hoàn Nhan Viên Hạo, Gia Hỷ thất thần muốn hét lên, giữa tên rơi đạn lạc thế này, nàng tự như nếu quay về được Phùng phủ, nàng sẽ hiến năm ngàn nén tốt cúng Linh Sơn Tự.

Hoàn Nhan Viên Hạo giấu người sau gốc cây lớn, hơi thở hòa lẫn vào sương sớm. Làn tên vừa dứt, lại tiếp tục hướng bìa rừng gấp rút. Loại thứ hai không phải cung tiễn thông thường, mà là thương dài cán gỗ. Hàng trăm mũi thương sáng loáng phóng đến. Hoàn Nhan Viên Hạo một tay ôm lấy Gia Hỷ, tay còn lại hoa lệ điều khiển trường kiếm đối phó, cổ phải đi hung hiểm.

Mạt Viện biết Thành Vương không phải vô lực bất tài, miêng thật muốn chửi thề, tên cạn thương cũng hết. Hắn nôn nóng:

- *Lên, giết được phản tặc thưởng trăm lượng vàng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhạt nụ cười, mạng của hắn chỉ có giá trăm lượng thôi sao, thật hiệp người quá đáng. Bởi thế, khi kẻ đầu tiên liều mạng xông tới, liền bị trường kiếm nhanh như chớp chém đứt cổ rơi đầu. Khí thế đám lính phía sau sụt giảm.

Hoàn Nhan Viên Hạo tranh thủ thời khắc này, chân không chạm đất ra khỏi rừng.

Dù vậy, Mạt Viện vẫn gấp rút đuổi theo.

Lều trại Trương Đại Nguyên soái đó thăm giữa bãi cỏ, Hoàn Nhan Viên Hạo thờ phào nhẹ nhõm, Gia Hỷ cũng nép trong lòng ngực hắn cần mỗi tở về kiên cường.

Bất ngờ, loạt âm khí xé gió lao đến. Hoàn Nhan Viên Hạo chỉ kịp lấy thân mình bọc kín Gia Hỷ:

- *Tê lợi tiêu! **

Gia Hỷ sờ sờ tay ra sau lưng Thành Vương, nàng đếm được mười một mũi phi tiêu đã găm sâu vào đó, máu ướt nhẹp một mảng giáp bảo.

Giọng nói Thành Vương lần đầu tiên trong cả đêm dài nguy cấp kia lộ ra chút yếu ớt:

- *Nhanh, đi thôi!*

Gia Hỷ nắm ôm lấy vai Thành Vương diu bước, nhưng hắn không trụ nổi, chân khuỵ xuống. Sắc mặt đã bệch bạc.

Gia Hỷ kinh hô:

- *Vương gia, người trịnh độc!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe tê buốt khắp người, chân tay nặng như đeo chì, đến vòm lưỡi cũng khó cử động. Nhìn xuống chân dốc, liền thấy sắc cỏ đỏ tung bay. Phía sau bộ binh Thịnh Vương phủ đã đuổi kịp. Hoàn Nhan Viên Hạo gắng chút sức lực cuối cùng, ôm lấy Gia Hỷ, bọc nằng kín kẻ trong áo choàng rồi lăn người xuống dốc cỏ.

Trên dòng Thần Giang

Triệu Từ Đoạn một cước đạp mạnh giữa ngực Phù Đồ dốc, gương mặt yêu mị ngập tràn tức giận:

- *Nếu điện hạ xảy ra chuyện gì, đừng nói một mình người, cả Phù gia cũng phải chôn cùng!*

Cả đôi Phù Đồ dốc chỉ huy quân đội, đây là lần đầu tiên bị mặt thị đến độ này, chưa hề, kẻ đang ra oai với lão lại là một hoạn quan bán nam bán nữ. Phù Đồ dốc câu tiết không đáp lời, mặc kệ tay chân bị trời, liền kiêu khích:

- *Tên nô tài không có nguồn cội kia, cầu từ Thành Vương phủ...*

Trăm chiến thuyền hơn một nửa bị hạ, toàn bộ thủy tinh nếu không thiệt mạng chính là bắt sống. Bền doanh trại Dịch Tướng quân, kho lương từ khuya qua đã bị Phan Phụng Thuật đốt cháy. Tương Đại Nguyên soái cũng xuất binh dẹp phản loạn, thế mà hiện tại tung tích Thành Vương vẫn bặt vô âm tín.

Triệu Từ Đoạn nắm chặt góc áo choàng đỏ thẫm, mội sáng nay, Thịnh Vương cùng bộ binh xuất hiện khiến tâm trạng hắn chừng xuống đi nhiều. Trong biến loạn chết người liền không truy cứu. Thành Vương có anh dũng hy sinh thì sao chứ, công lao vẫn do người còn sống hưởng. Triệu Từ Đoạn xoa xoa đầu đau nhức, mặc kệ Phù Đồ dốc chửi nũa,

Nặng lên đến ngang con sào, bên ngoài, một âm vệ tiến vào:

- *Thiếu giám, đã tìm thấy điện hạ, người đang nghỉ lại doanh trại Đại Nguyên soái. Thục Trinh Huyền chúa cũng ở đó!*

Triệu Từ Đoạn thờ phào nhẹ nhõm, nhìn qua Phù Đồ dốc mặt mày tiu nghỉu, thuận chân lại đá thêm một cước rồi gấp rút ra ngoài. Khi hắn đến, Thành Vương đã nằm trên giường nhỏ trong doanh trại, gương mặt Thành Vương trắng bệch, mội cũng nhạt màu, các đầu ngón tay màu đỏ tím thẫm chứng tỏ trúng độc không hề nhẹ. Triệu Từ Đoạn sờ sờ kim gấp treo cạnh đó, từng vết rách hiện lên khiến lòng hắn như có dao cứa, không ở bên cạnh bảo vệ chủ nhân, liền áy náy đến khó chịu.

Hồng Thất tiên sinh rắc bột thuốc trắng lên từng vết thương hở, lấy ra nưòi một chiếc Tê lợi tiêu sắc mảnh, đủ để biết người của Thịnh Vương phủ ra tay hiểm độc đến độ nào.

Triệu Từ Đoạn bồn chồn:

- *Tiền sinh, khi nào Vương gia mới tỉnh lại?*

Hồng Thất tiên sinh tay viết một đơn thuốc dài, chậm rãi trả lời:

- *Nhanh thì ba ngày chậm thì năm ngày, có điều khí huyết ít nhiều thương tổn, cần cẩn thận điều dưỡng!*

Triệu Từ Đoạn trầm mặc vén từng góc chăn mội, lúc này mới nói:

- *Thục Trinh Huyền chúa có gặp hung hiểm?*

Hồng Thất tiên sinh lắc đầu:

- *Huyền chúa chỉ bị mội ít xây xát ngoài da, không đáng kể, vừa rồi đã băng bó và dùng mội ít canh an thần, ngủ dậy sẽ không sao.*

Triệu Từ Đoạn ngồi cạnh giường, nhìn Thành Vương như đang say ngủ, ngay cả trong mơ, Thành Vương vẫn không hề ổn định, tay hơi siết chặt, mội tâm cau lại mội mội. Triệu Từ Đoạn kiểm tra nhiệt độ thân thể chủ nhân, thấy không đáng ngại mới ra ngoài dặn dò hạ nhân chuẩn bị thức ăn thanh đạm ấm nóng bồi bổ khí huyết.

Lúc này, giọng nói sang sảng của Tương Đại Nguyên soái vang lên:

- *Điện hạ thế nào?*

Triệu Từ Đoạn quay lại, khỏe miệng không thể nở mội nụ cười, bởi ngoài cửu phụ của Thành Vương còn có cả Thịnh Vương.

- *Nô tài tham kiến Vương gia, tham kiến Nguyên soái! Thành Vương điện hạ đã ổn!*

Thịnh Vương nụ cười nửa miệng, tỏ vẻ vui mừng:

- *Bản Vương nghe tin Ngũ Hoàng đệ mội mình vượt ngục cứu Huyền chúa, trong lòng lo lắng, mừa đêm không ngủ được, mới phái chút binh lực giúp đỡ! Bây giờ thấy Ngũ Hoàng đệ thế này, bản Vương liền đau lòng!*

Tương Đại Nguyên soái không trả lời, vốn dĩ ông là cửu phụ Thành Vương, rõ ràng hơn ai hết mội quan hệ không mấy tốt đẹp giữa hai vị Hoàng tử này, có điều trước mặt nhiều người, không thể bóc mẽ Thịnh Vương mèo khóc chuột già từ bị.

Triệu Từ Đoạn lui ra ngoài, phân phó người chuẩn bị xe ngựa đưa Thành Vương hồi phủ, lại báo tin cho Thượng Quan Thị lang viết tấu chương ca ngợi Thành Vương lập công dẹp yên phản loạn. Lại xin Hoàng thượng cho phép truy binh bắt Dịch Tướng quân đang bỏ trốn. Sau hai ngày hai đêm kể từ khi Gia Hỷ bị bắt cóc, tàn dư cuối cùng của vây cánh Đại Hoàng tử liền bị mội tay Thành Vương dẹp sạch. Không chỉ Thượng Quan Thị lang, ngay cả những quan lại trung lập cũng đáng tấu để thưởng Thành Vương.

Ba ngày sau, Hoàn Nhan Viên Hạo mới hồi tỉnh, có điều hắn chỉ không ngờ, người đầu tiên hắn thấy lại là Gia Hỷ. Hoàn Nhan Viên Hạo ngạc nhiên, nụ cười trên mội sâu thêm mội phần:

- *Hỷ nhi!*

Gia Hỷ ngồi cạnh giường, đang thổi ngòi chén thuốc đen đặc, nghe tiếng gọi, mắt hạnh xinh đẹp liền nhìn qua:

- *Điện hạ đã tỉnh!*

- *Nàng làm gì ở đây?*

Gia Hỷ nhu hòa cười, đưa thuốc cho Cẩm Từ đem đến Thành Vương:

- *Điện hạ không ngại nguy hiểm cứu ta, khiến bản thân bị thương nghiêm trọng như vậy, ta làm sao lại không đến thăm nom người!*

Hoàn Nhan Viên Hạo mội hơi uống hết bát thuốc, toàn bộ vị đắng trong phút chốc đều hóa ngọt ngào. Cẩm Từ lui ra ngoài, kéo theo Bối Lan. Lúc này, Gia Hỷ mới hơi cúi mặt, ngập ngừng:

- *Điện hạ, hôm đó, là người nói đùa phải không?*

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày:

- *Chuyện gì?*

Gia Hỷ xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt:

- *Chuyện...người nói...đã thấy qua...thân thể...ta...*

Hoàn Nhan Viên Hạo không biết nên vui hay buồn, nằng là sợ hãi thân mật cùng hắn đến vậy. Gia Hỷ thấy Thành Vương im lặng càng thêm ngượng ngập:

- *Là người nói đùa có phải không?*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn đôi mắt trông mong của Gia Hỷ, tự dối lòng:

- *Bản Vương chỉ đùa!*

Thịnh Vương phủ.

Thịnh Vương hắn học nhìn đám người dưới:

- *Giờ thì tốt rồi! Phiêu Kỵ Đại Tướng quân! Phiêu Kỵ Đại Tướng quân! Hoàn Nhan Viên Hạo sắp được phụ hoàng phong là Phiêu Kỵ Đại Tướng quân đấy!*

Người nắm giữ Sơ ải ấn thống lĩnh toàn bộ bộ binh Đại Quốc, quân đội Thần Vương cùng điều động quân lương binh lính hai phụ quốc Gia Lăng và Song Điều, là Tương Đại Nguyên soái. Nhưng bên cạnh đó, vẫn có mội số Đại Tướng quân tuy thua về thực quyền nhưng ngang bằng cấp bậc, như Hoắc Đại Tướng quân - nắm giữ toàn bộ Cẩm vệ quân, có đặc quyền điều động binh lực hai tu phủ Thần Đô. Hoặc như Mộc Hộ Bá gia Phan Phụng Thiên, tuy hiện tại chỉ là mội nhân trực,

không còn thực quyền, nhưng vì từng lập đại công tại Tây Nữ quốc mà được phong Đại Tướng quân.

Còn Phiêu Kỵ Đại Tướng quân là tước vị Tướng quân cao quý nhất mà một Hoàng tử có thể đạt đến và chỉ được phong cho chân chính Hoàng tử lập đại công. Theo quốc pháp, Hoàng tử chỉ có thể nắm số lượng binh lực nhất định, nhưng Phiêu Kỵ Đại Tướng quân được quyền tự phong gia tướng, đồng nghĩa tự thiết lập binh quyền riêng.

Thịnh Vương nhắm hờ mắt, tay xoa lên nhẵn ngọc, tìm kiếm chút dịu mát. Bạch Thục Thần đứng dậy:

- *Điện hạ đừng quá lo lắng! Tài ông thất mã! Phiêu Kỵ Đại Tướng quân vốn không tốt như điện hạ nghĩ!*

Đậu Quân sư gật gù tán thành:

- *Bạch đại nhân không sai! Chúng ta còn một họ Dịch đang lẩn trốn!*

Đồng Tướng quân té nước theo mưa:

- *Nguyên soái là gì chứ! Chính là bỏ ra từ đám người chết dưới chân thành!*

Thịnh Vương thẳng người ngồi dậy, khoe miệng nhếch lên tàn độc.

Cốt truyện có nhảm chán không nhỉ, xa rời gia đấu, cung đấu quá! Phải qua hết trường đoạn này mới thì quay lại đấu đá hậu viện được a a!

Chú thích:

Tê Lợi Tiểu

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Phiêu Kỵ Tướng Quân (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gia Hỷ ngồi cạnh giường đọc một đoạn ký sự cho Thành Vương nghe. Đã mười ngày trôi qua, Thành Vương mười phần cũng đỡ được tám chín. Xong trang cuối cùng, nàng gấp sách chuẩn bị ra về.

Hoàn Nhan Viên Hạo có ý tiếc nuối:

- *Ngày mai nàng còn đến?*

Gia Hỷ lắc đầu:

- *Vương gia sắp khỏe lại, có lẽ ta không đến nữa! Nếu người cần gì có thể cho người tới Phụng phù gọi ta a!*

Gió thổi, rèm ngọc bên ngoài bị động vang lên lanh canh, Triệu Từ Đoạn đi vào giữa câu chuyện, gương mặt như một mỹ nhân đang hôn dỗi. Thành Vương có chút buồn cười:

- *Ái chộc giận người?*

Triệu Từ Đoạn mắt hẹp cau lại, nhưng không trả lời, mà nói sang chuyện khác:

- *Chủ nhân, ngày mai Hoàng thượng đến, người có muốn chuẩn bị gì!*

Hoàn Nhan Viên Hạo trở người, cảm nhận đau nhức sau lưng truyền đến rõ ràng:

- *Phụ hoàng không có ý thăm nom, chỉ muốn xem bản Vương có thật sự bị thương nặng như những tấu chương dẽ lên!*

Triệu Từ Đoạn nhìn về Gia Hỷ, năng hiểu Thành Vương sắp bàn đại sự, liền cáo từ vội phủ. Nhấn nha trên hành lang dài, không bóng người qua lại, nàng cảm thấy thật kỳ lạ. Thành Vương bị thương nặng như vậy cũng không có một thiệp thất nào đến hầu. Ngay cả Vương phi cũng chưa từng thấy ghé qua. Cả Trắc phi Phùng Gia Hảo, năng chỉ loáng thoáng nghe đồn đang bị cấm túc. Là Thành Vương bạc tình, hay quý cù trong phủ khắc nghiệt thâm nghiêm.

Bóng áo đỏ xuất hiện phía trước, Triệu Từ Đoạn có ý đợi nàng:

- *Nô tài tham kiến Huyện chúa!*

Gia Hỷ có chút bất ngờ, đây là lần đầu Triệu Từ Đoạn dùng kính ngữ xưng hô như vậy:

- *Thiếu giám đa lễ!*

Triệu Từ Đoạn vẫn gương mặt lạnh lùng vô cảm:

- *Huyện chúa, thứ cho nô tài hỏi thẳng, người thật lòng thật tâm với điện hạ?*

Gia Hỷ hơi bất ngờ, mắt hạnh cau lại, đồng tử rung động:

- *Thiếu giám có ý gì?*

Triệu Từ Đoạn hừ lạnh:

- *Nếu Huyện chúa không muốn bước vào hậu viện Thành Vương phủ này, người cũng đừng nên dây dưa cùng điện hạ nữa! Hai lần cứu người, điện hạ đã dùng hết tâm sức! Lần này tính mạng điện hạ ngàn cân treo sợi tóc, nếu không có Hồng Thất tiên sinh, sợ rằng đã không thể gương dậy nổi!*

Gia Hỷ im lặng, bàn tay siết chặt khăn lụa, môi mím lại có chút ửng hồng.

Triệu Từ Đoạn nhìn biểu hiện nàng lại nói:

- *Điện hạ vì một câu đồng ý già vào của người mà đem cả tính mạng ra đánh cược. Phủ Đô đốc bắt cóc người, lại đòi điện hạ phải sửa lại chứng cứ phạm tội của Đại Hoàng tử để trao đổi! Người đã từng nghĩ một kẻ ở tận Đông Châu như hân lâm sao biết được điện hạ nơi kinh thành lưu tâm ai mà hành động? Chính là có bàn tay của Thịnh Vương nhuộm vào!*

Gia Hỷ nghe lồng ngực phập phồng đập, đêm đó nhìn thấy bóng áo Thịnh Vương phủ biết chính xác nơi nàng bị giam giữ, liền lơ mơ đoán được vài phần, có điều hiện tại nghe chính miệng người khác khẳng định, vẫn là cảm giác cực kỳ bị đá kích.

- *Thiếu giám, những chuyện người nói, ta sẽ suy nghĩ!*

Gia Hỷ xoay người bước đi, liền nghe Triệu Từ Đoạn đậm mạc:

- *Huyện chúa cứ nghĩ cho kỹ lưỡng, nếu không vì tính mạng người, điện hạ đã cho quân đánh úp thủy binh, chẳng cần mạo hiểm lên thuyền rồi bị Thịnh Vương phục kích, và có thể Huyện chúa hôm nay cũng chẳng đứng được ở đây đâu!*

Gia Hỷ không ngừng bước chân, một đường ra cửa. Ngồi trên xe ngựa, nước mắt nàng lăn dài, thi thoảng không kim nổi, đành phải lấy khăn tay lau đi. Xa mã đang lọc cọc chạy thì ngừng hẳn, phía trước nổi lên ồn ào, Gia Hỷ quyết lệ:

- *Em ra xem thứ có gì!*

Một lúc sau Bối Lan quay vào:

- *Có có nương nhà kia bị phụ thân đánh đập, còn trói lại đòi đim nước, người qua đường tụ tập dăm tiều!*

Gia Hỷ cau mày, giữa thanh thiên bạch nhật đôi đánh đôi giết như vậy, thật có chút quá đáng, nàng vén rèm cửa đi xuống, thấy bóng dáng yếu đuối tư thái sang trọng, xung quanh đông đúc cũng nhường đường để nàng vào trong.

Gia Hỷ nhìn nữ tử chặt vật trên mặt đất, kinh ngạc:

- *Đàm Ngọc!*

Lão già đang cầm roi ngựa tuổi độ ngũ tuần hếch mắt thấy một khuê các tiểu thư quyền quý lại có thể biết được con gái mình, liền giờ giọng:

- *Tiểu thư, đây là chuyện riêng của Đàm gia, người không có quyền xen vào!*

Đàm Ngọc giắt gấu váy Gia Hỷ, thống khổ kêu lên:

- *Huyện chúa, cứu mạng!*

Gia Hỷ phát tay Bối Lan nâng nàng ta dậy, cau mày:

- *Lão nông, dù sao đây cũng là nữ nhi người ruột thịt, có thể đánh đến nông nổi này?*

Lão già tự phụ vỗ ngực:

- *Đàm gia tuy nhỏ nhưng sống có quy củ trước sau, nó là nữ nhi mà dám lãn loạn trác nết, bỏ nhà đi mấy ngày, nghiệm thân không còn sạch sẽ, theo lý phải đim chết!*

Xung quanh ồn ào đông tình, mạng nữ nhân nhỏ hơn con sâu cái kiến, nếu giết thì cũng phải chịu cách thống khổ nhất. Gia Hỷ hừ lạnh, nàng thật muốn nhỏ vào những rào cản phong kiến trói buộc phụ nữ. Nam nhân có thể tự do ra vào kỹ viện, nhưng nữ nhân chỉ cần thất tiết liền bị đánh bị giết.

- *Đàm Ngọc có nương tuổi trẻ gan dạ, đêm chống phản quân cách kinh thành, nàng có công cứu ta! Hôm nay gặp được nàng ở đây, ta liền muốn ban thưởng! Không ngờ lại...*

Nghe đến nữ nhi có công cứu mạng quý nhân, lão già liền thay đổi thái độ:

- *Đàm gia đã dạy dỗ, sao có thể ra một hư hỏng nữ nhi!*

Gia Hỷ liếc mắt, Bối Lan đưa một túi bạc đến, nhắm mắt:

- *Huyện chúa có lòng, muốn đem Đàm cô nương theo bên mình, đây có chút ngân lượng!*

Lão già nhìn Bối Lan chỉ là một nha hoàn mà ăn mặc trên dưới toàn lụa là gấm vóc, trang sức cũng bằng vàng, liền nổi lên lòng tham:

- *Nữ nhi lão hiểu thuận, bao đây chưa đủ!*

Đàm Ngọc lăm bắm chữ thẻ trong miệng, Gia Hỷ lấy thêm hai nén bạc:

- *Được rồi!*

Lão già ước chừng khá khá nặng, mới hí hửng, lại ra oai chỉ vào Đàm Ngọc:

- *Người, có phúc đi theo Huyện chúa, phải hầu hạ thật cẩn thận!*

Đám người xung quanh nghe chừng hết chuyện cũng tản mác ra, Bối Lan đưa Đàm Ngọc lên xe ngựa hồi phủ. Đàm Ngọc tự rót cho mình một chén nước trà, uống cạn. Gia Hỷ mỉm cười:

- *Có nương bao nhiêu tuổi? Chuyện hôm nay là thế nào!*

Đàm Ngọc lấy ống tay áo lau mồ hôi trên trán:

- *Tạ ơn Huyện chúa cứu mạng, người đồ chi là nghĩa phụ, vốn định bán ta mình hôn với một hủ từ đã chết của nhà kia! Không ngờ phát hiện ta bị cưỡng bức, nuôi thêm thì tốn cơm nên tìm cách giết chết! Năm nay ta đã hai mươi tuổi!*

Dân chúng có hủ, quan niệm trần sao ám vậy, gia đình có con trai chết vốn đã đau lòng, sao lại nữ tử tước đoạt thêm mạng sống một cô gái khác. Gia Hỷ ai oán:

- *Cứu một người không cứu được nhiều, nếu có thể nắm đại quyền trong tay, ta thực sự muốn dẹp bỏ toàn bộ nạn mê tín dị đoan này!*

Đàm Ngọc bĩu môi:

- *Để thôi, đặt ra luật, kẻ phạm luật một đao trăm thủ, đảm bảo sau vài lần liền chẳng còn ai dám!*

Bối Lan cười, Gia Hỷ cũng cười. Đàm Ngọc tính tình thật cương liệt, mạnh mẽ.

- *Hiện tại có nương coi như thoát khỏi Đàm gia, có nương có dự tính gì không?*

Đàm Ngọc lắc đầu:

- *Ta không có nhà để về, không có nơi để đi, nếu Huyện chúa không ngại ta thô lỗ thì xin người thu nhận ta đi!*

Gia Hỷ cười cười:

- *Vốn là một tặc do nữ tử, lại phải vào hậu viện cung kính trước sau, cô nương có làm được? Và lại hậu viện nào cũng đầy rẫy chuyện bất minh, tính cách cô nương cũng cần thu liễm nhiều!*

Đàm Ngọc gật gù đầu, tươi tắn gương mặt:

- *Vậy coi như Huyện chúa đã đồng ý, ta không có gì trong người, nhưng đã theo người hiền nhân trung tâm tuyệt đối, không để ai bắt nạt người!*

Xe ngựa đi mãi cũng đến Phụng phủ, Gia Hỷ thông thả về viện rồi phân phó:

- *Bối Lan, em đưa Đàm Ngọc đi thay y phục mới, báo với Tứ phu nhân bên viện ta thêm nhất đẳng nha hoàn nhưng không nhập nô tịch, chỉ báo qua cho Đàm Ngọc ít phép tắc đơn giản, những gì khó khăn ta sẽ mời ma ma đến dạy sau!*

Đàm Ngọc quý xuống dập đầu, lại nói:

- *Tiểu thư, ta...à không, nô tì đã đi theo người, xin người ban cho tên mới!*

Gia Hỷ đỡ hờ tay Đàm Ngọc dậy, suy nghĩ đôi chút:

- *Ngọc cốt thanh tâm, vốn là mỹ tử, vậy ta sẽ gọi em là Đàm Ngọc đi, chữ Đàm này để em tiết chế lại tính cách thẳng thắn quá mức của mình, lại không quá xa rời tên cũ!*

Đàm Ngọc vui vẻ đọc đi đọc lại tên mình, rồi nhanh nhay theo chân Bối Lan. Gia Hỷ thông thả vào khuê phòng, rút bớt trâm cài, lấy nước cốt hoa hồng lau qua gương mặt. Bối Lan đem nước ấm cùng khăn bông vào:

- *Tiểu thư, Đàm Ngọc có nương đã đi tắm rửa thay y phục mới!*

Gia Hỷ gật đầu tiếp nhận, lấy trong hộp gỗ mấy đóa hoa lụa cùng hai cây trâm vàng bạc đơn giản:

- *Đưa đến cho Đàm Ngọc, ban thưởng nàng ta ngày đầu vào Phụng phủ!*

Đôi qua xiêm áo đơn giản, Gia Hỷ nhìn lên cánh tay còn vài vết hồng hồng sau đợt trúng độc, nâng thử người chán nản ngắm bầu trời đầy mây xám. Bối Lan ngại ngần:

- *Tiểu thư, người nghĩ về lời Triệu Thiếu giám?*

Gia Hỷ không rõ biểu tình gương mặt, chỉ thờ dãi. Bối Lan đánh bạo:

- *Tiểu thư, ngoài Thành Vương, người còn có thể gả cho ai! Khi người trúng độc, ngày ngày Vương gia đều giúp đỡ người ngâm mình, thân thể đã chạm qua, coi như cũng là người của nhau rồi!*

Gia Hỷ tròn mắt, đầu ong ong không phản ứng được:

- *Không phải...Vương gia đã nói là...*

Bối Lan cúi mặt phụng phịu:

- *Tiểu thư, em có bao giờ nói dối người đâu, nếu khi đó điện hạ không chặn xe ngựa lại, hiện giờ chưa chắc tiểu thư đã hồi phủ được!*

Gia Hỷ bắt lực phản kháng, hừ nhẹ:

- *Ái là chủ tử của em vậy?*

Bối Lan lè lưỡi lắc đầu, Gia Hỷ vuốt vuốt lại tóc, lúi túi bả ra giặt giặt mấy sợi dây trút giận:

- *Từ bây giờ không tiếp bất kì người của phủ nào nữa! Thật nhứt đầu!*

Đàm Ngọc khanh khách tiếng cười, tay ôm một bó hoa bạch trà* nho nhỏ, thần nhiên cắm vào lọ sứ trắng:

- *Người trong cuộc mù mờ, người bên ngoài sáng suốt!*

Gia Hỷ nhìn nàng ta tuy thành thực bộ dáng câu dẫn nhưng vẫn tỏa khí chất quyết liệt cứng rắn, lại nghĩ đến đêm trên thuyền, liền hỏi:

- *Làm sao cô nương có thể dễ dàng vượt qua nghịch cảnh như vậy?*

Đàm Ngọc ngồi cạnh chân Gia Hỷ, buồn buồn giọng nói:

- *Nếu nó tì cục mãi phiền muộn một chuyện không thể nào thay đổi được, thì thật có lỗi với ông trời đã cho nó tì sống sót, đêm đó ngàn binh lính tử thương, nó tì có thể an toàn thoát nạn, chính là đặc ân to lớn rồi! Hà cớ gì phải buồn! Và lại, nếu không có đêm đó, nó tì cũng bị mình hôn mà chết, bây giờ lại gặp được tiểu thư, cuộc sống tốt hơn rất nhiều!*

Gia Hỷ được Đàm Ngọc truyền một khối năng lượng tích cực, tâm trạng cũng sáng sủa hơn. Đàm Ngọc bốp chần cho nàng, lại kể chuyện:

- *Nó tì từng rất yêu một người, cũng cùng người đó trao thân gửi phận. Thế nhưng đêm bị phản quân bắt đi, người đó một mạch chạy mất dạng, bỏ lại nó tì, thế mới biết hung hiểm rõ lòng người! Vì điện hạ đêm đó trên thuyền lấy tính mạng để cứu tiểu thư thật đáng là ân tình sâu rộng!*

Gia Hỷ nghe nàng ta thủ thủ, trong lòng cảm xúc mãnh liệt cuộn trào.

Chú thích:

Hoa Bạch trà

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Phiêu Kỵ Tướng Quân (trung)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hoàng thượng ngồi bên bàn trà, trong phòng mùi đàn hương êm dịu nhàn nhạt tỏa ra. Tuyền Quý phi đến cạnh giường, âu yếm hỏi Thành Vương từng câu một.

- Con còn đau không? Thuốc có uống đầy đủ? Miệng vết thương đã khép chưa?

Thành Vương mỉm cười, mắt phượng linh lung thâm thúy:

- Nhi thần ổn, có điều Thái y cũng dặn dò không được vận động nhiều, nếu không sẽ dễ lại bệnh chứng về sau!

Tuyền Quý phi chăm nước mắt, xinh đẹp nét mặt thoáng chút phiền muộn:

- Cần gì phải vào nơi hung hiểm như vậy, họ Phù mưu phản, nhờ đầu lập kế đoạt mạng con, mẫu phi biết phải làm thế nào?

Thành Vương ý vị thâm trường cổ tình đề Vĩnh Nguyên Đế nghe được:

- Vốn nhi thần nghĩ rằng bản thân đã hạ được thủy binh, nào ngờ lại bị kỵ binh bắt giữ, cố gắng thoát ra thì trúng bộ binh đánh úp, lại còn giả dạng quân lực Nhị Hoàng huynh, kếm chút nữa mất mạng!

Vĩnh Nguyên Đế trầm trầm giọng nói:

- Lãng Mặc có báo với Trẫm, đưa binh đến giúp Đại Nguyên soái, chắc là có kẻ hay tin nên chia rẽ tình cảm thù tặc của hai con!

Thành Vương trong lòng lạnh bạc, rõ ràng Hoàng thượng biết mối quan hệ huynh đệ họ không tốt đẹp gì, nhưng vẫn nói đỡ cho sùng tử, mặc dù trên giường bệnh, hẳn còn chưa tự thân mình dậy được.

Vĩnh Nguyên Đế cũng hiểu Thành Vương khó chịu nội tâm, mới tiếp tục:

- Trẫm cùng một số triều thần định ban cho con tước vị Phiêu Kỵ Đại Tướng quân, đây là đệ nhất vinh hiển danh tướng của một chân chính Hoàng tử, con thấy thế nào?

Thành Vương trở người dậy, chấp tay cung kính:

- Công trạng nhi thần chỉ như hạt muối giữa biển, thật không dám nhận vinh dự đó!

Vĩnh Nguyên Đế gật gù:

- Con nói không phải không có lý, để được tước phong này, Trẫm còn muốn con lập một đại công nữa!

Tuyền Quý phi siết tay lại, khóe mắt cau hẹp:

- Hoàng thượng, Lãng Thần còn chưa gượng dậy nổi...

Vĩnh Nguyên Đế phát tay:

- Chuyện này không có gì hung hiểm. Viên Mao khai rằng trong nhiều năm thu thuế muối, đã giấu giếm được mười tám vạn lạng vàng, nếu con tìm được, coi như danh chính ngôn thuận trở thành Phiêu Kỵ Đại Tướng quân!

Vĩnh Nguyên Đế dặn dò thêm vài chuyện thì hồi cung. Tuyền Quý phi vẫn ở lại, tiền bóng hoàng bảo khuất xa, Tuyền Quý phi mới lĩnh đạm vào trong:

- Lãng Thần, nói cho mẫu phi biết, con vì sao đem đó lại mạo hiểm như vậy?

Hoàn Nhan Viên Hạo hỏi hột:

- Cũng là muốn trực tiếp gạt bỏ Đại Hoàng tử thế lực!

Tuyền Quý phi híp mắt, có chút nói xằng:

- Và cũng vì Thực Trình Huyền chúa?

Hoàn Nhan Viên Hạo im lặng, Tuyền Quý phi thờ dãi:

- Mẫu phi chỉ có mình con bên cạnh, mẫu phi không mong con đoạt đích, chỉ mong bình an mà sống, hiện tại Hoàng thượng như thế nào con cũng đã thấy, lần này con nắm chắc được mấy phần?

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi thẳng dậy, môi mòng nhếch lên:

- Chính phần vậy, lần này có lẽ nhi thần phải chặt bớt vảy cánh Thịnh Vương phủ, lâu nay mãi cũng có lực lượng mà không dễ phòng nhiều, mới lâm vào thảm cảnh!

Tuyền Quý phi dịu dàng nắm lấy tay nhi tử, lại nhìn hậu viện trống trải:

- Con hết thế đến thiếp đều nạp vào, sao đến giờ vẫn chưa có hài tử? Bên Hoàn Nhan Viên Thuyết đã có Đại Hoàng tôn rồi!

Hoàn Nhan Viên Hạo cười cười, xoa xoa lưng mẫu phi:

- Thì sao chứ? Con chính là muốn một cái đích tử!

Tuyền Quý phi ngạc nhiên:

- Hiền thị không thể hoài thai, con còn muốn đích tử?

Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu không nói, lại chuyển chủ đề sang những chuyện khác. Chập chững, Tuyền Quý phi phải hồi cung. Thành Vương cũng tự mình đến thư phòng chuẩn bị làm việc, ngang qua hoa viên liền thấy Triệu Tử Đoạn uyển chuyển thân mình luyện tập Liên xà nhuyễn kiếm.*

Thành Vương vẫy tay, rút khăn lụa đưa tới. Triệu Tử Đoạn tươi cười lau qua gương mặt:

- Chủ nhân đã đỡ!

Thành Vương thông thả bộ hành:

- Tâm tạm, có thể tự vận động được. Bàn Vương có việc cho người!

Triệu Tử Đoạn thư chậm tay lên lưng Thành Vương, phát hiện vết thương đều khép miệng mới an lòng:

- Người muốn thuộc hạ làm gì?

Thành Vương hồ hững cười:

- Tay người còn dịu dàng hơn cả nữ nhân!

Triệu Từ Đoạn cũng cười theo:

- Điện hạ có bao giờ gần gũi nữ nhân đâu mà phân biệt?

Thành Vương lắc đầu, khẽ miệng nâng lên:

- Thả Linh Tề ra!

Triệu Từ Đoạn kinh ngạc:

- Điện hạ! Phi tiêu trúng vào lưng người chứ có trúng vào đầu?

Thành Vương mắt phượng hữu thần, lãnh đạm biểu tình:

- Nói năng với chủ tử như vậy? Bản Vương đã phân phó, người cứ việc làm theo!

Triệu Từ Đoạn nhỏ giọng tuân mệnh, Thành Vương cứ thế đều đều phân tích, đến cuối ngày lại triệu tập thêm đủ gia thần đến bàn mưu tính kế. Cũng ngay trong đêm, Linh Tề được Thành Vương triệu đến hầu hạ.

Tăm phòng

Đã qua canh ba, Hoàn Nhan Viên Hạo đang ngâm mình trong nước ấm, hương thảo mộc thoang thoảng, bên ngoài bình phong, Linh Tề quý gối:

- Già, người còn nhớ đến nô tì!

Hoàn Nhan Viên Hạo ngửa đầu ra sau, ôn nhuận trấn an:

- Bản Vương từng nói sẽ không phụ nàng, miễn nàng đừng để bản Vương thất vọng!

Linh Tề ủy mị khóc như hoa lê dưới mưa, hết mực thê thảm:

- Già, nô tì trung thành với người, Thiếu giám có ác cảm nên mới khiến nô tì hàm oan!

Hoàn Nhan Viên Hạo hồ hững:

- Vậy sao! Triệu Từ Đoạn vốn là hoạn quan, tâm tính khác biệt, đã ủy khuất nàng!

Linh Tề chuẩn bị trung y đưa vào trong, bên ngoài cẩn thận sắp xếp chăn nệm. Hoàn Nhan Viên Hạo thông dong xoa tóc đen như mực, dận dỏ:

- Ngày mai bản Vương phải đi tìm nơi cất trữ ngân lượng tham ô của Đại Hoàng tử, Vương phi đừng mặc tình tình, Trắc phi phạm lỗi cảm tức, nàng cùng Cẩm Từ nên để ý một chút hậu trạch!

Linh Tề phúc thân, trong lòng dâng lên vui vẻ:

- Già đi bao lâu, là đi đến những đâu?

- Khoảng ba, bốn ngày, cách kinh thành ba trăm dặm.

Linh Tề già vờ dọn dẹp một chút, lại âm thầm ghi nhớ.

Thịnh Vương phủ.

Linh Tề không hiểu sao mình có thể dễ dàng ra khỏi phủ như vậy, hôm nay vệ binh canh giữ vô cùng lỏng lẻo. Nàng đến ngay cổng sau Thịnh Vương phủ, khe khẽ gõ cửa. Một hạ nhân thấy nàng ta lạ mặt thì xua đuổi:

- Cút, nơi đây không tuyển nô tì!

Mạt Viện dẫn binh tuần tra, nghe động liền tới:

- Kẻ nào?

Linh Tề nhận thấy tiếng nói quen thuộc liền vui mừng:

- Là nô tì, Linh Tề!

Mạt Viện đồng tử lóe sáng:

- Linh Tề có nương, đi cùng ta, đám người này không biết chuyện!

Mạt Viện dắt Linh Tề vòng vèo qua nấy khúc hành lang, đột ngột đẩy nàng ta vào một gian phòng tối. Hắn nhanh chóng thoát y phục Linh Tề, giờ trò khinh bạc:

- Người theo lệnh Thành Vương đến đây ám toán chủ nhân?

Linh Tề cật lực chống cự, nhưng toàn thân nàng đều bị tay chân cứng rắn như gong kim của Mạt Viện giữ chặt. Linh Tề kinh hoàng tột cùng:

- Ta là người của điện hạ, người không được làm vậy!

Mạt Viện khả khả cười, ba bước nhập một thò lỗ chiếm đoạt Linh Tề, cảm giác thống khoái ập đến:

- Cả hai vị điện hạ, người đều triều quần dưới thân, còn già vờ trình tiết liệt phụ cái gì!

Linh Tề đau đớn dồn từng đợt hành hạ mệt mỏi, trí óc như bị ngắt đi tỉnh lại mấy lần. Mạt Viện từ sau khi Bạch Cẩm Chúc sống dở chết dở liền không có nơi sạch sẽ để phát tiết, nay vớ được món ngon, sao có thể không tận tình nhắm nháp.

Đến khi hắn buông ra, Linh Tề như dài lụa rách, phủ phục trên nền đất. Hắn nâng cằm nàng:

- Có chuyện gì hệ trọng mà gần sáng đã đến?

Linh Tề hừ lạnh:

- Ta muốn gặp Vương gia!

- Vương gia đang được mỹ nhân hầu hạ, Tuyệt đối không rảnh để gặp người!

Linh Tề lồm cồm bò dậy:

- Chuyện quan trọng, liên quan đến kho tàng của Đại Hoàng tử trong vụ án thuế muối!

Mạt Viện cau mày, lại dè nàng ta dưới thân:

- Chê ta chưa đủ thỏa mãn người, còn định câu dẫn điện hạ?

Linh Tề lúc này mới sợ hãi bị kịch lặp lại, liền lắp bắp kể lể:

- Ta thật sự có chuyện quan trọng! Buông ra!

Mạt Viện lần nữa ra sức cưỡng ép nàng, lại khai thác tin tức, mãi đến khi mặt trời đã lên mới chịu thả Linh Tề quay về. Hắn chỉnh trang y phục, khoan khoái tìm gặp chủ nhân.

Thịnh Vương nghe Mạt Viện cẩn thận bẩm qua, lắc đầu:

- Tin tuyệt mật như vậy, làm sao lọt đến tai người?

Mạt Viện không dám để lộ Linh Tề đêm qua đến, mới bịa đại:

- *Hôm qua Hoàng thượng đến phủ Thành Vương, một nô tài vẩy nước quét nhà ở đó là nội gián thuộc hạ cài vào, đã vô tình nghe được!*

Thịnh Vương đối với người này vô cùng tin tưởng, suy nghĩ một lúc thì phản phở:

- *Lần trước đã để lỡ, lần này nếu Hoàn Nhan Viên Hạo quay lại hang động ấy, dùng thuốc nổ đánh sập, càng giống tai nạn càng tốt. Thuận tiện lấy kho tàng, đoạt luôn cái Phiếu Kỵ Đại Tướng Quân!*

Mạt Viện nhận mệnh, chuẩn bị âm vệ theo chân Thành Vương.

Hoàn Nhan Viên Hạo dẫn hơn năm mươi tinh binh ra khỏi thành từ sớm, dù Hồng Thất sinh không đồng ý, nhưng hắn vẫn cố gắng cưỡi ngựa dẫn đầu quân đoàn.

Triệu Tử Đoạn song song chủ nhân, nhỏ giọng:

- *Điện hạ, đúng là chúng ta đang bị theo dõi!*

Thâm u phượng mâu Hoàn Nhan Viên Hạo ánh lên thất vọng cùng bi thương. Hắn đã tin tưởng hết mực, bảo vệ hết mực Linh Tê, nằng ta lại rắp tâm bội phản. Thật lòng, hắn không muốn kế hoạch này thành, hắn đã từng hi vọng Triệu Tử Đoạn nhận định sai lầm.

- *Đến khi quay về, ban tử!*

Triệu Tử Đoạn tuân mệnh, tàn độc nụ cười vô tình trên môi.

Ba trăm dặm ngựa phi nước đại chỉ mất nửa ngày, đến đầu giờ chiều, nắng rọi chói chang lóa mắt, đoàn người Thành Vương tới được hang động cũ. Triệu Tử Đoạn cẩn trọng từng bước thăm dò, cửa hang đã có dấu hiệu bị phá hoại. Biết xung quanh nơi này, âm vệ Thịnh Vương phủ bố trí đầy, Thành Vương cố ý nói to:

- *Một nửa ở lại canh chừng, nửa còn lại theo bản Vương vào hang!*

Bên trong tối om cùng ẩm ướt, những ai tiên phong mở đường đều cẩn thận rút kiếm, đuốc cháy sáng rực. Triệu Tử Đoạn thì thầm:

- *Chủ nhân, người làm sao biết được ở đây là kho tàng?*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhoèn miệng cười, gõ gõ vào vách đá:

- *Gia Hỷ vô tình tìm ra, nằng đã gõ đúng phiến đá rỗng, nhưng lại không tự nghe được âm thanh mình gõ! Thật ngốc!*

Triệu Tử Đoạn tỉ mỉ quan sát từng góc hẹp một, thấp giọng:

- *Có thuốc nổ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hữu ý lên tiếng:

- *Đào từ đây, kho tàng chính xác chỗ này!*

Đột ngột âm khí bốn phía bay đến như tên bắn, Triệu Tử Đoạn kinh hô:

- *Cẩn thận, bảo vệ điện hạ!*

Nhuệ binh Thành Vương phủ đã được luyện tập, biết rõ lần này phải đối đầu trực diện nên hết sức phòng bị, chỉ hai người ngã xuống. Nhưng do có ám hiệu từ trước, toàn bộ, bao gồm cả Triệu Tử Đoạn, đều giả vờ đã trúng ám khí mà lăn lộn.

Bảy giờ, Mạt Viện mới xuất hiện:

- *Điện hạ, thật đắc tội! Hôm nay là ngày tử của người! Ha ha ha!*

Thành Vương trầm tĩnh, môi mỏng kiêu ngạo bắt nhước điểm:

- *Bản Vương tử nạn, người làm sao thoát được? Người đặt thuốc nổ, chính bản thân cũng sẽ chết!*

Mạt Viện hừ giọng:

- *Điện hạ đem theo chỉ năm mươi binh lính, bên ngoài đều bị ta đánh chạy, ở đây tất cả đã chết, còn muốn kéo ta theo? Chính là không thể!*

Mạt Viện nhìn đám âm vệ, hạ lệnh:

- *Đào theo dấu này đi, Thành Vương đã tìm ra, chúng ta không nên uống phí tâm sức đó!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ngạo nghễ cao cao tại thượng nhìn xuống bọn chúng hồi hải, Mạt Viện rút kiếm:

- *Người có muốn để lại trần trời gì không?*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhạt:

- *Bản Vương sẽ để người gặp lại chủ nhân, cứ yên tâm mà chết!*

Sau tiếng "chết", nhuệ binh gục dưới đất của Thành Vương phủ bắt ngờ đồng loạt dùng lưỡi hái* móc ngang chân đám âm vệ Mạt Viện, chặt đứt chân phải từng tên một. Ngoài cửa hang có tiếng "xung phong" ào ào vang dội. Mạt Viện bàng hoàng nhìn Thành Vương đối khách thành chủ, một đường tiêu diệt gọn.

Mạt Viện hơi lùi lại, chăm đuốc vào dây dẫn thuốc nổ, nhưng nó chỉ xèo xèo tia lửa rồi tắt ngấm. Triệu Tử Đoạn thân người đầy máu, mặt cũng bết bết thăm đỏ, tự đắc:

- *Đoạn dây gần người nhất đã bị cắt rồi, nhìn xem! Người nghĩ nhuệ binh dưới tay ta đào tạo đều vô dụng sao? Hôm nay, ta thay Tuyệt Tâm trả mối đại thù này!*

Triệu Tử Đoạn lao đến như một con gió, nhuyển kiếm luồn vào da thịt Mạt Viện, rút đi từng sợi gân một. Ngoài nồng nặc mùi máu tanh, chỉ còn nghe thê lương tiếng thét của gia tướng Thịnh Vương phủ.

Hoàn Nhan Viên Hạo không để tâm, hạ lệnh người dưới đặt thuốc nổ phá phiến đá đã chỉ điểm. Bình thân đem hết số rượu gỗ đầy ắp vàng bạc ra ngoài.

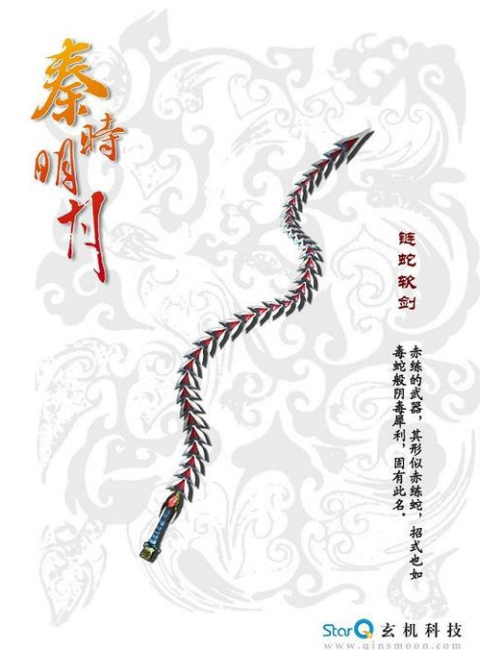
Cuối cùng nhìn hàng loạt thi thể dưới đất, mới nhếch môi:

- *Đem đầu Mạt Viện gửi đến Nhị Hoàng huynh!*

Thật ra trong bàn thảo Linh Tê còn sống dài dài, nhưng thôi, ta quyết định để ả chết tại chương 111 cho đẹp!

Chú thích:

Liên xà nhuyển kiếm

Lưỡi hái

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Phiêu Kỵ Tướng Quân (hạ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Triệu Tử Đoạn bước ra khỏi bồn tắm, thân thể trơn mịn như đồ sứ hiện lên, hần mặc hắc y thêu hồng liên tinh xảo, điểm thêm dấu chu sa giữa hai hàng mày, cẩn thận xoa cao được lên từng vết chai một trong lòng bàn tay.

Ám vệ đã từ lâu đợi sẵn:

- Thiếu giám, cần chuẩn bị gì?

Triệu Tử Đoạn hồ hững lấy ngọc bội, đeo hầu bao, tính tế chọn một khuyên tai bạc chạm ngân long uốn lượn.*

Sau cùng mới hạ lệnh:

- Đã thật lâu không được thoải mái như thế này, lấy mộc lư!*

Đám thuộc hạ nhìn nhau:

- Thiếu giám, như vậy có quá tàn độc!

Triệu Tử Đoạn cau mày dài, đầu chu sa như thêm đỏ, trong mắt hân khí nặng nề tỏa ra khiến đám người dưới im phăng phắc, vội vàng thi hành mệnh lệnh. Triệu Tử Đoạn lại nhàn nhạt:

- Áp giải Linh Tê đến Bích Ba Trang, Vương phủ có máu nàng ta sẽ không may mắn!

Mộc lư là hình phạt vô cùng tàn nhẫn ghê rợn, không chỉ khiến nữ nhân đau đớn cùng cực mà còn nhục nhã đến tột độ. Loại hình cụ này nghe đáng sợ nhưng chế tạo lại vô cùng đơn giản, chỉ có một yên cương ngựa bình thường, phía trên đặt một dương cụ bằng gỗ dài độ một xích*.

Nữ nhân bị hành hình phải ngồi trên lưng ngựa đặt loại yên này, khóa thân toàn bộ, ngựa bị buộc một chỗ, lại chịu đánh đập cùng với người cưỡi, nên lỏng lẻo cực độ, khiến dương cụ giả đâm sâu vào bên trong, phá hủy toàn bộ vùng dưới nữ nhân, gây ra cái chết thảm khốc.

Linh Tê bị lôi đến giữa bãi cỏ, nhìn thấy hình cụ đã đoán được phần nào thống khổ mà bản thân sắp phải chịu, nàng ta hoảng loạn vùng vẫy trốn chạy. Triệu Tử Đoạn nhàn nhã thưởng thức rượu hoa mùa thu trong trường đình, tận hưởng cảm giác cơ thể nóng dần lên.

Linh Tê hốt hoảng la hét:

- Thiếu giám, tha cho nó đi! Xin người!

Triệu Từ Đoàn nằm nghiêng ở tháp đài, lảnh bạc:

- *Thân làm nô tì phân bội chủ tử, hình phạt này hôm nay ta đặt ra để cảnh cáo, bất cứ một ai có lòng riêng, đều phải chịu kết cục bị thảm hơn nàng ta gấp mười lần! Hành hình!*

Vệ binh lột trần Linh Tề ra, biết nàng ta sắp chết liền đánh bạo giờ trò cường bức. Triệu Từ Đoàn không ngăn lại, mấy mươi tên đứng đó bắt đầu phát tiết. Linh Tề bây giờ không khác gì một binh kỹ hèn mọn, thậm chí còn bị đối xử tệ hại hơn rất nhiều.

Tiếng thét nàng ta vang thấu trời xanh, lam đàn chìm nhón nhor trên những tán cây gần đấy đều vỗ cánh bay đi. Kết thúc si nhục, Linh Tề bị đặt lên mộc lư hành hình. Máu nhuộm đỏ cả một vùng cỏ, hạ thần nát bấy, chết không nhắm mắt.

Triệu Từ Đoàn phân phó người dọn dẹp sạch sẽ, mi tâm chẳng mấy may dao động. Hần kinh bị nhìn mộc lư sau hành hình bị đốt đi, thậm so sánh với bản thân, tự thấy mộc lư kích thước vẫn không bằng hẳn. Cũng tự hiểu vì sao nữ nhân vào tay hẳn nếu không mất mạng thì chính là tổn thương cực độ!

Dọn dẹp xong nội gián. Triệu Từ Đoàn mở kho bạc, ban thưởng hậu hĩnh xuống toàn bộ ám vệ, nhuệ binh, coi như đây là tiền uống rượu mừng Thành Vương chuẩn bị được gia phong thêm tước.

Thái Hòa điện.

Ngày triều chuyển giao hai mùa thu hạ, chủ yếu các tấu chương về tình hình thời tiết, mực nước lên xuống các con sông lớn, số lượng lương thực tích trữ, vốn là không có gì đặc biệt.

Vĩnh Nguyên Đế nhân nhạng báo cáo, phía dưới vẫn vắng bóng Thành Vương, tuy vậy Thịnh Vương điều bộ thập phần thông thả khiến nội tâm thiên tử bất giác lo lắng.

Cũng sắp bãi triều, đột ngột bên ngoài vang lên tiếng thông tri.

"Ngũ Thành Vương yết kiến!"

Thịnh Vương siết chặt tay, người đồ từng đột mở hời lạnh, nhìn bóng kim giáp đầy máu, gương mặt cao ngạo âm lãnh của Hoàn Nhan Viên Hạo đường hoàng tiến vào. Thịnh Vương cũng đã đoán được kế hoạch mười phần thất bại.

Hoàn Nhan Viên Hạo toàn thân tỏa ra sát khí, nghiêm cấm hành lễ:

- *Phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Nhi thần hoàn thành thánh lệnh, thu được hơn mười tám vạn lượng vàng ròng có ấn tín Đông cung Thái tử Hoàn Nhan Viên Mạo. Hiện tại đã chất bên ngoài Hộ Bộ!*

Vĩnh Nguyên Đế gần nét mặt, tấm tắc khen ngợi

- *Rất tốt! Đại công trở về! Quang Tử Công công, lấy ý chỉ Trẫm đã soạn sẵn tuyên cáo bá quan!*

Thịnh Vương thống khổ nhìn thánh chỉ bọc trong hộp gỗ trần quý, vang vang từng câu một.

"...Ngũ Thành Vương Hoàn Nhan Viên Hạo đức phục chúng sinh tài thu thiên hạ, nay lập được đại công, phá giải Kỳ án thuế muối, thu lại kim ngân quốc khố thất thoát..."

Tại Thịnh Vương ù đi, cổ họng khô rát, mắt hần lên tia máu đỏ. Hắn không thể tin nổi, Hoàn Nhan Viên Hạo, cũng có một ngày đứng trên đầu hắn.

"...Nay phong thành Phiêu Kỳ Đại Tướng quân..."

Xung quanh bá quan vẫn vô đầu quý xuống ca ngợi ân đức Hoàng thượng. Thịnh Vương máy móc làm theo, chưa xót đáng lên cực độ. Bãi triều, những kẻ thù hoa trên gấm vội vã theo chân Thành Vương tán tụng, ồn ào huyền ráo cả một góc sân rồng.

Thịnh Vương mệt mỏi vượt qua khỏi đám quan lại hỏi phù, chán chường vào thư phòng, lại hạ lệnh triệu tất cả gia thần gia tướng.

Mắt hần nhắm hờ dặn dò Huỳnh Kiệt công công:

- *Đem lễ vật chúc mừng Thành Vương phủ! Lại gọi Sở Trắc phi đến đây!*

Huỳnh Kiệt công công tuân mệnh, Sở Hồng Vi cũng nhanh chóng đến thư phòng.

- *Điện hạ cho gọi thiếp?*

Thịnh Vương ôn nhu mỉm cười:

- *Từ ngày mai, thường xuyên ôm Thế tử vào Hoàng cung thăm mẫu phi, cố gắng để đứa bé tiếp xúc với phụ hoàng càng nhiều càng tốt! Còn nữa, Vương phi Bạch thị sức khỏe đã quá yếu nhược, không chịu nổi giao mùa, bạo bệnh qua đời!*

Sở Trắc phi trấn áp sợ hãi trong lòng, vắng dạ rồi lui ra. Bạch Cẩm Chúc cuối cùng cũng phải chết, kết thúc những tháng ngày lay lắt sống mòn.

Thịnh Vương chộp mắt định thần chưa được bao lâu thì đầy đủ người đến. Ai cũng im lặng không dám mở miệng, dù biết trước rằng Thành Vương sẽ được phong Phiêu Kỳ Đại Tướng quân, nhưng hiện tại vẫn là một đá kích không nhỏ đến Thịnh Vương.

Huỳnh Kiệt công công quay về, cẩn trọng đi vào:

- *Điện hạ, Thành Vương phủ đã trả lễ!*

Thịnh Vương trầm trầm giọng:

- *Nhanh vậy sao?*

Ruong đồng lớn đặt ra giữa sảnh, Thịnh Vương phát tay cho mở. Bên trong xộc ra mùi máu tươi tanh tươi dễ khiến người khác phải nôn ói. Thịnh Vương nghe ruột gan nhộn nhạo, mắt phấp hồng, hắn đã đoán được vật nằm bên trong!

Huỳnh Kiệt công công lắp ba lắp bắp:

- *Điện hạ, là...là...Mạt Thủi vệ!*

Ấn thư bay mạnh qua một bên, đập vào cột gỗ gây lăm hai nửa. Mạt Viện chết, tìm Thịnh Vương như bị đóng băng, đau đớn đến đáng sợ.

Hắn cười gằn:

- *Hoàn Nhan Viên Hạo, khá lắm, khá lắm!*

Thịnh Vương nở khí bùng phát, mọi người quỳ thụp xuống, riêng Bạch Thực Thần lại hỏi hột nhật từng cuốn sổ một lên, tò vè tiếc rẻ nói:

- *Vỡ nghiên mực bằng ngọc đẹp thế này...*

Thịnh Vương nhìn hần bình thần, tâm trạng cũng dịu đi một phần. Bạch Thực Thần nhặt hết thì đám hạ nhân cũng kẻ xong ấn thư mới.

Bạch Thực Thần hữu ý:

- *Hàng năm Mạt Quốc đều có vài đợt đói kém, kỳ bình hiện tại không còn hùng mạnh như xưa, Dịch Tướng quân hiểu rõ địch thì đã bỏ trốn, ngoài Phiêu Kỳ Đại Tướng quân, còn ai đủ năng lực dẫn binh dẹp loạn?*

Thịnh Vương xoa xoa mi tâm, nhân nhạ gắt đầu:

- *Bản Vương hiểu! Nhưng nếu Hoàn Nhan Viên Hạo đại công cáo thành, chẳng phải bản Vương càng khó có cơ hội đoạt địch?*

Bạch Thực Thần kiêu ngạo phát phơ quạt giấy:

- *Để hạ được Thành Vương, cũng chỉ có người Mạt Quốc!*

Thịnh Vương lắc đầu, mi tâm cau lại:

- *Không được, công rắn cắn gà nhà, người cho rằng bản Vương có thể làm vậy sao?*

Bạch Thực Thần cũng không ép buộc, miễn cưỡng nói:

- Đường còn dài, tùy người suy nghĩ vậy!

Bạch Thực Thần đủ năng lực, đủ khôn ngoan, hẳn một câu gieo ý đồ vào tâm Thịnh Vương, khi nguy biến, Thịnh Vương hiển nhiên sẽ cân nhắc mà thi hành.

Có điều, Bạch Thực Thần cũng chẳng giữ vẻ bình thân được bao lâu. Đến chiều, Bạch Cẩm Chúc - Vương phi Thịnh Vương phủ - cũng là muội muội hần, qua đời.

Ngay tối đó, Lữ Định Ân được Thịnh Vương triệu kiến. Đứa trẻ Bạch Cẩm Chúc sinh ra có nhiều nét giống Lữ Định Ân, Thịnh Vương cũng biết điều này. Đạo gần đây, Lữ Định Ân không còn mặt mà chính sự, mỗi lần triệu kiến đều cáo ốm.

Thịnh Vương phủ chưa phát tang, Lữ Định Ân nghe hạ nhân báo tin dữ thì vội vàng đến:

- Điện hạ, Vương phi không còn nữa?

Thịnh Vương nhấp môi lên tách trà, xác nhận:

- Đúng vậy!

Trong mắt Lữ Định Ân hiện lên đau buồn khó tả. Thịnh Vương thờ dãi:

- Dùng trà đi, ngày mai cùng bản Vương lo liệu hậu sự nàng!

Lữ Định Ân lệ nóng doanh tròng, trà tuy ngon nhưng vào miệng không khác gì nước ỉ. Thịnh Vương chăm chú nhìn hần uống cạn, mới nói:

- Mặt Viên đã chết! Là Thành Vương ra tay!

Lữ Định Ân kinh ngạc, hẳn đã lâu vì Bạch Cẩm Chúc mà buồn, ban đầu đến với nàng do bị chủ nhân ép buộc, nhưng khi nàng sinh ra đứa nhỏ của hần, hần lại thương nàng, mà sức khỏe nàng, cứ từ từ đi xuống, không thể bình phục. Hần chẳng thể nào quan tâm đến chính sự nữa!

Thịnh Vương tiếp tục:

- Nay Bạch thị cũng đã không còn, huyết thống Thế tử chỉ mình ngươi rõ ràng, bản Vương tiễn ngươi xuống hoàng tuyền gặp lại bọn họ! Coi như đem bí mật này chôn theo!

Lữ Định Ân kinh hoàng, cổ họng đột ngột nghẹn cứng không thở nổi, trước khi chết hần chỉ kịp hô lên:

- Trà có độc!

Kinh thành đồn đại rằng, ngày Thịnh Vương phi hạ táng, Lữ Tam công tử Lữ Định Ân cũng thổ huyết mất mạng. Cho rằng Lữ Định Ân vì đơn phương Vương phi mà đau buồn chết theo. Đoàn ca kịch lại được dịp thêm dệt nên một câu chuyện tình đậm màu nước mắt.

Tháng chín, rét đến nhanh hơn mọi năm, dù chưa có tuyết nhưng cũng khiến kinh thành chìm trong lạnh lẽo vô biên.

Một ngày mù mịt sương muối và mưa rơi rả rích, bên ngoài kinh thành, Tam Thân Vương một đời chinh chiến cuối cùng qua đời trên giường bệnh, cả Đại Quốc ba tháng cuối năm dừng hẳn hội hè, không cưới xin, không ăn mừng, không mở tiệc.

Đạo này lắm người chết nhỉ!

Chú thích:

(*) 1 xích = ~ 33cm

Khuyên tai ngân long

Mộc lư:

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

https://my.w.tt/qRUPDC4sVP

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tử* *Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Lệnh Hồ Vương Tử

Mùa xuân, kinh thành vì Tam Thân Vương tạ thế mà đón Tết trong buồn chán. Tam Thân Vương không có con trai, Vĩnh Nguyên Đế thương tiếc người huynh đệ này nên có ý muốn đưa một Hoàng tử bất kỳ nhận thừa tự bên đó.

Vĩnh Nguyên Đế sinh chín Hoàng tử, tất cả xuất thân đều cao quý. Chuyện thừa tự này, tuy gây chấn động Cẩm Thành, khiến các Hoàng tử mười phần lo lắng, nhưng không nhanh không chậm cũng phải được giải quyết.

Phùng phù.

Gia Hỷ chậm rãi thêu khăn tay, Bối Lan từ bên ngoài đem thiệp mời vàng kim tiến vào:

- *Tiểu thư, người từ Cẩm Thành gửi đến!*

Gia Hỷ buông chỉ, nâng đoán chĩnh là yến hội mùa xuân, nhưng khi đọc nội dung thì lại không phải. Lệnh Hồ Vương sử thần Mật Quốc yết kiến thiên tử, cho nên Hoàng cung tổ chức đại lễ tiếp đón. Trong thiệp mời có ghi chủ đề yến lần này tuyệt đối long trọng, bởi vì Lệnh Hồ Vương phi cũng chính là Tam Công chúa Đại Quốc hòa thân sang, lần đầu trở lại quê nhà.

- *Cũng ba ngày nữa! Xem ra phải đánh thêm trang sức mới rồi!*

Bối Lan ngồi xuống cạnh chân chủ nhân, than vãn:

- *Tiểu thư, hôm trước Thành Vương phi cho hạ nhân đem tặng vật đến, người nhất quyết không nhận, lễ vật chúc mừng Chiêu Kỳ Tướng quân cũng không tặng. Vừa rồi Thịnh Vương phi bắt người chẳng đến thấp một nén hương, mà thư Thịnh Vương gửi người không thêm đọc! Tiểu thư vừa định đặc tội vừa muốn tuyệt giao hai vị điện hạ ư?*

Đạm Ngọc ôm y phục từ phòng giặt về, cười cười:

- *Tiểu thư là đang khó xử! Cô không biết cái gì là chọn người yêu mình hay chọn người mình yêu há?*

Bối Lan ngo ngắc tắc đầu:

- *Nếu là cô thì cô chọn ai?*

Đạm Ngọc xếp gọn từng món đồ một vào tủ gỗ từ đàn, bĩu môi:

- *Nam nhân một đám vô dụng, liền không chọn, cô trở thành bà cô già cũng không chọn!*

Gia Hỷ thở dài, đạm mạc:

- *Nghĩ gì thế? Một Huyện chúa nhỏ bé như ta làm sao có cái quyền đó? Hai vị Vương gia chỉ cần một câu nói, ta dù đồng ý hay không cũng phải dập đầu cảm tạ!*

Đạm Ngọc như vô tình nói:

- *Tiểu thư đừng chỉ dặt bản thân vào bọn họ, nên tìm một người tốt bụng đơn thuần. Vương gia thì sao chứ, chính là đầu thai đáng chỗ! Nếu chúng ta đầu thai vào bụng các nương nương thì cũng là Công chúa!*

Gia Hỷ mỉm cười, phất tay phân phó:

- *Được rồi! Đạm Ngọc nói gì cũng đúng, đi chuẩn bị xiêm áo, ba ngày nữa cả hai theo ta vào cung!*

Đại yến tổ chức vào ngày hai tháng hai, khi trời rất lạnh, tuyết đã ngừng rơi nhưng băng vẫn còn đóng dày trên mặt đất. Gia Hỷ ôm ấm lỗ, diện y phục màu hải đường khoác áo choàng lông trắng muốt. Đây là lần đầu tiên Đạm Ngọc được vào cung, Gia Hỷ cẩn thận từng chút một trên xe ngựa dẫn dò nàng ta.

Tiến vào Thái Hòa điện, Gia Hỷ vòng vèo đến hàng ghế thứ ba, nơi có bài từ đề chức danh nàng. Đại yến vô cùng náo nhiệt, đầy rẫy tiếng cười đùa vui vẻ. Phía trên Gia Hỷ, Triện An Quận chúa đang nghịch ngợm cùng mấy tiểu thư khác, thuận tiện che khuất nắng. Gia Hỷ cũng nhớ thế mà thả lỏng tâm tình, chuyện chú thường trà.

Độ chừng nửa canh giờ sau, liền đông đủ người đến, Gia Hỷ từ khi vào đã mấy lần đứng dậy hành lễ. Nàng thấp thoáng thấy ở hàng ghế đầu, Thịnh Vương cùng Thành Vương cũng đều có mặt, bên cạnh là sử thần Mật Quốc, Lệnh Hồ Vương và Vương phi ân vận y phục có chút khác lạ đang trò chuyện.

Vĩnh Nguyên Đế cùng Hiến Hậu thông thả chúc mừng Lệnh Hồ Vương rồi khai tiệc, đại yến cứ thế êm đẹp diễn ra. Vũ cơ bắt đầu ca múa, mọi người ồn ào nương theo Hoàng thượng mà trò chuyện.

Giữa tiệc, Lệnh Hồ Vương trông như uống không hề ít đột ngột đứng dậy:

- *Vương Thành Tam Công chúa hiện nay có khỏe?*

Vĩnh Nguyên Đế nghiêm cứng nét mặt, trầm giọng:

- *Vương tử say rồi, hỏi đồ gì thế?*

Lan Thục phi gượng gạo cười:

- *Lệnh Hồ Vương tử, không phải Công chúa đang ngồi cạnh người sao? Người đầu đưa canh giải rượu đến!*

Lệnh Hồ Vương nâng khóe miệng cười, chỉ tay vào Lan Thục phi:

- *Đến nữ nhi của mình thế nào nương nương còn không nhận ra ư? Nhìn cho kỹ, người ngồi đây có phải Tam Công chúa?*

Vĩnh Nguyên Đế lạnh giọng:

- *Vương tử say rồi!*

Lệnh Hồ Vương tiến ra phía trước, không hề nhún nhường:

- *Bệ hạ, thần thân là Vương tử Mật Quốc, vượt vạn dặm xa xôi cách trở hiểm nguy đem theo kì trân dị bảo vạn loại đồ cống đến đây để bày tỏ lòng trung thành. Nào ngờ Đại Quốc lại trả lễ bằng một sự giả dối. Thần xin hòa hôn, chính là muốn từ đây hai nước trở thành một nhà, bỏ qua thù hiềm hòa bình chung sống! Nào ngờ phụng hoàng tráo đổi gà rình. Đám đem một cung nữ nguy tạo thành Công chúa!*

Đại yến đang xôn xao bỗng trở nên yên lặng như tờ. Có thể nghe rõ từng giọt hơi thở cuộn cuộn tức giận của Lệnh Hồ Vương. Gia Hỷ nhắm mắt, đây chính là đại sự ảnh hưởng đến uy tín, thanh danh một triều đại và liên hệ mật thiết đến tồn vong đất nước.

Lan Thục phi trắng bệch gương mặt, không nói được gì, ngã xuống bất tỉnh. Lệnh Hồ Vương nhìn đám nô tài hốt hoảng gọi Thái y, trong lòng khê giễu cợt. Vĩnh Nguyên Đế đặt ly rượu trên tay xuống, âm thanh trầm đục đỏ sứt chạm mặt bàn trong yên tĩnh vang vọng rõ.

- *Vương tử có thể chứng minh lời mình nói? Nếu không chính là giả họa cho bốn quốc!*

Lệnh Hồ Vương cá cười:

- *Bệ hạ, trước khi đi, con dân Mật Quốc đều rõ ràng chuyện này, thậm chí đến hiện tại Tam Công chúa đang ở đâu, làm gì thần cũng đã tra ra, Hoàng thượng thật muốn thần minh bạch toàn bộ ra trước điện!*

Vĩnh Nguyên Đế lần lần chuỗi hạt châu trên tay, trầm tĩnh:

- *Trẫm trị vì Đại Quốc đã hơn ba mươi năm nay, luôn đặt chữ hiếu lên làm đầu. Năm đó Thục phi vào cung chỉ là một Quý nhân bên cạnh chăm sóc mẫu hậu, sau mẫu hậu tạ thế, nàng hạ sinh hoàng tử được gia thành Thục phi, luôn luôn tuân thủ phép tắc, làm người đoan chính hữu lễ, nào ngờ lại vì một chút tình mẫu tử mà để xảy ra cơ sự này!*

Vĩnh Nguyên Đế một câu tiếp một câu khen ngợi Lan Thục phi, thực ra lại là ngầm trách tội. Lan Thục phi dựa vào Thái hậu mà tiến cung, lại được ân sủng hết mực, nhưng cuối cùng dám dõm trên gạt dưới, một tay che trời.

Lệnh Hồ Vương cũng không ngờ Vĩnh Nguyên Đế sẽ nói như vậy. Chút bối rối hiện trên gương mặt:

- *Mong Hoàng thượng phân xử!*

Vĩnh Nguyên Đế thờ dãi:

- *Đầu tiên, Trẫm mong Vương tử bỏ qua, loại chuyện này vốn chỉ là ngoài ý muốn. Đối với chuyện hòa hôn, Trẫm vẫn giữ lời, lại càng vì Vương tử chịu uất ức mà để người tùy ý lựa chọn! Có điều chân chính Công chúa hiện tại đều đã hạ giá, cho nên Vương tử chọn bất kỳ một thế gia tiểu thư, Huyện chúa, Quận chúa nào, Trẫm đều ngự phong Vương Thành Công chúa, đem theo đồ cưới đến Mạt Quốc đại hôn trong thế! Chỉ mong sai sót bề trên không ảnh hưởng đến cục diện hai nước, không gây nên chiến tranh khói lửa khiến dân chúng lầm than, sinh linh đổ máu!*

Lệnh Hồ Vương khẽ cười, ánh mắt tà độc lướt qua đại yến một lượt:

- *Tạ ơn bề hạ!*

Gia Hỷ cắn môi, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi lạnh. Nàng biết hiện tại không chỉ riêng nàng, mà toàn bộ tiểu thư khuê các ở đại diện đều đang hận bản thân trang điểm quá xinh đẹp, y phục quá lộng lẫy, làm tăng cơ hội lọt vào mắt của Lệnh Hồ Vương. Đại yến vì chuyện này mà trở nên tịch tịch, những gã tộc cô con gái chưa kịp già đi, nếu nói không sợ hãi chính là không phải. Mạt Quốc coi nữ nhân không khác gì lừa ngựa, huynh đệ trong nhà có thể cưới cùng một người, đến năm đôi kém lên đem ra thay thế thức ăn.

Tần tộc, Gia Hỷ một đường nhanh ra khỏi điện, đội xe ngựa gần cổng lớn phía nam Cẩm Thành. Đạm Ngọc biết điều Gia Hỷ lo lắng, nhỏ giọng an ủi:

- *Tiểu thư, người cứ thông thả, trên người còn nhiều vị Quận chúa huyết thống Hoàng tộc, Lệnh Hồ Vương sẽ không chú ý đến người!*

Gia Hỷ nắm lấy tay nàng ta, gượng cười:

- *Cũng mong như vậy, chỉ là ta có chút bất an!*

Chính xác là, nội tâm Gia Hỷ đang dâng lên nỗi cảm không lành. Đột ngột, một bàn tay nam nhân nắm lấy tay nàng, ngón cái đeo nhẫn ngọc chạm vào da thịt nàng lạnh buốt.

Gia Hỷ kinh hi:

- *Điện hạ!*

Thịnh Vương kéo nàng vào góc tối, hơi thở mang theo khói trắng hòa lẫn cùng gió rét:

- *Nàng tránh mặt bản Vương!*

Gia Hỷ rút tay về, ánh mắt nhìn qua nơi khác:

- *Thần nữ sao phải gặp người?*

Thịnh Vương ôm ngực, ôn nhu giọng nói thấp phần chân tình:

- *Hỷ nhi! Không gặp được nàng, bản Vương ngày ngày nhưng nhớ, đêm không ngủ được, ăn chẳng biết vị, vô cùng thống khổ!*

Gia Hỷ tự nắm lấy tay mình, nhàn nhạt:

- *Điện hạ, thần nữ cùng người không hề hứa hẹn, cũng chẳng có hôn ước! Người không nên dành những lời này cho thần nữ!*

Thịnh Vương nhếch môi cười, có chút bất lực cùng cực:

- *Hỷ nhi, chuyện xảy ra ở thủy binh doanh trại ngày đó không phải bản Vương sai sự! Nàng phải tin ta, là đám người dưới tự ý thi hành, bản Vương cuối cùng cũng điều binh đi giải cứu nàng, chỉ là chậm hơn Hoàn Nhan Viên Hạo một bước! Bản Vương ngàn lần không muốn tổn thương nàng!*

Gia Hỷ hơi lùi lại, ánh mắt thâm thùy u tối:

- *Điện hạ, người có thể ra tay độc ác với Bạch Cẩm Chúc, chẳng phải một ngày nào đó, cũng liền đối xử ta như thế!*

Thịnh Vương âm trầm nét mặt, phượng mâu có chút long lanh:

- *Bản Vương có thể vì nàng mà phụ bạc tất cả nữ nhân trong thiên hạ này! Trong một vạn điều bản Vương làm, tuyệt đối hết chín ngàn chín trăm chín mươi chín vì nàng! Nàng phải tin bản Vương!*

Gia Hỷ đứng đó, lặng người nhìn nam tử trước mặt, giữa đêm đen, vẫn cảm giác như hân đang tỏa sáng.

Thịnh Vương mỉm cười mang theo chút thất vọng:

- *Bản Vương chưa bao giờ tự ý khuất bản thân, nhưng với nàng, bản Vương thà rằng một mình chịu đựng giày vò cô độc còn hơn ép buộc nàng phải gả vào Vương phủ!*

Gia Hỷ che miệng, ngăn đi xúc động:

- *Điện hạ, ta không đợi người, người cũng đừng đợi ta, nếu đủ duyên thì tơ hồng sẽ tự kết nối!*

Nàng vội vã xoay người đi, mặc kệ Thịnh Vương từ y tìm thăm đơn độc một thân hòa lẫn trong đêm đen buốt giá.

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Vô Địch Nấu Đậu (thượng)

Lệnh Hồ Vương ở đây đã bảy ngày, vẫn chưa đề ra nữ nhân nào, trong ngoài quý tộc kinh thành đều như đang có chiến sự, rụt rè cẩn trọng, lo sợ nữ nhi nhà mình bị đem đi hòa thân. Cũng là hòa thân, nhưng Đại Công chúa được vinh quang được ngưỡng mộ về Viêm Quốc làm Vương Hậu bao nhiêu thì trở thành Vương phi Mạt quốc lại khiến người người thấp thỏm.

Thịnh Vương vắng đi Mạt Viện, thường ngày chán nản nên hay qua đêm tại Diên Hi cung. Hắn đã là Thần Vương hiển nhiên không thể lui tới cung điện phi tần, cho dù là ở lại cung mẫu phi vẫn phạm tội, nhưng Vĩnh Nguyên Đế thấy tâm tình hân bức dọc, thế thì lại vừa qua đời, không những không trách phạt, mà còn hạ lệnh chuẩn bị một tấm phòng riêng biệt.

Thịnh Vương nằm trên tháp dài, thần nhiên dễ cung nữ hầu hạ xoa bóp. Trong lòng cứ vì những lời của Gia Hỷ làm cho phát hỏa, đây là nàng khiến hắn tỳ khuất mà, cái gì mà nàng không đợi hắn hắn không đợi nàng. Thịnh Vương càng nghĩ càng khó chịu, nhìn gì cũng không vừa mắt, thấy cung nữ im lặng cúi đầu tỏ dáng điệu eo là liền nổi lên sinh khí:

- *Cút!*

Cung nữ kia lệ nóng chảy ra, sụt sướt:

- Điện hạ! Nó tí đã làm gì sai?

Thịnh Vương càng chán ghét, thuận tiện tách trà trong tay ném mạnh xuống mặt đất. Từ bên ngoài, Vạn Quý phi chứng kiến cảnh tượng, thờ dài phất tay cung nữ lui. Ngồi xuống cạnh hắn:

- Có gì không vừa ý? Bạch thị mới mất, con không thể công khai sùng hạnh nữ nhân, nhưng đâu cần tự ép buộc mình, lại để tâm tình thành ra thế này tệ hại?

Thịnh Vương lắc đầu:

- Cung nữ ngày càng xấu xí thì phải! Muốn leo giường nhi thần? Thật không xứng!

Vạn Quý phi bật cười, vuốt ve mái tóc xõa mềm như nhung của hắn:

- Sắp tới Lệnh Hồ Vương nước Vương phi, con có muốn làm sứ giả?

- Công chúa được phong thì làm sao đủ vinh dự để nhi thần ra mặt! Mà nói đi cũng phải nói lại, nhi thần nhớ còn một muội muội là Quận chúa cũng đã cập kê?

Vạn Quý phi bêu môi:

- Hoàng thượng thì nhất không muốn để nữ nhi dưới thân Phan Hiên phi hòa thân, tuy rằng mười hai tuổi nhưng nhan sắc đã không tệ. Lại lấy có quá nhỏ! Còn người con nhắc đến là Tư Quận chúa, đang được An phi nhận nuôi. Đứa nhỏ này không được sùng, có lẽ Hoàng thượng đã quên mất, hoặc cho rằng xuất thân ti tiện!

Thịnh Vương gật gật đầu:

- Hiên phi nhận nhiều thánh sủng, Công chúa cũng ngày ngày quần quýt phụ hoàng nên hiển nhiên được bảo bọc! Còn Tư Hoàng muội, nhi thần cũng thật muốn nhìn xem nhan sắc nàng ra làm sao!

Vạn Quý phi cau mày, có chút ngờ vực, lại cảm thấy đạo gần đây Thịnh Vương không để nữ nhân nào lại qua đêm, nội tâm dâng lên bất an:

- Đừng làm ra cái gì bậy bạ!

Thịnh Vương nửa bực bội:

- Mẫu phi nghĩ cái gì vậy? Hóa Cát điểm lệ như vậy nhi thần còn chưa từng động lòng, nói gì đến một muội muội không được sùng?

Vạn Quý phi liếc mắt, môi bôi đỏ tươi không hiện ý cười:

- Hóa Cát cùng mẹ vợ Hoàn Nhan Viên Hạo, con làm sao có thể có ý được? Cái tính cách bất chấp luân thường đạo lý của con, mẫu phi nuôi nấng bao năm còn không rõ?

Thịnh Vương phất phất tay, cũng không đi đâu nữa, lười biếng nằm đó phẩm chuyện:

- Mẫu phi có biết Lệnh Hồ Vương chọn trúng ai không?

Giọng nói Vạn Quý phi nhàn nhạt:

- Nghe nói là Thục Trình Huyền chúa!

Khôn Ninh cung.

Gia Hỷ lặng người ngồi một bên, mơ hồ nghe Hiên Hậu khuyên nhủ.

- Tuy rằng Mạt Quốc xa xôi cách trở, nhưng người đi cũng không tỉnh là ủy khuất! Hoàng thượng sẽ định ra ngày sắc phong một Vương Thành Công chúa, ban Hầu tước đến Phụng phủ, qua đó người cũng chính là Vương phi, trên vạn người! Hiện tại ở Đại Quốc này, làm sao người cùng nhà mẹ có thể có được tưng ấy vinh dự!

Gia Hỷ hờ hững cười:

- Nếu đã tốt như vậy, nương nương không chọn từ Hiên gia một muội muội đi?

Hiên Hậu lăm bọ lăm tịch, tỏ vẻ tức rề:

- Đáng tiếc xa muội hiện tại đã ở Thành Vương phủ một cái chính thể, nếu không bản cung cũng muốn đưa người qua đó! Mà Lệnh Hồ Vương trực tiếp điểm mặt chỉ tên người! Vương tử đã có tâm đến vậy, chắc chắn sẽ không để người chịu ủy khuất!

Gia Hỷ bình thần dùng trà, bình đến thì tướng chán vậy, cô đại nhiều phương thuốc bí truyền, không lẽ nàng chẳng tìm nổi một đơn triệt luân nam căn tên Lệnh Hồ Vương ấy. Thế mới biết xuyên làm phi tần bao nhiêu sung sướng, có sẵn phu quân đứng đầu thiên hạ, nếu không tranh chấp lấy lòng thì cúi đầu mà sống, chắc chắn sẽ không đến mức không có cơm ăn, hoặc bị đẩy vào hiểm cảnh gì cho một tên vô lại như nàng.

- Nương nương nghĩ rằng ai cũng sẽ tham chút vinh hoa mà hiền thân đến Mạt Quốc hay sao? Hoàng thượng để nương nương khuyên nhủ thần nữ, mười phần vì sợ thần nữ quyền sinh khi nghe tin dữ này đúng không?

Hiên Hậu chợt dạ, đồng tử ngưng trọng.

Bên ngoài Ngự Hoa viên, Thịnh Vương vội với vàng vắn một đường đến Càn Thanh cung, đang chịu tang thể tử từ sao chứ, lần này hắn không cưới nàng, chính là chẳng bao giờ có khả năng nữa.

Một nam nhân trông mắt nâu vàng tinh anh như sói đêm nhàn nhã chặn hắn lại, nửa miệng cười:

- Thịnh Vương điện hạ!

Thịnh Vương phượng mầu dâng lên nộ khí, đúng lúc, quả là đúng lúc:

- Lệnh Hồ Vương tử? Không ngờ lại gặp người ở đây?

Lệnh Hồ Vương y phục may bằng da lông hổ ly sa mạc, có chút bất tuần, chút ngao ngễ, không phiền giận khi nghe khẩu khí người đối diện:

- Ta đoán không chừng, điện hạ muốn phá hoại chuyện tốt của ta cùng Thục Trình Huyền chúa!

Thịnh Vương hừ lạnh:

- Đại Quốc hàng vạn mỹ nhân, sao phải là nàng! Người muốn gì? Đất phong, hiện kim hay quyền lực? Chỉ cần lên tiếng bản Vương không ngại tìm giúp người!

Lệnh Hồ Vương cười thành tiếng, ra chừng rất sáng khoái:

- Người không thấy sao? Thục Trình Huyền chúa thân mình mềm mại như bông lau, giọng nói êm ái tựa tiếng suối reo, đặt nàng dưới thân mà hành hạ, chẳng phải vô cùng kích thích! Không riêng gì ta, huynh đệ ta vốn quen chém giết cũng sẽ vì nàng mà buông cung đầu hàng!

Máu trong huyết quản sôi lên sùng sục, Thịnh Vương không nói không rằng, nắm đấm lao tới nhắm thẳng trông mắt Lệnh Hồ Vương mà dùng hết lực. Huỳnh Kien công công thấy chủ nhân không kiềm chế được hấp tấp, miệng la oai oái:

- Người đâu! Người đâu! Mau can hai vị điện hạ!

Có điều, hành động Huỳnh Kien công công đi ngược lại hoàn toàn, ông ra sức ôm lấy Lệnh Hồ Vương, đám nô tài xung quanh vốn không ưa gì dị quốc, nên dù già vờ can ngăn, nhưng mục đích chính vẫn là giữ chặt Lệnh Hồ Vương lại để Thịnh Vương thỏa sức đánh. Cứ thế ào ào huyền nào kéo dài mấy khắc. Mãi đến khi cả hai bị đưa đến Ngự Thư phòng.

Vĩnh Nguyên Đế cẩn thận nhìn Thịnh Vương tuy vạt áo dính máu nhưng không có chỗ nào bị thương, nhìn phía đối diện, lại thấy một bên mắt Lệnh Hồ Vương sưng húp, tay chân hằn thâm tím, thì yên lòng quở trách:

- Lãng Mặc! Thân là Hoàng tử Đại Quốc lại tiếp đãi Vương tử chư hầu như thế? Còn ra thể thống gì?

Thịnh Vương biết bản thân đã sai, nửa câu cũng không giải thích. Lệnh Hồ Vương sờ sờ tay lên mặt, tuy xuyt xoa vì đau đớn nhưng vẫn phải tỏ ra rộng rãi:

- Hoàng thượng, cũng là do thần không kiềm chế lời nói!

Vĩnh Nguyên Đế thờ dài, ôn nhu an ủi:

- Lãng Mặc tuổi trẻ tình tình xúc nổi, gần đây trong phủ hắn nhiều chuyện không vui, Vương tử không nên chấp nhặt!

Lệnh Hồ Vương cười không nổi, mẹ nó, Thịnh Vương chỉ thua hần một tuổi, lại dám nói còn nhỏ nóng nảy, đây chính là hồ phụ bao biện cho hồ tử!

Vinh Nguyên Đế trầm trầm giọng nhìn Quang Từ Tổng quân:

- *Vương tử đến Thần Đô này đã là đại hạ sự, nên thêm vào hồi lễ nghìn thạch gạo* cùng trăm súc gấm vóc Tô Châu! Còn Lăng Mặc, tháng này cấm túc tại phủ!*

Đây vừa là đền bù vừa là xoa dịu, vô cùng thỏa đáng. Thịnh Vương hồi phủ, Lệnh Hồ Vương cũng đành phải âm ức nên đi con giận. Tuy vậy, khi vừa quay đi, khóe miệng hần lại nhếch lên nụ cười ki dị, phán phó người bên cạnh:

- *Chuẩn bị tối nay đến phủ tên Thịnh Vương đó! Xem lần này hần có còn dám chống đối ta!*

Thịnh Vương ngồi trên xe ngựa chưa bao lâu đã hay tin Lệnh Hồ Vương muốn làm khách, trong đầu đột ngột bình tĩnh lại, nghĩ đến muốn vạn khả năng có thể xảy ra.

- *Mời Bạch Thị lang đến thư phòng!*

Thịnh Vương tắm xong đầu óc cũng thanh tỉnh nhiều, nhìn Bạch Thực Thần chuyên chú pha trà, không còn vội vã nữa:

- *Người tìm đi sứ Mạt Quốc một lần, nói xem tên man di đó đang muốn làm gì?*

Bạch Thực Thần dâng trà đến, cười cười:

- *Vương gia chỉ cần dây vào Huyện chúa liền nóng giận mất...*

Thịnh Vương không để ý lời hần nói xúc phạm, phất phất tay:

- *Vì Cẩm Chúc, bản Vương tha tội người mạo phạm!*

Bạch Thực Thần thoáng chút đau lòng, thờ dãi:

- *Điện hạ, người Mạt Quốc không đánh giết nhau không kết thành bằng hữu, người cùng Lệnh Hồ Vương một trận thư hùng chẳng gây nên hiểm khích gì đâu!*

Thịnh Vương chán nản biểu hiện:

- *Thư hùng cái gì? Là đám hạ nhân giữ hần lại để bản Vương đánh! May mà khi đó còn chút lý trí, nếu không hần chết, phụ hoàng nhất định đẩy bản Vương ra biên ải thủ thành năm năm giống lão Từ rồi!*

Bạch Thực Thần đỡ khóe dờ cười, người ta nói yêu vào đầu óc không còn minh mẫn, Thịnh Vương chính là tiêu biểu cho kiểu người đó. Hần lại tiếp tục phân tích:

- *Người Mạt Quốc bản chuyện rất thô lậu, có thể vừa giao hoan vừa uống rượu vừa tính toán đại sự, cho nên thần nghĩ Lệnh Hồ Vương chỉ muốn mượn Huyện chúa để làm cầu nối với Vương gia mà thôi!*

Thịnh Vương nhắm nháp trà nóng, làn hơi tỏa quanh mắt:

- *Huỳnh đệ một nhà bên đó đừng chung nữ nhân thật à?*

Bạch Thực Thần hơi ngạc nhiên:

- *Đúng vậy! Tuy không quá phổ biến nhưng cũng không phải chuyện hiếm!*

Thịnh Vương nhắm hờ mắt phượng:

- *Huỳnh Kiện, Phùng Cơ thiếp quay về chịu tang Vương phi đã hồi đất phong chưa?*

Huỳnh Kiện công công lục lợi trí nhớ, đoán chừng chủ nhân muốn nhắc đến Phùng Gia Hòa:

- *Dạ chưa, Vương phi chưa đủ trăm ngày, thiếp thất đều phải mỗi sáng thắp hương!*

Bạch Thực Thần nhoen miệng cười:

- *Điện hạ muốn kết giao cùng Vương tử?*

Thịnh Vương xoa xoa nhẫn ngọc tinh tể, thăm thүй u lam tối tăm đến đáng sợ:

- *Thứ nhất, vì cứu nàng! Thứ hai, chẳng phải người tìm nói hạ được Hoàn Nhan Viên Hạo chỉ có Mạt Quốc? Bản Vương không muốn phải tranh giành nàng với bất kỳ ai nữa!*

Chú thích:

1 thạch ≈ ~ 50kg

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/q/RUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Vô Đạu Nấu Đạu (hạ)

Cảnh báo có H

Mở tối, Thịnh Vương phủ sáng ánh đèn lồng, Huỳnh Kiện công công nhàn nhạ đến viện Phùng Gia Hòa.

- *Có nương đã chuẩn bị xong chưa?*

Phùng Gia Hòa một thân áo choàng đỏ viền lông thỏ ấm áp, có điều bên trong nàng ta cố tình chi mặc một lớp sa mỏng phủ lên yếm. Phùng Gia Hòa gả đi ba năm, đây là lần đầu tiên được Thịnh Vương triệu hạnh.

Phùng Gia Hòa ngồi trong kiệu nhỏ kín gió, cẩn thận soi lại gương cầm tay, mày liễu kẻ dài, môi bôi đậm, áo xống đều ừ hương mai. Nàng nhìn vào trong điện, ánh nến tảo nhấ, tiếng nhạc rộn rã dễ chịu.

Huỳnh Kiện công công đẩy Phùng Gia Hòa vào, thuận tay đóng kín cửa. Phùng Gia Hòa có chút lo lắng, bởi vì ngoài Thịnh Vương, còn có một nam nhân lạ mặt và hai cung nữ khác. Tất cả đều ngồi trên một giường gỗ tròn, trong sảnh trống có màn mỏng bao phủ, xung quanh hai đội nữ nhạc đang ra sức hòa tấu.

Thịnh Vương tay nâng ly rượu, không nhìn Phùng Gia Hòa:

- *Ra mắt Vương tử đi!*

Phùng Gia Hòa quy củ hành lễ, liền bắt gặp ánh mắt nam nhân kia sâu hun hút chòng chọc xoáy vào cơ thể. Nàng ta hơi lùi lại, vòng ra sau lưng Thịnh Vương, cố gắng lắng nghe câu chuyện.

Lệnh Hồ Vương khẽ khà chén ngọc:

- *Điện hạ thấy ý ta thế nào?*

Thịnh Vương gắt gắt đầu:

- Cũng không tệ. Chỉ cần đừng hại đến nàng, bản Vương cái gì cũng dễ dàng cân nhắc!

Linh Hồ Vương cả cười, thấp phàn hải lòng:

- Điện hạ yên tâm, ngày mai ta liền để tên Triệu An Quận chúa lên Hoàng thượng, cũng sẽ tạ lỗi Thục Trinh Huyền chúa vì nhảm lẫn! Còn về phần người, chỉ cần cung cấp bản đồ biên giới!

Thịnh Vương nhắm mắt, nằm nghiêng một bên, lời kéo cung nữ hầu rượu vào lòng đùa bỡn:

- Mỗi tác đất đều là xương máu binh sĩ gầy dựng, người nghĩ bản Vương sẽ vì một nữ nhân mà đáp ứng?

Linh Hồ Vương mi tâm cau lại, nhưng nét mặt vẫn bình thản:

- Điện hạ còn có điều kiện?

- Cũng không quá khó, người chính là đang giữ Dịch Tướng quân hay sao?

Thịnh Vương ngửa bài, Linh Hồ Vương cũng gần như đoán được ý đồ:

- Muốn ra tay với tân Tướng quân?

Thịnh Vương nhàn nhạt:

- Không phải đối phó với các người hằng năm, chúng ta đều dùng kỵ binh? Hiện tại mới có một vị Phiêu Kỵ Đại Tướng quân, dự là năm nay sẽ nhận binh bảo vệ lãnh thổ. Người có họ Dịch thông thạo lối đánh kỵ binh, bản Vương lại cung cấp bản đồ biên giới, giết kẻ đồ dễ như trở bàn tay!

Linh Hồ Vương hip mắt sâu không thấy đáy, giọng nói truyền ra:

- Ta lấy gì để tin người?

Thịnh Vương thuận tay xé toạc y phục cung nữ hầu rượu, khiến nàng ta đỏ hồng gương mặt, cả người run rẩy. Linh Hồ Vương liền có chút kinh ngạc.

Thịnh Vương mỉm cười nhếch lên:

- Bản Vương cùng người kết nghĩa huynh đệ! Uống máu ăn thề! Nếu bản Vương lên được ngai vàng liền cũng giúp người trở thành Đại Vương Mạt Quốc, chúng ta chia đôi giang sơn thiên hạ này!

Thịnh Vương nắm lấy lưỡi kiếm xoẹt ngang lòng bàn tay, máu tong tong nhỏ xuống chén rượu, Linh Hồ Vương sau kinh hi liền ha hả cười, cũng y hệt hành động, cuối cùng cả hai đều cạn sạch.

Thịnh Vương khẽ cười, bắt ngờ đẩy Phùng Gia Hòa ra giữa bàn rượu, lật sạch y phục xuống, tay lớn che kín miệng nàng ta, cũng chẳng hề để ý đến biểu cảm thống khổ hoảng loạn của Phùng Gia Hòa, không chút lưu tình:

- Đây là thị thiếp Vương phủ, bản Vương cũng chỉ đùa qua một lần, lại thấy nhan sắc không tệ, còn là thứ muội của Thục Trinh Huyền chúa. Chúng ta đã là huynh đệ...liền không keo kiệt đem ra!

Linh Hồ Vương hiểu đây là thành ý, tức khắc đánh giá cao Thịnh Vương, hẳn liền thoát y phục, không chừa Phùng Gia Hòa mảnh liệt phát tiết. Phùng Gia Hòa bất đắc dĩ tiếp nhận bạo lực, trong đầu chỉ còn cay đắng cùng đau đớn, vì sao nàng phải chịu loại sỉ nhục này, Thịnh Vương muốn cứu Phùng Gia Hỷ mà không tiếc công sức mua chuộc một tên man di, lại lấy nàng ra làm đồ chơi cho hắn. Nàng không cam tâm nơi này phải đem thân làm trò ti tiện để bảo vệ trong sạch an toàn cho Phùng Gia Hỷ. Phùng Gia Hòa cảm thấy cuộc đời không khác gì một trò cười.

Thịnh Vương phát tay, hai cung nữ hầu rượu cũng từ thoát xiêm áo, quỳ bên cạnh Linh Hồ Vương hầu hạ. Trong sảnh giờ chỉ toàn là cảnh hoan lạc đồi trụy.

Linh Hồ Vương xoay hạ thân Phùng Gia Hòa về phía Thịnh Vương, đáy mắt có chút xảo quyệt:

- Dùng chung nữ nhân mới thực là thú tíc!

Thịnh Vương trong lòng dâng lên kinh tởm, nhưng vì đại sự đành phải nén giận, hẳn ngồi tựa người vào thành giường, đang tìm cách từ chối, thì Phùng Gia Hòa theo trấn áp của Linh Hồ Vương chủ động sáp nhập trên người hắn. Thịnh Vương toan đẩy ra liền thấy Linh Hồ Vương song song phía sau ép buộc Phùng Gia Hòa. Trong lòng Thịnh Vương thật muốn chửi thề, hẳn không thiếu nữ nhân nên đây là lần đầu tiên cũng già khác trước sau hợp nhất phát tiết lên một nữ tử như vậy.

Người nóng dần lên, lý trí cũng nhiễm màu dục tính, cộng với máu huyết trong rượu phát tác, Thịnh Vương hạ lệnh toàn bộ nữ nhạc cơ tiến lên hầu hạ. Linh Hồ Vương càng thêm an tâm vào lời hứa của Thịnh Vương.

Sáng sớm

Thành Vương phủ.

Hoàn Nhan Viên Hạo chuyên chú đọc từng sở một. Đại Hoàng tử bị giam vào thiên lao, công việc liên quan đến thuế muối liền do hắn phụ trách, hiện tại là đầu năm, liền sắp đến kỳ thu thuế.

Triệu Tử Đoạn tiến vào, vẻ mặt có nhiều tâm sự. Hoàn Nhan Viên Hạo thoáng chút ngạc nhiên:

- Sao thế? Hoàn Nhan Viên Thuyết bị cảm tíc, nên vui mới phải.

Triệu Tử Đoạn cau bần:

- Đêm qua hẳn mới Linh Hồ Vương đến phủ, tuy rằng chỉ xảy ra những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, nhưng rõ ràng chính là có mưu đồ!

Thành Vương cười cười:

- Hẳn đang muốn tạo bận rộn cho đám Ngự sử, thề từ chưa đủ trăm ngày liền truy hoan đồi bại, ngày mai nhất triều chắc chắn có tấu chương vạch tội đưa lên!

Triệu Tử Đoạn hừ lạnh:

- Điện hạ nghiêm túc một chút, Huyền chúa bị hòa hôn, Thịnh Vương rõ ràng muốn liên kết cùng ngoại bang, người vẫn ở đây tính vài vạn lạng bạc thuế muối?

Thành Vương buồm bút, hồ hững:

- Có gì không đúng? Công vụ dâng nào cũng phải xử lý. Còn Linh Hồ Vương cứ kiên quyết cưới Gia Hỷ thì bản Vương đành phải cho Phùng Hậu chót chặn ở biên ải, một kích đoạt mạng hắn! Chỉ cần hắn ta chết ngoài biên giới Đại Quốc, liền không có cơ gây chiến cùng ta! Vô cùng đơn giản!

Triệu Tử Đoạn kinh ngạc nhìn chủ nhân, không thốt nên lời:

- Vương gia, thuộc hạ ngu dốt!

Thành Vương nhàn nhạt biểu tình:

- Hoàn Nhan Viên Thuyết cấu kết Mạt Quốc chính là tử tội, người tranh thủ thu thập chứng cứ, lại xem thử hắn định làm ra chuyện thương thiên hại lý gì! Muốn trừ được Thịnh Vương, phải một lần quét sạch toàn bộ thế lực ủng hộ hắn!

Triệu Tử Đoạn nhận mệnh, lại nghe Thành Vương thở dài:

- Sắp tới xem ra không yên ổn, dần dà người của chúng ta thu liễm lại. Chọn một ngày mời Phùng Thượng thư đến, tiếp đãi chu đáo. Kỵ binh mất họ Dịch như rắn mất đầu, sẽ không dễ dàng tiếp nhận bản Vương đâu!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn theo nam nhân ảo độ khuất sau cánh cửa, trong lòng dâng lên một mối. Thượng Quan Thị lang vừa rồi đã thông báo, chiêu thư đầu tiên đề nghị lập trữ quân vừa được dâng lên. Hiện tại ngoài Đại Hoàng tử, thì Thịnh Vương chính là lớn nhất, cũng được sủng ái nhất, thế lực tạm coi là mạnh mẽ nhất!

Phùng phủ.

Đạm Ngọc đi đi lại lại, trông còn sốt sắng hơn cả Gia Hỷ. Nàng ta ai oán:

- Tiểu thư của ta ơi, người tính sao, qua đó lỗ như bị đem vỏ nòi hằm chín thì phải làm thế nào?

Bối Lan bịt miệng Đạm Ngọc lại, bất an vô cùng:

- Muốn khiến tiểu thư nghĩ quần hả? Im lặng đi!

Gia Hỷ thều xong khăn tay, bình thần cắt đứt đoạn chỉ

- Nếu đích thực chỉ có cái chết mới thoát khỏi mối rắc rối này, ta liền chịu chết vậy!

Bối Lan kinh hãi, vội vàng quý xuống, lắp bắp an ủi

- Tiểu thư, đừng như vậy, lời đồn chỉ là lời đồn, người *Mạt Quốc* vô tư tự tại tại, sẽ không sao, sẽ không sao!

Gia Hỷ không để tâm đến mấy nha hoàn đang làm loạn, tự mình đối y phục, rồi phản phó:

- Mời Ngũ thúc đến đây!

Gia Hỷ hộp nhẹ trà nóng, nằng không chắc lần này có yên bình thoát khỏi cạm bẫy. Ngũ thúc là chân truyền đệ tử *Tĩnh gia*, nằng chỉ mong hấn có thứ mình cần.

Ngũ gia yên lặng nghe Gia Hỷ trình bày, chậm rãi lắc đầu:

- Đúng là có loại được đó, ta cũng có thể giúp Hỷ nhi chế ra được. Nhưng được liệu này chưa ai kiểm chứng, cũng không chắc mấy phần sẽ thành công, Hỷ nhi vẫn muốn?

Gia Hỷ xác nhận, lại phân tích:

- Nếu như chất nitr ngừng thờ được bảy ngày, giả làm người chết, che mắt được *Hoàng thượng*, vậy là sau khi chôn cất, chỉ cần có người quật mộ lên, liền an toàn trốn được, trở thành một người khác!

Ngũ gia cau mày lo lắng:

- Nữ nhân không thể tự mình có hộ tịch, Hỷ nhi chân yếu tay mềm thì có thể đi đâu?

Gia Hỷ cương quyết:

- Ngũ gia, đây chẳng phải là cách duy nhất sao, gả đến *Mạt Quốc*, chất nữ liền không có đường sống!

- Còn một cách nữa, nếu như Hỷ nhi thất thân, thanh danh đều mất hết, không phải sẽ thoát nạn sao?

Gia Hỷ mở to mắt hạnh, không tin được vào tai mình:

- Thúc thúc!

Ngũ gia dịu dàng an ủi:

- Đây không phải là cách ít mạo hiểm nhất sao? Chỉ cần người đó đồng ý cho Hỷ nhi một danh phận, không phải Hỷ nhi liền không cần đến *Mạt Quốc*!

Gia Hỷ thờ người, cái kẻ này khác gì đối từ một lồng giam này đến một nhà lao khác. Trao thân cho một kẻ không rõ lai lịch, có khác gì giết nằng không.

- Ngũ thúc, loại chuyện thất tiết này ảnh hưởng đến đại cục chính trị, *Hoàng thượng* chắc chắn không để chất nữ sống sót! Tệ nhất còn có thể bị đim nước cho cả kinh thành này thấy!

Ngũ gia gật đầu, xoa xoa tay nằng:

- Ta suy nghĩ không chu toàn! Hỷ nhi đừng giận, thứ Hỷ nhi muốn, Ngũ thúc sẽ làm ngay!

Gia Hỷ mỉm cười tin tưởng, lần này nằng phải đánh cược cùng số mệnh vậy.

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Nhất Trường Xuân Mộng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Diễn Hương Các.

Tuyên Quý phi y phục tơ lụa mềm mại nhẵn nhụi cắm hoa, bảy giờ trời đã sáng tháng ba, tuy rằng mùa đông năm nay không rõ vì sao kéo dài vô cùng, nhưng ở nhà ẩm trồng hoa, không thiếu loài đã nở.

Thành Vương sau nhật triều thường ngày liền đến thăm mẫu phi, chợt thấy một bồn hoa tím lạ mắt, nửa giống oải hương nửa lại không phải, hấn vừa định chạm vào đã nghe một cung nữ ngăn lại:

- Điện hạ! Không được!

Thành Vương cũng chẳng hỏi nhiều nữa, thần nhiên ngồi xuống bàn trà, nhìn mẫu phi thông thả lựa chọn từng nhánh hoa một cho vào bình sứ.

- Con hôm nay rảnh rồi?

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười, tâm tình dễ chịu, hấn vừa ở Ngự Thư phòng. *Linh Hồ Vương* thật sự đã đối người hòa thân, dù biết đây chính là có tác động của Hoàn Nhan Viên Thuyết, nhưng trước hết Gia Hỷ được an toàn, hấn không thể không vui.

Thành Vương không muốn nói ra, nên chuyện đề tài:

- Thái Hoàng đệ qua tháng tư nhận sắc phong đến *Gia Lăng Quốc*, coi như là *Hoàng tử* được phong cao nhất!

Tuyên Quý phi mắt đẹp lóe sáng, môi tươi nét cười:

- Đức phi *Giang thị* mẫu bằng từ quý, *Hoàng thượng* có nói, sau này người về trời, sẽ để lại một đạo thánh chỉ, cho phép nằng ta đến phụ quốc sống cùng nhi tử!

Hoàn Nhan Viên Hạo tự mình rót trà đưa đến mẫu phi, trầm mặc lắc đầu:

- Phụ hoàng quá sùng Đức phi rồi, một *Hoàng tử* được phong, tước càng cao càng phải cần trọng. Vốn giữ Đức phi lại kinh thành là để kìm chế thế lực Thái Hoàng đệ, nay mẫu từ họ tự hợp, không phải muốn tạo cơ hội để hấn làm phản!

Tuyên Quý phi đặt bình hoa lên kệ lớn, thần nhiên ngồi cạnh Thành Vương:

- Chuyện mai sau chưa rõ ràng, nhưng hiện tại *Giang thị* chính là ủng hộ con, *Giang gia* cũng sẽ vì *Giang Hồng Diệp* mà không quay lưng với con! Đừng quá nóng vội!

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu tiếp nhận. Tuyên Quý phi nhìn bồn hoa tím một khắc rồi chậm rãi phản phó:

- Đem cái này đến *Vĩnh Tuy cung*, nói là bản cung an ủi *Thục phi* nương nương!

Mấy hạ nhân cẩn thận bọc vai mỏng lên chậu hoa, khẽ nệ ôm đi. Tuyền Quý phi nhìn Thành Vương có chút buồn bã:

- *Ô đầu hoa!**

Ô đầu là loài cực độc, nhựa cây chạm vào da thịt thì chắc chắn sẽ mất mạng. Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ siết tay mẫu phi, nụ cười dâng lên trào phúng:

- *Phụ hoàng vẫn không thay đổi gì, hẳn tâm giết người đầu ấp tay gối, thế gian này có lẽ là duy nhất!*

Tuyền Quý phi che miệng con trai lại:

- *Khi con lên đến vị trí độc tôn ấy, có những chuyện là thân bất do kỷ! Mẫu phi tin rằng Hoàng thượng mang nỗi khổ tâm riêng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cười buồn, tự bản thân hẳn cũng chẳng rõ một ngày kia có thay đổi tà ác đến thế không.

- *Phụ hoàng luôn lợi dụng lòng yêu của mẫu phi, bao nhiêu vật đổi sao dời, người vẫn tin vào lời phụ hoàng đã hứa? Phụ hoàng yêu người một phần, người liền vội vã đem cả trái tim ra!*

Hắn sống đã hai đời, nhưng cả hai đời, tính cách của Vĩnh Nguyên Đế đều không đổi khác. Vĩnh Nguyên Đế triệt để áp dụng kế sách lấy ngoại thích trị ngoại thích, lấy phi tần trấn phi tần, Lan Thục phi không phải người đầu tiên chịu kết cục này, mẫu phi cũng chẳng phải người duy nhất bị Vĩnh Nguyên Đế lợi dụng. Hoàn Nhan Viên Hạo không muốn nói nữa, lấy cổ cắm trên vách, chậm rãi gảy từng dây một. Tiếng đàn xé gió rạch mưa, nghe bi tráng binh đao, nghe còn căo gan ruột.

Đức Tổng quân cùng Hồng Tổ quay về, nhìn nhau bầm báo:

- *Nương nương, nô tài vừa nghe được, Hoàng Quý phi nương nương muốn đưa Bát Hoàng tử nhận thừa tự Tam Thân Vương phủ!*

Tuyền Quý phi không lấy làm ngạc nhiên, Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ lắc đầu:

- *Tình các Bát Hoàng đệ vốn thích giao thương hơn là chính trị, nhận thừa tự Tam Hoàng bá coi như vừa hay!*

Đức Công công nhăn mặt:

- *Hoàng Quý phi cũng chỉ duy nhất một mình Bát Hoàng tử, sợ rằng không chịu nổi...*

Tuyền Quý phi cười cười:

- *Hoàng thượng đã bao giờ ép uống muối muối? Bàn cung thấy là, cái này chính muối muối dễ ra!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhớ lại vẻ kiêu kì xinh đẹp của giai nhân nổi tiếng Cẩm Thành một thời:

- *Nhị đi xem ra không còn bao nhiêu tình cảm với phụ hoàng! Dứt bỏ được cũng tốt!*

Phùng phù.

- *Tiểu thư, đừng uống!*

Đạm Ngọc gạt vôi bát thuốc đen đặc trên miệng Gia Hỷ ra, mắt sáng như ngọc:

- *Ngoài thành vừa dân thông cáo, mười ngày nữa Vương Thành Tử Công chúa sẽ thay người hòa thân sang Mạt Quốc!*

Gia Hỷ kinh ngạc xen lẫn vui mừng, nàng buông đồ bát thuốc, nước mắt chảy ra:

- *Tốt rồi, thật tốt rồi!*

Đạm Ngọc ôm lấy chủ nhân, cũng không kìm được:

- *May mắn lắm sao, may mắn lắm sao!*

Thành Vương hồi phủ với tình ngang qua Bảo Hoa lâu liền ngửi thấy hương thức ăn thơm nồng đậm. Bảo Hoa lâu chính là tửu lâu của Bát Hoàng tử, vốn dĩ thường ngày hẳn không dễ tìm, nhưng hiện tại vừa từ Diên Hương các ra, trong lòng có chút suy nghĩ, hạ lệnh dừng lại. Ngắm nhìn xiêm áo rực rỡ của những tiểu thư khuê các tùm tùm cười đùa, những thiếu gia công tử bá vai nhau trò chuyện náo nhiệt. Lại nhớ đến Gia Hỷ nhiều ngày nay chắc có lẽ vì chuyện hòa thân mà buồn bã, hẳn khẽ cười, muốn đem đến cho nàng chút ít vui vẻ.

Xe ngựa dừng ở cổng sau Phùng phủ, tuy đã có tình khuất sau góc liễu xanh, nhưng cổ xe trần quý nạm ngà voi, rèm gấm đính ngọc bích cũng thu hút không ít sự chú ý. Nhìn nơi cổng gỗ hé mở, giai nhân bạch y khoác áo lông dày dẫn mũi hài đỏ thắm đi ra, tìm hân đáp nhanh đến lạ.

Gia Hỷ đứng bên ngoài, có chút ngần ngại, Thành Vương tinh tế không lộ mặt, tránh bị người nhìn thấy lại đàm tiếu, chỉ đưa tay ra đỡ nàng lên. Gia Hỷ đặt bàn tay mình lạnh buốt trong lòng bàn tay nam nhân ấm áp, nàng ngại ngần ngồi đối mặt Thành Vương.

Trên bàn, là một con vịt quay vàng ươm thích mắt, đã được cẩn thận chia nhỏ thành nhiều phần, tinh tế gọn ghẽ. Vịt ù trong xôi nếp bọc lá sen nên vẫn còn nóng hổi hổi.

Gia Hỷ hơi cong miệng nhỏ, chiếc mũi thanh tú khẽ hít hà:

- *Điện hạ gọi ta đến đây chỉ thế?*

Thành Vương gạt đầu, đưa ngọc gấp vào chén nâng một miếng:

- *Chỉ có thế!*

Gia Hỷ không ăn ngay, lại nhìn hân, gương mặt nàng đi vội không xoa phấn, trong gió rét liền thấy huyết sắc, càng tỏ điểm thêm nét đơn thuần mềm mại. Nàng ngần ngại một hồi:

- *Điện hạ! Thật không có gì quan trọng?*

Thành Vương lắc đầu, nụ cười hiếm hoi khiến phượng mâu lung linh ánh sáng:

- *Không!*

Gia Hỷ tuy khác thường cảm giác, nhưng vẫn đưa món ngon lên miệng. Thịt vịt mềm nóng mặn ngọt vừa phải, hương thơm tinh mĩ luẩn quẩn trong vòm họng, ăn một miếng lại muốn thêm một miếng. Nàng gấp miếng thứ hai, thứ ba,...càng ăn càng không ngừng được.

Hoàn Nhan Viên Hạo không động đũa, lẳng lặng rót một ly rượu nhạt, hẳn thật muốn xem thử cái bụng nhỏ của nàng chứa được bao nhiêu thức ăn. Gia Hỷ thật không kiềm nổi, mĩ vị thế này, nàng xuyên qua mấy năm lại chưa từng được thưởng thức, thẳng đến khi no căng bụng lại, lúc này, nàng mới phát hiện, chén ngọc nam tử đối diện không hề có chút dấu vết dầu mỡ nào.

Gia Hỷ bối rối:

- *Điện hạ...ta...*

Hoàn Nhan Viên Hạo rút khăn tay ôn nhu lau một bên khóe miệng nàng, môi hồ hững nụ cười không thể đoán được suy nghĩ. Gia Hỷ xấu hổ lan tràn, đến vành tai cũng đỏ ửng. Nàng từ bao giờ lại trở thành một tiểu tham ăn thế này. Nhìn đống xương vụn trong đĩa, nàng càng hận bản thân không thể dạn dỏ.

Hoàn Nhan Viên Hạo cho hạ nhân thu dọn, lại bày trà Long Tỉnh trữ danh lên, cẩn thận từng bước một pha cho nàng:

- *Xem ra cơm của Bảo Hoa lâu vừa vận khẩu vị nàng?*

Gia Hỷ vận vụn khăn lụa cười trừ:

- *Là rất...ngon...*

Hoàn Nhan Viên Hạo đẩy tách trà đến, thần nhiên:

- *Tốt, nếu đã thấy thích, bản Vương rành rồi liền đưa nàng đến đó!*

Gia Hỷ than thở trong lòng, thầm mắng Thành Vương định nuôi nàng giống trư hay sao. Ăn no liền nghĩ tới đại sự, nàng mới uôm hời thắc mắc trong lòng:

- Điện hạ có biết vì sao đột ngột liền dỗi người hòa thân không?

Thành Vương khẽ lay động hàng mi, tuyệt mỹ gương mặt ánh lên chút khó hiểu:

- Nàng tiếc tước phong Vương Thành Công chúa?

Già Hỷ xua xua tay:

- Không! Không! Là ta chưa bao giờ nghe qua đại danh Tứ Công chúa!

Thành Vương tựa người ra sau, thong thả trò chuyện:

- Tứ Hoàng muội trước kia chỉ là Quận chúa, lần này vốn là Triện An phải đi, nhưng nể tình Tam Hoàng bá, phụ thân nàng ta vừa mất, nên dỗi lại!

Già Hỷ thờ nhệ trong lòng, không dĩnh dẳng đến nàng thì tốt. Thành Vương khẽ kháng nhắc nhở:

- Lệnh Hồ Vương muốn dỗi người không phải ngẫu nhiên, nàng cũng nên cẩn thận, đừng để bản thân trở thành một quân cờ!

Già Hỷ nhìn vào sâu thẳm ánh mắt Thành Vương, chỉ thấy trong đó đầy áp nhu hòa ấm áp, không một chút vẩn đục, không một chút tà mị. Nàng mỉm cười tin tưởng:

- Tạ Vương gia nhắc nhở!

Lanh canh tiếng keng báo hiệu giờ Ngọ vang lên, Hoàn Nhan Viên Hạo tiếc nuối thờ dài, khỏe mắt ẩn chứa vô vàn lưu luyến:

- Hôm nay nàng có thích?

Già Hỷ gật đầu chân thật, không hiểu vì sao chỉ có thể nói ra một từ:

- Thích!

Hoàn Nhan Viên Hạo cẩn trọng đỡ nàng xuống, nhìn bóng áo khước xa sau cánh cổng, rất lâu rất lâu, hần mới hạ lệnh hồi phủ. Già Hỷ đứng bên trong tường cao, lòng xốn xang nhiều cảm xúc, mãi đến khi nghe vó ngựa lộc cộc đi xa, nàng mới quay vào trong.

Già Hỷ chưa qua khỏi sân sau, đã thấy Bối Lan hốt hoảng vén váy chạy đến, bộ dáng cuống quýt, hơi thở đứt quãng:

- Tiểu thư, không xong rồi, lão phu nhân...qua đời...

Già Hỷ kinh hoàng, cũng không nói được gì, chân thấp chân cao vội vàng đến viện tổ mẫu. Nàng không có quan hệ cùng Phùng gia, nhưng nữ chủ thân thể này vẫn chính là cùng huyết thống, thế nên, nước mắt từ đầu không rõ, chảy tràn xuống gương mặt thanh thuần, trái tim nàng nghẹn lại. Dù rằng lão phu nhân với nàng từng có tà tâm, đẩy nàng đến thôn trang, nhưng thực sự cũng chưa từng hạ lệnh đoạt mạng nàng, xử sự coi như cũng không quá thiên vị. Già Hỷ lau lệ nóng, nghĩ đến ba năm đại tang trước mặt.

Chỉ là khi đến trước viện tổ mẫu, một lời của Tứ phu nhân Nguyễn thị đoạt đi toàn bộ tâm tình mềm yếu của nàng. Nguyễn thị khóc lóc thất thanh, lại vô tình hữu ý mà mắng chửi:

- Cái gì chứ, tước Hầu đến cửa lại bị cướp đi, Huyện chúa gì chứ, không giữ nổi một cái nam nhân bên người! Nếu không vì thế, lão phu nhân có uất ức mà thổ huyết không?

Tam phu nhân cũng không vừa, i ôi nước mắt:

- Mẫu thân ơi, sao người phải thế, đảm chắc nữ có đứa nào bất hiếu thì còn con cháu lo lắng người! Nữ nhi gia tộc nào cũng phải đặt lợi ích gia tộc lên đầu tiên, còn nhà này nuôi một cái bảo cô, ham sống sợ chết! Không dám hòa thân gả đi xa!

Chủ thích:

Hoa Ô đầu

Đây là món Vịt quay Thành ca chuẩn bị (chủ thích vừa được bổ sung vì tác giả dỗi).

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Nam đạo nữ xương

Gia Hỷ đi vào giữa cầu nối của hai phòng, nàng cẩn thận đến cạnh giường, Ngũ phu nhân đang lặng lẽ lau nước mắt, mà tổ mẫu đứng thật vừa mới mất, thân thể vẫn còn hơi ấm. Gia Hỷ ngồi xuống, nắm lấy tay Ngũ gia đang trầm mặc:

- Thúc đừng đau buồn quá!

Gia Hỷ nói lời này chính là ám chỉ Ngũ gia đừng để người khác nắm nhước điểm, trong các đạo lý hiểu làm đầu, Ngũ gia đã vào quan trường, với lão phu nhân yêu ghét thế nào cũng chỉ nên để trong lòng mà thôi. Ngũ gia gật đầu, nhìn ra phía cửa:

- Hai tẩu ấy độc miệng nhưng không thể làm gì Hỷ nhi được, đừng nóng giận mà ảnh hưởng bản thân!

Gia Hỷ khẽ cười, lão phu nhân mất, trong nhà cũng sắp phân gia, nàng cần gì phải chấp nhất bọn họ nữa. Đợi đến qua trưa thì Đại lão gia, Nhị lão gia, Tam lão gia, Tứ lão gia đều lần lượt từ bên ngoài về. Lúc này mới bắt đầu phát tang, đổi rèm trắng thay lồng đèn. Vốn dĩ bệnh tình lão phu nhân cả năm nay thất thường lên xuống, nên trong phủ cũng đã chuẩn bị cái lễ tang này từ trước, hiện tại tuy có bối rối nhưng không quá cấp rập.

Phùng phủ có đại tang, liền rất nhiều người đến viếng. Ngày thứ hai, Thành Vương đích thân đưa Phùng Trắc phi quay về phủ. Phùng Gia Hảo y phục gấm trắng, toàn thân đeo bạch ngọc, mặt cũng đánh phấn dày. Cho dù không phủ hợp lễ, nhưng nàng ta là Trắc phi Vương phủ, cũng chẳng ai dám nói gì.

Thành Vương đậm mặc lấy ba nén hương viếng, Phùng Thượng thư tuy đau lòng, nhưng vẫn khách khí:

- Điện hạ, mời sang bên này trò chuyện!

Thành Vương ôn nhu nhìn Phùng Gia Hảo:

- Nàng đi tìm các ti muội, cũng đừng quá xúc động!

Đại lão gia thấy Thành Vương đối xử với Phùng Gia Hảo tương kính như tân, nên yên lòng, tâm tình thả lỏng hơn.

Phùng Gia Hảo nhìn bóng Thành Vương vừa khuất, liền không thu liễm điệu bộ nữa, trần tráo vòng ra hậu viện, lại thuận miệng hỏi Vu ma ma:

- Phùng Gia Hỷ đâu?

Vu ma ma chăm qua nước mắt:

- Đại tiểu thư đêm qua không ngủ, hiện tại vẫn còn ở trong viện!

Phùng Gia Hảo ngượng ngùng bước đi, hôm nay Thành Vương tự mình đưa nàng quay về, chứng tỏ nàng được sủng ái, bởi thế, Phùng Gia Hảo càng muốn đến trước mặt Gia Hỷ tỏ thái độ. Phùng Gia Hảo tự mình tiến vào khách phòng, chỉ thấy Bối Lan ở đó, liền xẵng giọng:

- Chủ nhân người đâu? Hay là thấy ta về đây nên trốn mất?

Gia Hỷ phía sau bình phong vừa đổi tang phục, nàng hừ lạnh, đây chính là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng. Nàng không bởi phần không cái thoa, chỉ cố định tộc bằng một cây trăm ngã voi đơn giản. Gia Hỷ điềm đạm ra ngoài, không nở nụ cười:

- Nhị muội!

Phùng Gia Hảo vuốt ve chuỗi trân châu trên cổ, mới nhếch lên:

- Đáng tiếc cho ti, một Huyện chúa cao quý, cuối cùng lại không được gả đi, hiện tại không gả, ba năm nữa càng không có cơ hội gả!

Gia Hỷ nhàn nhạt rót trà:

- Tổ mẫu mất thân còn chưa lạnh, phận làm chất nữ như ta tâm tình nào dễ ý đến loại chuyện nam nữ đó!

Phùng Gia Hảo ngồi xuống, quan sát nơi này một hồi, chỉ thấy vô cùng tĩnh tế thanh nhĩ, so với viện nàng ở Thành Vương phủ một chút cũng không thua kém. Phùng Gia Hảo giấu nổi bực bội:

- Hôm nay điện hạ bỏ cả công vụ đưa ta hỏi phủ viếng tổ mẫu vì sợ ta buồn, ti cũng nên tìm một đáng lang quân tốt, tổ mẫu trên trời linh thiêng, nhất định không muốn ti trở thành ni cô đâu! Ha ha ha!

Gia Hỷ quạt ngọc che miệng, mấy liễu thoáng cau:

- Điện hạ đúng là quan tâm muội muội, nên Hàn thị chết đi, cũng chẳng để muội muội về nhìn mặt lần cuối!

Phùng Gia Hảo đứng bật dậy, chỉ tay năm ngón:

- Người! Không được nói mẫu thân như thế!

Gia Hỷ cười lạnh:

- Mẫu thân? Ai là mẫu thân ta? Ta chỉ có duy nhất một mẫu thân bài vị đang ở trong tử đường, còn Hàn thị, đến cả tang lễ cũng không tổ chức, so với thiếp thất càng thua kém! Người như vậy, chỉ có thể là mẫu thân người!

Phùng Gia Hảo uất ức, mặt tái đi:

- Người nhớ cho kỹ, hôm nay ta đã là Trắc phi Thành Vương phủ, người dám đắc tội?

Gia Hỷ lãnh đạm, kiêu ngạo nâng mi mắt:

- Thi sao, ta chính là Tam phẩm Huyện chúa, cùng người không hề thua kém, trong khi đó, người còn là muội muội của ta! Hàn thị bị hưu, bên ngoài không biết nhưng chính người phải rõ, đích thứ phân biệt, người bây giờ khác gì thứ xuất?

Phùng Gia Hảo dù móng tay đã đâm sâu vào lòng bàn tay vẫn không thể kiềm chế nổi khí, lao đến Gia Hỷ định cấu xé. Có điều đây là viện Gia Hỷ, nha hoàn bà tử liền kéo Phùng Gia Hảo ra. Gia Hỷ nhìn nàng ta đầu tóc rối loạn, bình thân quay vào trong:

- Tiến khách!

Phùng Gia Hảo ầm ục tức tới vòng qua hoa viên chọn đường vắng vẻ, bộ dáng nàng ta hiện tại không thể gặp người, liền đến khuê phòng khi chưa gả để chỉnh trang lại. Phùng Gia Hảo lau qua mặt mũi, chưa kịp vấn lại tóc đã nghe tiếng gõ cửa.

Hạnh Lộ ngập ngừng:

- Trắc phi, là Hàn biểu thiếu gia!

Phùng Gia Hảo thoáng ngạc nhiên:

- Biểu ca!

Hàn Bình ngồi đối diện Phùng Gia Hảo, than vẫn kẻ khổ:

- Biểu muội bây giờ xem ra thật tốt đi, là Trắc phi cao quý lại còn được điện hạ quan tâm, khi nãy ta lên lút qua sảnh lớn, thấy Thành Vương đang cùng cô trượng hững say trò chuyện!

Phùng Gia Hảo siết chặt khăn lụa, Thành Vương bề ngoài như vậy nhưng đã căm tức nàng tới sáu tháng, hiện tại đến viên phòng còn chưa. Chỉ mong lần này phụ thân có chút xúc tiến, Thành Vương nể mặt mà bớt lạnh nhạt với nàng.

Phùng Gia Hảo nhìn Hàn Bình:

- Hôm nay biểu ca tìm gặp ta là có gì?

Hàn Bình thờ dãi, chỉ vào một bên chân què:

- Muội xem, người tàn tật như ta cuộc sống trăm đường khổ ải, con đường hoạn lộ coi như bị chặt đứt, Hàn gia vốn coi ta là hi vọng lại nhẫn tâm không đếm xỉa gì tới nữa...

Phùng Gia Hảo nghe hần kẻ lẽ thì một mòi, phát phát tay:

- Vậy tóm lại biểu ca cần gì?

Hân Bình giờ hai bàn tay lên, hấp háy mắt:

- Mươi vạn lượng bạc!

Phùng Gia Hào kinh hoàng:

- Muội có thể kiếm đâu ra nhiều ngàn lượng như thế?

Hân Bình nghe từ chối thì hần học:

- Muội ở Vương phủ chỉ thua một cái chính thể, điện hạ là chân chính Hoàng tử, thôn trang nhiều như vậy, muội lại không to hào được gì?

Phùng Gia Hào cười khổ:

- Thật là không có! Hiện tại muội chỉ đem theo một ngàn lượng, hay biểu ca cầm đỡ!

Hân Bình tỏ thái độ:

- Muội coi ta là ăn mày? Ta muốn mượn muội chút vốn để làm ăn, không phải là xin xỏ gì muội! Muội bây giờ cao quý liền quên ngay gốc gác của mình!

Phùng Gia Hào lắc đầu, chân thật nói:

- Đồ cưới muội cộng lại cũng không đến con số lớn như vậy, mười vạn lượng bạc còn hơn cả thuế muối một châu, muội lấy đâu ra nhiều đến thế!

Hân Bình neho neho mắt, nhân nhạ:

- Cả kinh thành này còn chưa ai biết muội là con một phụ nhân bị hưu, hiện tại chẳng còn là đích nữ cao quý nữa, từ đường Phùng gia cũng không còn chứa mầu thân muội!

Phùng Gia Hào trợn tròn mắt, nổi giận:

- Huynh im ngay!

- Ta không im đấy! Muội không có được số bạc đó, đừng trách ta, ngay cả ca ca muội chỉ là con một tên đạo tặc ta cũng rõ ràng!

Phùng Gia Hào nghẹn lời, rùn rùn:

- Huynh?

Lại sợ hãi ra lệnh Hạnh Lộ:

- Đóng cửa lại, ra ngoài canh chừng tránh để người khác nghe được!

Hân Bình thần nhiên:

- Trước khi ta đến đây cũng đã thu sẵn một chút phòng thân! Muội đừng nghĩ đến chuyện giết ta diệt khẩu, chỉ cần ta chết đi, ngày mai cả kinh thành này sẽ biết mầu thân muội là người thế nào, giết chính thể đoạt phu quân, hồng hạnh xuất tường, làng bản trác nết, đến chết còn bị hưu, không có bài vị từ tể! Muội nghĩ xem, khi ấy muội còn yên ổn làm một Trắc phi không? Hay muội sẽ giống như cô mẫu, bị nhục nhã hưu về, tệ hơn chính là ban chết để chứng minh trong sạch!

Phùng Gia Hào thật sự sợ hãi, cay đắng nhìn Hân Bình:

- Muội và biểu ca lớn lên cùng nhau, sao lại ép buộc đến độ này! Muội thật sự không có số tiền đó! Huynh có giết muội cũng không lỗi ra được mười vạn lượng!

Hân Bình suy nghĩ hồi lâu, mới nói:

- Nếu không lấy được một lần, biểu ca liền vì chút tình xưa nghĩa cũ mà chia thành nhiều phần vậy! Coi như vì cô mẫu trên trời!

Phùng Gia Hào rút trong người ra toàn bộ chỉ chưa đến hai ngàn lượng. Hân Bình liền khó chịu:

- Ít như vậy sao?

Phùng Gia Hào gật đầu, giọng nói nhỏ nhẹ:

- Muội sẽ cố gắng hơn!

Hân Bình chòng chọc nhìn biểu muội xinh đẹp đang buồn rầu trên tháp, tang phục giản dị càng tăng thêm nét điềm đạm, tóc Phùng Gia Hào chưa kịp vấn, thả dài trên lưng, trông yếu nhược mong manh khó tả. Hân Bình đột ngột ôm lấy Phùng Gia Hào:

- Biểu muội, ta là vạn bất đắc dĩ, muội đừng oán hận ta!

Phùng Gia Hào kinh hoàng, thân thể cứng đờ:

- Biểu ca...ta không oán hận huynh! Mau bỏ ta ra!

Hân Bình càng siết chặt thân người nàng:

- Muội là khinh thị một kẻ tàn phế như ta!

Phùng Gia Hào cố gắng đẩy cánh tay cứng như gọng kìm, khó nhọc:

- Muội không có, làm gì có! Biểu ca đã nghĩ nhiều!

Hân Bình bỗng nhiên giãn giữ, nghiêng rắng:

- Muội có, đích thị muội coi ta như một con cầu què đến xin xỏ ăn vạ tổng tiền muội!

Bàn tay hần thò to túm lấy tóc Phùng Gia Hào lôi lên giường, miệng không ngừng lăm bảm:

- Mẫu nữ muội đã hủy hoại đời ta như thế nào có biết không? Có biết không?

Phùng Gia Hào cuống quí, gẩy gựa đánh trả:

- Buông ta ra! Buông ra!

Hân Bình không đủ kiên nhẫn, vung tay giáng một bạt tai xuống gương mặt Phùng Gia Hào, lại đá thêm mấy cước vào bụng nàng ta:

- La đi, la lên đi, cho cả kinh thành này biết Trắc phi Thành Vương phủ trong đại tang tổ mẫu treo lên người biểu ca như thế nào!

Phùng Gia Hào đau đớn, lê lét ôm lấy chân Hân Bình:

- Biểu ca, ta xin huynh, đừng làm như vậy, đừng tạo nghiệt!

Hân Bình nằng cảm Phùng Gia Hào, mắt long lên một tia bất mãn:

- Muội muội, đây đâu phải lần đầu ta làm loại chuyện này? Muội quên Phùng Diên Dung rồi hay sao?

Hân Bình thoát ý phục, lột trần Phùng Gia Hào đang ôm bụng nức nò trên giường, tàn độc hạ thêm vài cước:

- Người đau sao? Đau sao? Mẫu thân người để tên chột mắt đánh gãy chân ta liệu có thấy đau?

Hàn Bình Trần áp Phùng Gia Hảo, lại vớ lấy đại bút* thẳng hạ thân nằng ta mà hành hạ. Phùng Gia Hảo đột ngột bị phá thân, lại vừa chịu đánh đập, đau đớn muốn ngất xỉu. Hàn Bình nhìn vết máu trên cán gươm, phát hiện ra Phùng Gia Hảo còn xử nữ, tâm tư thăm độc thêm mấy phần.

Phùng Gia Hảo không thể dễ lộ, không thể gọi người, chỉ đành cắn răng chịu đựng nhục nhã. Đến khi Hàn Bình buông nằng ta ra, máu đã nhuộm đỏ nệm giường, tràn xuống hai chân. Hàn Bình thần nhiên khoác áo, lại còn đe dọa:

- Tạm thời ta cầm hai ngăn này trước, mừng một mùi lăm mỗi tháng, ta sẽ nhân địa điểm để người đem tiền đến! Nhớ lấy, đừng có giờ trò gì, nếu không người liền thân bại danh liệt!

Chú thích:

Đại bút

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Đại địch đương tiền

Phùng Gia Hảo chỉnh lại trang y, đi nhanh ra khỏi viện, có điều, vừa mở cửa, đã thấy Gia Hỷ đứng trên đoạn hành lang, mắt mọng nửa miệng cười. Phùng Gia Hảo chợt dạ, vội vàng vàng nhìn trước nhìn sau tìm kiếm tí nữ.

Gia Hỷ tựa người vào cửa, mắt đẹp long lanh:

- Hạnh Lộ tiễn Hàn biểu thiếu gia quay về rồi!

Phùng Gia Hảo nội tâm bất an, khỏe miệng giết giết:

- Người...ti...đứng đây từ bao giờ?

Gia Hỷ lướt ngang qua nằng ta, khinh bạc cười:

- Nhị muội cũng đã vất vả một ngày, điện hạ chắc không nỡ lòng để muội chịu khổ ở đây, mau mau thu xếp về Vương phủ đi!

Phùng Gia Hảo hừ lạnh, nghi hoặc suy nghĩ, nằng ta không rõ vì sao Gia Hỷ lại đi sang bên này, càng không khẳng định được có bị phát hiện chuyện ám muội, tâm thần bất an, chân thấp chân cao chạy ra đại sảnh.

Gia Hỷ híp mắt theo Phùng Gia Hảo, nhàn nhạt:

- Muốn người ta không biết, trừ khi mình đừng làm.

Thành Vương đưa Phùng Gia Hảo về Phùng gia vừa là viếng tang vừa là đại sự. Bởi vì chấp chiếu hóm đó, người của Thịnh Vương phủ đến thì lại không được Đại lão gia ra tiếp chuyện, ngay lập tức, kinh thành rõ ràng Bình Bộ là ủng hộ ai.

Thịnh Vương lắng nghe Huỳnh Kịen công công bẩm báo, trong lòng liền phát sinh biến chuyển:

- Vậy là sớm nay Hoàn Nhan Viên Hạo đã đưa Phùng thị quay về mua chuộc Phùng Thượng thư?

Huỳnh Kịen công công cúi thấp mặt:

- Điện hạ, đích xác là như vậy, Phùng Thượng thư cũng có lòng đi theo Thành Vương, cho nên chiều nay mới viện cớ không gặp nô tài! Còn lấy lý do tang gia bối rối mà mời nô tài về sớm!

Thịnh Vương xoa xoa mi tâm, chăm chú ghi ghi chép chép, hồi lâu mới phản phó:

- Đem thư này đến phủ người của chúng ta! Đồng cung từ lâu trống trải, cũng đến lúc nên lập trữ rồi!

Huỳnh Kịen công công tuân mệnh thi hành.

Đại triều mười lăm tháng tư. Nắng vàng ấm áp chiếu rọi Cẩm Thành, muôn hoa đua nở, ong bướm dập dờu, trong không khí đã có hương thơm hoa quả đầu mùa mọng nước.

Vĩnh Nguyên Đế bưng bưng lựa gấm, ném tập tấu chương xuống dưới sàn:

- Đây là có ý gì? Mười hai tấu chương đề nghị lập Thái tử? Các người đều cho rằng Trẫm đã già yếu đến sắp chết hay sao?

Bên dưới đang ồn ào lên im ắng, chỉ còn tiếng sột soạt gấu quần do quý gối chấp tay.

"Hoàng thượng bớt giận!"

Thịnh Vương hơi hơi nhếch môi, đây mới chỉ là khởi đầu, không có Thái tử, còn nhiều rối loạn. Chưa kể mùa hạ năm nay, Mạt Quốc liền nổi binh. Trong ngoài đều loạn, khi đó buộc Hoàng thượng phải đồng ý lập trữ để ổn định cục diện, an lòng quần thần.

Thành Vương tiến lên một bước, chậm rãi phân tích:

- Muốn tâu phụ hoàng, nhi thần có vài lời muốn nói!

Vĩnh Nguyên Đế chấp thuận, một số quan lại nhìn nhau, hiện tại vị trí Thái tử đang bỏ trống, thân Vương càng nên im lặng chứng minh thanh sạch, Thành Vương lại nêu ra chính kiến, dù đúng dù sai cũng không tránh khỏi nghi ngờ.

- Đại Hoàng từ tuy phạm lỗi, nhưng Hình Bộ tiến hành điều tra quá chậm chạp, có ý giam lại vụ án. Đại Hoàng từ không có công lao cũng có khổ lao, từ mười ba tuổi đã tiến hành quản lý thuế muối, tội trạng gây ra tuy nghiêm trọng nhưng phần lớn trách nhiệm thuộc về quan viên. Nếu Đại Hoàng từ biết sai sửa sai, lấy công chuộc tội, vẫn nên để lại một cơ hội!

Vĩnh Nguyên Đế gất đầu hải lòng, dù sao Đại Hoàng từ cũng là đích trưởng tử tôn quý, với ngôi vị Thái tử là nhân tuyển phù hợp nhất, không ai sánh bằng.

- Lãng Thần rất hợp ý Trẫm, làm người không thể không phạm sai lầm, lỗi của Đại Hoàng từ còn phần lớn là do thầy dạy không nghiêm! Không thể chỉ trách tội mỗi Đại Hoàng từ được!

Hoàng thượng bày tỏ tâm ý, một vài quan viên phụng sự Đại Hoàng từ từ lâu liền đánh bạo:

- Thiên lao tội tám ấm ướt, sợ rằng án chưa tra xong, điện hạ chưa lập được công đã gặp nguy hiểm!

Một vài người khác đồng tình:

- Hoàng thượng minh xét, Đại Hoàng từ chưa rõ ràng sự việc, cũng không gọi là từ tội, hiện tại giam trong ngục tội tánh mạng liền khó giữ!

Thịnh Vương siết siết tay, tuy rằng trấn không muốn vì Đại Hoàng từ nói giúp, nhưng không ra mặt chính là hẹp hòi, liền bầm tấu:

- Phụ hoàng, theo nhi thần nghĩ, nên để Đại Hoàng huynh quay lại cung điện, có người canh gác. Đại Hoàng huynh không ra ngoài được, không sợ tiêu hủy chứng cứ, mà cũng tránh được bệnh tật, suy sụp!

Vĩnh Nguyên Đế nghe lời tâu hợp lý trong lòng cũng dễ chịu hơn, liền chuẩn tấu để Đại Hoàng từ ra khỏi thiên lao. Đại triều giữa tháng kết thúc trong tư thế tranh giành lợi ích, mỗi người đều có chút phòng thủ bản thân.

Khôn Ninh cung.

Hiển Liên Từ Tầm ngồi cạnh Hiển Hậu, thần tình rõ chuyện. Hiển Hậu sau một lúc thì đuổi toàn bộ cung nhân ra ngoài, mạnh nha tìm hiểu.

- Nghe nói Phùng thị trong phủ rất được sủng ái?

Hiển Liên Từ Tầm thờ dãi gất đầu:

- Tướng công không bạc đãi ai, các nằng chi cần yên phận đều được đãi ngộ như nhau cả!

Hiền Hậu cau mày, giọng nói quyết liệt:

- Muội không sinh được hài tử, hiện tại Phòng Thượng thư công khai ủng hộ Thành Vương, rồi đến một ngày Phòng thị sẽ treo lên đầu muội!

Hiền Liên Từ Tâm cười hiền:

- Nàng ta chỉ là một Trắc phi, cho có hài tử vẫn là thiếp thất, muội cần gì phải đề ý! Bụng của ti mới thật khiến phụ mẫu dễ tâm!

Hiền Hậu trầm mặc, tháng này quý thủy lại đến càng khiến nàng thêm bức dọc, đã cố gắng bằng mọi cách mà sao chẳng có chút động tĩnh gì, bụng mãi không to lên được, Thái y bắt mạch bình an mỗi lần đều thân thể an hảo mãi đến phát sầu.

Hiền Liên Từ Tâm thấy ti ti không vui có chút hối hận bèn ôm vai an ủi:

- Ti lo cái gì chứ, ai lên ngôi ti cũng là Thái hậu, cũng tôn xưng ti một tiếng mẫu hậu a!

Hiền Hậu bất giác nghĩ đến Thịnh Vương, hần lên ngôi, nàng liền thoải mái hẳn hạ. Cho dù Vạn Quý phi cùng là Thái hậu thì có làm sao, nàng chỉ cần có hần, miễn không ai biết, bên ngoài nàng vẫn là Thái hậu thanh cao, tôn quý.

- Năm xưa gả muội cho Thành Vương thật sai lầm!

Hiền Liên Từ Tâm tròn mắt không hiểu, đánh cười trừ:

- Muội không ủy khuất, muội có gả cho ai cũng không thể sinh được!

Hiền Hậu gạt đi:

- Thời bỏ đi, muội nghe lời bản cung, nên loại trừ Phòng thị trước, mới đảm bảo địa vị muội về sau! Tâm địa muội lương thiện, nếu không bị ả ân sạch liền không phải!

Hiền Liên Từ Tâm không tỏ thái độ, Hiền Hậu càng sốt sắng:

- Bản cung có rất nhiều đơn thuốc trừ diệt Phòng thị, muội chỉ cần nói một tiếng, bản cung liền đề Thái y đến giúp muội!

Hiền Liên Từ Tâm xua xua tay:

- Để muội suy nghĩ! Hậu trạch Vương phủ vô cùng yên ổn, ti đừng quá lo lắng! Muội tự lo được!

Hiền Hậu không thuyết phục được muội muội, nói thêm vài câu cũng cho người tiễn nàng ta ra về. Vừa vào tắm phòng đã thấy nam tử áo tím nhả nha đọc sách, tâm trạng Hiền Hậu tốt lên không ít.

- Vương gia!

Thịnh Vương trở người, có chút hơi hốt:

- Muội muội nàng thật cứng đầu!

Hiền Hậu chán nản:

- Bản cung sẽ cố gắng khuyên nhủ, Vương gia còn cần gì không? Quang Từ công công đã báo tối nay Hoàng thượng ghé qua!

Thịnh Vương hờ hững cười:

- Chúc mừng mẫu hậu! Lúc này bản Vương cần trợ lực của Hiền gia nhiều!

Hiền Hậu cau mày, khó hiểu:

- Hiền gia ở tận Mi Châu, cách xa kinh thành vạn dặm, có thể giúp được gì?

- Bởi vì Hiền gia ở Mi Châu bản Vương mới cần đến! Sắp tới chắc chắn Hoàn Nhan Viên Hạo ít nhiều phải huy động lực lượng từ Mi Châu, bản Vương chỉ cần Hiền gia cố gắng khiến hần chậm trễ mười ngày nửa tháng là được!

Hiền Hậu mơ hồ chưa rõ, lại nghe Thịnh Vương nói tiếp:

- Còn Phòng thị, chắc chắn phải chết, nếu không Bình Bộ vẫn tận lực giúp đỡ hần! Nàng đừng lo lắng cho muội muội, bản Vương lên ngôi, còn thiếu phần tốt đến Hiền gia sao?

Hiền Hậu ôn nhu cười, ôm lấy Thịnh Vương:

- Bản cung hiểu rồi, yên tâm là không khiến người thất vọng.

Tháng năm, trời nắng to vô cùng. Vốn là mùa đông năm nay kéo dài, đến cuối tháng hai vẫn còn băng tuyết đóng dày. Thế nhưng vừa sang đầu hạ, mặt trời liền vô cùng gay gắt, rừng cháy liên miên, lại đang giữa mùa vụ, nhiều nơi đã xuất hiện nạn đói.

Ngự Thư phòng.

Đã canh ba.

Vĩnh Nguyên Đế nhìn mớ tấu sớ chất cao như núi, một bên đề nghị lập trừ quân, bên còn lại báo cáo tình hình thời tiết. Một bên các đại gia tộc ngụ ở kinh thành cho rằng Đông cung trống trải là điềm không may mắn, hậu cung âm thịnh dương suy, khiến cho mùa màng thất bát. Một bên từ các châu phủ xa xôi kinh thành, cấp báo kho lương đã phân phát sắp hết, nhiều nơi phải đào rễ cây củ đại lên ăn. Số người chết vì đói và vì nóng mỗi lúc một nhiều.

Mùa vụ củ do thời tiết khắc nghiệt mà thất thu, mùa vụ sau vì không đủ nước nên không thể gieo cấy. Cho dù toàn quốc kho lương đã mở hết, vẫn không thể cứu vãn tình hình.

Trong lúc đầu sới lửa bùng ấy, liền có tin tin biên ải gửi về. Quang Từ Công công nhìn tấu chương đó tươi thì hiện nguy cấp, mờ hôi và ai như tắm, run run đặt lên bàn. Vĩnh Nguyên Đế ôm đầu đau nhức, không tình nguyện đọc.

Quang Từ công công thấy hai chữ "hạmy nguy", trà nóng trong tay sắp dâng lên cũng muốn đổ:

- Hoàng thượng...đừng nên lo lắng tổn hại sức khỏe!

Vĩnh Nguyên Đế mệt mỏi đứng dậy, nâng tách trà, có điều trà chưa chạm được đến môi thì ông đột nhiên ngã khụy xuống, bất tỉnh nhân sự. Quang Từ công công sợ hãi đến mức đi không nổi, miệng lưỡi cứng đờ:

- Người...đầu...cứu...cứu...giải...

Cản Thanh cung nửa đêm rối loạn thành một đoàn.

Tấu chương trên bàn bay bay theo gió, rõ ràng mấy hàng chữ đó tươi dưới ánh nến "Mạt Quốc tấn công, thành Đa Ban đã mất!"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Điều tận cung tàn

Thịnh Vương đi đi lại lại trước Cản Thanh cung, Vĩnh Nguyên Đế đã một ngày chưa hồi tỉnh, hần là người duy nhất biết rõ tình hình. Phụ hoàng yêu thương hần vô cùng, nên trong tình thế hung hiểm này, Quang Từ Tổng quản là tin tưởng hần nhất.

Thịnh Vương mong lung nhìn ra khoảng sân đầy nắng, Hoàng thượng đột ngột đổ bệnh có lẽ do đã hay tin Mạt Quốc tiến quân thần tốc phá thành qua khỏi biên giới. Cộng với gần đây tấu chương đề nghị lập trừ đáng lên quá nhiều, tạo nên sức ép không hề nhỏ. Vĩnh Nguyên Đế cũng đã lớn tuổi, khó tránh sức khỏe suy yếu.

Ngự y mở cửa đi ra, Thịnh Vương vội vàng tiến tới:

- Hoàng thượng sao rồi? Có nguy hiểm?

Lão Ngự y già lắc đầu, cẩn thận kê toa:

- Hoàng thượng cắt nhân thiên tướng, cũng chỉ là chút suy nhược, không quá nghiêm trọng, sau năm thang thuốc có thể hồi phục!

Thịnh Vương thở phào nhẹ nhõm, liền thấy Quang Tử công công mời vào trong. Vĩnh Nguyên Đế nằm trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt, trán chườm khăn mềm, trung y một bộ vàng nghệ càng khiến nước da thêm tái.

Thịnh Vương đứng cạnh giường, Vĩnh Nguyên Đế chỉ vào ghế gỗ, giọng nói khàn khàn mệt nhọc:

- Ngồi đi, sẵn tiện viết hộ Trẫm mấy chữ!

Thịnh Vương sửa lại từng góc chân một, nắm lấy bàn tay phụ hoàng:

- Nhi thần lo lắng một ngày, cuối cùng cũng được gặp người!

Quang Tử công công đem thánh chỉ đến, Thịnh Vương hơi cau mày:

- Phụ hoàng vừa tỉnh liền tiếp tục làm việc! Nhi thần đau lòng, con dân Đại Quốc cũng đau lòng, người vẫn nên hào hạo nghỉ ngơi!

Vĩnh Nguyên Đế sửa lại thế nằm, nhìn Thịnh Vương một mảnh hiểu thảo:

- Cũng không phải đại sự gì quá lớn, lần trước Trẫm hứa phong tước cho Cửu nhi, lại vì bận rộn mà quên mất, bây giờ chợt nhớ lại thôi!

Thịnh Vương nắm lấy bút lông, mùi mực thơm hương hoa lê thoang thoảng dễ chịu:

- Phụ hoàng cần gì phải gấp rút!

Vĩnh Nguyên Đế ý vị thâm trường:

- Con nghĩ vì sao Trẫm phải gấp rút?

Thịnh Vương chợt dạ không ngừng mặt. Đạo gần đây người của hân mười phần nóng vội, mỗi ngày đều năm bảy tấu chương đưa lên muốn lập tức. Ngoài nhà mẹ thì họ Châu là gia tộc ủng hộ hân mạnh mẽ nhất, bảy giờ Hoàng thượng phong tước cho Cửu Hoàng tử, một mặt xoa dịu Châu gia, mặt khác chính là cảnh cáo hân, phụ hoàng muốn hân hiểu rằng, cái gì ông không đồng ý thì hân không thể nào có được!

Vĩnh Nguyên Đế thấy Thịnh Vương trầm mặc biết rằng hân đã hiểu, mới nhân nhạ:

- Chọn cùng một ngày, ban cho Cửu nhi thành Hộ Biển Vương, còn Bát nhi là Hòa Vương đi!

Tay Thịnh Vương khựng lại, như vậy Bát Hoàng tử là Nhất đẳng Thân Vương thứ ba ở lại kinh thành! Hoàng Quý phi cũng họ Trương, tuy tính tình thất thường đậm mực, nhưng cũng là thân tì muội với Tuyên Quý phi, không ít thì nhiều liền muốn ủng hộ Thành Vương.

Vĩnh Nguyên Đế ngắm nét chữ khoáng đạt của sùng tử, trong lòng mang chút phiền chán, chỉ cần hân đừng làm gì quá đáng, ông sẽ tính toán lưu lại một cái kim bài miễn tử, để đứa con này một đời an nhàn không cần phiền muộn lo lắng.

- Đạo gần đây con vì chuyện thế tử mà buồn phiền?

Thịnh Vương nghe lời quan tâm thân tình, khòe mắt liền hồng lên chút cảm động:

- Cũng không có gì, nhi thần với nàng thanh mai trúc mã từ bé, đột ngột mất đi người đầu ấp tay gối...

Vĩnh Nguyên Đế cảm thông:

- Đợi qua hết một năm tang chế. Con muốn cưới ai, Trẫm sẽ tiếp tục ban hôn, bất kể quý nữ nhà nào đều được, lần này do con chọn, Trẫm không nhúng tay vào!

Thịnh Vương vội vàng hành lễ:

- Tạ ơn phụ hoàng, có điều nhi thần phận làm con, lời của phụ hoàng là trên hết, phụ hoàng đặt nhi thần ngồi đầu, nhi thần tuyệt đối không dám đứng dậy!

Vĩnh Nguyên Đế đỡ tay hân, hài lòng gật đầu, một lúc sau mới ướm hỏi:

- Lần này đánh man đi, con có tiền cử ai?

Thịnh Vương tập trung suy nghĩ, hồi lâu phân tích:

- Phụ hoàng đã tin nhiệm, nhi thần xin thề thảng trình bày. Hiện tại người nắm đại quyền trong tay là Trương Đại Nguyên Soái, có điều nếu nhi thần đoán không lầm, vừa rồi phụ hoàng điều Trương Đại Nguyên Soái đến Đông châu phụ trách lập lại thủy quân chính là muốn tước bớt thực quyền của người này! Dùng họ Trương chỉ để chính đồn thủy binh còn con khác nào giết gà dùng dao mổ trâu!

Vĩnh Nguyên Đế gật gù:

- Nói hay lắm, tiếp tục!

Thịnh Vương được khích lệ càng cẩn trọng lựa lời:

- Hoắc Đại Tướng quân nắm Cẩm vệ quân và binh lực Thần Đô hai mươi tư phủ, tất nhiên không thể bỏ lại tất cả mà đi được. Còn lại tướng lĩnh đều có thể tùy ý chọn một người, nhưng hiện tại xem ra không có ai phù hợp!

Vĩnh Nguyên Đế thâm mưu lóe sáng:

- Vì sao?

Thịnh Vương tự tin:

- Đánh Mạt Quốc buộc phải dùng kỵ binh, vừa rồi họ Dịch mưu phản, muốn tập hợp lại kỵ binh liền tổn không ít công sức. Chưa kể chủ tướng phải là người được kỵ binh tin tưởng và thuyết phục về thân phận!

Vĩnh Nguyên Đế trong lòng luôn đoán giá người con trai này cao, hiện tại nghe câu rào cũng hợp tình hợp lý, càng thêm tin tưởng:

- Vậy theo ý con ai là phù hợp?

Thịnh Vương có chút ngập ngừng:

- Theo nhi thần, Đại Hoàng huynh là nhân tuyển tốt nhất! Tuy rằng họ Dịch lấy danh nghĩa Đại Hoàng huynh để mưu phản, nhưng cũng không có bằng chứng chỉ tội là chính huynh ấy sai sử. Kỵ binh dù sao cũng xuất phát từ họ Dịch, chỉ có thể tuân mệnh một mình Đại Hoàng huynh! Huống hồ đây chính là cơ hội để lấy công chuộc tội!

Vĩnh Nguyên Đế không bày tỏ thái độ rõ ràng, trầm trầm giọng:

- Có điều nó chưa bao giờ tự mình đánh trận, việc này cần phải xem xét kỹ lưỡng!

Thịnh Vương gợi ý:

- Dưới trướng Đại Tướng quân không phải luôn cần một quân sư hoặc phó tướng tài ba hay sao?

Vĩnh Nguyên Đế nhìn Thịnh Vương giây lát, phát phát tay:

- Tiếc là con chưa bao giờ cầm binh, nếu không đã dễ dàng có được cái Phiêu Kỵ Tướng quân đó!

- Từ Hoàng đệ uống gió nằm sương nơi biên quan lâu như vậy mà không thể, làm sao nhi thần có được vinh dự này!

Vĩnh Nguyên Đế cũng hiểu đây là Thịnh Vương ngầm khẳng định Thành Vương công trạng chưa đủ để nhận tước vị Phiêu Kỵ Tướng quân cao quý:

Quang Tử công công bế thuốc đến, Thịnh Vương biết rõ mưa dầm thấm đất, không dễ cập đến chính sự nữa, cẩn thận thổi nguội thuốc hầu bệnh phụ hoàng rồi quay về. Lại vì lấy lòng tin Hoàng thượng nên ngay cả cung của Vạn Quý phi cũng

không hề ghé qua thông báo tình hình. Hắn mười phần tin tưởng kế sách sẽ đạt.

Bên ngoài Cẩm Thành.

Gia Hỷ sắp xếp một ít hương hoa vào giỏ mây, lại phân phó người chuẩn bị xe ngựa lên Linh Sơn tự. Gần đây trong phủ xảy ra nhiều chuyện, Vĩnh Đan lại bận vô âm tín tin tức, nàng liền nảy sinh lo lắng, muốn cầu một chút tình tâm. Huống hồ, Sở Hồng Vi còn hẹn nàng ở đó.

Gia Hỷ khởi hành từ sáng sớm, giữa trưa liền đến nơi, nàng vào gian phòng Sở Hồng Vi sắp xếp từ trước, liền thấy nàng ta cùng Thế tử Thịnh Vương phủ đã đợi sẵn. Đứa trẻ da dẻ hồng hào, nụ cười đáng yêu, đang ngậm trong miệng một cọng cỏ.

Gia Hỷ thấy Sở Hồng Vi có chút xanh xao, chưa kịp hỏi đã nghe nàng ta cười nói:

- Ta phải thức đêm cùng ma ma chăm đứa nhỏ, liền tiểu tay ngay đi!

Gia Hỷ cũng cười:

- Vốn không phải con Trắc phi, người lại có tâm đến vậy, cũng là tích phúc phần!

Sở Hồng Vi đột ngột im lặng, nước mắt từ đầu nhỏ xuống. Nàng ta lắc đầu:

- Chính tay ta khiến mẫu tử họ chia lìa, bây giờ đối tốt với hài tử này bao nhiêu cũng không đủ. Huống hồ Vương gia chỉ để nó sống thêm hai năm nữa!

Gia Hỷ siết khăn tay lại, qua hết đại tang mẫu thân, đứa nhỏ cũng phải chết. Nàng quay mặt đi hướng khác:

- Trắc phi cứ đùa, loại chuyện hồ đồ ăn thịt con này sao có thể xảy ra được chứ!

Sở Hồng Vi hỏi hột cười:

- Huyền chúa, người cũng sống trong cao môn đại hộ, cũng tự biết hậu trạch dơ bẩn thế nào. Đây là cốt nhục duy nhất của Lữ gia còn lại, người nhìn xem, Lữ Định Ân là độc đinh nam tử trong ba phòng Lữ gia, đứa trẻ này lại là hậu duệ của hắn! Huyền chúa nữ lòng nhìn nó cứ như vậy chết đi sao?

Gia Hỷ nghe trong lòng loạn lên cảm xúc, lại ngờ vực không tin:

- Trắc phi vì sao phải đem loại bí mật động trời này nói cho ta biết?

- Còn không vì nhà mẹ Huyền chúa là Lữ gia sao?

Gia Hỷ xoa xoa đầu đau nhức. Sở Hồng Vi lại tiếp tục:

- Điều tận cùng tàn, thù khôn chết chỗ sân bị náu. Nay Bạch thị đã chết, điện hạ rồi cũng sẽ không cần một nữ nhân không thể hoài thai như ta! Cái gì ý trọng tình thâm đều là giả cả! Lữ Định Ân bị diệt khẩu, sau khi Thế tử chết, không phải liền đến lượt ta sao, bởi thế, ta mới muốn Huyền chúa giúp ta thu xếp về sau!

Gia Hỷ nghe trong lòng dâng lên vị đắng, nàng biết có đại tàn độc, nhưng một nam tử luôn dùng mọi lời ngon tiếng ngọt hứa hẹn âu yếm lại là kẻ thù đoạn tàn nhẫn như thế, nàng liền có chút không tiếp nhận nổi.

- Vậy Trắc phi muốn ta làm gì?

Sở Hồng Vi rút từ trong ngực áo ra một phong thư nhỏ:

- Ta có hai việc, thứ nhất đây là di ngôn của Lữ Định Ân, phiên Huyền chúa giữ hộ. Thứ hai, ta muốn Huyền chúa tiếp nhận đứa trẻ này, về sau, nếu ta không may chết đi, ta sẽ tìm mọi cách đưa tiểu hài tử đến tay Huyền chúa, khi đó người chỉ cần đem nó cùng di ngôn đến Lữ gia. Còn có thoát được bàn tay Thịnh Vương không, phải dựa vào ý trời!

Gia Hỷ nhận lấy phong thư ở vàng, nàng cẩn thận nhét vào ngực áo. Lại nhìn đứa bé im lặng say ngủ trong lòng Sở Hồng Vi, sinh lòng thương cảm, nàng quả quyết gật đầu:

- Trắc phi yên tâm, Lữ Định Ân cũng là biểu ca ta, đứa nhỏ này, ta sẽ dùng hết lực bảo vệ!

Trời vừa ngả sang chiều, Gia Hỷ vội vã hồi phủ. Trong xe ngựa, nàng im lặng chẳng buồn trò chuyện.

Bối Lan lo lắng:

- Tiểu thư, người sao vậy?

Đạm Ngọc phát phát tay:

- Người không biết cái gì gọi là thất vọng à!

Gia Hỷ nhìn Đạm Ngọc, lại thấy buồn cười, nàng đang thất vọng về gì chứ, về Thịnh Vương ư. Nàng với hắn, vốn là không can hệ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: CỬ lịch phong trần (thượng)

Vĩnh Nguyên Đế lâm bệnh, nhật triều mỗi ngày lễ đều phải dừng lại, các vị nương nương liền thay nhau hầu hạ cạnh giường. Vĩnh Nguyên Đế tâm trí lo lắng Mặt Quốc dấy binh đánh vào biên ải, nên vừa đỡ hơn một chút đã ngồi dậy phê chương duyệt tấu. Thêm ba ngày nữa liền vội vàng lên triều.

Sáng sớm, Hoàn Nhan Viên Hạo đối y phục, tâm trạng có chút không tốt:

- Người xem, phụ hoàng ốm nặng như vậy, các Hoàng tử đều không hề gặp qua, nhưng lại để Thịnh Vương hầu thuốc, là thiên vị đến cực nào!

Triệu Tử Đoàn chỉnh sửa cổ áo giúp chủ nhân, khẽ cười:

- Vốn trước giờ đã vậy, cũng không hiếm lạ, nhưng hôm nay Hoàng thượng cho Quang Tử Công công đích thân nhắc nhở người vào triều, đây mới đáng ngại!

Hoàn Nhan Viên Hạo im lặng không nói, hắn tám phần đã đoán ra, cái tước Phiêu Kỳ Tướng quân này cây cao đón gió lớn. Phụ hoàng trước muốn ban cho Thịnh Vương, chỉ ngại nổi Thịnh Vương còn chưa cầm binh trận nào, nên mới đến lượt Hoàn Nhan Viên Hạo lần này. Bây giờ biên quan có loạn, nếu không để Phiêu Kỳ Tướng quân đi thì thật không đúng với tính cách Vĩnh Nguyên Đế.

Hoàn Nhan Viên Hạo thở dài:

- Xem ra lần này không mạo hiểm thì không có thành tựu, chỉ là phụ hoàng sẽ không tin tưởng mà để binh mã cho bản Vương nắm giữ!

Hoàn Nhan Viên Hạo đoán không sai, giữa buổi triều, Vĩnh Nguyên Đế thật sự đã đề cập đến:

- Biên quan cấp báo, hiện tại một mình Tây Định Vương không chống nổi giặc, ngoài Đa Bàn thì thành Đa La cũng đã mất, các khanh có đề nghị tiến cử ai?

Vĩnh Nguyên Đế đã mở lời, trên sân rồng liền ồn ào. Cuối cùng thật sự đã chia làm hai phe, một bên muốn để Đại Hoàng tử lập công giám án, một bên phản đối, sợ rằng Đại Hoàng tử có tội trong người liền lợi dụng binh lực mà tạo phản.

Thắng đến khi mặt trời lên trên đỉnh đầu, vẫn chưa nhất trí ai đảm đương nhiệm vụ này. Hoắc Đại Tướng quân đứng qua một bên:

- Hoàng thượng, Đại Hoàng tử trước kia chỉ dẫn tập thủy binh sơ sài ở Đông Châu, thực lực đúng là không có, nhưng bù lại, kỵ binh muốn tập hợp thì phải dùng danh nghĩa Đại Hoàng tử mới có thể!

Vĩnh Nguyên Đế nhìn xuống hai hàng đại thần:

- Phùng Thượng thư, khanh nắm giữ Bộ Binh, hãy nói lên ý kiến mình?

Phùng Thượng thư hơi nhìn sang Thành Vương một chút, chấp tay tâu:

- Chủ Soái chỉ cần có thể thu phục lòng người, còn phó tướng vẫn phải là người tài!

Thịnh Vương một chút biểu hiện cũng không có, liền tiến lên:

- Phụ hoàng, Phiêu Kỵ Đại Tướng quân vừa phong, cũng nên có đất dựng võ, huống hồ người Mạt Quốc thấy đại danh này, biết đâu liền có chút run sợ, kỵ binh được dẫn dắt bởi Phiêu Kỵ Đại Tướng quân, sĩ khí hẳn tăng cao!

Thành Vương nhìn lên ngai rồng, Vĩnh Nguyên Đế đang gắt gù có ý hài lòng. Hắn siết tay một chút, tự mình ứng cử:

- Phụ hoàng, nếu người tin tưởng, cứ để nhi thần đem binh giúp Tây Định Vương đánh đuổi giặc giã!

Vĩnh Nguyên Đế hàm ý:

- Như vậy có quá vất vả không? Dù sao con cũng vừa lập đại công trong vụ án thuế muối, nay phải cùng chính Đại Hoàng tử nắm binh, có phiền phức?

Thành Vương trong lòng dâng lên giễu cợt, rõ ràng muốn hắn liều mạng xông pha ra trận, biết hắn có hiềm khích cùng Đại Hoàng tử, bây giờ lại để hắn phải chịu sự sai khiến của Đại Hoàng tử.

- Nhi thần làm được, sẽ không phụ tước vị Phiêu Kỵ Đại Tướng quân phụ hoàng đã ban!

Đại triều kết thúc, trong vòng ba ngày nữa, Đại Hoàng tử trở thành chủ soái, cùng Phiêu Kỵ Đại Tướng quân tiến về biên quan đánh bại Mạt Quốc.

Triệu Tử Đoạn trên xe ngựa không giấu nổi tức giận:

- Chủ nhân, người biết rõ Thịnh Vương muốn người đi chuyển này, người còn tự mình ứng cử?

Hoàn Nhan Viên Hạo thong thả nhấp trà:

- Người lo lắng cái gì, binh thần thì tướng chặn, phụ hoàng chính là muốn bản Vương đi, nếu đã không thể từ chối, thì cũng nên lấy chút lợi về mình! Đây là bản Vương xưng phong, khai hoàn quay về còn không phải là trừ quân thích hợp nhất!

Triệu Tử Đoạn vẫn không an lòng:

- Chiến trận hung hiểm, Thịnh Vương dám để người đi, hẳn đã có âm toán!

Hoàn Nhan Viên Hạo mắt phượng dài hẹp có chút linh động:

- Bản Vương biết rõ Hoàn Nhan Viên Thuýét giờ trò, có điều không phải còn một hình nhân thế mạng đi cùng hay sao? Đại Hoàng huynh mới là người muốn lập công trạng nhất, không phải ta!

Chỉ có ba ngày để chuẩn bị, buổi chiều, Hoàn Nhan Viên Hạo triệu Cẩm Từ đến:

- Người trong phủ thân thuộc, hiện tại bản Vương đi lần này không rõ khi nào mới quay về, nếu nhanh cũng một năm, nếu chậm phải hai, ba năm. Toàn bộ chuyện hậu viện là do người tùy ý quyết định. Cái gì cần lệnh Vương phi thì cứ soạn sẵn để nàng đồng một ấn.

Cẩm Từ cúi đầu quy củ:

- Nô tì hiểu rõ!

Hoàn Nhan Viên Hạo lại tiếp tục:

- Có chuyện này, là cơ mật, ngày sau nếu bản Vương không may phôi thai sa trường, nói mẫu phi để toàn bộ thiếp thất trong phủ ra ngoài tự do tái giá. Bản Vương chưa từng viên phòng với bất kỳ ai, không nên khiến các nàng chịu ủy khuất!

Cẩm Từ thất kinh, lắp bắp:

- Chủ nhân!

Hoàn Nhan Viên Hạo phát phát tay:

- Tạm thời dừng đề mẫu phi biết chuyện này. Còn Vương phi, ngày sau nàng muốn quay về Hiền gia hay ở lại Vương phủ đều được. Nàng muốn lấy tài sản gì đều có thể!

Cẩm Từ nung nung nước mắt lui ra ngoài.

Đến sớm ngày thứ hai, Tuyên Quý phi xuất cung, tự mình đến Thành Vương phủ. Tuyên Quý phi nhìn hạ nhân bận rộn đem theo rương hòm đủ loại, trong lòng không cảm được lo lắng:

- Lăng Thần, con nên cảnh giác một chút, Hiền gia lần này không hề có tấu chương nào đã động giúp đỡ con! Mẫu phi thấy bất an trong lòng.

Hoàn Nhan Viên Hạo gắt gâu, hồi lâu mới nói:

- Hiền gia có một nữ nhi ở đây, nếu không ủng hộ nhi thần, tuyệt đối cũng không ủng hộ người khác!

Tuyên Quý phi siết lấy khăn tay, cau mày:

- Hiền Hậu vừa rồi còn ôn tồn bên tai Hoàng thượng, đề nghị lập trữ, trùng hợp giống ý Thịnh Vương! Mẫu phi không thể không đề tâm được!

Hoàn Nhan Viên Hạo nắm lấy tay Tuyên Quý phi, mỉm cười:

- Nhi thần tự có tính toán cho bản thân, người chỉ cần hảo hảo binh an trong cung làm trợ lực nhi thần là được rồi! Đồng thị sẽ vì Thịnh Vương mà gây ra nhiều chuyện, người tuyệt đối đừng khiến bản thân chịu thiệt!

Tuyên Quý phi không ở lại được lâu, đến qua chiều thì phải hồi cung, lần này Thành Vương đi thập phần hung hiểm, vốn là không nên khóc, nhưng nước mắt không tự chủ rơi như sông. Tuyên Quý phi trầm trầm gương mặt:

- Phải chi Lăng Thần lưu lại một đứa nhỏ!

Phùng phủ.

Đạm Ngọc áo hồng tha thướt vào trong, mỗi hơi có ý cười:

- Tiểu thư, Thành Vương điện hạ muốn gặp người!

Gia Hỷ hoàng y thêu cúc họa mĩ, cài trăm bạch ngọc, nâng xoa xoa tay lên vòng bạc chạm kính thư, khẽ kháng:

- Điện hạ đang ở khách phòng?

Đạm Ngọc lắc đầu:

- Không, là ở công sau, chỗ cũ!

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi trong xe ngựa rộng, hôm nay đi với, hắn không chuẩn bị gì, chỉ muốn nhìn qua nàng, nói với nàng một câu. Đồi lúc hắn đã nghĩ, nếu kiếp này mệnh số vẫn không tốt, bỏ mạng biên quan, sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy nàng nữa.

- Điện hạ, Thục Trinh Huyền chúa đến rồi!

Hoàn Nhan Viên Hạo dứt khỏi dòng suy tưởng, vén rèm xe đỡ tay Gia Hỷ lên, nhìn thấy giai nhân trong lòng xuất hiện, gương mặt lạnh lùng liền thoáng chút ý cười nhân nhợt.

Gia Hỷ cẩn thận vén váy ngồi xuống, mắt hạnh không dám nhìn thẳng:

- Điện hạ!

Hoàn Nhan Viên Hạo ngập ngừng, hắn không rõ vì sao mỗi lần gặp nàng đều không biết nói gì. Rất lâu sau, mới thốt lên được một câu:

- Ngày mai, bản Vương phải rời kinh xuất trận sa trường!

Gia Hỷ hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu lên:

- Người đi đánh Mạt Quốc?

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười:

- Nàng biết?

- Nạn dân bên quan chạy nạn đến kinh thành, họ đồn đại rất nhiều, nói rằng biên quan thật sự đã về tay quân giặc, Tây Định Vương không chống nổi, rút quân rất xa!

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi nhếch môi, xem ra Mạt Quốc không chỉ chiếm hai thành, cũng không phải chỉ cướp lương thực như mọi năm, càng không phải chỉ là một đám quân địa phương thô lậu, mà thật sự đã đem binh hùng tướng mạnh đến xâm chiếm.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn vòng tay hân tưng được Gia Hỷ đeo, trong lòng dễ chịu hơn một chút:

- Lần này bản Vương đi, nàng có lo lắng?

Gia Hỷ mỉm cười:

- Ta cũng như bao con dân Đại Quốc, cũng như bao bá tánh kinh thành, luôn mong mỏi Vương gia khai hoàn quay về!

Hoàn Nhan Viên Hạo trong mắt hiện rõ nỗi thất vọng, nhàn nhạt cười:

- Cả hậu viện bản Vương đều không triệu, chỉ một lòng đến đây từ biệt nàng!

Gia Hỷ vô vô khăn tay, đột ngột nghĩ đến Phùng Gia Hảo và Hàn Bình mở ám dây đưa trong lễ tang lão phu nhân, nàng nghĩ hoặc:

- Trong phủ vẫn chưa có tiểu Thế tử?

Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu, nửa đùa nửa thật:

- Bản Vương chính là muốn nàng vào cửa, làm sao có thể khiến nàng thất vọng! Nàng đang ăn đám chưa?

Gia Hỷ đỏ mặt, xua xua tay:

- Ta...ý ta...

Hoàn Nhan Viên Hạo bật cười, ôn nhu nắm lấy tay Gia Hỷ:

- Bản Vương chưa từng viên phòng cùng bất kỳ ai, ngay cả Vương phi! Một đời này, bản Vương chỉ muốn dành cho nàng!

Gia Hỷ kinh ngạc, cũng không rút tay lại, môi mọng hơi mở ra:

- Điện hạ, đừng nói...người khác nghe được liền không tốt!

Hoàn Nhan Viên Hạo thấy gương mặt nhỏ nhắn của mỹ nhân hóa nghiêm trọng lại trêu đùa:

- Nàng thật sự không có chút nào lo lắng cho bản Vương?

Gia Hỷ cảm nhận độ ấm trong tay nam tử, lại nghĩ đao kiếm không có mắt, sinh tử thế nào còn chưa rõ, có chút mềm lòng:

- Vương gia, ta có thứ này, là một lá bùa may mắn xin được ở Linh Sơn tự, từ khi đeo nó trên người, ta luôn tai qua nạn khỏi, nay tặng lại cho người!

Gia Hỷ tháo vòng cổ bên bằng chỉ thêu đỏ thắm ra, đầu dây có một túi lụa nhỏ xíu màu trắng được may cẩn thận. Hoàn Nhan Viên Hạo bật cười lắc đầu, mỗi lần nàng gấp nạn, toàn là hấn hao tâm tổn sức cứu nguy, cuối cùng nàng lại quy hết công lao cho lá bùa này.

- Đeo giúp bản Vương!

Gia Hỷ mỉm cười, gương gao vòng tay qua cổ nam tử đối diện, cẩn thận thắt dây lại. Nào ngờ, Hoàn Nhan Viên Hạo đột ngột ôm lấy nàng, ôn nhu thì thầm:

- Dạy bản Vương!

Gia Hỷ thả lỏng người, không rõ cảm xúc ra sao, đây là lần thứ hai, có người muốn cùng nàng hứa hẹn. Gia Hỷ hơi lùi ra một chút, dịu dàng:

- Ta dạy điện hạ quay về!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Cữu lịch phong trần (trung)

Thành Đa Mãn.

Hoàn Nhan Viên Hạo đi mất một tháng không ngừng nghỉ, liền đến được biên quan, vốn là hành quân thần tốc không kể ngày đêm tốc độ, nhưng Đại Hoàng tử vừa ra khỏi thiên lao, lại chưa từng chịu qua cực khổ, không thể cưỡi ngựa lên tục, đành phải ngồi xe, tiến độ cũng vì thế chậm đi rất nhiều.

Lúc này ở biên quan trời đã暮 hơn hai mươi hôm, cũng chỉ mới tanh vài ngày. Tây Định Vương lui quân cách cửa khẩu Đa Ban đến gần một ngàn dặm, đóng lại Đa Mãn, xung quanh Đa Ban bốn thành đều đã bị chiếm.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn Tây Định Vương sậm đen đi vì nắng gió, áo giáp cũng xây xước vết máu, dù hiểu chiến trận khốc liệt đến nhường nào.

Hoàn Nhan Viên Hạo trao dây cương cho vệ binh:

- Tử Hoàng huynh, là đệ đến trễ! Phụ hoàng trong kinh đột ngột bị ốm, không thể xử lý kịp thời triều chính!

Tây Định Vương nửa miệng cười:

- Phụ hoàng cũng có thể ốm ư? Đùng là chuyện lạ!

Hoàn Nhan Viên Hạo phát tay, Tây Định Vương không thích Vĩnh Nguyên Đế chẳng phải chuyện gì hiếm lạ nên không cần bận tâm. Đi vào lều trại, Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn sa bàn bày ở giữa, nơi có cờ đỏ chính là thành đã mất, nơi cờ đen là Mạt Quốc, cờ đỏ là Đại Quốc. Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày suy tính tương quan lực lượng:

- Mạt Quốc lần này thực sự điều động đến năm vạn kỵ binh?

Tây Định Vương gật đầu, chán nản:

- Năm vạn kỵ binh cùng chủ soái chính là Linh Hồ Vương gian xảo thiện chiến! Đừng nói lấy lại năm thành, sợ rằng không thể giữ nổi phía tây Nam Châu này!

Hoàn Nhan Viên Hạo tâm trạng càng tệ hại, Đại Hoàng tử thân là chủ soái, vừa đến được doanh trại đã lấy lý do đường xa mệt mỏi mà đi nghỉ, còn không quên gọi cả binh kỹ mua vui. Hiện tại kỵ binh chỉ hơn một vạn, thêm quân đội cỏ sắn của Tây Định Vương coi như vừa chạm hai vạn, không thể so sánh với năm vạn kỵ binh tinh anh từ Mạt Quốc!

Ở biên quan, kỵ binh vốn được ưu tiên, thường xuyên tỏ thái độ hống hách không hợp tác, không coi ai ra gì, đối với bá tánh lại càng ngang mạn cướp giật đồ đạc. Đại Hoàng tử sợ mất lòng kỵ binh, nên không dám trách cứ, tiếng xấu của quân triều đình thêm tồi tệ.

Quân đội chính đồn xong, ngày đêm đều ra sức luyện tập. Mỗi tuần được nghỉ ngày cuối cùng. Hôm đó, Hoàn Nhan Viên Hạo đi khảo sát dân tình, liền thấy nhóm kỵ binh bốn năm tên đánh đập một người bán vải.

Triệu Từ Đoạn nắm tay thành quyền:

- Điện hạ, thật quá đáng!

Hoàn Nhan Viên Hạo hừ lạnh, lên tiếng:

- Dừng tay lại!

Nhìn hoàng kim giáp sáng chói trên thân người trước mặt, một tên đeo băng đỏ thêu chữ "lĩnh binh" vội vàng ra hiệu đám còn lại, xun xoe chạy đến:

- Ra mắt Phiêu Kỵ Đại Tướng quân!

Hoàn Nhan Viên Hạo không một nụ cười, hạ lệnh:

- Bức hiệp dân lành, giải về, mỗi tên phạt ba mươi gậy, sau đó giam lại!

Vốn đây không phải đại sự, nhưng đến tởi, Đại Hoàng tử lại đích thân gặp mặt Hoàn Nhan Viên Hạo.

- Ngươi Hoàng đệ! Có phải đệ nghĩ mình là Phiêu Kỵ Tướng quân liền muốn làm gì thì làm?

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi cau mày:

- Ý huynh là gì?

- Đám người Hứa Vọng rất có uy danh trong kỵ binh, lại vô cùng thiện chiến nếu đệ phạt họ, không phải khiến kỵ binh tức giận?

Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhạt:

- Kỵ luật là sức mệnh của binh sĩ, nếu dung túng cho hành vi cướp bóc làm cản, thì quân đội triều đình cùng ngoại xâm Mạt Quốc có khác gì nhau?

Đại Hoàng tử chỉ tay:

- Ta là chủ soái hay là đệ?

Hoàn Nhan Viên Hạo biết người này không nói lý lẽ, chán ghét:

- Là huynh!

Đại Hoàng tử đập bàn:

- Vậy được, ta ra lệnh đệ thả đám người Hứa Vọng ra, nâng cao sĩ khí kỵ binh!

Hoàn Nhan Viên Hạo chỉ đánh có thể thất vọng nhìn Đại Hoàng tử ngu dốt thể hiện.

Thành Đa Mãn để thủ thủ công, liên tiếp mười ngày sau, Mạt Quốc đều không đánh vào được. Có điều, lương thực trong thành đã cạn dần. Tây Định Vương bắt đầu lo lắng:

- Lệnh Hồ cướp được năm thành, đều đang mùa thu hoạch, khẳng định binh lương nửa năm hẳn không thành vấn đề. Trong khi Đa Mãn địa thế tuy trước mặt có sông, địch khó công, phía sau là núi, không dễ đánh úp, nhưng vì vậy không có đồng ruộng, không có vùng trồng trọt, chúng ta hai vạn binh, duy trì sợ rằng không quá được một tháng nữa!

Hoàn Nhan Viên Hạo xoa mi tâm, nhìn Đại Hoàng tử:

- Nguyên soái có chủ ý gì không?

Đại Hoàng tử hơi lúng túng gương mặt, hồi lâu mới nảy ra ý tưởng:

- Chúng ta chỉ cần lùi quân về thành nào có nhiều lương thực là được rồi!

Tây Định Vương một cước giáng xuống ghế, ai nấy xung quanh đều giật nảy người:

- Hồ đồ, huynh đang muốn biểu không Đa Mãn cho địch hay sao?

Đại Hoàng tử lau bảu:

- Không được thì không được, cũng chỉ là ý kiến, sao đệ gay gắt vậy?

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn ra sẵn rộng, nghĩ rất lung, cuối cùng thờ dãi:

- Xem ra chỉ còn có cách nhờ Mi Châu chi viện!

Tây Định Vương âm trầm nét mặt, Mi Châu là đất phong Thành Vương, Mi Châu chi viện, chính là để người của Thành Vương đến, nhưng tạm thời không có kế sách gì, đành miễn cưỡng gật đầu.

Kinh thành.

Hoàng cung đại nội.

Càn Thanh cung.

Hiển Hậu mãi mực bên cạnh Vĩnh Nguyên Đế, tấu chương trên bàn xếp thành từng chồng cao như núi. Vĩnh Nguyên Đế lắc lắc vai cổ đau nhức, bực dọc mà nói:

- Duyệt gấp, duyệt gấp, duyệt gấp! Bọn họ không thể đợi một chút sao? Cách đây hai ngày vừa mới dâng lên, bây giờ liền trách cứ Trẫm không hồi đáp?

Hiển Hậu nhận tách trà từ tay cung nữ, tươi cười:

- Hoàng thượng, họ hối thúc cũng vì lo cho bá tánh con dân, người nên vui vì có những minh quan như vậy!

Vĩnh Nguyên Đế hớp một ngụm trà dễ chịu, tâm trạng cũng dịu đi không ít:

- Hậu nói phải!

Quang Từ công công lăm lét đi vào, dâng lên số con màu đỏ, nhìn qua cũng biết đến từ biên ải. Vĩnh Nguyên Đế giờ đọc, nét mặt càng u tối:

- Ba trận không bại, giữ được Đa Mãn, nói thì hay nhưng chính là ba trận không thắng được, năm thành bị cướp còn chưa lấy về!

Hiển Hậu nghe loảng thoảng, cổ gồng ghi nhớ lại, vừa rồi cung liên viết thư tay gửi đến Thịnh Vương. Cùng lúc này, một cung nữ tiến vào, thì thầm:

- Nương nương, lão gia bên ngoài vừa cho người báo tin, Thành Vương đã mượn lương từ Mi Châu rồi ả!

Hiển Hậu siết chặt khăn tay, ý cười trên mặt hiện lên rõ ràng, liền nhanh chóng viết thêm mấy chữ vào lá thư:

- Mau, đưa cái này bí mật giao cho Thịnh Vương phủ! Thời cơ đến rồi!

Thành Vương phủ.

Thành Vương đi được đã hơn hai tháng, Phùng Gia Hào hôm nay đột ngột liền nôn ọe, Hạnh Lộ đem chậu sứ tới, thấy chủ nhân chỉ nôn khan, không rõ bị gì.

- Trắc phỉ, có phải do đưa chuột muối không vừa miệng?

Phùng Gia Hào vuốt ngực, lại lắc đầu, nâng ta đi đi lại lại, làn môi khô khốc:

- Không thể! Không thể! Bí mật mới đại phu đến đây!

Hạnh Lộ ngạc nhiên:

- Trắc phi, trong phủ không phải có Thái y sao?

Phùng Gia Hảo ném tách trà trên tay nàng bạo, va chạm khiến trán Hạnh Lộ bị rạch một đường đâm đũa máu, lại còn hung ác đá nàng ta thêm một cái vào bụng:

- Bàn phi nói người không nghe?

Hạnh Lộ lồm lổ bỏ ra ngoài, nâng ta lau vết máu trên mặt, đi đến hoa viên thì đụng phải Cẩm Từ. Hạnh Lộ bối rối:

- Cô cô!

Cẩm Từ nhìn thương tích trên đầu nàng ta, âm thầm nghĩ hoặc:

- Người đi đâu đó?

Hạnh Lộ siết vạt áo:

- Nô ti...nô ti...đi mua ít đồ dùng cho Trắc phi!

Cẩm Từ nhìn theo bóng áo Hạnh Lộ, mắt cau thành một đường dài

Phùng Gia Hảo nhìn đại phu cần trọng đặt tay lên khăn lụa:

- Đại phu...có phải...

Vị đại phu gương mặt tươi cười, bình thường trong một gia tộc quyền quý, các phu nhân có thai luôn luôn vui mừng mà thường hồng bao vô cùng dày. Huống hồ đây là Thành Vương phủ, Vương phi không sinh được cả kinh thành đều biết, nay có đứa nhỏ, không chừng đến Hoàng thượng cũng sẽ ban thưởng.

Ông hớn hơ:

- Chúc mừng Trắc phi, người đã hoài thai!

Phùng Gia Hảo run run rút tay lại, Hạnh Lộ trắng bệch gương mặt, lắp bắp:

- Chủ nhân, giờ phải làm sao...

Phùng Gia Hảo giả vờ ôn nhu mỉm cười:

- Ban thưởng...dem hồng bao ban thưởng! Tiễn đại phu về!

Vị đại phu tuy cảm thấy chút quái lạ nhưng không dám nói gì, nấn nấn bọc vàng rồi lăm lét quay về. Nào ngờ Hạnh Lộ vừa đến hành lang thì bị Cẩm Từ chặn lại:

- Đứng đó! Trắc phi hoài thai là một tin mừng, sao lại tùy tiện thưởng như thế? Người đâu, đưa đại phu đi, đối xử cho đáng hoàng!

Hạnh Lộ lùi lại, nhìn lão đại phu bị hạ nhân đưa đi xa, tâm trạng cực độ hoảng hốt:

- Cô cô, sao người biết?

Cẩm Từ nhếch môi:

- Người định để tên đại phu đó ra ngoài đồn đại mất mặt Thành Vương phủ hay sao?

Cẩm Từ vén váy hăm hăm đến viện Phùng Gia Hảo, Hạnh Lộ rồi rít tìm mọi cách ngăn cản nhưng không được. Cẩm Từ xông vào giữa khách phòng liền thấy Phùng Gia Hảo đang thông thả uống trà:

- Trắc phi!

Phùng Gia Hảo gườm gườm mắt:

- Người là nô tài, tự ý xông vào nơi chủ tử ở thì đáng tội gì?

Cẩm Từ cười lạnh:

- Trắc phi, người hồng hạnh vượt tường, mang một cái tạp chủng trong người còn ở đây dám nói lý ta? Tạm thời người nên ngoan ngoãn giam lỏng ở đây! Đợi ta vào cung trình Quý phi nương nương xử lý!

Phùng Gia Hảo nhếch môi, thần nhiên vô tội:

- Hải tử này vốn của chính điện hạ, người lại dám ăn nói hàm hồ? Ta là Trắc phi được dâng hoàng giả vào, lại để một tiện tì như người lên mặt sao?

Cẩm Từ trừng mắt:

- Ta vốn chính là được điện hạ giao cho trọng quyền quản lý hậu viện, đừng nhiều lời. Ngày mai Quý phi ban tội xuống, người sẽ biết!

Phùng Gia Hảo ngồi trên ghế, máu nóng dâng lên, lại càng thêm lo sợ bị trị tội, nhìn lo sứ Thanh Hoa trên kệ cao, lại nhìn Cẩm Từ sắp ra đến cửa. Không chậm trễ ôm lấy bình hoa đập mạnh vào đầu Cẩm Từ.

Hạnh Lộ thấy chủ nhân ngoan độc ra tay, cũng không chần chờ nữa, lấy trâm ngọc đâm vào cổ Cẩm Từ nhiều nhát, máu chảy lênh láng ra mặt đất, lại bắn đầy vào y phục cùng mặt mũi hai người.

Hồi lâu, Phùng Gia Hảo như sực tỉnh, vội vội vàng vàng:

- Nhanh, đem thi thể này cùng y phục chúng ta vứt đi! Phải vứt đi!

Hạnh Lộ run run nhìn chủ nhân:

- Trắc phi, đem đi đâu bây giờ?

Phùng Gia Hảo ngồi bệch tựa cửa, lại cuộn lông tấm thảm sân quần lấy Cẩm Từ:

- Đem một cái rương rỗng đến, cho thi thể này cùng tất cả mảnh sứ, y phục chúng ta nhét vào. Sau đó...

Phùng Gia Hảo nghĩ đến giếng hoang ở vườn rộng đằng sau phủ, thường ngày nơi này vắng vẻ, không có người lui tới, trong lòng thoáng chút yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Cửu Lịch Phong Trần (trung) 2

- Trẫm sẽ liệu theo binh tình mà tính toán, nàng nghỉ ngơi đi, Trẫm qua xem Hoàng Quý phi thể nào, mấy ngày nữa, nàng ấy đã phải quy y cửa Phật!

Người được nhắc đến là Tương Hoàng Quý phi, muội muội của Tuyên Quý phi, người này có một hải tử chính là Bát Hoàng tử vừa được phong tước là Hòa Vương, lại sắp đi nhận thừa tự Tam Thân Vương phủ. Tương Hoàng Quý phi sau khi nhĩ tử rồi cung, cũng quyết lòng quy y, Hoàng thượng nhân từ, liền xây dựng một tòa Đại Xá Ni Viện trên một ngọn núi gần kinh thành dành riêng.

Tuyên Quý phi tiễn Vĩnh Nguyên Đế ra cổng cung, vừa quay vào trong môi đã nắng lên khó chịu. Lúc này, Tổng quản Diên Hương các đơn đã bẩm báo:

- Nương nương, Thành Vương phi cùng Phùng Trắc phi xin gặp!

Tuyên Quý phi chậm bước lại, người con dâu này không sinh được, luôn luôn tìm cách tránh né, hôm nay lại chủ động đến cửa, thật khiến người khác tò mò.

- Gặp bản cung là có chuyện gì?

- Nô tài nghe qua là tin vui!

Tuyên Quý phi cài lại trâm vàng, ngó vục:

- Tin vui?

Thành Vương vừa đi hai tháng, trong phủ liền có tin vui, thật khiến người khác phải suy nghĩ. Tuyên Quý phi cũng không gây khó dễ, gật đầu để cả hai vào.

Hiên Liên Từ Tâm bộ dạng nghiêm nghị, có chút run sợ yếu nhược, trên mặt đại trang kỷ lưỡng. Ngược lại, Phùng Gia Hào y phục thoải mái, thất lưng hơi nổi lờng, cổ tỉnh để bụng bằng phẳng cao hơn một chút, dung nhan thanh thoát dễ chịu.

Hiên Liên Từ Tâm đứng dậy thưa chuyện.

Tuyên Quý phi ngạc nhiên nhìn lại Phùng Gia Hào một lần nữa, vui mừng khắp khối:

- Sao? Thành Vương đã có tiểu hài tử?

Hiên Liên Từ Tâm cười dịu dàng:

- Thưa nương nương, sáng sớm nay muội ấy mới báo cho con biết!

Tuyên Quý phi vỗ tay cung nữ lại, mừng rỡ phản phó:

- Mời Tạ Thái y lại đây, nói là bản cung muốn bắt mạch bình an!

Tạ Thái y là người được Tuyên Quý phi tin nhiệm, hằng ngày lo liệu chuyện thuốc men được thảo trong Diên Hương các. Hôm nay mời Tạ Thái y đến, một phần Tuyên Quý phi tỏ ý quan tâm đến cái bụng Phùng Gia Hào, chuyện thứ hai chính là xác thực có phải nàng ta mang thai trước khi Thành Vương ra trận không.

Tạ Thái y cẩn thận xem mạch, hồi lâu mới bẩm báo:

- Nương nương, thai tự đã ba tháng rồi ạ!

Tuyên Quý phi nhắm mắt, bấy giờ sắp sang tháng tám, như vậy Phùng Gia Hào hoài thai khi tháng tư, lúc đó Thành Vương hẳn còn trong kinh. Có điều Tuyên Quý phi có chút khó hiểu, Phùng Gia Hào này Thành Vương không nguyện ý đưa vào cửa, vì sao lại dễ dàng là người hoài thai đầu tiên. Trước đây, chính miệng Thành Vương úp úp mở mở về một đích trường tử.

Tuyên Quý phi đề Tạ Thái y lui, ánh mắt ý vị thâm trường:

- Nếu bản cung nhớ không nhầm, tháng tư chính là...ngày mất của Phùng Bào phu nhân?

Phùng Gia Hào chột dạ, hơi siết khăn tay, liền quỳ xuống:

- Nương nương tha tội, thiếp thần biết phạm lậm hậu bối phải đề tang trường bối nhiều nhất ba năm ít nhất chín tháng, thiếp thần lại dám hầu hạ Vương gia, để gây ra hậu quả này, thiếp thần xin chịu tội!

Tuyên Quý phi này sinh khó chịu, Phùng Gia Hào nói như vậy, khác nào tố Thành Vương đam mê sắc dục, đến một thiếp thất đang có tang trong mình cũng chẳng chừa lại. Nhưng hiện tại không phải là lúc phát tác, Thành Vương cũng không có ở đây để hỏi rõ, Tuyên Quý phi đành phải tự mình ghi nhớ lời nàng ta.

Tuyên Quý phi cho người đỡ tay Phùng Gia Hào dậy, nhàn nhạt dặn dò:

- Có thai tự không nên động chút là quý động chút là đúng, làm gì cũng phải cẩn trọng nhẹ nhàng!

Lúc này, mới nhìn sang phía Hiên Liên Từ Tâm:

- Hài tử của bất kỳ ai cũng gọi Vương phi một tiếng mẫu thân, nên đối xử thật tốt, tránh gây ra chuyện gì không sạch sẽ!

Đến chiều muộn, cả Hiên Liên Từ Tâm và Phùng Gia Hào đều đã nhận thưởng quay về, Tuyên Quý phi mới sai sử cung nữ bên người:

- Ngày mai gọi Cẩm Từ vào cung, bản cung vẫn chưa thật sự yên tâm! Luận tính cách Lăng Thần, sao có thể dễ dàng ta bất chấp tang lễ tổ mẫu mà hầu hạ?

Hồng Tổ rớt trà ra tách, có chút đồng tình:

- Trong phủ ngoài Trắc phi còn hai Phi nhân nữa, bụng đều chưa có động tĩnh gì, và lại, nhiều người như thế, điện hạ đâu cần bất chấp lễ giáo mà tuyển triệu Trắc phi!

Phùng Gia Hào quay về phủ, mồ hôi vẫn đổ ra như tắm, mặc kệ Thành Vương phi săn sóc hỏi han, nàng ta nhanh chóng đầm đẫm đi về viện.

Nàng ta vuốt vuốt ngực:

- Thật là...suýt chết! Thi thể Cẩm Từ thế nào rồi?

- Nô tì đã bí mật bỏ xuống giếng hoang, còn cẩn thận lấp đá lên nữa!

Phùng Gia Hào bình ổn hơn một chút, lại bàn tính:

- Nếu như có người tìm Cẩm Từ người tính thế nào, lần cuối cùng Cẩm Từ xuất hiện là cùng người trò chuyện ở hành lang? Mà Bào đại phu đó đâu?

Hạnh Lộ nhanh nhẹn mồm miệng:

- Nô tì chỉ cần chối phắt, nói rằng Cẩm Từ cô có sau khi gặp nô tì đã đi ban thưởng cho Bào đại phu đó! Chúng ta coi như không liên đới nữa!

Phùng Gia Hào uống cạn ly trà ngoài lấy tinh thần, ngẫm nghĩ trong phủ đệ nhà nào không thường có hạ nhân mất tích, huống hồ đây là Thành Vương phủ, sẽ không ai rảnh rỗi mà tra ra:

- Qua được cửa này rồi! Tuyên Quý phi thật không dễ đối phó, không rõ nương nương là tin hay không tin nữa!

Hạnh Lộ cho người đun trà mới, lại đóng kín cửa:

- Chắc chắn là tin, Trắc phi, người nghĩ xem, đây là trường tử đầu tiên của Vương gia, Quý phi vui mừng còn không kịp! Chi sợ khi Vương gia trở về...

Phùng Gia Hào gương mặt càng thêm tái:

- Ta mỗi ngày đều khăn vải mong cho điện hạ từ chiến sa trường, khi đó thân phận đứa trẻ này mãi không tiết lộ, cũng là thừa tự duy nhất Thành Vương phủ!

Hạnh Lộ vội che miệng Phùng Gia Hào, lắc đầu, mắt đảo liên tục:

- Trắc phi, cái này không được nói ra!

Phùng Gia Hào gật đầu lia lịa, dồn dập thò:

- Ta biết, ta biết, phụ thân nói bên ngoài biên quan quân dịch có đến năm vạn, chúng ta chỉ có hai, khả năng thất bại rất cao!

Hạnh Lộ cúi mặt, không bày tỏ cảm xúc, cầu mong phụ quân mình chết trận, chủ nhân nàng có lẽ là người duy nhất. Phùng Gia Hào toan tính một hồi, lại lau mồ hôi:

- Bị động thế này thật không phải là cách! Tốt nhất vẫn phải chắc chắn Vương gia không bao giờ hồi kinh được!

Đa Mãn thành.

Hoàn Nhan Viên Hạo chặn Đại Hoàng từ lại, quyết tiết:

- Mi Châu là đất phong của đệ, hoàng huynh đến đó nhận binh lương, rất không hợp lý!

Đại Hoàng từ kéo căng cương ngựa, tỏ ý vô cùng khó chịu:

- Ta là chủ soái, ra lệnh đệ ở đây giữ thành, đệ còn không đồng ý?

Tây Định Vương chường mắt, giằng lại dây cương Đại Hoàng từ:

- Quân lương từ Mi Châu, binh lính từ Liên Thành, chuẩn bị ở đó lại là Hiền gia, cùng hoàng huynh không nửa điểm can hệ, huynh lại vì muốn giành giật công trạng cùng Thánh Vương mà làm ra trò này? Không thấy xấu hổ?

Đại Hoàng từ tức giận, thúc ngựa hý một tràng dài:

- Quân pháp bất vị thân, ta là chủ soái, mọi quyền quyết định đều thuộc về ta! Hôm nay, ta phải đi được Mi Châu, thứ hai, hộ tống ta là đám người Hứa Vọng!

Hoàn Nhan Viên Hạo thật sự rất muốn rút gươm ra, nhưng nghĩ địch phía trước vô cùng hùng mạnh, không nên khiến nội bộ chia rẽ, lạnh lùng phản phó:

- Triệu Từ Đoạn, đi theo bảo vệ Nguyên soái, nửa bước cũng không rời!

Triệu Từ Đoạn hiểu ý, nhếch miệng cười:

- Thuộc hạ sẽ chu đáo hầu hạ, nửa bước cũng không rời!

Bụi mặt mờ tung bay theo vô ngựa, Hoàn Nhan Viên Hạo nắm chặt tay tự trấn an tinh thần. Đồi trước Mặt Quốc xâm lược, hắc xạ thần bảo vệ sa trường, cuối cùng bị vu vào tội mưu phản cấu kết với địch mà mất mạng. Lần này, hẳn chắc chắn sẽ không để lặp lại bi kịch.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: CỬ LỊCH PHONG TRẦN (TRUNG) 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Triệu Từ Đoạn nằm dài trên lưng ngựa, vừa đi vừa hát, Mi Châu này hẳn đã sống cả đời, đến từng tảng đá cũng đều quen thuộc, cần gì phải đề phòng. Đám người Hứa Vọng lầm lũi theo sau, lại nhìn nhau ầm ý.

Hứa Vọng thì thầm cùng mấy tên còn lại:

- *Dịch Tướng quân hẹn chúng ta trên đường đi, nên Đại Hoàng từ mới gấp gấp đòi thay thế Phiêu Kỳ. Tướng quân như vậy!*

- *Dịch Tướng quân vì Đại Hoàng từ mà mưu phản, Đại Hoàng từ chắc chắn sẽ nghe theo!*

Hứa Vọng gật đầu chỉ về Triệu Từ Đoạn:

- *Lấy được quân lương rồi, giết luôn tên thái giám đó! Hắn chỉ có một chúng ta có đến bốn!*

Bọn chúng nhìn lại nam tử đang ngêu ngao áo choàng đỏ thẫm che lấp gương mặt mỹ nhân thiên hạ kia liền cùng nhau nở nụ cười hắc ám. Trời mùa thu trong vắt, bụi đường theo gió lẫn quần dưới chân ngựa. Thảm thoát đoàn người ngựa cũng đến được Liên Thành.

Đại Hoàng từ hít hít mũi trước phủ Hiền gia, bây giờ đã là Hầu phủ, Hiền lão gia cũng trở thành Quốc trưởng. Triệu Từ Đoạn thông thả vào trong, nhìn trên sân xếp đầy bao lớn bao nhỏ, cho thấy lương thực đã chuẩn bị đầy đủ.

Đại Hoàng từ yên vị trên ghế chủ vị khách phòng, liền phách lối nhìn Triệu Từ Đoạn:

- *Người lui đi, nơi đây không có việc của họạ quan!*

Đám Hứa Vọng khắng khặc cười. Triệu Từ Đoạn cũng không đáp trả, thân nhiên quay ra ngoài xem xét quân lương. Hiền lão gia có chút nhún nhường:

- *Thiếu giám có gì không vừa ý?*

Triệu Từ Đoạn cung kính:

- *Hầu gia, nô tài chỉ thấy Thành Vương diện hạ coi sóc sổ lương thực này, nay đều đã đầy đủ, coi như không có gì phản nản!*

Buổi chiều ngày thứ ba, Đại Hoàng từ quyết định quay về, trong đoàn người đi có thêm mấy mươi gia đình Hiền phủ. Bình thường hộ tống quân lương phải là quân đội Mi Châu, có điều đây là đất phong Thành Vương, Đại Hoàng từ cố kỵ không dám điều động.

Triệu Từ Đoạn nhìn mặt trời sắp lặn, nghỉ ngơi trong lòng nổi lên, đánh phản đốt:

- *Nguyên soái, bây giờ đã muộn, đi trong đêm thật không an toàn, muốn đi ít nhất phải là sáng mai!*

Đại Hoàng từ gạt đi:

- *Không được, địch ở trước mặt, chậm trễ quân lương chính là tự tội, nếu người còn phản đối, ta liền hạ lệnh ban tử!*

Triệu Từ Đoạn lạnh giọng:

- *Nguyên soái chỉ đem theo mấy mươi gia đình không thuần thực vô nghệ, cũng chưa đến một trăm người hộ tống, sổ lương thực này có thể an toàn vượt Mi Châu, Nam Châu ra biên quan được sao?*

Đại Hoàng từ rút gươm:

- *Người khinh thường bản soái? Người đầu, bắt hắn lại!*

Triệu Từ Đoạn mắt huyền thăm thẳm giễu cợt một đám hộ vệ lấy vũ khí theo lệnh Đại Hoàng từ, ánh nhìn đáng lên tia ngoan độc:

- *Kẻ nào dám!*

Không ngăn được Đại Hoàng từ, đoàn người đành phải khởi hành trong đêm, vượt hẻm núi mà đi. Giữa đêm, sương mùa thu lạnh lẽo rơi xuống, gió núi phản phất rét run đám ngựa thồ. Triệu Từ Đoạn lần nữa phải đề nghị nghỉ ngơi, cuối cùng Đại Hoàng từ cũng chấp thuận.

Hứa Vọng đem rượu đưa đến từng binh sĩ một, lại xun xoe mời:

- *Thiếu giám, uống một hợp cho ấm người!*

Triệu Từ Đoạn hơi thờ trắng muốt, lắc đầu:

- *Hẻm núi này vô cùng hung hiểm, nghỉ lại giữa đêm đã bất tiện, uống ít thôi, nếu bị phục kích đừng nói bảo vệ quân lương, sợ rằng mạng cũng không còn!*

Hứa Vọng cười cười đi nơi khác hoán mọi người, một số còn lại nhóm lửa nướng thịt bò khô, Đại Hoàng từ cầm đầu cuộc vui. Triệu Từ Đoạn không tiện nhắc nhở, đành phải đi ra xa khỏi bọn họ, dọc theo đường mòn liền thấy một con sông nhỏ, lấp lánh phản chiếu. Trong mờ mờ nguyệt quang, bóng đầu có bóng người cùng ánh kiếm loang loáng lao đến. Triệu Từ Đoạn nhàn nhạt cười, cuối cùng cũng có kẻ không chịu kiên nhẫn.

Cho dù tất cả đều che mặt bằng khăn đen, nhưng không khó để nhìn ra đám người Hứa Vọng. Triệu Từ Đoạn trường kiếm không động, chỉ lấy quạt giấy thường mang theo người ra giao chiến. Luôn hơi từ quạt giấy sắc bén hơn đao thương, lướt ngang yết hầu hai tên lao đến trước, máu bắn lên không trung, văng cả vào mặt Hứa Vọng.

Hứa Vọng hoảng sợ, chẳng phải trước mặt chỉ là một hoạn quan hay sao, đột ngột lại trở thành đại cao thủ. Triệu Tử Đọan hạ tay lần thứ hai, kẻ đứng cạnh Hứa Vọng cũng chết. Hứa Vọng hồn xiêu phách lạc co chân bỏ chạy, nào ngờ chưa đến mười bước đã bị nam tử áo đỏ hạ một cước, dùng mũi giày đâm nát mặt bên phải.

Triệu Tử Đọan nhàn nhạt:

- *Ai sai khiến ngươi?*

Hứa Vọng đoán chắc sẽ chết, ngang bướng:

- *Ngươi giết thì cứ giết, Hứa Vọng ta làm người lỗi lạc, không sợ loại yêm nhân dễ tiện như ngươi!*

Triệu Tử Đọan ha hả cười:

- *Ngươi biết ta là yêm nhân dễ tiện, sao lại không biết ta có ngàn loại cực hình còn dễ tiện hơn cả bản thân?*

Mũi giày Triệu Tử Đọan lê xuống tám lạng Hứa Vọng, lại ngang nhiên dẫm hờ lên điểm yếu giữa hai chân hắn ta:

- *Có muốn ta làm giá thành thật? Ta đếm đến ba!*

Lực chân mạnh dần, mỗi đến tiếng đếm thứ hai, Hứa Vọng đã đầu hàng:

- *Là Dịch Tướng quân, Dịch Tướng quân!*

Triệu Tử Đọan xốc cổ áo Hứa Vọng lên, ánh mắt tràn đầy lo lắng:

- *Dịch Tướng quân?*

Hứa Vọng sợ Triệu Tử Đọan không tin sẽ bị giết chết, liền ra sức chứng minh:

- *Dịch Tướng quân sau khi bị Thành Vương đánh bại đã trốn sang Mạt Quốc, hiện tại đang ngồi trong xe ngựa Đại Hoàng tử, đến được MiChâu sẽ tìm cách giết Thành Vương, sau đó quay về kinh thành để cứu Mạt Quốc để Đại Hoàng tử lên ngôi!*

Triệu Tử Đọan nghi nghi ngờ ngờ:

- *Chuyện quan trọng thế này, một lãnh binh bên hông hung uộc có thể biết sao?*

- *Tiền hân là người liên lạc giữa Dịch Tướng quân cùng Đại Hoàng tử, tiền hân là thuộc hạ Dịch Tướng quân, người cũ kỹ binh!*

Triệu Tử Đọan nhếch môi cười, sắt đá lời nói:

- *Rất tiếc, takhông tin. Tiền hung uộc hoàng tuyền vậy!*

Hứa Vọng chưa kịp hét lên, lưỡi kiếm đã xuyên từ đỉnh đầu hắn xuống đến tận cuống họng. Triệu Tử Đọan lau sạch vết máu trên tay, quay vào trong. Bấy giờ lửa cháy vẫn đượm, quân lính già đĩnh đều say lúy túy. Đại Hoàng tử gõ gõ kiếm lên không tạo ra giai điệu vui tai, có điều vừa thấy Triệu Tử Đọan, hắn liền thất sắc:

- *Ngươi...ngươi...saonguơivàođượcdây?*

Triệu Tử Đọan thản nhiên ngồi xuống:

- *Nguyên soái, cógikhôngđược?*

Đại Hoàng tử giả là cười:

- *Vớnvàarồi, takhôngnhinhtấynguoi, liênochodámHứa Vọng đitìm...*

Triệu Tử Đọan nhếch môi, tàn độc cười:

- *Bọnchúngsẽkhôngquayvônữa đâu!*

Sắc mặt Đại Hoàng tử càng trắng, tay run run đặt lên kiếm. Triệu Tử Đọan cau mày, lắng nghe tiếng động trong gió. Đại Hoàng tử đột ngột rút kiếm

- *Ngươi chết chắc rồi!*

Hơn trăm vệ binh đều xuất phát từ kỵ binh đứng bật dậy đem thương, đao các loại ra, phía sau, Dịch Tướng quân cũng thần bí xuất hiện.

Dịch Tướng quân ha hả cười:

- *Mạng nguơicũnglớn lắm, mới có thể khiến dịch thân Dịch gian nàyra mặt!*

Triệu Tử Đọan xoay trường kiếm về thế thủ:

- *Giết mộtkẻvôdanhhưta, cácnguơicũngphìnhhiệutâmứcthật!*

Đại Hoàng tử la hét lao đến, đám vệ binh cũng ồm ồm tấn công. Triệu Tử Đọan hơi lùi lại, cau mày chống trả. Qua một nén hương, trời đã sắp sáng. Triệu Tử Đọan nhìn xác người la liệt trên nền đất, bản thân cũng xây xát vết máu, lạng, hồng nhói đau vì đao cắt thương đâm. Đến khi trong tâm trí Triệu Tử Đọan đã khẳng định bản thân lần này tử thương tại đây, thì từ đâu một tràng ngựa hí dài. Triệu Tử Đọan nhìn ra sau, đám vệ binh cũng khựng lại.

Triệu Tử Đọan như được tiếp thêm sinh lực:

- *Phùng Hậu!*

Nam tử đeo mặt nạ sắt che kín gương mặt, ngựa ô đen tuyền, tay vung trường kích nặng ngàn cân nhanh chóng tiếp viện. Phía sau hắn ta, là hơn năm ngàn binh sĩ tinh nhuệ của Liên Thành. Dịch Tướng quân không đứng yên nữa, thất thần rút thương nghênh chiến. Phùng Hậu cũng năm ngàn binh thần tốc đánh trả, chưa đầy nửa nén hương, tất cả đã chết sạch. Phùng Hậu nhìn Đại Hoàng tử bỏ băng đầu gối dưới gầm xe, không niệm tình hạ kích xuống.

Triệu Tử Đọan vội vàng ngăn cản:

- *Dừng tay!*

Chỉ là lời nói vừa thốt ra, đã thấy đầu Đại Hoàng tử vỡ nát, não bắn tung tóe dính đầy mấy bao lương thực. Triệu Tử Đọan tựa người vào tảng đá bên đường thờ đốc:

- *Thôi lỡ rồi, còinhư quân lươnggìMạtQuốc phục kích, Nguyên soái anhdừnghìsinh!*

Phùng Hậu vỗ vỗ vai Triệu Tử Đọan:

- *Tadếntừ? Ngươi không saochứ?*

Triệu Tử Đọan lắc đầu, thần thể bấy giờ mới bắt đầu ê ẩm đau nhức:

- *Tumìnhxemđi, mộtđờitacotrọngnháchínhlãđượgdã như ngọc, giờthìhayrồi, khôngvểtdâmchínhlãvềtíchêm!*

Phùng Hậu cười to, lệnh binh sĩ chuẩn bị lên đường, lại đem cả thi thể Dịch Tướng quân cùng Đại Hoàng tử đi theo. Triệu Tử Đọan bấy giờ mới nghĩ vẩn:

- *Làm saonguơibiếttadangởđây?*

Phùng Hậu giờ mới là thư lên:

- *Thành Vươngđiệnhạ!*

Triệu Tử Đọan leo lên xa mã, thương tích quá nhiều, không thể tiếp tục cưỡi ngựa, hắn vung roi đánh xuống, vô tình trúng phải một bao lương thực bị nhồi nhét quá căng lại đột ngột chịu lực liên tục ra. Đồ bên trong rơi vãi xuống, chảy tràn trong

sự kinh ngạc của mọi người.

Phùng Hậu bàng hoàng:

- *Cát?*

Triệu Tử Đoạn vội vàng xé toạc số bao lương còn lại, tất cả đều chỉ là một phần lúa mòng bọc cát bên trong. Triệu Tử Đoạn nghe đầu óc đau nhức:

- *Không xong rồi! Hiền gia làm phản!*

Kính thành.

Thịnh Vương phủ.

Hoàn Nhan Viên Thuyết đang thưởng thức đôi yến phụng* vừa được tiến cống, hờ hững hỏi Bạch Thục Thần:

- *Cóitingừ từ Mi Châu chưa?*

Bạch Thục Thần rút trong tay áo ra một lá thư, khẽ trả lời:

- *Hoàng Hậu nương nương nói rằng, kẻo sách đã được thi hành. Lương thực già cũng vơi arak hoi điaphần Liền Thành!*

Thịnh Vương phui phui tay, môi mòng kiêu bạc cười:

- *Hiền lão già là Quốc Trưởng, không thể vưc vào ông ta giao gaogia. Hoàn Nhan Viên Hạo trước saudếulà địch, xem thủ hảnh đổi phó thế nào!*

Bạch Thục Thần chấp tay:

- *Lương thực không cứu được Đa Mãn, ítngày nữa, Lệnh Hồ Vương đánh vào, Đa Mãn chắc chắn mất, Thành Vương cũng sắp bomạng!*

Chủ thích:

(*) Yến phụng

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Cửu lịch phong trần (hạ) 1

Tây Định Vương chưa kịp khoác giáp phục đã nghe tin dữ từ Mi Châu truyền về, liền vội vã một đường đến chính doanh. Hùng hùng hổ hổ xông vào:

- Ngự Hoàng đệ! Đệ dám làm ra chuyện này?

Hoàn Nhan Viên Hạo đang bày binh bố trận trên sa bàn, thấy vẻ mặt thấp phần nặng nề kia thì không mẫn không nhật trả lời:

- Hoàng huynh tìm đệ là muốn nói về chuyện gì?

Tây Định Vương ánh mắt mười phần lo lắng, phát tay để toàn bộ vệ binh lui xuống:

- Đệ cho thuộc hạ giết Đại Hoàng tử?

Hoàn Nhan Viên Hạo không ngược mắt, môi mòng nhếch lên:

- Hắn đã chết?

Tây Định Vương siết bàn tay lại, mặt có chút đỏ:

- Dù gì Đại Hoàng tử cũng là Nguyên soái, đệ giết hắn có khác gì cổ vũ tinh thần Mạt Quốc? Bỏ lớn lấy nhỏ?

Ban đầu, Hoàn Nhan Viên Hạo không có ý để Đại Hoàng tử chết, hắn ta không có đầu óc, tính cách tham lam ngu dốt, chỉ cần chặt bỏ một chân thì không bao giờ xoay người được nữa. Đại Hoàng tử trọng thương, cũng không tranh công đầu trong trận Mạt Quốc này được. Có điều nay người cũng đã chết, coi như do số mạng hắn ta không tốt.

Hoàn Nhan Viên Hạo đặt nốt lá cờ đỏ cuối cùng xuống sa bàn, mày kiếm như mực cau một đường dài:

- Không có hắn, chúng ta mới thắng được Mạt Quốc!

- Đệ điên rồi! Phụ hoàng đưa hắn đến sa trường chính là muốn hắn lập công giảm tội, nay hắn mất mạng trên đất phong của đệ, làm sao phụ hoàng có thể không truy cứu?

Hoàn Nhan Viên Hạo khinh bỉ mụ cười:

- Huynh đang lo sợ? Huynh còn quá ngây thơ, nếu phụ hoàng thật sự muốn Đại Hoàng tử lập công, làm sao chỉ có thể để hắn tự tập hợp một vạn tàn binh của Dịch tội thần kia? Đây chính là muốn hắn chết! Chết một cách danh chính ngôn thuận!

Tây Định Vương hơi sững người, ngồi xuống ghế, ánh mắt ngập tràn màu thủy:

- Tại sao chứ?

Hoàn Nhan Viên Hạo tiến lại gần hắn, vật kim giáp loang loáng dương quan, từng chữ một nhả ra:

- Bởi vì Đại Hoàng tử chết, thì Thịnh Vương mới có thể yên ổn lên ngôi!

Năm xưa Hiền Hiếu Thánh Đức Hoàng hậu Vương thị qua đời, Vĩnh Nguyên Đế đã có lời hứa để Đại Hoàng tử trở thành trừ quân kẻ vị. Nay Đại Hoàng tử phạm tội, họ Vương bị lộ rõ ý đồ tiếm quyền. Một khi làm đến Thái tử thì một chân đã đặt lên ngôi báu, há gì phải tham những mà chịu phạt, Đại Hoàng tử có kết cục này là vì nghe theo ngoại thích, kết bè kéo đảng, tạo cá tài lực lấn quyền lực cho họ Vương. Người ta nói Đế Vương không có tình phụ tử, Vĩnh Nguyên Đế nào dễ dàng để một đứa con bất tài làm sụp đổ cơ nghiệp trăm năm Đại Quốc. Thiên hạ này của họ Hoàn Nhan chứ không phải họ Vương.

Tây Định Vương trầm mặc:

- Phụ hoàng không dễ tâm đến tính mạng chúng ta?

Hoàn Nhan Viên Hạo hừ nhẹ:

- Nếu thành Đa Mân này cũng mất, chúng ta chính là tướng lĩnh bại trận. Khi đó Thịnh Vương sẽ cùng vài mươi vạn binh đánh đuổi Mặt Quốc! Phụ hoàng không muốn chúng ta chết, chỉ là không muốn chúng ta chiếm được tiền cơ!

Tây Định Vương thờ người không nói gì, đột ngột Hoàn Nhan Viên Hạo rút trường kiếm đặt lên cổ hắn:

- Người của bản Vương còn chưa báo tin về, huynh đã biết Đại Hoàng tử mất mạng. Nói! Có phải huynh cho người theo dõi bản Vương?

Tây Định Vương hơi hoảng hốt nhưng nhanh chóng trấn tĩnh, gạt đầu:

- Huynh vốn theo dõi Đại Hoàng tử vì nghi ngờ hắn có âm mưu chiếm công, chỉ là không ngờ lại...

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn sâu vào mắt nam tử đối diện, rất lâu, rồi khẽ nhếch lên nụ cười kiêu bạc:

- Ta tin huynh! Trước hết, đừng vội báo cho phụ hoàng!

Trường kiếm trên cổ Tây Định Vương thả lỏng dần rồi rời đi. Lúc này, bên ngoài một binh sĩ tiến vào:

- Phó soái, Tướng quân, địch đang dần trận trước sông Mân Hà, chuẩn bị tấn công chúng ta!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn Tây Định Vương, đôi mắt ngập tràn khó hiểu. Cả hai vội vã lên thành.

Thần Đô.

Thành Vương phủ.

Hiên Liên Từ Tâm lặng người trong viện, nàng chăm chăm nhìn đơn thuốc trên tay, đây là thuốc trục thai, mà cái thai cần loại bỏ không ai khác ngoài Phùng Gia Hào. Hiên Liên Từ Tâm từ khi sinh ra đến hiện tại chưa từng làm một chuyện xấu, bây giờ Hiên Hậu lại ép nàng đi giết một đứa trẻ chưa thành hình, thật có chút sợ hãi.

Hiên Liên Từ Tâm nhớ lại buổi chiều hôm trước trong cung, ti ti nàng đã một mực khẳng định Phùng Gia Hào sẽ đem cái thai này chiếm lấy quyền hành của nàng. Không những đẩy nàng tới chỗ chết mà còn tìm cách vu oan giả họa cho nàng mà khiến Hiên gia thất bại danh liệt. Hiên Liên Từ Tâm càng nghe càng hợp lý, liền đem mấy đơn thuốc này về, nhưng hiện tại lại không dám ra tay.

Thiếp thân nô tì nàng ta đi vào, dâng lên một bát cháo tổ yến, Hiên Liên Từ Tâm lấy gói thuốc bột ra, nhưng chân chừ không quyết.

- Người nghĩ bản phi có nên làm theo lời ti tì?

Nhà hoàn bên cạnh nàng nhìn xung quanh một vòng mới lên tiếng:

- Hoàng hậu nương nương chủ vị hậu cung, chắc chắn sẽ tính toán không sai lầm. Cầm Từ cô có bị mất tích không lý do, chúng ta nào có thể dám khẳng định là không liên quan đến Phùng Trắc phi?

Hiên Liên Từ Tâm thờ người, Cầm Từ quân chuyển thay cả quân gia Vương phủ, nay đột ngột không có tung tích, mà Phùng Gia Hào bụng ngày càng lớn. Hiên Liên Từ Tâm hỏi:

- Bản phi thật không nên đưa nàng ta vào cung gặp Quý phi nương nương!

Nhà hoàn lại an ủi:

- Vương phi không đi, thì Phùng Trắc phi sẽ cũng tự mình đệ bài tử!

Hiên Liên Từ Tâm mỉm cười trút hết gói thuốc bột vào chén tổ yến, nhà hoàn bên cạnh vội vã khuấy đều.

- Vương phi sáng suốt!

Hiên Liên Từ Tâm đứng dậy, đi đi lại lại:

- Quý phi biết được ta làm ra chuyện này, sợ đến cái Vương phi này ta cũng không giữ nổi!

Nhà hoàn kia sợ nàng đổi ý, tiếp tục khuyên nhủ:

- Quý phi cũng chỉ là quý phi, chính cung vẫn là Hoàng hậu nương nương, là ti tì ruột thịt của người, người sợ cái gì chứ?

Hiên Liên Từ Tâm hít một hơi sâu, quyết tâm hạ lệnh:

- Đem đến viện Phùng Trắc phi, nói là bản phi thưởng cho tiểu thiếu gia trong bụng!

Phùng Gia Hào xoa xoa phần bụng mới chỉ hơi nhô lên, nàng ta đang ghen, nòn ọc không ngừng. Nhưng vừa thấy bóng nhà hoàn của Thành Vương phi liền thay đổi biểu tình, tỏ lại son ra vẻ rất thoải mái.

Nhà hoàn kia một mạch tiến vào:

- Nô tì là Hằng Tô, hầu hạ bên cạnh Vương phi. Hôm nay nhà bếp đặc biệt làm cháo tổ yến vô cùng ngon miệng. Vương phi liền ban thưởng đến mỗi viện một phần!

Phùng Gia Hào cười cười nhìn Hạnh Lộ, nhận lấy bát cháo. Hằng ngày không lui tới đột ngột thân thiết chính là có mưu đồ. Phùng Gia Hào dò hỏi:

- Thường ngày Vương phi thanh đạm, nào thích ăn tổ yến?

Hằng Tô không do dự, tự nhiên đáp:

- Mấy hôm nay Vương phi đáng miệng, ăn gì cũng không vào, mới phân phó nhà bếp chuẩn bị một chút đồ bổ!

Phùng Gia Hào hơi nhếch môi, khiêu khích:

- Vương phi đã mời đại phu chưa, biết đâu là có hải tử, ta khi vừa hoài thai cũng chán ăn chán uống!

Hằng Tô tuy tức giận, nhưng không dám có biểu hiện gì, Phùng Gia Hào nhắc bát tổ yến lên, ngời qua một hơi, đột ngột giận giọng:

- Giữ Hằng Tô lại!

Trong viện nhà đầu bà tử liền cấp chặt Hằng Tô, nàng ta đến vùng vẫy cũng không thể. Phùng Gia Hào bóp miệng Hằng Tô, trút hết bát tổ yến xuống, mắt ánh lên:

- Người nghĩ ta ngu ngốc lắm sao? Ban gì uống đó?

Hằng Tô sắc súa cháo, mắt trợn ngược lên, một lúc sau nàng ta nằm vật ra sàn, rồi bọp mồm tay đều tím thẫm, rồi bọp mồm mà chết. Phùng Gia Hào nghiền răng, lạnh lùng:

- Hiên thị ý mình có một cái Hoàng hậu chống lưng liền không coi ta ra gì! Để ta xem thử vì đứa nhỏ này, ta liền có bao phần lượng trong lòng Tuyên Quý phi!

Hiên Liên Từ Tâm nhấp nhồm trên ghế, nhìn Phùng Gia Hào ngoài sân yêu điệu đi vào, theo sau là một đoàn nhà hoàn hạ nhân. Phùng Gia Hào một cái hành lễ cũng không có, vừa tiến vào đã ngồi xuống, lại khóc lóc ra vẻ đã chịu rất nhiều ủy khuất:

- Hằng Tô đem tổ yến đến viện mời, nói là Vương phi ban, mọi đạo này ghen ghét, nhìn đồ ăn liền muốn nôn, nghĩ tình ả là thiếp thân ti nữ cạnh Vương phi, mới thưởng lại bát tổ yến ấy, ai ngờ Hằng Tô ăn xong bỗng nhiên lăn đùng ra chết!

Hiên Liên Từ Tâm sắc mặt trắng như tờ giấy, rồi mím lại, tay run rẩy nhìn mấy bà tử theo sau Phùng Gia Hào ném xác Hằng Tô xuống trước sảnh. Hiên Liên Từ Tâm bật dậy, lắp bắp:

- Không thể!

Phùng Gia Hảo mắt híp lại, nhìn điệu bộ Hiền Liên Từ Tâm cũng liền đoán ra được chín phần câu chuyện. Phùng Gia Hảo giả như sợ hãi:

- Vương phi, Vương phi không sao chứ!

Hiền Liên Từ Tâm nghe đầu choáng váng, hồi lâu mới nhận nhậ:

- Muội phải chịu kinh sợ rồi, muội nghỉ ngơi đi, bản phi có việc phải làm!

Phùng Gia Hảo nửa miệng cười quay về viện. Hiền Liên Từ Tâm vội vàng thay y phục, phân phó người dưới:

- Vào cung, nhanh lên!

Khôn Ninh cung.

- Sao? Thất bại?

Hiền Hậu nhìn muội muội mình trì độn ngồi một góc, chán nản không nói nên lời, liền trách cứ:

- Muội sao có thể để một nô tì đi làm việc này? Đứng ra phải đích thân ép Phùng Gia Hảo uống! Giờ thì hay rồi, à ta chắc chắn đã có đề phòng!

Hiền Liên Từ Tâm rất lâu sau mới mở miệng:

- Nuong nuong lừa muội, rõ ràng đó là độc chết người, không phải thuốc trục thai!

Hiền Hậu không trả lời được. Đây là ý của Thịnh Vương, Phùng Gia Hảo có chết, Phùng gia mới không còn ủng hộ Thành Vương nữa. Hiền Hậu nói tránh đi:

- Diệt cô phải diệt tận gốc, bản cung làm vậy là muốn tốt cho muội!

Hiền Liên Từ Tâm không cãi lời, nét mặt có chút giận dỗi. Hiền Hậu suy nghĩ một hồi, lại tính toán:

- Nếu lần này không được, bản cung liền để Lộ Hải đến giúp muội!

Hiền Liên Từ Tâm kinh ngạc:

- Lộ Hải là hồi môn nha hoàn của ti, trong cung hung hiểm, không thể thiếu người bên cạnh!

Hiền Hậu cười cười:

- Bản cung đã là Hoàng hậu, không dễ bị đánh đổ như vậy, cho dù bản cung chưa có hài tử thân sinh, thì cũng có tám vị Hoàng tử gọi là mẫu hậu! Huống hồ còn có Lộ Hà cùng Lộc Tụ Tổng quản bên cạnh, muội đừng lo lắng!

Hiền Liên Từ Tâm tuy không muốn tiếp tục kế hoạch hạ sát Phùng Gia Hảo, nhưng cũng không nỡ khiến ti tì thất vọng, đành nhận người rồi quay về.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: CỬ LỊCH PHONG TRẦN (hạ) 2

Mặc dù có Lộ Hải bên cạnh, nhưng đã hơn mười ngày, Hiền Liên Từ Tâm không có cách nào tiếp cận Phùng Gia Hảo được, đừng nói đến chuyện độc hại. Trong khi đó, ba ngày Hiền Hậu lại gửi lời đốc thúc phải giết người bằng được một lần, khiến Hiền Liên Từ Tâm vô cùng khó xử.

Tháng mười, cái lạnh đã ủa về, trời cũng sắp có tuyết, Hiền Liên Từ Tâm nghĩ mãi mới được một kế. Hôm đó, theo lệ thường thỉnh an hằng tháng, Hiền Liên Từ Tâm liền đưa ra chủ ý:

- Năm nay Vương gia vì triều đình mà phụng sự, không ở lại phủ, vì vậy, tết này, bản phi để các muội quay về cùng gia đình mừng năm mới!

Tần Dư Hoài và Giang Hồng Diệp tuy là phu nhân trong phủ nhưng chưa bao giờ được viên phòng. Có điều Thành Vương thường ngày đối xử các nàng không tệ, người nhà cũng thỉnh quan tiễn chúc, chuyện lớn nhỏ hậu trạch đều do Cẩm Từ quản lý, các nàng không hề ủy khuất gì. Cho đến gần đây, Phùng Gia Hảo đột ngột hoải thai, còn Cẩm Từ mất tích, hậu viện đục ngầu như bùn ao. Nên khi vừa nghe được quay về nhà mẹ ăn tết, đều nhất loạt vui mừng đồng ý.

Phùng Gia Hảo cười:

- Đã lâu rồi muội cũng chưa gặp lại phụ thân!

Hiền Liên Từ Tâm lắc đầu nhìn nàng ta:

- Riêng Trắc phi muội muội, vẫn là nên ở lại Vương phủ hào hào đường thai!

Phùng Gia Hảo miệng mở to, chưa kịp nói gì đã nghe cung nữ Lộ Hải tiếp lời:

- Vương phi lời nói quan tâm, tiêu thiếu gia trong bụng Trắc phi ngàn quý vạn quý, điện hạ thành hôn năm năm mới có, Trắc phi sao có thể lung tung đi đứng được!

Bởi thế, Phùng Gia Hảo không có lý nào xin về nhà mẹ được, đành ngậm đắng nuốt cay ở lại Thành Vương phủ. Có điều, đêm người Tần Dư Hoài và Giang Hồng Diệp vừa đi được ba ngày, thì ngay đêm đó viện của Phùng Gia Hảo đã bốc cháy dữ dội.

Hiền Liên Từ Tâm nhìn phùng phật lửa đó, chắc hẳn Phùng Gia Hảo đã chết, nên vội vã đốc thúc người dập lửa, lửa cháy ngày càng dữ dội, sáng bùng một góc hoa viên. Chẳng mấy chốc, tòa viện rộng biến thành than đen đỏ sụp xuống, ngọn lửa lan dần qua các viện của thiếp thất khác.

Lộ Hải thì thầm:

- Chúc mừng Vương phi, đã giải được mối nguy trong lòng!

Hiền Liên Từ Tâm thờ phào nhẹ nhõm, lửa cháy mạnh như vậy, nếu không sớm đưa Tần thị cùng Giang thị quay về, hai người họ liền oan uổng chết. Có điều, Hiền Liên Từ Tâm không mừng lâu, chỉ nửa khắc sau, liền nghe hạ nhân xôn xao:

- Trắc phi kia!

- Phùng Trắc phi cùng tiêu thiếu gia thoát rồi!

Hiền Liên Từ Tâm giật mình quay lại, liền thấy Phùng Gia Hảo người đầy khói bụi đứng đó, nhưng hoàn toàn không có vết sứt mẻ. Phùng Gia Hảo nhìn xung quanh đông đúc người hầu, lại có cả vệ binh kinh thành phụ giúp dập lửa thì nháo lên:

- Trời ơi, có người muốn hại mẫu tử ta mà, đang yên đang lành làm sao cháy được! Trời ơi! Hài tử ta số khổ, chưa ra đời đã năm lần bảy lượt bị ám toán!

Phùng Gia Hảo huyền não, Hiền Liên Từ Tâm ngọt nhạt trấn an:

- Bản phi liền giúp muội điều tra, bản phi sẽ không để muội ủy khuất!

Hạ nhân bàn ra tán vào, xi xào không dứt. Lại thêm một toán người đi vào, Lộ Hải nhìn Hiền Liên Từ Tâm thập phần lo lắng:

- Vương phi, là Đức Công công của Diên Hương các!

Hiền Liên Từ Tâm sợ hãi:

- Quý phi nương nương cứ họ đến?

Đức Công công lén lội nửa đêm, hiển nhiên có chút bực dọc, Vương phi này thật không biết điều, bản thân cây độc không trái, điện hạ lưu tình không hươu thê, còn dám ra tay với tiểu hài tử của thiếp thất.

Đức Công công eo éo chất giọng:

- Nô tài Tổng quân Diên Hương các tham kiến Vương phi!

Hiên Liên Từ Tâm gương gạo cười:

- Đức Tổng quân không cần đa lễ, Quý phi nương nương nửa đêm vì chuyện nhỏ trong phủ mà lo lắng, thật khiến người khác cảm động!

Đức Công công cung kính điệu bộ:

- Vương phi coi đây là chuyện nhỏ, nhưng nương nương thì không, lần trước có người hạ độc trong tổ yến Phùng Trắc phi, lần này viện Trắc phi lại bị cháy, Quý phi nương nương quan tâm tiểu thiếu gia, liền truyền ý mời Phùng Trắc phi vào Diên Hương các an toàn đường thai!

Hiên Liên Từ Tâm sững lại, không biết phải nói gì. Phùng Gia Hào kêu ngao bước ngang mặt nàng ta, khụy chân tạ ơn:

- Quý phi nương nương nhân đức từ tâm xứng danh Bồ Tát, thấp thân mãi mãi nhớ ơn!

Phùng Gia Hào cứ thế lên xe ngựa một mạch vào Hoàng cung. Bỏ lại Hiên Liên Từ Tâm tro tro trước phủ. Phùng Gia Hào thở phào nhẹ nhõm, may mà hôm nay nắng đi gặp Hàn Bình theo hẹn, nếu không bây giờ đã bị lửa thiêu thành tro rồi.

Đa Mân thành.

Hoàn Nhan Viên Hạo chỉ vào sa bàn, rồi lại nhìn Tây Định Vương:

- Bọn chúng tập kích thế này liền mau chóng bảo mồn lực lượng chúng ta, hiện tại ở Mị Châu, tuy chỉ vừa gom được hơn nửa số lương thực nhưng Long Điện Tướng quân đã hộ tống đến đây, còn Triệu Từ Đoạn vẫn đang tìm cách kiểm cho đủ số quân lương còn lại! Bản Vương cũng đã viết tấu dâng lên Hoàng thượng, có điều đường xa vạn dặm, sợ rằng quân lương triều đình không chỉ viện kịp!

Tây Định Vương chỉ vào giữa sa bàn, khó hiểu:

- Đệ có thấy lạ, Mạt Quốc lần này cực kì thông thạo binh pháp của chúng ta, lại càng thông thạo địa bàn hơn, cứ như...chúng có bản đồ tác chiến vậy!

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu đồng tình:

- Đệ hiển nhiên nhận ra, nhưng hiện tại không thể nói trước được điều gì! Bây giờ để Mạt Quốc lui binh chỉ có một cách!

Tây Định Vương hướng mắt nghe tiếp, Hoàn Nhan Viên Hạo chỉ vào lá cờ đen lớn nhất sa bàn:

- Đốt bỏ kho lương của địch!

Chập tối một ngày gần cuối tháng mười, Hoàn Nhan Viên Hạo kìm gáp sáng loáng, cẩn trọng dẫn dò:

- Phùng Thượng thư đã hồi đáp, lương thực đang trên đường vận chuyển, trước năm mới sẽ tới. Binh Bộ cũng đã triệu tập ba vạn quân đội đang khuyến nông trong dân chúng chuẩn bị đưa đến. Không có thánh chỉ của Hoàng thượng, đây là Phùng Thượng thư đã cố gắng hết sức!

Tây Định Vương ghi nhớ tiếp nhận, tâm trạng không hề thoải mái:

- Đệ chỉ đem theo ba trăm binh, lại dám đốt kích kho lương của địch, làm sao đơn giản như vậy được?

Hoàn Nhan Viên Hại hơi xốc lại cổ áo:

- Không được cũng phải liều một lần, nếu chúng ta thất bại, Thịnh Vương sẽ nhúng tay vào đây! Tiền đề sinh tồn lo sợ kỵ binh Mạt Quốc có đào một địa đạo vòng quanh tám thành biên ải, đệ sẽ lợi dụng nó!

Tây Định Vương lắc đầu:

- Địa đạo mấy mươi năm đã không dùng, cần phải cực kỳ cẩn thận. Hơn nữa ưu tiên bảo vệ tính mạng bản thân!

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười, gương mặt xán lạn như ánh mặt trời mùa hè, khiến người khác phi thường chói mắt. Tây Định Vương ôm lấy hân, có chút xúc động:

- Bảo trọng!

Nửa đêm, ba trăm kỵ binh vượt sông âm thầm tiến đến gần quân trại địch, sau đó lần theo địa đạo vào được gần kho lương, chỉ cách chưa đầy mười dặm. Hoàn Nhan Viên Hạo cùng thủ hạ bỏ ngựa lại, lần theo địa thế sườn núi đá cùng những bụi gai sa mạc to mà tiến đến cạnh mục tiêu, chỉ cần một mối lửa, Mạt Quốc phải ngấm đắng mà rút quân về.

Hoàn Nhan Viên Hạo phất tay, thủ hạ nhanh chóng đổ dầu xung quanh trại lương, trong doanh binh này im lìm say ngủ, thi thoảng mới có tiếng ngựa hí. Mối lửa bén lên, kho lương bốc cháy, Hoàn Nhan Viên Hại thở phào nhẹ nhõm, rút lui.

Có điều, đạo cao một thước ma cao một trượng, vừa đến được cửa mật đạo, Hoàn Nhan Viên Hạo đã thấy Linh Hồ Vương cùng hàng ngàn binh lính chặn đầu.

Linh Hồ Vương ha hả cười:

- Chào mừng Thành Vương diện hạ! Người có bất ngờ không?

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn quanh, bốn bề lúc này đều xuất hiện Mạt quân, cung thương loang loáng. Linh Hồ Vương càng khoái trá thể hiện:

- Sao, tiếp cận kho lương của ta dễ như vậy, người không nghĩ ngờ gì? Hay người quá tin vào cái địa đạo này?

Linh Hồ Vương xuống ngựa, lấy từ trong ngực áo ra một tấm da dê lớn, hân vút đến, Hoàn Nhan Viên Hạo chụp được, vừa mở ra xem đã không tin vào mắt mình:

- Địa đồ tác chiến biên ải Nam cương? Ở đâu người có?

Linh Hồ Vương phui phui tay:

- Thịnh Vương! Đòi lại ta phải giao người cho hân!

Hoàn Nhan Viên Hạo cười lạnh, Thịnh Vương này thật thêm muốn ngại vàng đến phát điên hay hân hân đến phát điên mà lại bán nước cầu vinh. Bán tám thành Nam cương để được tính mạng hân, coi như giá không tệ. Kiếp trước, Thịnh Vương chưa từng làm ra loại chuyện đê hèn thế này, kiếp này, cùng cực vô si. Thịnh Vương gặp Linh Hồ Vương vậy mà Hoàn Nhan Viên Hạo hân chỉ nghĩ đến chuyện Thịnh Vương muốn cứu Phùng Gia Hỷ! Hoàn Nhan Viên Hạo cắn môi, nghiền nát tấm bản đồ trong tay.

Linh Hồ Vương đột ngột hạ lệnh:

- Xông khói, bắt sống Thành Vương!

Khói xông này là đặc trưng dụng độc của Mạt Quốc, độc tính trung làm người hít phải hôn mê, sau khi tỉnh dậy cũng không thể ngay lập tức dụng nội công được. Hoàn Nhan Viên Hạo ngấm bầu trời nửa đêm tràn đầy sao sáng, sau đó dần chìm vào mơ ảo.

Linh Hồ Vương ha hả nhìn toàn bộ binh sĩ Đại Quốc trước mặt đồng loạt ngã xuống.

- Phải giam Thành Vương lại, đợi giao người cho Thịnh Vương tùy ý xử trí!

Bảy ngày sau.

Âm thanh sắc nhọn của đao kiếm đập vào cửa ngục khiến Hoàn Nhan Viên Hạo tỉnh dậy, cảm nhận đau nhức trong từng khớp xương một, bản thân liền nhanh chóng thanh tỉnh. Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn xung quanh, đây là một nhà tù cực kỳ kiên cố, có lẽ là đại lao của Đa Ban, thành lớn nhất Nam cương. Chân tay đều bị xích lại bằng xích nặng. Hoàn Nhan Viên Hạo thử vận công, nhưng không được, độc còn chưa thoát hết.

Cổ họng khô rát và khát, đầu cũng ong lên, trong ngực không có một ngụm nước. Bên ngoài lúc này lại lạnh lẽo tiếng nữ nhân:

- Đồ ăn đến rồi đây! Đồ ăn đến rồi đây!

Đám lính canh lò hơi chạy ủa ra, Hoàn Nhan Viên Hạo nghe hương thơm thịt bò nướng, bụng dạ còn cào cào một lượt vô cùng khó chịu, lần đầu tiên trong kiếp này, hân biết đến cảm giác đói. Hoàn Nhan Viên Hạo lễ mớ dây xích nặng nề tựa người vào tường, cảnh tượng hiện giờ không khác gì những ngày cuối đời tiền kiếp. Khi đó hân cũng bị giam, bị bỏ đói, bỏ khát, rồi cuối cùng bị xử tử bằng vạn tiễn!

Nữ nhân kia đến trước cửa ngục, đưa vào một cái bánh ngô khô khốc, cùng một bát nước. Rất nhanh nàng ta lại đi đến những gian buồng phạm nhân khác. Hoàn Nhan Viên Hạo tò mò nhìn theo, lại lấy miếng bánh cho vào miệng, liền phát hiện bên trong đầy thịt bò nướng, nhai thêm mấy cái, một màu giấy nhỏ hiện lên.

Chuyển từ ngục nhiên này đến ngục nhiên khác, Hoàn Nhan Viên Hạo mở ra, chỉ thấy mấy chữ.

"Canh ba, ngày mai."

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 125: Cữu Lịch Phong Trần (hạ) 3

Nam cương.

Hoàn Nhan Viên Hạo tựa người vào tường. Sắp đến canh ba, lòng hắn nảy sinh lo lắng cùng hi vọng, thăm tâm vẫn mong mẫu giấy không phải là một sự nhầm lẫn. Có tiếng nữ tử lạnh lùng, vang vọng trong nhà lao nghe rất rõ.

- Nào nào hai vị đại ca đừng vội, rượu đây thịt đây!

- Có em ở lại hầu hạ bọn ta! Đã là binh kỹ còn làm ra vẻ cao giá...

- Đợi đã, đang canh gác, nhờ đầu Vương tử thấy, hai vị đại ca liền chết chắc!

Hoàn Nhan Viên Hạo hừ lạnh, chỉ là mấy chuyện bại hoại của lính gác liền không để ý, nhưng đột ngột có tiếng "phụt" gọn gàng như chém vào gỗ mềm. Tim hắn bỗng nảy lên thình thịch. Nữ tử nhanh nhẹn thân hình, tay cầm một chiếc rìu nặng đến trước cửa ngục.

- Điện hạ, là ta! Ta đưa thức ăn cho người, còn nhớ không? Ta là Trác Tây Lan.

Hoàn Nhan Viên Hạo chưa kịp nhìn nữ nhân không quen này, thì đã thấy chiếc rìu nặng chặt đứt ổ khóa, lại chặt đứt luôn dây xích giữ tay chân hắn lại. Trác Tây Lan xoa bóp hai chân đã tê rần của Hoàn Nhan Viên Hạo, vội vội vàng vàng:

- Nhanh lên, có người phát hiện sẽ gay go to!

Phòng giam đối diện rên ri cầu xin:

- Cứu tôi với, cứu chúng tôi với!

Tức thì mấy mươi phòng còn lại cũng ủa ra:

- Cô nương, cứu chúng tôi với, chúng tôi không quên ơn cô đâu...

- Cô nương, tôi còn mẹ già con thơ...

Hoàn Nhan Viên Hạo vịn vào tường đứng dậy được, phượng mẫu thăm tháy:

- Bên ngoài có bao nhiêu lính canh?

Trác Tây Lan gật đầu rồi lại lắc đầu:

- Bên ngoài là phủ nha. Chỉ có mười mấy tên, nhưng thành này là của Vương tử, rất khó thoát! Có điều ta đã chuẩn bị một bộ thường phục cho điện hạ!

Hoàn Nhan Viên Hạo nắm lấy rìu, chặt đứt khóa từng phòng một, lại nhanh chóng đổi y phục, hòa vào đám đông vượt ngục đi ra. Trước cổng nhà giam, thi thể hai tên lính canh đều bị đứt đầu, Hoàn Nhan Viên Hạo kinh ngạc nhìn lại nữ nhân mềm mại bên cạnh, cuối cùng cũng không lên tiếng.

Bởi vì số lượng tù nhân đồ ra ở ạt, mười mấy tên lính trấn nha phủ này không làm gì được, Hoàn Nhan Viên Hạo cũng có thể thoát được dễ dàng hòa vào dòng người trên phố. Sờ vào lồng ngực, mảnh ngọc bội "Hoàn Nhan" vẫn còn nguyên vẹn, hắn liền có chút an tâm.

- Cô nương làm sao biết ta?

Trác Tây Lan kéo Hoàn Nhan Viên Hạo vào một góc phố lẩn tránh quân lính đi tuần:

- Phạn ca ca nói!

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày:

- Phạn ca ca của cô nương là ai?

Trác Tây Lan đưa ra một chiếc hoa tai chạm hình rồng bằng bạc, Hoàn Nhan Viên Hạo ngạc nhiên đến cực độ:

- Triệu Tử Đoạn?

Trác Tây Lan không rõ có biết Triệu Tử Đoạn chính là Phạn ca ca không, mà chỉ chăm chăm tìm cách trốn tránh, qua hai canh giờ, cũng đến được một bờ sông.

- Chỉ cần bơi qua bên kia liền có thể thoát khỏi Đa Ban, sau đó chúng ta đi bộ qua hết ngọn núi liền về được Nam Châu, sẽ an toàn!

Hoàn Nhan Viên Hạo không còn lựa chọn nào khác, không vũ khí, không giáp phục, không thù vạ. Tuy nhìn ngọn núi phía trước cao xa vời vợi, nhưng không thể không đi.

Hoàn Nhan Viên Hạo vốc nước rửa mặt, có chút khó hiểu:

- Cô nương thân là nữ tử, tuổi cũng còn nhỏ, sao lại ra tay tàn độc vậy? Hai tên lính canh, không cần phải giết bằng cách thức đó!

- Tàn độc? Hằng ngày chúng ta giết bò giết dê đều như thế, có gì là tàn độc! Không phải điện hạ ăn thịt bò nướng thấy rất ngon sao?

Hoàn Nhan Viên Hạo không trả lời được, cúi áo chuẩn bị bơi qua sông. Trác Tây Lan không những không xấu hổ, ngược lại còn sấn tới:

- Điện hạ! Nếu ở chỗ của ta, chắc chắn mỗi nữ nhân đều muốn sinh con cho người!

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi nhếch môi, khẽ cười quay lại, thân hình tuyệt mỹ in bóng trên dòng nước biếc:

- Cô nương là hoàng hoa khuê nữ, cần thận lời nói!

Đến khi qua được bờ sông bên kia, trời đã sang buổi chiều. Từ khi họ vượt ngục là mờ sáng, nhanh chóng như thế liền hết một ngày. Trác Tây Lan không dám đốt lửa, co ro trong hang lạnh lẽo, Hoàn Nhan Viên Hạo thì thào:

- Cô nương là người Mật Quốc, vì sao lại cứu ta?

- Phạn ca ca nói điện hạ là ân nhân huynh ấy, cho nên phải cứu bằng được!

Hoàn Nhan Viên Hạo cởi áo ngoài vứt đến cạnh Trác Tây Lan:

- Đắp thêm đi, ngày mai đường còn dài! Phạn ca ca của cô nương tên đầy đủ là gì?

Trác Tây Lan ngạc nhiên:

- Điện hạ là ân nhân huynh ấy mà không biết sao? Phạn, tên huynh ấy chỉ có một chữ Phạn!

Hoàn Nhan Viên Hạo tựa người vào hốc đá, ề buốt truyền qua sống lưng, hơi thở hắt tựa như mang theo khói trắng:

- Lâm sao cô nương biết hắt, từ khi mười hai, mười ba tuổi hắt đã lưu lạc Đại Quốc rồi!

Trắc Tây Lan ôm lấy áo có hơi ẩm vẩn vệt của Hoàn Nhan Viên Hạo:

- Cả thảo nguyên của ta, nói về Phạn ca ca ai cũng biết, điện hạ nên hỏi trực tiếp huynh ấy thì hay hơn!

Mở sáng, Trắc Tây Lan cùng Hoàn Nhan Viên Hạo lại tiếp tục hành trình, qua khỏi rừng rậm lại đến núi đá, đất ở đây đồ sỏi như máu, đá từng tảng to lớn, nhỏ nhất cũng đã bằng một ngôi nhà. Trên y phục cả hai đều phủ một tầng bụi hồng.

Xa xa, có tiếng vó ngựa, Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dốc, mắt tối sầm lại, giờ này, chỉ có thể là người của Linh Hồ Vương. Hoàn Nhan Viên Hạo vận công, chỉ nghe nhẹ bằng một luồng, công lực vẫn chưa hồi phục, hắt liền nắm tay Trắc Tây Lan:

- Chạy!

Không may, ngựa đã nhìn thấy bóng người, gấp rút đuổi theo, cuối cùng, Linh Hồ Vương cũng đuổi kịp. Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn vực thăm hun hút một bên dốc núi, lại quay sang Trắc Tây Lan:

- Có nương, đi hay ớ!

Trắc Tây Lan thấy loạt hàng trăm mũi tên đang lao vun vút trong gió từ đoàn ngựa, mà dẫn đầu là Linh Hồ Vương, không do dự ôm lấy ngang lưng Hoàn Han Viên Hạo:

- Điện hạ! Theo người!

Hoàn Nhan Viên Hạo bọc lấy Trắc Tây Lan trong áo ngoài, thả lỏng người rơi xuống vực sâu hun hút. Linh Hồ Vương chỉ vừa kịp nhìn theo:

- Gửi thư đến Thịnh Vương phủ, nói rằng Thành Vương đã chết!

Kính thành.

Phùng phủ.

Phùng Gia Hảo huơ tay để hương thơm hoa mai được ù vào áo, bên cạnh nàng. Bối Lan đang hào hứng thuật chuyện:

- Tuyên Quý phi vừa cho người truyền đến phủ là Nhị tiểu thư có thai nên được đưa vào Hoàng cung dưỡng thai rồi ạ!

Gia Hỷ ngừng tay lại, mắt hạnh hơi mở to, môi đỏ khẽ nhếch lên:

- Quý phi nương nương thực sự đã làm vậy?

Bối Lan gật đầu xác nhận, lại huyền thuyên kể tiếp. Gia Hỷ thần người ngồi trước bàn trang điểm, Thành Vương không thể làm cho Phùng Gia Hảo có thai được, trước khi xuất trận, Thành Vương đã từng nói chưa hề viên phòng cùng ai kể cả Vương phi, huống hồ, Phùng Gia Hảo còn tăng tị với Hàn Bình.

Gia Hỷ cắn môi gấp rút mới phản phó:

- Vừa rồi là ai đến phủ truyền chỉ, mau đuổi theo, ta muốn gặp Tuyên Quý phi!

Diễn Hương các.

Tuyên Quý phi nằm nghiêng trên tháp thông thả thưởng thức một tách Long Tỉnh, trong phòng tràn ngập hương hoa tươi. Nhìn phía dưới, Gia Hỷ một thân hoàng y thêu bạch cúc, tóc vấn cao dài các, gương mặt hơi cúi xuống để lộ vầng trán trơn bóng như ngọc cùng hàng mi dày cong như trăng khuyết. Hai bàn tay nàng quy củ đặt chồng lên nhau, trên tay đeo một chiếc vòng bạc đơn giản.

Tuyên Quý phi nhận ra, chiếc vòng này do Thành Vương đích thân mỗi ngày khắc chữ, tồn không ít thời gian sức lực. Tuyên Quý phi đặt tách trà xuống:

- Thục Trinh Huyền chúa sáng sớm đã gấp gấp thỉnh an bản cung, không rõ còn có chuyện gì?

Gia Hỷ nhu mì mỉm cười, mắt nàng trong suốt tựa hồ thu, làn môi tươi tắn như huyết mai thắm giềng thu hút ánh nhìn.

- Nương nương, thần nữ từ khi nghe tin Thành Vương điện hạ biến thủy chính chiến, trong lòng luôn lo lắng không yên, mỗi ngày đều chép kinh cầu an, đến hiện tại đã được tròn ba nghìn bản, muốn gửi đến nương nương!

Tuyên Quý phi cau mày, ba nghìn bản kinh, là cần bao nhiêu quyết tâm, bao nhiêu kiên trì, chuyện này nói dễ làm không dễ, huống hồ Phùng Gia Hỷ còn là tự tâm mình viết.

Tuyên Quý phi lật hồ một trang:

- Thục Trinh Huyền chúa nét chữ tinh tế tỉ mỉ, đúng là trăm anh được dạy dỗ cẩn thận!

- Tạ nương nương khen ngợi!

Bấy giờ, Hồng Tổ mời từ bên ngoài đi vào, hành lễ xong liền bẩm báo:

- Nương nương, Trắc phi đã uống thuốc dưỡng thai, vì đem qua kinh động nên tạm thời đi nghỉ rồi ạ!

Gia Hỷ đưa khăn tay lên che miệng, đợi Hồng Tổ nói xong, mới có chút bất an thể hiện:

- Nương nương, thứ cho thần nữ hỏi qua, Gia Hảo là đã hoài thai mấy tháng ạ?

Hồng Tổ bấm bấm tay, tính toán:

- Hiện tại cũng vừa hơn bốn tháng!

Gia Hỷ vội vàng đứng dậy, ánh mắt chuyển động lộ rõ cầu xin:

- Nương nương, thần nữ có chuyện cần nói rõ với người!

Tuyên Quý phi biết Phùng Gia Hỷ nhất mực đòi đi theo Đức Công công đến Diễn Hương các này phải có lý do nào đó, bấy giờ Phùng Gia Hỷ muốn tự mình nói ra, Tuyên Quý phi cũng tạo cơ hội:

- Hồng Tổ, cho toàn bộ người lui!

Cánh cửa vừa khép lại, Gia Hỷ đã quỳ xuống nền. Tuyên Quý phi ra vẻ kinh ngạc:

- Có gì từ từ nói, không cần như thế?

Gia Hỷ hít một hơi sâu, lấy hết can đảm, bỏ qua cả biểu tình của Tuyên Quý phi, cứng rắn nói:

- Nương nương, cái thai của Phùng Gia Hảo không phải là cốt nhục Thành Vương! Thần nữ xin lấy cái chết ra để đảm bảo!

Hồng Tổ đứng rất lâu ở ngoài, chỉ nghe được rì rầm trò chuyện bên trong, đến khi Thục Trinh Huyền chúa ra về mới quay vào, liền thấy Tuyên Quý phi bạch bạc sắc mặt.

- Nương nương, người không khỏe?

Tuyên Quý phi vịn tay Hồng Tổ đứng dậy, trầm trầm giọng nói:

- Tiểu Đức tử! Tiểu Đức tử!

Đức Công công ba chân bốn cẳng chạy đến, thờ hồng hộc, nhìn sắc mặt Tuyên Quý phi liền biết có đại sự. Tuyên Quý phi nhàn nhạt hạ lệnh:

- Thứ nhất, giam lỏng Phùng Gia Hảo lại, nói rằng thăm cung sâm nghiêm, nàng ta đang có thai, phải an tâm tĩnh dưỡng, tránh kinh động quý thần. Thứ hai, bí mật bắt Hàn Bình biểu ca nàng ta về đây. Thứ ba, gọi Cẩm Từ vào cung!

Đức công công dù không biết rõ vì sao một người luôn luôn dịu dàng như Tuyên Quý phi lại đột ngột nổi cơn thịnh nộ. Nhưng lần này, xem ra Phùng Trắc phi đã gây nên đại tội.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 126: Ngoạn Hỏa Tự Phần (thượng)

Triệu Tử Đoạn một mạch phi ngựa, hồi kinh muốn đi phải hơn một tháng, còn hân hiện tại đến ăn ngủ cũng trên lưng ngựa, đôi lúc, nước mắt lại không kiềm được mà chảy ra. Chưa đến mười ngày, đã quay về được Thần Đô.

Diễn Hương các.

Tuyên Quý phi trong phòng kín, nhìn Hàn Bình thân bị trời chặt, miệng nhét kín gẻ. Trong người hân, một tập dây ngân phiếu có ấn tín Thành Vương phủ được tìm thấy. Tuyên Quý phi thông thả mờ lơ:

- Bản cung biết người là hậu duệ duy nhất của Hàn gia, nên bản cung sẽ cho người một cơ hội! Chỉ cần thành thật khai báo, người có thể ra ngoài!

Hàn Bình ú ớ trong miệng, Đức Công công vừa rút gươm ra đã thấy hân van xin:

- Nuông nường tha mạng, tiểu nhân biết gì liền nói hết, biết gì liền nói hết...

Tuyên Quý phi có ý mỉm cười:

- Tốt! Biểu muội người có thai rồi, người biết không?

Hàn Bình ngờ ngác một lúc, Phùng Gia Hảo có thai, sao nàng ta lại ngu ngốc như vậy, chung đụng với hân còn dám để lại hậu quả. Nếu bây giờ biết hân là tác giả cái bụng đó, Tuyên Quý phi yêu Thành Vương như sinh mệnh làm sao tha cho hân đi!

Hàn Bình lắc đầu:

- Tiểu nhân không biết gì hết, Trắc phi có thai, thì đây là tin vui mới phải!

Tuyên Quý phi không phải người kiên nhẫn, nghe Hàn Bình chối cãi liền quay ra ngoài:

- Người nghĩ bản cung đem người đến đây là để nghe người chúc mừng? Dừng hình!

Tuyên Quý phi dọc theo hành lang đến chính sảnh, tâm trạng buồn phiền, trên người Hàn Bình có ngân phiếu Thành Vương phủ, thái độ rõ ràng sợ sệt như vậy, mười phần đứa nhỏ trong bụng Phùng Gia Hảo kia là tạp chủng.

Lục Tổ từ xa vội vàng đi đến, nét mặt hoảng hốt cực độ:

- Nuông nường, Triệu Thiếu giám đang đợi người triệu kiến!

Tuyên Quý phi thoáng hiện lên vui vẻ, không nhìn ra Lục Tổ giọng nói khó xử, cứ thế hấp tấp truyền gọi Triệu Tử Đoạn. Lục Tổ lấy hết can đảm, nhỏ giọng:

- Nuông nường, theo nô tì thấy, không phải tin tốt!

Chính sảnh tràn ngập hương hoa, Triệu Tử Đoạn áo đỏ phủ bụi hồng, gương mặt cũng có chút sạm đi, vừa nhìn đã biết là ngày đêm không nghỉ để hồi kinh. Tuyên Quý phi tim liền loạn đập, môi cũng run rẩy:

- Là có chuyện gì!

Triệu Tử Đoạn lập tức quỳ xuống:

- Nuông nường, người phải bình tĩnh nghe nô tì nói, tuyệt đối đừng quá xúc động!

Tuyên Quý phi hít một hơi sâu, tay vuốt ngực, Thành Vương không thể chết, nếu Thành Vương thực sự mất mạng, Triệu Tử Đoạn chắc chắn không hồi kinh. Tuyên Quý phi để hết hạ nhân lui ra, chỉ giữ lại hai cung nữ kề cận.

- Nói đi!

Triệu Tử Đoạn cúi gằm mặt:

- Nuông nường, điện hạ mất tích!

Tuyên Quý phi đứng bật dậy:

- Mất tích? Là vẫn còn sống đúng không?

Triệu Tử Đoạn gật đầu, lại tiếp tục:

- Hiền gia cầu kết Thịnh Vương trộn cát vào quân lương, binh sĩ bị đói tình thần suy sụp. Điện hạ vì nóng nên đã đánh úp kho lương của địch, không ngờ thất bại. Nô tì sắp xếp người cứu, hiện tại chỉ biết điện hạ đã thoát khỏi tay Mạt quân, nhưng tung tích vẫn biệt vô âm tín!

Tuyên Quý phi ngưng trọng biểu tình, nước mắt chảy dài trên gương mặt thanh lệ:

- Hoàng thượng biết chưa?

- Để đề phòng Thịnh Vương, Tây Định Vương đã đề tấu là cả điện hạ cùng Đại Hoàng tử đều mất mạng nơi Nam Cương!

Tuyên Quý phi lấy trong người nửa mảnh ngọc bội đỏ thẫm, dúi vào tay Triệu Tử Đoạn:

- Đi tìm Trương Đại Nguyên Soái, dù có đào từng tấc đất Nam Cương, cũng phải tìm được Lăng Thần quay về!

Tuyên Quý phi đi đi lại lại, tiếp tục phân phó:

- Bản cung thảo thư gửi đến Viêm Quốc, nhất định Hòa Cát sẽ trợ lực!

Triệu Tử Đoạn khéo léo nhắc nhở:

- Nuông nường, quan trọng là phải trừ diệt được Hiền gia!

Tuyên Quý phi sửng người lại, lên tiếng dò hỏi:

- Phùng Trắc phi hoài thai...

Triệu Tử Đoạn cau mày:

- Không thể!

Tuyên Quý phi nghi hoặc:

- Vì sao?

- Điện hạ không cùng bất kì nữ nhân nào cùng giường, sao có thể hoài thai?

Triệu Tử Đoạn nói xong mới biết mình lỗ lòi, đột ngột quỳ xuống:

- Nuông nường tha tội!

Triệu Tử Đoạn đi rồi, Tuyên Quý phi bần thần ngồi trên tháp, bàn tay mang hộ giáp tinh xảo siết lại đến đỏ ửng. Cảnh vật bên ngoài không vì người buồn mà vui vẻ, giữa trưa, trời bỗng nhiên đổ tuyết. Tuyên Quý phi lau lệ nóng, nhìn Hồng Tổ:

- Nói xem, vì sao Lăng Thần lại không để các nàng ấy thừa hoan?

Hồng Tổ nhìn qua Lục Tổ, chán thật những lời tận đáy lòng:

- Nò tí nghỉ, điện hạ là yêu Thục Trình Huyền chúa! Điện hạ vừa gặp đã giúp nàng ta được phong tước, lại trói buộc lợi ích của nàng ta vào trong lợi ích bản thân. Nếu không điện hạ đã chẳng tốn công quản lý hồi môn của Huyền chúa như vậy! Trong tâm điện hạ luôn hướng về người này! Huyền chúa trở thành điểm yếu của điện hạ, vì Huyền chúa, điện hạ bao nhiêu lần dẫn thân vào sinh ra tử! Đây chính là nhất kiến chung tình đi!

Tuyên Quý phi lắc đầu, cười nhàn nhạt:

- Ngay từ đầu, nếu Lăng Thần quyết định đại hôn cùng Phùng Gia Hỷ mà không phải Hiền Liên Từ Tâm, có lẽ mọi chuyện đã khác!

Bồi chiều, Gia Hỷ tiến cung, giữa trưa Tuyên Quý phi cho người đến phủ gọi nàng vào. Gia Hỷ bắt an trong người, từ sáng tâm trạng nàng đã không tốt, gương đồng không thể vỡ cũng chẳng hiểu vì sao mà nứt thành một mảng lớn.

- Thần nữ thỉnh an nương nương!

Tuyên Quý phi u buồn ánh mắt:

- Đi theo bản cung!

Gia Hỷ chậm rãi sau chân Tuyên Quý phi, bạch y như mây trời quét trên nền tuyết trắng, cây cối hai bên hoa viên tro tro lả. Tuyên Quý phi thờ dãi:

- Lăng Thần...không còn nữa...

Gia Hỷ khựng người lại, không tự chủ thốt lên:

- Không thể!

Tuyên Quý phi hỏi hột:

- Tin từ biên ải về đã báo lên Hoàng thượng, hiện tại đứa nhỏ trong bụng Phùng Gia Hảo là cốt nhục duy nhất của Thành Vương!

Gia Hỷ quý xuống nền tuyết, chân nàng tiếp xúc lớp tuyết mỏng mau chóng tan thành nước thấm ướt y phục, khỏe mắt phỉm hồng, nước mắt hòa cùng tuyết dưới thân:

- Nương nương, thần nữ biết người đau lòng, nhưng cái thai ấy, chắc chắn không phải của điện hạ! Xin hãy tin thần nữ!

- Người lấy gì để bản cung tin? Vì người Lăng Thần đã sinh từ không tử, làm sao bản cung biết đại họa lần này không liên can đến người? Cả kinh thành ai ai cũng nhìn rõ Thành Vương điện hạ nhất kiến chung tình cùng Thục Trình Huyền chúa, chỉ có người là không rõ! Hiền gia gà nữ nhi đến Vương phủ còn có thể đảm bảo con trai ta được, huống hồ gì là người! Muốn giết hài tử trong bụng Phùng Gia Hảo để trả mối tư thù giữa ti muội người, người muốn hại Lăng Thần tuyệt tử tuyệt tôn ư? Quý đó đi!

Gia Hỷ ỉn lặng nhìn theo làn váy Tuyên Quý phi loạn bay trong gió. Tuyết cứ thế mặt mà. Gia Hỷ quý đó, cái lạnh tê tái lùa vào thân thể mảnh mai. Nàng khẽ cười.

Bối Lan cùng Dạm Ngọc hai bên không chịu được:

- Tiểu thư, nô tì sẽ cầu xin nương nương! Tiểu thư người có ý tốt, sao lại phải chịu phạt!

Gia Hỷ lắc đầu, môi má đều vì lạnh mà ửng như say rượu:

- Quý phi đang đau lòng, nương nương rồi sẽ suy xét lại! Các muội đừng vì ta mà mạo hiểm, hiện tại tâm trạng nương nương không tốt, có thể trừng phạt bất kì ai!

Gia Hỷ cúi đầu nhắm mắt, hai ti nữ nàng bất lực nhìn nhau. Chân chôn trong tuyết lạnh mất dần cảm giác. Cái lạnh lùa vào lồng phôi, Gia Hỷ ho nhẹ, ngẩng mặt lên không còn ai bên cạnh, lại thấy vạt áo nam nhân đang sâu tím sẫm. Trên đầu nàng, tán ô nhạt màu che đi phần nào gió tuyết.

Gia Hỷ hơi thở tỏa ra sương mờ:

- Thần nữ gặp qua Thịnh Vương điện hạ!

Thịnh Vương đứng đó, che chắn cái rét ghê người giúp nàng, mắt phượng tán mắt ánh nhìn xót xa, môi mòng không mở ra, mảy mực cau nhẹ. Nàng quý ở đó một ngày, hẳn sẽ đứng đó vì nàng một ngày. Thịnh Vương cúi áo choàng bạch hồ khoác lên người nàng.

Gia Hỷ hơi tránh người không tiếp nhận:

- Điện hạ đừng tự làm khổ mình! Thần nữ không cần!

Thịnh Vương hạ người xuống trước mặt nàng, cẩn thận buộc dây áo choàng đến trước cổ nàng:

- Là bản Vương tự mình đau lòng!

Gia Hỷ nhìn nam nhân từ y sẫm màu này, vừa thân thuộc vừa xa lạ, nàng không tiếp nhận được một người vì nàng mười phần ôn nhu, vì cả thiên hạ mười phần ngoan độc này. Nghĩ đến cái chết nhũn nhẽ thê lương của Bạch Cẩm Chúc, nghĩ đến Lữ Định Ân, nghĩ đến số phận từng người trong Thịnh Vương phủ. Gia Hỷ không kìm nén được:

- Điện hạ, người đừng như vậy được không. Người đối xử tốt với ta một, ta liền áy náy với Cẩm Chúc mười. Người ân cần cùng ta, ta liền nhớ đến Sở Hồng Vi ôm tiểu Thế tử trong cô độc lo sợ! Ta chỉ cần người tránh xa ta ra! Mỗi người trong Thịnh Vương phủ đều không có kết cục tốt, ta không muốn!

Thịnh Vương lãnh bạc cười, tâm can như bị ngọn vật nhọn xuyên qua:

- Nàng biết cả rồi!

Gia Hỷ thất kinh:

- Điện hạ!

- Bản Vương không truy cứu ai là người tiết lộ với nàng! Cũng thành toàn giúp nàng, tiểu Thế tử sẽ không trở thành vật hi sinh!

Gia Hỷ ngạc nhiên cực độ, mắt hạnh mở to nhìn hẳn, cuối cùng lại lắc đầu:

- Ta không tin! Không thể tin lời nói của một người bạc tình phụ nghĩa như điện hạ!

Thịnh Vương bất lực đứng đó, giữa mệnh mòng tuyết trắng. Gia Hỷ chuyển tâm quý, cho đến khi thân thể nàng không chịu được nữa, ngã gục xuống. Thịnh Vương cắn môi, ôm lấy nàng đến Thái Y viện. Đường đi ngập trong tuyết, mỗi ngày hẳn đều có thể bước rất nhanh, nhưng hôm nay, mỗi bước đều như đeo chì, mỗi lời nàng nói là một quả cân treo lên lồng ngực hẳn, kéo trĩu trĩu tâm trạng.

Gia Hỷ đã yên tĩnh ngủ trên giường bệnh nhân. Lúc này Thái y mới bắt mạch cho Thịnh Vương, nhìn khăn tay trắng nhuộm máu của hẳn, vị Thái y lắc đầu:

- Điện hạ đã biết trời lạnh không được tự ý ra ngoài, nếu không bệnh căn liền tái phát, hôm nay đơn bạc y phục đứng trong gió tuyết, sợ rằng sẽ nặng nề thêm rất nhiều!

Thịnh Vương mỉm cười lắc đầu. Hẳn vì nàng, đã từng tiếc cái gì. Nàng, mãi mãi không hiểu, hẳn cô phụ cả thiên hạ chỉ mong có được chân tình từ nàng. Nếu hẳn không phải thân sinh hoàng tộc, chỉ là một công tử thế gia, nhiều năm trước không nhận ban hôn mà cưới nàng về, không để nàng gặp Hoàn Nhan Viên Hạo, không để nàng vào cung, ngày ngày cười với hẳn, răng long đầu bạc.

Thịnh Vương bước ra khỏi Thái Y viện, Huỳnh Kỵ Công công sung sướng bấm báo:

- Điện hạ, biên ải có tin, cả Đại Hoàng tử cùng Thành Vương đều đã từ trận. Hoàng thượng đang đợi người ở thư phòng.

Tuyên Quý phi từ xa nhìn bóng áo tím của Thịnh Vương đến Càn Thanh cung. Trong lòng sất đã hạ quyết tâm, lọ được trong tay áo như càng nặng nề hơn. Nữ nhân yêu phu quân bằng tâm, yêu hài tử bằng mệnh. Tuyên Quý phi đã một lần mất đi nửa mạng, bảy giờ, tám cũng đã chết. Vĩnh Nguyên Đế vẫn chưa hề phát tin ra ngoài, nhất định là có tính toán. Tính toán trên sinh mệnh nhi tử. Tuyên Quý phi lạnh lẽo cười, mỗi ngày một giọt độc, cái chết sẽ mau chóng đến lại giống như tuổi già suy kiệt!

Hồng Tổ đưa ẩm lộ đến cạnh chủ nhân:

- Nương nương biết rõ Phùng Trắc phi thất tiết bại hoại sao còn phạt nặng Thục Trình Huyền chúa như vậy?

Tuyên Quý phi xoay gót hái hời cung:

- Hồng nhan họa thủy, Phùng Gia Hỷ không chỉ là điểm yếu của Lăng Thần, còn cả Thịnh Vương!

Mà, Thịnh Vương lại là điểm yếu của Vinh Nguyên Đế.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Ngoạn hỏa tự phần (trung) 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày thứ hai, Phùng Gia Hảo hay tin Gia Hỷ bị phạt quý đến mức ngắt xù bên ngoài, liền ôm bụng lên kiệu tới Thái Y viện chăm sóc. Phùng Gia Hảo định nhìn bản thân có Tuyên Quý phi làm chỗ dựa, hôm qua không phải vì Gia Hỷ gièm pha đứa nhỏ trong bụng nàng ta mà bị trừng trị hay sao. Tuyên Quý phi đã tỏ rõ thái độ, Phùng Gia Hảo càng dằn ỷ.

Phòng bệnh tuy có chút chật chội nhưng than bạc bốn bên đều ứng chấy tóa ra làn hơi ấm áp. Phía nhà kê, siêu thuốc trên bếp sôi sùng sục mùi hương thơm lừng. Bối Lan cẩn thận đóng từng muỗng một ra bát. Đạm Ngọc lại đang giúp chủ nhân băng bó thuốc lên đầu gối. Bởi vì quý quá lâu, hai chân đều bóng lạnh thâm tím đau đớn.

Gia Hỷ ôm ấm lỏ, nhìn áo lông bạch hồ treo trên vách, tâm trạng tệ càng thêm tệ:

- *Đem đến Thịnh Vương phủ trả lại điện hạ, càng nhìn ta càng chán ghét!*

Đạm Ngọc tiếc rề chép miệng, đây là da lông hồ ly núi tuyết, cực phẩm quý hiếm. Vinh Nguyên Đế duy nhất chỉ có một tấm lại ban cho Thịnh Vương, nay hẳn lại dám để cho Gia Hỷ, chính là hoạn ân cũng không tiếc. Đạm Ngọc ngấm dung nhan chủ nhân, Gia Hỷ không quá sắc sảo mỹ diệu, chỉ có thể gọi là thanh lệ, nhưng hai vị Hoàng tử danh chấn thiên hạ đều gục dưới chân nàng. Chỉ vì một chữ "duyên"!

Có tiếng gõ cửa, Đạm Ngọc đỡ Gia Hỷ tựa vào gối mềm, đắp chăn dày dặn che đi nửa người. Cửa vừa mở ra thấy bóng hồng y của Phùng Gia Hảo, Đạm Ngọc chùng xuống:

- *Sao lại là Trắc phi?*

Phùng Gia Hảo đẩy cửa đi vào, vì nàng ta đang mang thai, không ai dám cản lại. Phùng Gia Hảo cứ thế ngồi trước giường Gia Hỷ, bộ dạng dắc ý vô cùng.

- *Ti ti, thật tội nghiệp, đại tang nửa năm không được ra khỏi cửa, một năm không tham dự hội hè, ba năm không kết hôn. Nay ti sắp trở thành bà cô già, lại bị Quý phi nương nương ghét bỏ, kết cục không bao giờ tốt đẹp!*

Gia Hỷ thở dài, có chút nghẹn ngào giọng nói:

- *Nghe tin điện hạ từ chiến sa trường, người vui vẻ lắm đúng không?*

Phùng Gia Hảo nhếch môi:

- *Đừng nói vậy, điện hạ cùng ta kết tình lứa đôi, ta làm sao có thể vui vẻ được. Nhưng khóc lúc liên ảnh hưởng thai nhi, ta không thể tỏ ra buồn bã được!*

Gia Hỷ cười nhạt:

- *Ta có bí mật này muốn nói với người, liên quan đến Hàn Bình, có muốn nghe?*

Phùng Gia Hảo siết khăn tay, hơi tròn mắt:

- *Người muốn nói gì?*

Gia Hỷ vẫy tay:

- *Lại gần đây!*

Phùng Gia Hảo tiến tới, trong tâm dâng lên lo lắng, có điều nàng ta không ngờ, vừa lại cạnh giường, đã bị Gia Hỷ túm lấy tóc, lại giáng một tát lên gương mặt đại trang kỹ lưỡng. Phùng Gia Hảo thất kinh. Hạnh Lộ vội vàng kéo chủ nhân ra. Phùng Gia Hảo tìm cách đánh trả thì liền đụng phải Đạm Ngọc, Bối Lan che chắn trước giường.

Giọng Gia Hỷ lạnh lẽo phi thường:

- *Ta không cần biết điện hạ có quay về, ta không cần biết nương nương bảo vệ người thế nào, chỉ cần Phùng Gia Hỷ ta còn sống, nhất quyết không để người cùng nghiệt chủng này tồn tại!*

Phùng Gia Hảo ôm lấy bụng, xoa xoa một bên má, mắt tràn đầy lệ nóng:

- *Được, ta tìm nương nương, ta đi tìm nương nương! Tiệp nhân!*

Gia Hỷ bước chân xuống giường, nhìn ra ngoài sân, kiệu của Phùng Gia Hảo đã đi được một đoạn. Gia Hỷ phui phui tà áo:

- *Đôi y phục, dáng bài tử thính an Hoàng hậu!*

Đạm Ngọc kinh ngạc, lắc đầu:

- *Tiểu thư, Quý phi và Hoàng hậu chưa chắc đã cùng chiến tuyến, người đừng nên mạo hiểm!*

Gia Hỷ xoa tóc xuống, đưa lược gỗ cho Bối Lan, nện đi đau đớn dưới chân:

- *Không quan trọng! Người không thấy sao, trên áo chàng bạch hồ của Thịnh Vương ngấp nắm Mật Ái hương, mà Mật Ái hương này là lương liệu Hoàng thượng phân phó chế riêng duy nhất để Hoàng hậu nương nương dùng. Hien gia cùng Thịnh Vương đang liên kết. Cho dù thế nào, cũng không thể để Thành Vương oan uổng mất mạng!*

Đạm Ngọc lo lắng:

- *Tiểu thư, vì sao người phải mạo hiểm như vậy vì Thành Vương điện hạ?*

Gia Hỷ cái chiếc trâm cuối cùng lên tóc, mơ hồ nói:

- *Người đã cứu mạng ta ba lần! Nợ này một đời không thể trả hết!*

Khôn Ninh cung.

Hien Hậu cung trang đỏ tươi ấm áp giữa mùa đông, chân váy tay áo đều thêu phượng hoàng ngậm mẫu đơn tôn quý vô song, nâng nhìn Gia Hỷ ngồi bên dưới, dung nhan yếu nhược.

- *Bàn cung nghe nói hôm qua Huyện chúa đắc tội Tuyên Quý phi?*

Gia Hỷ dụ dằng lắc đầu:

- *Nương nương, thần nữ vào cung không hiểu lễ nghĩa, là Quý phi có tâm dạy bảo!*

Hien Hậu cười cười, rằng rõ ràng hai ti muội Phùng gia vẫn không ưa gì nhau, mà còn là thăm thù đại hải. Lần này xem ra Phùng Gia Hỷ đã động đến cái thai của muội muội nàng ta mới bị Tuyên Quý phi cảnh cáo. Hien tại chạy đến đây chính là muốn lập lên mình:

- *Huyện chúa không nên để trong lòng, có lẽ Phùng Trắc phi kia có thai nên tâm tình không tốt, khiến Quý phi lo lắng...*

Gia Hỷ gài vào ụ khuyết lau nước mắt:

- *Thần nữ thật tâm muốn nhắc nhở, muội muội ở nhà thích dùng sữa nóng, nhưng mùa đông sữa dễ bị nhiễm bạch xà rã*...*

- Bạch xà rề?

Gia Hỷ biết Hiền Hậu đã sắp trứng kê, cang tò ra thần bí:

- Bạch xà rề này có độc tính vô cùng cao, bỏ ăn phải sẽ cho ra sữa bị nhiễm độc, gây chết người mà lại không có thuốc giải! Hoàn toàn giống như một tai nạn...

Hiền Hậu bồn chồn trong dạ, phím thêm cùng Gia Hỷ vãi chuyện liền vội vả lấy có đau đầu nghỉ ngơi, bí mật truyền Hiền Liên Từ Tâm vào cung. Gia Hỷ thông thả đi trên đường, làm được chuyện có ích, vết thương liền đỡ đau hơn rất nhiều.

Bối Lan điu chủ nhân lên xe ngựa, vẫn không hết tò mò:

- Người muốn mượn tay Hoàng hậu độc hại Nhị tiểu thư?

Gia Hỷ lắc lắc mớ tóc vấn cao, ánh mắt trong xanh sâu thẳm lóe sáng:

- Hoàng hậu nương nương tôn quý như thế sao có thể đích thân ra tay, mà nàng ta sẽ để Thành Vương phi đi. Kế này dù thành hay không cũng sẽ một trong hai người Hiền thị hoặc Phùng Gia Hảo chết. Hiền thị chết, Hoàng hậu sẽ không dễ yên cho Phùng Gia Hảo, còn Phùng Gia Hảo chết, Tuyền Quý phi cũng sẽ hỏi tội Hiền thị! Đẳng nào cả hai bọn họ, cũng phải trả giá cho Thành Vương điện hạ!

Xe ngựa lộc cộc quay về Phùng phủ. Gia Hỷ nằm trên nệm ấm quen thuộc, chìm sâu vào giấc ngủ. Vài ngày nữa, chắc chắn Hoàng cung sẽ náo loạn không nhỏ. Khi đó, nàng không rõ có bị lôi vào hay không, nên tốt nhất vẫn phải tỉnh dưỡng cho thật tốt.

Cuối tháng mười, băng đóng dày trên mặt đất. Hiện tại, tin tức Thành Vương cùng Đại Hoàng tử sa trường chôn thây đã truyền khắp kinh thành. Vĩnh Nguyên Đế vì xót thương hai con đột ngột bệnh cũ tái phát. Bởi thế, không có thánh chỉ tiếp ứng, Phùng Thượng thư tự mình lo liệu điều quân lương cùng đại phương binh lực ra Nam Cương tiếp viện.

Cấm Thành những ngày này bận bịu không thôi, Tuyền Quý phi tức trực bên cạnh giường hầu thuốc Vĩnh Nguyên Đế. Chỉ mỗi tối qua khỏi giờ Hợi mới quay về cung nghỉ ngơi, đến giờ Dần liền tiếp tục đến Càn Thanh cung hầu hạ vô cùng tận tụy, vậy mà bệnh tình Vĩnh Nguyên Đế mỗi lúc tiến triển mỗi xấu.

Khôn Ninh cung.

Hiền Hậu chỉ vào ấm sữa nóng trước mặt, nhìn muối muối ngồi bên cạnh:

- Bí mật đưa cái này đến hòa chung với sữa mỗi ngày Phùng Gia Hảo uống, chắc chắn nàng ta không thể không chết!

Hiền Liên Từ Tâm thờ dặt:

- Muội ngu ngốc, đã hai lần hại người đều không thành, bây giờ làm sao có thể...

Hiền Hậu nhỏ nhẹ khuyên nhủ:

- Mấy hôm nay Tuyền Quý phi vì chăm sóc Hoàng thượng mà đã sớm về trễ. Bên viện Phùng Gia Hảo không quá nhiều người quan tâm đâu. Ta sẽ để một cung nữ vô danh hành động, muội chỉ cần cầm chân Phùng Gia Hảo, mọi chuyện sẽ trôi lọt.

Hiền Liên Từ Tâm càng nghe càng hợp lý, nhưng vẫn ngần ngại:

- Đây là Hoàng cung! Muội...

Hiền Hậu nắm lấy tay muội muội mình, quyết liệt:

- Bất quá tam, không thì sao biết, huống hồ, cái chết này chính là một tai nạn!

Hiền Liên Từ Tâm đem theo ít đồ dùng trẻ con đến thăm Phùng Gia Hảo, vừa đến trước cửa viện lại đụng phải Gia Hỷ. Hiền Liên Từ Tâm có chút kinh ngạc:

- Thực Trình Huyền chúa?

Gia Hỷ thi lễ mềm mại, dừng lại an ủi:

- Vương phi! Ta đã nghe tin dữ từ tiên thiếp, Vương phi đừng quá thương tâm mà tổn hại sức khỏe, dù sao...điện hạ vẫn còn lưu lại một hài tử a!

Hiền Liên Từ Tâm nghe Gia Hỷ nói càng thêm khó chịu, vốn dĩ nghĩ rằng Thành Vương nhất kiến chung tình cùng Phùng Gia Hỷ, nào ngờ tất cả đều là lừa gạt, sau lưng âm thầm hoan ái cùng muội muội nàng ta.

- Huyền chúa yên tâm, ta đã phân nào bình ổn! Hoàng thượng nói chưa tìm thấy xác nghĩa là vẫn còn hy vọng! Ta vẫn hy vọng!

Gia Hỷ cáo từ quay về, bỏ sữa cần mười ngày từ khi ăn bạch xà rề đến khi sữa nhiễm độc, nếu nàng tính toán đúng, hôm nay ti muội Hiền thị sẽ ra tay. Nàng chán trước vừa đi, chán sau lại đến, làm sao Phùng Gia Hảo không nghi ngờ được. Tối nay, ắt hẳn Diên Hương các không thể ngủ ngon!

Hiền Liên Từ Tâm vào viện, đưa ít đồ dành cho tiểu hài tử đến, Phùng Gia Hảo chán ghét nhường ghế chủ vị lại, sẵn giọng:

- Vương phi không cầu phúc điện hạ, còn rảnh rỗi lui tới chốn này?

Hiền Liên Từ Tâm vì đại cuộc không thêm đề lời nói bất kính trong lòng:

- Đứa nhỏ muội sinh cũng gọi bản phi một tiếng mẫu thân, làm sao bản phi có thể không quan tâm? Bản phi chuẩn bị ít đồ dùng đem đến!

Phùng Gia Hảo nhìn yếm dải, bao tay, bao chân đều nhỏ xíu, ngộ nghĩnh đáng yêu, nhưng nghĩ đến hài tử mình sinh ra phải gọi người khác bằng mẫu thân lại uất ức:

-Ta!Vươngphi, nếukhôngcogiữ nữa, tamang thai mệtmỏi, ngườiồvềcho!

Hiền Liên Từ Tâm cau mày không biết phải làm sao thì đã nghe Hạnh Lộ vui vẻ đi vào, trên khay bệ một cốc sữa bò nóng:

- Trắc phi, còn rất nóng, ngườiđiđangqua!

Hiền Liên Từ Tâm nín thở nhìn Phùng Gia Hảo hit qua làn hơi ấm nóng rồi hộp miệng đầu tiên vào miệng. Hiền Liên Từ Tâm thở phào nhẹ nhõm, khoe miệng có nét cười.

Phùng Gia Hảo đột ngột dừng lại, nghỉ ngơi nhìn vào cốc sữa, lại không an tâm liếc mắt:

- Vươngphi, ngườiừocủadùng!

Hiền Liên Từ Tâm hơi hoảng, liến chóit:

- Bảnphi...khôngcó!

Phùng Gia Hảo nghe bụng nhói lên, thất kinh cực độ:

- Cóđộc! Giữchúng lại!

Phùng Gia Hảo nghiêng rặng, mắt long lên sòng sọc:

- Ngườikhôngnhớtrótừlần trước hạđộcta chết thênnàosao? Hômmaytachongườixuống cầu tuyền gặpđá!

Phùng Gia Hảo đỏ phẫn sữa còn lại vào miệng Hiền Liên Từ Tâm, bụng lúc này đã nhói lên mấy lần. Lại nhìn qua nha hoàn đi cùng Hiền Liên Từ Tâm, cay độc:

- Đànhchết, đànhđến chết, ấđộcchạichuítừ, hạđộc vào sữaởhàngiữa cùng Vươngphi!

Hiền Liên Từ Tâm nghe tanh đắng trong miệng, máu đen cứ thế từ trong người nồn xuống, thoáng chốc co quắp chân tay ngã xuống, toàn cơ thể tím tái dần, đến khi ngừng gậy giữa đã chết hẳn.

Phùng Gia Hảo lúc này cũng không đứng nổi, nàng ta ôm lấy bụng:

- Khôngđúng, tachỉđúngcó một hộp, không thể chết!

Hạnh Lộ cùng mấy bà từ nhìn máu thấm dần trên y phục Phùng Gia Hảo, kích động:

- *Nhanh lên, gọi Thái!*

Trong viện rồi rối loạn loạn, hạ nhân quay cuồng hoảng hốt. Phùng Gia Hảo cuối cùng cũng không giữ được thai tự. Đứa nhỏ vì một hộp sữa mà rơi mất.

Hiên Hậu mắt muối muối, Tuyên Quý phi mắt đi cốt nhục duy nhất của nhi tử để lại, sống ngấm trong hoàng cung dâng lên dữ dội.

Tuyên Quý phi ngồi trên kiệu đi từ Càn Thanh cung đến Diên Hương các, cau mày nhìn Hồng Tổ:

- *Người trong viện toàn bộ là thân tì của Phùng Gia Hảo?*

- *Vâng đúng! Toàn bộ là người Trắc phi đưa từ Vương phủ vào!*

Tuyên Quý phi khẽ cười:

- *Xem ra Hiền thị chết oan rồi, lời khai một phía, hạ người hại mình!*

Hồng Tổ nhỏ giọng, có chút lý giải:

- *Nương nương không để tâm, nhưng mấy hôm trước Thục Trình Huyền chúa tể gặp Hoàng hậu nương nương, sáng nay thăm viện Trắc phi thì đến chiều đã ra đại sự!*

Tuyên Quý phi tháo hộ giáp, đưa cho Lục Tổ:

- *Đem về cẩn thận ngâm vào nước, sáng mai bác cung còn phải hầu hạ Hoàng thượng!*

Tháo được ấy, chính là căn nguyên bệnh tình Vĩnh Nguyên Đế đang phải chịu. Tuyên Quý phi chăm chú nhìn mấy đầu móng tay son son tí mỉ, nhàn nhạt:

- *Phùng Gia Hỷ nghĩ rằng bác cung mất Thành Vương liền trốn hô đồ, nên tạt tinh dầu xức trỉa Thành Vương phải lăn Phùng Gia Hảo!*

Hồng Tổ hơi lo lắng:

- *Nương nương có muốn ban tội Huyền chúa?*

Tuyên Quý phi âm trầm lắc đầu:

- *Không cần, càng nhiều người chết, Hoàng thượng càng có lý do tâm thần bất thanh tỉnh!*

Chú thích:

Bạch xà rễ

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Ngoạn hỏa tự phần (trung) 2

Hiên Hậu trần trời bên thi hài muối muối, đau xót đến độ không thở nên lời. Phương bảo đồ thấm như mắt đi sinh khí tươi đẹp hằng ngày, Hiên Hậu quệt nước mắt, phản phò cung nữ:

- Đưa Thành Vương phi hồi phủ, lễ nghi an táng chu đáo! Sau đó...lời Phùng Gia Hảo đến đây gấp bàn cung!

Lộ Hà bên cạnh thật muốn khuyên nhủ, nhưng không biết phải làm thế nào, Hiên Hậu mất đi muối muối ruột thịt duy nhất, cú sốc này không dễ tiếp nhận. Huống hồ hiện tại, Hiên Hậu còn đang phiền lòng chuyện kia...

- Nô ti đi làm ngay!

Phùng Gia Hảo nằm trên giường bệnh chưa được một ngày thì đã bị Tuyên Quý phi gọi ra chính sảnh. Thái y nói nàng trúng độc, bạch xà rễ là cây đại, bò rất dễ ăn phải rồi cho sữa, Thành Vương phi sinh trưởng phương nam, bạch xà rễ là loài cây cỏ mọc ở những ngọn núi phía tây, cho nên có thể không liên can đến vụ việc.

Phùng Gia Hảo đau đớn lê thân xuống giường, mùa đông lạnh đến cùng cực, chân vừa chạm đất liền thấy bụng dạ như bị trăm ngàn mũi dao cắt xé bên trong. Cứ thế, không hề có kiệu, Phùng Gia Hảo khó khăn lắm mới đến được chính sảnh.

Lúc này, người của Khôn Ninh cung đã ở đó. Phùng Gia Hảo quý xuống:

- Nương nương vạn an, người cho gọi thiếp!

Tuyên Quý phi sắc mặt không động, trà trên tay tỏa ra hơi ấm vẩn vơ:

- Hoàng hậu nương nương muốn mời người sang bên đó hỏi về việc không may của Thành Vương phi!

Phùng Gia Hảo hoảng sợ, nằng vứa mới mất đứa nhỏ, Tuyên Quý phi đã tuyệt tình như thế:

- Nương nương, thiếp không biết gì hết, cái gì cũng không biết!

Tuyên Quý phi nhếch môi, điệu bộ hồ hững:

- Cả người cùng Hàn Bình đều thật giống nhau, luôn miệng chối bỏ!

Phùng Gia Hảo ngã khụy xuống đất, Hàn Bình, Tuyên Quý phi đột ngột nhắc đến Hàn Bình, lẽ nào, cái thai này từ trước đã bị lộ. Nhưng nếu biết trước không phải cốt nhục Thành Vương, tại sao Tuyên Quý phi còn có thể ân cần đối xử như vậy.

Phùng Gia Hào nhìn lên ghé chủ vị, chỉ thấy Tuyên Quý phi xoay người vào trong, bỏ lại một câu nói:

- Thục Trinh Huyền chúa thông minh hữu lễ, sáng sớm nay đã vào cung pha trà ngon, coi như là có lòng!

Gia Hỷ sau bình phong tiến đến, nụ cười trong vắt như sương mai, y phục thêu hải đường ấm áp giữa ngày tuyết rơi buốt giá:

- Nương nương quá khen! Thần nữ chỉ làm những chuyện nên làm!

Phùng Gia Hào gục xuống nền đá lạnh, thể lờng khốc, lúc nàng tưởng rằng bản thân đã nắm được tất cả, lại là lúc mất đi tất cả. Hàn Bình chắc chắn đã chết, hài tử mất đi, vị trí Trắc phi này, cũng không thể nào giữ được nữa. Không dễ Phùng Gia Hào sâu bì lâu, Tuyên Quý phi vừa khuất bóng, người của Khôn Ninh cung đã đem nạng ta về.

Gia Hỷ cẩn trọng tiếp tục chép kinh, mỗi chữ đều nắn nót tỉ mỉ, mực nước thơm hương hoa mai khiến lòng người thư thái. Nàng viết xong quyển kinh đầu tiên, đã nghe Bối Lan thi thăm:

- Nhị tiểu thư chết rồi!

Gia Hỷ dùng bút, mắt hạnh sẫm màu lại, có chút thờ dãi:

- Tự tạo nghiệt không thể sống!

- Bị dùng hình đến chết, thi thể đưa về Phùng phủ, nói rằng độc hại chính thể, nên...

Gia Hỷ im lặng, Phùng Gia Hào một đời coi trọng nhất là vị trí Trắc phi này, hiện tại đến chết, cũng không được an táng dưới danh nghĩa người của Thánh Vương phủ. Tuyên Quý phi từ đầu đã rõ giọt máu đỏ là tạp chủng. Sao còn cảnh cáo nàng nặng nề như thế, Gia Hỷ xoa xoa đầu gối đau nhức, di chứng này, vĩnh viễn sẽ không khỏi. Thái y có nói, mỗi năm đến mùa đông, nàng đều bị tái phát, cùng cực đau đớn.

Tuyên Quý phi bước ra đoạn hành lang dài trước Càn Thanh cung, Vĩnh Nguyên Đế vừa mới ngủ, Tuyên Quý phi thông thả ngồi trên lan can gỗ son thếp vàng:

- Phùng Gia Hào đã chết?

Hồng Tổ cười gât đầu:

- Đã chết, nó ti cũng theo lệnh của nương nương, gạch tên khỏi gia phả, trả về Phùng phủ!

Tuyên Quý phi tựa người vào cột gỗ, hiện tại Phùng Thương thư cũng đã làm những gì có thể, không giúp thêm được gì, cho nên, hôm nay Phùng Gia Hào chết, cũng không hề ảnh hưởng đại cuộc. Huống hồ, bên Viêm Quốc đã đưa một vạn binh tinh nhuệ bí mật theo Triệu Tử Đoạn đi tìm kiếm tung tích Thánh Vương, bây giờ, chỉ còn có thể nghe theo mệnh số!

Đầu hành lang bên kia, thấp thoáng tà áo hồng lừ, Tuyên Quý phi nhếch môi:

- Muội muội! Hoàng thượng vừa mới nghỉ ngơi, hiện tại không phải lúc làm phiền!

Vạn Quý phi khấn tay che miệng cười, theo sau là một đoàn cung nữ hầu hạ:

- Ti ti ngày ngày bên cạnh Hoàng thượng nửa bước không rời, thật vô cùng vất vả!

Thịnh Vương nhìn qua cánh cửa khép kín:

- Nương nương vạn an! Nhi thần dùng trăm phương ngàn cách mới mời được Tọa Tri phương trượng có thể cai tử hoàn sinh đến chẩn trị bệnh tình phụ hoàng!

Tuyên Quý phi nghe lời nói mẫu từ họ trần gấp hiềm kễ, liền không muốn dây dưa:

- Hầu hạ Hoàng thượng vốn bốn phận phi tần như bản cung nên làm, không có gì gọi là vất vả cả! Có điều, Hoàng thượng vừa nghỉ ngơi, sợ rằng hôm nay không tiện!

Thịnh Vương ra về thương tâm, lắc đầu:

- Không sao, nhi thần đợi được, không cần nương nương lo lắng!

Tuyên Quý phi nhìn mẫu từ họ vào trong, đầu liền đau nhức, nhẹ giọng phản phác:

- Mới Thục Trinh Huyền chúa ở lại Diên Hương các ít ngày, nói rằng vì nhớ thương Thánh Vương nên bản cung buồn rầu cần người trò chuyện!

Buổi chiều, Vĩnh Nguyên Đế đến giờ uống thuốc, Quang Tử công công giúp ông trở mình ngồi dậy. Thịnh Vương bê bát thuốc nóng hổi, mùi hương đắng ngắt lan tỏa. Vĩnh Nguyên Đế vừa thấy người, tâm trạng đã tốt lên không ít.

- Lãng Mặc đến từ khi nào vậy?

- Nhi thần đã đợi từ trưa! Phụ hoàng ngủ ngon như vậy, nhi thần không dám làm phiền.

Thịnh Vương thổi từng muỗng thuốc một, lại cẩn thận thử xem có nguội không. Vĩnh Nguyên Đế phát phát tay:

- Con không cần, thuốc rất đắng!

Thịnh Vương vẫn không ngừng tay, miệng cười vui vẻ:

- Có đắng hơn nữa nhi thần cũng không nỡ để phụ hoàng chịu nóng! Nhi thần đã mời được Tọa Tri phương trượng nổi tiếng đến, phụ hoàng dùng thuốc xong liền bắt mạch!

Vĩnh Nguyên Đế hải lòng gât đầu. Thịnh Vương hầu hạ dùng thuốc xong lại chuyện tâm ca những việc nhỏ nhặt nhất như nư sức miệng rửa mặt, qua hơn một canh giờ, Tọa Tri Phương trượng được đưa đến. Tuyên Quý phi cùng Vạn Quý phi phải đợi ở đại sảnh, mỗi người theo đuổi một cảm xúc khác nhau. Không khí im lặng như tờ.

Cửa phòng cuối cùng cũng mở ra, đơn thuốc thảo trên giấy đơn giản vô cùng, chỉ có mấy vị. Tọa Tri phương trượng ôn tồn nói:

- Người bệnh không nên để nữ nhân hầu hạ, kể cả cung nữ thế thấp đều không. Sắc thuốc này dùng, mười ngày sau sẽ khỏi hẳn!

Tuyên Quý phi siết nhẹ khăn tay, không để nữ nhân hầu hạ, chính là trực tiếp ám chỉ bản thân. Bởi vì từ khi Vĩnh Nguyên Đế đổ bệnh, Tuyên Quý phi là người duy nhất tiếp xúc.

Tọa Tri phương trượng lại tiếp tục:

- Nếu sau mười ngày, chưa có tiến triển, phải dùng thuốc dẫn, bài thuốc dẫn này vô cùng đơn giản, chính là máu của một vị Hoàng tử bắt kì, hòa máu người bệnh, sắc cùng ba chén nước cạn một chén hòa vào thuốc.

Tọa Tri phương trượng không ờ lâu, dặn dò xong liền được hộ tống rời cung. Thịnh Vương tự mình nhận việc chăm sóc Vĩnh Nguyên Đế. Tuyên Quý phi cau mày rời Càn Thanh cung, nhìn bộ hộ giáp hoàng kim sáng loáng, trong lòng chạm rảnh tính toán. Phía trước, Thịnh Vương từ y bay trong gió đợi ở hoa viên, Tuyên Quý phi cũng đoán được ý đồ của hắn.

- Điện hạ không ở lại cùng Hoàng thượng?

Thịnh Vương hồ hững cười, mắt phương lóe chút linh lung ánh sáng:

- Nương nương không nên vội vã, dù người dụng độc lên phụ hoàng bằng cách nào, có lẽ đến hiện tại đều đã phi tang không vết tích!

Tuyên Quý phi hơi ngược mặt, môi đỏ nhếch lên:

- Điện hạ cẩn trọng, đừng vu cáo bản cung!

- Bản Vương tốn bao tâm sức để mời Tọa Tri phương trượng, không lẽ không chẩn ra được hiện trạng bệnh tình phụ hoàng? Nương nương cẩn thận! Chỉ cần phụ hoàng biết chuyện, liệu sẽ tin bản Vương hay tin người?

Tuyên Quý phi chạm tay vào hạt châu lạnh lạnh cái trên tóc, lướt qua người Thịnh Vương:

- Phùng Gia Hỷ còn đang chép kinh ở Diên Hương các. Nếu như nàng ta chết, Hoàng thượng sẽ bảo vệ nàng ta hay bảo vệ bản cung?

Thịnh Vương sững người, mắt phương tối sầm lại, từng chữ một nghiền răng:

- Quý phi nương nương! Đừng làm ra chuyện gì ngu ngốc. Hoàn Nhan Viên Hạo không thể quay về. Người đừng nên gấng sức nữa!

Tuyên Quý phi lãnh đạm hỏi cung. Thịnh Vương trầm lặng nhìn theo, Huỳnh Kiện công công lại gần:

- Chủ nhân, có làm theo kế hoạch?

- Không!

Huỳnh Kiện công công tưởng chừng Thịnh Vương nhảm lẫn liền nhắc lại:

- Điện hạ, làm hay không làm?

Thịnh Vương đột ngột gất gông:

- Bần Vương nói không!

Con ho ủa đến nhói đau lồng ngực, máu đỏ tươi chảy trên nền tuyết trắng, nổi bật đến nhức mắt. Thịnh Vương cười gằng, điên rồi, hần điên rồi mới vì nàng mà bỏ qua một cơ hội tốt như thế. Tuyên Quý phi từ khi hồi kinh chưa từng lộ ra nhược điểm, hiện tại chính là bị hần nắm được chứng cứ. Hần, lại vì nàng, cứ thế không truy cứu nữa.

- Người đến Diên Hương các mời Thục Trình Huyền chúa, gặp bần Vương!

Huỳnh Kiện công công tuy khó hiểu nhưng vẫn làm theo. Thịnh Vương vào trong tiểu đình, phân phó người đem than bạc sưởi ấm. Hần có thể đứng trong gió lạnh, nhưng nàng thì không.

Gia Hỷ chậm rãi men theo hành lang khuất gió, xa xa, nàng có thể nhìn rõ nam nhân từ y quen thuộc kia đang đứng đợi. Lương đình ảm áp, hương trà thoang thoảng, lửa cháy lách tách.

Thịnh Vương ôn như:

- Vết thương nàng đã đỡ chưa?

Gia Hỷ gất đầu:

- Tạ điện hạ quan tâm, ta cũng không còn đau nữa!

Thịnh Vương thờ dài, trong mùa đông trắng muốt như sương muối:

- Sẽ để lại di chứng, mùa lạnh này nàng còn phải chịu nhiều khổ sở. Bần Vương có thứ này!

Huỳnh Kiện công công đưa đến hai bọc lụa mềm bên trong đầy thảo dược, có dây buộc chắc chắn.

- Huyền chúa, đây là túi thuốc điện hạ cho Thái y viện điều chế. Rang nóng ủ chỗ đau sẽ đỡ rất nhiều!

Gia Hỷ ngạc nhiên nhìn nam tử trước mặt, chỉ thấy Thịnh Vương dịu ngọt cười:

- Dừng đi, là đồ tốt! Bần Vương đã chiều theo ý nàng, thả Sở Hồng Vĩ cùng Thế tử đi, từ nay, họ sẽ có danh phận khác. Không còn vương bận với Vương phi! Nếu nàng không tin có thể đợi thêm ba ngày nữa, bần Vương phát tang xong, liền để họ đến gặp nàng!

Gia Hỷ ngỡ ngàng, nét mặt thoáng chốc giãn ra vui vẻ:

- Điện hạ, tạ ơn người!

- Chỉ cần nàng bình yên cười, bần Vương liền yên tâm!

Thịnh Vương vốn muốn khuyên Gia Hỷ quay về Phòng phi, để hần rảnh rang đối phó Tuyên Quý phi, nhưng hiện tại, xem ra không cần. Tuyên Quý phi nếu đã muốn ra tay, nàng có ở đâu cũng không thể thoát. Hần sắp thành đại cuộc, khi đó, nàng liền không phải chịu uy khuất nữa.

Gia Hỷ thông thả quay về, Đạm Ngọc ngạc nhiên:

- Tiểu thư, người nói sẽ không gặp Thịnh Vương điện hạ nữa mà!

Gia Hỷ lắc đầu, nghiêm nghị:

- Quý phi nương nương nghĩ rằng ta không biết người giữ ta lại chỉ để uy hiếp Thịnh Vương! Còn Thịnh Vương đang muốn chứng thực lời nói của nương nương! Ta là thành toàn cho hai người họ vậy!

Gia Hỷ dẫm lên lớp tuyết dày, nàng đoán chừng Tuyên Quý phi đã quai coi nặng phần lượng nàng trong lòng Thịnh Vương, nhưng dù sao Thành Vương cũng đã cứu nàng ba mạng, nếu nàng có thể giúp Quý phi, cũng coi như là phần nào trả lại ân huệ đó.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Ngoạn hỏa tự phần (hạ) 1

Hoàn Nhan Viên Thuuyết ngày ngày đều ngủ lại Càn Thanh cung, tỏ ra vô cùng hiếu thảo tận tâm hầu hạ Vĩnh Nguyên Đế. Ngay cả những chuyện dơ bẩn nhất cũng không ngại khó ngại khổ mà làm, trong triều quan viên đều ca ngợi không ngớt lời. Thêm năm ngày nữa, thì thể của Đại Hoàng tử được đưa về, Hiền Hậu dựa theo chỉ ý của Vĩnh Nguyên Đế, chu đáo phát tang theo thân phận Hoàng tử. Lúc này, chuyện lập trữ quân lại được đẩy lên cao. Hoàn Nhan Viên Thuuyết từ thứ tử trở thành trưởng tử, xuất thân cao quý nhà mẹ lại vừa đủ, không gọi là uy hiếp, tính cách lại hào sảng khoan đạt, văn võ song toàn. Hiện tại, coi như là nhân tuyển thích hợp nhất.

Hoàn Nhan Viên Thuuyết sau khi hầu Vĩnh Nguyên Đế nghỉ ngơi thì tự ý ra đoạn hành lang nói qua hoa viên. Huỳnh Kiện công công vội vàng khuyên nhủ:

- Điện hạ, bệnh cũ đã tái phát, người không nên hứng thêm gió lạnh!

Hoàn Nhan Viên Thuuyết lắc đầu, nhìn khăn tay máu tươi mỗi ngày nhiều thêm một chút, lòng dâng ưu phiền:

- Chuyện của Sở Hồng Vĩ thế nào rồi?

- Nô tài đã sắp xếp hộ tịch cho tiểu Thế tử ở Giang Châu, cũng mua ruộng làm nhà, hiện tại coi như đã hoàn thành!

Hoàn Nhan Viên Thuuyết thờ dài:

- Khi nào Gia Hỷ ra khỏi cung, thì để hai bên gặp mặt...

Hoàn Nhan Viên Thuuyết nói chưa dứt câu, cả người đột ngột ngã khụy xuống ngất đi. Huỳnh Kiện công công hoảng sợ gấp gáp:

- Người đâu, người đâu! Thái y! Thái y!

Buổi chiều, Vĩnh Nguyên Đế đợi mãi không thấy Thịnh Vương, đến giờ uống thuốc, Cừu Hoàng tử lại là người đem vào, Vĩnh Nguyên Đế ngạc nhiên liền hỏi:

- Lãng Mặc đâu?

Cừu Hoàng tử bê thuốc đến cạnh giường giao cho Quang Từ công công:

- Phụ hoàng, Nhị Hoàng huynh trưa nay chứng ho thêm nặng, cộng với lao lực quá độ nên bỗng nhiên bị ngất. Hiện tại đang nằm lại Diên Hỉ cung điều trị!

Vĩnh Nguyên Đế nghe lòng đau như dao cắt, nhiều ngày qua nhìn Thịnh Vương ti mỉ lo lắng, lại ôn chuyện xưa cũ, cảm tưởng hần mãi mãi là một đứa bé bám theo chân ông đọc Tam Tự kinh hai mươi năm trước. Một lúc lâu sau, Vĩnh Nguyên Đế mới tiếp tục:

- Có tin gì từ biên quan chưa?

Cửu Hoàng từ lắc đầu:

- Dạ chưa!

- Lãng Thần thường ngày rất thông minh, luôn hiểu được ý Trẫm, tại sao lần này lại khinh xuất đến độ mất mạng! Chưa tìm thấy xác vẫn là có hi vọng!

Vĩnh Nguyên Đế trở người ngồi thẳng hơn một chút:

- Quang Tử, chuẩn viết thánh chỉ, hạ lệnh Tương Đại Nguyên Soái cử năm vạn tinh binh hành quân gấp rút đến Nam cung, chấm dứt nhiều nhượng này!

Cửu Hoàng từ sau khi qua loa hầu hạ Vĩnh Nguyên Đế xong liền cáo từ. Vĩnh Nguyên Đế nhìn hần lắc đầu, đối với ông chán thật tốt, chỉ có mình Thịnh Vương. Có điều, lần này cũng là do ông tính toán thiếu sót, mới gây nên cái đại họa Nam cung. Vốn dĩ chỉ cần Đại Hoàng từ gây tội biến cung, Thành Vương dâng tấu, hết thấy mọi chuyện đã an bài, ông liền lập tức cho người đến ứng chiến. Nào ngờ, Thành Vương tự làm theo ý mình, quá muốn lập công. Đại Hoàng từ chết ở Mĩ Châu, ngay trên đất phong Thành Vương, nói không can hệ là không phải. Tuyền Quý phi chỉ còn mỗi hài tử này, nếu thật sự hần không quay về được...

Vĩnh Nguyên Đế càng nghĩ càng mệt mỏi, thoáng chốc chìm vào mê man.

Hoàn Nhan Viên Thuyết tỉnh dậy đã vào nửa đêm, Huỳnh Kiện công công vừa trông thấy liền vui mừng khắp khởi:

- Điện hạ, nô tài đi báo với nương nương!

- Không cần!

Hoàn Nhan Viên Thuyết trở người ngồi dậy, nhàn nhạt hỏi:

- Phụ hoàng hôm nay có động tĩnh gì không?

Huỳnh Kiện công công lập tức bẩm báo:

- Nghe Cửu Hoàng từ nói, Hoàng thượng chuẩn bị hạ lệnh Tương Đại Nguyên Soái đem năm vạn quân tiếp viện Nam cung!

Hoàn Nhan Viên Thuyết vừa nghe sắc mặt đã thay đổi, lấy giấy bút cẩn thận ghi chép:

- Đưa cái này đến Giang Châu, càng nhanh càng tốt, ở đó có Hiến Đạo, năm xưa từng nhận ân ban Vương, vốn là tội phạm truy nã, hần ta vô công cái thế, tạm thời cứ để hần đem quân lực Giang Châu giả làm sơn tặc bí mật cướp thánh chỉ, không được để nó đến được tay Tương Đại Nguyên Soái!

Huỳnh Kiện công công nhận mệnh, vừa chuẩn bị lui đi, đã nghe Thịnh Vương tiếp lời:

- Hạ Mệ Thần tán vào thuốc của phụ hoàng!

- Nô tài hiểu rồi!

Hoàn Nhan Viên Thuyết ôm đầu nằm xuống giường, con ho lại dồn dập, máu cứ thế tứa ra, dò thẫm đến ghê người.

Diễn Hương Các.

Gia Hỷ hằng ngày sau khi chép kinh chính là tiếp tục chép kinh, Tuyền Quý phi không giám hăm nãng, có thể tùy ý ra ngoài, miễn không đi vào những vùng cấm. Chiều muộn, gió thổi heo hút, Bối Lan sau khi thêm than vào lò, mới nhỏ giọng:

- Tiểu thư, Đại Lão gia đã đỡ bệnh!

Gia Hỷ thở dài, có chút xót xa:

- Mùa đông năm nay quá lạnh!

Phụ thân nặng dù bặt tình với mẫu thân, nhưng đối xử nãng không đến mức tệ hại, có thể chưa từng ân cần, chăm sóc. Suy cho cùng, ngoài dòng máu chảy trong thân thể, nãng và ông, vốn rất xa lạ.

- Phụ thân có lẽ vì Phùng Gia Hào mà đỡ bệnh, bản thân ta trong tay Tuyền Quý phi, chưa thấy người gửi một lá thư nào vào cung cả!

Phùng gia trải qua mấy năm sống gò, bấy giờ coi như không còn thịnh vượng như xưa. Vừa rồi Đại Lão gia ra sức giúp đỡ Thành Vương, nữ nhi lại gặp nạn trong chính Thành Vương phủ, sợ rằng đã kích này với ông không nhỏ sinh ra tâm bệnh. Dù cho Hần thị từng hồng hạnh vượt tường, từng độc hại nguyên phối, lừa dối hạ sinh Phùng Cẩm, thì đối với Đại Lão gia, tình cảm ông dành cho Hần thị không hề suy chuyển. Ông để Lão phu nhân trừng phạt Hần thị vì chữ Hiếu, vì thanh danh gia tộc. Thật tâm ông vẫn yêu thương Phùng Gia Hào, vẫn không nỡ giết Phùng Cẩm. Tình yêu của nam nhân ở thời đại này, với nữ nhân là vô cùng quan trọng. Cho dù nãng đã trả thù được giúp mẫu thân, thì trên đường tình, mẫu thân vẫn là bại tướng dưới tay Hần thị.

Gia Hỷ khoác áo lông rời phòng, ắm lỏ trong tay nóng hổi hổi, trời đã tối, gió rét càng thêm rét, tuyết rơi càng thêm rơi. Đạm Ngọc xoa xoa hai tay vào nhau, má đỏ lên:

- Nghe nói, Thịnh Vương bệnh cũ tái phát, lần này rất nặng, người có đến thăm?

Bối Lan huyệt vai Đạm Ngọc, nãng ta thấy chủ nhân im lặng cũng biết mình lỡ lời, ngậm miệng lại. Gia Hỷ vòng vèo một hồi thì dừng lại trước Y Cục, nãng ngạc nhiên khi trời đã tối như vậy, Y Cục vẫn còn sáng đèn.

Đây là nơi chuyên làm y phục, trực thuộc Nội Vụ phủ, bởi vì cung trang từ cung nữ đến lễ phục Hoàng hậu đều do Nội Vụ phủ đảm nhiệm, nên Y Cục mới được thành lập. Thường ngày, người không có phận sự không được vào, để phòng trộm cắp tráo đồ hoặc các chuyện dơ bẩn hãm hại.

Gia Hỷ xoay người qua lối khác, lại đụng phải một cung nữ đang vắt và bê chõng giặt cao ngắt, vài vốc cứ thế đổ tràn xuống nền đá. Cung nữ này hoảng hốt, vội vàng dập đầu, không cần biết trước mặt là ai:

- Nương nương tha tội, nương nương tha tội!

Gia Hỷ nghe tim đập thình thịch, chất giọng này, thực sự rất quen thuộc. Nãng siết tay áo, hắng giọng:

- Đứng dậy đi!

Cung nữ kìa ngẩng mặt nhìn lên, thẳng thốt không nói được. Hồi lâu mới lui đi, quệt nước mắt:

- Tạ ơn Huyền chúa!

Tìm Gia Hỷ thất lại, là Vĩnh Đan, nay Đại Hoàng từ cũng đã chết, Vĩnh Đan coi như hoàn thành tâm nguyện. Nếu có thể bình yên trong cung sống, thêm mấy năm nữa, đúng hai mươi lăm tuổi, nãng ta có thể an ổn xuất cung, sống cuộc đời tự do tự tại.

Gia Hỷ quay về viện, Vĩnh Đan còn có thể trông ngóng một đời tự do tự tại, thoát ra khỏi Cẩm Thành, sống như cánh nãnh trên trời, không còn bận tâm gì nữa. Nhưng nãng thì không thể, hết ba năm đại tang, nãng tốt xấu gì cũng phải gả đi, gả vào đâu chưa rõ, nhưng chính là chuyển từ nhà tù này đến nhà tù khác, họa phúc khôn lường.

Gia Hỷ thổn thức khóc bên cửa sổ, nước mắt rơi xuống tuyết nhanh chóng hóa thành băng. Đạm Ngọc thở dài, giúp chủ nhân đóng cửa tránh gió, lại nói:

- Người đang tự dần vật?

Gia Hỷ lau đi lệ nóng, lắc đầu:

- Ta không!

- Chủ nhân, nô tì cái gì có thể không biết, nhưng chuyện tình cảm, chắc chắn rõ ràng hơn người!

Gia Hỷ bản thân, nụ cười gượng gạo không khiến gương mặt thanh lệ tươi tắn hơn được. Đạm Ngọc lại tiếp:

- Người tránh mặt Thịnh Vương chính là tự lừa dối bản thân!

- Ta không...

Đạm Ngọc nóng vội, nắm lấy tay Gia Hỷ, lại cắt ngang lời nãng:

- Tiểu thư, người chính là đang tự trách bản thân đã yêu một kẻ vô lương bất nhân như Thịnh Vương đúng không?

Gia Hỷ che miệng nàng ta lại:

- Lời này không được nói ra, đây là phạm thượng!

Đạm Ngọc không dừng, lại tiếp:

- Nếu Thịnh Vương không cho người nhũ Bạch Vương phi, không ra lệnh giết biểu ca người, không hạ độc người để tránh hôn sự với Thành Vương, không đem người ra làm quân cờ trong trận Phủ Đồ độc mưu phản, thì hiện tại, người có ở đây chếp kinh cầu phúc Thành Vương?

Gia Hỷ bần thần, quay mặt đi hướng khác:

- Chuyện đã xảy ra, dù cho thế nào cũng không thể vãn hồi!

- Thành Vương cứu người ba lần, người coi đó là nghĩa để trả ơn. Nhưng người có đủ quyết đoán, để giờ khắc sinh tử thực sự đứng về phía diện hạ! Thứ cho nó tí nói thẳng, người yêu ghét bất phân, sau này sẽ tự hại mình, hại người!

Gia Hỷ đứng dậy, mỗi mọng đỏ như chu sa, gương mặt càng thêm bệch bạc:

- Đạm Ngọc, đủ rồi! Lui đi!

Đạm Ngọc khòe mắt hơi hồng, gặm chần:

- Nó tí biết, hiện tại người còn đau lòng Thịnh Vương! Nếu Quý phi nương nương biết được tâm người vốn không đặt lên hải tử nương nương, Tiểu thư chắc chắn sẽ không thể sống tiếp được!

Bối Lan nghe ào ào, bên ngoài tiến vào, khe khẽ:

- Đạm Ngọc, cô nhỏ tiếng thôi, đây đâu phải Phòng phủ!

Gia Hỷ mông lung nhìn ánh nến rực rỡ trước mắt, hồ hững:

- Tình yêu, vốn không thể cưỡng cầu, ta cũng chưa từng nghĩ, sẽ bước vào Hoàng tộc! Ta không có can đảm, làm người luôn suy nghĩ quá nhiều, ta sợ bản thân tổn thương, sợ cả làm người khác tổn thương! Hiện tại, ta đã cố gắng hết lực. Cục diện này rồi sẽ sớm tàn, khi đó, ta cũng muốn mình trở thành chim nhạn, miễn vương bận nhân gian!

Đầy vốn không phải cuộc đời của nàng, nàng xuyên qua thân thể này, giúp nguyên chủ trả thù mẫu thân, lại khiến bản thân lọt vào giữa cuộc đoạt đích, tự mình vướng vào lưới tình. Nàng chưa bao giờ được dạy bảo sẽ phải sống trong thời đại này ra sao, bảo vệ mình và thân nhân thế nào. Nàng trách Thịnh Vương bất nhân, nhưng chính bản tay nàng, cũng nhuộm bao nhiêu máu. Sinh mệnh nào cũng quý trọng như nhau, nàng, sống đến hiện giờ, là không còn can hệ gì với cô kẻ toán hai mươi lăm tuổi ở thế kỉ hai mươi mốt. Cũng không liên quan gì đến Phòng Gia Hỷ đích trường nữ Thượng thư phủ đã chết năm mươi ba tuổi kia. Xuyên không vốn dĩ đã là nghịch thiên, nàng còn vọng tưởng mình đóng vai chính diện hay sao.

Bản đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Ngoạn hỏa tự phần (hạ) 2

Ngày thứ mười, Vinh Nguyên Đế vẫn không thuyên giảm bệnh tình, lại rơi vào mê man như cũ, tâm thần bất thanh tỉnh, dấu hiệu so với lúc đầu còn nặng nề hơn. Dựa vào toa thuốc của Tọa Trì phương trượng viết lại lúc trước, bấy giờ, Thái Y mới đề nghị lấy máu các Hoàng tử đang ở kinh thành làm thuốc dẫn. Tuy vậy thuốc dẫn này phải dùng liên tiếp ba thang, mà Thịnh Vương lại đang đỏ bệnh, vì vậy ngay cả Tam Hoàng tử bị Vinh Nguyên Đế ghét bỏ cũng được triệu tập, chỉ duy nhất Bát Hòa Vương lúc nguy cấp này thì lại đi đến Liêu Châu hỗ trợ Trương Quốc công. Bởi thế, hôm nay tới Thái Y viện lấy huyết dẫn chỉ có Tam Hoàng tử cùng Cửu Hoàng tử.

Trong Thái Y viện lúc này ngoài Tuyên Quý phi chính là Hiền Hậu. Vốn dĩ Hoàng hậu và Nhất phẩm cung phi buộc phải có mặt trong loại đại sự thế này, chỉ là Vạn Quý phi vì chăm sóc Thịnh Vương mà vắng mặt.

Cửu Hoàng tử bức nhọc đưa tay ra, không phải hẳn không yêu phụ hoàng, mà vì hẳn nhận thánh chỉ phong làm Hộ Biên Vương đã lâu, Hoàng thượng tuy đề hấn cùng ngày nhận phong với Gia Lăng Vương, cuối cùng Gia Lăng Vương đã đến đất phong cả năm, phủ đệ hẳn vẫn chưa xây xong, lễ phong bị dời lại, đến giờ vẫn chưa ai gọi hẳn một tiếng Vương gia. Tam Hoàng tử thì ngược lại, tuy bị chán ghét, tước cả phong vị, nhưng nếu lần này lập được công giúp phụ hoàng, vẫn có khả năng trở mình.

Thái y lấy máu xong thì vào trong chế thuốc dẫn, Hiền Hậu chán chường quay về, không nhìn Tuyên Quý phi dù chỉ một cái liếc mắt. Có điều chưa ra đến cổng, đã bị hai vị Thái y mời ở lại. Tuyên Quý phi có chút ngạc nhiên, đi vào trong phòng chế thuốc trước, Hiền Hậu cau có mặt mày vào sau.

Trên bàn, hai bát nước sạch có hỗn hợp huyết đều ghi rõ họ tên người trích. Máu của Cửu Hoàng tử cùng Vinh Nguyên Đế hòa lại vẹn toàn. Ngược lại, hai phần máu Tam Hoàng tử lại trời nổi tách rời phần máu phụ hoàng mình.

Hiền Hậu không nói lên lời, từ khi ngồi trên phương vị đến hiện tại, nàng ta chưa một lần thấy đại sự bậc này. Nhìn qua bên kia, Tuyên Quý phi sắc mặt cũng đại biến. Hiền Hậu lấp bắp:

- Lâm sao bây giờ? Phải làm sao?

Tuyên Quý phi xoa xoa mi tâm, suy nghĩ một lúc thì dận dỏ:

- Tạm thời dừng đề lộ ra ngoài, chuyện này ảnh hưởng uy nghiêm Hoàng thất, phải để Hoàng thượng tự mình quyết định!

Hiền Hậu cảm thấy có lý, cũng không phản đối, lên phương liễn quay về Khôn Ninh cung, có điều Hiền Hậu là kiểu người không quen giữ bí mật, suy đi tính lại một hồi, lại thì thầm to nhỏ bí mật sai sứ Lộ Hà đến Diên Hi cung.

Hoàn Nhan Viên Thuyết tựa người vào rèm ấm, nhìn Lộ Hà lên là lên lút choảng áo kín mít đi vào. Hắn có chút buồn cười, vốn dĩ Hoàng hậu thăm hỏi bệnh tình của Hoàng tử là thường tình, Hiền Hậu lại bày tỏ như vậy, khác nào lay ông tôi ở bụi này. Lộ Hà quý củ quý xương, gương mặt nhỏ nhắn trong tuyết lạnh ứng hồng:

- Tham kiến diện hạ!

Hoàn Nhan Viên Thuyết gạt đầu, Lộ Hà nhìn xung quanh một lượt, Huỳnh Kiện công công hiểu ý để tất cả cùng lui, sau khi cửa đã đóng Lộ Hà mới dám bẩm báo:

- Điện hạ, vừa rồi lấy huyết dẫn ở Thái Y viện đã xảy ra đại sự!

Hoàn Nhan Viên Thuyết gạt đầu, ra hiệu đang lắng nghe, Lộ Hà mới ngập ngừng nói tiếp:

- Tam Hoàng tử...máu không cùng Hoàng thượng hòa chung...

Hoàn Nhan Viên Thuyết thất kinh, ngồi thẳng dậy:

- Nói rõ ràng đi!

- Tam Hoàng tử không chung huyết thống với Hoàng thượng, hiện tại ngoài Hoàng hậu nương nương, Tuyên Quý phi cũng đã biết. Chuyện vẫn đang được giữ kín!

Hoàn Nhan Viên Thuyết cười lớn, thật tốt, thời cơ cứ thế bắt ngờ đến. Tất cả Hoàng tử đều cùng lúc khiến phụ hoàng bất tin, nên hẳn, nếu khiến ông khỏe mạnh thanh tỉnh thì chính là điểm sáng duy nhất để phụ hoàng bầu vùi. Hoàn Nhan Viên Thuyết đứng dậy, tuy lồng ngực vẫn còn ẽ ảm đau, nhưng không còn quá mệt mỏi. Tin tức vừa rồi như tiếp thêm sức mạnh vào cơ thể hắn.

Lộ Hà nghĩ đến Hiền Hậu, vẫn còn một chuyện Hiền Hậu có tình giấu giếm, bây giờ Thịnh Vương đang vui như thế, nếu nàng nói ra, biết đâu, Thịnh Vương dễ dàng chấp nhận. Lộ Hà lấy hết can đảm

- Điện hạ, còn việc này...

Hoàn Nhan Viên Thuyết phản phò người chuẩn bị nước tắm, dù sao cũng phải tận hiếu, lúc này không làm thì đợi đến bao giờ. Hắn đã tung tin bản thân bệnh đến bất tỉnh, hiện tại gắng chút sức lực cuối cùng chăm sóc cho phụ hoàng, đám triều thần nếu không ca ngợi hẳn thì còn ca ngợi được ai.

Nhìn Lộ Hà quý dưới chân bối rối, Hoàn Nhan Viên Thuyết gạt đầu:

- Nói đi!

- Điện hạ, Hoàng hậu nương nương hoài thai rồi! Hơn một tháng!

Hoàn Nhan Viên Thuyết sững lại, tâm trạng mấy lượt thay đổi. Hoài thai? Ngay lúc này lại hoài thai? Phụ hoàng sau hai đợt bệnh tật gãy vò đã không gần nữ sắc. Hiền Hậu thật điên rồi!

Huỳnh Kiện công công khúm núm sau bình phong bước vào, cúi người:

- Điện hạ, nước tắm đã đủ độ ấm!

Hoàn Nhan Viên Thuyết đỡ hồ Lô Hà đứng dậy, vì quá gần khoảng cách, làn hơi nam tử tỏa ra xâm chiếm lấy nàng ta, Lô Hà liền lùi lại, sợ hãi. Hoàn Nhan Viên Thuyết nửa miệng cười, có chút dụ hoặc:

- Bàn Vương thường ngày không có cung nữ bên cạnh! Nàng...có thể hầu tắm bàn Vương?

Huỳnh Kiến công công biết ý lui ra ngoài. Lô Hà lắc đầu quấy quấy, nhưng cũng không tỏ ra chống đối. Trong lòng Hoàn Nhan Viên Thuyết dâng lên nhàn nhạt khinh bỉ, bẻ bóng nàng ta vào bồn tắm. Hắn không phải thèm muốn nữ nhân đến phát cuồng, nhưng dù sao Lô Hà nhan sắc cũng không tệ, quan trọng hơn, Lô Hà là cung nữ thiếp thân duy nhất của Hiên Hậu. Mà, cái thai Hiên Hậu, cần phải trừ bỏ.

Hoàn Nhan Viên Thuyết sau khi đối y phục thì ngay lập tức cho người áp giải Tam Hoàng tử đến Càn Thanh cung. Bài trích máu nhận thân một lần nữa được diễn tả lại, Vĩnh Nguyên Đế một phần vì chưa thanh tỉnh hẳn, phần còn lại vì chứng cứ quá xác đáng, qua lời Thái Y, kể cả Hiên Hậu cùng Tuyền Quý phi đều đã biết, nên theo ý Thịnh Vương, ban chết cho Tam Hoàng tử.

Hoàn Nhan Viên Thuyết nhìn thi thể phủ vải trắng bí mật đem ra khỏi Cẩm Thành chôn cất qua quýt, tự thấy đời người sinh tử vô thường. Thi thể kia, từng cùng hắn xưng huynh gọi đệ, nay chỉ vì vài giọt máu, liền chết không kịp trăn trối. Nghe tiếng ho khan của Vĩnh Nguyên Đế, Hoàn Nhan Viên Thuyết liền quay vào:

- Phụ hoàng!

- Trẫm nghe nói con không khỏe, sao còn lao lực!

Hoàn Nhan Viên Thuyết nhu hòa cười:

- Nhi thần có thể làm sao được, cũng chỉ là bệnh cũ..

Vĩnh Nguyên Đế thở dài, nhớ lại chuyện xưa năm đó, lòng dâng lên chua xót:

- Cùng là thù tặc huynh đệ, các con về sau không nên gây khó dễ cho nhau nữa!

Hoàn Nhan Viên Thuyết lộ mờ đoán ra được ý đồ Vĩnh Nguyên Đế, năm xưa Thành Vương hại hắn phải quay về kinh thành trong mùa đông lạnh, gây nên bệnh chứng này, có điều giọng điệu Vĩnh Nguyên Đế không đơn thuần là dận dò, Hoàn Nhan Viên Thuyết khắp người mừng thầm

- Phụ hoàng, người cũng thấy, nhi thần tuy nuôi quân lực ở đất phong, nhưng chưa từng một lần điều động! Huống hồ, mẫu phi xuất thân từ Bá phủ, trong cung không cao hơn ai, càng không thể làm ra chuyện gì to tát!

Vĩnh Nguyên Đế ngẫm nghĩ hồi lâu, lại không nói gì, cuối cùng lãnh đạm:

- Đêm nay con hồi phủ đi! Trẫm còn có đại sự!

Hoàn Nhan Viên Thuyết không dám hỏi nhiều, ngay trong đêm xuất cung. Đây là thời điểm vô cùng nhạy cảm, việc hạ Mê Thần tán cũng đã dừng hẳn lại.

Qua thêm hai ngày nữa, giữa mùa đông buổi giá, chính ngoại tổ phụ của Thịnh Vương Lại bộ Thượng thư cùng Quang Từ Đại Tông quân đích thân đến Thịnh Vương phủ tuyên chỉ, lập Nhị Hoàng tử Hoàn Nhan Viên Thuyết thành Đông cung Thái tử. Đại lễ qua năm mới sẽ được tiến hành.

Tin tức này chấn động triều đình, phe cánh Hoàn Nhan Viên Thuyết giờ như hổ mọc thêm cánh, tấu chương chúc mừng, thỉnh an đột ngột tăng lên rất nhiều. Vĩnh Nguyên Đế hiện tại tuy sức khỏe đã tốt hơn, nhưng vẫn không tự mình xử lý được tấu chương nữa, quyền lực chuyển giao dần dần về tay tân Thái tử. Hoàn Nhan Viên Thuyết trở thành trư quân, không quên Cửu Hoàng tử, liền tổ chức đại lễ để hắn ta danh chính ngôn thuận làm một Hộ Biên Vương. Phe cánh Đông - Châu phong quang vô hạn.

Diễn Hương Các.

Tuyền Quý phi tựa người bên cửa sổ, bên ngoài ồn ào bàn luận, chỉ riêng ở đây im lìm lặng lẽ. Hồng Tổ chậm rãi tiến vào:

- Nương nương, Thục Trinh Huyện chúa đang đợi bên ngoài!

Gia Hỷ đứng ngoài khách phòng, gió tuy rét, nhưng hiện tại, nàng biết, không đâu lạnh lẽo bằng tâm Tuyền Quý phi. Nàng cẩn thận theo chân Hồng Tổ, hành lễ quy củ. Tuyền Quý phi chỉ vào ghế gỗ, trầm mặc:

- Ngồi đi!

- Tạ nương nương!

Tuyền Quý phi nhìn chồng kính thư Gia Hỷ đem đến, hốc mắt đỏ ửng lên:

- Người, về sau không cần phải chép nữa! Hoàng thượng cũng đã dừng tìm kiếm Lăng Thần rồi!

Gia Hỷ nghe lòng nức nhen, lắc đầu:

- Nương nương! Người đừng mất hi vọng, điện hạ đã hứa sẽ quay về, nhất định sẽ khải hoàn quay về!

Tuyền Quý phi xoay người vào trong, nỗi buồn tỏa ra đậm đặc, đến đáng đi cũng thế lương:

- Người quay về Phùng phủ được rồi! Hiện tại bàn cung muốn một mình!

Gia Hỷ thì lễ, nhìn bóng Tuyền Quý phi khuất sau bình phong, trầm tâm dâng lên dâng chất. Hiện tại tân Thái tử vừa được lập, ai nấy đều phải bày tỏ thái độ vui mừng, thiên ân rộng lớn, ngoài kia đâu đâu cũng treo đèn lồng đỏ, chỉ duy nhất nơi này như tích tụ toàn bộ sầu muộn nhân gian, tịch mịch thăm thẳm!

Gia Hỷ lên xe ngựa, quay về Phùng phủ. Tây Môn son son mờ ra, nắng vàng rèm nhìn lại Cẩm Thành mặt mù mây xám. Cho dù triều đại nàng xuyên qua không tồn tại trong lịch sử, thì toàn bộ nỗi đau bất hạnh của phận người sau bức tường son này đều chân thật. Xe ngựa ngày càng rời xa Hoàng cung, dần hòa lẫn vào đoàn người trên phố, hương bánh mứt năm mới ủa vào, chỉ còn hơn mười ngày nữa. Năm cũ sẽ qua.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Phong khởi vân dũng (thượng)

Triệu Tử Đoạn cúi mặt không nhìn nữ nhân mỹ lệ khuất sau bình phong thêu mẫu đơn tinh tế, tỉ mỉ bấm báo lại:

- Nô tài theo dấu vết tìm kiếm được, khẳng định điện hạ cố ý lao xuống vách núi đá cách Đa Ban hơn hai ngày đường. Vương Hậu còn gì dặn dò?

Hoàn Nhan Hòa Cát thần thờ một hồi lại tỏ ý nghi ngờ:

- Làm sao người biết là Lăng Thần cố ý?

- Nô tài tìm thấy dây buộc tóc Phiêu Kỵ Tướng quân được buộc kỹ trên một nhánh cây giữa vực. Khả năng điện hạ bị Mạt Quân truy đuổi ráo riết đã phải liều mình. Như vậy vẫn còn hi vọng!

Hoàn Nhan Hòa Cát bước ra khỏi bình phong, tóc mây tết thành hai bím dày nặng thả chạm gót chân. Mỗi bước đi hàng trăm chuông vàng nhỏ đính trên y phục lanh canh thánh thót. Nàng nhìn nam nhân đối diện, huyết y tựa lửa, dù rằng đang cấp báo, nét mặt vẫn tồn tại một loại nhân nhai không ăn nhập cục diện, khỏe mỗi hân hơi thở, màu môi cùng đầu chu sa giữa hai hàng mày đỏ đến mức như có thể phát ra ánh sáng.

Hoàn Nhan Hòa Cát lướt qua Triệu Tử Đoạn một vòng, đột ngột đưa chủy thủ chặn ngay yết hầu hắn:

- Người không phải hoạn quan?

Triệu Tử Đoạn mắt huyền cau lại, thần người không động:

- Vương Hậu có ý gì?

Lưỡi chủy thủ không khoan nhượng lại cửa sâu thêm một chút vào da thịt, không khí thoáng lên tanh nồng máu tươi

- Nói xem, bản Hậu nên tin người hay không tin người? Người còn là người Mạt Quốc!

Triệu Tử Đoàn không bất ngờ trước biểu tình của Hoàn Nhan Hòa Cát, nàng ta là Viêm Quốc Vương Hậu, hoàng ti cùng mẹ với Thành Vương, trong tình cảnh này, nàng ta xác thực lo sợ cho an nguy Thành Vương. Và lại, hẳn từ trước đến giờ đều không rời Thành Vương nửa bước, lần này, hẳn vô sự đứng đây, Thành Vương lại mất tích bí hiểm. Trên hết, đối thủ lại chính là Mạt Quốc.

- Vương Hậu đã vượt vạn dặm, nếu chỉ để hỏi nô tài mấy câu vô nghĩa thì thật không đúng tính cách của người. Vương Hậu hiển nhiên cũng sẽ không giết một kẻ hữu dụng nhất trong thời khắc này như nô tài, người đang muốn khống chế?

Hoàn Nhan Hòa Cát hạ lưỡi dao xuống, mắt nàng thăm thăm như giếng khơi, sâu không thấy đáy:

- Người đã nói vậy, bản Hậu cũng đánh lật bãi ngựa. Bản Hậu có nắm vận kỳ binh thuận thực đánh trận trên bất kỳ địa hình nào, từ hoang mạc đến dốc núi do đích thân Quốc Vương huấn luyện! Người xem, làm sao để bản Hậu giao nó cho người?

Triệu Tử Đoàn sờ lên vết thương trên yết hầu, máu đỏ chảy vào làn da trắng tuyết càng thêm ghê người:

- Vương Hậu nói ra thì ắt hẳn đã có đối sách, chỉ cần cứu được điện hạ, nô tài cam tâm tình nguyện!

Hoàn Nhan Hòa Cát hạ tay, cùng nữ bên cạnh dâng lên hộp gỗ đơn giản, Triệu Tử Đoàn lắng lòng đón lấy, bên trong chỉ duy nhất một viên đan đen tuyền tỏa ra mùi hương quái dị. Triệu Tử Đoàn nhìn biểu hiện Hoàn Nhan Hòa Cát, nhàn nhạt bỏ vào miệng, vị đắng đột ngột xộc thẳng vào mọi giác quan, từ cổ họng trào lên một cổ kinh tởm chỉ muốn nôn ra. Triệu Tử Đoàn vận tay vào thành ghế, trấn an bản thân.

Hoàn Nhan Hòa Cát nở nụ cười:

- Tốt!

Triệu Tử Đoàn hộp ngậm trà trên bàn, dè nén nòn nao:

- Người đã yên tâm?

- Bản Hậu đã chuẩn bị quân phục Đại Quốc cho năm vạn kỵ binh này, người trong thời gian ngắn nhất phải tìm được Thành Vương. Bản Hậu cũng sẽ tìm cách liên lạc với Tương Đại Nguyên soái. Ở kinh thành, Hoàn Nhan Viên Thuyết đã nhận thành chỉ lập tức rời! Lăng Thần có thể biết được nội tình gì đó!

Triệu Tử Đoàn nhận được binh phù thì lạnh lùng cáo từ. Hoàn Nhan Hòa Cát nhếch môi:

- Người không muốn biết bản Hậu đã cho người uống gì sao?

Triệu Tử Đoàn không quay người lại, hồ hững:

- Nếu nô tài đoán không nhầm, đến khi đại lễ tân Thái tử được tổ chức mà nô tài vẫn chưa tìm ra điện hạ, thì độc này liền phát tán!

Hoàn Nhan Hòa Cát xoa xoa mi tâm nhìn theo bóng áo huyền hoặc kia, trong lòng nặng bất an lớn dần. Người này, vốn thật sự không nên giữ lại, hẳn ta, dù chính hay tà, vô tình hay hữu ý cũng sẽ điên đảo chính trường Đại Quốc.

Triệu Tử Đoàn đưa Viêm quân trao cho Phùng Hậu nửa phần, tốt xấu gì cũng phải từ từ lấy lại thành trì, mới mình Tây Định Vương không thể, nhưng thêm mấy vạn binh cùng anh hùng thiếu niên như Phùng Hậu coi như thế trận có chút giảm co. Lĩnh Hồ Vương là kẻ đáng gờm. Nếu không, năm đó, Triệu Tử Đoàn hẳn đã chẳng lưu lại tận đến Mi Châu.

Nắm hai vạn binh còn lại phân thành nhiều nhóm nhỏ dọc theo dòng chảy con sông dưới chân vực mà truy tìm. Triệu Tử Đoàn từng trốn chui trốn nhui ở đây một thời gian rất dài, xung quanh vùng này là những rừng rậm nhỏ của nhiều bộ tộc khác nhau, họ đều đã thuần phục Mạt Quốc Vương. Nếu như Thành Vương không để lộ thân phận, may mắn có thể yên ổn sống.

Trời chiều.

Gió heo hút thổi, tuyết rơi dày. Hoàn Nhan Viên Hạo cảm giác xột ngựa nơi lồng ngực, khó khăn lắm mới thở được. Ý nghĩ đầu tiên hiện lên chính là hẳn biết mình còn sống, cố hết sức lật người lại, liền phát hiện bản thân nằm ở bãi bồi một con sông lớn nhúm đá cuội. Đang giữa mùa đông, trên dòng sông cũng đã đóng một lớp băng mỏng. Hoàn Nhan Viên Hạo lật người thêm lần nữa, bên cạnh hẳn, Trác Tây Lan nằm yên đó, trên mặt băng, có chút máu đỏ nhiễm ra.

Hoàn Nhan Viên Hạo loay hoay đứng dậy, một bên cánh tay đau nhức không thể cử động được, khó khăn lắm mới đi được Trác Tây Lan lên bờ. Lúc này, có một đôi mẩu từ trang phục lạ lẫm dọc theo bờ sông dùng cọc gỗ đâm cá đang ngủ đông dưới mặt băng. Hoàn Nhan Viên Hạo ôm cánh tay đi đến:

- Đại nương, ta cùng muội muội lỡ đường gặp nạn, hiện tại không biết đây là nơi nào?

Phụ nhân kia nhìn qua con trai, lại nói thứ tiếng gì không rõ, nhưng cuối cùng vẫn ra hiệu để Hoàn Nhan Viên Hạo đi theo. Băng qua cánh đồng khô cằn ngập tuyết là một ngôi làng nhỏ, chỉ hơn chục nóc nhà. Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn là có bay trong gió, lòng thất lại, đây là cờ hiệu của Mạt Quốc. Âm kèn dương sai thế nào, hẳn lại lưu lạc đến tận đây.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhận y phục mới từ tay phụ nhân kia, mà Trác Tây Lan cũng được băng bó ổn thỏa, cẩn thận bắt mạch, Hoàn Nhan Viên Hạo thở phào, Trác Tây Lan không có gì nguy hiểm, chỉ hơi sốt nhẹ, mà máu kia cũng chỉ từ một vết trầy sâu trên chân.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhớ lại tình cảnh nhiều ngày trước, sau khi nhảy xuống vực, hẳn bám vào được một nhánh cây, cố ý để lại dấu vết, lại từ từ tìm cách đi chuyển xuống. Có điều vách đá quá dốc, công lực chưa hồi phục lại thêm một Trác Tây Lan sợ độ cao đến phát hoảng. Quá nửa đêm, hẳn không trụ nổi, cả hai rơi xuống một lùm cây tán lá um tùm, xoay xở chưa xong lại tiếp tục rơi xuống lần nữa. Mãi đến khi tỉnh lại mới biết bản thân nằm trên mặt băng. Lạ lùng là, lúc hẳn trốn khỏi Đa Ban, tuyết chưa rơi, đến bây giờ, sông đã đóng băng mỏng. Thời gian không thể tính toán chính xác nữa, hiện tại có lẽ đã là cuối năm đi.

Hoàn Nhan Viên Hạo mượn một chiếc áo to dệt từ vỏ cây, bên tay bắt động đã được băng bó bằng thảo dược, nẹp kỹ cẳng. Hẳn cứ thế quay lại con sông tìm đường ra. Hoàn Nhan Viên Hạo lấy một viên đá cứng có đầu sắc nhọn, từ từ khắc chữ "Thần" lên cây rừng. Phong hiệu "Thần" quá lộ liễu, sợ rằng viện binh chưa đến kẻ địch đã tưởng. Hoàn Nhan Viên Hạo vòng quanh chân vực một ngày, lại quay về thôn nhỏ.

Phụ nhân kia bây giờ đã nấu xong bữa tối, một nồi cháo cá đoán chừng là bắt được dưới sông băng. Trác Tây Lan cũng đã tỉnh, kỳ lạ thay, nàng ta không hề thương tổn xương cốt, coi như may mắn. Hoàn Nhan Viên Hạo sờ soạn khắp người, cuối cùng cũng tìm được một viên trân châu. Vốn dĩ hẳn không thường đem theo ngân lượng, là Thần Vương, nếu phải chi, thì chỉ cần đóng ấn lên ngân phiếu có sẵn. Viên trân châu này gắn ở đuôi kiếm, ngày đó thoát khỏi đại lao Đa Ban, đến kiếm cũng không mang theo mà viên trân châu này có chút ý nghĩa, nên hẳn mới không nỡ bỏ lại.

- Đại nương, dù sao ăn không ở không nơi này ta thấy vô cùng bất tiện! Người nhận lấy!

Phụ nhân kia đưa bàn tay nhàn nhèo đỡ lấy viên trân châu, ngo ngắc nhìn hẳn mấy lần, Hoàn Nhan Viên Hạo tìm đủ cách ra hiệu, cuối cùng phụ nhân kia mới cắt vào ngực áo. Trác Tây Lan nằm trong góc nhà, trên một ổ rom to, nơi này không có giường chiếu, ai ai cũng đều như vậy. Hoàn Nhan Viên Hạo đem cháo đến. Trác Tây Lan lắc đầu:

- Ta không ăn được cá!

Hoàn Nhan Viên Hạo cẩn thận gấp từng mẩu thịt cá trắng mịn ra, mỉm cười:

- Không có cá! Không còn cá nữa!

Trác Tây Lan nhìn điệu bộ nam nhân trước mặt, thật muốn trêu chọc thêm, nhưng thấy cánh tay hẳn còn chưa lành lặn, lại đau lòng:

- Được rồi, ta ăn ta ăn!

Buổi tối, Hoàn Nhan Viên Hạo tìm cách vận công, hường khí ổn trọng nặng nề dần cuộn cuộn trong thân thể, Hoàn Nhan Viên Hạo nhẹ nhõm hẳn, có lại được công lực, sẽ dễ dàng quay về. Trác Tây Lan cuộn mình trong ổ rom, bên ngoài gió rét kinh hoàng, trong nhà trống trơn, lửa vào từng cơn lạnh lẽo một.

Đột ngột, có tiếng đập cửa, Trác Tây Lan lâu đã lâu bầu từ mình ngủ tiếp. Hoàn Nhan Viên Hạo áp tai vào tường, nghe trong tuyết tiếng bước chân tiếng lại gần, mũi phập phồng hơi thở, cổ họng đắng ngắt cảm nhận sát khí vây quanh. Hoàn Nhan Viên Hạo một vòng kiểm tra trong nhà, mẩu từ kia không còn ở đó nữa. Hoàn Nhan Viên Hạo đánh thức Trác Tây Lan, khoác kín áo tơ ướt, trong bóng đêm, lạnh lẽo đốt cháy căn nhà đang ỏ.

Trác Tây Lan không hiểu được Hoàn Nhan Viên Hạo muốn làm gì. Nhưng từ khi cùng hẳn nhảy xuống vực sâu, nàng đã giao phó sinh mệnh mình cho hẳn. Căn nhà làm từ gỗ và bùn đất bất lực nhanh chóng, cháy đỏ kinh hoàng. Hoàn Nhan Viên Hạo cùng Trác Tây Lan biến mất trong màn đêm.

Kỳ thực, người dân ở đây không biết ngôn ngữ Đại Quốc, không thể đọc được chữ "Thần" hẳn khắc ở bờ sông. Hoàn Nhan Viên Hạo bản thân suy nghĩ, nụ cười nhạt nhòa hiện lên gương mặt đã nhuộm màu phong trần. Lòng tham con người, hẳn lại quên mất lòng tham con người, viên trân châu ấy chính là mở đường cho kẻ cướp, có lẽ, dân làng nghĩ hẳn còn nhiều thứ quý giá hơn nữa. Chỉ với một viên trân châu, hẳn đã khơi nên phản xấu xa của những người lương thiện ở ngôi làng bé nhỏ này.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Phong khởi vân dũng (trung)

Triệu Tử Đoạn cùng binh lính dọc theo dòng sông đi bộ tìm kiếm dấu vết, đến chiều ngày thứ ba, mới thấy được chữ "Thần" khắc trên một thân cây rừng. Triệu Tử Đoạn nhẹ nhõm tâm can, thúc giục thuộc hạ:

- Xung quanh nơi này các tộc người nhỏ cư trú, các người không cần quá kinh động, âm thầm xem thử điện hạ có trong làng không! Chia ra làm ba đường, một vào làng, một tiếp tục đi theo dòng sông, còn lại cùng ta vô rừng.

Triệu Tử Đoạn đi thêm được hơn trăm dặm, phát hiện một đồng lúa vẫn còn cháy than nóng, chứng tỏ người đi chưa xa. Quân lính cũng hồ hởi hẳn, ai nấy đều tin chắc Thành Vương đang ở nơi này. Triệu Tử Đoạn cất giọng:

- Thành Vương điện hạ!

Núi rừng vang vọng lại thanh âm, truyền đi rất xa, len qua từng nhánh cây, làm lá khô cuối đồng rơi rụng tầng tầng. Hoàn Nhan Viên Hạo đang đi qua hẻm núi, cũng bị âm thanh gây chú ý. Trắc Tây Lan nắm nắm tay áo hẩn lay lay:

- Được cứu rồi, chúng ta được cứu rồi!

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe lòng dâng lên hân hoan lạ, thậm chí xa như vậy, hẩn vẫn nhận ra đây là giọng của Triệu Tử Đoạn. Chỉ mấy khắc sau, cả hai gặp được nhau. Triệu Tử Đoạn không rõ vì sao nước mắt nam tử tự nhiên rơi xuống, nhanh chóng hóa thành băng đông trên mặt đất.

- Thuộc hạ tham kiến Vương gia, là thuộc hạ đến trễ, khiến người gặp nguy hiểm!

Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu ôm lấy hẩn:

- Bàn Vương nghĩ, sẽ không thể gặp lại người!

Trắc Tây Lan tò mò nhìn hai nam tử trùng trùng xúc động kia, thề thốt:

- Phạn ca, tìm gì cho điện hạ ăn đi, nhiều ngày nay, đến một bữa no cũng không có!

Triệu Tử Đoạn thoáng đau lòng, gặp được Thành Vương, đầu óc hẩn liền không đủ sáng suốt để suy xét, ngay lập tức cười gương, lấy trên ngựa xuống thịt muối, mận thầu, lương khô đủ cả. Quá trưa, đoàn người theo đường mòn quay về Nam Châu. Hoàn Nhan Viên Hạo được đại phu quân ngũ chữa trị, Trắc Tây Lan cũng được bồi thuốc. Sau khi lên xe ngựa, không chống đỡ nổi mệt nhọc nhiều ngày qua, Hoàn Nhan Viên Hạo dần thiếp đi. Triệu Tử Đoạn cẩn thận đắp chăn lên người chủ nhân, lắng nghe hơi thở đều đặn ngủ say, mới dễ thuộc hạ báo cáo.

- Thiếu giám, tìm được viên trăn châu này, trong một ngôi làng phía bên kia sông. Còn có một căn nhà bị cháy, dân làng nói là do một kẻ lạ mặt làm, có thể là điện hạ!

Triệu Tử Đoạn ngắm viên trăn châu tỏa ánh sáng xanh nhạt dịu dịu, nhếch môi:

- Cứ người quay lại đó, bắt toàn bộ thiếu nữ, giết sạch nam nhân, người già trẻ con tạm tha vậy!

- Thiếu giám, vậy có quá độc ác? Họ cũng chưa làm hại được điện hạ...

Triệu Tử Đoạn cau mi tâm lại, đầu chu sa đỏ càng thêm đỏ, còn dọi phải hại được mới trừng trị sao:

- Ác độc? Ta còn nghĩ ta đã lương thiện quá mức. Đẳng nào cũng mang tiếng ác, thôi thì giết sạch vậy!

Không cần biết ai sai ai đúng, chỉ cần có tà tâm với điện hạ, chính là tìm đường chết, hẩn không thể để một ai bất kính với điện hạ mà sống sót. Xe ngựa đi hai ngày, Hoàn Nhan Viên Hạo cũng ngủ hai ngày liền, đến khi mở mắt đã thấy bàn thân nằm trong binh doanh, trên giường nệm ấm chăn êm. Bên cạnh bàn, Triệu Tử Đoạn gác đầu ngủ, ngọn nến cháy phập phồng rọi soi rõ từng đường nét tinh xảo như tạc tượng.

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ thêm than vào lò, nào ngờ khiến Triệu Tử Đoạn tỉnh giấc:

- Chủ nhân!

- Ngủ tiếp đi! Có muốn dùng trà, bàn Vương pha giúp người!

Triệu Tử Đoạn lắc đầu cười, gió thổi qua lều bạt từng tiếng rít đất:

- Chúng ta sắp lấy lại được Đa Bàn rồi! Năm trận liên tiếp Mạt Quốc đại bại, rút đến tận thành trì cuối cùng!

Hoàn Nhan Viên Hạo nâng trà nóng lên mắt, hơi ẩm vô cùng dễ chịu:

- Tây Định Vương xuất chúng vậy sao?

- Là Hòa Cát Công chúa, đem năm vạn kỵ binh Viêm Quốc cho mặc giáp phục Đại Quốc, Phùng Hậu coi như anh hùng xuất thiếu niên, không tệ! Nhanh như vậy đã lấy được bốn thành!

Hoàn Nhan Viên Hạo tự đun nước tắm, thứ đồ ẩm xong lại cẩn thận thả thảo dược vào. Triệu Tử Đoạn thật không muốn cắt đứt giây phút nhàn nhã hiếm hoi của chủ nhân, nhưng vì tình thế gấp rút, đành mở miệng:

- Điện hạ, trong kinh xảy ra rất nhiều chuyện, người có muốn biết?

Hoàn Nhan Viên Hạo ngắm người trong bồn gỗ, cũng đoán được tám phần:

- Hoàn Nhan Viên Thuyết trở thành Thái tử rồi sao?

Triệu Tử Đoạn mông lung suy nghĩ, lại sợ chủ nhân không tiếp nhận được, bèn nói tránh:

- Qua năm mới mới chính thức cử hành đại lễ!

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ cười, đôi trước, Hoàn Nhan Viên Thuyết được lập tức sớm hơn, hẩn vẫn nhớ rõ, trước khi hẩn ra pháp trường ba ngày, Hoàn Nhan Viên Thuyết cử hành đại lễ, lại cũng dùng chính danh nghĩa Thái tử mà hạ lệnh vạn tiễn xừ tử hẩn. Hôm nay Hoàn Nhan Viên Hạo này còn sống, chính là ông trời không muốn lập lại bi kịch lần nữa, chắc chắn kiếp này, Hoàn Nhan Viên Thuyết không thể chính thức bước chân vào Thái Hòa điện cử hành đại lễ.

- Còn gì nữa không?

Triệu Tử Đoạn sắp xếp lại dữ kiện trong đầu, tuần tự kể:

- Phùng Trắc phi hoài thai...

So với chuyện Thịnh Vương được lập tức, tin tức này lại khiến Hoàn Nhan Viên Hạo mười phần bất ngờ:

- Hoài thai? Bằng cách nào?

Triệu Tử Đoạn phát phát tay áo, cười không được khò khò không xong:

- Điện hạ, người nghĩ nữ nhân có thể tự mình hoài thai sao? Chỉ là vì cái thai không rõ ràng này, mà cả Phùng Trắc phi lẫn Vương phi đều đã hương tiêu ngọc vẫn!

Hoàn Nhan Viên Hạo xoa xoa mi tâm:

- Hiện gia lập kế đối phó bản Vương, Hiện Liên Tử Tâm chết hay sống đến giờ phút này không còn quan trọng. Bàn Vương chỉ lo cho người..

Triệu Tử Đoạn cắt ngang:

- Không, thuộc hạ với nàng là vô tình một đêm phát sinh, làm sao có thể đặt nặng ta lên bàn cân với điện hạ? Người đừng khiến thuộc hạ tự mình áy náy!

Hoàn Nhan Viên Hạo đối trung y, Triệu Tử Đoạn lấy khăn lụa theo thói quen lau tóc chủ nhân, tiếp tục:

- Với Phùng Trắc phi, Quý phi nương nương có lẽ vì quá giận tạt chúng trong bụng nàng ta, nên đã trả về Phùng phủ, gach tên gia phả, quy vào tội độc hại chính thể!

Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu, phượng mâu dâng lên tính toán:

- Mẩu phi với vàng quý rồi! Phùng Thượng thư vừa giúp bản Vương, nữ nhi cứ thế mà vong mạng trong Thành Vương phủ, lại còn bị tặc bạc đối xử, nếu ngược lại Đại Hoàng ti bị người ta đối xử như thế, mẫu phi có chịu nổi? Đem giấy bút đến đây, bản Vương phải viết thư tạ lỗi, ít nhiều xưa dụ Phùng Thượng thư!

Ngồi đến mấy ngày bên cạnh Trắc Tây Lan, Hoàn Nhan Viên Hạo có chút khó hiểu:

- Thân phận người ở Mạt Quốc thật khác thường, bản Vương không tiện hỏi, nên tùy người muốn nói hay không thôi! Phạn!

Triệu Từ Đoạn gương mặt ánh lên nét hờn dỗi như nữ nhi, mắt huyền nheo lại:

- Trắc Tây Lan dám nói?

- Nàng ta dám kể xấu người sao?

Triệu Từ Đoạn lấy áo dày khoác lên người Thành Vương, tâm trạng nổi lên thống khổ cùng đau đớn, hồi ức ủa về đợt ngọt, khiến nội tâm hẳn bị gằng xé đến day dứt.

- Chuyện đã trải qua nhiều năm rồi! Mạt Quốc Vương Hậu đã khuất tên tự là Từ Dĩ, sinh mẫu Linh Hồ Vương, cách đây gần hai mươi năm, dân chúng sinh dịch lạ, người chết nhiều như ngã rạ, Mạt Quốc Vương vì một giấc mơ đã coi Vương Hậu là bài thuốc chữa bệnh, nẫu cùng vạn loại dược liệu phân phát trong dân. Kỳ lạ thay, dược liệu ấy, lại đầy lùi được nạn dịch!

Hoàn Nhan Viên Hạo cười nhạt, gần giọng:

- Hâm hồ! Chuyện bắt nhân như vậy sao có thể xảy ra?

Triệu Từ Đoạn nghe sống mũi cay nhẹ nhẹ:

- Cũng như Phùng Trắc phi, Vương Hậu hồng hạnh vượt tường, người thông gian kia lại là Thủ lĩnh một tộc người dũng mãnh, cũng là tướng lĩnh thần tín nhất, là huynh đệ kết nghĩa vào sinh ra tử cùng Mạt Quốc vương.

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dãi:

- Nên Mạt Quốc vương đã dùng cách đó để trả hận? Người chết không nguyên vẹn mãi mãi không thể siêu sinh, là Hậu lại không thể dễ dàng ban tử, còn phải gìn giữ thể diện Hoàng tộc!

Triệu Từ Đoạn tựa người sáu vào thành ghế, uể oải chán chường:

- Không những thế, Mạt Quốc Vương còn cho quân lính tàn sát toàn bộ tộc người vị tướng quân kia, giả trẻ không tha! Duy nhất chỉ có một hài tử sống sót, khi đó nó chỉ vừa được bốn tuổi, gia đình, làng mạc sau một sáng mùa đông lạnh giá nhiều lần hôm nay đều chảy thành máu! Đứa trẻ đó đã lấy thanh nửa chẻ đôi, rạch bụng một phụ nhân đã chết vì bị cắt cổ, chui vào trong đó vừa để sưởi ấm, vừa để lẫn trốn đám quan binh!

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe đáng ghét nơi lồng ngực, đến đây cũng dễ dàng đoán được đứa trẻ đó là ai, Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ siết lấy tay Triệu Từ Đoạn:

- Đừng nói nữa, người còn có bản Vương!

Triệu Từ Đoạn lau đi khóe mắt, cười hờ hững:

- Thuộc hạ là đứa trẻ đáng nguyên rủa kia, là hậu quả của cuộc tình vụng trộm của Vương Hậu, là đứa trẻ đã hại cả Phạn tộc tuyệt diệt. Chuyện này nhiều năm sau hầu như các bộ tộc gần đó ai ai cũng rõ. Sau này, Linh Hồ Vương đã mười lăm, mười sáu tuổi, vẫn không buông tha thuộc hạ, hẳn luôn cho rằng thuộc hạ là nguồn cơn cái chết Vương Hậu, hẳn chưa từng nghĩ, Vương Hậu cũng là mẫu thân thuộc hạ. Nơi nào thuộc hạ có mặt, hẳn liền đem quân thăm sát. Mạt Quốc coi thuộc hạ không khác gì ác quỷ, gieo rắc cái chết. Mười hai tuổi, thuộc hạ trốn chạy đến Mi Châu, rồi sau đó, gặp được điện hạ!

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe gió đông gầm rú trên mái lều bạt, phượng mẫu hữu thần:

- Linh Hồ Vương đang ở Đa Ban?

- Để thủ khó công, lương thực đầy đủ, nạn dân đều đã trốn chạy, bên trong chỉ còn một ít tửu lâu, quán ăn của người Mạt Quốc, huống hồ, Mạt Quốc đã tăng gấp đôi binh lực cho Linh Hồ Vương sau khi mất trắng bốn thành trong ba ngày, sợ rằng chúng ta không thể cướp lại trước khi Thịnh Vương cử hành đại lễ!

Hoàn Nhan Viên Hạo nửa miệng cười, kiêu ngạo lời nói:

- Không chuyện gì là không thể! Bản Vương không những cướp lại Đa Ban, còn giúp người trà luôn mối thù này!

Triệu Từ Đoạn nửa tin nửa ngờ, hồ nghi:

- Điện hạ!

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi vào bàn giấy, vẽ một sơ đồ đơn giản:

- Người không phải luôn tin bản Vương thần cơ diệu toán hay sao? Đầu tiên, phải sơ tán toàn bộ người dân ra khỏi khu vực chúng ta đóng quân!

Triệu Từ Đoạn nhìn những dòng chữ thành hình trên giấy, không giấu nổi nét cười.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Phong khởi vân dũng (hạ)

Hai mươi tám tháng chạp, Nam cương trần ngập tuyết rồi, tuy rằng không quá lạnh như trong kinh, nhưng băng cũng đã đóng một lớp mỏng. Trước đó mấy ngày, toàn bộ dân chúng Đa Phiên đã theo kế sách của Thành Vương mà sơ tán. Tây Định Vương cũng theo ý Thành Vương hiện tại cũng bắt đầu rút quân, lên đường hồi kinh. Tuy vậy, vẫn chưa hề có động tĩnh viện binh triều đình, nửa phần đều phải dựa vào Viêm quân.

Triệu Từ Đoạn cùng binh sĩ đồ dầu lạc xung quanh đường phố, lại bồi thêm mỡ lợn khắp các ngôi nhà, công việc vốn không đơn giản, phải đảm bảo làm sao một lần liền đạt. Mất hết nửa ngày, khắp người đều nhơ nhớp mùi dầu khó ngửi, Triệu Từ Đoạn mới hoàn thành được. Lúc này, một thuộc hạ chấp tay đi đến:

- Thiếu giám, trong đám nữ nhân bắt giữ ở bộ tộc kia, có một thiếu nữ Đại Quốc, bị lạc từ nhỏ, biết chút ít tiếng nói chúng ta!

Triệu Từ Đoạn phải gạt áo, không để tâm nhiều:

- Bao nhiêu tuổi?

- Mười hai!

Triệu Từ Đoạn nhìn nhạt nụ cười:

- Đưa vào Vương phủ đi, cùng là đồng hương, điện hạ không nỡ để tiểu cô nương đó trở thành binh kỹ đâu. Nhưng mười hai thì...chưa trưởng thành, viết nô tịch, làm cung nữ cũng tạm được!

Ngày hôm sau, Hoàn Nhan Viên Hạo chọn ra năm nghìn kỵ binh sức khỏe tốt nhất, lại phân phó kỹ lưỡng Phùng Hậu. Trời vừa hừng sáng, Hoàn Nhan Viên Hạo trực tiếp dùng số quân đó đánh thẳng vào cổng lớn thành Đa Ban.

Đa Ban là thành trì cuối cùng, giáp ranh biên giới Đại Quốc và Mạt Quốc. Đa Ban nổi tiếng giao thương, hương liệu và tơ lụa nhập, là cửa ngõ đi đến nhiều nước. Vì vậy, có thể nói, chiếm được Đa Ban chính là chiếm được một mỏ vàng khổng đấy. Linh Hồ Vương có thể mất bốn thành, nhưng tiếng Đa Ban phải giữ bằng được.

Giữa trưa, một phó tướng nhanh chân vào cấp báo:

- Vương tử, Mạt Quốc tiến đánh!

Linh Hồ Vương thư thái gác chân lên bàn, hừ lạnh:

- Đóng cửa thành, ném đá xuống, bắn tên theo, xem bọn chúng vào bằng cách nào!

Phó tướng kia gương mặt méo mó, áp úng trả lời:

- Vương tử, người dẫn đầu là...là Thành Vương!

Linh Hồ Vương vội vứt ly rượu trên tay, mắt long lên:

- Thành Vương? Hắn còn sống?

Phó tướng kia không dám nói gì. Lệnh Hồ Vương gấp gấp khoác giáp bảo, vội vã lên thành nhìn xuống. Đúng thật là, kẻ kim giáp uy phong trên lưng bạch mã kia chính là Thành Vương. Lệnh Hồ Vương tức giận, máu đỏ về mắt đỏ thẫm.

- Mạng hắn cũng thật lớn, rơi xuống vực sâu như vậy liền không chết, còn có thể lành lặn ngồi kia!

Phó tướng bên cạnh thì thảo:

- Hôm qua mặt báo chúng ta cho hay, Tây Định Vương đã dẫn binh hồi kinh. Như vậy binh lực trong tay Thành Vương không nhiều, hắn ta dám đến đây, gan cũng không nhỏ!

Lệnh Hồ Vương phát tay, cung thủ trên thành liền bắn tên xuống, có điều Thành Vương đã tính toán, kỵ binh đều cách ra khỏi tầm xa của tiễn, cho nên không hề hấn gì. Lệnh Hồ Vương bực dọc tự mình ra tay, nào ngờ mũi tên bị Hoàn Nhan Viên Hạo dễ dàng đoạt được, bẻ làm đôi. Phía dưới kỵ binh Đại Quốc hoan hô ầm ĩ, một số còn la hét rất ngạo mạn.

"Lệnh Hồ Quy, rửa rứt đầu!"

"Rửa rứt đầu!"

"Rửa Vương tử!"

Ngoài xa, kỵ binh Đại Quốc còn may cả một lá cờ lớn, trên vẽ hình Lệnh Hồ Vương đội mai rùa, lại viết mấy chữ đại ý móc mìa cả Mạt Quốc đều là rùa. Lệnh Hồ Vương tức đến nổ đom đóm mắt:

- Hiếp người quá đáng! Chuẩn bị binh mã!

Phó tướng bên cạnh lau mồ hôi đã ướt đầm trên trán, lắp bắp:

- Vương tử, Quốc Vương đã dặn kỹ, chúng ta chỉ cần thủ vững Đa Ban này!

Lệnh Hồ Vương xóc cổ áo hắn ta lên, chỉ xuống dưới:

- Người xem, bọn chúng chỉ mấy ngàn binh mà dám nhục mạ Mạt Quốc như vậy! Người còn có thể yên ổn trong thành sao? Sĩ khí của quân ta chắc chắn liền giảm!

- Vương tử! Không được, ngăn cản không được, ra khỏi thành chính là mất thành!

Lệnh Hồ Vương không nói không rằng, lấy đại đao xoẹt một đường ngang cuống họng phó tướng, máu loang ra trên thành, nhỏ tong tong rồi đóng thành băng lạnh trên tuyết tanh nồng ghê người. Mạt quân thấy máu càng hiếu chiến, la hét ầm ĩ.

Trên thành có biến động, Hoàn Nhan Viên Hạo dặn dò kỵ binh lần cuối:

- Vừa đánh vừa lui, như kế hoạch đã định!

Lệnh Hồ Vương cùng binh mã xông ra, Hoàn Nhan Viên Hạo không chút lo lắng, hạ lệnh ứng chiến. Hai bên sau khi giằng co, Mạt quân liền thắng thế, đuổi theo kỵ binh Đại Quốc. Hoàn Nhan Viên Hạo ghìm cương, trực diện giao chiến trên lưng ngựa cùng Lệnh Hồ Vương. Thật ra với cách này, Hoàn Nhan Viên Hạo không phải đối thủ hắn, Đại Quốc không có thảo nguyên, dùng ngựa không thể thông thạo được.

Cuối cùng, Lệnh Hồ Vương vì hao thắng, đã rơi vào thành Đa Phiên, bên trong vườn không nhà trống. Hoàn Nhan Viên Hạo nhún nhật cười, nhìn cổng thành đóng lại. Lệnh Hồ Vương hừ lạnh:

- Người thật sự muốn chết? Năm ngàn binh của người lấy gì để đối phó ta?

Hoàn Nhan Viên Hạo không trả lời, mắt phượng lóe lên kì dị ánh sáng. Mắt hút sau một ngo nhỏ. Lúc này, trên mái ngói một cao lâu nhiều tầng, có tiếng nói vang vọng, chất giọng Mạt Quốc đặc trưng:

- Thiên Phần! Cuối cùng cũng gặp lại người!

Lệnh Hồ Vương nheo mắt nhìn nam tử huyết y bay loạn trong gió rét, đỏ như máu, đỏ thê lương, đỏ huyền hoặc, đỏ đến mê người. Lệnh Hồ Vương trông thấy gương mặt điểm lệ kia, đau đớn cười, từng đường nét, cùng mẫu hậu hắn, không hề khác biệt, tất cả đều khiến hắn thống hận.

- Phạn!

Triệu Tử Đoạn nhìn ngon đước đang rùng rục sáng trên tay, thả lỏng để nó rơi xuống mặt đất. Bàn thân rút trường kiếm ra:

- Hôm nay, là cơ hội duy nhất người có thể giết ta!

Lệnh Hồ Vương một cước踢 ngựa làm điểm tựa, vận công lên nơi Triệu Tử Đoạn đứng, đại đao cũng nắm sẵn trên tay. Ngọn đuốc bảy giờ rơi xuống mặt băng, kết hợp cùng dầu lạc, bắt lửa rất nhanh, lửa cháy trên băng, linh lung tươi đẹp, ngựa thấy kira lan, hoảng hốt lồng lên. Cùng lúc, toàn bộ Đa Phiên đều bốc cháy, lửa đỏ ngùn ngụt, ngăn vạn mũi tên từ đầu không rõ, liền tọc bắn xuống Mạt quân.

Trên mái cao lâu, Lệnh Hồ Vương nhìn cục diện bất ngờ thay đổi, tâm run lên:

- Phạn! Người bày ra trò này?

- Là Thành Vương diện hạ!

Lệnh Hồ Vương vung đao, giữa lửa đỏ ngút trời, hai nam tử giao chiến. Hoàn Nhan Viên Hạo từ trên cổng thành nhìn qua, Đa Phiên, lần này, coi như bị hủy, chỉ duy nhất có cổng thành bằng đá xanh sẽ mãi mãi tồn tại cùng thiên thu. Phùng Hậu làm lem bụi khói tiền đến:

- Điện hạ, Mạt quân toàn bộ đã chết! Đa Ban thành không nhà trống, thuộc hạ đã đánh úp từ sau khi Lệnh Hồ Vương rời thành!

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ gật đầu, phượng mâu không yên, hơi thở mang theo ưu phiền. Phùng Hậu hướng mắt nhìn theo:

- Có cần thuộc hạ giúp Triệu Thiếu giám?

Hoàn Nhan Viên Hạo bạc môi giữa lạnh lẽo mắt đi huyết sắc:

- Ông trời tự có an bài! Họ là thân huynh đệ!

Huyết y trong gió phiêu bạt, Triệu Tử Đoạn đỡ đại đao của Lệnh Hồ Vương, miệng nhếch lên:

- Thật tám người hận ta hay hận mẫu hậu?

Lệnh Hồ Vương nghe nhói đau đáy lòng, hốc mắt nóng rực:

- Ta hận gương mặt này! Người đã từng biết ta phải khổ sở để tồn tại trong Mạt cung thế nào? Phụ hoàng chưa từng coi ta là con người, chưa từng đối xử với ta như con người!

Hồi ức như con dao nhọn, rạch qua trí óc Lệnh Hồ Vương, từ khi mẫu hậu hồng hạnh xuất tường, hắn đã không còn được coi là một chân chính Vương tử nữa. Nếu như hắn không phải là Hoàng tử duy nhất, thì có lẽ, hiện tại hắn không còn đứng đây, mà đã xuống cừu tuyến gặp lại mẫu hậu rồi.

Lệnh Hồ Vương nghe nhói đau trên ngực, liền phát hiện mũi kiếm của Triệu Tử Đoạn đang đâm sâu vào, hắn lạnh lùng gạt ngang trường kiếm bằng đại đao to lớn, đao xoẹt qua cánh tay Triệu Tử Đoạn để lại một vết chém dài.

Triệu Tử Đoạn nửa miệng cười, lúc này cả hai đều đã thương tích đầy mình, mà lửa cũng sắp bén tới mái cao lâu.

- Ta không nghĩ, chiêu thức của người và ta có thể giống nhau vậy? Thiên Phần!

Lệnh Hồ Vương lắc đầu:

- Có chổi bó thế nào, cũng không thay đổi được dòng máu! Hôm nay, tại đây, hoặc là ta chết, hoặc là ngươi chết!

Hoàn Nhan Viên Hạo siết tay, giữa khói lửa ngút trời, bóng áo đỏ kia như chiếm hết tâm tư hắn. Nhưng Triệu Tử Đoạn lại muốn chính bản thân giải quyết án oán này, hắn không tiện nhúng tay vào. Hoàn Nhan Viên Hạo quay về hướng khác:

- Bất kể sống chết, bất buộc đưa được Triệu Tử Đoạn ra khỏi đó. Nếu Triệu Tử Đoạn thất bại, thì Lệnh Hồ Vương cũng phải chết!

Triệu Tử Đoạn dùng hết lực đưa trường kiếm nhắm thẳng yết hầu Lệnh Hồ Vương, sức lực con người có hạn, sau thời gian dài giao chiến, cả hai đều đã rã rời mỗi một. Lệnh Hồ Vương đại đao đỡ lấy mũi kiếm, nào ngờ, Triệu Tử Đoạn thêm một chày thủ, găm sâu vào tim Lệnh Hồ Vương, máu từ miệng hắn ta ộc ra. Lệnh Hồ Vương sờ tay lên ngực, nhìn máu tươi giữa tuyết trắng ròn rục:

- Phan! Không ngờ...ngươi...

Triệu Tử Đoạn gần giọng nói, rút nhanh chủy thủ, máu tươi bắn thành tia, tanh nồng trong gió:

- Ta chưa bao giờ là chính nhân quân tử, đừng đề cao ta!

Triệu Tử Đoạn rã rời thân thể, cũng không đứng vững, ngã người nằm xuống cạnh Linh Hồ Vương. Linh Hồ Vương nhìn tiệt trời cuối năm âm u xám đục. Nước mắt nhẹ hẫng rơi xuống, giây phút này, trong hân thanh bình đến lạ, như chưa từng có oán thù, cứu hận. Hân nắm lấy tay Triệu Tử Đoạn, dùng chút sức tàn:

- Đệ...sống tốt...đời này chúng ta không thể là huynh đệ tốt...nếu có kiếp sau...chắc chắn sẽ khác...sẽ không ai...thân sinh hoàng tộc! Gọi ta...là...đại ca...

Triệu Tử Đoạn không rõ tâm trạng mình chuyển biến thế nào, chỉ thấy thống khổ cùng đau đớn, vết thương trên da gặp tuyết lạnh như nhói đến tận cùng, nhưng đáy lòng hân lại xót xa bội phần. Đã trả thù, đã giết người, sao trong tâm không hề thỏa mãn, chỉ thấy chán chường, chỉ thấy hồi tiếc, chỉ thấy mệt mỏi. Triệu Tử Đoạn hét lên giữa đất trời:

- Đại ca! Được...đệ gọi huynh một tiếng đại ca! Không được chết! Không được chết!

Triệu Tử Đoạn ôm lấy Linh Hồ Vương, giữa mệnh mông lửa lớn, đột ngột hân thấy trống rỗng, người duy nhất cùng huyết thống với hân, đã bị chính tay hân giết chết. Linh Hồ Vương hơi thở yếu dần, thì thào:

- Đừng đề thi thế ta lại! Quay về Mặt cung...ta sẽ lại phải chịu đựng...cô độc!

Linh Hồ Vương chết, Triệu Tử Đoạn đem thi thể hân thiêu thành tro, luôn mang theo người. Mất một thời gian dài sau, trên gương mặt mỹ lệ tuyệt đẹp ấy, không thể có được nụ cười chân thật.

Đánh đuổi được Mặt Quốc, Hoàn Nhan Viên Hạo hạ lệnh hồi kinh.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Sĩ nhân thuyết mộng

Gia Hỷ đứng chân trước khu khách điểm tối tàn, từng căn phòng một san sát nhau chung một mảnh sân. Bởi vì đã sắp sang năm mới, ngoài hiên treo đầy ớt tỏi khô, lạp xường, thịt xông khói.

Gia Hỷ nghi hoặc quay lại trò chuyện cùng Đàm Ngọc:

- Có chắc Sở Hồng Vĩ hẹn ta ở đây?

Đàm Ngọc gật đầu lia lịa, tiện tay đẩy cửa ngõ bằng gỗ có chút mục nát:

- Chắc chắn, không thể sai được, cả kinh thành này chỉ duy nhất khu này là cho người nghèo thuê ở!

Gia Hỷ vén váy đi vào, tuyết rơi ngập tràn trên lối đi, cũng không ai quét dọn, so với cảnh vật có phần nhếch nhác sơ sài, áo xống nàng lại vô cùng nổi bật, trần quý khôn tả. Đàm Ngọc gõ cửa một căn phòng trống, đợi thêm một lúc lâu, mới có tiếng lách cách hé mở.

Sở Hồng Vĩ y phục như phụ nhân ở quê, váy vàng kéo tay Gia Hỷ vào. Trong phòng thiếu hơi ấm, chỉ duy nhất một chậu than đặt gần đũa trề đang ngủ.

Gia Hỷ sờ tay, tuy đũa trề có hơi gầy, nhưng xem ra cũng không bị ốm, nàng lo lắng ánh mắt:

- Sao lại đến nông nổi này? Thịnh Vương đối với cô nương không tốt?

Sở Hồng Vĩ kéo Gia Hỷ ngồi lên chiếc giường duy nhất, thì thầm:

- Không! Điện hạ vốn đã sắp xếp trang viên hạ nhân cho mẫu tử ta! Chỉ là, làm sao một Thế tử đang yên đang lành có thể nói chết liền chết! Tuy rằng đám tang được tổ chức, nhưng Vạn Quý phi không tin, đã âm thầm điều tra!

Gia Hỷ nắm lấy tay Sở Hồng Vĩ, trong lòng khó kìm cảm xúc:

- Cho nên, Vạn Quý phi cử người sát hại cô nương cùng Thế tử?

Sở Hồng Vĩ gật đầu, hơn mười ngày nay, nàng cùng hải tử chỉ hơn một tuổi này ngày ngày trốn chui trốn lủi, chỗ ở thay đổi liên tục, nhưng luôn bị người của Vạn Quý phi tìm đến được.

- Cô nương đã gặp Thịnh Vương điện hạ chưa?

Sở Hồng Vĩ mông lung nước mắt:

- Ta không thể nào liên lạc được! Huống hồ, bây giờ quan trọng nhất là đảm bảo tính mạng, cứ tiếp tục trốn tránh thế này, không phải là cách hay!

Gia Hỷ cau mày, mắt hạnh trong suốt nhiễm dần u tối:

- Cô nương có tin ta?

- Ta tất nhiên tin tưởng Huyện chúa thì mới tìm gặp người!

Gia Hỷ siết lấy tay Sở Hồng Vĩ:

- Ta có cách để đưa bé này yên ổn quay về Bạch gia mà sống! Người Vạn Quý phi muốn giết chính là đứa bé, không có nó bên cạnh, cô nương cũng dễ dàng ứng phó hơn! Hoặc tạm thời, ta giấu cô nương trong Phụng phủ, cô nương thấy thế nào?

Sở Hồng Vĩ cắn môi, hồi lâu mới gật đầu:

- Vương gia cho ta rất nhiều ngân phiếu, chỉ là hiện tại ta không dám tiêu, không dám đổi, sợ sẽ bị phát hiện!

Gia Hỷ ngắm gương mặt xương gầy đó diện, so với một năm trước nàng gặp, Sở Hồng Vĩ không còn nét thướt tha rực rỡ của một Trắc phi thịnh sủng nữa. Gia Hỷ đưa nàng ta cùng hải tử lên kiệu, lặc cộc quay về.

- Điện hạ đặt tên đứa nhỏ là gì?

Sở Hồng Vĩ lén lau nước mắt, cười đau lòng:

- Gọi là gì cũng đâu còn quan trọng! Điện hạ giờ đã là Thái tử rồi! Đứa trẻ này cũng đã lìa hết phận sự của nó!

Ba mươi tháng chạp, tuyết mù mịt hơn ngày thường rất nhiều. Gia Hỷ y phục màu hồng sẫm, khoác áo gấm chân lông thú cùng hồng, môi tô đậm, nhìn thật khác biệt thường ngày. Nàng cài trâm ngọc lên tóc, má môi vì lạnh mà ửng đỏ. Đàm Ngọc vừa hầu hạ, vừa vuốt xoa:

- Tiểu thư hợp với màu tươi sáng thế này, hẵng ngày lại cứ quanh quẩn mấy loại xiêm y nhạt nhòa! Hoài phí nhan sắc!

Gia Hỷ không đáp, chỉ cười, mắt hạnh có chút rung động đặc biệt. Bối Lan đeo túi thơm vào thắt lưng nàng, hương nhiều loại hoa cùng hòa quyện, tạo ra cảm giác tân niên vui vẻ.

- Tiểu thư, chỉ là đi gặp Bạch đại nhân, như thế này, xem ra còn hơn cả lần đầu người vào cung!

Đàm Ngọc bữu môi:

- Đây gọi là mỹ nhân kế...ha...ha...ha! Một người đẹp, tất nhiên sẽ khiến nam nhân chịu khó lắng nghe hơn. Huống hồ, Bạch Thị lang này đã cập quan từ lâu mà còn chưa có thể từ đấy!

Gia Hỷ đeo thêm hoa tai, mặc kệ Đàm Ngọc nhanh mồm nhanh miệng, quyết định để nàng ta ở lại phủ, liền phản phó:

- Bối Lan, theo ta!

Ngày cuối năm, thường thường quán ăn đều đã đóng cửa, nhưng có một nơi vẫn tấp nập khách nhân, đó chính là Bào Hoa lâu, cao lâu của Hòa Vương. Trên tầng ba, ở nhả gian rộng nhất, ấm áp nhất, Hộ Biên Vương đang ôm mỹ nữ trong tay, rượu cũng đã cạn sạch nhiều vò, hươ tay múa chân cùng Bạch Thực Thần.

- Người không biết, Nhị Hoàng huynh làm Thái tử đã lập tức thay đổi, một bước cũng không rời khỏi Ngự Thư phòng, suốt ngày phê phê duyệt duyệt! Bản Vương đáng mỹ nữ, lại còn bị huynh ấy đuổi về? Thế là thế nào?

Bạch Thực Thần mỗi nhấp hờ chén rượu:

- Điện hạ làm việc tự có lý do của mình!

Kỳ thực trong tâm Bạch Thực Thần đang mắng chửi Hộ Biên Vương ngu dốt, Thái tử còn chưa ấm ghế, liền ăn chơi quên công vụ, triều thần sẽ phản ứng đến mức nào. Huống hồ bây giờ, Thành Vương xác định đã chết, Hoàng thượng muốn dời qua năm mới, chính thức cử hành đại lễ mới tổ chức tang chế.

Hộ Biên Vương lại lấy thêm rượu:

- Người cũng giống Nhị Hoàng huynh, đều là khúc gỗ, nhìn nữ nhân mà không hứng thú...tốt nhất nên đi làm hoạn quan!

Bạch Thực Thần đã hai mươi lăm tuổi, cũng không phải chưa biết đến nữ nhi, nhưng bản thân luôn coi thường phụ nhân, nên không muốn kết hôn, không muốn có thế tử. Còn Hộ Biên Vương vốn là con trai út của Vĩnh Nguyên Đế, chỉ vừa mười lăm, mười sáu, nói chuyện quá mức phách lối tự cao. Nếu không vì hấn quấy phá Ngự Thư phòng khiến Thái tử chán ghét, Bạch Thực Thần cũng chẳng phải nhận lệnh chủ nhân mà ngồi đây bồi hấn.

Tiểu nhị đem theo thức ăn tiến vào:

- Hai vị khách nhân, ngoài kia có một tiểu thư muốn gặp!

Bạch Thực Thần thoáng chút ngạc nhiên rồi lại gật đầu. Hộ Biên Vương cười khàng khặc:

- Cứ tưởng người là hòa thượng, nào ngờ bây giờ cũng có nọ đào hoa tìm đến!

Cửa chính hé mở, giữa dòng lạnh mội bóng hồng y, quạt gỗ dẫn hương che nửa khuôn miệng cười. Trong phòng liền ngào ngạt hương thơm mùa xuân, mặt hạnh trong suốt có chút lấp lánh sao đêm. Bạch Thực Thần thẫn ngác nhiên:

- Thực Trinh Huyền chúa! Hạ quan tham kiến Thực Trinh Huyền chúa!

Gia Hỷ khụy chân thi lễ, giọng nói vừa dịu dàng lại ngọt như đường mật càng khiến tâm trí Bạch Thực Thần xao động:

- Gặp qua điện hạ, gặp qua Bạch đại nhân!

Cửu Hoàng từ khẽch mồi, uống cạn ly rượu trong tay:

- Ngỡ ai xa lạ, hóa ra là Thực Trinh Huyền chúa, bản Vương còn đang nghĩ người ở phủ khác tang cho Ngũ Hoàng huynh, sao lại chạy đến đây cầu dẫn người khác!

Bạch Thực Thần nghe chối tai, nhưng không tiện nhắc nhở, chỉ cau mày:

- Điện hạ, người uống nhiều rồi!

Hộ Biên Vương càng khó chịu:

- Ta uống nhiều? Rõ ràng là Phùng thị có ý trào cao, hết Thịnh Vương cho đến Thành Vương đều tìm mọi cách tiếp cận! Người còn không biết, Nhị Hoàng huynh đã đề tâu xin phụ hoàng để ả ta làm Thái tử phi!

Trái tim Gia Hỷ siết lại, hơi thở không thông được, gương mặt như đóng băng không hiện ra biểu tình nào. Hộ Biên Vương cau có quay ra khỏi nhả gian, tiểu nhị cũng nhanh chóng dọn dẹp đốt lò hương lên.

Bạch Thực Thần đưa tay mời nàng ngồi xuống, lại chậm rãi:

- Huyền chúa gặp hạ quan, là có việc gì?

Gia Hỷ bùng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, lúc này mới gọi Bối Lan đến. Bối Lan giờ áo choàng dày nặng ra, tiểu hài tử đang say ngủ trong ấm áp cảm thấy nhiệt độ thay đổi liền ề a meo máo. Bạch Thực Thần sợ hãi:

- Thế tử? Sao...sao lại...

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- Là cốt nhục của muội muội Bạch đại nhân, người không muốn ôm thử?

Đứa bé trong lòng Bạch Thực Thần ngo ngoáy, bàn tay nhỏ xíu hươ hươ nắm lấy là bao hấn. Gia Hỷ lặng lẽ kể lại từng chút một chuyện đã xảy ra cùng Bạch Cẩm Chúc. Từ chuyện nàng ta bị bức nhục bởi thuộc hạ của Thịnh Vương, đến chuyện mang thai Lữ Định An, vì sao Lữ Định An chết. Còn cả Bạch Cẩm Chúc bị hạ độc mỗi ngày như thế nào.

Bạch Thực Thần tựa hồ không tiếp nhận nổi, chỉ thấy thân thể hấn run lên, hồi lâu mới khẽ cười:

- Một Thị lang như ta có thể hạ bệ được Thái tử đương triều sao? Có khác gì người điên nói mộng! Huống hồ, chỉ duy nhất một đứa bé...

Gia Hỷ chậm rãi thuyết phục:

- Ta còn Sở Hồng Vi, Trắc thị Thịnh Vương phi! Huống hồ...nếu đại nhân thật sự muốn làm, chắc chắn người sẽ điều tra ra, người vốn là Thị lang Hình Bộ, nổi tiếng về phá án!

Bạch Thực Thần lưu huyền trà đưa bé cho Bối Lan, tháo cả ngọc bội bản thân đeo cho tiểu hài tử. Gia Hỷ cảm thấy những gì cần nói đã nói hết. Liền muốn đứng dậy ra về. Lại nghe Bạch Thực Thần tiếp tục:

- Hạ quan ngày trước nhìn qua dung mạo Huyền chúa, cũng tự hỏi vì sao hai vị điện hạ xuất chúng lại vì người mà điên đảo! Giờ thì hạ quan nhận ra rồi, một người không biết sống chết, bất chấp hậu quả để lo chuyện bao đồng như Huyền chúa thật khiến người khác mở to mắt!

Gia Hỷ che miệng cười, bỏ qua hàm ý giễu cợt:

- Bạch đại nhân quá lời, trên đời, ta sợ nhất là cái chết, bản thân ta làm gì cũng chỉ mưu cầu được sống! Tất nhiên vì thế, ta cũng hiểu nữ nhân vô quyền như ta, đều muốn cầu sống mà không được! Tự như Bạch Cẩm Chúc, trước khi buông xuôi, nàng ta, chắc chắn, đã từng mong mỏi có ai đó cứu vớt được mình ra khỏi vùng bùn đó! Bây giờ, ta đối với tiểu hài tử này cùng Sở Hồng Vi chính là như vậy, giúp họ cũng như ta, đều được sống!

Bạch Thực Thần nhìn hồng y nữ tử thông thả bước xuống cầu thang gỗ, trong lòng ề ảm đau đớn. Nàng ta không gọi là đơn thuần, cũng không thể gọi là mưu lược, chỉ có chút cơ trí, lại muốn đứng vững chân giữa cuộc đoạt đích. Hấn làm sao không thể nhận ra biến chuyển của muội muội mình, chỉ là hấn đang ần nhẫn, đang đợi thời cơ. Bạch Thực Thần hấn, một đời đã không muốn theo ai, có vạn kim cầu cũng không, huống hồ gì chỉ với quyền lực như Thịnh Vương mà ép uống hấn.

Thị thể của Bạch Cẩm chúc, hấn đã nghiệm thi từ lâu, muội muội hấn, đúng là trúng độc kinh niên mà chết. Ngày hôm nay, nếu Phùng Gia Hỷ không bỗng đưa bé đến, có lẽ hấn sẽ vì an nguy Bạch gia mà chờ đợi thời cơ. Nhưng nàng đã nói đúng, đứa bé này, cũng như muội muội hấn, chính là muốn được tiếp tục sống.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 135: Tinh phong huyết vũ (thượng)

Tuyên Quý phi cầm lá thư trên tay, nửa tin nửa ngờ, lại nhìn Phùng Hậu y phục già trang thị vệ đứng đó, rất lâu sau mới ướm hỏi:

- Như vậy, Lăng Thần đang trên đường hồi kinh?

Phùng Hậu chấp tay, nghiêm cẩn xác nhận:

- Điện hạ đi gấp, trước nguyên tiêu sẽ đến được Thần Đô!

Tuyên Quý phi thờ phào nhẹ nhõm, Phùng Hậu cũng nhanh chóng ần thần biến mất, liền thay đổi xống áo, một mạch đến Càn Thanh cung, lúc này trời đã tối, tuy là lẳng lẳng không muốn gây chú ý, nhưng người vừa qua khỏi cổng lớn, tin tức đã truyền đến tai Vạn Quý phi.

Hoàn Nhan Viên Thuyết nằm trên tháp gỗ, chân gác bàn trà, phía sau cung nữ đang cố sức dấm bóp, hẳn cau mày nghe Hồ Phách thì thầm bẩm báo:

- Nuong nuong, điện hạ, Tuyền Quý phi nửa đêm đến Càn Thanh cung, Hoàng thượng lại đuổi toàn bộ cung nữ, thái giám ra ngoài! Sợ rằng có điều khuất tất!

Hoàn Nhan Viên Thuyết phất tay để cung nữ hầu hạ phía sau lui ra, thẳng người ngồi dậy:

- Người hỏi qua chưa?

Hồ Phách gật đầu:

- Thái tử, nô tì đã thử đem canh đến Quang Từ công công trò chuyện, nhưng xem ra, ông ta cũng không rõ ràng gì!

Hoàn Nhan Viên Thuyết xoa xoa mi tâm, Vạn Quý phi đặt trà nguội lên bàn, mỉm cười:

- Có thể nào...Thành Vương quay về?

- Không!

Hoàn Nhan Viên Thuyết đột ngột gắt gờng, nếu Thành Vương nắm được chứng cứ hẳn cùng Mạt Quốc cấu kết, đừng nói đến vị trí trừ quân này, ngay cả tính mạng, cũng không thể nói trước được.

Vạn Quý phi nhìn thất sắc biểu hiện hải tử, nảy sinh lo lắng:

- Lăng Mặc, con tính sao?

Hoàn Nhan Viên Thuyết hừ lạnh:

- Huỳnh Kiện, kể từ bây giờ theo dõi mọi động tĩnh của Quang Từ Tổng quân, gọi Bạch Thục Thần đến Đông cung!

Vạn Quý phi không rõ hải tử mưu tính gì, nhưng xem ra thật sự rất nghiêm trọng. Đã là nửa đêm, còn dám để triều thần nhập cung, chính là không sợ dị nghị. Hoặc, dị nghị này không đáng gì với nguy hiểm sắp đối mặt.

Bạch Thục Thần ngồi trong xe ngựa, tay vẫn không dừng tháo một lá thư dài, thư vừa xong liền gắn vào vỏ câu trắng thà đi mất. Lúc này, xe ngựa vừa kịp lúc đến Đông cung. Bạch Thục Thần được hạ nhân rọi đèn đi trong tuyết lớn, nhìn thấy thư phòng sáng đèn vô cùng ấm áp, trong lòng sinh ra thoải mái dễ chịu.

Hoàn Nhan Viên Thuyết tựa người ra sau ghế, chỉ vào ấm trà còn đang tỏa ra hơi nóng:

- Long Tinh năm nay, uống thử đi!

Bạch Thục Thần chậm rãi rót trà, hương thơm lan tỏa dịu dàng trong không khí.

- Thái tử điện hạ giờ Hội đã khuya triệu hạ quan đến, e là có chuyện không hay?

Hoàn Nhan Viên Thuyết cười lạnh:

- Cũng không phải không hay, mà là thấp phần hung hiểm. Hiến Đạo có tin gì về chưa?

Bạch Thục Thần nghe chủ nhân ngụ ý đã đoán ra, thành thật trả lời:

- Hiến đại nhân chặn được chiếu chỉ, chơi trò mèo vờn chuột với Vương Đại Nguyên soái, cứ cho bây giờ Đại Nguyên soái đã nhận chỉ thì cũng phải mất hai tháng ra ngoài Nam cương, không thể kháng chỉ để đến kinh thành được!

Hoàn Nhan Viên Thuyết nghe động ngoài cửa, ra hiệu Bạch Thục Thần dừng lại. Lúc này có mấy ám vệ đi vào, lời theo một bao tải nhỏ, đến khi bọn chúng tháo dây buộc, nhìn y phục người bị bắt, Bạch Thục Thần kinh hoàng, lần này, có lẽ Đông cung đã quyết tâm chinh biến.

Quang Từ công công lồm cồm bò dậy, trên đầu có một máu chảy dài xuống. Tình cảnh này, có lẽ ông cũng đoán được, nên cứng cỏi nói:

- Thái tử, người có biết bản thân vừa làm gì không? Nô tài tuy chỉ là kẻ hầu hạ, nhưng chính là hầu hạ trước mặt Hoàng thượng, bởi phận nạt tiền mang một chữ "Tư", người sao lại...

Hoàn Nhan Viên Thuyết gác chân lên bàn, nhàn nhạt:

- Bình sinh trên đời, bản Vương ghét nhất vị trí trừ quân này, chưa được hưởng đặc ân của thiên tử, lại phải làm chim đầu cành cho người khác mặc sức bắn giết. Bởi vậy, bản Vương thật muốn thoát khỏi nó!

Quang Từ công công huơ phất trần đến trước mặt, nhắc nhở:

- Điện hạ là Thái tử, không thể tự xưng bản Vương!

Hoàn Nhan Viên Thuyết thờ dãi:

- Ta biết, ta biết, Thái tử cũng chỉ là cung chủ Đông cung, danh xưng cao nhất chính là "bản cung", thật hèn kém, thật yếu nhược! Bản Vương chính là muốn xưng một tiếng "Trẫm" đấy!

Quang Từ công công há hốc mồm, có thể nói ra lời đại nghịch như vậy, coi như là Đông cung đã có chuẩn bị. Hoàn Nhan Viên Thuyết nộ khí một cước giáng vào giữa ngực Quang Từ công công:

- Nói, hôm nay Tương thị đến gặp phụ hoàng là có việc gì? Thành Vương hỏi kinh?

- Tuyền Quý phi là phi tử, hầu hạ Hoàng thượng vốn điều tất yếu...

Quang Từ công công nói chưa hết câu, đã bị thêm một cước nữa, máu từ miệng từ tai ọc ra, lực phù gối tạng như bị xáo trộn, chỉ còn phi phò thờ. Hoàn Nhan Viên Thuyết phì phì tay:

- Người không nói, chính là bản Vương đã đoán đúng rồi! Bản Vương chỉ thấy lạ, hẳn ta làm sao báo tin được cho Diên Hương các!

Quang Từ công công im lặng, chậm chạp lau máu vương trên áo. Hoàn Nhan Viên Thuyết nhàn nhạt:

- Nể tình người theo hầu phụ hoàng đã nấy mươi năm, bản Vương liền để người chết toàn thây! Bạch Thục Thần, hạ thủ đi!

Bạch Thục Thần hơi mỉm cười, đây là cách mà Thịnh Vương thường xuyên thử lòng thuộc hạ. Và còn vì, hẳn vốn là văn nhân, trời gả không chặt, giết người, càng gia thêm đau đớn cho nạn nhân. Bạch Thục Thần hai tay nâng lấy dao nặng, loay hoay nhìn Quang Từ công công, cuối cùng nhắm thẳng quá tim đâm đến. Mất ba bốn lượt đâm, trầy trật khó chịu, thì Quang Từ công công mới chết, cả người Bạch Thục Thần cũng ướt đầm mồ hôi.

Hoàn Nhan Viên Thuyết cười lớn, cho người lôi thi thể đi, lại nhìn nam tử thanh y máu me chật vật kia:

- Xem ra người cần phải luyện tập thể lực nhiều hơn!

Bạch Thục Thần rút khăn tay lau qua gương mặt, đi vào chính sự:

- Điện hạ định tính thế nào?

Hoàn Nhan Viên Thuyết giờ sờ sách một hồi, mới nói:

- Triệu toàn bộ gia tướng, kế hoạch phải được hành động trước nguyên tiêu, để phòng đêm dài lắm mộng!

Bạch Thục Thần gật đầu, lại nói:

- Đêm nay đã là ba mươi tết, Hoàng thượng không làm đại yến vì Đại Hoàng tử cùng Thành Vương đều sa trường vong mạng, nhưng người xem, đến gia yến cũng không có, chứng tỏ, Hoàng thượng là đang đề phòng người! Sợ rằng gia yến lộ xôn sẽ gây chính biến!

Hoàn Nhan Viên Thuyết viết sơ lược mấy dòng kế hoạch ra giấy, phân phó:

- Đem cái này đến toàn bộ gia thần gia tướng, ngày mai mừng một còn vô số lễ nghi, tạm thời ba ngày đầu năm, bản Vương chưa gặp các người được!

Bạch Thục Thần đi rồi, trong phòng chỉ còn leo loét ánh đèn, Hoàn Nhan Viên Thuyết thấy lòng vô cùng lạnh lẽo, nhìn Huỳnh Kiện công công:

- Phụ hoàng vẫn chưa duyệt hôn ta cùng Gia Hỷ?

Huỳnh Kien công công bối rối lắc đầu:

- Hoàng thượng ít đọc tấu chương...

Hoàn Nhan Viên Thuyết chán chường thờ dãi, đúng là thiên gia không có tình thân, khi hân còn là thân Vương, phụ hoàng mười câu đều che chở hân mười câu, bảy giờ lên đến vị trí trừ quân, phụ hoàng ngay lập tức liền sinh tâm đề phòng. Một cái hôn sự, cũng phải tính toán sâu xa xem hân lời kéo những ai, lời kéo để làm gì. Hoàn Nhan Viên Thuyết cười lạnh, vị trí này, đúng là một cái bẫy, bẫy hư vinh, bẫy quyền lực!

Chiều mừng bốn Tết, lúc này, trong cung đã yên tĩnh hơn một chút, nghỉ lễ năm mới cũng vì bệnh tình Vĩnh Nguyên Đế mà gần lược đi rất nhiều. Tuyền Quý phi dọc theo hành lang dẫn đến Càn Thanh cung thì đột ngột bị một cung nữ vội vàng đụng phải.

Hồng Tổ cau mày thì thầm:

- Là Lộ Hà cận nữ bên cạnh Hiền Hậu!

Tuyền Quý phi nhìn hai tay Lộ Hà ôm lấy một bọc giữ nhiệt nhỏ, bên trong thoáng thoáng hương thảo được. Tuyền Quý phi hơi tiến lại gần:

- Người đứng lên đi!

Lộ Hà khấp khởi mừng thầm:

- Tạ ơn nương nương!

Tuyền Quý phi thông thả ngồi xuống, ngữ điệu vô cùng độ lượng:

- Hoàng hậu không khỏe? Bên trong là thuốc gì?

Lộ Hà đột ngột giữ chặt bọc thuốc, run run:

- Không có gì, chỉ là...giải cảm...phong hàn...bình thường thừa nương nương!

Tuyền Quý phi hồ hững, hương thuốc không có gió càng nồng nàn tỏa ra.

- Đưa đến đây bản cung xem thử?

Lộ Hà lấy bát thuốc khỏi bọc lụa chần bông, cẩn răng nằng qua đầu, nào ngờ nàng ta trượt tay, bát thuốc đổ xuống, văng tung tóe trên nền đá. Tuyền Quý phi giật mình, Hồng Tổ vội vàng che chắn.

Tuyền Quý phi biểu tình giận giữ, khó chịu xoay người đi:

- Quý ở đây một canh giờ đi!

Hồng Tổ tiếp tục cúi đầu nhân đến Càn Thanh cung, lại nhẹ giọng:

- Nương nương, cũng chỉ là bát thuốc, người cần gì hạ thấp uy danh mà trừng phạt một cung nữ như nàng ta?

Tuyền Quý phi sửa lại trăm cài trên tóc, khóc mũi cong lên:

- Là thuốc dưỡng thai! Bản cung đã sinh ba hài tử, sao có thể không nhận ra!

Hồng Tổ há hốc miệng, Vĩnh Nguyên Đế gần một năm nay bệnh chông thêm bệnh, chưa hề gần gũi vị phi tần nào. Hiền Hậu có thai, quả thật có chút đột ngột. Tuyền Quý phi dừng lại trước tấm phòng Hoàng thượng, dặn dò:

- Gọi Quang Từ công công đem Hạnh Cung bộ đến, bản cung thật muốn xem Hoàng hậu kia có là gan lớn đến vậy không!

Ngoài hành lang, Lộ Hà nhìn bóng Tuyền Quý phi khuất xa, thở phào nhẹ nhõm. Thuốc an thai hôm nay, nàng đã theo lời Thái tử hạ được lưu huyết vào, chỉ cần Hiền Hậu uống liền rơi mất đứa nhỏ. Không ngờ, Tuyền Quý phi lại xuất hiện, may mà, mọi chuyện vẫn chưa bị lộ. Dù là chủ tử vượt tường hay nổ ti đầu độc, đối với nàng, đều là cái chết.

Một canh giờ sau, Lộ Hà ê ẩm đau quay lại Khôn Ninh cung, thấy toàn bộ cửa cung đều đóng kín, Lộc Tụ công công hay háy mắt:

- Nương nương đau đầu, không ai được làm phiền!

Lộ Hà bủi mũi đứng ngoài, Hiền Hậu còn trẻ như vậy thì có di chứng gì để đau đầu chứ, đây là Thái tử đến, từ ngày Thịnh Vương trở thành Thái tử, từ Đông cung sang bên này còn gần hơn cả Diên Hi cung nữa. Có điều, hôm nay, Thái tử đến chắc chắn là muốn kiểm tra xem chuyện hạ được tới đâu! Lộ Hà càng nghĩ càng mệt mỏi!

Trong tấm phòng, Hoàn Nhan Viên Thuyết khoác lại áo, nhìn Hiền Hậu run rẩy lo sợ, càng trấn an:

- Chỉ cần xong chuyện này, nàng liền danh chính ngôn thuận trở thành Thái hậu, đưa trẻ nàng sinh ra, không phải liền có danh phận? Phụ hoàng đã băng, thì ai dám điều tra huyết thống hài tử này chứ!

Hiền Hậu nắm chặt lọ độc trong tay, tội thông gian chính là từ tội. Hiện tại, chỉ cần nàng nghe theo hân, hạ độc Vĩnh Nguyên Đế, mọi thứ, liền cứ thế kết thúc, trở thành một màn đen che mờ lịch sử.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 136: Tinh phong huyết vũ (trung) 1

Hoàn Nhan Viên Thuyết đi đi lại lại, đêm nay là mừng tám tháng giêng, mười vạn đại quân từ trước đến giờ hân chiêu mộ sẽ giúp hân bước lên vị trí cứu nguy chí tôn, nuôi quân ba năm dùng quân một giờ. Đông cung không có ánh nến, cả Cấm thành cũng chìm trong bóng đen mờ mịt, đèn lồng đỏ mờ hồ trong tuyết trắng.

Bạch Thực Thần nhắm hờ mắt, Đông Tướng quân cũng siết chặt trường kiếm trên tay:

- Điện hạ, kỳ lạ là, hôm nay Hoắc Tướng quân không có trong cung!

Hoàn Nhan Viên Thuyết khàn khàn giọng nói:

- Thường ngày hân cũng hay đi công vụ, một tháng chỉ trên dưới mười lần đích thân vào chỉ huy Cấm vệ quân, đừng có thần hồn át thần tính như thế!

Bạch Thực Thần hóp trả ngọt, không có chút biểu hiện khác thường gì:

- Châu Thế tử cùng Hộ Biên Vương đều đã bao vây các cổng thành, chỉ cần từ Càn Thanh cung Hoàng hậu phát tín hiệu, liền nhanh chóng tấn công, thần không biết, quý không hay! Ngày mai, giang sơn này đã là của người!

Hoàn Nhan Viên Thuyết ngồi xuống ghế chủ vị, đầu có chút đau nhức:

- Bản Vương lo lắng quá độ rồi! Đêm nay, Hiền thị hầu hạ bên đó, chắc chắn không thất bại...

Hoàn Nhan Viên Thuyết chưa nói hết câu, đột ngột có tiếng pháo hoa bắn lên nền trời rực rỡ. Bạch Thực Thần nhoen miệng cười, Đông Tướng quân cũng gấp rút đứng dậy. Hoàn Nhan Viên Thuyết mắt phượng mất ánh lên kiêu ngạo vốn có:

- Từ từ mới mở cổng thành, đi theo bản Vương đến tận cung phụ hoàng!

Càn Thanh cung sáng rực ánh đèn, Hoàn Nhan Viên Thuyết vội vàng đi vào, chỉ là, nơi này không có một bóng người. Lộ Hà giả trang thành Hoàng hậu, gục đầu trên bàn, máu vương tử miệng nàng ảy chảy tràn xuống mặt đất, toàn thân nàng xanh tái, bạch bạc, nổi bật phượng y đỏ thắm đến ghê người. Chén rượu trên tay nàng lún lõc dưới nền đá, mình chứng cho việc trúng độc.

Hoàn Nhan Viên Thuyết siết tay lại, hơi thở lạnh như gió thổi từ vực sâu vạn dặm:

- Không xong rồi!

Đông Tướng quân hoảng loạn, giọng nói cũng lạc đi:

- Hoàng thượng đã phát hiện ra! Chúng ta đã bị phát hiện!

Hoàn Nhan Viên Thuyết trường bào Thái tử cao lãnh, phượng mâu đen tối dần:

- Đã đến nước này...hạ lệnh tấn công! Ai lấy được đầu Vĩnh Nguyên Đế, thưởng vạn lượng kim ngân!

Bạch Thục Thần nhắm mắt, đây chính là thiên gia, đây thực sự là thiên gia, thân sinh hoàng tộc, độc ác vô lương, bất thân tình bất phụ tử bất thù túc. Đông Tướng quân đứng trên đài cao, dồn dập đánh trống. Tiếng trống nào động Cẩm thành, nào động Thần Đô. Mười vạn đại quân từ bên ngoài xông vào kinh thành, giết chết toàn bộ binh lính triều đình, lại bao vây Hoàng cung. Mà Châu Thế tử cùng Hộ Biển Vương cũng đưa binh hùng sức từng cung điện một, một góc Cẩm thành đã thể lương lửa đỏ. Thần Đô sau gần nửa thế kỷ lần nữa chìm vào biển.

Bên ngoài đường phố, phân binh ngang nhiên đi lại, những gia tộc nào từng phản đối Thái tử Hoàn Nhan Viên Thuyết liền bị toàn gia giết sạch, trong đêm máu chảy lửa cháy bàng hoàng đất trời.

Phùng phù.

Gia Hỷ chạy vội đến đại sảnh, băng qua hoa viên, nàng vẫn có thể nghe được tiếng sừng thần công ầm ầm nổ, có mảnh lửa theo gió rơi rớt dưới chân, Gia Hỷ càng thêm vội vã:

- Phụ thân!

Trong nhà đầy đủ người, ai nấy đều đã chuẩn bị đầy đủ hành lý. Từ phu nhân bối rối khóc lóc, Gia Hỷ siết tay lại, đây đúng thật là chiến tranh.

- Mọi người tính đi đâu?

Đại lão gia trong giọng nói có chút khản trương:

- Trong đêm, bất luận thế nào cũng phải ra được khỏi kinh thành. Lão Tứ thường ngày phụng sự Thái tử, có thể bài, có thể đi được, bây giờ, trong nhà hãy theo lão Tứ tạm thời đi về thôn trang sinh sống! Đừng vì ta mà liên lụy!

Gia Hỷ mơ mơ hồ hồ, lại nhìn qua Ngũ gia:

- Đây là sao?

- Hoàng thượng bạo bệnh, Thái tử lâm phản, hiện tại những ai không phải vậy cánh Thái tử đều bị triệt hạ!

Gia Hỷ thảng thốt, hần, đã thực sự hạ thủ:

- Mọi người còn không nhanh!

Đại lão gia gật đầu:

- Là đại con, cùng Tứ thúc, Ngũ thúc rời kinh, mau lên! Ta đã hứa với Thành Vương điện hạ sẽ đại người ở đây, sống chết gì cũng không nuốt lời!

Từ khi cung cấp số đầu lạc mỡ lợn cho trận yên hóa biên thủy ấy, ông đã tin tưởng Thành Vương quân lâm thiên hạ, khái hoàn đoạt vị. Chỉ là hiện tại, tuy có chút thay đổi, có chính biến, nhưng thâm tâm ông chưa từng có ý nghĩ rằng Thành Vương sẽ thất bại.

Gia Hỷ che miệng, phụ thân nàng đã nói vậy, có nghĩa là Thành Vương sẽ hồi kinh, cũng có nghĩa là...

Gia Hỷ đập đầu dưới chân Đại lão gia, như nói lời cuối cùng:

- Phụ thân, đừng lo cho nữ nhi, toàn gia cứ đi, nữ nhi còn có việc phải làm!

Gia Hỷ chạy vội ra cổng, hai ti nữ nàng gấp rút đi theo, không một ai đuổi kịp, tiếng sừng thần công nổ ngày càng gần, ngày càng chất chứa. Gia Hỷ lên xe ngựa, bây giờ không có phu xe, ngựa hí vang dội. Đạm Ngọc thờ hồng hộc:

- Tiểu thư muốn vào cung?

Gia Hỷ gật đầu, nắm lấy tay Bối Lan:

- Em ở lại, lo cho Sớ cô nương cùng tiểu hài tử!

Bối Lan khóc lớn, lắc đầu quầy quậy:

- Tiểu thư, dừng đi, bây giờ ra đường sẽ chết mất...Tiểu thư...

Gia Hỷ gật gật tay áo Đạm Ngọc, ngựa hí lên rồi phi nước đại vào Cẩm Thành. Nàng nhìn lại Bối Lan lau nước mắt, là nàng không muốn Bối Lan gặp nguy hiểm, chính bản thân nàng, đối với hai ti nữ cũng liền khác biệt tình cảm mà đối xử, làm sao trách được bất cứ ai.

Gia Hỷ nhìn trong loạn đao, tìm đường đi vào, Hoàng cung này đã nhiều lần nàng đi, liền biết đường nào nhanh nhất, ngắn nhất. Đột ngột, một lưỡi kiếm bén ngọt kề vào lưng, Gia Hỷ chảy mồ hôi ròng ròng, lại nghe âm thanh quen thuộc:

- Thục Trình Huyền chúa!

Gia Hỷ bàng hoàng xoay người lại:

- Bạch Thục Thần!

Tên lính đang uy hiếp nàng cũng thu lại kiếm, Bạch Thục Thần cau mày:

- Huyền chúa sao giờ này lại chạy vào đây? Muốn tự sát mà không đủ can đảm?

Gia Hỷ thờ phào, dung hoa thất sắc liền tươi nét cười:

- Đưa ta đi gặp điện hạ!

- Huyền chúa muốn tận mắt nhìn điện hạ chết?

Gia Hỷ siết chặt tay, gương mặt càng thêm bạch bạc:

- Đại nhân nói gì? Ta chính là không muốn Thịnh Vương mất mạng!

Bạch Thục Thần không rõ hi nộ, cả cười:

- Huyền chúa, nàng nghĩ gì trong đầu khi nói cho ta biết mười vạn ta bị bức nhọc đến chết thế nào, rồi bây giờ lại muốn hấn được sống?

- Ta là muốn người biết trên đời vẫn còn cốt nhục của Bạch Cẩm Chúc để người bảo vệ, cũng là muốn người khuyên nhủ điện hạ đừng làm ra chuyện thương thiên hại lý!

Bạch Thục Thần nắm lấy tay Gia Hỷ, lời nàng ra cổng cung:

- Nàng nghĩ ai có thể khuyên được hần, hần vừa mới hạ lệnh kẻ nào giết được Hoàng thượng liền thưởng vạn lượng kim ngân! Hần ta không phải là người, đừng nói Bạch Thục Thần ta, đến Phật Tổ cũng không khiến hần hoàn lương được!

Gia Hỷ cắn môi, vung tay lao vào trong:

- Ta sẽ làm được!

Gia Hỷ xoay người về Thái Hòa điện, chắc chắn Hoàn Nhan Viên Thuyết đang ở Thái Hòa điện. Một kẻ yêu hoàng quyền tựa mạng sống như hần, sẽ ở nơi có ngai vàng này. Đạm Ngọc chưa bao giờ thấy tiểu thư chạy nhanh như vậy. Gia Hỷ băng qua thi thể, băng qua gió tanh mưa máu, băng qua khói lửa, bạch y lấm lem hồng trần cuối cùng cũng đứng trước đại sảnh.

Tiếng nàng thê lương vang vọng:

- Lãng Mạn!

Hoàn Nhan Viên Thuyết thân mặc hoàng bào trầm mặc ngồi trên long y, vừa thấy hồng nhân trong mộng, như không thể tin được, vội vàng bước xuống:

- Hỷ nhĩ!

Hắn ôm lấy nàng, trên người nàng ngập tràn mùi thuốc súng, mùi tử thi, cả hương hoa quen thuộc, Hoàn Nhan Viên Thuyết thấy hốc mắt nóng lên:

- Nàng vì ta mà đến đây?

Gia Hỷ quệt lệ trên mặt hắn, nét cười yếu ớt:

- Lãng Mịch, đi thôi! Phải đi thôi! Thánh Vương đã đem binh vào thành rồi! Đi thôi!

Hoàn Nhan Viên Thuyết siết lấy vai Gia Hỷ:

- Nàng nghĩ bản Vương sẽ thua hắn?

Gia Hỷ lắc đầu, không nên được tiếng khóc:

- Trong ngoài đều là địch, điện hạ định làm thế nào?

Hoàn Nhan Viên Thuyết cười nhạt:

- Không thể, mười vạn đại binh của ta đã bao vây toàn bộ Thần Đô này, tất cả là không thể!

Bạch Thực Thần giữa khói lửa tiến vào, quạt giấy đề thơ phát phơ trước mặt:

- Từ khi điện hạ bức nhục muội muội ta, mọi chuyện đều là có thể!

Gia Hỷ nắm lấy tay Hoàn Nhan Viên Thuyết, gấp gấp:

- Đi thôi! Sẽ không kịp mất!

Bên ngoài đột ngột có tiếng la hét ầm ỉ, có tiếng thần công nổ khác thường. Châu Thế từ giáp trụ nặng nề đi vào:

- Điện hạ, Thành Vương...phản công! Bốn bề đều có quân triều đình!

Hoàn Nhan Viên Thuyết ngồi xuống ngai vàng, phượng mầu đỏ máu:

- Bạch Thực Thần! Ngươi! Phản chủ!

Hắn lại nhìn sang Châu Thế từ, quyết liệt:

- Chống trả, không được để quân lực Thành Vương vào thành trước khi giết được Hoàng thượng!

Bạch Thực Thần nhàn nhạt cười:

- Hoàng thượng không ở trong kinh, người giết thế nào! Hoàng thượng đang ở phủ Nguyên Soái! Tương Đại Nguyên Soái cũng đã giết chết Hiền Đạo, dẫn toàn bộ đại binh nhập thành, người còn muốn làm Hoàng Đế? Si tâm vọng tưởng!

Bạch Thực Thần cười lớn, một tên Thập Lang Tử phẩm như hắn có thể hạ được Thái tử đương triều, chính là việc vui nhất đời người, là hắn viết thư cho Tương Đại Nguyên soái biết Hiền Đạo đang cướp thành chỉ, là hắn dâng bằng chứng Thịnh Vương phản quốc đem bản đồ tấm thành Nam cương đưa cho Mật Quốc, là hắn liên lạc cùng Tây Định Vương, để lộ ngày giờ Thịnh Vương binh biến.

Hoàn Nhan Viên Thuyết rút kiếm, nụ cười trên mặt quái dị không tả nổi, tràn ngập oán khí:

- Khá cho người! Bản Vương tin lắm người!

Bạch Thực Thần nhếch môi, sẵn sàng đón nhận cái chết:

- Huyền chúa! Tinh ý của người hại cả thiên hạ! Vốn là, người không tồn tại, thì đã không có chính biến này!

Thần công nổ ầm trời, rơi trên mái Thái Hòa điện. Hoàn Nhan Viên Thuyết hơi lùi lại. Thái Hòa điện bắt ngời bốc cháy, Gia Hỷ ho sặc sụa trong khói. Hoàn Nhan Viên Thuyết buông kiếm, bế bổng nàng trên tay:

- Không sao, trời có sập, ta cũng che cho nàng!

Gia Hỷ kéo lấy áo hắn, hơi thở nặng nhọc:

- Đi thôi! Phải ra khỏi đây! Đi thôi!

Hoàn Nhan Viên Thuyết coi hoàng bào, khoắc ngăn giáp, tránh né khói lửa đưa mỹ nhân trong ngực ra ngoài. Đạm Ngọc đánh xe, ngựa hoàng hốt lồng lên mấy bận. Hoàn Nhan Viên Thuyết nắm lấy tay Gia Hỷ:

- Nàng phải ra khỏi cung, bản Vương để ám vệ hộ tống nàng!

- Không! Điện hạ phải cùng ta đi!

Hoàn Nhan Viên Thuyết lắc đầu:

- Sinh tử một khắc, để bản Vương và hắn tử chiến!

Gia Hỷ lau lệ trên gương mặt nam tử, lại cười, nâng rút trâm vàng kẻ vào cổ:

- Nếu hôm nay điện hạ không cùng ta đi, ta liền chết tại nơi này!

Hoàn Nhan Viên Thuyết thần thờ, lệ rơi vào áo Gia Hỷ nóng rực:

- Bản Vương đã yêu nàng từ ngày đầu tiên nàng bước vào Cẩm Thành, nàng còn nhớ không?

Gia Hỷ nghẹn ngào, hỏi ức trần vè:

- Khi đó ta cùng Châu Dư Lộ tranh chấp, là người giải vây!

- Bản Vương sao có thể quên được, chiều hôm đó, bản Vương còn đứng trước mặt Tam đệ khẳng định nàng là người của bản Vương..

Gia Hỷ bật khóc, trâm vàng cũng rơi xuống, Hoàn Nhan Viên Thuyết ôm lấy nàng, trầm mặc:

- Bản Vương nghe theo nàng, rời cung!

Hoàn Nhan Viên Thuyết rút ngọc bội "Hoàn Nhan" lại đưa cả trường bào Thái tử cho một ám vệ. Kẻ này ngay lập tức liền hiểu ra, mặc y phục giả trang quay lại Thái Hòa điện.

Hoàn Nhan Viên Thuyết siết tay Gia Hỷ, xe ngựa cứ thế an toàn rời khỏi Cẩm Thành.

Giữa ngày tuyết rơi, yên hòa ộp trời.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 137: Tinh phong huyết vũ (hạ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phù Tương Đại Nguyên Soái

Vĩnh Nguyên Đế nắm lấy tay Tuyên Quý phi, trong phòng chỉ đốt mấy ngọn nến. Chẳng rõ Vĩnh Nguyên Đế đã nói gì, chỉ thấy Tuyên Quý phi mắt đỏ nhòa lệ. Lúc này, bên ngoài ồn ào hơn một chút, có tiếng binh đao ầm ĩ. Đức Công công xách vật áo chạy vào:

- Hoàng thượng, nương nương, không hay rồi!

Vĩnh Nguyên Đế khàn khàn thờ, có chút mặt nhọc:

- Có gì không hay!

Đức Công công không dám nói tiếp, mặt nhăn như quả táo khô, run rẩy:

- Thái tử...Thái tử...

Tuyên Quý phi lò mò đoán ra, cau mày:

- Thái tử thế nào?

Đức Công công còn chần chờ, bên ngoài Hạ Nhạc Thẩm đã tiến vào:

- Hoàng thượng, Thái tử là hạ lệnh ai lấy được đầu người, liền thưởng vạn lượng kim ngân!

Vĩnh Nguyên Đế ngồi phịch xuống ghế, tâm can như vỡ tan, tay cũng không còn đủ lực giữ lấy ly trà, cứ thế tan hoang trên nền đất. Tuyên Quý phi mắt đẹp hép lại, ngày xưa Vĩnh Nguyên Đế ngăn lần bắt công với Thành Vương thế nào, bây giờ lại ngồi đây đợi Thành Vương cứu giá.

Tuyên Quý phi nhìn Hạ Nhạc Thẩm hắc y cùng kiếm giáp chỉnh tề, lo lắng:

- Ai đang dẫn binh bên ngoài?

- Đông Tương quân, hiện tại đã cho người đem thần công đến phá cổng. Tuy là phù Nguyên soái vô cùng cứng cáp, nhưng cứ thế này sợ không chống trả nổi!

Tuyên Quý phi ngồi cạnh Vĩnh Nguyên Đế lại rớt thêm trà mới:

- Hoàng thượng, người là thiên tử, trời cao liền phù hộ! Không có gì đáng lo!

Hạ Nhạc Thẩm lau mồ hôi, suy nghĩ rất lung:

- Nếu như không giữ được cổng, thần sẽ liều mình mở huyết đạo, Hoàng thượng và Quý phi ra được bến sông, liền có thuyền của Hoắc Đại Tướng quân tiếp viện!

Tuyên Quý phi gật đầu, nghe tiếng nổ ỳnh ỏi, biết là phản quân đã đem được súng thần công đến. Hạ Nhạc Thẩm gạt đầu chào rồi gấp rút ra ngoài. Thân là Mật Sát thị vệ, hiển nhiên chỉ có một lý tưởng quên mình bảo vệ chủ nhân. Hạ Nhạc Thẩm nghĩ đến thế tử còn trong Hạ phủ, lòng dạ rối bời. Phùng Tú Mai yêu hấn như vậy, nếu hôm nay liều mình bỏ mạng tại nơi này, năng ấy làm sao chịu đựng nổi.

Tuyên Quý phi nhìn sắc trời còn chưa sáng, can đảm trong lòng cũng tăng lên, liền hỏi:

- Bệ hạ, vì sao người luôn thiên vị Thịnh Vương như vậy, đều là Hoàng tử của người, đều chung máu huyết, người lại phân biệt đến tận cùng?

Vĩnh Nguyên Đế nhìn ánh nến rung rinh, hơi thờ lay lay động động:

- Nếu ai phi muốn biết Trẫm có bao giờ hối hận vì đã quá yêu quý Lăng Mặc không, hiện tại vẫn là không! Trẫm chỉ thất vọng, là trẫm ngáp thất vọng! Năm xưa Trẫm biết trước tiên đế bị hoàng huynh độc hại mà chết, nhưng hoàn toàn không can ngăn, nhắm mắt làm ngơ! Lăng Mặc so với khi đó, còn ra giá lấy mạng Trẫm! Đây là ông trời có mắt, ácgiathác báo! Hoặc là Trẫm chưa dành đủ tình thương để cảm động hần!

Tuyên Quý phi hừ nhẹ, nước mắt thoáng chảy dài:

- Thần thiếp theo người từ khi còn ỏ tiếm đế, đến tận bây giờ, vẫn không hiểu nổi tâm can người, người là muốn lập đích, sao lại có tình thiên vị Thịnh Vương, là thứ tử? Thần thiếp cũng biết Thịnh Vương giống người, từ tình cách đến dung mạo, nhưng lẽ nào Tử Hoàng tử, Thất Hoàng tử không giống người? Thậm chí Lăng Thần nào có khác gì người...

Vĩnh Nguyên Đế ha hả cười, lắc đầu:

- Là Trẫm thiên vị! Thật tâm trẫm cũng nhìn thấy mỗi hài tử đều có điểm khác có điểm giống, Lăng Mặc ngày ngày bên cạnh, được Trẫm đích thân dạy bảo, hiển nhiên phải giống Trẫm nhiều nhất, thừa hưởng từ Trẫm nhiều nhất! Trên đời không có gì là tuyệt đối, cũng như giờ khắc này, Trẫm không hề quan tâm đến sinh tử phi tần khác, chỉ lau tâm mỗi ai phi, đưa ai phi đến nơi này lánh nạn, cũng không hề đem theo người thứ hai!

Tuyên Quý phi không nói gì nữa, đột ngột cửa bật mở, Hạ Nhạc Thẩm người đầy vết thương, gấp gáp giọng nói:

- Nhanh! Chúng ta phải đi! Thần mở đường máu! Người đầu, hộ giá!

Cầm Thành.

Hoàn Nhan Viên Hạo kim giáp sáng chói chậm rãi dẫm trên khối lửa Cầm thánh. Lúc này, gần như mọi thứ đã tan hoang. Thi thể ngang dọc khắp lối. Quạ đen từng bầy đeo bám mái ngói hoàng cung mà gào thét thể lương. Ngày hấn dẫn quân đi, nơi này còn ngập tràn hoa lệ, bây giờ, ngoài tuyết trắng giăng, cũng chỉ là mưa máu tanh tào.

- Tìm thấy thi thể Hoàn Nhan Viên Thuyết chưa?

Triệu Tử Đoạn lắc đầu, mỗi độ yêu dị tồn lên lần da trắng hơn đỏ sù:

- Đã bắt sống được Bạch Thực Thần, nhưng thi thể Thịnh Vương vẫn chưa tìm ra!

Kỳ thực, Bạch Thực Thần vừa tiết lộ Thực Trình Huyền chứa đưa Thịnh Vương rồi cung. Nhưng Triệu Tử Đoạn còn đang tìm cơ hội nói rõ với chủ nhân, Thành Vương vượt ngàn trùng biên cương khai hoản, chỉ mong gấp gỡ được mỹ nhân trong lòng, hiện tại nếu biết được, có hay không sẽ bị đá kích!

Hoàn Nhan Viên Hạo một vòng khắp hoàng cung, nhìn cảnh tượng lui tàn không tưởng, cau mày phân phó:

- Xem ra thời gian sau phụ hoàng phải chịu khó đến Hành cung thiết triều rồi! Cầm Thành này đâu phải nói tu sửa liền tu sửa ngay được!

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi trên bậc thang dẫn vào Thái Hòa điện, mái ngói đều đã đổ sập. Thượng Quan Khâm cùng Cầm vệ quân tiến đến:

- Điện hạ, Hoắc Tướng quân đã an toàn đưa Hoàng thượng cùng Quý phi đến Hành cung. Người có gì dặn dò nữa không a?

Hoàn Nhan Viên Hạo thật sự rất không hài lòng, thi thể Thịnh Vương chưa tìm ra, tung tích Hiền Hậu cũng chẳng có, nhưng đã vào thành nửa ngày đánh nhai nhặt phân phó:

- Bắt giam Vạn Quý phi cùng Châu Lệ phi, hai nhà Đông, Châu tru di tam tộc! Nữ quyến sung binh kỹ! Hộ Biên Vương tạm thời cho vào thiên lao, đợi Hoàng thượng xử lý! Hiền gia...giết sạch, xóa bỏ kỹ tộc! Thứ nhất phế Hậu, thứ nhì phế Hậu!

Triệu Tử Đoạn nghe đến đó thì đưa tay ra hiệu ngừng lại:

- Chủ nhân, như vậy thân phận Vương phi?

Hoàn Nhan Viên Hạo đi thêm một bước, lạnh lùng:

- Hưu thư phế vị, xóa gia phả, tước Hoàng tịch!

Thượng Quan Khâm ghi chép đầy đủ, đọc qua một lượt thấy không còn thiếu sót mới chấp tay:

- Điện hạ an minh! Vì thần lập tức tề tể hành!

Hoàn Nhan Viên Hạo xoa xoa mi tâm, một đêm không ngủ vô cùng khó chịu, nói vọng theo:

- Đưa người đến Phùng phủ bảo vệ, tránh kiểu binh giết nhầm!

Triệu Tử Đoạn nhìn tuyết bay lất phất, chán chường giọng điệu:

- Thuộc hạ nghĩ chủ nhân không cần lo lắng như vậy đâu!

Hoàn Nhan Viên Hạo không đáp, phương mâu hữu thần lóe dương quang, Triệu Tử Đoạn đành tiếp lời:

- Huyền chúa từ mờ sáng đã liều mình vào Hoàng cung khuyên giải Thịnh Vương chạy trốn rồi!

Hoàn Nhan Viên Hạo im lặng, hồ hạp có chút ngưng trệ, giọng nói lạc đi, mà mắt cũng thâm màu lại:

- Đừng nói vậy! Phùng gia có công lớn trong trận yên hòa biên thùy, bản Vương còn có ý định phong Hầu!

Triệu Tử Đoạn nhếch môi, xoay người hướng khác:

- Tùy người tin hay không! Thuộc hạ có bao giờ dối gạt người!

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi đó, trên bậc thang dần lên ngai vàng, hẳn thật không biết nên cười hay nên khóc. Nàng chưa từng hại hắn, cũng chưa từng giúp hắn. Hắn tự nguyện cứu nàng ba lần, cũng chẳng mong nàng đền ơn, nhưng nàng sao lại có thể đem trái tim trao cho một kẻ ác độc vô lương. Đến giờ phút cuối cùng, nàng lại vì Hoàn Nhan Viên Thuyết liều mình vào hung hiểm, nàng đã từng nghĩ sinh mệnh của nàng hôm nay, là do hắn tìm lại được, nàng có quyền gì giao phó cho Hoàn Nhan Viên Thuyết!

Phùng Hậu đứng một bên, không nghĩ gì, số phận hắn, vốn đã quá cay nghiệt, cho nên nhìn tấn trò đời bây giờ, cũng chỉ với nửa con mắt mà thôi:

- Điện hạ, loạn cũng đã dẹp rồi, người muốn làm gì tiếp theo!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn bàn tay đầy than bụi, mắt mơ hồ nóng lên:

- Đốt Đông cung! Ngay sau bản Vương còn ở đó, một chút vết tích gì của Hoàn Nhan Viên Thuyết lưu lại đều làm bản Vương kinh tởm!

Phùng Hậu không hỏi nhiều, y mệnh mà làm. Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn Cẩm Thành dần thành tro bụi, bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, hạ lệnh:

- Có một cung nữ từng hầu hạ ở Đông cung, thường gọi là Uyển Mân, đem nàng ta đến đây!

Phùng Hậu hơi khựng bước chân nhưng cũng không quá chú tâm, gật đầu thi hành. Triệu Tử Đoạn có chút khó khăn khi nhìn chủ nhân khổ tâm, nhưng hành động vừa rồi, lại khiến hắn không thể không khuyên giải, Uyển Mân đó chính là Vĩnh Đan:

- Điện hạ! Nhân duyên không thể cưỡng cầu, nữ nhi tình trường anh hùng khí đoản, loại chuyện nam nữ này...

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng dậy, lắc đầu, mắt đỏ ngầu khói bụi và bi ai, hắn chậm rãi đi trên nền trời xám ngắt mùa đông, giọng nói trầm đục phát ra từ lồng ngực:

- Người không hiểu đâu! Cả hai kiếp, bản Vương mới yêu một người!

Triệu Tử Đoạn hiển nhiên không rõ lời Thành Vương, chỉ nghĩ rằng chủ nhân đang ần ý, hắn cười nhạt:

- Thuộc hạ có thể không hiểu người thông khổ đến mức nào! Nhưng hiện tại nhìn người có bao nhiêu bị thương, thuộc hạ có bấy nhiêu cay đắng cùng bất lực! Nếu chỉ vì nàng, thì người cứ đưa nàng về! Cả đời người đã là chính nhân quân tử, người thì một lần ích kỷ vì bản thân đi!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhận cương ngựa từ vệ binh, nét cười mang nặng ưu tư hiện lên:

- Người nói đúng! Thứ gì Hoàn Nhan Viên Thuyết muốn, bản Vương đi có phải hủy hoại cũng không thể để hắn sở hữu!

Hoàn Nhan Viên Hạo phi ngựa đến Hành cung thì đã qua chiều. Tuyền Quý phi ngụ tại Khôn Điện, vừa nghe tin hài tử đến liền tự mình ra đón. Thành Vương cũng không khách khí phải đi thăm hỏi phụ hoàng trước mà trực tiếp theo Tuyền Quý phi.

- Hạo gia, nểm hận chút hoàng ân! Hạ Nhạc Thâm vì mở huyết đạo mà vong mạng!

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, hỏi lại:

- Hạ Nhạc Thâm nghe nói có một con trai, có giá trị cỡ cho hắn là được!

Tuyền Quý phi cau mày, có chút lo lắng:

- Đứa con này không có phước thân, sống trong Hagiaphức tạp như vậy, có bản tử cũng sẽ là không tồn tại được!

Hoàn Nhan Viên Hạo im lặng một hồi, chiếu lệ trả lời:

- Tùy mẫu phi vậy, ổn định thế cục xong xuôi, nhữ hân sẽ bài hợp tình hợp lý! Phụ hoàng đâu?

Tuyền Quý phi vô vô khăn tay, chán chường bực dọc biểu hiện:

- Đừng nhắc, mẫu phi vừa nói rằng Thịnh Vương đã chết, phụ hoàng con liền đột ngột ngã đi! Hẳn là gia vận lượng đếm muacái đầu lão Hoàng đế đó! Mất nước cũng, lão vẫn coi trọng hơn con!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhạt cười, một đời Thịnh Vương, không giống như hắn, không biết ghê lạnh là gì, không hề thiếu thốn tình thương, nhân duyên mọi thứ mười phần đều tốt đẹp.

Bình biến diễn ra trong một đêm, kết thúc trong một ngày. Tuyết nơi kinh kì nhuộm đỏ máu tươi, quyền lực một khắc xoay vần biến chuyển. Cẩm Thành hơn một nửa bị hủy không còn gì, phần tiền triều đều bị đốt cháy sạch. Vĩnh Nguyên Đế dời toàn bộ về Hành cung, đặt tên mới là Tân Hoàng thành. Toàn bộ sự biến cùng những người liên quan đều do Thành Vương xử lý.

Talang thang trên internet, thấy ảnh này rất giống Triệu can em đến về học các nàng ngắm.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Vạn đại bi thống (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ba ngày sau chính biến.

Vĩnh Đan rời khỏi Vĩnh Hưng cung - nơi Thành Vương đang tạm ở sau đại biến Thần Đô. Nàng áo ngoài màu ngà quy chuẩn cung nữ, để lộ trung y hồng nhạt có chút tươi tắn. Vừa đến giữa cầu gỗ bắc ngang Điều Trì phân chia nơi ở phi tần và đại điện tiền triều, liền đụng phải Triệu Từ Doãn. Vĩnh Đan quy củ hành lễ, lùi lại một bước:

- Gặp qua Thiếu giám!

Triệu Từ Doãn lười nhác ném viên đá trong tay thia lia xuống mặt nước, điềm nhiên hỏi:

- Điện hạ muốn tìm Thục Trinh Huyền chưa?

Vĩnh Đan lắc đầu, đây không phải là tìm, mà là ép buộc Thục Trinh Huyền chứa tiền cung. Thành Vương tự mình viết hai đạo thánh chỉ, đều thiếu ấn tín. Một phong Hầu Phùng gia, tiểu thư nàng tiền cung. Một Phùng gia vi Phùng Từ Lão gia từng làm phó tướng Giang Châu - đất phong Thịnh Vương mà bị quy tội, toàn bộ Phùng gia nam sung nô nữ sung tì.

Vĩnh Đan lại thi lễ, khẽ khàng nói:

- Thục Trinh Huyền chứa hoàng hoa khuê nữ, cửa trước không ra của sau không lại, có thể đi đâu được! Điện hạ muốn triệu kiến, nô tì liền xuất cung thông báo! Vốn dĩ không có gì là tìm hay không tìm!

Triệu Từ Doãn nhếch môi, Thành Vương ảm đạm như nước, nhưng nếu đã nổi giận thì khác gì hồng thủy. Thục Trinh Huyền chứa đường sống không cần đi cầu tử đạo, sợ rằng lần này nếu không phải thể thảm, chính là rất thể thảm.

- Vậy có nương đi đi, điện hạ làm gì cũng không muốn đợi quá lâu đâu!

Vĩnh Đan đoan trang lui ra ba bước, mỉm cười:

- Nô tì mạn phép!

Triệu Từ Doãn ảm ý nhìn theo, khôn ngoan trầm trầm như vậy, không khó để hiểu vì sao nàng ta có thể yên ổn sống trong Đông cung, hại Đại Hoàng tử nghiện cấm được đến thần trí mê muội, gây hiểm khích cùng Tam Hoàng tử để rồi bị tổng vào thiên lao.

- Thật uống phí! Cung nữ mãi mãi cũng chỉ là cung nữ!

Băng lãnh giọng nói phía sau phát lên, bóng người cao ngạo che lấp mặt trời đầu xuân:

- Cung nữ còn có thể phong làm Đáp ứng!

Triệu Từ Doãn một chân quỳ trên tuyết, khóe mắt cau lại:

- Chủ nhân!

Bạch y lướt ngang người hắn, hương thơm tinh túy từ thảo dược lắng đọng hòa với tuyết lạnh:

- Uyển Mân đoan trang xinh đẹp, được thừa ân cũng không có gì là lạ!

Thành Vương quay vào trong. Triệu Từ Doãn bi ảm nhìn theo, đây chính là hận, không chỉ hận tình cảm bản thân, Thành Vương còn đang hận cả số mệnh cô độc, không thể nhận được yêu thương. Nếu Thục Trinh Huyền chứa đem tâm mình dâng cho người khác, Thành Vương đã chẳng đau lòng đến vậy. Bước đến Thái Hòa điện, nhìn Cẩm Thành chìm trong hoang tàn, đối với Thành Vương đã là một đá kích, lại phải tỏ ra điềm tĩnh khi nghe tin mỹ nhân quay lưng theo chân địch thủ, thì hiện tại, gấu trong ánh mắt băng lãnh kia là bao nhiêu bi phẫn, là bao nhiêu đau thương tích tụ.

Phùng phù.

Già Hỷ quỳ trong Từ đường, trước linh vị nẫu thân, mắt nàng nhắm nghiền, chuyên tâm rì rầm đọc kinh. Bên cạnh nàng, Ngũ gia thanh y thì thào:

- Hỷ nhi biết Đại ca vì sao ra nông nỗi này không?

Già Hỷ đậm mực găt đầu, trâm ngọc trên đầu liền rung rinh xao động, hàng mi nàng không mở, môi đỏ chỉ hé hờ:

- Chết nữ rõ, phụ thân biết được chết nữ đi cùng Thịnh Vương!

- Không phải cùng, mà là thông đồng, giúp đỡ Thịnh Vương trốn thoát! Giữa biến loạn thế này, muốn diệt môn hoàn toàn đơn giản, hành động của Hỷ nhi...

Già Hỷ mở mắt, dập đầu xuống đất ba lạy, Bối Lan đưa hương đèn, nàng thong thả đứng dậy dùng hương vải thêm ba vãi, lại đưa tì nữ dâng lên. Cuối cùng mới lui ra ngoài sân.

- *Chắt nữ hiểu rõ, nên hiện tại, đang đứng đây!*

Phụ thân ốm nặng, hiện tại đã liệt giường, một người sống trong quan trường mấy mươi năm, leo đến được Nhị phẩm, lại làm Thương thư một bộ, biến chuyển theo thế cục vô cùng khôn ngoan, khi Thịnh Vương thịnh thế chưa từng đắc tội, khi Thành Vương khai hoàn lại ra tay trợ giúp. Một người lươn lẹo như thế, cuối cùng bị chính nữ nhi mình đã kích, chính là thất vọng khôn cùng.

Ngũ gia thờ đất

- *Hỷ nhi không sợ? Thành Vương với Hỷ nhi dù có đậm tình thế nào, thì chuyện vừa rồi cũng cắt đứt tất cả rồi! Hỷ nhi còn muốn trông mong gì?*

Gia Hỷ chậm rãi theo đường mòn mà đi, nàng nhàn nhạt cười, nụ cười gượng ép mười phần:

- *Chắt nữ không hi vọng gì cả, nhưng nếu chắt nữ thật sự cùng Thịnh Vương ra đi, mấy mươi tính mạng trong Phùng gia sẽ thế nào! Chắt nữ ở lại, Thành Vương có thể lưu lại chút tình, suy nghĩ nghiêm túc, mà giờ cao đánh khẽ...*

Sau nhàn mai nở đỏ rực, Đạm Ngọc gấp gấp:

- *Tiểu thư, trong cung phải người đến!*

Ngũ gia khựng bước chân lại, cuối cùng thì cũng không tránh khỏi. Gia Hỷ nhìn hần, lại thấy khỏe mắt hần ứng hồng, nàng mỉm cười trấn an thì lễ rời đi.

Vĩnh Đan đứng trong đại sảnh, nơi này rằng đã rồi đi mấy năm, bây giờ ngắm nhìn không tránh khỏi bồi hồi. Vẫn lọ sứ trắng có nhánh mai đỏ, vẫn châu sa thà sau bạch lăng trường, trên kệ kê Diệu Độc ti bà. Rèm châu có chút lạnh cạnh lay động, Vĩnh Đan theo phản xạ liền quay người lại hành lễ:

- *Nô tì gặp qua Huyện chúa!*

Gia Hỷ bước lên thắp, sau lưng Vĩnh Đan còn có hai cung nữ nữa, chứng tỏ thân phận nàng ta bây giờ đã thay đổi, chỉ ít cũng cao hơn ngày trước, nàng dịu dàng đưa tay:

- *Không cần đa lễ!*

Vĩnh Đan nhìn quanh phòng, Gia Hỷ gật đầu cho tất cả lui ra, lúc này, Vĩnh Đan mới dám đem hai đạo thánh chỉ đưa lên:

- *Điện hạ nói người chọn một!*

Gia Hỷ dạm mặc đọc qua lần lượt, khỏe miệng tuy cười, nhưng hạnh mâu đã đỏ hồng, lệ nóng rơi xuống, trượt dài trên thánh chỉ:

- *Điện hạ thật biết trời chọc, nếu đã như vậy, ta đành phải thuận theo!*

Vĩnh Đan nâng tay đưa Gia Hỷ đến trước gương đồng:

- *Nô tì giúp người chải tóc trang điểm!*

Vĩnh Đan nhìn biểu tình chủ nhân lạnh lẽo như nước hồ đông, lòng đau như cắt, nàng lau đi nước mắt, an ủi:

- *Tiểu thư, phận nữ nhi sinh ra phải học cách chấp nhận! Người tiến cung, đã là may mắn hơn ngàn vạn nữ nhân khác trên đời!*

Gia Hỷ ngậm giấy hồng, cánh môi dần đỏ lên như huyết mai trong vườn, nàng thêm trầm lên tóc, mắt mờ hồ hơi nước:

- *Họ nghĩ ta có thể có rất nhiều lựa chọn, cuối cùng lại chọn cách khổ sở trần ai nhất! Thật ra...ta chưa từng có lựa chọn nào cả!*

Gia Hỷ lau nước mắt, nàng yêu hần, còn chưa bao giờ nhận ra bản thân đã yêu hần, hần tuyệt tình, xảo trá, vô lương, bất nhân, ngoan độc. Nhưng nàng cuối cùng không thể bàng quan nhìn hần từ trận, lại bất chấp tính mạng vì hần. Đó không phải là lựa chọn. Cũng như nàng vì huyết mạch Lữ gia mà cứu Sở Hồng Vĩ cùng đứa nhỏ. Sở Hồng Vĩ đã nắm lần bảy lượt cầu cứu nàng, nàng không thể làm ngơ. Nàng ra tay với Hiền Liên Từ Tâm cùng Phùng Gia Hạo vì danh dự Thánh Vương. Hoặc là thân nhân hoặc là ân nhân hoặc là tình yêu...

Gia Hỷ bật khóc, đột ngột nắm lấy chủy thư:

- *Bạch Thực Thần nói đúng, nhân tình của ta, hại cả thiên hạ!*

Vĩnh Đan không ngăn kịp, chủy thư đã cắm sâu vào lồng ngực Gia Hỷ, máu như thác đổ trào xuống ướt đầm bạch y, ướt tay nàng, khỏe môi Gia Hỷ cũng vương máu tươi. Vĩnh Đan thất thanh:

- *Người đâu...người đâu...*

Cung nữ vội vàng qua loa cầm máu, ôm nàng lên xe ngựa. Máu chảy trên tuyết trắng, lẫn với cánh mai đỏ không thể nào phân biệt được. Xa mã gấp rút đến Tân Hoàng thành.

Vĩnh Đan quỳ bên giường, Gia Hỷ nằm ở đó, khí lạnh ủa vào thế lưng tột độ. Tịch Đình hiện nay trông vắng đến âm u, nơi đây bị bỏ hoang nhiều năm, ngoài cỏ dại cũng chỉ là cỏ dại, không hương không sắc. Nơi này, chủ nhân nàng tiến cung ngay lại, có phải quá thiết thời. Vĩnh Đan siết chặt tay, nhìn mũi giày thêu song long vờn mây ngư trên ghế chủ vị kia, đánh bạo:

- *Điện hạ, đầu xuất tiết trời rất lạnh, nơi này trống trải, Huyện chúa đang bị thương, sợ rằng chịu đựng không nổi!*

Hoàn Nhan Viên Hạo bạc môi hờ hững cười:

- *Khỏi lừa Cầm thành nàng còn có thể vượt qua vì hần, một nhát dao này, có gì là chịu không nổi?*

Vĩnh Đan im lặng, đến tối cũng chẳng dám, tiểu thư rằng, đã khiến điện hạ thất vọng đến nhường nào. Hoàn Nhan Viên Hạo mở cửa sổ, gió càng thêm rét hoang hoải thổi vào nhà trống, nhanh tay đóng lại, đột ngột phản phó:

- *Đem rượu đến đây! Rượu nóng!*

Bếp than nhanh chóng đặt giữa nhà, vô rượu đun trên lửa hồng tỏa ra khí lạnh dễ chịu. Vĩnh Đan hồng hồng nét mặt, thật tốt quá, miễn là có than sưởi, tiểu thư sẽ đỡ đau hơn rất nhiều.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn biểu tình Vĩnh Đan, khẽ cười, nhấp từng ly rượu một, lòng hần như nhỏ máu, muốn nàng tiến cung, nàng lại chọn cách này tiến cung! Nàng thật sự muốn thử thách kiên nhẫn hần!

Cửa hé mở, Đức Công công cung kính giọng điệu vọng vào:

- *Điện hạ, Quý phi nương nương mời người đến.*

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày, choàng áo lông, bỏ lại một câu:

- *Hàng ngày sắc thuốc, đem siêu thuốc đến cạnh giường!*

Vĩnh Đan mơ hồ suy nghĩ, chỉ biết đập đầu tiểu chân, mãi khi bóng người khuất xa, nàng mới nhận ra, Thành Vương sợ tiểu thư rằng chịu lạnh, lại không muốn hạ mình phản phó người đưa than bạc đến. Vĩnh Đan mỉm cười, nhìn về hướng Thánh Vương:

- *Tạ ơn điện hạ! Tạ ơn điện hạ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo che ô mừng băng qua hoa viên, không nhanh không chậm tiến vào Khôn Điện. Năm xưa, nơi này quy chế dành cho chính cung Hoàng Hậu nghỉ hè, hiện tại mẫu phi hần đường đường chính chính mỗi ngày đều ở. Đại sảnh, Tuyên Quý phi vẫn mặc lễ phục, tóc vẫn mẫu đơn kể cả mười hai trăm vàng, đại trang nghiêm chỉnh, bà phát tay để hương thơm từ lò xông tán mát ra, nhìn Thành Vương đội tuyết đến, trong lòng lo lắng:

- *Có lạnh? Sao lại không dùng khăn?*

Hoàn Nhan Viên Hạo trút bỏ áo ngoài, lắc đầu:

- *Đường ngắn, nhi thần không muốn phiền phức!*

Tuyên Quý phi tự mình pha trà, động tác thanh lệ thuần thực, môi đỏ nhàn nhạt:

- *Vương gia uống thử?*

Hoàn Nhan Viên Hạo phượng màu dâng lên nghi vấn, đột ngột thay đổi giọng điệu, chính là có chuyện không hài lòng. Tuyên Quý phi điềm nhiên như vô tình:

- Nghe nói Vương gia hạ lệnh để Thục Trình Huyền chứa tiến cung?

Hoàn Nhan Viên Hạo đặt tách trà lên bàn, hơ hơ tay vào lửa ấm:

- Hiện tại đang ở Tịch Đình hiên!

Tuyên Quý phi không nhìn lên, tay cũng không ngừng lại, nhưng giọng nói vô cùng quyết liệt:

- Vương gia còn muốn phong Hầu cho Phùng Thượng thư? Ngày trước Phùng phủ đã có một Phùng Gia Hạo bại hoại, nay Vương gia lại muốn nạp thêm một nữ nhi họ Phùng nữa?

- Phùng Thượng thư lập đại công trong trận yên hòa Nam cương, không thể không thưởng! Còn chuyện Phùng Gia Hạo, không phải chính Thục Trình Huyền chứa giúp mẫu phi phát hiện? Lại giúp mẫu phi trừ bỏ?

Lúc này, Tuyên Quý phi mới dừng động tác, liếc mắt dề Hồng Tổ nhanh chóng thu dọn trà cụ đi:

- Thục Trình Huyền chứa kết cấu cùng Hoàn Nhan Viên Thuyết, lên lút đưa người bỏ trốn, Vương gia còn muốn để nàng ta tiến cung?

Hoàn Nhan Viên Hạo mày kiếm cau lại, mắt phượng ngạo ý cũng còi:

- Hoàn Nhan Viên Thuyếtnhị thân thông cáo thiên hạ đã chết trong loạn đao! Chuyện Thục Trình Huyền chứa cấu kết là không hề có thật!

Tuyên Quý phi vịn tay Lạc Tổ đứng dậy, vòng qua lò hương:

- Lời Vương gia nói ra làmsaokhông đúng? Là bản cung nghĩ sai nơi sai! Đã tiến cung ắt phải có danh phận, Vương gia muốn để Thục Trình Huyền chứa là gì, Phu nhân hay Trắc phi?

Hoàn Nha Viên Hạo không đáp, nhìn mệnh môn tuyết trắng bên ngoài, Điều Tri mặt băng chưa tan, ngụ ý:

- Tân Hoàng thành mùa xuân không được ấm áp, phụ hoàng phải nhờ mẫu phi chăm sóc nhiều!

Tuyên Quý phi nhìn xuống bộ hộ giáp rực rỡ châu ngọc, quay người lại:

- Vương gia liệu xem, nên để lại gì, bỏ đi gì, Hoàng thượng cho đi các nhân thiên tướng, cũng không thể thoát khỏi sinh lão bệnh tử. Đông tuy lâu nhưng xuân lại chóng tàn!

Hoàn Nhan Viên Hạo ngạ đầu ra sau, trà trên bàn đã lạnh tanh, ý của mẫu phi hần hiểu rất rõ, phụ hoàng sẽ không sống qua hết mùa xuân. Bấy giờ chính là lúc hần phải thay đổi cả hậu cung lẫn tiền triều, trải đường cho ngày đăng cơ.

Hôm nay gặp được Bạch Thục Thần, các nàng có thấy giống không!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 139: Vạn đại bi thống (trung)

Khi Gia Hỷ tỉnh dậy đã là ba ngày sau, sắc mặt nàng bệch bạc, trung y hồng nhạt còn thấm vài giọt máu, nàng xoa tóc bao lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, hàng mày dài mình tôn lên nét điểm đậm. Gia Hỷ nhìn siêu thuốc sôi lục bục, lại nhìn tấm phòng xa lạ, giữa thảng giềng, trời rét đến tâm can, gió rít trên mái nhà nghe ròn rợn.

- Tiểu thư tỉnh rồi à?

Bối Lan vén rèm đi vào, tuyết trên vai áo nàng còn chưa phủi hết, đặt ô che vào một góc, Bối Lan ngồi xuống cạnh siêu thuốc, cẩn thận san ra bát:

- Đạm Ngọc đang đợi Thiên phòng lấy cơm, tiểu thư dùng thuốc khi còn nóng, Thái y có dặn dò sau khi dùng nửa canh giờ mới được ăn cháo loãng!

Gia Hỷ lê thân ra cạnh giường, nhức nhối nơi lồng ngực khiến nàng đau đến bật khóc, Gia Hỷ đỡ lấy bát thuốc:

- Ta tự uống được!

Bối Lan dồi lò than đến gần Gia Hỷ hơn một chút, ti mân kể lại:

- Tiểu thư nghĩ quần làm em cùng Đạm Ngọc sợ quá! May mà Uyển Mân cô nương nhanh trí cầm máu kịp thời, Thái y lại mở vết thương lấy được dao kia ra. Chi sợ sẽ để lại sẹo thôi! Mà Uyển Mân cô nương ấy, càng nhìn càng giống Vĩnh Đan ti ti!

Gia Hỷ không cảm nhận được vị đắng trong miệng, mọi sự bấy giờ với nàng đều mang theo đau thương tội độ:

- Mấy ngày nay phủ chúng ta có xảy ra chuyện gì không?

Bối Lan lắc đầu, thu dọn bát thuốc, lại đưa đến cho nàng ít táo đen ngào đường:

- Không có! Tiểu thư tiến cung, là chuyện hỷ, trong kinh thành hiện tại bao nhiêu nhà muốn dâng nữ nhi tiến cung đều không được!

Gia Hỷ tựa người sâu vào gối mềm, các gia tộc không có trọng thần tiền triều, hiển nhiên muốn đưa nữ nhân vào hậu cung. Hiện tại người lên ngôi cửu ngũ chí tôn kia ngoài Thành Vương thì còn có thể là ai khác? Nữ nhân vào Tiềm Đế càng sớm, càng có cơ hội tấn vị cao hơn. Nàng, như thế nào lại thành chìm đầu cảnh.

- Hoàng thượng đã chọn ngày sách lập Thái tử?

Bối Lan lắc đầu, loại đại sự này một tiểu ti như nàng sao có thể biết được, huống hồ Tịch Đình hiển cô lập cách biệt. Gia Hỷ không nghe thấy câu trả lời, mắt nhắm dần lại. Đạm Ngọc lúc này cũng quay về, đặt lên bàn một đĩa bốn bánh mận thêu, một bát canh xương dê hầm củ cải, một壶 cháo đậu xanh.

Bối Lan xuýt xoa ngửi mùi thơm ngọt, cười tươi như hoa:

- Mãi cũng chen chúc lấy được! Xem ra trong cung không dễ sống chút nào!

Đạm Ngọc bữu môi, đặt bát đĩa xuống:

- Là Uyển Mân ti ti nhận hộ, nếu không còn lâu chúng ta mới có đồ ăn! Tiểu thư tiến cung không phân vị, cho nên gặp ai đều phải nhường nhịn!

Gia Hỷ còn ế ẩm đau, chưa vào giấc ngủ, lời hai ti nữ nói nàng đều nghe được. Nàng là Huyện chúa, là đích trưởng nữ, nhưng Thành Vương lại lặng lẽ để nàng tiến cung thế này, chính là bức nhục. Thành Vương chưa hạ chỉ phong Hầu phụ thân, nghĩa là tính mạng mấy mươi người Phùng gia chưa được đảm bảo. Đây là cảnh cáo nàng vì nàng đã dám tự ý tìm chết! Ngay cả cái chết, sợ rằng, nàng cũng không thể nào làm chủ.

Gia Hỷ ở Tịch Đình hiển thêm mười ngày, đều đặn uống thuốc bồi cao, vết thương cũng đã khép miệng, tuy rằng cơn đau còn chưa dứt, nhưng không đến mức không trở mình nổi như lúc đầu. Tháng giêng cũng đã đi đến những ngày cuối cùng, nàng chưa hề thấy bóng dáng Thành Vương một lần, cũng không nghe được tin tức gì từ gia tộc. Mỗi ngày, nhìn mặt trời mùa xuân xuất hiện mấy canh giờ, lại thấy hoa mai tàn rụng, trong lòng chỉ có thể tự mình niệm Phật cầu an.

Ba mươi tháng giêng, Vĩnh Đan đến thăm nàng, đem theo một tượng Quan Âm dương chi bạch ngọc.

- Nó ti nghe nói Huyện chúa mỗi ngày đều niệm kinh! Có Quan Âm bên mình cũng là phù hộ độ trì!

Gia Hỷ sờ tay vào bức tượng mặt lạnh trần quý, nước mắt ứa ra:

- Lâu ngày không gặp thân nhân, thấy muội liền không kiềm được!

Vĩnh Đan đỡ tay chủ nhân vào thiên viện, cho cung nữ thái giám dọn dẹp sạch sẽ, đặt thêm chân đèn bát hương lo xống, treo màn trướng, lại chuẩn bị cả nệm dây quý báu, thoáng chốc liền thành một Phật đường nho nhỏ. Gia Hỷ vái lạy thấp hương xong, mới cười nói:

- Vật đổi sao dời, ngày hôm nay, ta lại phải nhờ cậy em!

Vĩnh Đan len lén nhìn xung quanh, thì thào:

- Giờ Ngọ vừa rồi, tam tộc Đông gia đều đã lên đoạn đầu đài! Vạn Quý phi cũng bị bức tử, thi thể vừa mới đưa ra khỏi Cẩm Thành!

Gia Hỷ nhắm mắt, nhớ lại phồn hoa năm xưa, khi nàng lần đầu nhập cung dự yến, Vạn Quý phi còn một thân lễ phục vàng tươi mỗi bước đi tiền hô hậu ứng, một nét cau mày trăm người quý rập, thoáng chốc mọi thứ đã không còn, người cũng hóa cát bụi! Một lần chính biến, bao đại gia tộc diệt vong, vãn cơ đoạt địch, nhuộm bao nhiêu huyết lệ. Vĩnh Đan ở thêm mấy khắc, lại siết lấy tay Gia Hỷ:

- Nó ti đi trước, nếu cần gì người cứ để Bối Lan tìm nó ti! Còn nữa, nó ti không rõ Đạm Ngọc kia tiểu thư thu nhận thế nào, nhưng nàng ta không phải là người nhân nại, lại hay tọc mạch, người nên xem chừng!

Gia Hỷ mỉm cười, lực tìm khắp trong người, cuối cùng không có gì đáng giá, đánh phải tháo đôi hoa tai ra:

- Em làm cung nữ không dư dả gì, trong Tịch Đình hiển rất lạnh, ban đêm chỉ mình ta có than để dùng, ta thật sự thương tâm hai người họ! Em giúp ta nhận thêm ít than!

Vĩnh Đan nhìn đôi trâm châu tròn đều sáng lấp lánh trên tay, nàng hiểu rõ tính cách chủ nhân, nếu nàng không nhận, tiểu thư sẽ ngại ngần không nhờ vả gì nữa. Vĩnh Đan gật đầu:

- Tiểu thư yên tâm, Vĩnh Đan em chuyện gì làm được tuyệt đối không từ chối!

Trời chiều, Tịch Đình hiển sáng đèn. Nền ở đây tiết chế sự dục, Tần Hoàng thành này chỉ vừa mới ổn định xong, thứ gì cũng không đủ, cũng phải tiết kiệm. Gia Hỷ thấp duy nhất ngon đèn dầu gác ở tẩm phòng, cạnh lò than dùng để đun thuốc, trong phòng đậm đặc hương thảo được. Gia Hỷ biết rõ phòng kín đốt than dễ gây chết người, nên cẩn thận dùng trăm vàng chọc lỗ hồng lên giấy dầu dán cửa sổ để không khí lưu thông.

Bối Lan dọn thêm mấy lớp bông vải lót dưới trung y nàng, cho nên dù trời lạnh, vết thương Gia Hỷ vẫn không mấy nhức nhối. Gia Hỷ giúp Bối Lan cùng Đạm Ngọc trải nệm lên giường nhỏ cạnh nàng, trong phòng chỉ có một lò sưởi nằm thế này tuy chen chúc nhưng bù lại ấm áp vô cùng.

Đạm Ngọc sắp chui vào chăn lại nghe tiếng động ngoài sân, liền cau mày lâu bàu:

- Giờ này ai có thể đến?

Bối Lan chấn chừ:

- Hay là...điện hạ!

Gia Hỷ lắc đầu, Thành Vương hiện tại sẽ không rảnh rồi đến đây thăm nàng, mà nếu có đến, cũng chẳng phải để thăm. Tiếng bước chân ngày càng gần, Gia Hỷ thoáng ngạc nhiên, lại nghe giọng công công eo éo:

- Thục Trình Huyện chúa, nô tài chương quân Khôn Điện. Quý phi nương nương muốn gặp người!

Gia Hỷ thất kinh, không phải buổi sáng Vạn Quý phi bị bức tử, ngay buổi tối Tuyên Quý phi liền không tha cho nàng:

- Đức Tổng quân phiên dợt ta một chút, đối y phục xong ta liền ra ngay!

Trên đường đi, gió thổi tuyết từng cơn rét lạnh đau đớn như rơi mảy quắt vào gương mặt nàng thêm ứng đo. Thời tiết khắc nghiệt độ này, Tuyên Quý phi một cổ kiêu cũng không phân phó, Gia Hỷ đành chịu đựng mà đi. Tịch Đình hiển ở góc cuối Tần Hoàng thành, Khôn Điện lại nằm giữa trung tâm, đoạn đường là xa vô cùng.

Khôn Điện sáng rực ánh nến thơm, mùi đàn hương tán mát trong không khí. Gia Hỷ ôm lấy hai tay tự giữ hơi ấm, Bối Lan che ô cho nàng tránh bớt tuyết rơi. Dội hai khác, Hồng Tổ mới bước ra:

- Thục Trình Huyện chúa, nương nương mời người vào!

Ngoài kia đang giữa mưa tuyết, trong điện lại ấm áp như tháng tư. Trà Long Tinh tỏa hương trên bàn, nước pha trà sôi lục bục trong ấm nung. Mẩu đơn trồng nhà ẩm trưng trên kệ gỗ tươi tắn tuyệt đẹp.

Gia Hỷ quy củ quỳ xuống:

- Thần nữ thỉnh an nương nương!

Tuyên Quý phi nhắm nháp tách trà, nhìn qua Lục Tổ mà dạy dỗ:

- Nước sôi già lửa, hương trà bay mất, cái gì quí cũng đều không tốt!

Lục Tổ gấp bát than đen, lại pha bình trà mới, động tác chậm rãi cẩn thận từng chút một:

- Tà nương nương có lòng dạy dỗ! Nó ti vụng về thô lậu, học mãi cũng không thể pha được ấm trà ngon như người!

Tuyên Quý phi che khăn lụa mỉm cười:

- Cái miệng cũng thật khéo!

Gia Hỷ cúi mặt, vết thương nàng vừa mới khỏi, đi lâu như vậy liền sinh nhức nhối, hiện tại tư thế quý thẳng lưng này, càng khiến nàng thêm đau đớn. Tuyên Quý phi tựa người vào lưng thấp, ngắm qua một lượt duy nhất độc trăm phi thủy cái trên tóc vẫn trần của Gia Hỷ, tai không đeo khuyên, đáng người mảnh khảnh gầy đi một vòng trong y phục thêu cát đằng xanh lục nhạt. Tuyên Quý phi phát tay giữ lấy đàn hương bay đến:

- Người ở Tịch Đình hiển có quen?

Gia Hỷ đội lâu, chân đau mỏi, đầu óc cũng mơ màng, nghe hỏi liền giật mình:

- Thần nữ đã quen! Tà nương nương quan tâm!

Tuyên Quý phi gật đầu, lĩnh mệnh

- Thế thì tốt! Đại Thành Vương điện hạ rảnh rồi xử lý chính vụ, sẽ cho người một danh phận, không khiến người ủy khuất!

Gia Hỷ vẫn cúi mặt, giọng nói lạnh lẽ hơn:

- Thần nữ không cầu danh phận, cũng không hề ủy khuất, chỉ xin gia tộc bình an!

- Gia tộc bình an?

Tuyên Quý phi nhàn nhạt cười, lặp lại lời Gia Hỷ thỉnh cầu:

- Nếu muốn gia tộc bình an sao còn có lá gan giúp đỡ phản tặc!

Gia Hỷ nghe hai chân tê rần, mồ hôi rơi ướt đầm sống lưng, gương mặt đã trắng càng mất đi huyết sắc:

- Thần nữ không dám!

Tuyên Quý phi tự mình thêm hương vào lò, mời dõ thắm nhếch lên:

- Nếu người có thể khai ra Hoàn Nhan Viên Thuyết đang ở đâu, bản cung liền để người toại nguyện! Gia tộc người dõ dõ binh an!

Gia Hỷ dập đầu, không lộ biểu tình:

- Nuông nường thứ lỗi, thần nữ, thật sự không biết!

Cửa chính hơi hé mở, đèn trong phòng một loạt lung lay, Đức Công công nhìn qua Gia Hỷ một cái, lại khẽ khàng bấm báo:

- Nuông nường, điện hạ đang đến!

Tuyên Quý phi mắt đẹp cau lại, trong lòng dâng lên khó chịu, bà đưa Phùng Gia Hỷ đến đây chưa được một canh giờ, thì Thành Vương đã nghe được, vốn là tỏ ra lạnh bạc, cuối cùng vẫn không dứt bỏ nói. Tuyên Quý phi hừ lạnh nhìn Gia Hỷ:

- Người lui đi, dùng cổng sau, tránh cùng sung đột Vương gia!

- Dạ! Thần nữ cáo lui!

Gia Hỷ vịn tay Bối Lan đứng dậy, khó khăn lắm mới rời khỏi Khôn Điện được, đoạn đường quay về Tịch Đình hiền trong đêm càng thêm hun hút, Gia Hỷ men theo tường thành che chắn gió, cúi mặt trầm lặng bước.

Bối Lan thở dài:

- Tiểu thư sao lại không nghe theo Quý phi nuông nường!

Gia Hỷ lắc đầu:

- Ta có thể nói gì chứ! Hiện tại chính Lăng Mặc ở đâu, ta còn không rõ!

Gia Hỷ đi một đoạn lại nghỉ một đoạn, thật lâu mới chỉ qua được nửa quãng đường. Xa xa, phía sau nâng vang lên lộc cộc xe ngựa. Bối Lan thì thảo:

- Hoàng cung có thể dùng xe ngựa sao?

Gia Hỷ lùi qua một bên, nép vào tường thành:

- Đây là Hành cung, có lẽ không khác khe quy định, nhưng người được dùng xa mã, cũng không phải nhân vật tầm thường!

Xe ngựa đến trước mặt Gia Hỷ thì dừng hẳn lại, thị vệ nơi đầu xe nghiêm chỉnh giọng nói:

- Điện hạ có lời, truyền Thục Trình Huyền chứa!

Gia Hỷ chậm chạp mũi hải khô nhọc bắm vào ghế gỗ lên xe, đột ngột một bàn tay giữ lấy tay nàng, kéo vào trong. Gia Hỷ chưa kịp phản ứng đã thấy cả người nằm gọn trong lồng ngực nam tử ấm áp, mùi hương mê hoặc quấn quanh khắp các giác quan nàng. Gia Hỷ nghe nhức nhối nơi lồng ngực, hơi thở một nhọc dần, cuối cùng chìm vào vô thức. Hoàn Nhan Viên Hạo biết nàng đã ngất, luồn tay vào ngực áo kiểm tra liền phát hiện một mảng đắp dính máu tươi. Vết thương xem ra vừa bị rách. Hoàn Nhan Viên Hạo phượng màu thâm thúi, cũng đã đoán được Tuyên Quý phi không hải lòng Gia Hỷ nên có chút nặng tay.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Hệ thống phẩm cấp - tước vị

Chương này không nằm trong chính truyện, chỉ là tác giả đang rảnh rồi nên liệt kê lại cho những nàng nào thích tìm hiểu thôi.

Hệ thống này chỉ nằm trong bối cảnh của triều đại Đại Quốc này (và những bộ khác của tác giả). Không hoàn toàn đúng theo lịch sử, nhưng có sự bám sát nhất định, chỉ gồm những tước vị thường xuyên được nhắc đến. Bao gồm cả Tiền triều và Hậu cung, để mọi người dễ so sánh.

Lưu ý to bự là: Chỉ là hệ thống trong riêng bối cảnh bộ ba tiểu thuyết của tác giả, không có giá trị lịch sử!

Cực phẩm:

- Thái Hậu

- Hoàng Đế

- Hoàng Hậu

Chính Nhất phẩm:

- Quan văn vị: Tả - Hữu Thừa tướng/ Thái Sư (thầy dạy Hoàng đế)

- Quan võ vị: Đại Nguyên soái thường trực.

- Tước vị: Thái tử, Nhất đẳng Thân Vương, Trường Công chúa (chị/em gái cùng mẹ của Hoàng đế).

- Hậu cung: Hoàng Quý phi

Tòng Nhất phẩm:

- Quan văn vị: Thái Bảo (thầy dạy Thái tử).

- Quan võ vị: Nguyên soái không thường trực, Phiêu Kỵ Tướng quân (tước chỉ phong cho Hoàng tử), Cẩm Vệ Đại Tướng quân (bảo vệ Hoàng cung).

- Tước vị: Quốc Công, Hoàng Nhất Công chúa (con gái của Hoàng hậu).

- Hậu cung: Quý phi

Chính Nhị phẩm:

- Quan văn vệ Thái Phó (thầy dạy Hoàng tử).
- Quan võ vệ Tả/Hữu Tướng quân trụ quân kinh thành.
- Tước vệ Nhị đẳng Thân Vương, Vương Thành Công chúa (con gái phi vệ trở lên).
- Hậu cung: Phi, Vương phi (chính thể Thân Vương).

Tòng Nhị phẩm

- Quan văn vệ Thượng thư các bộ.
- Quan võ vệ Tổng Đốc.
- Tước vệ Quận Vương, Hầu.
- Hậu cung: Quý Tán

Chính Tam Phẩm

- Quan văn vệ Phủ Doãn (Tri phủ Kinh Thành), Đô Ngự sử, Chương sự Thái y Thái y viện.
- Quan võ vệ Tướng quân (phó tướng Đại Nguyên soái, Nguyên soái, Đại Tướng quân).
- Tước vệ Quận Công, Hoàng Thái tôn (con trai của Thái tử mà được chọn làm người kế vị), Bá, Quận chúa.
- Hậu cung: Thượng Tán (từ đời Thần Long Hoàng đế, bỏ Tứ phi, ngừng phong Hoàng Quý phi, thêm Thượng Tán vào Cửu Tán), Trắc phi (vợ lẽ Thân Vương), Hoàng Trắc phi (vợ lẽ Thái tử).
- Ngoài ra còn là phẩm cấp của Đại giám Hoàng cung (Đại Tổng quản).

Tòng Tam phẩm

- Quan văn vệ Tri Châu, Thái y viện Ngự y.
- Quan võ vệ Tướng quân (thừa bình một Châu), Ngự tiền Cẩm vệ quân.
- Tước vệ Thân Vương Thế tử, Nam.
- Hậu cung: Tán.
- Thiếu giám, Ngự tiền cung nhân.

Chính Tứ phẩm

- Quan văn vệ Tả/Hữu Thị lang các bộ, Tri phủ, Phó đô Ngự sử.
- Quan võ vệ Tổng tri.
- Tước vệ Hầu tước Thế tử, Huyện chúa.
- Hậu cung: Quý nhân.
- Nội Vụ phủ Chương quản.

Tòng Tứ phẩm

- Quan văn vệ Đại Học sĩ, Thiêm sự.
- Quan võ vệ Phó Tổng tri.
- Tước vệ Trống.
- Hậu cung: Trống.

Chính Ngũ phẩm

- Quan văn vệ Hàn Lâm viện Thị độc, Thái y, Tri Huyện.
- Quan võ vệ Lãnh binh.
- Tước vệ Trống.
- Hậu cung: Thường tại.

Tòng Ngũ phẩm

- Quan văn vệ Hàn Lâm viện thị giảng.
- Quan võ vệ Phó Lãnh binh.
- Tước vệ Trống.
- Hậu cung: Trống.

Chính Lục phẩm

- Quan văn vệ Huyện thừa.
- Quan võ vệ Võ Úy (Bộ đầu)
- Tước vệ Trống.
- Hậu cung: Mỹ nhân, Lương đệ (thiếp Thái tử).

Tòng Lục phẩm

- Quan Văn vệ Thái y viện phó y
- Quan Võ vệ Phó Úy.
- Tước vệ Trống.
- Hậu cung: Trống.

Chính Thất phẩm

- Quan văn vệ Thái y viện biện nghiệm, Thông phán.

- Quan võ vị Vệ Úy

- Tước vị Trống.

- Hậu cung: Tài nhân, Phu nhân (thiếp Thân Vương).

Tòng Thất phẩm

- Quan văn vị Chương bạ, Sử quán Biên lục.

- Quan võ vị Phó vệ úy.

- Tước vị Trống.

- Hậu cung: Trống.

Chính Bát phẩm

- Quan văn vị Các thuế sứ (đi thu thuế), Phủ hà đề sứ (đi coi đê).

- Quan Võ vị Nha vệ.

- Tước vị Trống.

- Hậu cung: Đáp ứng.

Tòng bát phẩm

- Quan văn vị Độ trưởng, Thị trưởng (quản lý chợ).

- Quan võ vị Trống.

- Tước vị Trống.

- Hậu cung: Trống.

Cửu phẩm

- Quan văn vị Độ binh, Thị binh.

- Quan võ vị Trống.

- Tước vị Trống.

- Hậu cung: Quan nữ tử.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Hồng Trần Bó Y

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hoàn Nhan Viên Hạo lặng lẽ đọc tấu sớ, nét chữ phóng khoáng cứng cỏi đó thấm chu sa chuẩn mực phê từ. Triệu Từ Đoạn nhiều ngày qua phải bồn ba thu dọn tâm cục, không có hấn, Hoàn Nhan Viên Hạo vẫn cảm thấy chưa quen. Bên ngoài rèm lạnh cạnh tiếng động, Tuyền Quý phi chậm rãi đi vào.

- Nghe nói nửa đêm con rời Tịch Đình hiên, tâm thần mệt mỏi, sáng nay thiết triều sớm, có lẽ còn chưa dùng thiện, mẫu phi đem chút canh hoa đào đến!

Hoàn Nhan Viên Hạo đặt bút xuống, chậm rãi hộp từng ngụm một, nhắc đến Tịch Đình hiên, hấn lại day dứt đau lòng. Mà mẫu phi hấn, chính là đang hàm ý năng dụ dỗ hấn.

- Canh rất thơm!

Tuyền Quý phi ưu nhã cười, tự mình rót trà đưa đến:

- Gà hầm nguyên con một ngày một đêm, luôn giữ nước trong, đến khi mềm nhũn thì bỏ cái, thêm hoa đào vào, vừa thơm ngọt, vừa tự nhiên, lại bổ dưỡng!

Hoàn Nhan Viên Hạo khe khẽ lắc đầu cười:

- Nói về dưỡng sinh, hậu cung này mẫu phi là đáng nhất!

Tuyền Quý phi cũng cười, lại phát tay để toàn bộ hạ nhân lui, lúc này mới nghiêm túc:

- Hoàng thượng cũng sắp băng, con định thế nào!

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dãi, dù gì cũng là phụ hoàng, nặng ơn sinh thành, trong tâm hấn đáng lên chút đau lòng:

- Chuyển triều chính tụy có nhiều bất cập, nhưng đều không ảnh hưởng đến việc nhĩ thần lên ngôi! Có điều phải xử lý xong đám phản quan, để tránh xung đột đại tang cùng đẳng cơ! Nhưng mẫu phi nói sắp, chính là bao lâu?

Tuyền Quý phi nhìn xuống bộ hồ giáp vàng rồng nạm châu tinh mỹ quý giá, bà đều dặn hạ được như vậy, Vĩnh Nguyên Đế chậm nhất cũng chỉ có thể:

- Thái y nói, là trong vòng mười ngày!

Hoàn Nhan Viên Hạo tựa người sâu vào thành ghế, nghe sóng mũi cay nồng. Tuyền Quý phi tiếp tục:

- Thân cận hầu hạ bên con chỉ có một Thiếu giám, mà hấn lại hay bận rộn, mẫu phi tiễn cử người này, cũng là một hoạn quan tận tụy, con xem thế nào!

Bên ngoài một hoạn quan chỉ hơn ba mươi tuổi, gương mặt cẩn trọng nghiêm nghị, mi thanh mục tú. Hoàn Nhan Viên Hạo chậm rãi đánh giá, hấn còn chưa lên ngôi, mẫu phi đã tìm cách nhét người vào ngự tiền hầu hạ.

- Người tên gì?

- Nó tài là Tô An!

Hoàn Nhan Viên Hạo đi quanh hấn ta một vòng, nếu không nhận một người, mẫu phi lại đưa thêm người thứ hai, người thứ ba, và lại, hạ nhân phụng sự, thức thời sẽ tự biết đầu là chủ từ đích thực.

- Cũng được, vậy nhĩ thần giữ hấn ở lại Vĩnh Hưng cung này!

Tuyền Quý phi hải lòng cười, hải từ ruột thịt chính là thân cận vô cùng, đặt đến hoàng vị cũng không làm khó sinh mẫu, luôn luôn giữ lại thế diện bà.

- Thế cục đi vào ổn định, Lễ bộ cũng đã chuẩn bị đầy đủ để lễ đại tang cũng như dâng cơ, ngay cả sắc phong chính cung Hoàng Hậu cùng phi tần đều tương đối hoàn thành, con đã nhắm trúng khuê nữ trăm anh thế phiệt nào chưa?

Hoàn Nhan Viên Hạo không đáp, lại hỏi tương Tịch Đình hiên đêm qua, năng, hiện tại năng có bao nhiêu đau thương, có bao nhiêu khổ sở, lòng hấn tựa như gai nhọn cào xé. Hoàn Nhan Viên Hạo không muốn nói thêm nữa, chỉ nhàn nhạt đáp lời.

- Không gấp!

Giữa trưa, tiết trời ẩm áp hơn, về cuối tháng hai, băng đã tan hết. Hoàn Nhan Viên Hạo một mình lẳng lẳng đến Tịch Đình hiền, Tô An theo sau hắn, im lặng không gây đám phiền nhiễu. Ngược lại với suy nghĩ của Hoàn Nhan Viên Hạo, hắn cho rằng nàng hiện tại phải ốm u uất mà sâu khổ, mà hành hạ bản thân, nhưng không, Gia Hỷ ngồi bệch bên góc sân viện trống, chậm rãi gieo hạt giống xuống nền đất vừa xới lên.

Bối Lan vẩy nước, khóa lấp đất lại, Gia Hỷ phúi phúi tay, thân mình gầy mảnh trong y phục màu hoa đình hương, làn da trắng hơn cả đồ sứ, trong suốt nổi từng đường gân xanh, nàng ngồi xuống bàn trà cạnh hiền nhà, ngắm nhìn thành quả. Đạm Ngọc vẫn vẻ khăn tay:

- *Tiểu thư trông mầu đơn bằng hạt, biết bao giờ mới có thể ra hoa?*

Gia Hỷ lãnh đạm, nàng ngừng mặt hướng ra xa, có thể nhìn rõ mặt môi nàng đều sưng đỏ, áo kín cổ nhưng không thể che hết dấu ngân hôn:

- *Ta còn phải ở đây cả đời, sợ gì không đợi nổi một nhành mầu đơn!*

Đạm Ngọc dường như không hiểu, lại tiếp:

- *Tiểu thư cũng đã thừa hoan, nếu không được là Phi cũng sẽ là Tần, liền có nơi ở tốt hơn!*

Gia Hỷ đột ngột xoay người vào trong, Đạm Ngọc biết mình lỡ lời liền im lặng. Ngoài sân vang lên tiếng bước chân, Gia Hỷ siết tay lại, nàng hiện tại, không cần nhìn cũng đoán được là ai.

- *Thần nữ gặp qua Thành Vương điện hạ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo đưa tay đỡ lấy Gia Hỷ, nào ngờ, nàng hoảng sợ mà lùi lại, hắn buông tay, nụ cười buồn bã:

- *Nàng...bình thân!*

- *Tạ điện hạ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo không biết phải mở lời thế nào, đánh chỉ vào hống đất mới xới:

- *Nàng trông mầu đơn?*

Gia Hỷ vẫn cúi mặt, lại quay đầu hướng khác:

- *Nếu điện hạ không thích, ta liền không làm nữa!*

- *Không! Bản Vương...rất thích! Đây là giống hoa gì?*

Gia Hỷ phảng lảng như nước hồ, một chút biểu tình cũng không có, hỏi gì đáp đó:

- *Là Thanh long ngọa mặc trỉ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo tiến vào viện, Bối Lan ngại ngần dâng trà. Đêm qua phát sinh động tĩnh gì cả Tần Hoàng thành có thể không biết, nhưng nàng lại vô cùng rõ ràng, hiện tại tiểu thư có thể đối mặt với Thành Vương, đã là cố hết sức. Hoàn Nhan Viên Hạo nghe hơi ám lẩn tẩn, đột ngột đưa ra quyết định:

- *Mấy ngày nữa Phùng Thượng thư được phong Hầu tước! Bản Vương nghĩ, nàng cũng nên hồi phủ chia vui!*

Gia Hỷ không tin được, mắt hơi chớp, giọng nói mất đi tự nhiên:

- *Ý điện hạ là...*

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười lặp lại:

- *Nếu nàng muốn, hiện tại có thể về lại Phùng gia!*

Đạm Ngọc và Bối Lan nhìn nhau, Thành Vương thực sự đang nghĩ gì, họ thánh chỉ gọi tiểu thư tiến cung, sau đó lâm hạnh rồi trả về nhà mẹ. Tiểu thư hồi phủ không danh không phận, mà sau này cũng không thể gả đi được nữa. Có điều, so với Hoàng cung lạnh lẽo nhân tình này, quay về Phùng phủ vẫn là tốt nhất.

Sau ngo thiện, Hoàn Nhan Viên Hạo hỏi Vinh Hưng cung. Tô An nhỏ giọng:

- *Điện hạ có truyền thêm điểm tâm, nó tài thấy người dùng không nhiều!*

Hoàn Nhan Viên Hạo thông thả từng bước một, lắc đầu:

- *Nàng không tự nhiên, bản Vương rời sớm, nàng ăn sẽ ngon miệng hơn!*

Tô An giương ô nhỏ giúp chủ nhân che chắn hanh hao, hàm ý:

- *Năm xưa phế Hậu Hiền thị tuyển tú, Hoàng thượng không để nàng ta tham dự, cuối cùng lại một đạo thánh chỉ phong Hậu...*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhún nhật cười, cố ý biểu hiện:

- *Đừng so sánh Thực Trinh Huyền chúa với Hiền thị! Bản Vương chính là muốn cho nàng cái vinh dự đó!*

Mẫu phi hẳn với tay đến trung cung, hiền nhân đã chọn ra nhân tuyển, có điều, bản thân hẳn cũng có lựa chọn cho riêng mình. Ngồi vị Hoàng Hậu, tuy là làm chủ Hậu cung, nhưng ảnh hưởng đến Tiền triều không nhỏ. Họa tử trong nhà mà ra. Hai lần lập Hậu, phụ hoàng hẳn đều phạm những sai lầm chí mạng, gây nên hậu quả thảm khốc. Nếu mẫu phi đã tận tâm như vậy, hẳn liền mở bài ngựa, để xem, bước kế tiếp sẽ ra sao, và quân cờ mà mẫu phi hẳn chọn, liệu có xứng đáng.

Gia Hỷ không đợi lâu, qua trưa, xa mới liền đưa nàng rời khỏi Tần Hoàng thành. Nàng tựa người vào cửa sổ chợp mắt trong chấp chôn, đêm qua quá mệt mỏi, nàng không ngủ ngon, thân thể cũng ê ẩm nhức nhối. Được một chút, xe liền dừng lại, Gia Hỷ vén rèm, thấy phía trước một đoạn đường dài kẹt cứng. Hóa ra đây là đường lên Linh Sơn Tự, mùa xuân nhà nhà nô nức đi chùa cầu an. Gia Hỷ một nhọc phản phò:

- *Hai em ra ngoài cho đỡ ngột ngạt! Ta ngủ một lát, khi nào đường thông thì gọi ta dậy!*

Xe ngựa tấp vào lề, Bối Lan cùng Đạm Ngọc xuống quán nước bên đường, chỉ cảnh xe ngựa mầy chục bước chân. Gia Hỷ kéo chăn mỏng che ngang người, giấc ngủ chưa sâu đã nghe thoang thoang Long Diên hương đặc trưng quen thuộc. Nàng bàng hoàng mở mắt:

- *Điện hạ!*

Hoàn Nhan Viên Thuyết ngồi bên cạnh nàng, trên người đơn bạc bố y, vẫn phượng mầu thâm thụy trong suốt, vẫn nét cười ngạo nghễ nhân gian, nhưng tất cả, đều phảng phất buồn thương cùng bất lực.

- *Ta đâu còn là Thịnh Vương, nàng tôn xưng làm gì!*

Gia Hỷ che tiếng nấc đứt quãng, oán trách:

- *Lăng Mặc! Sao chàng lại quay về đây! Chàng không đọc thư ta viết lại, chàng đi đâu cũng được, Mạt Quốc, Viêm Quốc, Tây Nữ quốc, thậm chí vượt biển đến những đảo quốc xa xôi! Chi cần rời xa kinh thành này, chàng sẽ an bình sống!*

Hoàn Nhan Viên Thuyết lắc đầu, hốc mắt thoáng hồng:

- *Ta không yên tâm! Ta biết nàng tiến cung, chắc chắn hẳn không để nàng yên! Hắn muốn nàng đưa ra tung tích của ta có đúng không?*

Gia Hỷ khựng lại, nước mắt nhỏ giọt trên chân móng:

- *Không...có!*

Hoàn Nhan Viên Thuyết siết lấy tay Gia Hỷ, cần trọng bắt mạch:

- *Nàng bị thương?*

Gia Hỷ lần nữa lắc đầu, nàng nghẹn ngào trấn an:

- Ta rất tốt, chàng đừng lo lắng!

- Nàng thật sự không thể đi cùng ta sao?

Gia Hỷ bật khóc, Hoàn Nhan Viên Thuyết không biết phải làm sao, đành lặng lẽ ôm nàng vào lòng, nước mắt nàng thấm qua hai lần áo, ướt đầm lồng ngực hắn. Hoàn Nhan Viên Thuyết ghi lấy bờ vai mảnh khảnh, nhẹ nhàng xoa dịu lưng Gia Hỷ. Gió từ khe cửa thổi bay mớ tóc đen huyền, trên phản cỏ trắng như ngọc, đầu ngón hôn đỏ thắm hiện lên, đập vào mắt Hoàn Nhan Viên Thuyết, chói lọi đến ghê người.

Hoàn Nhan Viên Thuyết nghe mẩn mẩn trên môi, màu tanh ngọt từ đáy tim trào ra, cũng như bao uất hận cừ thù không kiềm nén được. Hoàn Nhan Viên Thuyết cười buồn, hắn ta, thật sự đã làm vậy, bức nhục nàng. Đồng gia tru di, mẫu phi chết trong bị thảm, hiện tại, đến nàng, người hắn dùng toàn lực yêu thương, toàn lực bảo vệ, cũng bị ủy khuất.

- Hỷ nhi! Nàng đừng khóc! Là ta...liên lụy nàng!

Gia Hỷ lau nước mắt, gượng cười:

- Lãng Mặc, chàng tha lỗi cho ta, Phùng gia còn đó, ta không thể rời bỏ được! Chỉ cần chàng sống tốt! Ta vẫn còn nơi để hy vọng, nín kéo chút hơi tàn!

Tiếng bước chân lại gần, cô giọng cười Bối Lan khúc khích. Gia Hỷ hoảng loạn:

- Đi đi! Nhanh lên!

Hoàn Nhan Viên Thuyết nhanh chóng biến mất, trên đồi cao, nhìn xe ngựa nàng mãi miết phi nước đại về Phùng phủ. Trông xa, Tân Hoàng thành sáng rực giữa chiều tà, hắn dần dâng lên mãnh liệt lệ khi

Canh hoa đào

Mẫu đơn Thanh long ngọa mặc trì

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 142: Hùng Bá Thiên Hạ (thượng)

Về nội dung truyện có thay đổi so với đoạn kết Quân Tâm thì ta có vài lời để nói nè. Wattpad cho ta có 200 chương để đăng truyện thôi, nếu hơn phải tách thành 2 cuốn. Cho nên trong truyện này Thành Vương sẽ lên ngôi trở thành Thần Long Đế và sắc phong Hậu cung luôn, không có giai đoạn Đồng cung Thái tử, và nữ chính thành Hậu luôn không có sắc phong Thái tử phi ở Tiềm Đế. Xin lỗi các nàng vì đã spoil dớm làm các nàng hoang mang.

Ta vừa đi mở vòng google, nhiều web ngang nhiên lấy bộ này quá khiến ta thật là nhức đầu. Mong là các nàng sẽ ủng hộ ta tiếp tục, làm động lực cho ta, bình luận của các nàng là nguồn động viên tinh thần to lớn a. Giờ thì vào truyện nào.

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hoocitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đảng tài trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyềnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vì phạm bản quyền.

Giữa tháng hai, Thành Vương lấy danh nghĩa Vĩnh Nguyên Đế ban tước vị một loạt quan lại có công to lớn, chủ yếu là văn thần võ tướng dưới trướng Vương phủ trước giờ. Tiêu biểu phải kể đến Tây Định Vương được ban đất phong là Song Điều phủ quốc, coi như chư hầu các cứ một phương. Phùng Thượng thư được phong thành Viên Hầu, Phùng gia bang quan đại sự, thực tế không phải phò tá Thành Vương từ đầu, nhưng hiện tại lại được Thành Vương ban tước vị cao nhất trong các gia tộc trợ lực. Tần Học sĩ phụ thân Phu nhân Tần Dư Hoài tuy cũng được ban Hầu tước, nhưng lại thấp hơn Phùng Thượng thư một bậc trở thành Minh Dương Hầu, có điều lại đề bạt đến Tả Tể Tướng, cùng Chu Hữu Tể Tướng chia quyền. Phan Phương Thuật - cháu trai gọi Phan Hiền phi là cô mẫu, biểu ca Phu nhân Tần Dư Hoài - được ban một tước Bá, cấp cả phủ đệ riêng tại kinh thành, đồng thời, cũng được tiến cử Lại bộ Thượng thư. Thượng Quan Khâm - Hình bộ Thị lang, nhận tước Bá, tiến cử Hình bộ Thượng thư.

Triệu Tử Đoạn đọc qua một lượt, gật đầu:

- *Hồng Thất tiên sinh đã nguyện đi theo thi điện hạ nên trọng dụng, hay là trở thành Thái y viện Chấp chương đi!*

Hoàn Nhan Viên Hạo không rõ có nghe hay chưa, vẫn gật đầu:

- *Người viết thêm gì bản Vương đều duyệt!*

Triệu Tử Đoạn lại tiếp tục dò theo danh sách, mày như mực cau lại:

- *Còn Giang gia? Giang Hồng Diệp là Phu nhân, Giang gia cũng ủng hộ điện hạ, không có công lao cũng có khổ lao vậy? Hay người vẫn cố kỵ Thái Hoàng tử?*

Hoàn Nhan Viên Hạo buồm bút, đập cả tay vào phần cổ găm đủ đau nhức, mắt nhắm hờ:

- *Gia Lăng Vương còn có Giang Đức phi, phụ hoàng trước đó đã hạ chiếu sau khi mất liền để Giang Đức phi đoàn tụ cùng con trai, đường già đứt phong! Gia Lăng cùng Song Điều đều là phụ quốc có hệ thống cai trị riêng biệt, không khác gì một triều đình thu nhỏ. Giang gia này, phong cao không được, phong thấp không xong!*

Triệu Tử Đoạn nhếch môi, điểm vào đó một chữ "Bá".

- *Điện hạ cuối cùng chính là muốn Giang Đức phi không thể trợ lực được, hay muốn Giang gia diệt tộc?*

Hoàn Nhan Viên Hạo phất tay, lãnh đạm:

- *Đức phi sống hay chết, Giang gia đều sẽ một lòng hướng về Gia Lăng Vương! Nhưng nếu đã phong không thể người được kẻ chẳng, đành phải tạm phong một tước Bá vậy! Còn Giang gia thực sự có phúc hưởng tước vị đó không, phải xem ở biểu hiện!*

Triệu Tử Đoạn gấp lại sổ con, lấy khăn ẩm ủ lên vai gáy Thành Vương, bàn tay hần thon gầy, nếu không cảm thấy những vết chai giữa các ngón, liền không thể nhận ra là người luyện võ:

- *Khăn ẩm đỡ mỏi mệt, điện hạ phải chú ý sức khỏe!*

Hoàn Nhan Viên Hạo vỗ vỗ tay Triệu Tử Đoạn, chân thật nói:

- *Trong danh sách ban thưởng không hề có tên người, người có uy khuất?*

- *Thuộc hạ tin tưởng điện hạ ngàn lần, người sẽ không bạc đãi thuộc hạ, huống hồ thân mang tước vị liền không thể tự do ra vào Vĩnh Hưng cung này, thuộc hạ cứ làm một Thiếu giám vẫn tốt hơn!*

Tô An thanh y quy củ lướt qua lò xông thêm chút hương được, hơi khựng người khi thấy Triệu Tử Đoạn, hần rở rằng canh cửa bên ngoài, một con kiến cũng không bỏ sót, bằng cách nào mà Triệu Tử Đoạn ăn vận rực rỡ lựa đó lại có thể ở bên trong được. Có điều mở miệng hỏi không tiện, Tô An đánh phải vào việc chính:

- *Điện hạ, Trương Đại Nguyên Soái cầu kiến!*

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, thảo tiếp thánh chi trên bàn, lấy ngọc tỷ ấn tín đẩy đủ, giao phó:

- *Tử Đoạn, đến thời điểm thi hành rồi, chậm nhất tối nay phải hoàn thành!*

Triệu Tử Đoạn lướt ngang Tô An, lại nhìn kỹ Ngự tiền thái giám này một chút, sau đó nhanh chóng biến mất qua bình phong. Lúc này, Trương Đại Nguyên soái mới được triệu kiến. Hoàn Nhan Viên Hạo tỏ ý tôn trọng, đứng dậy chào đón:

- *Cửu phụ đột ngột nhập cung, thật khiến bản Vương lo lắng!*

Trương Đại Nguyên Soái cau mày kiểm lại, đột ngột nhập cung, chính là trách ông lạm quyền tự ý ra vào Hoàng thành, không đệ thế bài từ trước. Có điều việc nhà gấp rút, không thể không vắng.

- *Điện hạ biết bản soái đến đây cũng vì chuyện gì rồi mà!*

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, nghiêm trọng gương mặt:

- *Bản Vương biết, có điều, quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Bất kỳ ai mang họ Châu phạm vi ba đời đều chịu tử tội, cho dù cửu mẫu đã gả vào Trương gia, nhưng là thân muội của Châu Lệ phi, là con gái của Châu Hân, không thể thoát khỏi!*

Trương Đại Nguyên Soái mất ánh lửa đỏ, khó chịu đập bàn, ly tách đều ngã nghiêng đổ vỡ, nói:

- *Điện hạ dao to búa lớn, nhưng thực sự đây chỉ là một nữ nhân tay không yếu đuối, là sinh mẫu của biểu đệ, biểu muội người, Trương gia trợ lực không ít, nếu muốn tha mạng cho nàng, người cần gì phải viện nhiều lý do như vậy?*

Hoàn Nhan Viên Hạo rót lại ly trà mới, không hề nhún nhường:

- *Thật sự Trương gia trợ lực bản Vương?*

- *Điện hạ, đến giờ phút này người còn nghi ngờ cái gì?*

Hoàn Nhan Viên Hạo nổi trận lôi đình, vút một chông dây tấu chương xuống đất:

- *Phụ hoàng còn trên giường bệnh, Tam Hoàng bá vừa hết ba năm tang chế, là ai để tấu đòi hoàn ngọc điệp cho Hòa Vương? Không phải Trương gia sao?*

Toàn bộ cung nữ thái giám đều quỳ rạp xuống:

- *Điện hạ bớt giận!*

Trương Nguyên soái nhìn lễ nghi dối đãi Thành Vương hiện tại không thua kém Vĩnh Nguyên Đế, tấu chương cũng tự mình phê duyệt không thông qua bất kỳ ai, kể cả Tể tướng, liền đoán định được thời cuộc sắp biến chuyển. Và lại, Thân Vương một khi lên ngôi, dù thân cận sinh mẫu đến mức nào, cũng không tránh khỏi nghi ngờ ngoại thích. Thành Vương với cái chết của muội muội Châu Lệ phi, trường tức Trương gia chỉ là giết gà dọa khỉ.

Trương Đại Nguyên soái thờ dài bất lực, không nói lời nào mà rời cung. Vừa đến cửa, đã nghe Thành Vương nhân nhạ ý tứ:

- *Bản Vương nếu nhớ không nhầm thì biểu muội năm nay đã cập kê, còn chưa gả cho người, Trương gia công lớn, cũng không thể phong thêm tước nào ngoài Quốc Công được nữa, vậy để biểu muội chuẩn bị tiến cung đi!*

Trương Đại Nguyên soái siết lồng bàn tay lại, đề nữ nhi ông gả cho kẻ đã hạ lệnh giết chết mẹ từ, nổi lòng này ai có thể thấu được. Nhưng kẻ đó, rất nhanh thôi sẽ trở thành Hoàng đế, không thể không nghe.

- *Tạ ơn điện hạ, ái nữ sẽ nhập cung sớm nhất có thể!*

Tô An cẩn thận thu dọn tấu chương. Hoàn Nhan Viên Hạo phượng màu thắm thụy lấy một số con đỏ thắm, hướng Khôn Điện mà đi. Tô An vội vàng phản phó kiệu, điều động cung nữ theo hầu. Lâm Ngự tiền Thái giám đúng là không dễ, nhất là với chủ tử hỷ nộ thất thường.

Hoàn Nhan Viên Hạo một mạch vào trong không nói gì, gác chân lên thấp, tùy tiện hỏi:

- *Mẫu phi đâu?*

Lục Tổ dâng lên trà mới, tùy chỉnh lại vại thứ, thêm trái cây tươi:

- *Nương nương đang hầu thuốc Hoàng thượng, rất nhanh sẽ đến!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhíech môi, mẩu phi đang tiếp cứu phụ hân thì đúng hơn, đại thần tiền triều ngang nhiên vào hậu cung, cổ sủy phi tần nhúng tay đại sự, Tương gia này, vốn là không yên phận.

- *Bàn Vương đợi được, không cần gọi!*

Hoàn Nhan Viên Hạo gối đầu lên nệm chấp chòn giấc ngủ, giữa xuân gió nhẹ, mát mẻ vừa đủ, Khôn Điện lại có vị trí tốt, bốn mùa đều thoang thoảng hương hoa.

Tuyên Quý phi sau nửa canh giờ cũng quay lại, nhìn trên bàn số con đỏ thăm, hướng mắt đến Tô An:

- *Wương gia đột ngột sang đây là có việc gì?*

Tô An hàm ý:

- *Điện hạ dự thảo sắc phong hậu cung, muốn nương nương xem qua!*

Tuyên Quý phi lật giờ từng trang, nhàn nhạt đọc:

- *Thượng Quan Lan - Đáp Ứng, Hoắc Ngọc Nhiên - Đáp Ứng, Tương Bối Hình - Thường tại, Phan Bình Nhi - Thường tại, Giang Hồng Diệp - Tàn, Tàn Dư Hoài - Trống! Sao Tần thị lại để trống?*

Tô An cúi mặt lắc đầu, Thành Vương muốn sắc phong thiếp thất mình thế nào thì liền sắc phong thế ấy, làm sao một nô tài như hân có chỗ để nói vào. Tuyên Quý phi giờ đến trang sau, sắc mặt liền trắng bệch, vội vàng gọi Thành Vương dậy.

- *Lăng Thần, mẩu phi có việc muốn nói với con!*

Hoàn Nhan Viên Hạo không vội mở mắt, mẩu phi xem ra đang rất khó khăn để quyết định. Cứu phụ hân muốn mẩu phi cứu cứu mẩu, còn mẩu phi lại muốn để cử trung cung, cho dù hân có là hải tử ruột thịt, mẩu phi cũng chỉ có thể chọn một trong hai để ra điều kiện.

Hoàn Nhan Viên Hạo hờ hững tựa người vào tháp, ôn nhu mỉm cười:

- *Phụ hoàng đã ngủ?*

Tuyên Quý phi ngồi cạnh hân, hơi cau mày liễu, trực tiếp đi vào vấn đề:

- *Chính cung Hoàng Hậu vị trí vô cùng quan trọng, mẩu nghi thiên hạ không thể chọn bừa!*

Hoàn Nhan Viên Hạo uể oải:

- *Nhi thần rất cần trọng với quyết định mình đưa ra, đối với nhi thần, đó là lựa chọn tốt nhất!*

Tuyên Quý phi nghiêng rằng, tức giận biểu tình:

- *Không thể!*

- *Không thể!*

Hoàn Nhan Viên Hạo bật cười, có gì mà không thể, Hầu môn kiều nữ, Huyện chúa tôn quý, nếu nàng không thể, liền chẳng ai đủ khả năng:

- *Mẩu phi chê tước vị Huyện chúa không đủ, nhi thần liền sắc phong nàng thành Quận chúa!*

Tuyên Quý phi siết lấy khăn tay, dứt khoát:

- *Cũng không thể!*

Hoàn Nhan Viên Hạo lúc này mới nghiêm túc:

- *Vậy mẩu phi đích thực muốn gì?*

Tuyên Quý phi tháo hộ giáp để lên mộc bàn, lộ móng tay sơn son tươi đỏ. Hoàn Nhan Viên Hạo thờ nhẹ, hân làm sao không biết mẩu phi có ý để phụ hoàng mê man tâm thần, những lễ nào mẩu phi cũng không rõ ràng, phụ hoàng là cố ý muốn vậy, phụ hoàng một đời ngồi ở vị trí cửu ngũ chí tôn, những mưu mẹo này làm sao qua mắt được. Chỉ là, phụ hoàng đã quá ân hận, hoặc quá đau xót Thịnh Vương, cảm thấy cuộc đời mất hết ý nghĩa, liền muốn về trời. Mẩu phi để hân nhìn hộ giáp, là muốn nhắc về công trạng bản thân, dù gì cũng mẫu tử ruột thịt, một người đau, người còn lại không thể yên ổn.

Tuyên Quý phi trông ra Diêu Trì ngũ sắc liền hoa, khóe mắt ửng đỏ:

- *Cháu Lệ phi ban đầu vào cung chỉ là một Quý nhân, à còn đắc tội cả Thái hậu, bị đưa đến lãnh cung. Sau này, chính tay mẩu phi vực à dậy, để bài tử để Hoàng thượng lâm hạnh, sinh ra Hộ Biên Vương, sắc phong Tứ phi. Nào ngờ à lấy oán báo ân, liền thù Đông thị hãm hại mẩu phi!*

Hoàn Nhan Viên Hạo siết lấy tay Tuyên Quý phi, tiếp tục lắng nghe chuyện cũ. Tuyên Quý phi hít một hơi sâu:

- *Đối với Châu gia, mẩu phi phải hận hơn con gấp vạn lần, nhưng ai làm người đó chịu! Cứu mẩu con...vẫn là không can hệ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu, nhàn nhạt mở miệng, phượng mẫu lĩnh lung sâu thẳm quyết đoán:

- *Nhi thần biết người và cứu phụ là song sinh huynh muội, thống khổ cùng tương thông, nhưng mà, thánh chỉ tru di đã được thi hành rồi! Quân vô hí ngôn!*

Tuyên Quý phi quay mặt hướng khác, thoáng thất vọng, hải tử bà hiện tại đã thay đổi, hân sợ đời mất với khó xử khi bà cầu tình, liền tự mình đi trước một bước. Hoàn Nhan Viên Hạo lại tiếp tục:

- *Tương gia đã được tôn tước Quốc công, nếu mẩu phi cảm thấy chưa đủ, thì biểu đệ, đích trưởng tử của cứu phụ, nhi thần sẽ trọng dụng, lựa dịp thích hợp mà ban Nhị đẳng Thân Vương!*

Tuyên Quý phi gạt mình quay lại, Thân Vương ngoại tộc, vinh dự không sao sánh nổi, một đời Tương Quốc công cố gắng, cũng chỉ có thể lên đến Quốc công, nếu như biết Tương gia có thể nhận được vinh dự này, chắc chắn sẽ vui mừng vô hạn. Tuyên Quý phi mỉm cười, nói đùa:

- *Khi đó mẩu phi đành phải tạ ơn con!*

Hoàn Nhan Viên Hạo kiều ngao nhíech môi, lúc này mới nhàn nhạt:

- *Chỉ là, hiện tại, nhi thần mong Tương gia đừng dâng tấu để nghị hoàn ngọc điệp cho Hòa Vương nữa! Bật Hoàng đệ vừa thụ tang Tam Hoàng bá, bây giờ lại muốn tiếp tục thụ tang phụ hoàng sao?*

Tuyên Quý phi gạt đầu, không nên lấy nhỏ mà mất lớn, huống hồ, Tương Hoàng Quý phi còn đó, có là ni cô vẫn là uy hiếp, Thành Vương để phòng Hòa Vương cũng có lý do chính đáng.

Hoàn Nhan Viên Hạo chỉ vào tên Tàn Dư Hoài trên sổ con, dò hỏi:

- *Nhi thần để trống chính là muốn mẩu phi tự ban phẩm vị, người muốn thế nào?*

Tuyên Quý phi chậm rãi rót trà, nhìn lần khỏi bay luẩn quẩn, nắng ngoài sân dần dần chiếu xuống từng luống hoa, bà đứng dậy, phất phất lấy hương xông để tâm thần thanh tỉnh:

- *Mẩu phi đã từng ngồi trên phượng ý, tiếp quản phượng ấn phượng sách, nhưng lại chưa từng nhận sắc phong, nhận lễ tiết chính cung Hoàng Hậu! Luận về gia thế, Tàn Dư Hoài là Hầu môn kiều nữ, luận về lòng trung, Tàn Tể Tương phò trợ con từ những ngày đầu. Huống hồ, Tàn gia cùng Phan gia là thông gia chi tộc, Phan gia có Mộc Hộ Bá, sẽ không bao giờ phản trắc chúng ta! Còn ai thích hợp hơn Tần thị để trở thành mẩu nghi?*

Hoàn Nhan Viên Hạo không phản đối, cũng không đồng ý, lại tiếp:

- *Chế độ Hậu phi hiện tại vô cùng bất cập, phong vị quá cao, khiến hậu cung ảnh hưởng quá nhiều đến tiền triều. Nhi thần đã thay đổi lại, mẩu phi có muốn xem qua?*

Tuyên Quý phi nghi hoặc giờ trang cuối sổ con, khóe mắt cau hẹp. Phẩm cấp từ Quan nữ tử đến Tần vị không thay đổi, nhưng từ Tần trở lên, liền thêm chức danh Thượng Tần chính Tam phẩm. Từ Phi trở lên bãi bỏ Tứ phi, chỉ giữ một Quý phi, không phong Hoàng Quý phi khi còn sống!

Tuyên Quý phi ngớ ngẩn:

- *Wương gia, đây là trái tống quy! Làm sao có thể?*

- *Quy định là do người lập, không phải phụ hoàng từng phá lệ phong mẩu phi làm Tường phượng phẩm Phó Hậu hay sao? Nhi thần hiện tại làm thế này cũng không phải là quá đáng!*

Tuyên Quý phi không nói được nữa, nhưng vẫn giữ quan điểm cũ, gay gắt:

- *Chung quy lại, bản cung không thể để Phùng thị làm Hoàng Hậu!*

Hoàn Nhan Viên Hạo phần phung cử đôi trà mới, vươn tay lấy một nhánh mẫu đơn cắm trong bình sứ, vô tình lại đúng dóa Thanh long ngoa mặc trĩ, trong lòng dâng lên chua cay nhạt nhòa:

- *Nhi thần cũng không muốn phù chính thiếp thành thế! Nếu mẫu phi không đồng ý, liền ban Tán vị cho Tàn Dư Hoài, chọn nữ nhi gia tộc khác phong Hậu!*

- *Vương gia!*

Tuyên Quý phi gương mặt đã đỏ ửng, bà tự tay mình nuôi lớn đứa trẻ này, hiện tại dù lòng đủ cảnh liên không muốn phản nghe theo nữa, chìm ra khỏi tổ bay xa, bà còn hoài mong gì. Vốn dĩ Thành Vương mang họ Hoàn Nhan, mãi mãi không thể thay đổi. Tuyên Quý phi xoa xoa mi tâm, Thành Vương không phải người chán chừ, nếu chính bà không nhanh, chắc chắn phải chịu thiệt thòi.

Tuyên Quý phi dò lại danh sách một lượt, nhần mặt:

- *Tương Bối Hình phong vị quá thấp rồi!*

- *Khi nào được làm hạnh, biểu muội còn được tấn phong!*

Tuyên Quý phi gấp sổ lại, nhắm mắt dưỡng thần, tranh luận một hồi khiến đầu quai thực đau nhức:

- *Tần thị phải được đề đến Quý phi, cô phong hiệu trang trọng, lấy lễ tiết Hoàng Quý phi mà sắc phong!*

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười, điều hần mong muốn cuối cùng cũng được, liền gật đầu chấp thuận. Tuyên Quý phi siết bàn tay lại, Phùng Gia Hỷ thật là biết cách rù quyền, Thành Vương làm hạnh nàng ta một ngày liền đề nàng ta trở thành Hoàng Hậu, nếu cứ thế, có khác gì hồ ly hoặc chù, xiêu thành đồ quốc.

- *Bản cung còn muốn Vương gia cho Tần thị thế diện vượt trội!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày, không rõ thế diện vượt trội ở đây là gì, nhưng nếu không phải trung cung liên không có quá nhiều uy hiếp, nhanh chóng đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Hùng Bá Thiên Hạ (trung)

Hai mươi lăm tháng hai.

Hoàn Nhan Viên Hạo qua nhật triều liền đến Thư phòng, vốn dĩ nơi đây ánh sáng vừa đủ, lại không thường xuyên bị các tiểu thư vừa mới nhập cung quấy rầy, hoặc giả vô tình cờ gặp gỡ, giữa mùa xuân, nắng lên rất đẹp, băng tuyết cũng vừa tan hết.

Bên ngoài cửa có chút náo nhiệt, Đắc Công công khúm núm chạy vào, dập đầu liên tục:

- *Điện hạ...Hoàng thượng...băng hà!*

Hoàn Nhan Viên Hạo buồm bút, vội vàng khoác áo ngoài:

- *Có ai biết chưa?*

Đắc công công vội vã lắc đầu, trên mặt lấm lem nước mắt nước mũi:

- *Ngoài Quý phi nương nương, chỉ có điện hạ biết!*

Khi Hoàn Nhan Viên Hạo đến nơi, đã thấy Tuyên Quý phi ôm hộp gỗ son son thiếp vàng chứa di chiếu Vĩnh Nguyên Đế đứng đó, thần sắc bà tiêu tụy, đôi mắt sưng đỏ, Hoàn Nhan Viên Hạo tiến tới, chỉ kịp đỡ Tuyên Quý phi ngã xù, hai tay vẫn trịnh trọng giữ lấy di chiếu.

Hoàn Nhan Viên Hạo lạnh lùng hướng mắt vào Càn Điện, không hiểu sao, hần một chút tức thương đều không có, tận đáy lòng dâng lên nỗi nao, nhưng cũng không quá đáng kể. Vĩnh Nguyên Đế mất đi, không bằng cảm giác hần lo lắng cho sức khỏe mẫu phi bị suy tổn.

Hoàn Nhan Viên Hạo găm giọng:

- *Phát tang!*

Qua nửa canh giờ sau, toàn bộ Tân Hoàng thành nhuộm trong màu trắng, toàn bộ rèm cửa, đèn lồng, bình phong, y phục cung nữ, thái giám, thị vệ đều thay đổi, chuyển sang dùng bạch lăng. Thi hài của Vĩnh Nguyên Đế nhanh chóng được ướp trong được thảo để giữ nguyên vẹn lâu hơn, rồi đưa lên long sân. Mỗi ngày ba cử, hầu hạ dâng cơm như khi còn sống.

Hoàn Nhan Viên Hạo thay đổi tang phục, nhìn Lễ bộ Trịnh Thượng thư đứng bên cạnh:

- *Đã định ra thời hạn chịu tang chế?*

Trịnh Thượng thư chấp tay:

- *Bẩm điện hạ, theo thông lệ, dân chúng để tang ba tháng, chín tháng không làm lễ hội việc vui. Quan lại để tang sáu tháng, chín tháng không làm lễ hội việc vui. Tông thất để tang sáu tháng, chín tháng không làm lễ hội việc vui. Hoàng thất để tang...*

Hoàn Nhan Viên Hạo phất tay, mặt kiên nhẫn:

- *Thôi được rồi! Về chuyện tân Đế dâng cơ thì sao?*

Trịnh Thượng thư không biết mình đã nói sai điều gì khiến Thành Vương phiền chán, gãi đầu:

- *Bẩm điện hạ, theo thông lệ, sau tam nhật tân Đế nhận đầy đủ quyền hạn và tôn xưng, nhưng chưa được lấy niên hiệu. Sau bảy bảy bốn chín ngày, lĩnh cửu hạ táng, chọn ra ngày tốt mới chính thức làm lễ dâng cơ, tiếp theo hậu cung...*

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dài, không hiểu phụ hoàng hần lồi từ đâu ra một Trịnh cứng nhắc đưa lên làm Lễ bộ Thượng thư, mỗi câu nói đều quy củ đến mức chết người:

- *Bản Vương hiểu, đại nhân lui đi!*

Trịnh Thượng thư cúi đầu lui ba bước, vái dài, rồi mới lụm khệm ra khỏi cửa.

- *Vì thần cáo lui!*

Hoàn Nhan Viên Hạo như thoát khỏi gánh nặng, tiến đến Nhật Nguyệt Điện - nơi thường ngày tổ chức thi triều cùng lễ tiết lớn nhỏ. Xa xa, đã nghe tam lĩnh tam khánh ngân vang âm trầm, tiếng chuông báo hiệu này còn ngân mãi đến khi qua hết tam nhật.

Hoàn Nhan Viên Hạo quý đầu tiên, hiện tại Thân Vương không còn ai ở kinh thành, duy nhất Hòa Vương thì là tồn thất, sau ba ngày mới được làm ai diếu. Sau mười ngày, quan lại mới được vào chiêm bái.

Tiếp sau Hoàn Nhan Viên Hạo, là Tuyên Quý phi, nói gót bà toàn bộ cung tần phi tử cùng hoàng nữ Vĩnh Nguyên Đế chưa hạ giá, kể cả Tần phu nhân cùng Giang phu nhân cũng phải có mặt. Lễ tang trọng thể, mỗi ngày ba lần đứng giờ thiện đều phải đến trước điện cúng bái hầu hạ, làm lễ khốc tang.

Sau buổi sáng, Tuyên Quý phi hỏi lại tâm cung nghi ngại, trà chưa uống hết, đã thấy Thành Vương tới. Ngự Thiện phòng nhanh chóng theo lệnh Thành Vương mà dâng thức ăn lên, trên bàn bày hơn tám mươi món ăn tinh mỹ, được chế biến từ bốn loại nguyên liệu chính theo mùa, vì đang đại tang Vĩnh Nguyên Đế, cho nên tất cả đều đựng trong đĩa, thạp, âu...sứ màu đen. Tuyên Quý phi âm thầm hải lòng, tiêu chuẩn của Thái Hậu là bốn mươi món, của Hoàng Đế là bốn mươi hai món, như vậy, Thành Vương hiện tại đã lấy lễ Thái Hậu mà hiểu kính bà.

Tuyên Quý phi ngồi vào bàn, thông thường dùng cơm không được có tiếng động, nhưng mẫu tử thâm tình, liền để toàn bộ người lui:

- *Bốn mươi chín ngày nói nhanh không nhanh nói chậm không chậm, việc gì cũng nên chu toàn! Qua tam nhật con đường đường chính chính trở thành Hoàng Đế, mẫu phi cùng con chính là bị một tầng ngăn cách...*

Tuyên Quý phi giọng nói có chút rầu rĩ, nước mắt cũng dễ dàng rơi xuống, Hoàn Nhan Viên Hạo tự mình dúi đầu gấp thức ăn vào bát ngọc mời bà, cười an ủi:

- *Mẫu phi nên vui mới phải! Hai mươi hai năm thì thần ngày ngày đi trên băng mỏng, bày mưu âm mưu, trong tối ngoài sáng, chịu đựng đủ loại nghi kỵ cùng hãm hại, lưu đày đến Mi châu, bỏ mạng nơi Tây cương, không phải chính là đời này hơn nay, phượng hoàng đến được miết bàn hay sao?*

Tuyên Quý phi gạt đầu, khăn tay cũng đã thấm nước mắt:

- *Con định để ai làm Tuyên Lễ Thông sứ, công bố đi chiếu Hoàng thượng?*

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày mực, môi hơi nhếch lên:

- *Trịnh Thượng thư, người này, không sai đi đâu được, coi trọng nhất là lễ tiết, nếu không phải ông ta, thì thần cũng chẳng thể an tâm!*

Ngoài rèm lạnh lạnh tiếng động, Hồng Tổ nhẹ chân đi vào:

- *Nương nương, Tần Phu nhân đến, nói là đem ít canh hầm, đang đợi bên ngoài!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi bật cười, buông đầu đứng dậy:

- *Nhi thần còn nhiều việc phải xử lý, mẫu phi cứ thông thả dùng cơm!*

Tần Dư Hoài đợi dưới mái hiên, nâng tay nhật nhưng thời tiết hanh hao khó chịu, nàng vận y phục xám nhạt, tóc chỉ cài một trâm ngà voi đơn giản, đang trong tang kỳ, không ai dám tỏ son điểm phấn. Tần Dư Hoài xoa xoa cánh tay có chút ửng đỏ, nhìn từ phía sau:

- *Lạc Sinh, chất liệu tang phục thật tẻ, mỗi ngày phải mặc mấy canh giờ như vậy, ta sẽ khó chịu đến chết mất!*

Lạc Sinh nhăn mặt, vội vàng lắc đầu:

- *Phu nhân cẩn thận lời nói, Quý phi nương nương nghe được, sẽ không hay đâu!*

Tần Dư Hoài chưa kịp đáp lời, đã thấy Tô An từ đầu đứng trước mặt mình, hai mắt nheo lại:

- *Phu nhân được Quý phi xưng ái, thì phải đến đây Quý phi nương nương, chứ đừng đem họa đến! Đây là Hoàng cung, nào phải Minh Đường Hầu phủ!*

Tần Dư Hoài cắn răng, thì lễ, vốn xưa giữ ở Thành Vương phủ sống vô cùng nhân nhã, nhưng nay Thành Vương sắp lên ngôi, càng nạp thêm nhiều mỹ nữ, Tần Dư Hoài, rốt cuộc vẫn chưa thích ứng kịp:

- *Ta biết rồi, sẽ không ngu dốt nữa!*

Hoàn Nhan Viên Hạo lúc này vừa ra khỏi Khôn Điện, thấy Tần Dư Hoài đứng dưới hiên chịu nắng, thì phản phác:

- *Tô An, đưa ô của bản Vương cho nàng, còn chín ngày làm ai điều nữa, đứng lâu sẽ không tốt thân thể!*

Tần Dư Hoài lặng nhìn nam nhân ngạo nghễ dưới nắng mặt trời, xương mặt tinh mỹ như tạc, mắt phượng thâm thúy hữu thần, môi mỏng kiều bạc tỏa ra ánh sáng hồng nhạt. Chưa kể thân mình tuyết trắng, vai rộng thắt lưng hẹp, bàn tay thon đến từng khớp xương mang độc một chiếc nhẫn bạc nơi ngón út. Tuy là danh nghĩa gả vào Vương phủ đã nhiều năm, nhưng hiện tại, lần đầu tiên Tần Dư Hoài đứng gần Thành Vương như vậy, hồ hấp nàng liền có chút rối loạn:

- *Tạ ơn điện hạ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo lên kiệu quay về Nhật Nguyệt Điện, chuẩn bị lễ khốc tang buổi trưa.

Sau tam nhật, Trịnh Thượng thư nhận nhiệm vụ Tuyên Lễ Thông sứ, đứng trước vấn vô bá quan cùng toàn bộ Tổng thất, thông cáo đi chiếu Vĩnh Nguyên Đế. Lúc này Hoàn Nhan Viên Hạo vẫn quý báu ở vị trí đầu tiên.

Trịnh Thượng thư hay hay đôi mắt nhoe, từng chữ rõ ràng mạch lạc:

- *Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết. Muốn bách tính được an lòng, dân chúng được ấm no, Đại Quốc luôn hùng mạnh, cho nên ý trời lập Trẫm làm Hoàng Đế. Ba mươi tám năm Trẫm trị vì, mang trách nhiệm thống nhất thiên hạ bốn phương, lo lắng cho an nguy ngàn đời của trăm họ. Nay mệnh số Trẫm nơi dương thế không còn kéo dài, tổ tiên đã có lời gọi, mà Thành Vương Hoàn Nhan Viên Hạo nổi tiếng nhân từ đức độ, văn võ hơn người, tài mao song toàn, xứng đáng kế tục sự nghiệp Hoàn Nhan tộc, trở thành minh quân làm nên nghiệp lớn! Bỏ cáo cho toàn dân thiên hạ được biết!"*

Hoàn Nhan Viên Hạo cúi đầu nhận chỉ từ Tuyên Lễ Thông sứ, sau mới đứng lên. Lúc này, chính Tuyên Lễ Thông sứ lại cùng toàn bộ quan viên Tổng thất dập đầu mười lạy, đồng đặc hồ to.

- *Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!*

- *Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!*

- *Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!*

Hoàn Nhan Viên Hạo siết đi chiếu trong tay, cuối cùng, qua hai đời chờ đợi, thời khắc này cũng đã tới, bên dưới thập bát vũ xong, liền nói:

- *Tiên đế anh minh thần dũng lại băng hà đột ngột, phận làm thần tử, Trẫm vô cùng đau xót. Nay nhận đi chiếu trên tay, kế thừa nghiệp lớn tổ tiên vạn cân nặng nề, Trẫm trước linh cửu Tiên đế, không phụ bách tính trăm họ, không phụ thiên hạ Đại Quốc, nối tiếp thái bình thịnh trị, cảm tạ giang sơn!*

Hai hàng Sứ quan cẩn trọng ghi chép từng lời châu ngọc một tấc Đế thất ra, đám người còn lại tiếp tục dập đầu cung kính:

- *Hoàng thượng anh minh!*

Hoàn Nhan Viên Hạo đưa tay lên ra hiệu im lặng, tiếp tục:

- *Nay, để tổ lòng hiếu kính, cũng như phù hợp đạo hiếu, tôn sinh mẫu Tuyên Quý phi Tương thị thành Tuyên Thái Hậu! Còn lại Hậu cung Tiên đế toàn bộ, giao cho Lễ bộ và Nội vụ phủ tiếp nhận! Sau khi hạ táng linh cửu, Tiên đế nhập lăng, chọn ngày tốt cử hành đại điển đăng cơ!*

Hoàng Đế đăng cơ là đại sự vô cùng lớn, cho nên trong thời gian đại tang Vĩnh Nguyên Đế, Lễ bộ cùng Nội vụ phủ bận rộn gấp đôi, chân vất lên cỏ để chuẩn bị tẩn Đế lên ngôi. Bởi sau đó, là còn hàng loạt biến chuyển hậu cung, từ chủ tử Vương phủ nhập cung cho đến phi tần Tiên Đế dời đi.

Giữa trưa, Hoàn Nhan Viên Hạo hồi Vĩnh Hưng cung, vừa thấy hân đi vào, toàn bộ Ngự tiền cung nhàn nhàn hành lễ:

- *Chúc mừng Hoàng thượng!*

Triệu Tử Đoàn sau bình phong nằm đó, lười nhác không đứng dậy, môi mòng nhếch lên:

- *Cuối cùng thì chủ nhân cũng thành đại nghiệp, liệu thuộc hạ có còn đất dụng thân ở Hoàng cung này không?*

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi xuống cạnh bên, thông thả rót trà:

- *Gọi Trẫm một tiếng Hoàng thượng đi! Người gọi, Trẫm mới thấy thực có ý nghĩa!*

Triệu Tử Đoàn bật dậy, một chân quỳ trên đất:

- *Nô tài tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!*

Hoàn Nhan Viên Hạo bật cười, đỡ tay hân dậy, cửa sổ mở rộng huyết y bay loạn trong không khí, Hoàn Nhan Viên Hạo chợt thấy cảm động:

- *Người định bỏ Trẫm mà đi? Đừng làm vậy, không có người, lòng Trẫm chống chèo!*

Triệu Tử Đoàn hầu chủ nhân ngồi trên tháp, tuần tự pha trà:

- *Hoàng thượng có Tô An bên cạnh, lại sắp có chính cung quản lý cung vụ, nô tài ở đây là thừa!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ôn nhu ánh mắt, ý tứ:

- *Người biết thế nào là một người trên vạn người không?*

Triệu Tử Đoạn cau mày suy nghĩ, mãi vẫn không thể hiểu được tính toán của chủ nhân, cuối cùng đành chịu thua:

- *Nô tài là hoạn quan, có làm Đại giám Tổng quản cũng chỉ đến Tam phẩm, ý của Hoàng thượng, nô tài thật sự không hiểu!*

Hoàn Nhan Viên Hạo kéo Triệu Tử Đoạn ra án thư, tự mình dùng chu sa thảo một đạo thánh chỉ, bạc môi cường điệu:

- *Nếu Trẫm có thể nhận vạn tuế, lẽ nào ai khanh không được chín nghìn hay sao?*

Triệu Tử Đoạn lăm lăm trong miệng, lời nói thốt ra nhưng tâm thần vẫn không thể tin được:

- *Cửu Thiên tuế!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cười lớn, ngọc tỷ in dấu son lên thánh chỉ nét mực còn tươi mới, Triệu Tử Đoạn sững sờ đứng đó, hồi lâu mới quỳ xuống:

- *Hoàng thượng, không được, chuyện này sẽ gây ra hậu họa khó lường!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày, khụy chân đối diện Triệu Tử Đoạn, cương quyết biểu tình:

- *Trẫm nói được thì sẽ làm được! Nếu cả triều đình chống lại khanh, Trẫm liền thị uy trăm thủ toàn bộ!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Hùng Bá Thiên Hạ (hạ)

Tuyên Thái hậu ngồi sau rèm trúc, đã qua mười ngày, tang phục cũng không cần phải mặc nữa, dù rằng hiện tại cũng chỉ được dùng những màu đơn giản, nhưng ít ra chất vải tốt hơn hẳn, ai cũng biết tang phục vải thô khó chịu, nhưng dám nói ra miệng cũng chỉ có một mình Tần Dư Hoài. Tuyên Thái hậu thở dài, làm người không khéo léo như vậy, sao có thể giữ được tâm Hoàng thượng.

Đức Công công phát phật phát trần, khuôn miệng luôn luôn cười, trồng cây bao lâu cũng đến ngày hái quả, chủ nhân trở thành Thái Hậu, phận làm hạ nhân như ông gà chó thảng thịch:

- *Thái hậu nương nương, có Tô An cầu kiến!*

- *Cho vào!*

Tô An gương mặt quen với sự lạnh nhạt, đối đãi ai đều không nỡ lấy một nụ cười, Đức Công công không rõ vì sao Tuyên Thái Hậu lại chọn một kẻ như thế hầu hạ ngự tiền, làm là thân tín xếp đặt công khai bên Hoàng thượng. Tô An nghiêm cẩn hành lễ:

- *Nô tài dể Thái hậu nương nương thành an!*

Tuyên Thái hậu hạ tay, nghi hoặc biểu tình:

- *Ai gia không triệu, người đến đây là có việc gấp?*

Tô An biết ý đứng dậy, cung kính bẩm báo:

- *Hoàng thượng vừa soạn thánh chỉ, muốn lập ra Ngự Quân, muốn phong Thiếu giám Triệu Tử Đoạn trở thành Ngự Tướng nhất phẩm, lại còn dể danh là Cửu Thiên Tuế!*

Tuyên Thái Hậu tay ngọc đập bàn gỗ, nước trà tan hoang đổ, tay bà cũng ửng đỏ lên, cung nhân vội vàng quỳ xuống:

- *Hầm hờ! Hoàng thượng nghĩ gì mà dể một Mặt Quốc hoạn quan quyền hành to lớn như vậy! Loạn rồi!*

Tô An cúi đầu, giọng điệu không nóng không lạnh:

- *Triệu Thiếu giám đơn giản chỉ là hoạn quan, cho dù được sủng bao nhiêu cũng không thể có được ửng hộ của đại thần, quyền lực thực tế không đáng kể!*

Tuyên Thái hậu cau mày, không kiêng kị nói thẳng:

- *Nếu hẳn là hoạn quan, ai gia nào phiền lòng như vậy! Hẳn cùng Hoàng thượng so với Trương Bạt Tần, còn thù thúc thân tình hơn hẳn!*

Trương Bạt Tần là Nhị Công tử Tương gia, hải tử của Trương Đại Nguyên soái và Triệu Ngọc Thư - nghĩa muội Tuyên Thái hậu, mối quan hệ như vậy có thể coi là chí thân, nhưng Hoàng thượng vốn chưa từng để vào mắt. Tô An không nghị luận, Tuyên Thái hậu xoa xoa mi tâm, nhắm mắt dưỡng thần:

- *Ngày mai cử ma ma đến Phòng phủ dạy dỗ lễ nghi vậy, Phòng Gia Hỷ vào cung, chuyện này mới có thể dừng!*

- *Nương nương, ý người là...*

Tuyên Thái hậu không cười, miệng cong lên:

- *Triệu Tử Đoạn không phải hoạn quan, nhưng có ai dám hạ lệnh nghiệm thân hẳn không? Đó chính là đắc tội cùng Hoàng thượng! Nhưng nếu hẳn cùng Hoàng hậu tư thông thì sao? Hoàng thượng có yêu quý hai kẻ đó đến mức nào, cũng phải âm thầm ban tử!*

Tô An lắng lòng lui đi, trong cung luôn ca tụng Tuyên Thái hậu làm người chân thực, tính cách bộc trực, nhưng sống trong Cẩm Thành, mấy mươi năm làm sao không thay đổi, vốn dĩ, chính tình cảm mẫu tử còn có thể đổi khác, huống hồ gì!

Tô An quay về Vĩnh Hưng cung, cẩn trọng bẩm báo toàn bộ với Hoàng thượng, lúc này, Hoàn Nhan Viên Hạo đang chăm sóc một chậu hoa lớn.

- *Người sáng đến Khôn Điện, trưa quay về đây, cùng thờ hai chủ không thấy mệt mỏi sao?*

Tô An hơi thở bất ổn, lời của Hoàng thượng nói luôn có hàm ý, tuyệt đối không vì vui mà hỏi, có lẽ, Hoàng thượng thực sự đang bất tin nhiệm hẳn:

- *Ở hoàn cảnh này, nô tài có thể làm gì được! Hoàng thượng là thiên tử, không riêng gì nô tài, toàn bộ thần dân Đại Quốc đều phải vì người mà ra sức. Còn Thái hậu, chính là người thân cận tôn quý nhất của Hoàng thượng, phận tôi tớ, nô tài liền phải noi theo đạo hiếu của Hoàng thượng mà cung phụng Thái hậu nương nương!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ngừng tay, thần nhiên ngồi lên tháp, ánh mắt nhìn Tô An thêm phần thú vị, người khôn khéo thế này, mới có thể yên ổn sống dưới hai bậc đứng đầu thiên hạ.

- *Trà lời rất tốt! Phải sạch tội trạng bản thân, còn dể cao hiếu nghĩa, nếu bực giờ Trẫm trừng phạt người hai lòng, thì chính là mất đi một người toàn tâm toàn ý vì chủ tử!*

Tô An quỳ xuống, vẫn giữ im lặng, hầu hạ ngự tiền chính là làm bạn cùng hổ, huống hồ gì, hẳn còn là người Thái hậu công khai gửi gắm.

Hoàn Nhan Viên Hạo thần nhiên dùng trà, lại muốn thử trí hẳn:

- *Người nghĩ sao về quyết định của Trẫm?*

Tô An lắc đầu, mắt nhìn xuống vạt long bào thêu mười hai đôi rồng lượn:

- *Hoàng thượng làm là có suy nghĩ riêng, nô tài nào dám nghị luận!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhận nhạt nhìn đáng người mảnh mai nghiêm trang kia, cười nhạt:

- *Trẫm cho phép người nói, tùy ý, không bị khép tội!*

Tô An hơi ngược mắt lên, lại nhanh chóng cúi mặt, ngấp ngừng

- *Nô tài không có tình cảm đồng sinh cộng tử như Hoàng thượng cùng với Triệu Thiếu giám, liền thấy việc của Hoàng thượng là không đúng! Thiếu giám không phải người Đại Quốc, chuyện này triều thần chưa rõ nhưng sớm muộn cũng sẽ có người tra ra, huống hồ, thân phận Thiếu giám vô cùng đặc thù, là hoạn quan nhưng không phải hoạn quan! Hoàng thượng có thể tin tưởng mười phần, nhưng Thái hậu chắc chắn sẽ suy nghĩ về âm mưu Thiếu giám đoạt vị. Đây không phải là Thái hậu gây khó dễ, mà chính là lo lắng cho người, tựa như chuyện phân đôi lập Hậu vậy! Thái hậu cùng người mẫu tử tình thâm, đối với Thái hậu, bất kì ai cũng không quan trọng như người, cho nên sẽ nhìn nhận người bên cạnh người vô cùng khác khe!*

Tô An ngưng một chút, lại không thấy Hoàng thượng có biểu hiện gì, đánh bạo lời nói:

- *Về phần Triệu Thiếu giám, chức danh Ngự Tượng này vốn là chưa từng có, nếu đó là hư danh triều thần liền có thể bỏ qua, nhưng Hoàng thượng lại muốn lập ra Ngự quân, chỉ tuân thủ mệnh lệnh của Ngự Tượng, như vậy là bắt thuộc Binh Bộ, bắt thuộc Nguyên soái, trở thành thế lực thứ ba. Nếu Triệu Thiếu giám trung tâm, Hoàng thượng có thể dễ dàng quản lý, nhưng nếu có bất trắc, Ngự quân liền uy hiếp đến long ý người đang ngồi! Đó là chưa kể đến phong hiệu Cửu Thiên Tuế quả đổi ngoa mạn kia!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn long châu phát sáng trên tay, phượng mẫu tối lại, lời nói ý vị thâm trường:

- *Những lời người vừa tâu đều đáng tội chết!*

Tô An run khẽ, nuốt hơi thờ:

- *Nô tài biết tội!*

- *Trẫm thực ngạc nhiên, một kẻ như người sao lại lưu lạc đến mức trở thành hoạn quan?*

Tô An chấp tay, có chút cay đắng:

- *Nô tài từ khi sinh ra đã không có nam căn như những người bình thường khác, quê quán nô tài ở tận Tây Châu, hoang sơ nghèo đói, gia đình lại đông huynh đệ, cho nên từ nhỏ liền bị phụ mẫu bán cho kẻ buôn người, sau lọt vào phủ một vị quan, cuối cùng người này thấy nô tài có chút lạnh lợi liền đưa vào cung!*

Hoàn Nhan Viên Hạo phát tay đã hắt đứng lên, Tô An cũng thức thời, nhanh chóng pha trà mới. Hoàn Nhan Viên Hạo cười buồn:

- *Số phận người vốn không tốt, nhưng ít ra, người có thể sống với chính con người thật của mình! Còn Triệu Từ Đoạn, mãi mãi phải sống dưới thân phận của một hoạn quan, đến cái tên cũng là tên người khác! Cho nên, dù Trẫm ban hẳn chức danh gì, cũng chỉ là thêm hoa lên cái thân phận già tạo kia!*

Hoàn Nhan Viên Hạo không nói nữa, nhưng suy nghĩ trong đầu không thể dừng lại. Mạt Quốc Vương chỉ có một con trai, chính là Linh Hồ Vương, nay Mạt Quốc không người thừa kế hợp pháp, mười phần xảy ra nội loạn, Triệu Từ Đoạn lại là người Mạt Quốc. Hoàn Nhan Viên Hạo chính là mong muốn hai quốc tộc trở thành một nhà.

Vĩnh Nguyên Đế băng hà mười ngày, tuy chưa nhập lăng, nhưng mọi việc thiết triều cũng đã bắt đầu trở lại. Hoàn Nhan Viên Hạo thực lòng không muốn mẩu tử xa cách, luôn tranh thủ mỗi ngày sau thiết triều đều đến Khôn Điện.

Tuyên Thái hậu chuẩn bị một bàn thiện đãi đủ mỹ vị, lại để Tần Dư Hoài đến hầu, vốn dĩ Hoàn Nhan Viên Hạo thường chỉ uống canh nhẹ trước khi lên triều, nên tan triều liền có chút đói bụng. Huống hồ, Phùng Gia Hỷ chưa nhập cung, bà liền muốn bồi dưỡng chút tình cảm giữa Tần Dư Hoài và Hoàn Nhan Viên Hạo.

Đức Công công ngoài cửa rồi rí đi vào:

- *Thái hậu nương nương, Tản chủ tử, Hoàng thượng đến rồi!*

Tuyên Thái hậu vui mừng đứng dậy, lại nhìn một lượt y trang Tần Dư Hoài đều thấy hợp mắt, mới để nàng ra cửa đón người. Hoàn Nhan Viên Hạo vẫn mặc hoàng bào, thấy Tần Dư Hoài quý xuông hành lễ, liền đưa tay ra đỡ. Tuyên Thái hậu ý cười càng đậm, ra hiệu Tần Dư Hoài, nàng ta hiểu ý, đứng bên cạnh Hoàn Nhan Viên Hạo hầu tiếp.

Hoàn Nhan Viên Hạo không quen loại lễ nghi này, nhần nhật:

- *Nàng ngồi xuống cùng ăn, không cần đa lễ!*

Tuyên Thái hậu gật đầu, Tần Dư Hoài mới dám thi lễ ngồi cạnh, tuy vậy nàng ta cả người không thể thoải mái, chân tay thừa thãi. Tuyên Quý phi hàm ý:

- *Đều là người một nhà, thế này liền thân mật!*

Hoàn Nhan Viên Hạo không trả lời, cũng không tỏ thái độ gì. Tần Dư Hoài ăn uống cũng không dám gây nên tiếng động. Tuyên Thái hậu nhất thời thấy nhạt nhẽo. Bữa cơm cứ thế vô cảm trôi qua.

Nhìn Tần Dư Hoài tiểu thư khuê các vụng về pha trà Hoàn Nhan Viên Hạo trong lòng buồn cười, vốn dĩ Tần Dư Hoài là Phu nhân Tiềm Đế, hiện tại cũng sắp trở thành Quý phi, hẳn sẽ không bạc đãi cũng cho nàng ta mặt mũi, loại chuyện lấy lòng này, làm không khéo còn phải tác dụng.

Tuyên Thái hậu chuẩn bị dùng điểm tâm thì như nhớ ra điều gì:

- *Hoàng thượng sau đăng cơ liền ngự ở cung nào? Vốn dĩ Càn - Khôn hai quê ứng với Đế - Hậu...*

Hoàn Nhan Viên Hạo phượng mẫu linh động, mỉm cười lắc đầu:

- *Mẫu hậu đang ở Khôn Điện, nếu nhi thần dõn vào Càn Cung thì bất hợp lý, và lại nơi này Tiền đế từng ở, nhi thần tôn kính bất phạm, huống hồ để người phải vất vả chuyển cung, nhi thần liền không đành!*

Tuyên Thái hậu cảm động, từ ái ánh mắt:

- *Vậy Hoàng thượng định thế nào?*

- *Nhi thần tính toán bản thân vẫn nên ở Vĩnh Hưng cung, dù sao cũng đã quen thuộc, ngại thay đổi! Ngoài Bát giác Tâm điện, Tân Hoàng thành này vẫn còn bốn cung lớn sáu viện nhỏ. Ngoài Vĩnh Hưng cung còn có Vĩnh Lạc cung, Vĩnh Bình cung, Vĩnh An cung. Hoàng hậu, Quý phi tự chọn một cung trong số còn lại. Hậu cung mới mẻ, không quá đông người, cũng không thiếu chỗ. Các Thái phi, Thường Tân vẫn còn ở phần còn lại của Cẩm Thành, khi nào Cẩm Thành tu sửa xong liền dời vào Từ Ninh cung và Ninh Thọ cung, khi đó mẫu hậu đương hoàng ở Thọ Khang cung. Như vậy sẽ tốt hơn!*

Tuyên Thái hậu gật đầu, tính toán như Hoàng thượng, chính là vô cùng chu toàn. Xem ra, so với hậu cung của Vĩnh Nguyên Đế, Hoàn Nhan Viên Hạo sẽ làm tốt hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Đông Phong - Xuân Phong

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thấm thoát đã qua hết bốn mươi chín ngày, sau lễ chung thất, Vĩnh Nguyên Đế nhập lăng, việc chiêm bái cũng như cúng tế được dừng, mọi sinh hoạt trong Tân Hoàng thành và bên ngoài dân gian trở lại như cũ, chỉ là chưa đến lễ tốt khốc, toàn bộ quy cách từ ăn uống cho đến phục trang đều phải tuân thủ tang kỳ, không được sai phạm.

Bây giờ đã vào giữa tháng tư, ngoài vườn cây cối xanh tốt, trăm hoa đua nở, liên tri hoa sen ươm nụ, cả chập lượn vòng. Gia Hỷ ngồi một mình bên bàn gỗ, trên đó bày một đĩa đậu phụ chưng tương, một đĩa cải xanh xào nấm, Bối Lan kẻ bên chủ nhân, thẩn thàn thờ:

- *Tiểu thư! Người cảm gì phải cực khổ như vậy? Bữa cơm không có chút thịnh...*

Gia Hỷ lẳng lẳng tiếp tục dùng, bát đĩa không tạo tiếng động. Đạm Ngọc pha trà mới, hấp háy đôi mắt đẹp:

- *Tiểu thư là người của Hoàng thượng, nay Hoàng thượng trong tang kỳ ăn chay, tiểu thư có thể dùng đồ mặn sao?*

Bối Lan vắn vế góc áo, khó chịu, tiểu thư nàng tuy là được sủng hạnh, nhưng danh phận lại không có, hồi phu chẳng được một ma mà thái giám nào theo hầu. Hoàng thượng có tám, thì hiện tại tiểu thư đã được gọi là Phùng chủ tử rồi.

Đạm Ngọc lại tiếp:

- *Sáng nay, Hoàng thượng làm đại lễ lên ngôi, đặt ra niên hiệu!*

Gia Hỷ ngừng đĩa, chuyện này, vốn dĩ ai cũng biết, chỉ là, Hoàng thượng đã lên ngôi, nàng, vẫn chưa nhận được thánh chỉ. Nếu bởi vì chuyện của Lăng Mặc mà hành hạ nàng bằng cách này, thì có phải nàng buồn bán quá có lời không, chỉ một đêm thừa hoan, Phùng gia liền trở thành Viên Hầu. Giá trị của nàng, với hắn như vậy đã là cao!

Tiếng gõ cửa lộc cộc, cửa viện nàng thường ngày không đóng, lại nghe âm thanh để giày lạo xạo, Gia Hỷ liền đoán được mà nhanh chân ra khách phòng:

- *Phụ thân!*

Phùng Thượng thư bảy giờ đã là Phùng Viên Hầu, ông ngồi bên bàn trà, nhìn trưởng nữ yếu nhược đứng bên cạnh mà đau lòng:

- *Con cũng ngồi đi! Hoàng thượng sáng nay đã đăng cơ chính lễ rồi! Lấy hiệu là Thần Long Đế!*

- *Thần Long Đế!*

Gia Hỷ lăm nhăm, hần, vẫn giữ chữ "Thần" này, có lẽ, đây là điểm khác biệt duy nhất mà Vĩnh Nguyên Đế phân biệt giữa hắn và Lăng Mặc. Cái tên Lăng Thần, luôn ít được ông gọi hơn cả. Gia Hỷ lại cười:

- *Hoàng thượng anh minh thần vũ, là phúc của thiên hạ!*

Phùng Viên Hầu thờ dài, nửa muốn hỏi, nửa lại thôi, rốt cuộc nữ nhi ông cùng với Thần Long Đế đã phát sinh chuyện gì, mà cái Nhất đẳng Hầu tước lại có thể đột ngột rơi xuống Phùng gia như vậy, chưa bao giờ ông thừa ản lại lo lắng đến bậc này. Minh Dương Hầu Tần Học sĩ vừa có nữ nhi hầu hạ ở Vương phủ, vừa là gia thân, lại chỉ được Nhị đẳng Hầu tước. Ngồi đối diện phụ thân, Gia Hỷ cúi mặt, đếm từng nhịp tim đều đặn đập, ngày hôm nay trọng đại như thế, nàng chỉ mong Lăng Mặc đừng làm gì kinh động mà đem đến họa sát thân.

Quần giá gấp gấp đi vào, mồ hôi trên trán còn chảy ròng ròng, lấp ba lấp bắp:

- *Hầu gia, tiểu thư! Thánh chỉ đến! Tô Tổng Quân đang đợi bên ngoài!*

Phùng Viên Hầu nhìn nữ nhi mình cũng đang bậc bạch huyết sắc, trong lòng liền không tránh khỏi lo âu. Gia Hỷ khựng lại hồi lâu, không phải là Hoàng thượng muốn ban tử chức, đưa người lên đỉnh cao rồi một kích đẩy xuống vực thẳm. Nhưng tính cách Thần Long Đế chính trực, có lẽ không phải.

Phùng Viên Hầu nhanh chóng phân phó, lại có ý trấn an:

- *Phụ thân ra trước tiếp đón Tô Công công, con mau chóng đổi y phục tránh thất lễ, có lẽ...là sắc phong?*

Danh phận? Gia Hỷ bàng hoàng, không để ý tâm trạng mừng vui thấp thòm của hai ti nữ. Nàng mơ hồ không rõ bản thân đã ra chính sảnh từ bao giờ, chỉ nghe tiếng được tiếng mất.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết.

Tiên đế băng hà, vạn dân đau xót. Nay, Trẫm nhận ân đức tổ tiên, kế thừa đại nghiệp, ngồi trên long ý ổn định Tiền triều, lại thấy Hậu cung trống đi chính vị quân lý. Xét thấy Thục Trình Huyền chúa Phùng Gia Hỷ thực đức hiền huệ, trung chính tiết hạnh, tiếng lành đồn xa. Trẫm và Hoàng Thái hậu cùng vân vũ bá quan đều đồng tình. Sắc phong Chính cung Hoàng Hậu, mẫu nghi chi dân, trước là tể gia quản lý Hậu cung, sau là làm gương cho toàn bộ nữ nhi trong thiên hạ.

Khâm thủ.

Thần Long năm thứ nhất, tháng tư ngày hai mươi hai".

Phùng Viên Hầu ngờ ngác biểu tình, ú ớ không nói thành lời, loại chuyện này, không rõ là phúc hay họa. Tô An háng giọng hai tiếng, vẫn cứ thấy ông trơ ra, đành nhắc nhở:

- *Hầu gia, ông không tạ ơn Hoàng thượng sao?*

Lúc này, Phùng Viên Hầu mới thất thần:

- *Vì thần tạ chi long ân, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế vạn tuế!*

Bên cạnh Phùng Viên Hầu, Gia Hỷ đột ngột ngã xuống, mê man bất tỉnh. Tô An hơi cau mày, là Thục Trình Huyền chúa vui mừng đến ngất đi hay lo sợ đến ngất đi. Thân phận đặc thù nhận được vinh sủng lớn lao như vậy, sợ rằng nàng và cả Thần Long Đế đều phải đánh đổi không ít.

Cùng lúc này, tại Thành Vương phủ, cả Tần Dư Hoài lẫn Giang Hồng Diệp đều đang nghe công công tuyên chỉ. Thánh chỉ của Tần Dư Hoài đến trước. Nàng trang điểm lộng lẫy, đến xiêm áo cũng màu vàng tươi.

"...Nay, sắc phong Thành Vương Phu nhân Tần thị trở thành Nhất phẩm Quý phi, phong hiệu Vĩnh, ngụ Vĩnh An cung..."

Đức Công công cười tươi tắn tỏ ý thần thiện:

- *Chúc mừng Vĩnh Quý phi nương nương, bây giờ người đã chính thức chủ vị một cung, phong hiệu của người là do Thái hậu tự mình viết ra đấy, vinh dự này không nhỏ, không nhỏ!*

Tần Dư Hoài khấu bái, tiếp chỉ xong liền quay về hướng Tần Hoàng thành mà tạ ơn:

- *Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Thái hậu nương nương vạn phúc vạn an!*

Giang Hồng Diệp siết tay, Tần Dư Hoài ngày hôm nay đang mặc áo hoàng kim một màu, chính là vì đã biết trước phẩm vị được ban, chữ "Vĩnh" kia chính là vinh quang vinh hiển, Thái hậu đã sùng nãi ta bao nhiêu, mà đích thân ban phong hiệu này. Lúc này, Đức công công đã tiếp tục tuyên chỉ. Giang Hồng Diệp chăm chú lắng nghe, cuối cùng trong lòng dâng lên thất vọng.

"...Sắc phong Thành Vương Phu nhân Giang thị trở thành Nhị phẩm Phi vị, ngụ Vĩnh Bình cung..."

Giang Hồng Diệp quý cụ khấu tạ, hai tay nàng nhột nhột chống xuống nền đất, cũng là Phu nhân, cuối cùng, Tần Dư Hoài lại xuân phong đặc ý. Vốn là Hoàng thượng chưa từng làm hạnh, sao lại đối xử khác biệt như vậy. Huống hồ, Giang gia còn có một Gia Lăng Vương!

Tần Dư Hoài khanh khách cười, nàng đã trở thành Quý phi, có năm mơ cũng không ngờ được, hôn sự năm đó cùng một Vương gia không được sủng lại có thể đưa nàng đến gần với mặt trời như vậy. Tần Dư Hoài nắm lấy tay Giang Hồng Diệp tỏ ý thăm tình:

- *Chúc mừng mười mươi!*

Giang Hồng Diệp rút tay lại, nhả nhặn đáp lời:

- *Chúc mừng Quý phi nương nương! Thần thiếp không khỏe, xin phép cáo lui!*

Tần Dư Hoài nhếch môi nhìn Giang Hồng Diệp xiêu vẹo đi vào trong. Cổ tình nói lớn:

- *Đức Tổng quản, bản cung nghe là Thục Trình Huyền chúa trở thành chính cung Hoàng hậu, có đúng như vậy không?*

Đức Công công cười xuề xòa, gật đầu liên tục:

- *Sáng nay người của Hoàng thượng đã dẫn Viên Hầu phủ tuyên chỉ rồi. Đại Hoàng hậu nương nương sắc phong xong sẽ đến hai vị!*

Giang Hồng Diệp khựng bước chân lại, trong tang lễ nàng có di thỉnh an Tuyên Thái hậu mấy lần, đều chưa thấy mặt qua Phùng thị, chỉ nghe cung nữ đồn đại rằng Hoàng thượng bắt chấp Thái hậu dị nghị đưa nàng ta vào cung, sau lại đột ngột trả về nhà mẹ, khi đó nàng còn nghĩ Hoàng thượng với Phùng thị chỉ là hững hờ nhất thời. Nào ngờ hôm nay Phùng gia không chỉ được phong Hầu, mà nàng ta, cũng một bước lên tiên, ung dung ngồi trên phượng vị.

Đức Công công thu biểu tình hai vị nương nương vào mắt, là người đến từ Khôn Điện, nhất cử nhất động hậu cung đều phải nắm rõ, Tuyên Thái hậu tuy là an đường tuổi già, nhưng thực chất mới chỉ qua bốn mươi, còn là đỉnh cao của quyền lực, nào dễ dàng buông xuôi cho đám hậu bối đâu đã như vậy. Huống hồ, Thần Long Đế là duy nhất hài tử của Tuyên Thái hậu, ai khác lòng, Tuyên Thái hậu liền không thể để yên.

- *Nô tãi cáo lui, nhị vị nương nương có thông thả thu dọn, ba ngày nữa Chính cung Hoàng hậu mới cử hành đại điển, cho nên vẫn thư thả!*

Tần Dư Hoài liếc nhanh một vòng, cúi vào tay áo Đức Công công một bọc nặng, rồi mới nhìn cậ nữ:

- *Lục Sinh, tiễn Đức Tổng quản!*

Đức Công công ước đoán trọng lượng hồng bao:

- *Quý phi nương nương khách khí! Nô tài xin cáo lui, nương nương nên sắp xếp vào cung sớm tạ ơn Thái hậu!*

Đức Công công vừa quay ra đã nghe một giọng nói cao lảnh mà mỉa hoặc vang lên:

- *Đức Tổng quân, xin dừng bước, ở đây còn một đạo thánh chỉ nữa!*

Triệu Tử Đoạn đứng đó, huyết y như chu sa chói sáng giữa nắng đầu hạ, gương mặt Đức Công công méo xệch:

- *Triệu Thiệu giám, không phải Thái hậu nương nương nhất quyết không đồng ý hay sao?*

Triệu Tử Đoạn tựa tiểu phi tiêu, mắt dài hẹp linh động nghi hoặc:

- *Xem ra trong mắt Đức Tổng quân, Hoàng thượng vốn dĩ không có trọng lượng bằng Thái hậu?*

- *Người?*

Đức Tổng quân cứng miệng, hừ lạnh, cuối cùng không tự nguyện mà tuyên chi. Triệu Tử Đoạn đích thân ra hậu viện, đưa theo một nữ nhân tiến đến đại sảnh. Tần Dư Hoài bủn mủi, Giang Hồng Diệp cau mày. Cuối cùng, Trác Tây Lan cũng kiên cường quý xuông.

- *Dân nữ Trác Tây Lan tiếp chi!*

Triệu Tử Đoạn đứng một bên, vốn dĩ Thần Long Đế không có ý định để Trác Tây Lan trở thành cung tần, chỉ muốn ban thưởng vàng bạc rồi để nàng ta tự do tự tại, nào ngờ Trác Tây Lan nhất kiến chung tình, nặng nề muốn trở thành nữ nhân Hoàng đế, lại lấy chuyện từng cứu Thần Long Đế thoát khỏi thiên lao mà uy hiếp. Triệu Tử Đoạn không có cách nào khác, đành xin một đạo thánh chỉ.

- *Chúc mừng Trác Thường tại!*

- *Tạ ơn Hoàng thượng!*

Trác Tây Lan đưa tay tiếp nhận thánh chỉ, bàn tay nàng thô kệch vì thường xuyên cầm rìu, không giống với tiểu thư khuê các quen làm bạn cùng đàn cùng sách. Trác Tây Lan nhìn qua hai người bên cạnh, Giang Hồng Diệp gật đầu chào, còn Tần Dư Hoài thì quay ngoắt vào trong.

Triệu Tử Đoạn đỡ Trác Tây Lan dậy:

- *Trác Thường tại, trong cung không như ở thảo nguyên, đừng nên tin tưởng ai, cũng đừng chủ động hại người!*

Trác Tây Lan khẽ gật đầu, lại nhìn đạo thánh chỉ vàng đến chói mắt, không rõ bản thân đã sai hay đúng khi đưa ra quyết định này, dòng dõi vô tình nước chảy, mà bản thân nàng đã là cánh hoa trôi.

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Chủ thích:

Đậuphuchungtuong

Cà xào nấm

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiềm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Đại hôn hoàng đế (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

- Không được!

Hoàn Nhan Viên Hạo gần giọng, cau hàng mày đẹp như mực, phượng màu u ám, lời của Tuyên Thái hậu vừa rồi, chính là có chút quá đáng. Hắn nhấp ngụm nước mờ mắt mờ, trong lòng dần lạnh đi:

- Mẫu hậu, điều này là không thể! Dùng tất cả nghi thức sách lập Hoàng hậu để sắc phong Tần thị? Xưa nay vẫn chưa có tiền lệ, hưởng hồ quy cách của Trung cung ngang bằng Hoàng đế, Tần thị chỉ là Quý phi, làm vậy quá mức kiêu ngạo khoa trương!

Tuyên Thái hậu đại giọng, nếu không lần át uy phong Phùng Gia Hỷ, thì Tần Dư Hoài làm gì có chỗ đứng trong Hoàng thành này, tiền hạ thủ vì cường:

- Chính cung vẫn hơn phi từ một cái Điện lễ, làm gì có phi từ nào được vinh dự ấy? Ai gia cũng chỉ muốn Quý phi được rước vào Đại Hoàng môn, qua Ngọc Môn cùng ngày mà thôi!

Hoàn Nhan Viên Hạo im lặng không đáp, dần ly nước mờ trên tay xuống, đám cung nữ nỏ tài xung quanh hoảng hốt mà quý rập. Tuyên Thái hậu nhu mày, trong lòng cũng đã có kế sách:

- Hoàng thượng từng hứa với ai gia sẽ để Quý phi có thể diện vượt trội? Quán vô hi ngôn!

- Mẫu hậu!

Hoàn Nhan Viên Hạo phượng màu thâm thâm xoay ánh nhìn Tuyên Thái hậu, cuối cùng bực dọc xoay người về Vĩnh Hưng cung. Tuyên Thái hậu vẫn về chuỗi tràng hạt trong tay, lặng lẽ thờ dài. Hồng Tổ lo ngại nhìn theo vạt long bào khuất lấp sau tán lễ hoa trái rộng.

- Nương nương, người cần gì phải vì một Quý phi bất thân cận mà mẩu từ xa cách? Tương chủ từ cũng chỉ là một Thường tại, hà tất Vĩnh Quý phi phải phò trương như vậy?

Tuyên Thái hậu lắc đầu, chậm rãi vào tắm phòng đối y phục, khỏe miệng nhếch nhẹ:

- Bởi vì Bối Hinh là chất nữ trong nhà, ai gia mới không để con bé dấy vào vũng nước đục này, Thường tại cũng được, Đáp ứng cũng chẳng sao, kể cả Hoàng thượng có chán ghét, chỉ cần ai gia còn sống, con bé liền an toàn!

Hồng Tổ không dám vọng ngôn, nhưng mối quan hệ giữa vị chất nữ cùng cô mẫu này có chút khó thông suốt. Tương Bối Hinh tuy là đích trưởng nữ Tương Đại Nguyên soái, gọi Tuyên Thái hậu một tiếng cô mẫu, nhưng lại do Châu thị sinh ra, Châu thị vừa rồi cùng với toàn bộ Châu gia bị xử tử. Mà Tuyên Thái hậu, trước giờ cùng Châu Lệ phi đối địch không ngừng, làm sao có thể vừa mất Tương Bối Hinh được.

Tuyên Thái hậu thấy trong mắt Hồng Tổ muốn vắn tâm sự, đối xong y phục nhẹ, mang hài thấp, ánh mắt hướng về đóa mẫu đơn trên bàn, mới nói:

- Hoa đỏ trong dương chi bình khoe sắc rất đẹp, nhưng muốn hoa tươi tồn lâu nhất, tự do cùng đất trời nhận ánh nắng mùa xuân, vẫn nên giữ trên cành, đừng hái!

Hồng Tổ ngó người, thì lễ:

- Nó tí hiếu rồi!

Ngoài Tương Bối Hinh, Tương Đại Nguyên soái còn một nữ nhi nữa là Tương Họa Tiên, từ Triệu phu nhân sinh ra, Triệu phu nhân cùng Tuyên Thái hậu là nghĩa ti muội, huống hồ chữ "Họa" này còn để tưởng nhớ về một cận nữ quên mình hộ thể Hòa Cát Công chúa. Tuyên Thái hậu chính là không để Tương Họa Tiên tiến cung. Tương Bối Hinh này, ở Tân Hoàng thành, cũng chỉ là vật đảm bảo cân bằng giữa ngoại thích và Hoàng thượng, còn trong Tương gia, thì là vật hi sinh cho muội muội của mình.

Viên Hào phủ.

Gia Hỷ thấy mờ mắt trong lòng bàn tay nhỏ ra ướt đầm, một canh giờ trước, người trong cung đã đến, đưa theo một đôi chim nhạn*, như vậy, ngày hôm nay chính là lễ nạp thái, một trong sáu lễ đại hôn mà bất kỳ ai gả đi, kể cả Hoàng hậu, đều phải nhận. Nàng không được ra ngoài, thánh chỉ phong hậu bắt đầu thực thi. Nàng vẫn chưa hiểu được, Thần Long đế quyết định đưa nàng - một nữ nhân thân thất trinh, tâm thất tiết - lên làm mẫu nghi chi dân, lại mong muốn nàng làm gương cho vạn đại nữ nhân trong thiên hạ.

Đạm Ngọc và Bối Lan ngồi bên dưới ghế thấp kê cạnh thất quý phi, Gia Hỷ không để tâm đến hai nàng, dung trang nhợt nhạt chăm chú theo dõi cười. Bối Lan thờ dài:

- Tiểu thư, dù sao hôm nay cũng là ngày vui, người đứng u ám như vậy nữa được không?

Gia Hỷ không nói thành lời, dứt quãng hơi thở lảng tránh sang chuyện khác:

- Ma mà giáo đường đến chưa? Lễ nghi Sách phong cùng Điện lễ vốn rất nhiều, ta lại không tính thông...

- Tiểu thư à...

Có tiếng gõ cửa nhẹ, Đạm Ngọc đứng dậy nhìn ra, bữu môi:

- Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, Lộ ma ma đến rồi kia!

Lộ ma ma đáng người thấp bé nhưng nhanh nhẹn, y phục gọn gàng không rườm rà không theo họa tiết, vừa vào đến cửa đã tươi tắn nét cười:

- Phùng chủ tử, hôm qua nó đi đã chỉ điểm sơ, hôm nay liền đi vào bài học đầu tiên! Chủ tử từ khi khi ngồi ngồi, Hoàng thượng đưa đến người một đôi nhạn sống, năm xưa cười Vương phi, cũng chỉ là một đôi nhạn gỗ sơn son!

Bối Lan hắng giọng, Lộ ma ma biết mình lỡ lời, Hiền thị cùng gia tộc đều bị tru di, đến bài vị cũng không còn, xóa gia phả tước hoàng tịch, thì lấy đầu ra cái danh Vương phi nữa. Bà im im ắng ắng một hồi mới dè dặt vào đề học.

Lục lễ đại hôn hoàn thành gấp rút để tránh phạm phải tháng sáu, tháng bảy, sau nạp thái lần lượt đến vấn danh, nạp cát, nhưng được trông ngóng nhất chính là lễ nạp tỳ. Hoàng thượng đi đưa sinh lễ, từ trong hoàng cung đến ngoài kinh thành đều bàn luận không thôi. Thục Trinh Huyền chưa đi qua mười tám vẫn chưa gả đi, vốn là cao số, sau sự biến lại ra vào cung mấy lần, không ai ngờ, nàng lại một ngày trở thành mẫu nghi. Người ta nhắc đi nhắc lại về Phùng gia, về Lữ gia. Noidầu có hai người, nơi đây liền bàn về đại hôn Hoàng đế. Người ta thù ghét một tình gai nhẵn từ giữa Thục Trinh Huyền chưa và Thần Long đế, người ta còn đồn đại chuyện phế Vương Hoàn Nhan Viên Thuyết điển cuồng cướp ngôi vì Thục Trinh Huyền chưa. Cứ thế âm ỉ náo nhiệt không thôi, lời đồn thế này mang theo ác ý, đơn giản không thể tự nhiên xuất hiện. Nhưng thánh chỉ đã ban, ngôi hậu đã quyết, quân vương sẽ không vì chút gió thổi mà thay đổi ý định.

Lễ nạp tỳ do Tô An Tông quân dẫn đầu, sinh lễ đưa đến bao gồm năm mươi xai mã mỗi xe chở bốn rương gỗ đầy các loại vải vóc, tơ lụa, một nửa trong số đó là lụa đỏ, gấm đỏ, sa đỏ. Một nghìn vệ quân khiêng năm trăm hòm xiềng buộc nơ hồng, bên trong đầu đủ các thứ đồ sứ, đồ ngọc, tranh vẽ, tranh thêu, bình phong, đồ trang trí. Cuối cùng là ba trăm cung nữ bê khay vàng cao ngang đầu, phủ vải đỏ, đầy là vàng thoi, ngân lượng, trân châu, ngọc bích. Trang trọng nhất là hai hộp vàng đục do hai Thiếu giám Ngự tiền đứng bên cạnh Tô An Tông quân, một bên là một đôi Như Ý quyền*, hộp còn lại chứa Khuyết dịch* và phương quan ứng với ngôi vị Hoàng hậu tôn kính.

Bởi vì lễ tiết trang trọng, từ sáng sớm, Gia Hỷ đã phải ăn vận lễ phục Huyền chưa ngảnh tiếp, hai cận nữ phía sau tiến nhận vừa xong, cả Phùng gia lẫn toàn bộ người có mặt ở đó phải khấu lạy ba lần hướng về Thần Long đế.

Dạm Ngọc đỡ chủ nhân đứng dậy, nhỏ giọng:

- *Chủ tử, người phải tươi cười!*

Gia Hỷ gật đầu, một mạch quay về viện, nàng chậm chạp đi qua đoạn hành lang dài hun hút. Nàng nhớ sáu năm trước, khi vừa xuyên qua, đột ngột sống trong hình hài một người khác, một gia đình của người khác, mãi miết đầu đá vì sống còn bán thân, vì chấp niệm lưu lại của nữ chủ thân thể này. Rốt cuộc cũng đã trải qua sáu mùa xuân, cuộc sống hiện đại mơ hồ dần, đôi lúc trong cơn mộng mị, nàng mơ thấy cảnh nhà cao tầng, xe cộ phóng trên đường, lại thấy xa lạ đến ngơ ngẩn. Kiếp trước ấy, dường như không còn nữa, mà chấp niệm của nữ chủ cũng tiêu tan, gần đây, nàng càng cảm nhận rõ ràng bản thể con người mình, năng và nhục thân này, đã hòa làm một.

Gia Hỷ bản thân một lúc lâu, Lộ ma ma cứ mãi miết nói về lễ tiết, nhần năng cứ về những đường nét vô hình lên bản gỗ, bà thờ dãi:

- *Chủ tử ơi là chủ tử, người tập trung được không! Nếu Điện lễ có sơ xuất gì, mười cái mạng của nó ừ cũng không đền nổi!*

Gia Hỷ nhàn nhạt cười, đều đặn lặp lại:

- *Mỗi ngày ngoài tập đi đứng nói năng, học cung quy, thì chỉ có lễ tiết, ta làm sao có thể không nhớ chứ! Ma ma muốn nghe gì?*

Lộ ma ma chỉ dám thăm than trong lòng, đây là lần thứ hai bà giúp một Hoàng hậu nương nương chuẩn bị đại hôn. Người đầu tiên là Hiền Hậu, chỉ là kế Hậu nên Sách lễ cùng Điện lễ gộp chung một ngày, có điều Hiền Hậu vô cùng chăm chỉ, vô cùng hào hứng, còn vị Hoàng hậu này, nhận vinh dự to lớn như vậy lại giữ nguyên một nét bi thương. Nếu Hoàng thượng thấy mười phần sẽ trách cứ rằng ta thất lễ.

Ngày hai mươi tháng năm năm Thần Long thứ nhất, Thần Long đế cùng Hoàng hậu Phùng thị tổ chức Đại hôn. Kiệu hoa nginh thần xuất phát từ Viên Hâu phủ, dẫn đầu là Sắc phong Báo sứ Bộ Lễ Trịnh Thượng thư, theo tiếp là Cẩm vệ binh hồng giáp cười bạch mã một trăm người, một nghìn cung nữ, thái giám, lễ nhạc đội theo sau hai đầu kiệu hoa, cuối cùng là một ngàn năm trăm bốn mươi rương đồ cưới phủ khăn theo song hỷ long phụng. Phương liên này có tên gọi là Hoàng kim Thập nhị Cửu vĩ phương hoàng. Kiệu mười tám người khiêng, trang trí như tên, mười hai phương chín đuôi bằng vàng ròng đính lên sáng chói.

Gia Hỷ mặc Khuyết dịch đội phương quan, hôm nay nàng tiến hành Sách lễ, ngày mai là Điện lễ. Kiệu hoa vòng vèo theo đường lớn, đi qua Đại Hoàng môn, Ngọc môn rồi tiến về Nhật Nguyệt điện. Tháng năm, nắng nóng đến bức người, mơ hồ qua làn sa mùng, Gia Hỷ cảm nhận hương hoa thơm ngọt cùng hơi nước ướt át từ Điều trị. Phương liên chậm rãi qua cầu, tiếng nhạc nhỏ dần rồi ngưng hẳn. Kiệu hoa hạ xuống, hai bên tay nàng được hai thái giám cẩn thận đỡ xuống. Gia Hỷ đảm hải ngọc lên tạo xạ cánh hoa dưới gót hài, lựa đo trải dài từ Viên Hâu phủ đến tận Nhật Nguyệt điện còn chưa dừng lại. Gia Hỷ hít một hơi sâu, tiến đến trước hương án được bày sẵn.

Sách phong Báo sứ Trịnh Thượng thư mới lần nữa tuyên đọc thánh chỉ, Gia Hỷ quý gối chăm chú, bàn tay nàng mang đầy hộ giáp nặng nề đột ngột siết lại khi nghe đến:

"...*ban phong hiệu Cao Trang, xưng Cao Trang Hoàng Hậu...*"

Theo lẽ bình thường, một Hoàng hậu tại vị không thể có huy hiệu gì, Thần Long đế ban hiệu nàng lúc này, chính là thể hiện vô cùng sùng ái, năm xưa tiền đế không hề ban phong hiệu cho Hiền Hiếu Thánh Đức Hoàng hậu, đến khi bà từ bỏ sự đòi vào Tông Tự cầu phúc, mới được ban hiệu là Hiền Hiếu, khi mất đi được ban thụy hiệu là Hiền Hiếu Thánh Đức. Còn nàng, ngày ngày sách phong, Hoàng thượng đã cho ăn sùng lơn lao đến chừng này, nàng quá thật, có chút khiếp sợ.

Gia Hỷ nhận phương sách, phương ấn, khấu đầu ba lần vạn tuế rồi đứng dậy. Tức thì trên dưới Nhật Nguyệt điện, toàn bộ đều quý rap hô to:

- *Cung chúc Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế! Vạn phúc đại vạn phúc vạn an đại vạn an!*

Lòng ngực Gia Hỷ choáng ngập, như muốn vỡ tung, lấy lại bình tĩnh, nàng tiếp tục nghi lễ, từng bước một qua bậc thang tiến vào trong điện. Bởi vì sa mùng vẫn che kín gương mặt, hai bên tay nàng vẫn được người đỡ, nàng thẳng lưng, nghiêm cần, hiện tại, không chỉ mấy ngàn người tại nơi này, mà cả kinh thành đều đang đọc thông cáo thiên hạ về Hoàng hậu, về nàng.

Hoàn Nhan Viên Hạo bước xuống ngai vàng, trong mắt tràn đầy ánh sáng, hần chậm rãi bước đến giữa cửa, đợi Gia Hỷ đi lên, cuối cùng cũng đến ngày này, ngày nàng trở thành Hoàng hậu của hắn. Cho dù hiện tại nàng không hiểu được, thì năm năm, mười năm, hai mươi năm nữa, nàng sẽ hiểu.

Thần Long Đế nắm lấy tay Cao Trang Hoàng hậu vào trong Nhật Nguyệt điện, hậu cung toàn bộ đều đang ở tằm đề, sau chín ngày đại hôn Hoàng hậu mới lần lượt dọn vào Tân Hoàng thành. Đế Hậu ngồi trên Long ý Phương vị, song song với nhau, nhìn chứng sinh thiên hạ.

Sách lễ vốn không quá nhiều, qua ngày hôm sau, Hoàng hậu cử hành Điện lễ mới là chính thức. Có điều, đêm nay, chính là đêm động phòng. Chín đêm tiêu phòng, Gia Hỷ nghe thân thể run lên nhè nhẹ, nỗi sợ hãi ngày hôm đó, không dễ để vượt qua.

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattrpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Chú thích:

Chimnhạn: Cái này ta phải nói rõ nè, các nàng thường nghe chim nhạn là một giống chim én đúng không. Nhưng mà tục lệ cưới hỏi là một đôi uyên ương, như chim liền cánh, uyên ương còn tượng trưng cho phu thê, tình yêu nam nữ nữa. Có điều ta không hiểu sao mấy cuốn lễ tiết người ta lại gọi nó là nhạn ☐

Nhưýquyền:

Khuyết dịch: Là trang phục dùng trong đại hôn của Hoàng hậu. Mẫu này không giống hoàn toàn, nhưng giống cái phượng quan (mũ miện), ta tìm mãi không ra mẫu chính xác nên lấy tạm.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiềm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Đại hôn hoàng đế (trung)

Gia Hỷ ngồi một mình ở Tiểu phòng, viện này nằm giữa Vinh Lạc cung, vốn trước chỉ là nơi nghỉ dưỡng có suối nước nóng, hiện tại được trang trí thành tân phòng đại hôn Đế Hậu. Tiểu phòng sơn đỏ, rèm cửa cũng đỏ, tường quét bột ợt hắng hắng, bốn góc giường treo đầy táo tàu, hoa lựu, quả lựu, hạt lạc khô,...trên nệm gấm đỏ thêu hình bách tử, mà màn trướng cũng cùng họa tiết bách tử đó. Gia Hỷ sờ chân nệm cộm cộm các loại hạt, nâng ngồi đó, yên lặng mà đợi.

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng trước Tiểu phòng, nhìn tám bức bình phong xen kẽ nhau che kín lối vào, hẳn điềm nhiên bước, nhưng mấy mực chứa đựng ưu phiền, không giống tám trạng ngày đại hôn. Cung nữ theo sau hai hàng, thái giám theo chân tám người, huân hương xông đậm. Sau lễ Sách phong, cũng chỉ vừa giữa trưa, hiển nhiên không ngay lập tức động phòng. Mà đã là Đế Hậu, lần đầu tiên hoan ái cũng không được tùy ý như người thường.

Hoàn Nhan Viên Hạo tiến vào Tiểu phòng, bên trái là hồ nước ấm trong nhà, bên phải là nơi dùng ăn uống, tất cả nổi bằng một hành lang không lộ thiên, che khuất bởi mười hai bình phong chính phụ, có cửa sổ từng đoạn một. Trong ánh sáng tháng năm rực rỡ, hẳn thấy nàng ngồi ngay ngắn trên giường ngọc, hay tay giữ một dải lụa đỏ, khăn đỏ bay bay trong gió nhẹ. Hoàn Nhan Viên Hạo tuân tự mở khăn tân nương bằng Như Ý quyền, rồi thông thả ngồi bên cạnh Gia Hỷ, nâng không nhìn hấn, hẳn không ghé mắt nàng, nâng cúi mặt đếm từng đoá hoa rải rác trên thảm trải sẵn, hẳn ngắm cây hạnh đào bên cửa sổ.

Tô An đứng ngoài không nghe lấy một tiếng động nào, nếu Hoàng thượng cùng Hoàng hậu không có gì riêng tư tâm sự, thì hẳn liền theo lễ quy, đưa mì trường thọ, rượu hoa đào lên trước, lại chuẩn bị nước ấm, y phục thay đổi cho hai vị chủ tử, sau cùng là hầu chính thức ngọc thiện.

Cung nữ im ắng bày biện lên bàn gỗ chạm trổ tinh tế chỉ một bát mì nhưng hai đôi đũa, hai chiếc muỗng, hai cốc rượu đầy, lại hầu họ Đế Hậu theo thông lệ. Cả hai đều chỉ húp một muỗng nước dùng cho đủ lễ, Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ nhìn Gia Hỷ, chỉ thấy nàng che tay áo triều phượng đỏ tươi cần sạch cốc rượu đầy. Rốt cuộc khi đứng lên, má nàng đã ửng đỏ.

Gia Hỷ được cung nữ đưa đi thay y phục thường ngày, cũng là quy chế Hoàng hậu nhưng không còn nặng nề Khuyết dịch nữa. Nàng vận áo gấm vàng bên ngoài trung y trắng viền gấu hình phượng hoàng kim tuyến, yếm đỏ thêu kỳ lân tổng tử, chân xò hài thấp đi trong nhà có hoa lựu kết bằng hồng ngọc. Giương mặt son phấn đại trang nặng nề cũng lau đi, để lộ làn da non mịn, trên tóc vấn cao cài một đôi trâm phượng. Là Hoàng hậu, nàng không được để xỏa tóc mỗi khi xuất hiện, Gia Hỷ nhắm mắt, mặc kệ cung nữ hầu hạ. Đầu đó xong xuôi, nàng mới bước qua mấy tấm bình phong ra ngoài. Nàng nhìn nam tử tôn quý đã đối Đại cứu bảo thành y phục đơn giản hơn, trên bàn bày tám mươi tư món ăn các loại, riêng cháo đã mười hai, canh đã mười tám món, còn lại đều vô cùng công phu thượng hạng. Gia Hỷ có chút khó số, hai người ăn như vậy có tính là quá lãng phí hay không!

Nàng tiến thêm một bước:

- *Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng! Vạn tuế vạn tuế vạn tuế!*

Hoàn Nhan Viên Hạo phát tay, giọng nói đều đều:

- *Từ đồng ngồi đi, không cần đa lễ, hôm nay là ngày đại hi, đừng làm mất không khí vui mừng!*

Gia Hỷ ngồi cạnh Hoàn Nhan Viên Hạo, càng nhìn hấn, nàng càng cảm thấy xa lạ, Tô An cẩn trọng chia thức ăn hầu hạ thiện. Trong phòng im lặng như tờ, không ra được một ngày đại hôn. Hết giờ ngo, Thần Long Đế cũng rời khỏi Tiểu phòng, bởi trong chiều hôm nay, Vinh Quý phi cũng làm Sách phong đại lễ.

Vinh Quý phi không bằng Hoàng hậu, Sách phong sự hiển nhiên không thể là Trịnh Thương thư - người từng được cả Hoàng thượng ân chuẩn đọc di chiếu tiên đế truyền vị. Nhưng Hoàng thượng để chính Minh Dương Hầu, phụ thân nàng ta làm Sách phong sự, thì vinh sùng hiển nhiên không hề ít. Huống hồ, kiểu liễn của Vinh Quý phi cũng đường hoàng đi từ cổng chính Đại Hoàng môn vào đến Ngọc môn, mà không đi Thần môn như những phi tần khác.

Trời đổ về chiều, kiệu Vinh Quý phi cũng đã chậm rãi vào cổng lớn. Gia Hỷ lúc này mới lên phượng liền đến Nhật Nguyệt điện. Bởi vì vẫn trong tang kỳ, cho nên kèn trống đều không được náo nhiệt, bên ngoài sân rồng, cũng chỉ bày biện hai hàng kèn đồng trống đại mà không sử dụng. So với buổi sáng Sách phong Hoàng hậu, cũng đã rút bớt hai đôi kèn trống.

Gia Hỷ ngồi trên phượng vị, bên cạnh Thần Long Đế, nàng mặc Dịch y xanh sẫm thêu họa tiết khổng tước, xứng đôi với Cỏn miện của thiên tử. Bấy giờ Vinh Quý phi đang nghe Minh Dương Hầu tuyên đọc thánh chỉ. Gia Hỷ mắt nhắm hờ, trên sân đá nóng ngày hè gay gắt nắng, xem ra Vinh Quý phi کیا quý ở đó cũng không dễ chịu mấy, mồ hôi trên trán nàng ta đã đổ ròng ròng. Chẳng bù hiện tại trong điện, băng khối tám bồn lớn tỏa khí vô cùng mát mẻ.

Hoàn Nhan Viên Hạo thấy Gia Hỷ thoải mái, cũng mỉm cười, như vô ý mà nói:

- *Trịnh Thượng thư tuy không có tước vị nhưng lại là người đọc di chiếu tiên đế, lại cũng là người chủ trì đại lễ lên ngôi của Trẫm, danh vọng so với Minh Dương hầu chỉ có hơn chứ không có kém!*

Gia Hỷ rung rung hàng mi cong rậm, nhẹ nhàng gật đầu:

- *Thần thiếp nghe hiểu!*

Hoàn Nhan Viên Hạo thấy nàng lạnh nhạt cũng không muốn tiếp tục, nàng vốn chẳng quan tâm, hẳn lại còn có cho nàng vinh dự để làm gì chứ. Bên ngoài kia, thấy Tần Dư Hoài đã được diu lên tới thềm điện, Hoàn Nhan Viên Hạo cũng không bước ra đỡ lấy.

Tần Dư Hoài liếc mắt mấy cái, đây chỉ là lễ Sách phong, không phải hôn lễ, nàng không mặc giả y, không đội khăn đỏ, trên người là lễ phục Quý phi cao quý. Tần Dư Hoài quý củ quý xuống, dập đầu ba lần:

- *Thần thiếp Quý phi Tân thị cung chúc đại hôn Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế. Hoàng hậu nương nương vạn phúc vạn an!*

Tô An nâng tay Vinh Quý phi đứng dậy, Vinh Đan đưa khay vàng trên có hai tách trà bằng ngọc đến. Tô An hắng giọng:

- *Dâng trà!*

Tần Dư Hoài nhận trà, lại quý gối trước mặt Hoàng thượng, nâng cao tay qua đầu. Thần Long Đế gật đầu, cũng không uống qua, chỉ đặt trên bàn rồi ban thưởng. Tần Dư Hoài lại quý trước mặt Hoàng hậu, lập lại động tác.

Gia Hỷ mỉm cười, dù gì cũng là ngày vui người khác, nàng không nên phá vỡ. Tay vừa chạm đến tách trà đã thấy Vinh Quý phi thả hờ, tách trà nghiêng trượt, đổ xuống nền đất vỡ tan hoang.

Choang!

Thanh âm chất chứa vang vọng. Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày, Gia Hỷ cũng thu bản tay lơ lửng trong không khí lại. Lúc này, trên mặt Tần Dư Hoài đã xuất hiện hai dòng lệ nóng.

- *Nương nương, thần thiếp đã làm gì sai! Sao người lại đối xử với thần thiếp như vậy!*

Gia Hỷ trong lòng bắt đầu tưởng tượng, nàng không chỉ gãi cho một người nàng không yêu, mà còn phải chung sống cùng một đám phi tần luôn coi nàng là cái gai trong mắt. Gia Hỷ thốt nhiên cười, lấy nhẹ hóa nặng:

- *Quý phi muội muội có quá lỗi? Trắc có chút nóng, bản cung vô tình trượt tay! Muội muội cứ dâng lại, bản cung không làm khó!*

Tần Dư Hoài nghiêng răng, cổ họng nghẹn cứng:

- *Người...*

Hoàn Nhan Viên Hạo phát tay, Vinh Đan liền đổi trà mới, Tần Dư Hoài làm lùi dằng trà lên lần nữa. Gia Hỷ thông thả uống, lại như quy định mà ban thưởng xuống. Gia Hỷ hơi siết tay lại, chuyện này tất nhiên sẽ không kết thúc ở đây, nàng là mẫu nghi, làm khó một thiếp thất nhanh chóng sẽ bị truyền ra ngoài. Lần này, phải xem biểu hiện Thái hậu thế nào, vốn dĩ nàng cứu Thịnh Vương một mạng, Thái hậu không dễ để yên. Tần Dư Hoài này cá gan làm loạn trước mặt Hoàng thượng, coi như đã có Thái Son sau lưng.

- *Muội muội nhận Sách phong Quý phi, nên cùng bản cung phân ưu, giúp đỡ Hoàng gia khai chi tân diệp, ti muội hòa thuận, kính trên nhường dưới.*

Vinh Quý phi bĩu môi, đôi má hồng hồng có chút tức giận chưa nguôi:

- *Thần thiếp đã rõ, tạ lời tốt của nương nương!*

Hoàn Nhan Viên Hạo trong lòng thoáng buồn cười, là Tần Dư Hoài ngu ngốc tự kiêu hay mẫu hậu đã quá dung túng nàng ta làm càn, ngay đại lễ Sách phong bản thân cũng có thể phá rối, xem ra cái tước vị Quý phi này chọn không sai người.

- *Trẫm ban nài Vĩnh Ancung, cũng đã bài trí, Trẫm nghe nói nàng thích hoa hồng, nên họa viên cũng trồng rất nhiều, nếu có dịp chưa hợp lý cứ nói với Nội vụ phủ sửa sang lại!*

Tần Dư Hoài khấn tay che miệng, mắt lúng liếng đưa tình:

- *Tạm Hoàng thượng quàn tâm!*

- *Trẫm đưanàng hờn cung!*

Gia Hỷ xoa xoa mi tâm, phượng quan không nhẹ, tóc vấn lên rất đau, nàng có ý chỉnh lại trâm cài, nghe Thần Long Đế chuẩn bị xa giá, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Vinh Quý phi này chỉ là một trong những phi tần được sắc phong, nàng còn phải dành tâm sức đối phó kẻ khác.

Gia Hỷ hồi cung trời cũng về chiều, mùa hè ngày dài, lúc này chưa tới hẳn nhưng đoạn hành lang đã lên đèn, nàng hứng từng cơn gió man mát, tâm thần cũng đỡ đi rất nhiều. Tắm nước mát, thay đổi thường phục liền vừa vặn giờ ăn tối.

Bối Lan nhìn bản com bày biện tinh mỹ, ngập ngừng không dám nói:

- *Nương nương... Hoàng thượng...*

Gia Hỷ thân nhiên ngồi xuống, tiếp lời:

- *Hoàng thượng dùng cơm bên Quý phi là bình thường, không cần phải đáp ứng như vậy! Hôm nay lát này Quý phi nhàn sách phong!*

Đạm Ngọc lựa một miếng rau trộn chua ngọt vào chén ngon, lắc đầu, Quý phi sách phong cùng ngày đại hôn Đế Hậu, lại đường hoàng công chính đi vào, ân sủng này là quá vượt trội.

Gia Hỷ nhìn hai ti nữ rầu rầu sắc mặt, nàng nhẹ giọng:

- *Cây cao gió mạnh!*

Nàng còn mong tới nay, Thần Long đế nghỉ lại Vinh An cung thì càng tốt. Đối mặt với bản, nàng thật sự trong lòng vô cùng đau xót khó chịu. Đạm Ngọc lại thêm một miếng cá chép vào bát, Gia Hỷ vừa đưa đĩa lên đã vội vàng vớt xuống, cổ họng trào lên một cổ chua chua lợm lợm. Nàng che miệng vội vàng:

- *Ơ!*

Đạm Ngọc mắt sáng rực kinh hoàng nhìn Bối Lan, gấp rút:

- *Gọi Thái y! Gọi Thái y!*

Gia Hỷ vội vàng lắc đầu, lau khôe miệng:

- *Không được! Hoàng thượng dùng cơm cùng Quý phi, bản cung trùng hợp khó chịu thân mình mà truyền Thái y, việc này đến ai Thái hậu tìm sẽ thành nạng!*

Bối Lan nắm lấy tay chủ nhân, trong lòng thấp thỏm:

- *Tưởng rằng là Hoàng hậu sẽ không phải kiêng dè ai, nào ngờ lại vô vàn phép tắc như thế!*

Gia Hỷ ho thêm mấy tiếng, cũng không ăn gì nữa, truyền một ly mơ chua rồi vào lại tắm phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 148: Đại hôn hoàng đế (hạ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gia Hỷ thấp một ngọn nến mờ, ngồi bên cửa sổ tận hưởng chút mát mẻ cuối ngày, nằng ngăm ô mai, uống nước mơ, bụng dạ có chút xót xa nhưng không còn nôn nao nữa. Trên bầu cửa sổ giữa mờ mờ tối tối sẫm đột ngột có tiếng chim đập cánh, cuối cùng một con yến phụng từ đầu đậu lại cạnh nàng. Bối Lan đem đèn lồng đến soi, thốt lên:

- *Nương nương, thật xinh đẹp!*

Gia Hỷ cảm mỗi, nằng nghe tim đập mạnh, vội vàng chạy ra hoa viên, nhưng bốn bề đều yên ắng, nằng bản thân quay người vào. Tường cung cao như thế, thị vệ nhiều đến vậy, làm sao Thịnh Vương có thể xuất hiện cơ chứ.

Gia Hỷ vuốt ve yến phụng, mỉm cười, trong Thịnh Vương phủ ngày trước cũng có một đôi yến phụng, hôm nay nó đã đến đây, thì coi như là duyên vậy.

- *Giữ lại đi!*

Bối Lan không nghĩ ngờ gì liền vui vẻ đi tìm lồng gỗ. Vừa ra đến cửa đã thấy Tô An xuất hiện.

- *Tô An Tổng quản!*

Tô An thanh lệ cười, nét mặt thư sinh mềm mại khiêm tốn:

- *Bối Lan có nương, Hoàng thượng có lời nhắc nhở, đêm xuân đáng giá ngàn vàng, kính nương nương đến Tiêu phòng chuẩn bị!*

Gia Hỷ tựa cửa nghe thấy, nhàn nhạt quay vào, một lần nữa đối Khuyết địch đến Tiêu phòng. Nằng ngồi đó, giống hết buổi sáng, chỉ khác lần này không cần khăn phượng che mặt. Nằng đợi không lâu, đã nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc.

- *Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ân cần đỡ Gia Hỷ dậy, trong phòng bày biện đúng như một đêm động phòng, nến long phượng đã thấp, trên bàn bày một đĩa lựu có nửa quả đã cắt đôi, rượu hoa đào cùng hương thơm nhàn nhạt từ lò xông. Hai hàng cung nữ đứng cúi mặt sau ba lớp cửa lớn kéo rèm mỏng, dù để nghe chủ nhân sai sử nhưng cũng tránh không gây phiền hà khó chịu.

Hoàn Nhan Viên Hạo dứt nằng ăn nửa quả lựu, lại cùng nằng đào hoa tửu giao bôi. Gia Hỷ không nói gì, nhàn nhạt tiếp nhận. Ánh nến rực rỡ bốn bề. Xong xuôi, Hoàn Nhan Viên Hạo lên tiếng, cung nữ cũng cần trọng dọn bàn, lại quy củ đưa Đế Hậu thay y phục. Tô An nghiêm cẩn ghi chép vào Hạnh cung bộ, suy ngắm, lâu bầu, cái này mà là động phòng gì chứ. Hoàng hậu có cần thiếu phong tình như vậy không. Quy chế là cung nữ hầu thay áo, nhưng chuyện này Hoàng hậu có thể tự mình hầu hạ, cũng nhắc đến thế này là cùng.

Khi Hoàn Nhan Viên Hạo quay lại, đã thấy Gia Hỷ đứng đó, nằng đứng như cung quy, đợi hần lên giường trước rồi mới chậm rãi chui vào bên trong, cả người nằng căng như dây đàn, mồ hôi rơm rướm. Mặc dù trong phòng băng khối tòa khí lạnh, nhưng Hoàn Nhan Viên Hạo sau khi dùng rượu lại nóng như lửa đốt. Cổ họng hần khô khốc, hơi thở khó nhọc, cảm giác quen thuộc đến lạ lùng.

Gia Hỷ nhắm mắt, đầu óc cứ trống rỗng. Nằng đột ngột cảm nhận bàn tay nam tử ôm lấy người mình, nằng rẩy bên tai ầu yếu lời nói.

- *Hỷ nhi!*

Gia Hỷ cảm mỗi, nước mắt rơi xuống, nằng bất giác thấy sợ hãi, bị kịch đêm đó sắp sửa ủa về. Cơ thể dần dần tiếp nhận đau đớn, nằng không chống cự nữa, lần trước nằng không là gì của hần, còn bây giờ, nằng là thể tử hần, muốn hay không, chuyện này rồi cũng sẽ phải đến.

Tô An bên ngoài thấy ánh nến tắt đi thì mỉm cười dùng chu sa điểm vào Hạnh cung bộ. Hoàng hậu đứng là gỗ đá, đến một tiếng động cũng không hề có. Hần nhìn hai hàng cung nữ cúi mặt, lại buồn chán nghe tiếng côn trùng kêu. Bất thành linh, trong Tiêu phòng đèn sáng rực, có tiếng truyền gọi, đám cung nữ vội vàng đi vào, trong lòng Tô An thấp thòm lo lắng.

Hoàn Nhan Viên Hạo dưới ánh nến lờ mờ nhận biết bàn tay mình đỏ thắm, mà hạ thân Gia Hỷ cũng đầy máu tươi, nằng ôm bụng, thần sắc bệch bạc vô cùng dọa người, nằng cảm mỗi vẫn không nên được tiếng rên rì:

- *Đau!*

Hoàn Nhan Viên Hạo vừa giúp nằng mặc lại y phục vừa nhìn ra cửa, hét lên:

- *Truyền Thái y!*

Hần siết bàn tay nằng nhỏ bé, trong lòng muôn vạn nguyên nhân, buổi sáng nằng còn rất khỏe mạnh, nguy kịch thế này, càng không thể chỉ là quỷ thủy thông thường. Phượng mẫu hần dần tối đi rồi bắt ngờ lóe sáng:

- *Hỷ nhi, không lẽ...chúng ta đã có hài tử?*

Gia Hỷ lắc đầu, thều thào, có hài tử, cùng hần có hài tử, nằng, thật sự vẫn chưa sẵn sàng:

- *Không! Không thể!*

Hồng Thất Ngar y đến sau một khắc, rèm mỏng buông xuống, khăn lụa che đi cổ tay gãy xương của Gia Hỷ, ông nhìn hai nữ y đi bên cạnh, gấp gáp:

- *Theo đơn này sắc thuốc, đặt định huyết đơn vào miệng nương nương!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi bên bàn tròn sau bình phong, nển long phụng vẫn cháy, tay hần gỗ gõ vào gỗ vang lên từng nhịp một. Hồng Thất Ngar y lâu sau mới đi ra:

- *Hoàng thượng, có thể để toàn bộ người xung quanh lui ra!*

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, nhìn Tô An khép kín cánh cửa, mới nói:

- *Nàng hoài thai?*

- *Là hơn ba tháng thừa Hoàng thượng! Hiện tại thai tự có thể giữ được, nhưng có chút suy yếu, nương nương cần cẩn trọng dưỡng thai, tránh tức giận, tránh buồn phiền, tránh vận động.*

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ cười, nằng thì có bao giờ vui vẻ mà tránh buồn phiền. Hần đoạt lấy nằng, để rồi mỗi ngày đều phải nhìn nằng rơi nước mắt, hần thật sự đã hối hận, rất hối hận.

- *Ngươi, bắt mạch Trầm đi! Trầm nghĩ bản thân trúng phải thứ gì không sạch!*

Hồng Thất Thái y tuân lệnh, hồi sau liền kê đơn:

- *Hoàng thượng trông mê tình lương, gặp rượu sẽ phát tác, loại này là bình thường, dễ phát hiện, dễ giải, không để lại di chứng.*

Hoàn Nhan Viên Hạo âm trầm nét mặt, trước khi đến Tiêu phòng này, hần chỉ có dùng com ở Vĩnh An cung. Tần Dư Hoài không thể biết được Gia Hỷ có thai, đương nhiên không cố tình ám hại, nhưng hôm nay Gia Hỷ vô tình bị tổn thương, ngày mai liền không thể cử hành Điện lễ - lễ nghi tôn quý nhất của một Hoàng hậu. Huống hồ, loại hành động ngu xuẩn hạ xuân được chốn thâm cung này, nhẹ bị giáng bậc nặng thì lĩnh cung.

Hoàn Nhan Viên Hạo bước ra sau bình phong, Gia Hỷ đã yên ổn ngủ, nằng mặc trung y đỏ, càng khiến làn da thêm trắng xanh, yếu nhược vô cùng. Nhìn huân hương trong lò phảng phất, hần liền phản phó ti nữ đứng cạnh giường:

- *Từ nay, Vĩnh Lạc cung cấm tất cả hương liệu, tránh Hoàng hậu khó chịu ngọc thể!*

Bối Lan không rõ nguyên nhân, nhưng nghe Hoàng thượng sai sử, liền đem lò xông ra ngoài, lại dùng quạt xua đi mùi hương còn lại, cuối cùng mới khép cửa khéo léo. Hoàng thượng sau đó cũng không hỏi Vĩnh Hưng cung hay đến Vĩnh An cung mà ở cùng Hoàng hậu suốt một đêm.

Sáng sớm

Khôn Điện.

Tuyên Thái hậu y phục tẩm thêm thảo họa tiết bát ngát dưới tà, bà dùng qua bữa sáng, Hồng Tổ một bên tường thuật lại những chuyện vừa xảy ra. Tuyên Thái hậu điềm đạm chỉ gật đầu, nhưng khẩu vị so với ngày thường rất không tốt. Thức ăn vừa dọn đi thì Đức Công công của đức:

- *Nương nương, bên ngoài có Vĩnh Quý phi thỉnh an!*

Tuyên Thái hậu đứng dậy, gột hai lặc cộc ra khách phòng, cần người đến thị ngai lập tức liền đến. Nhìn Vĩnh Quý phi lễ phục trang trọng đợi sau rèm cửa, Tuyên Thái hậu háng giọng:

- *Vào đi!*

Vinh Quý phi tươi cười đi vào, ngọt ngào giọng điệu:

- *Thần thiếp thỉnh an Thái hậu nương nương. Thái hậu nương nương vạn phúc kim an, thân thể Khang kiện!*

Tuyên Thái hậu không hề nâng ta đứng dậy, điềm nhiên hỏi:

- *Hoàng hậu không đến? Ai gia nhớ là hôm nay người phải thỉnh an Hoàng hậu trước?*

Vinh Quý phi lắc đầu, thêm thắt:

- *Hoàng hậu nương nương nói rằng bản thân không khỏe, không tiện đi đường, nên thần thiếp tự mình đến thỉnh an người!*

- *Hoàng hậu không khỏe không phải vì người sao?*

Vinh Quý phi ngẩng mặt, mắt tròn xoe:

- *Thần thiếp sáng nay mới đến, cũng chỉ nghe cung nữ nói, không hề thấy bóng dáng Hoàng hậu, làm sao do thần thiếp được!*

Cao ngạo giọng nói lạnh bạc nam tử vang lên, có chút chế nhạo, có chút khó chịu:

- *Quý phi thật không biết hay giả vờ không biết?*

Toàn bộ cung nhân viên quý xuống hành lễ, Tuyên Thái hậu cũng đứng dậy đón Thần Long Đế ngồi bên cạnh. Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười, ngắn gọn thông báo:

- *Hoàng hậu tổn thương thân mình, không thể xuống giường, nàng sẽ đến thỉnh an mẫu hậu sau!*

Tuyên Thái hậu gật đầu:

- *Vừa rồi người bên Vĩnh Lạc cung đã bẩm báo, Hoàng hậu trọng trách nặng nề, sức khỏe là tối quan trọng, ai gia sẽ không để tâm!*

Hoàn Nhan Viên Hạo phất tay hạ nhân lui, nhìn Tần Dư Hoài tái nhợt nét mặt, nhân nhợt:

- *Hạ xuân được Trẫm, là gan nàng cũng không nhỏ? Dựa vào Minh Dương Hầu phi, nàng nghĩ có thể thu tóm hậu cung này sao?*

Tuyên Thái hậu cau mày, Hoàng thượng chỉ đầu mắng hờn, Minh Dương hầu làm sao có thể với tay đến hậu cung, đây là Hoàng thượng ngầm bắt bớ và dùng túng người dưới làm càn.

Tần Dư Hoài dập đầu, chối bay chối biến:

- *Thần thiếp không biết, thần thiếp không làm! Xuân được gì chứ, thần thiếp thật sự không biết!*

Hoàn Nhan Viên Hạo chán chường, không muốn nói nữa, lạnh nhạt:

- *Nàng, đóng cửa cung tự mình suy nghĩ đi, suy nghĩ xong thì đến gặp Trẫm!*

Vinh Quý phi nước mắt ngắn dài, lại ôm lấy chân Tuyên Thái hậu:

- *Nương nương, người nói với Hoàng thượng là thần thiếp không làm đi! Thần thiếp sao có thể biết cái gì là xuân được đó!*

Tuyên Thái hậu lắc đầu, cũng không thể để Hoàng thượng khó chịu, đành nói sẵn:

- *Người quay về cung mà suy nghĩ, hạ mê tình hương chính là từ tội!*

Vinh Quý phi sững người lại, giây lát sau mới trấn tĩnh, dập đầu:

- *Tạ Hoàng thượng nhân từ, thần thiếp cáo lui.*

Vinh Quý phi ra khỏi Khôn Điện, hai tay siết lấy khăn lụa, mê tình hương, trong hương liệu tối qua nàng dùng có trộn mê tình hương. Vinh Quý phi nhìn Lục Sinh bên cạnh, quắc mắt:

- *Đêm qua đúng là dùng mê tình hương?*

Lục sinh ấp úng:

- *Nương nương, nô tì đã khuyên người rồi, đồ của Giang phi chính là không nên động đến!*

- *Lê hương này vốn làm đã từ lâu, khi bản cung cùng à còn hòa thuận ở Vương phủ, nào ngờ, ngay từ lúc đó à đã tính kế với bản cung!*

Lục Sinh thờ dài, chủ tử nàng còn quá đơn thuần, vừa vào cung đã đắc tội Hoàng hậu, khiến Hoàng thượng chán ghét, nếu không thay đổi, ngày sau liền sống không tốt.

- *Thứ cho nô tì nói thẳng, cho dù không phải đêm qua, mà là một ngày bất kỳ nào, nương nương cũng sẽ bị trách tội. Hoàng thượng nói đây là tội chết, Hoàng thượng căm tức, đã là thiên ân đại lượng với nương nương rồi! Người bây giờ, chính là khiến Hoàng hậu tin tưởng, chuyển mối nghi ngờ sang Giang phi!*

Vinh Quý phi nhìn ánh nắng gay gắt trên nền trời xanh thẫm, gật đầu:

- *Hồi cung chuẩn bị bút mực, Thái hậu rất thích xem kinh, bản cung đành chép kinh vậy!*

_____.

Chú thích:

Cổn miện Hoàng đế và Dị chỵ Hoàng hậu:

Dịch y Hoàng hậu trong đời thực:

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 149: Yên Hoa Dịch Lãnh

Gia Hỷ nằm trên giường nửa tháng mới hồi phục, lúc này hậu cung đã đầy đủ, Giang phi cũng cử hành xong đại lễ Sách phong, ngụ tại Vĩnh Bình cung. Giang phi sau đại lễ tự mình đến Vĩnh Lạc cung mấy lần đều không gặp được Hoàng hậu, nên thường ngày luôn gửi hoa quả sang, coi như là có lòng thành.

Gia Hỷ uống thuốc nóng, yên lặng nghe Bối Lan thuật lại, yên phận trong lòng son tanh tách bật nhảy, nàng mỉm cười, tự mình đem chút vụn bánh cho nó. Gia Hỷ vẫn tóc lên cao, y phục đơn giản mà không xuê xòa, tay nâng đỡ bụng, hải mềm trong nhà để thấp, cả người yếu diệu bước ra hoa viên.

- Nghe nói Hoàng thượng đã phong tước cho Triệu thiếu giám?

Đạm Ngọc gật đầu, cánh tay đỡ nàng cũng không dám buông lỏng nửa phần:

- *Nương nương, bây giờ phải gọi là Triệu Tướng gia, hoặc là Thiên tuế gia! Ngự Tướng đương triều, chỉ huy Ngự quân!*

Gia Hỷ hơi nhếch môi, Hoàng thượng là thiên tử, muốn ban công thần tước hiệu tôn quý đến mức nào mà không được.

- *Bản cung không rõ Ngự quân có vai trò?*

- *Nô tì nghe nói, để điều tra hoàng thân quốc thích, đại thần triều đình!*

Gia Hỷ hơi cau mày, như vậy hình thức này không sai biệt với Đông Xường, Tây Xường, Nội Xường Minh triều. Ngự quân thay Vua hành sự, ai cũng phải mười phần kiêng dè, là Thần Long để nghi ngờ nội tộc ngoại thích, hay lo sợ Thịnh Vương âm toan. Một triều đại mà cần phải có tổ chức hành pháp kiểu này, chính là sắp đến thời khắc cáo chung suy tàn. Có điều, đây không phải phận sự nàng, nàng tuy là mẫu nghi nhưng quyền lực gói gọn nơi hậu cung, có thể can thiệp gì chứ.

- *Ngày mai là mười lăm, bản cung thân thể tốt hơn nhiều, cũng nên gặp qua các phi tần Hoàng thượng!*

Khẩu vị Thần Long để có lẽ vô cùng nhạt nhẽo, bằng không đã chẳng chọn nàng làm chính thể, đám người là lướt yếu diệu đó muốn tranh cử tranh, muốn đoạt cứ đoạt, nàng cũng không muốn phải bận tâm nhiều.

Đạm Ngọc đỡ chủ nhân vào trong lương đình nghỉ ngơi, lại nói:

- *Nương nương, người không biết chứ, Hoàng thượng còn chưa có triệu hạnh ai cả, Hạnh cung bộ trống trơn. Hôm vừa rồi Tô An dâng lên, vẫn đặt ở bên chính điện!*

Gia Hỷ cười nhạt, Thần Long để không triệu hạnh vì còn bận bịu thu tuần sắp đến, nào có can hệ đến nàng. Nhưng mà, nếu Hoàng thượng không thị tẩm phi tần nào, Tuyền Thái hậu đương nhiên sẽ lời nàng ra hỏi tội.

- *Quy chuẩn cung nhân của bản cung vốn rất phức tạp, đến lúc cũng phải chỉnh đốn một chút! Vĩnh Lạc cung chưa có Tổng quản, cũng chưa có nhà bếp riêng, các người chịu khó sang Nội vụ phủ lấy sổ sách về, bản cung chọn ra vài người.*

Đạm Ngọc tuân mệnh đi ngay, Gia Hỷ đứng dậy, thông thả hồi cung, lại dặn dò Bối Lân:

- *Sang Vĩnh Hưng cung mời Hoàng thượng dùng bữa tối, nói rằng sức khỏe bản cung đã ổn định!*

Buổi chiều, Gia Hỷ cắt vài cành mẫu đơn Thanh long ngọa nhật triều vào bình cắm, lại nấu mấy món ăn, nàng tự mình làm, toàn đồ đơn giản, gia giảm bớt đi dầu mỡ, thanh thanh đạm đạm. Nồi bật trên bàn là một con vịt quay màu sắc tươi đẹp thơm ngon vừa vặn.

Hoàn Nhan Viên Hạo một mình đi bộ đến Vĩnh Lạc cung, trên người y phục đi đường còn chưa đổi, hần vạt thì sát thu tuần. Thu tuần là hoạt động thường niên, Bình Bộ vào dịp này sẽ cùng Khâm sai Đại thần hoặc đích thân Hoàng thượng sẽ kiểm tra hoạt động của quân binh trên cả nước, hay một địa phương bất kỳ. Năm nay, Hoàn Nhan Viên Hạo vừa lên ngôi, liền quyết định bản thân đi cùng Phùng Viên Hạo thu tuần chính tại Thần Đô này.

Hoàn Nhan Viên Hạo không rõ hiện tại phải làm thế nào mới đúng, Phùng Viên Hạo là người không ngại thẳng, ngay từ đầu đã không chọn ủng hộ hắn. Sau lại làm có đầu tường, đến khi nữ nhi vào Vương phủ mới dè dặt giúp đỡ hắn, Phùng Viên Hạo còn có một tú đệ dưới trướng Hoàn Nhan Viên Thuyết, một ngừi đệ dưới trướng Song Điều Vương. Đó là chưa kể Long điện Tướng quân Phùng Hậu. Mà Gia Hỷ lại là trung cung, đứa nhỏ hiện tại nàng sinh ra đời sẽ là chỗ dựa ổn định cho ngoại thích. Một Trương gia quyền khuyính thiên hạ hần còn khó nắm gọn, thêm một Phùng gia, sợ rằng càng không dễ dàng. Năm xưa tiền đế du di ngoại thích, cuối cùng hiện tại Trương gia độc chiếm gần như toàn bộ binh lực triều đình, cho dù Trương lão gia là ngoại tộc phụ hần thì sao chứ, thiên hạ này vẫn là của Hoàn Nhan tộc.

Hoàn Nhan Viên Hạo lẳng lẳng vào trong, Gia Hỷ đợi hần đã ngủ quên trên bàn cơm. Hần cảm thấy nôn nao lạ, cảm giác nàng như một thể từ dân gian bình thường, làm cơm đợi phu quân về.

- *Hỷ nhi!*

Gia Hỷ chống tay thẳng người, bóng dáng nam tử đối diện khiến nàng có chút giật mình, vội vàng hành lễ.

- *Thần thiếp không biết Hoàng thượng ngự giá quang lâm, Hoàng thượng trách tội!*

Hoàn Nhan Viên Hạo đỡ nàng ngồi xuống bên cạnh, ôn như:

- *Là Trẫm đến muộn! Nghe cung nữ nói nàng đã ổn?*

Gia Hỷ cúi mặt, gật đầu:

- *Thần thiếp tự mình làm cơm được, đương nhiên sức khỏe không còn nguy hại!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn xuống phần bụng bằng phẳng của nàng, nơi đó đang chứa đựng hài tử hần, đứa nhỏ là trai hay gái, mắt sẽ to tròn linh động như nàng, hay dài sâu như hần. Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ cười, lòng dâng lên man mác hạnh phúc. Biết đâu được, khi nàng sinh ra đứa nhỏ, liền vui vẻ hơn, không còn sầu bi buồn tui nữa.

Đạm Ngọc đứng một bên đem thức ăn, Hoàn Nhan Viên Hạo đưa miếng vịt quay vào miệng, hần hồi tưởng lại buổi trưa hôm đó, đợi nàng khuất sau gốc liễu nơi ngõ nhỏ, nàng từ cổng sau Phùng phủ đi ra, xiêm áo thanh thuần mộc mạc, cùng hần ngồi chung xe ngựa, ăn một con vịt quay từ Bào Hoa Lâu.

- *Nàng tự mình làm hết?*

Gia Hỷ hơi ngẩng mặt, nhìn thật trong chén vàng uơm sóng sánh mỡ, lắc đầu:

- *Vịt quay này là của Bào Hoa lâu! Thần thiếp không thể làm được hương vị tương tự!*

Bữa cơm cứ thế trôi qua, Hoàn Nhan Viên Hạo tựa người vào tháp gỗ, hần vốn chưa hề tắm rửa, thật lòng rất muốn nâng một câu mời hần ở lại Vĩnh Lạc cung, là nàng tự nguyện, không phải hần ép uống. Nhưng bên kia, nàng vẫn chăm chỉ xem sổ sách, Hoàn Nhan Viên Hạo cuối cùng không đủ kiên nhẫn, ước lời:

- *Hỷ nhi đây công chuẩn bị ngự thiện, có muốn Trẫm ban thưởng?*

Gia Hỷ hiếm hoi ním cười, chậm rãi đưa sổ đến, chỉ vào mấy tên cung nhân:

- *Thần thiếp muốn có một Tổng quản, lại không quen thuộc, Hoàng thượng có thể giúp thần thiếp chuyển nhỏ này?*

Hoàn Nhan Viên Hạo trong lòng dâng lên ám áp lạ kỳ, là nàng nhờ vả hần, tiếp nhận hần. Hoàn Nhan Viên Hạo gấp sổ lại, âu yếm:

- *Hỷ nhi không cần phải phiền lòng, nàng cứ để đó, ngày mai Trẫm sẽ đưa những người trung thành nhanh nhẹn đến để nàng chọn lựa.*

Gia Hỷ thi lễ, xoay người về lại ghế ngồi:

- *Tạ ơn Hoàng thượng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo đột ngột nắm lấy tay nàng, kéo vào lồng ngực rắn chắc, hương thơm thảo mộc thanh nhạt thoang thoảng. Gia Hỷ vội rút người lại, sắc mặt liền đổi khác:

- *Hoàng thượng! Không được!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày:

- *Sao lại không được?*

Gia Hỷ ôm bụng, biết bản thân đã thất thố, liền quanh co viện lý do:

- *Thần thiếp trong người nặng nề bất tiện, Hoàng thượng vẫn nên đi cung khác!*

Hoàn Nhan Viên Hạo tâm tình biến đổi, mặt mũi dâng lên:

- *Trẫm không ép nàng thừa hoan, nàng lo lắng cái gì?*

Gia Hỷ càng nói càng cứng nhắc:

- *Hoàng thượng, thần thiếp sao có thể để người ở lại Vĩnh Lạc cung mà không ai hầu hạ! Để thần thiếp truyền cung phi đến!*

Hoàn Nhan Viên Hạo dẫn mệnh lý trà trên bàn, giọng nói muốn phần bất lực:

- *Nàng! Không cần gọi ai đến, Trẫm muốn ở lại đây!*

Gia Hỷ ngẩng mặt, mắt long lanh ánh nến:

- *Thần thiếp đã hoài thai, Hoàng thượng không thể ngày ngày ở bên này không viên phòng, không triệu hạnh bất cứ ai! Nữ nhân trong cung này đều sống nhờ ơn mưa móc của người, quanh quệ chiếc bóng nào có sung sướng gì cho cam! Thần là Hoàng hậu, thần thiếp kính mong Hoàng thượng cân bằng ân sủng hậu cung!*

Hoàn Nhan Viên Hạo bật cười, tâm can lạnh buốt đến đau nhức:

- *Hay lắm! Trẫm trong mắt nàng có khác gì hôn quân không? Trẫm sùng nàng là sai sao? Nàng là Hoàng hậu, Trẫm coi trọng nàng chính là thiên kinh địa nghĩa! Nàng còn muốn gì?*

Gia Hỷ hơi lùi lại, hần đã nổi giận, thật sự nổi giận, nàng ôm bụng, cương quyết:

- *Hoàng thượng! Thần thiếp chưa bao giờ muốn ở vị trí này, cũng chưa từng mong mời ngồi lên phượng vị! Thần thiếp ở đây, cũng như sáu năm trước ở Phùng phi, đều là đi một bước tính một bước, bảo vệ bản thân! Cái gì là phu thê ân ái, thần thiếp đều không hiểu, không cảm nhận được!*

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng đó, giữa móng lung nền sáng, ngoài trời trắng đã lên cao, tròn vành vạnh sáng soi nhân gian, nhưng ở đây, tâm trí hần chỉ là một màn đen không hơn không kém. Hần bất lực, thật sự bất lực, tận đáy lòng thốt lên.

- *Ta yêu nàng!*

Gia Hỷ ngẩng người một lúc lâu, hần nói, hần yêu nàng, nước mắt từ sâu thẳm rơi xuống. Hoàn Nhan Viên Hạo tự cười cợt bản thân, trút hết thống khổ bi ai từ đáy lòng.

- *Ta yêu nàng, như con cá liếm vào lưỡi dao bén, càng liếm máu càng chảy ra, càng thỏa mãn, nào biết đó là máu của chính mình!*

Nàng lặng yên ở đó, không đáp lời hần, Hoàn Nhan Viên Hạo nghe trái tim như hóa thành băng rồi vỡ vụn, máu trong người cũng có đặc rồi buốt giá dần đi.

- *Một đời một kiếp ta yêu nàng, nàng không nhận. Một đời một kiếp nàng hận ta, ta cam lòng!*

Gia Hỷ nhìn sâu vào mắt nam tử đối diện, ở đó trống rỗng, không một tia ấm áp, cũng chẳng một tia lạnh lùng, lắc đầu vô nghĩa.

- *Dù chàng có vạn lời mê tình, ta chỉ nói rằng, ta không yêu chàng, một phần một lượng tình cảm, ta cũng tiếc rẻ, không dành cho chàng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cười đau đớn, nàng đã hoài thai đứa bé của hần, vẫn có thể cự tuyệt hần đến mức này, ngày từ đêm ép buộc nàng, hần đã sai lầm rồi, tất cả những gì hần làm, đều chỉ gieo cho nàng hận ý. Nàng, trước coi hần là bằng hữu, sau coi hần là kẻ thù, vốn dĩ, chưa hề yêu, chưa từng yêu.

- *Là Trẫm đối với Hậu không đúng! Trẫm tất nhiên sẽ cân bằng hậu cung tiền triều, Hậu đừng lo lắng nữa!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn ra khỏi rèm, lãnh đạm:

- *Người đầu, chuẩn bị xa giá đến Vĩnh Bình cung, truyền Giang phi Trẫm đường xa mệt nhọc, chuẩn bị nước tắm!*

Gia Hỷ quy củ hành lễ, nhân nhật khuy chân:

- *Cung tiền Hoàng thượng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo bước đến gần cửa ngăn, liền hơi chậm bước:

- *Nàng, vì sao lại chọn món vật quý từ Bảo Hoa lâu?*

Gia Hỷ nhân nhật đáp lời:

- *Hòa Vương phi sáng sớm thỉnh an mẫu hậu, nghe tin thần thiếp không khỏe liền gửi một con vật đến!*

Hoàn Nhan Viên Hạo lạnh lùng cười, đi thẳng, Gia Hỷ bản thân nhìn ngay liền mắt hút dưới ánh trắng. Nếu hần nói những lời này sớm hơn, có phải, kết cục ngày hôm nay đã không đến. Nàng đứng trong gió lạnh hồi lâu, liền thấy Bối Lan hành lễ:

- *Nương nương, Thái hậu muốn gặp người! Đức công công cùng phượng hiền đang đợi bên ngoài!*

Gia Hỷ thoáng chút ngạc nhiên:

- *Khuya như vậy còn muốn truyền bản cung? Có biết chuyện gì không?*

Bối Lan lắc đầu, Đức công công không nói rõ ràng, nàng cũng không suy đoán được. Gia Hỷ quay vào trong đối y phục rồi lên kiệu đến Khôn Điện trong đêm

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 150: Cố nhân cố hận (thượng)

Đạm Ngọc bẽ mặt tiểu hài tử vào trong viện, đứa bé nhìn thấy yển phụng đập cánh liền cười giòn tan, Gia Hỷ vươn tay ôm lấy, lại hỏi:

- Đã ghi vào gia phả chưa?

Đạm Ngọc nhanh tay rút trà, lau mồ hôi trên trán:

- Lão gia vừa làm xong rồi ạ, công tử bây giờ có thể gọi là Phùng Việt!

Gia Hỷ đưa đứa bé một thanh hồng ngọc cầm, phấn khích:

- Mẫu hậu sinh được đệ đệ muội muội liền để Việt nhi chơi cùng, chịu không? Chịu không?

Bối Lan dâng sổ sách lên, cũng thay Gia Hỷ giữ hài tử lại:

- Nương nương, đây là Hạnh cung bộ, người ẩn chương đi ạ, còn bên kia là ngân lượng theo lệ của các chủ tử trong tháng, cuối cùng là nơi ở của phi tần. Ngoài ra, cũng sắp đến giờ người tiếp nhận thỉnh an của các chủ tử!

Gia Hỷ gạt gạt đầu, nhìn tên Giang phi đó chói trên nền giấy tuyền thành, nàng chậm rãi đóng phượng ấn xác nhận. Chỉ cần các nàng ấy yên ổn, nàng liền giúp đỡ mưa móc ban đều. Khi Gia Hỷ đến chính điện, phi tần đều đã có mặt đầy đủ. Nàng ngồi trên phượng ý, nhìn Giang phi dẫn đầu hành lễ. Giang phi ăn vận đơn giản, y phục gấm màu lục thêu họa tiết hoa hợp hoan, không quá nổi bật. Gia Hỷ đề Bối Lan đem khay gỗ xuống dưới, mỉm cười:

- Hoàng thượng triệu kiến Giang muội muội đầu tiên, bản cung cảm thấy vui mừng thay muội, ban thưởng phi thủy không tước trăm!

Giang phi đứng lên thi lễ, yếu điệu nét cười:

- Thần thiếp tạ ơn nương nương, cũng nhờ nương nương chiếu cố! Nương nương rộng rãi đại lượng, chúng thần thiếp được nhờ ơn!

Gia Hỷ nhấp ngụm trà, để nàng ta ngồi xuống:

- Giang phi khéo miệng!

- Thần thiếp mong mời như nương nương, sớm ngày có tiểu Hoàng tử!

Phía dưới cung tần phân vị rất thấp, cao nhất cũng chỉ là Thường tại, không có tư cách tiếp chuyện Hoàng hậu, nên chỉ im lặng hoặc cúi đầu hoặc lơ đãng. Gia Hỷ giữ nguyên nụ cười trên môi, Giang phi lời nói trong bóng có kim, nàng đại hôn không lâu, thái tử đã bốn tháng, vốn dĩ không ai dám nhắc đến, Giang phi lại có tình đề cung tần đều tưởng tận, ám chỉ Hoàng hậu nàng bỏ lên được phượng vị này nhờ ngày trước rù quyền Hoàng thượng bắt chính đảm loạn.

- Muội muội được Hoàng thượng sủng ái, dĩ nhiên sẽ mau chóng mang long chủng, không cần phải lo lắng!

Lan Đáp ứng đột ngột ngừng mặt lên, Gia Hỷ ỷ vị nhìn xuống, nàng ta quả thực xinh đẹp, vóc dáng nhanh nhẹn, nét mặt tươi tắn hoạt bát đặc trưng Nam cương. Lan Đáp ứng mãi liếc nhìn Giang phi, cũng không để tâm đến Hoàng hậu trên cao.

Gia Hỷ nhớ đến lời tãi qua của Thái hậu, hơi thờ dãi, như có như không hàm ý:

- Quý phi phạm lỗi không quá nghiêm trọng, ngày ngày đều cho người dâng kính đến Thái hậu nương nương! Hôm nay ngày đầu tiên bản cung nhận thỉnh an, cũng nên để năng được ra ngoài!

Giang phi hơi cau mày, có chút bối rối, lại liếc nhìn bên cạnh, một thiếu nữ tuổi chừng mười bốn đứng đây thì lễ:

- Hoàng hậu nương nương, tần thiếp là Đáp ứng Thượng Quan thị, xin ra mắt nương nương!

Gia Hỷ gật đầu, đặt tách trà xuống:

- Rất hoan trang! Nếu đã đứng đây, hiển nhiên có chuyện muốn nói!

Thượng Quan Đáp ứng không chút lo lắng mà đáp lời:

- Nương nương thấu hiểu! Tần thiếp cảm thấy nương nương từ tâm soi sáng, nhưng chuyện của Quý phi nương nương, là Hoàng thượng ra lệnh, cũng nên để Hoàng thượng bãi lệnh thì hơn!

Gia Hỷ hơi ngần ngại, Thượng Quan gia vốn chỉ có một Thượng Quan Khâm nhậm chức Hành bộ Thượng thư, tuy là không đáng kể nhưng Thượng Quan Khâm là gia thần trong Thành Vương phủ từ những ngày đầu, hết lòng trung thành. Vừa rồi Chu Tề tướng đệ tâu xin hỏi hương đường lão, một ghế Tề tướng vẫn đang bỏ trống, nhiều gia tộc rục rịch huy động để bắt người phe cánh mình. Thượng Quan Đáp ứng dám ra mặt đối đáp cùng nàng, hiển nhiên tin tưởng mười phần về chiến thắng của đại ca nàng ta.

- Đáp ứng nói không phải vô lý, nhưng Thái hậu mấy hôm nay đều vì chuyện này mà buồn bã, thiết nghĩ Hoàng thượng bận rộn chính sự, chút chuyện nhỏ này hẳn đã quên!

Ngoài rèm châu lan canh tiếng động, Giang phi nhìn thoáng qua xiêm áo xanh thiên thanh theo hoa hồng đỏ rực rỡ kia liền đoán được Hoàng hậu đã đi trước một bước, đưa Tần Dư Hoài đến. Giang phi có chút không rõ, Tần Dư Hoài hại Hoàng hậu đến mức động thai, Hoàng hậu sao lại dễ dàng tha thứ cho nàng ta như vậy. Vinh Quý phi thông dong tiền vào, trừ Giang phi vẫn đứng thì lễ, thì toàn bộ cung tần đều phải quý xuống. Vinh Quý phi hai tay đeo hộ giáp khảm đầy châu ngọc, khuy chân:

- Thần thiếp thỉnh an nương nương! Nương nương vạn phúc vạn an!

Gia Hỷ đánh giá một lượt, Vinh Quý phi coi như không ngủ gật, y phục tuy hoa lệ nhưng không vượt quá phẩm cấp, năng phát tay. Vinh Quý phi ngồi ghế đầu tiên bên phải, trên Giang phi một bậc, nàng ta an vị, cung tần khác mới được ngồi theo. Qua thời gian một nén hương, Gia Hỷ phản phó tất cả chuẩn bị đến Khôn Điện. Các nàng ở Khôn Điện thêm một nén hương, liền bị Tuyên Thái hậu khéo léo đuổi về, chỉ giữ một mình Vinh Quý phi ở lại. Gia Hỷ như thoát gánh nặng, ôm bụng lên kiệu hồi cung.

Nàng ngồi bên hiên mát, vừa đọc sổ sách vừa lựa chọn hạ nhân:

- Bản cung không thử thách gì hết, những trò tạp nùng sôi hay thì rần đọc đều không làm! Các người đều là người Hoàng thượng đưa đến, bản cung hiển nhiên yên tâm! Bản cung chỉ có một yêu cầu nhỏ, ai ở đây biết y thuật sơ đẳng?

Đạm Ngọc cùng Bối Lan nhìn nhau, thái giám có phẩm cấp cao đến đâu cũng chỉ là hạ nhân, không kể Triệu Ngự tướng, còn lại đều chỉ được chữ lư loát, làm sao học được y thuật. Dưới đám người có một trung niên thái giám tiến lên, người này tằm ba mươi tuổi, gương mặt vuông vắn, tuy vậy đôi mắt lại sâu hoắm, không có vẻ thiện lương.

- Nô tài là Lương Quý, người vùng Tô châu, có biết một chút, ngày nhỏ đã từng học y được qua loa có thể bắt mạch cùng chữa trị cảm mạo thông thường!

Gia Hỷ mỉm cười, không quá đề tâm, chậm rãi đứng dậy:

- Vậy bản cung chọn người làm Tổng quản Vinh Lạc cung này! Bản cung về sau đứng ở đầu, người liền cùng đứng ở đó!

Lương Quý dập đầu ba lạy, cứng rắn:

- Nô tài tạ ơn Hoàng hậu nương nương cất nhắc!

Gia Hỷ hồ hững hờ:

- Chỉ cần người coi bản cung là chân chính chủ tử là được! Bản cung giao người việc đầu tiên, sắp xếp cung nhân, ba ngày sau trình lên sổ sách!

Lương Quý không ngờ đơn giản như vậy bản thân lại được chọn, trong năm người ở đây, bốn người từng hậu hạ ngự tiền, duy chỉ có hắn vừa vào cung thân thể trong sạch không người thân thích nên được đưa đến cung, nào ngờ Hoàng hậu nương nương nhìn vào mắt, lập tức trở thành Tổng quản. Lương Quý xoa xoa hai lòng bàn tay, lần đầu tiên trong đời, hắn thấy cái nam căn vò dụng không ngờ đầu nỗi từng ở dưới thân này lại là chuyện may mắn nhất đời hắn.

Buổi chiều, Gia Hỷ xem xét bài tu mệnh phụ phu nhân bên ngoài đệ lên, vì nàng đang có hài tử, những đại gia tộc, hoàng thân quốc thích đều tìm cách đến chúc mừng. Gia Hỷ lướt qua một lượt, lại vô cùng ngạc nhiên với Nhị phẩm Cáo mệnh Chu lão phu nhân, chính thê của Chu Tề tướng. Chu Tề tướng là nguyên lão, lại sắp hồi hương, Chu lão phu nhân theo lẽ thường sẽ không cất công vào cung lấy lòng Hoàng gia như vậy. Gia Hỷ quyết định giữ lại bài tu này!

Chập tối, Hoàng thượng triệu hạnh Lan Đáp ứng. Gia Hỷ không lấy làm lạ, Lan Đáp ứng là nữ nhân Hoàng thượng đưa từ Nam cương về, lại là người của Triệu Ngự tướng, Hoàng thượng đương nhiên sẽ không lãnh bạc. Gia Hỷ tự mình dùng cơm, xong xuôi lại men theo hành lang mà đi dạo, đến gần Diêu trì liền thấy hoa đăng tràn ngập mặt hồ, lung linh lư ảo như tiên cảnh. Lương Quý công công lần đầu theo chân chủ tử, ngay lập tức sốt sắng:

- Nương nương, đây là Lan Đáp ứng đây công xếp một ngàn đèn hoa sen nhỏ cầu chúc Hoàng thượng! Người có muốn qua bên đó!

Gia Hỷ lắc đầu, xoay người quay lại:

- Bản cung không muốn phá vỡ chuyện tốt cảnh vui, Lan Đáp ứng này...xem ra phân vị được thay đổi rồi!

Gia Hỷ không phải đợi lâu, sáng hôm sau, Tô An đưa thánh chỉ đến, Lan Đáp ứng được hai cấp trở thành Lan Mỹ nhân. Là cung tần đầu tiên được tấn vị sau thị tẩm. Gia Hỷ phượng ấn gọn ghẽ một đầu đó, diễn tên vào sổ đôi trà về. Tô An đi tuyên chỉ, nhanh chóng như vậy, cả Hoàng cung đều hay tin.

Giữa buổi thì Chu lão phu nhân tiến cung, Gia Hỷ tiếp bà ở đại sảnh. Chu lão phu nhân đã quá sáu mươi tuổi, tóc bạc trắng đội mũ quan, thân mặc lễ phục quy củ, không giống các phu nhân khác tiến cung đều chọn mặc trang y nổi bật. Chu lão phu nhân nói chuyện đường sinh an thái cũng năng một hồi lâu thì vui vẻ tiến lại gần bên cạnh, nắm lấy tay nàng. Tuy là Hoàng hậu nhưng Gia Hỷ đối với người già vô cùng kính trọng, nên cũng không đề tâm, tiếp tục trò chuyện. Chu lão phu nhân lút lét nhét vào lòng bàn tay nàng một túi giấy nhỏ. Qua loa thêm mấy câu lại cáo từ ra về. Gia Hỷ lắng người một lúc, vội vã về tắm phòng, lật mở mẫu giấy ra.

Trong giấy chỉ có duy nhất ba từ "Phùng Gia Hỷ" nhưng nét chữ kiên hãnh phóng khoáng kia nàng không thể nào không nhận ra được, là Hoàn Nhan Viên Thuyết viết. Gia Hỷ lau mồ hôi chảy ròng ròng, năng thấp nền vừa định đốt đi mẫu giấy thì nhiệt độ cao khiến phần chữ ẩn phía sau hiện lên "canh ba đêm không trăng". Gia Hỷ biết đây là viết bằng nước chanh, năng thả giấy vào nền, ngọn lửa nhai gọn ghẽ rồi thở ra đám tro tàn. Đêm không trăng, là đêm ba mươi, Lăng Mặc, muốn gặp nàng.

Bửu Lâm Thiền viện.

Đây là một tu viện nhỏ, nằm khuất lấp ở một hẻm núi hẹp sau Ngũ Hoa hồ. Ngũ Hoa hồ là nơi nghỉ mát của Hoàng tộc, tu viện này do đích thân Tọa Trì thiền sư dựng nên, có điều nơi này dùng để Tọa Trì thiền sư tránh đi ồn ào cho nên không mấy người biết tới, vẫn là chốn thanh tu tĩnh mặc.

Hoàn Nhan Viên Thuyết đơn bạc thân mình trên giường gỗ nhỏ, giường trải một lớp nệm mỏng vài tờ, chân cũng duy nhất một chiếc đã sờn, hẳn nằm đó, vẫn như say ngủ. Nam tử thanh y tiến vào, trên tay là bát thuốc nóng, nam tử đó ngồi xuống bên cạnh Hoàn Nhan Viên Thuyết, mắt nâu sáng màu thông thả đọc tiếp trang sách đang dang dở. Hoàn Nhan Viên Thuyết đột ngột ho dữ dội, hẳn trở mình, với tay lấy khăn mỏng, trên đó hẳn lên vết máu, giặt mình nhìn người ngồi cạnh, hẳn đột ngột rút kiếm kẻ cổ:

- Sao lại là ngươi? Bạch Thực Thần!

Bạch Thực Thần buông sách, mặc kệ lưới kiếm lạnh lẽo tanh nồng sát khí, nhàn nhạt đáp lời:

- Nếu không phải là ta thì điện hạ nghĩ là ai? Giờ phút này ngoài ta ai còn có thể sắc thuốc giúp người?

Hoàn Nhan Viên Thuyết huyết hận sôi trào, lưới kiếm lại cửa thêm một chút sâu hơn vào da thịt Bạch Thực Thần:

- Người đến để nạp mạng hay đến để phi báng ta!

- Điện hạ đừng quá lời, người giết chết mười người ta, ta làm người thân bại danh liệt, oan án đã hết, không cần gieo thêm nghiệp! Và lại, người cũng biết vì sao ta biết được nơi này mà!

Hoàn Nhan Viên Thuyết buông kiếm, như vậy Chu Tề tướng cùng Bạch Thực Thần đã có giao hẹn.

Mái tóc Hoàn Nhan Viên Thuyết đen như mực xòa xuống lần da trắng bệch nhuộm màu bệnh tật, càng tăng thêm nét u ám, hẳn nhàn nhạt đáp lời:

- Đừng gọi ta là điện hạ!

Bạch Thực Thần khẽ lắc đầu:

- Ta thực sự không biết nên xưng hô với người thế nào, ta vẫn không quen khi nhìn người không còn tước vị!

Hoàn Nhan Viên Thuyết ngã người và đầu giường, nét kiêu bạc ngạo nghễ vẫn còn đó, nhưng nay cần khôn biến chuyển, hẳn, không phải là Thịnh Vương hùng bá năm xưa:

- Người đừng làm người khác phải đau lòng! Gọi ta là gì cũng được! Công tử? Thịnh Công tử thì sao?

Bạch Thực Thần bật cười, đưa bát thuốc đến:

- Vậy Thịnh Công tử uống đi, bệnh này nếu diễn biến xấu sẽ hóa ra lao phổi, khi đó không còn đường cứu chữa!

Hoàn Nhan Viên Thuyết một hơi sạch bát sứ đen ngòm đắng nồng ấy. Hắn ở đây đã lâu, Tọa Trì phương trượng khi đi khi về, hẳn cũng an tâm mà tính dưỡng. Đạo gần đây hẳn gặp lại một số cổ nhân, trong đó có Chu Tề tướng, liền biết ra một bí mật trọng đại vô cùng. Hắn, thật muốn ngay lập tức dùng bí mật đó mà lật đổ Hoàn Nhan Viên Hạo, nhưng thời cơ vẫn chưa đến.

Bạch Thực Thần rót trà, nửa đùa nửa thật:

- Ta bất ngờ khi người dễ dàng không giết ta như vậy! Ta cũng không chắc chắn sẽ sống khi đến đây!

Hoàn Nhan Viên Thuyết phương mâu tối lại, có chút cay nóng xộc lên mắt hắn:

- Vốn dĩ chính biến thất bại không phải do người, là ta tính toán sai lầm, là ta chủ quan, đánh giá thấp địch thủ!

- Thật ra. Chỉ do người yêu Phùng Gia Hỷ mà thôi! Nếu người không yêu nàng ta, thì ngại vàng đá là của người từ rất lâu rồi!

Hoàn Nhan Viên Thuyết nhìn Bạch Thực Thần hồi lâu, hẳn hiểu rõ ẩn ý Bạch Thực Thần muốn nhắc đến, nếu không vì Gia Hỷ, hẳn đã không liều mạng cuộc một ván với Linh Hồ Vương, giao ra bản đồ Nam Cương mà phạm vào tội chết. Không có chuyện đó, hẳn cũng sẽ không cần phải phát động chính biến lật đổ phụ hoàng. Mà Hoàn Nhan Viên Hạo có khai hoàn quay về sau khi dẹp tan Mạt Quốc, đối với hắn cũng không phải là nỗi lo.

Bạch Thực Thần phát phơ quạt giấy:

- "Hồng nhan bỏ liễu tiến cầu thân

Quần tử không lòng được giá chân

Đất Kỵ khi xưa Vua Trụ thích

Tây Thi thuở ấy Phù Sai cần

Gia vong cũng bởi đam mê sắc

Quốc phá do vì lụy mỹ nhân

Vạn mã thiên binh thua tuyệt thế

Anh hùng ôm hận trước giai nhân."

Hoàn Nhan Viên Thuyết quắc mắt, Bạch Thực Thần càng cười lớn:

- Mầu đơn hoa hạ tử, tổ quý đã phong lưu!

- Người?

Hoàn Nhan Viên Thuyết không đối đáp nổi hắn ta, đánh phất tay cho qua, lại hỏi:

- Vì sao Hoàn Nhan Viên Hạo dễ người sống?

Bạch Thực Thần sau màn cười cũng nghiêm túc trò chuyện:

- Hoàng thượng phong Triệu Từ Đoạn trở thành Ngự Tướng, danh xưng Cửu Thiên tử, lại lập ra Ngự quân, điều tra án không thông qua Hình bộ, chuyên xét xử đại quan trọng thần, hoàng thân quốc thích. Tuyên Thái hậu cho rằng Triệu Từ Đoạn là Mạt nhân, nhất quyết không đồng ý, cùng Hoàng thượng hai cung xích mích, cuối cùng Hoàng Thượng buộc phải thoái hiệp để ta ra khỏi thiên lao, nhận lại chức cũ!

Hoàn Nhan Viên Thuyết gật đầu:

- Tương bào bà này xem ra ngày càng biết tính toán, cũng khá sáng suốt. Thượng Quan Khâm không thể là đối thủ của Triệu Từ Đoạn được. Mà Chu Tề tướng sắp cáo lão hồi hương, hai ghé tả hữu Tề tướng liền trống một, vị trí này, ít ra còn có thể kiềm chế được tên Mạt nhân man di ấy!

Bạch Thực Thần nói qua mấy chuyện, lại thấy Thịnh Vương sau nửa năm dường như trưởng thành cứng cỏi hơn rất nhiều, trong lòng vừa tiếc nuôi vừa xót xa, vẫn không dám nhắc đến Phùng Gia Hỷ đã mang thai.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Cố nhân cố hận (hạ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hoàn Nhan Viên Hạo nằm nghiêng trên tháp đài, phương mâu dài hẹp chăm chú đọc sách, tốc độ tựa gấm phù xuống hắc bào thêu kim long ngoạm châu tinh mĩ vô song. Vật áo rộng mở, để lộ lồng ngực rắn chắc cùng cơ bụng điều khắc không tỉ không vết. Ngoài cửa sổ, Dạ Hợp* nở hoa thơm lừng lan tỏa khắp thư phòng. Vĩnh Đan cùng những ngự tiền cung nữ khác quy củ đứng thành hai hàng ngoài rèm ngọc. Thần Long đế tuy là nam tử mỹ mạo đệ nhất Đại Quốc, nhưng thân phận các nàng không thể nào với đến được, dù chỉ là một ánh nhìn.

Hoàn Nhan Viên Hạo gấp sách, lần gió mát mẽ thoang thoảng dễ chịu, băng khối phả hơi lạnh thư thái, như nhớ ra chuyện gì, Hoàn Nhan Viên Hạo cất giọng:

- *Uyển Mân!*

Vĩnh Đan hơi ngẩng mặt rồi nhanh chân đi vào, nàng tinh ý nhìn qua một lượt đồ dùng, phát hiện trà đã nguội, liền mau chóng ra hiệu cung nữ khác. Hoàn Nhan Viên Hạo phất tay, Vĩnh Đan tiến đến gần thêm một chút:

- *Hoàng thượng sai báo!*

- *Sáu năm trước ở Phùng gia Hoàng hậu từng xảy ra chuyện gì?*

Vĩnh Đan đơ người một lúc, lục lại ký ức, sáu năm trước, khi đó chủ tử nàng mười ba tuổi:

- *Bẩm Hoàng thượng, nương nương năm đó bị rơi xuống hồ sen thập tử nhất sinh, hôn mê nhiều ngày mới tỉnh lại!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày, lại hỏi:

- *Nàng sau đó có đổi khác?*

Vĩnh Đan lắc đầu không hiểu:

- *Đổi khác? Nó thì ngu dốt, nương nương sau lần đó chỉ sợ nước sâu, chứ không gây ra hậu quả nghiêm trọng gì!*

Hoàn Nhan Viên Hạo trầm ngâm suy nghĩ:

- *Ý của Trẫm là tính cách cùng thói quen!*

Vĩnh Đan à lên một tiếng, tường tận kể:

- *Nương nương khi vừa tỉnh lại liền không nhớ ra bản thân là ai, không nhận ra nô tì, cũng không phân biệt được người nhà! Nương nương khi đó còn luôn miệng hỏi hiện tại là năm bao nhiêu! Tính cách nương nương từ nhỏ đã*

vô cùng nhút nhát, luôn bị tí muỗi trong nhà chèn ép, sau lần rơi xuống hồ sen thì trở nên dạn dĩ hơn, biết tính toán cho bản thân hơn!

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe tìm siết lại, trừ chuyện mất trí nhớ, năng hoàn toàn giống như lần thời điểm trọng sinh. Nhiều lần trò chuyện cùng nàng, nàng luôn nhắc đến thời điểm sáu năm, cứ như rằng, cuộc đời này nàng chỉ vừa mới bắt đầu sáu năm mà thôi. Hắn là người từ dạ ngục trở lại, hiển nhiên chuyện kỳ dị nào cũng không làm hắn ngạc nhiên quá mức. Nhưng nếu nàng thật sự cũng trải qua thiên mệnh sắp đặt, thì chính là vô cùng trùng hợp. Hoàn Nhan Viên Hạo mãi mãi suy nghĩ, Tô An đứng ngoài rèm háng giọng:

- *Hoàng thượng, Giang phi nương nương cầu kiến, nói là có làm điểm tâm, muốn Hoàng thượng nếm thử!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi nhếch môi, thừa hoan một lần, các nàng đều ngu xuẩn cho rằng bản thân đã được sủng ái. Điều hắn không muốn thấy nhất là hậu cung nhiễu loạn, khiến hắn tâm phiền ý muộn. Với hắn, một mình Phùng Gia Hỷ đã đủ một môi, tâm tư các nàng, hắn liền không quản.

- *Đế nàng vào!*

Tô An quay chân ra, tiếng gậy khẽ mềm êm trên nền gạch. Hoàn Nhan Viên Hạo đột ngột kéo lấy tay Vĩnh Đan:

- *Ngồi cạnh Trẫm!*

Vĩnh Đan hơi mất thăng bằng ngã vào thập đài, nàng thất kinh, lại thấy bàn tay Thần Long để thon gầy tinh tế đến từng đốt xương vỗ vỗ tay nàng trấn an. Hương thảo mộc trong gió hạ thanh sạch rung động tâm can, lần đầu tiên, Vĩnh Đan gần kề nam tử tôn quý nhất thiên hạ này như vậy. Nàng không nghe được Giang phi phía dưới nói gì, cũng không rõ Thần Long để mềm cười vì gì, nàng chỉ thấy có một vòng sáng bao bọc lấy tim nàng, như hương Dạ hợp ngoài kia, trong sáng sinh động.

Giang phi tuy tươi cười ngoài mặt, nhưng trong lòng tựa như dao cắt, nàng là phi tử phân vị cao nhất được thị tẩm, vậy mà hiện tại, ngồi đây đọc sách hầu hạ Hoàng thượng, hồng tự thêm hương lại là một cung nữ nhỏ bé. Á ta không xinh đẹp lộng lẫy, không dịu dàng nước chảy, không thần phần tôn quý.

Hoàn Nhan Viên Hạo không để tâm biểu tình Giang phi, tùy tiện khen ngợi điểm tâm:

- *Hoa quả cao này rất ngon, ngọt mà không gắt, nên đưa đến Vĩnh Lạc cung một ít!*

Giang phi tươi cười lấy lòng:

- *Thần thiếp không chỉ đưa đến Vĩnh Lạc cung mà còn đưa đến cả Khôn Điện! Có điều Hoàng hậu nương nương không rõ thai khí thế nào, từ giữa buổi sáng đã đóng kín cửa cung, hạ lệnh không để ai vào!*

Hoàn Nhan Viên Hạo liếc nhìn Tô An ra hiệu, lại thần nhiên:

- *Có chuyện này sao? Trẫm cũng không rõ! Nàng làm điểm tâm này coi như có lòng, ban thưởng mình chút!*

Giang phi thì lễ tạ ơn, ánh mắt phong tình hàm ý:

- *Vậy hôm nay thần thiếp có thể mời Hoàng thượng dùng cơm tối!*

- *Không cần đâu! Nàng cứ quay về đi!*

Giang phi hơi thất vọng, nhưng không dám nói gì, liền hỏi Vĩnh Bình cung, nàng ta ra khỏi rèm, vẫn quay mặt lại, cố ghi nhớ dung nhan ngự nữ hầu hạ cạnh Hoàng thượng. Vĩnh Đan hơi bất an, có lẽ Hoàng thượng muốn cảnh cáo Giang phi, nhưng đưa nàng lên làm chim đầu cành, nàng cũng thực không thấy thoải mái, có điều, nàng là cung nữ, ngay cả mạng sống đều vì đế vương, loại chuyện này không thể coi quá nặng nề được. Và lại, loại cảm xúc vừa rồi, nàng chưa bao giờ hạnh phúc đến thế.

Hoàn Nhan Viên Hạo lần nữa vỗ vỗ bàn tay Vĩnh Đan:

- *Trẫm không khiến người sợ?*

- *Được hầu hạ Hoàng thượng là đặc ân, nô tì không dám!*

Vĩnh Đan lui đi, lại thấy Tô An thì thầm mấy câu cùng Thần Long đế, nàng không nghe được, nhưng nhìn nét mặt cũng đoán được sự việc vô cùng nghiêm trọng.

Bửu Lâm Thiền viện.

Gia Hỷ toàn thân y phục cung nữ, lei đeo mạng che mặt, nhưng dáng vẻ yếu điệu vẫn không che lấp được, nàng ngồi trong xe ngựa, xa phu là Chu Mạnh - trưởng tử của Chu Tề tướng. Chu Mạnh thân mình lực lưỡng, người cao vai rộng, mày rậm râu dài, lại cùng nàng lớn hơn rất nhiều tuổi, nhưng luôn ra dáng vẻ tôn kính.

- *Nương nương nếu khó chịu phải nói với mặt tướng, người trong mình có long chủng, nếu mệnh hệ gì...*

Gia Hỷ xoa xoa thái dương đỡ cơn đau nhức, hừ nhẹ:

- *Được rồi, người đừng nói lời xui xẻo!*

Xe ngựa qua ngon dỗi thì dừng nơi hẻm núi, nàng phải đi bộ thêm một đoạn, cuối cùng mới vào được Bửu Lâm thiền viện. Gia Hỷ nhìn tán hạnh đào đã kết quả trước sân, gian nhà mộc mạc cũ kỹ lòng liền xót xa. Dưới mái hiên, bóng nam tử kỳ không lẫn vào đâu được. Nàng lại gần hắn.

- *Lăng Mộc!*

Hoàn Nhan Viên Thuyết gấp gấp muốn ôm lấy nàng, nhưng không rõ vì sao không thể tiến đến. Phụng mầu đỏ dần lên, lại như kim nén cảm xúc mà quay mặt về nơi khác.

- *Hỷ nhi! Nàng thật sự cũng đã đến đây!*

Gia Hỷ có chút bối rối, phản bưng gần nắm thangka nàng có chút nhỏ cao, có lẽ hắn đã nhìn ra, nàng không biết phải làm thế nào, đành gượng gạo ngồi xuống. Hoàn Nhan Viên Thuyết tự tay pha trà, rất lâu sau mới cay đắng hỏi:

- *Nàng cùng...hài tử trong bụng đều khỏe chứ?*

- *Ta ổn!*

Hoàn Nhan Viên Thuyết cười buồn, hắn, vốn dĩ là không nên hẹn gặp nàng, nàng bấy giờ đã là Hoàng hậu, lại còn mang long chủng, hắn là nàng đã tiếp nhận hắn ta.

- *Gia Hỷ! Hôm nay nàng nhận lời đến, có phải vì muốn từ biệt?*

Gia Hỷ nhìn sâu vào mắt nam tử đối diện, âm áp, chân tình. Nàng che miệng, có chút thốn thốn:

- *Ta van cầu chàng, chàng có định làm gì thì hãy từ bỏ đi! Chàng phải rời khỏi Thần Đô, rời khỏi Đại Quốc, rời chàng sẽ có một cuộc sống mới! Tốt đẹp hơn!*

- *Nàng có thể cùng ta rời đi không?*

Gia Hỷ theo bản năng đặt tay lên bụng, nàng lắc đầu:

- *Không! Không được!*

Hoàn Nhan Viên Thuyết lần đầu tiên nước mắt rơi xuống, lời nói tràn trề thống thiết cùng bất lực:

- *Ta không phải kẻ hẹp hòi, chỉ cần nàng cùng ta ra đi, ta sẽ hết lòng bảo bọc mẫu tử nàng, sẽ để nàng và con có cuộc sống hạnh phúc nhất, tốt đẹp nhất!*

Gia Hỷ nức nở khóc, bàn tay nàng run run nắm lấy tay hắn, nước mắt như mưa rơi thấm ướt bàn gỗ, để lại những vết đau thương kỳ dị.

- *Ta còn có lựa chọn sao, ta bây giờ khác gì tàn hoa bại liễu! Ta theo chàng là một gánh nặng, có ta, chàng sẽ không dễ dàng rời Đại Quốc được! Quân triều đình sẽ truy lùng, ám vệ liền đuổi bắt! Ta ra đi, Phùng gia sẽ không còn được an toàn. Phụ thân, Nhị thúc, Túc thúc, Ngũ thúc có thể đều phải chết! Ta không đủ nhân tâm!*

Hoàn Nhan Viên Thuyết bật cười, máu nhuộm đỏ bờ môi bạch bạc:

- *Nhưng nàng đủ nhân tâm với ta đúng không! Cuộc đời ta đến hiện tại chỉ còn duy nhất nàng là nguồn sống! Hay là...nàng đã yêu hắn? Đã động lòng với hắn? Tất cả những gì ta không có, Hoàn Nhan Viên Hạo đều có, nếu thật sự nàng vì hắn mà ở lại, ta...cũng sẽ không trách nàng!*

Gia Hỷ lắc đầu, nàng đã chịu đựng những gì, đứa trẻ này vì sao hoài nên, nỗi thống khổ ấy, nàng không thể tự mình kể lể, đành ai oán thốt lên:

- *Lăng Mặc!*

Chu Mạnh ngồi trên xe ngựa quan sát, chỉ thấy một cỗ bi ai tình ái, hân thử dài, còn nghi ngờ Thịnh Vương lãnh bạc tàn độc ngày trước có thật tồn tại hay không. Chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, liền biến thành một người si tình đến chết đi sống lại. Hân dợt thêm nửa canh giờ thì thấy Phùng Hoàng Hậu cũng quay ra, chỉ im lặng đánh xe ngựa hồi cung. Xe đi một chặng liền dừng lại đón thêm người. Cùng lên xe là Bạch Thực Thần.

Gia Hỷ thu hồi tâm trạng, nhếch môi:

- *Bạch đại nhân, bản cung thật bất ngờ, đại nhân lại có một ngày chân đạp hai thuyền, Thái hậu hẳn sẽ thất vọng lắm!*

Bạch Thực Thần nhàn nhạt đánh giá nữ tử trước mặt, xiêm y mộc mạc, tóc vấn lợ gây trắng ngần, mắt hạnh có chút hồng như vừa phải chịu ủy khuất mà làn môi cũng tự cắn đến sưng đỏ. Bộ dáng liễu nhược này nói không câu dẫn chính là không phải.

- *Là vì thần học tập nương nương, thú đoán nương nương có thể lên đến phương vị, vì thần chỉ mong được ngồi vào ghế Tế tướng!*

Gia Hỷ không tức giận, mắt nhắm hờ:

- *Bản cung thấy người vẫn kém xa bản cung đây!*

Bạch Thực Thần không trêu đùa nữa, người khác có thể cho rằng Phùng Gia Hỷ không toan tính chi vì vận mệnh xô đẩy, nhưng hẳn thì không thể nào tin được, bộ dáng một nữ thiện lương của Phùng Gia Hỷ càng khiến hân thêm đề phòng năng hơn.

- *Vì thần đắc tội, nương nương là chính cung Hoàng hậu, sẽ không vì vài câu nói đùa mà ghi hận vị thần! Vì thần chỉ muốn biết, nương nương có trợ giúp Thịnh Vương hay không!*

Gia Hỷ xoa xoa mi tâm, mảy liễu cau lại:

- *Thánh chi đó là giả hay thật? Bản cung tin tưởng Lăng Mặc nhưng nửa phần cũng không dám tin người!*

- *Thánh chi hiển nhiên là thật, di chiếu tiên đế đọc trong ngày sắc phong Thần Long Đế mới là giả! Người nghĩ tiên đế một đời yêu sủng Thịnh Vương, cuối đời dễ dàng truyền ngôi cho Thần Long đế như vậy hay sao?*

Gia Hỷ lắc đầu:

- *Bản cung không gặp qua tiên đế ngày nào, sao có thể rõ ràng tâm tình, nhưng Thịnh Vương từng hạ lệnh lấy mạng tiên đế, cho nên không được truyền ngôi cũng là hiển nhiên!*

Bạch Thực Thần cả cười:

- *Tuyệt Thái hậu cũng nghĩ như người, nếu không chiếu chi này đã sớm không còn lưu lại, làm sao lọt vào tay Chu tế tướng được!*

Kỷ thực, khi tiên đế mất đi không hề để lại di chiếu, Tuyên Quý phi sợ rằng các Hoàng tử thừa nước đục mà tiềm ngồi nên liền giả mạo di chiếu. Thánh chi cuối cùng mà tiên đế để lại là trước khi xảy ra biến loạn, viết rõ truyền ngôi cho Nhị Thịnh Vương Hoàn Nhan Viên Thuyết. Tuy vậy lại đi kèm với thánh chi sắc phong Tuyên Quý phi trở thành Hoàng hậu, tôn Mẫu hậu Hoàng Thái hậu, Vạn Quý phi chỉ là Thánh mẫu Hoàng Thái hậu mà thôi.

Gia Hỷ thờ dài, lắc đầu:

- *Bản cung cũng nói rõ rồi, bản cung không giúp chuyện này! Thần Long đế đa mưu túc trí anh tài thần võ, làm sao có thể dựa vào một đạo thánh chi không rõ thực hư mà lật đổ được! Bản cung là muốn Thịnh Vương bảo toàn được mạng sống!*

Bạch Thực Thần linh động đôi mắt nâu nhạt màu, chưa xốt nói:

- *Ngoại tử tru di, mẫu phi bức tử, đến cả nữ nhân thương yêu nhất cũng bị kẻ thù bức nhục mà hoài thai, nương nương muốn Thịnh Vương phải sống thế nào?*

Xe ngựa đột ngột dừng, Gia Hỷ ngạc nhiên nhìn Bạch Thực Thần, chỉ thấy hân từ tốn:

- *Vì thần nghĩ nương nương nên gặp người này!*

Gia Hỷ nghi hoặc đi theo hân, đây là một trang viên nhỏ ngoại thành, trước sân treo rất nhiều rau quả phơi khô, nặng nề mồ ẩm từng dãy ốt dài, từng bó cái lớn. Trong nhà là một phụ nhân gầy guộc, nặng nề ôm một đứa bé chừng ba bốn tháng tuổi, Gia Hỷ che miệng không nói lên lời:

- *Hiên Liên Tinh Tú!*

Phụ nhân kia gạt mình đứng dậy, lại nhìn Bạch Thực Thần rồi nhìn sang Gia Hỷ. Nàng ta đứng là Hiên Liên Tinh Tú, trong biến loạn nhờ Bạch Thực Thần mà an toàn rời khỏi Hoàng cung. Bạch Thực Thần cảm thán:

- *Nửa năm qua xem ra ai cũng sống tốt, chỉ có Bạch mỗ là phải chịu cảnh lao tù!*

Gia Hỷ thần thờ hồi lâu, nàng quay sang bên cạnh:

- *Đứa nhỏ là Hoàng tử của tiên đế?*

Bạch Thực Thần không ra gắt cũng không ra lắc, lại cúi vào tay Hiên Liên Tinh Tú một ít bạc vụn:

- *Có nương giữ lấy mà nuôi nấng đứa trẻ!*

Gia Hỷ sờ soạng trên người, cuối cùng rút ngọc trầm trên tóc:

- *Bản cung không có đem hôm nay, nhưng nếu hân từ huyết thống tiên đế thì cũng chính là đệ đệ Hoàng thượng, bản cung sẽ có cách đưa đứa nhỏ hồi cung nhận tổ quy tông!*

Hiên Liên Tinh Tú vừa định mở miệng đáp lời thì bị Bạch Thực Thần ngăn lại, hân gấp gáp:

- *Nương nương, cũng sắp đến giờ Hoàng thành đóng cửa, người cũng nên quay về!*

Gia Hỷ gạt đầu, một đường hồi cung. Nàng đem theo thế bài của Dạm Ngọc nên nhanh chóng qua các cửa gác, dù sao dung nhan Hoàng hậu cũng chẳng mấy ai nhìn kỹ, mà Dạm Ngọc lại là nhất đẳng cung nữ bên cạnh Hoàng hậu nên liền không bị làm khó. Gia Hỷ vào được Vĩnh Lạc cung liền thở phào nhẹ nhõm. Nàng hôn hển vào tấm phòng, trên đường đi vô cùng thắc mắc vì không thấy bóng cung nhân nào hết.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn Dạm Ngọc cùng Bối Lan quý dưới chân. Hân đã đợi ở đây một canh giờ, vẫn chưa thấy tăm hơi Gia Hỷ đâu. Đúng lúc đó, cửa phòng bật mở, giọng nói nữ tử từ mềm mại vang lên:

- *Bản cung về rồi...*

Nhưng Gia Hỷ chỉ nói được một nửa, nửa câu còn lại bị cánh trước mặt đánh bật vào miệng:

- *Hoàng thượng... vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!*

Gia Hỷ quý xuống, hai cung nữ phía sau cũng chẳng dám mở mắt, tất cả đều im lặng đợi chờ cơn thịnh nộ giáng xuống. Nhưng trái lại, Thần Long đế một chút biểu hiện cũng không có, chỉ nhàn nhạt:

- *Hoàng hậu thai khí không ổn định, đóng cửa cung tịnh dưỡng đến khi nào hạ sinh!*

Gia Hỷ lặng lẽ đáp đầu:

- *Tạ ơn Hoàng thượng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hừ lạnh, phất long bào bước đi, vì đứa nhỏ trong bụng rằng, hân đã can nhắc đại án Phùng gia, nhưng hôm nay, nàng mạo hiểm lựa chọn không phải vì hân. Phùng gia, xem ra, cũng không nên giữ nữa. Hoàn Nhan Viên Hạo ra giữa Điều trị, bốn bề đèn lồng đã thấp đỏ, Triệu Từ Đoạn huyết y tựa chu sa tiến đến cạnh chủ nhân, thổi một khúc tiêu sầu.

Hoàn Nhan Viên Hạo hờ hững cười:

- *Người có nghĩ nàng đã gặp hân ta?*

Triệu Từ Đoạn chăm nhìn lên giá đèn trước mặt, mắt hướng về đóa sen đơn độc giữa hồ:

- *Trong lòng Hoàng thượng đã có đáp án rồi!*

- *Người điều tra đi, coi như đây là nhiệm vụ đầu tiên Ngự quân thi hành, diệt sạch loạn đảng còn sót lại của Hoàn Nhan Viên Thuyết!*

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm).

https://my.w.tt/qRUPDC4sVP

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Chúithích:

Dahop

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Bách cảm giao tập

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vĩnh Hưng cung.

Thượng tuần tháng bảy, trăng khuyết mờ nhạt chiếu ánh sáng xanh xanh bao trùm nhân gian. Hoàn Nhan Viên Hạo phê duyệt tấu chương muộn, vừa mới đại triều xong, sổ sách cũng vì thế mà nhiều hơn bình thường. Trong phòng rực rỡ ánh đèn, sáng như ban ngày, Vĩnh Đan đứng một bên hầu hạ, nàng buồn ngủ đến mức riu cả mắt, nhưng đêm nay nàng trực, mà Hoàng thượng còn làm việc, nàng sao dám một phút lơ là.

Hoàn Nhan Viên Hạo vươn vai, nhìn qua bên kia đã thấy Vĩnh Đan tựa người vào cột gỗ son son ngủ gục, y phục cung nữ xanh nhạt, hai tay áo nàng đều tu mi mi hoa sen chứng minh thân phận ngự tiền. Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười, khẽ giọng:

- Uyển Mân!

Vĩnh Đan hoảng tỉnh, gấp gấp chạy đến:

- Nô tì tội đáng muôn chết!

Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu, hạ nhân cũng là con người, làm sao có thể không mệt mỏi được, huống hồ so với chủ tử, kẻ hầu người hạ công việc chân tay cực nhọc hơn rất nhiều. Hắn mở ấu sứ nhỏ trên bàn, trong đó là gỏi hãm táo đỏ, món này Thái hậu khi rầy đêm đến, nói rằng do Vĩnh Quý phi tự tay làm. Vĩnh Quý phi đến giờ vẫn chưa được làm hạnh, trong khi đó Giang phi đã hai lần, mà Lan Mỹ nhân cũng đã ba đêm liên tiếp. Hoàn Nhan Viên Hạo tựa người ra sau thành ghế chạm rồng tinh mỹ, phản phò:

- Chuẩn bị ngự liễn đến Vĩnh An cung!

Vĩnh Đan trong lòng không rõ vì sao lại đáng lên tư vị chưa xốt, nàng thì lễ rồi làm lùi ra ngoài dặn dò thị vệ. Khi quay vào, đã thấy Thần Long để đổi y phục đen huyền. Vĩnh Đan quý trước mặt Hoàng thượng cẩn thận hầu hạ, đeo thêm thắt lưng cùng ngọc bội. Trước kia, khi còn là Thành Vương, Hoàng thượng chỉ dùng y phục trắng, nhưng từ khi lên ngôi, toàn bộ đã đổi thành đen tuyền, trung y chuyển từ đó đậm sang vàng nghệ, mà tính cách cũng ngày càng trầm tĩnh bất định hơn.

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe quanh mũi phảng phất hương thơm thần thuộc vô cùng, mùi hương từ tà áo Vĩnh Đan, hẳn lục lợi tâm trí, cố gắng nhớ lại đã từng nghe được hương thơm này từ đâu. Bên ngoài sân, kiệu cũng đợi sẵn, Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn mở tóc đen nhánh nữ nhân cúi người trước mặt, có chút thương hại:

- Canh gà trên bàn, ban cho người!

Vĩnh Đan hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không nghĩ nhiều, Hoàng thượng không muốn dùng thi ban cho ngự tiền cung nhân là vô cùng bình thường, không có gì đáng nói, ngày thường Tô An cũng hay được ngự ban như vậy.

- Nô tì tạ ơn Hoàng thượng! Cung tiền Hoàng thượng!

Vĩnh Đan ôm lấy ấu sứ vào lòng, nàng lui ra khỏi thủ phòng, trực tiếp đem đến nhà bếp hâm nóng. Vĩnh Đan cẩn thận chia ra làm hai bát, vừa ra hành lang đã đụng phải Tô An.

- Tổng quản, người không đi cùng Hoàng thượng hay sao?

Tô An điềm nhiên nâng chén uống canh, hơi hột cười:

- Triệu Ngự tướng giữa đêm tiến cung, Hoàng thượng nửa đường liền nghe tin đến Ngự Quân đài, dừng nói là ta, ngay cả Vĩnh Quý phi đêm nay cũng khó lòng nhìn thấy long nhan!

Vĩnh Đan gật gù đầu thấu hiểu, Triệu Ngự tướng quyền khuyển thiên hạ, nhận thiên ân vạn đại, đặc quyền vô số. Đừng nói là Quý phi, kể cả Thái hậu với người này đều phải nể mặt năm phần. Vĩnh Đan cùng Tô An phím chuyện đến khi trăng qua khỏi đỉnh đầu liền thấy ngự giá hồi cung. Từ xa, nàng đã nhìn rõ Thần Long để mi tâm cau lại, lộ rõ tức giận. Vĩnh Đan hít một hơi sâu lấy can đảm, chạy vội vào thủ phòng. Tô An nhìn theo, khẽ gật đầu khó hiểu, người thường thấy long nhan nói gần chạy nhanh còn không kịp, nàng ta ngược lại thiếu thần lao vào.

Vĩnh Đan nhẹ gột hài, Thần Long để trên tháp dài nhắm hồ mắt, hai bên thái dương gần xanh lộ rõ. Nàng chậm rãi đến bên cạnh, bàn tay dịu dàng bắt đầu xoa nhẹ lên trán, tìm nàng đập thỉnh thịch, mồ hôi cũng ứa một giọt trên lưng. Hoàn Nhan Viên Hạo cảm nhận dịu dàng nữ tử, hương thơm tinh tế ấy lại quyến rũ lấy hắn, mơ hồ gọi lên cảm giác tin cậy. Hoàn Nhan Viên Hạo thụ hưởng thoải mái, để mặc Vĩnh Đan tự xoay xở. Nàng ta trượt tay dần xuống vai, nắn bóp gân cơ, sau bạo dạn xuống đến cánh tay, bắp chân, rồi từ từ tiến lên trên, một mối trong cơ thể hắn cũng dần dần tiêu biến. Hoàn Nhan Viên Hạo khàn khàn giọng nói:

- Tay nghệ rất khá!

Vĩnh Đan mỉm cười, chân thật trả lời:

- Nô tì trước khi vào Phòng phủ cũng là khuê nữ trong nhà, thụ hưởng phụ mẫu dạy dỗ!

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dãi:

- Tri huyện phá gia, phi đao diệt môn, ngoài người ra không rõ còn bao nhiêu người chịu cảnh oan sai, nhà tan của nát!

- Hoàng thượng yêu nước thương dân, là phúc cho thiên hạ bá tánh! Hoàng thượng trị vì, tuyệt đối sẽ không ai phải chịu oan ức nữa!

Hoàn Nhan Viên Hạo đã nghe những lời này nhiều đến vô cảm, nhưng từ miệng Vĩnh Đan, hẳn hắn cảm thấy có giá trị hơn. Nàng không phải đại thần, không phải phi tần, nàng là cung nữ thấp kém, năng tin tưởng hắn, giống như vạn dân bá tánh tin tưởng hắn.

Hoàn Nhan Viên Hạo mở mắt, phượng mẫu lưu ly nhìn bàn tay nữ nhân thô ráp đang đặt trên người hắn:

- Chỉ cần thiên hạ đều nghĩ như người, Trẫm liền thấy đời này không uống phí!

Vĩnh Đan mỉm cười ngẩng mặt, nụ cười nàng chuyển từ vui vẻ sang ngỡ ngàng. Nàng quý dưới thân Thần Long đế, giờ phút này, từ trên cao dung nhan Hoàng đế chói lọi, từng đường nét đều được điêu khắc, hoàn mỹ đến kinh người. Hoàn Nhan Viên Hạo cúi người xuống, hương thơm ấy lại xộc thẳng vào khứu giác khiến hắn như mất đi phòng vệ. Vĩnh Đan nghe nội tâm mãnh liệt xao động mạnh mẽ. Nàng dùng hết can đảm cao giọng, đột ngột ôm lấy vai nam tử đối diện, cuồng quyết tìm một nụ

hồn. Hoàn Nhan Viên Hạo bắt ngờ đón nhận nồng nhiệt từ Vĩnh Đan, khẽ khàng:

- *Uyển Mân!*

Vĩnh Đan siết tay chặt hơn, cả người nằng áp sát vào thân nam tử, kiều mị thì thầm:

- *Hoàng thượng, nô tì là Vĩnh Đan!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhẹ nhàng đỡ Vĩnh Đan ra khỏi người mình, lại nghe nằng trút lời gan ruột:

- *Hoàng thượng, nô tì biết đây là tử tội, một khắc cũng là chết, hai khắc cũng là chết, người hãy để nô tì gần người thêm chút nữa!*

Phượng mẫu nhu tình nam tử lắng đọng:

- *Vì sao phải cố chấp như vậy?*

Vĩnh Đan nhìn sâu vào mắt hân, hai giọt lệ như châu ngọc lăn dài:

- *Nô tì yêu người!*

Hoàn Nhan Viên Hạo bắt gác ôm nằng, vòng tay siết chặt lại, cảm giác rầy của nằng, hân hiểu rất rõ, là tình yêu đi theo cùng bất lực.

- *Nếu ngày mai Trẫm ban tử, thì sao?*

- *Nô tì không hối hận! Hoàng thượng nói ngày mai, nghĩa là đêm nay, nô tì vẫn có thể sống!*

Ngoài trời đột nhiên vang rền sấm chớp, giông tố không báo trước rào rào đổ xuống, đây là cơn mưa đầu tiên của tháng bảy và của cả mùa hạ. Hoàn Nhan Viên Hạo thoáng động tâm, ôm lấy Vĩnh Đan về long sán.

Sáng sớm, trời đầy mây mù, Vĩnh Đan theo thông lệ vừa nghe tiếng keng keng liền mở mắt, lúc này dương quang chưa rọi, bên ngoài vẫn om om tối. Vĩnh Đan ngỡ như bản thân đang mơ, bên cạnh nằng là nam tử tôn quý nhất thiên hạ đang say ngủ. Vĩnh Đan bỏ ra khỏi long sán, hạ thân truyền đến một cổ đau đớn, nằng thu nhất y phục chỉnh trang về ngoài, trên đệm lụa vàng thêu song long còn hân in một vết máu khô thẫm. Vĩnh Đan dần do nghĩ ngợi, cuối cùng im lặng quay đi.

- *Đợi đã!*

Ồn nhu nam tử giọng nói có chút cứng nhắc mệnh lệnh lại có chút lười biếng đậm mặc vang lên. Vĩnh Đan vội vàng quỳ xuống. Hoàn Nhan Viên Hạo vẫn không mở mắt, truyền Tô An đến.

- *Truyền khẩu dụ Trẫm, sắc phong Uyển Mân trở thành Quý nhân!*

Vĩnh Đan sững sờ, Quý nhân, là Quý nhân. Trong cung trống trải, Hoàng thượng ít khi lâm hạnh cung tần, ngoài một Vĩnh Quý phi cùng một Giang phi tử tiềm đề đi lên, thì phân vị nằng chính là cao nhất.

- *Nô tì...à...không...tần thiếp tạ ơn Hoàng thượng, tạ ơn Hoàng thượng!*

Tô An cau mày khó xử, cung nữ tên Uyển Mân này có quan hệ thân tình cùng Hoàng hậu, nay lại có phong vị cao đến không ngờ, xuất thân từ cung nữ, hiện tại lại đứng trên đầu các tiểu thư khuê các, Hoàng thượng phải hay không phi là thực lòng ăn sung. Tô An theo thông lệ đưa Vĩnh Đan cùng Hạnh cung bộ đến bãi lễ Hoàng hậu nương nương.

Lúc này, Gia Hỷ cũng chỉ vừa mới ngủ dậy, thai tự lớn dần khiến nằng càng khó chịu trăm bề, làm gì cũng chậm chạp hơn. Gia Hỷ ra đến đại sảnh đã thấy Tô An cùng Vĩnh Đan đứng đó, nằng ngồi lên tháp mỹ nhân cạnh cửa sổ nhìn hai người họ hành lễ. Tô An dâng Hạnh cung bộ, Gia Hỷ nhàn nhạt nhìn qua, trên mặt không xuất hiện một biểu tình nào. Gia Hỷ chậm rãi đóng ấn chương lên thánh chỉ, giao lại Tô An:

- *Quý nhân phân vị không thấp, chỉ cần hoà thai liền có thể lên đến Tần vị! Bàn cung chúc mừng mười mười, giúp đỡ Hoàng gia khai chi tán điệp! Hoàng thượng vẫn chưa ban viện, vậy để bản cung giúp mười, trước kia bản cung ở Tịch Đình hiền rất tốt, mười mười thấy thế nào?*

Vĩnh Đan dập đầu, tam quý cứu khẩu tạ ơn:

- *Tần thiếp được thừa hưởng hồng phúc nương nương, là vinh hạnh của tần thiếp!*

Tô An coi như hoàn thành nhiệm vụ, chấp tay cáo lui, Gia Hỷ nhấp trà nóng trên bàn, mắt hạnh hướng xuống:

- *Uyển mười mười ở lại cùng dùng bữa sáng với bản cung!*

Cửa chính vừa khép, Gia Hỷ đột ngột thay đổi thái độ, nằng một tay đỡ bụng, tay kia nắm lấy Vĩnh Đan, lo lắng:

- *Hoàng thượng ép buộc em? Hai mươi lăm tuổi có thể xuất cung, em cũng chỉ còn hai năm nữa, không ngờ...*

Vĩnh Đan đưa tay lau nước mắt trên má Gia Hỷ, lắc đầu mỉm cười:

- *Hoàng thượng rất tốt, là em tự nguyện! Nương nương đừng lo lắng! Người có trách em, có giận em không?*

Gia Hỷ dụi dụi cười, lời kéo nằng ta ngồi xuống:

- *Bản cung vui mừng còn không hết! Có em, bản cung phần nào bớt đi có quạnh! Em thường xuyên đến nơi này được không?*

Vĩnh Đan gật gật đầu, tựa người vào vai Gia Hỷ, nằng xoa xoa phần bụng nhô cao sau lớp phượng bào, hào hứng nói:

- *Tần thiếp mỗi ngày đều đến đây, kể chuyện cho tiểu Hoàng tử nghe!*

Gia Hỷ lời tráp ngọc ra, lựa chọn mấy loại trái cây vòng tay lại gom thêm nhiều ngân phiếu:

- *Em giữ mà dùng, em cũng biết ở đây muốn gì đều phải chi tiền, nó tài phùng cao đáp thấp! Tịch Đình hiền ấy tuy hơi xa, nhưng tuyệt đối là rộng rãi thoáng mái, bản cung không phải hà khắc, nhưng hiện tại em một bước trở thành Quý nhân, nếu bản nơi quá tốt liền dễ khiến người khác sinh tâm dố kỵ!*

Vĩnh Đan ở lại thêm một khắc thì hồi cung, mặc dù Gia Hỷ lừa luyến, nhưng hôm nay nằng ta chuyển đi, hiển nhiên bận rộn không thời. Vĩnh Đan vừa ra ngoài, Bối Lan đã tiến đến:

- *Nương nương, Uyển Quý nhân chính là Vĩnh Đan tí tí đúng không?*

Gia Hỷ cũng không giấu giếm nữa, gật đầu xác nhận:

- *Chính là mười ấy, trong cung này, cuối cùng bản cung cũng không còn đơn độc! Năm xưa Vĩnh Đan vì thù hận mà vào cung, bây giờ lại trở thành chủ tử, thật tốt!*

Đạm Ngọc vào Phòng phủ không sớm cho nên không rõ thân phận Vĩnh Đan, có điều chuyện Vĩnh Đan một bước lên tiến tác động phần nào đến tâm tính nằng. Bối Lan nhìn ra cửa theo hướng Vĩnh Đan, lại nhìn sang Đạm Ngọc. Bên bàn, Gia Hỷ vẫn thong thong thả thả, Bối Lan tính cách đơn thuần, dù rất muốn nhắc nhở chủ nhân cẩn trọng, nhưng không biết phải mở lời như thế nào.

Vĩnh Đan quay về nơi ở của cung nhân, trước sân lúc này đã tập hợp vô cùng đông người, ai nấy đều vui vẻ hành lễ chúc mừng:

- *Chúc mừng tiểu chủ, chúc mừng tiểu chủ!*

Vĩnh Đan đổi ngân phiếu lấy bạc vụn li xì từng người một. Trong phòng nằng ở cũng chỉ có tám người cùng một ma ma quản sự. Vĩnh Đan ngồi xuống giường, hòa ái nói:

- *Hoàng thượng cho phép ta có một cung nữ, ta nghĩ không ở đâu bằng người cùng phòng, có vị mười mười nào muốn đi theo ta không?*

Đám cung nữ liếc nhìn nhau, Vĩnh Đan cũng một vòng đánh giá, cuối cùng vô như phất phát tay, ủy khuất:

- *Các mười không muốn cũng phải, ta đâu sao chỉ là một Quý nhân nhỏ bé, không đáng!*

Cung nữ đứng cuối cùng đột ngột tiến lên, nằng ta tên Thủy Túc, dung nhan trung đẳng, đáng vẻ đường hoàng, gia đình tội nhân nên thường ngày hay bị ma ma quản sự gây khó dễ:

- *Mười mười đi cùng tí!*

Vĩnh Đan hài lòng gật đầu, người nằng chọn cũng chính là Thủy Túc, có điều nằng vẫn muốn tự tâm Thủy Túc nói ra. Thủy Túc cứ thế cùng Vĩnh Đan theo Tô An về Tịch Đình hiền. Buổi chiều, Vĩnh Đan cũng vừa bài trí xong xuôi, thì đã thấy Vĩnh Quý phi hăm hăm hồ hồ đi vào. Bối vị Vĩnh Quý phi là nhất phẩm, từ bậc Quý nhân trở xuống đều phải hành đại lễ, Vĩnh Đan khụy hai chân xuống, quỳ trên mũi chân nhưng đầu gối không được chạm đất:

- *Tần thiếp không biết nương nương đến, đón tiếp chậm trễ, nương nương lượng thứ!*

Vĩnh Quý phi nghiêng ngang gót hài cao ngồi xuống ghế, nâng ta thong thả dùng trà:

- *Ngẩng mặt lên để bản cung xem thứ người dùng cách gì quyến rũ Hoàng thượng!*

Vĩnh Đan thăm tâm đã biết Vĩnh Quý phi tức giận chuyển đêm qua Hoàng thượng truyền chỉ nhưng không đến Vĩnh An cung, cuối cùng lại lâm hạnh nàng, nhưng nàng lại không ngờ được, vừa ngẩng mặt đã bị Vĩnh Quý ném tách trà nóng vào người. Vĩnh Đan nghiêng một bên né tránh, nước trà văng vào cánh tay, còn tách sứ thì đập mạnh vào thái dương nàng.

Thủy Túc hốt hoảng:

- *Tiểu chủ!*

Vĩnh Quý phi bật cười, bàn tay đeo hộ giáp nhọn hoắt nâng cầm Vĩnh Đan lên:

- *Người tưởng rằng một đêm được hầu hạ Hoàng thượng thì sẽ trở thành phượng hoàng sao? Thân phận nô tì thì không bao giờ gột sạch được mùi hèn kém!*

Vĩnh Đan hừ lạnh hất tay Vĩnh Quý phi ra, khỏe mồm nhếch lên:

- *Nương nương, tần thiếp tuy là cung nữ hạ đẳng, nhưng Hoàng thượng đêm qua đã chọn tần thiếp chứ không phải hầu môn kiểu nữ như người!*

Vĩnh Quý phi không ngờ Vĩnh Đan dám phảng kháng, gương mặt nàng ửng đỏ lên:

- *Có bản lĩnh, bản cung thật muốn xem người còn cứng miệng được đến bao giờ! Người đâu, Uyển Quý nhân vô lễ phạm thượng, và miệng hai mươi cái!*

Hai nhị đẳng cung nữ sau lưng Vĩnh Quý phi tiến đến giữ chặt lấy Vĩnh Đan. Vĩnh Quý phi mỉm mọng hể cười:

- *Lục Sinh, đánh mạnh vào, nếu không tạo ra được tiếng vang, thì bản cung xử tội cả người!*

Lục Sinh kẹp giữa những ngón tay bằng từng thanh đá cuội được mài phẳng phiu:

- *Tiểu chủ, nô tì xin đắc tội!*

"Bốp!"

"Bốp!"

"Bốp!"

Vĩnh Đan chỉ còn nghe u u âm ẩm bên tai, máu từ khóe miệng nàng trào ra ngon ngọt. Liên tiếp năm cái tát, Vĩnh Đan choáng váng đầu óc, toàn bộ vỏ não như tê rần, cuối cùng không chống cự nổi mà bất tỉnh. Cùng lúc đó, bên ngoài Tịch Đình hiện vang lên tiếng thông tri:

- *Hoàng hậu nương nương đến!*

Vĩnh Quý phi cau mày dài, nhìn qua Lục Sinh:

- *Không phải Hoàng hậu đang bị cấm túc?*

Gia Hỷ phượng y thường phục tiến vào, tà áo vàng nhạt thêu họa tiết mẫu đơn hồng đậm xen đỏ thẫm, gấu áo viền không tước vượn cánh muốn bay, cùng với Vĩnh Quý phi xiêm áo đó tươi thêu tường vi hồ điệp đúng một chỗ chỉ có hơn chục không hề kém, Gia Hỷ ngồi xuống ghế, mắt hạnh ưu phiền:

- *Không biết muội muội nghe được ở đâu là bản cung bị cấm túc? Hoàng thượng chỉ nói thai tự bản cung có chút mệt nhọc, cần phải tĩnh dưỡng mà thôi!*

Vĩnh Quý phi qua loa thi lễ:

- *Đã nặng nề thân mình như vậy, nương nương còn vội vã đến đây làm gì?*

- *Người ở đây gây ầm ĩ như vậy, bản cung có cách nào ngủ yên?*

Vĩnh Quý phi che miệng cười, liếc mắt sát sáo:

- *Một cái Quý nhân không biết tôn ti phép tắc, thần thiếp chỉ đang dạy dỗ mà thôi!*

Gia Hỷ không chấp nhất, nhún nhật phát tay để Bối Lan đỡ Vĩnh Đan vào trong. Vĩnh Quý phi không ngờ lại ngăn cản:

- *Hình phạt còn chưa thực hiện đủ, nương nương đã muốn bao che cho ả?*

Gia Hỷ cau mày, đứng dậy:

- *Uyển muội muội là người mới, hành sự có gì lỗ mãng thì người cũng không nên ra tay độc ác như vậy, đều là nữ nhân của Hoàng thượng, phải bao dung lẫn nhau!*

Vĩnh Quý phi vẫn không để người đưa Vĩnh Đan đi, nói cứng:

- *Quốc pháp bất vị thân! Có tội phải xử! Nương nương tuy là Hoàng hậu, nhưng cũng không thể thay đổi cung quy! Huống hồ, Uyển Quý nhân cùng nương nương nào có nửa phần quan hệ! Thần thiếp không dạy cho ả một bài học, ngày sau còn bao nhiêu cung nữ muốn trèo lên long sân!*

Gia Hỷ gạt tay Vĩnh Quý phi ra, mỉm cười khẽ nhếch:

- *Người muốn tố Hoàng thượng hoang dâm háo sắc?*

Vĩnh Quý phi hơi lùi lại, mắt ngọc ánh lên:

- *Ý tại ngôn ngoại, là nương nương cố ý hiểu sai, không phải thần thiếp nói sai!*

Bối Lan thừa lúc này cũng đưa được Vĩnh Đan đến Thái y viện. Tranh chấp trong Tịch Đình hiện cứ thế đến tai Tuyên Thái hậu, ngay lập tức cả Hoàng hậu cùng Vĩnh Quý phi đều bị truyền đến Khôn Điện.

Truyện được cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại wattpad tác giả: Hooaitram (Hò Miêu - Hồ Ái Trâm).

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác kể cả truyệnfull, sstruyen,... đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Chú thích:

Canh gặt à tào đốn

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 153: Tri nhân tri diện (thượng)

Tuyên Thái hậu nhìn Hoàng hậu cùng Vinh Quý hai bên đại sảnh ngao ngao cúi mặt. Hoàng thượng sùng hạnh cung nữ là chuyện vô cùng bình thường, tuy rằng cung nữ này phân vị có cao một chút, nhưng Quý nhân vẫn không tính là lớn lao gì. Cả Hoàng cung còn năm bảy người chưa được làm hạnh, phân vị còn phải một lần thay đổi nữa.

- Ai già rồi, muốn sớm ngày có tôn tử, Hoàng hậu thân mang long chủng, thân thể yếu nhược còn không biết kiểm soát như vậy, thật khiến ai gia lo lắng!

Gia Hỷ thì lễ chậm rãi, tôn kính nói:

- Con đâu biết lỗi, về sau sẽ cẩn trọng hơn!

Tuyên Thái hậu phát tay, nhàn nhạt biểu tình:

- Ai gia chưa từng làm Hoàng hậu, nhưng chuyện trong sáng ngoài tối nói thâm cung này cũng đã trải qua mấy mươi năm, hoàng tức còn trẻ, làm việc thiếu cân nhắc. Cho dù hôm nay Quý phi có sai, thì một Quý nhân tử phẩm không thể chịu thiệt thòi một chút hay sao? Hoàng hậu hồi cung suy nghĩ lời ai gia vừa nói!

Gia Hỷ hơi liếc qua Vinh Quý phi, chỉ thấy nàng ta mỗi mòng cong lên, tựa hồ rất đắc ý, Gia Hỷ trong lòng tràn đầy khó chịu, đây là Thái hậu có ý trách nàng đánh tăng không nhìn mặt Phật, nhưng lại không thể phản bác ra miệng:

- Tạ ơn mẫu hậu chỉ dạy!

Gia Hỷ lên phượng liễn, chậm rãi đến Thái y viện, Vĩnh Đan ở đó cần người chăm sóc, có mặt của nàng, Thái y có thể sẽ sốt sắng hơn. Thân phận Vĩnh Đan coi như quá thấp kém, không nằm trong đại kỳ tộc, có lên đến phi vị thì vẫn bị người khác khinh thường.

Vĩnh Hưng cung.

Hoàn Nhan Viên Hạo nằm trên thấp dài đọc qua một lượt sổ con, Triệu Từ Đoan ngồi cạnh hần, thêm huân hương vào lò. Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ cau mày:

- Trầm không dùng hương liệu!

Triệu Từ Đoan mỗi mòng mở ra, mắt huyền dài sáu ánh lên tia sáng yêu dị, nổi bật đầu chu sa giữa mi tâm.

- Thân vừa rời kinh mấy ngày, Hoàng thượng liền thay đổi thói quen! Là vì chuyện Vinh Quý phi hạ xuân được?

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ gạt đầu, gấp lại sổ:

- Chu Tề tướng này cũng thật khó hiểu, thà rằng liều mạng toàn gia trợ giúp Hoàn Nhan Viên Thuyết còn hơn ủng hộ Song Điều Vương cháu ngoại mình!

Triệu Từ Đoan khẽ cười, lòng người yêu ghét bất phân, huống hồ Chu Tề tướng coi Vĩnh Nguyên đế là trời, thì đương nhiên cho rằng Thịnh Vương mới là chân mệnh thiên tử:

- Hoàng thượng muốn để ai ra mặt chuyện này?

Hoàn Nhan Viên Hạo nhắm mắt, chậm rãi phân tích rất lâu, cuối cùng mới ngụ ý:

- Giang Phục!

Triệu Từ Đoan không giấu nổi ngạc nhiên:

- Phụ thân Giang phi? Người này đúng là làm trong Hình Bộ, nhưng chức tước cũng chỉ ngang bằng Bạch Thực Thần, còn Chu Tề tướng vừa là nguyên lão lại là công thần, sợ rằng Giang Phục gánh không nổi!

- Có một Đức Thái phi ở Gia Lăng quốc, một Giang phi giữa hậu cung, Giang Phục cái gì mà không dám làm?

Triệu Từ Đoan nhìn sâu vào đôi mắt nam tử đối diện dò xét:

- Vị trí hữu Tề tướng, người vẫn dự định dành cho Thượng Quan Khâm? Nên mới không để hần nhúng tay vào vũng bùn này?

Hoàn Nhan Viên Hạo thông thả đến án thư soạn một đạo chiếu chỉ:

- Trầm rất muốn, Thượng Quan Khâm tài năng vừa đủ, làm người không kiêu ngạo, chỉ sợ là hần không được đồng đạo quần thần ủng hộ!

Triệu Từ Đoan hiểu ý Thần Long Đế, Tuyên Thái hậu vì lo lắng thân phận Mạt Quốc của hần mà trợ giúp Bạch Thực Thần. Bạch Thực Thần là kẻ làm mưu nhiều kế, kết giao rộng rãi, ai ai trong thiên hạ cũng ngầm tưởng Bạch Thực Thần là nội gián mà Thần Long đế cài vào Thịnh Vương phủ. Nếu hiện tại bạc đãi Bạch Thực Thần, Thần Long Đế liền mang tiếng xấu vất chanh bỏ vỏ.

Hoàn Nhan Viên Hạo dừng bút, ấn tín đầy đủ, lại tiếp tục nói:

- Trẫm từng đánh giá họ Bạch không cao, nhưng hẳn sống được sau biến loạn, lại còn có thể thuận nước đẩy thuyền tự thân đi lên như vậy, khiến người khác phải ít nhiều suy nghĩ!

Triệu Từ Đoạn hừ lạnh, Bạch Thục Thần xảo quyết như hồ ly, già luôn cúi người trên, vờ nhân nghĩa kẻ dưới, trong mắt chúng lại là thanh quan chuyên tra oan án, không nhận hối lộ, thanh sạch cao quý.

- Hoàng thượng còn chưa biết, Bạch Thục Thần vừa rồi có ẩn hành một tập xưởng ca, bên trong chỉ toàn ca ngợi công đức của người! Lại mở thi từ yến mỗi tuần ba bốn ngày, quan lại văn nhân đều tới, thân thiết vô cùng. Xem ra, Thượng Quan Khâm sắp tới không dễ dàng gì!

Hoàn Nhan Viên Hạo đồng tình, thông tin cùng Triệu Từ Đoạn dạo bước đến Uyển Hằng viên - hoa viên rộng nhất Tân Hoàng thành.

- Trẫm tuy là là quân vương, nhưng không thể cứ làm theo ý mình, hiện tại phải xem xét tình hình, nếu một mực để Thượng Quan Khâm ngồi lên vị trí Tể tướng, sợ rằng sau này với hắn chính là lợi bất cập hại, quan lại soi xét chuyện nhỏ hóa lớn!

Triệu Từ Đoạn có chút chán chường:

- Xem ra làm Hoàng Đế cũng không dễ dàng!

Hoàn Nhan Viên Hạo cả cười:

- Hối hận khi đi theo Trẫm rồi sao? Người không giống bọn họ, Trẫm có thể vì người mà bất chấp, nhưng Thượng Quan Khâm kia, không đáng!

Hoàn Nhan Viên Hạo tiến vào trong đình, lại vô tình đụng phải Giang phi áo hồng thắm tươi tắn tiến đến. Triệu Từ Đoạn nhíu mày, Giang phi này, xem ra cũng quá trùng hợp đi.

Chập tối.

Vĩnh Lạc cung.

Gia Hỷ nhìn Tô An nghi hoặc, lại nhìn đạo thánh chỉ thêm một lượt:

- Phi vị Giang thị ban phong hiệu là Dung? Dung phi sao?

Tô An chấp tay, cẩn thận đáp lời:

- Buổi chiều Hoàng thượng cùng Giang phi nương nương đối thơ rất hợp ý, cho nên ngay lập tức ban phong hào!

Gia Hỷ phượng ấn hân lên thánh chỉ, lại nhìn qua Hạnh cung bộ:

- Hoàng thượng nghỉ lại Tịch Đình hiển? Vết thương của Uyển Quý nhân còn chưa khỏi hẳn!

Tô An cười cười, lại cho rằng Hoàng hậu ghen tuông mà an ủi:

- Nương nương thân thể kiều quý, là các chủ tử khác giúp người phân ưu!

Gia Hỷ hơi nâng khúc miệng, nàng là sợ Vĩnh Đan xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù gì năm cái tát của Vĩnh Quý phi không nhẹ, vết thương trên mặt Vĩnh Đan không rõ đã đỡ phần nào. Gia Hỷ luôn cho rằng Thần Long để bạo lực mãnh liệt, qua hai lần nặng được sủng hạnh chỉ toàn đau đớn đi cùng khuất nhục.

Tô An nhận lại thánh chỉ thì lui ra, Hoàng thượng ở Tịch Đình hiển, hẳn cũng phải nhanh chân tới đó. Hôm nay Triệu Ngự Tướng ngủ lại Ngự Quán dài, mà Hoàng thượng vẫn có thể cùng Uyển Quý nhân dùng bữa tối, chứng tỏ sủng ái không tầm thường.

Bên trong Tịch Đình hiển sáng rực đèn đuốc, Vĩnh Đan đứng một bên hầu hạ dùng cơm, gương mặt nàng che bằng sa mùng, một bên má vẫn lộ rõ vết sưng đã chuyển sang tím hồng. Hoàn Nhan Viên Hạo tuy không nói ra, nhưng cũng ngầm trách Vĩnh Quý phi ra tay ác độc.

- Trẫm nghe cung nhân báo lại Hoàng hậu đích thân đến can gián Vĩnh Quý phi?

Vĩnh Đan hơi ngừng đũa, giọng nói mềm mỏng kèm theo chút bất an:

- Hoàng thượng, người ngàn lần đừng trách Hoàng hậu nương nương!

Hoàn Nhan Viên Gạo vẫn điềm nhiên dùng bữa:

- Quý phi tính cách nóng nảy xốc nổi, nhưng cũng không phải người độc ác gì, Trẫm đã phạt nàng ấy rồi!

Vĩnh Đan tỏ ra mỉm cười thỏa mãn:

- Ta ờ Hoàng thượng lấy lại công bằng giúp tần thiếp! Tần thiếp cũng biết Quý phi nương nương không phải người thù đoạn, nên coi như lần này giúp nương nương trút giận vậy!

Vĩnh Quý phi có Tuyên Thái hậu và Mai Thái phi chống lưng, đã dám cùng Hoàng hậu cãi tay đôi thì sẽ không nề mặt ai, cho dù là Hoàng thượng cũng chỉ trách phạt vài câu là cùng. Nhưng loại người như vậy thường không có nhiều quý kẻ. Người đáng sợ nhất phải kể đến vị Dung phi Giang thị kia, tuy rằng nàng ta gia tộc không phong tục nhưng cũng là đường muội của Đức Thái phi, là biểu đi của Gia Lăng Vương. Trong cung hiện tại Vĩnh Quý phi còn chưa được triệu hạnh, mà Dung phi đã nhận được phong hào rồi. Hoàng thượng bãi bỏ tứ phi giám sát sức ảnh hưởng của ngoại thích, nên chỉ còn một Quý phi, thì vị trí Dung phi đã coi là cao nhất có thể với tới được.

Thần Long để không nghỉ lại Tịch Đình hiển, dùng cơm xong ban tặng vật an ủi rồi hỏi cung. Vĩnh Đan vì vết thương nên không tiện chân ngự giá. Nàng ngồi bên tháp mỹ nhân, mắt nhắm hờ, nàng không thể chi là Quý nhân, phận vị Quý nhân này với nàng là bậc thang đầu tiên mà thôi.

Vĩnh Đan nhìn Thúy Túc hồi lâu, đột ngột tiến đến nắm tay Thúy Túc:

- Muội theo ta thể này phải chịu nhiều ủy khuất!

Thúy Túc thụ sủng nhược kinh:

- Tiểu chủ nói gì vậy, người là chủ tử tốt nhất mà nô tì từng gặp!

Vĩnh Đan hơi mỉm cười, trên mặt đã định vài phần lệ, nàng vốn dĩ làm hạ nhân nửa đời, sao lại không rõ tâm tư hạ nhân. Nàng được ban gì Thúy Túc đều có phần, nàng cũng chưa từng mắng chửi đánh đập, nàng chỉ cần người này thật tâm trung thành.

- Hoàng hậu nương nương giúp đỡ ta rất nhiều, ta thực sự đội ơn người! Nhưng Thúy Túc này, trong Hoàng cung này vốn dĩ không tồn tại loại tình cảm ti muội đó! Ta với muội đứng chung một con thuyền, nhưng ta với tất cả nữ nhân hậu cung còn lại thì không! Muội hiểu ý ta chứ?

Thúy Túc thì lễ, trong mắt nổi lên rối loạn nhưng rồi mau chóng trấn định.

- Nô tì nguyện hết lòng vì tiểu chủ!

Mùa hạ cứ thế rất nhanh trôi qua, trời cũng dần mát dần, hiện tại đã là tháng mười, mây trời xám đục che khuất dương quang, trong từng cơn gió lạnh lẽo tràn đầy hơi nước báo hiệu tuyết sắp rơi xuống.

Gia Hỷ bụng đã rất lớn, nàng mang thai gần tám tháng, trong cung cũng chuẩn bị đầy đủ Ngự y hộ sinh và cá nhũ mẫu. Những ngày gần đây nàng thường xuyên mệt mỏi, Thần Long để tuy có sủng hạnh cung tần, nhưng quyết định để hài tử ra đời thì mới sắc phong một lượt. Gia Hỷ cũng không mấy bận tâm, việc nàng cần thiết bây giờ là giữ vững tinh thần cùng sức khỏe, đứa nhỏ phải được bình an chào đời.

Mùng năm tháng mười, phi tần theo lệ thường vấn an Hoàng hậu nương nương. Gia Hỷ nửa đêm hôm qua cùng Vĩnh Đan trò chuyện tận khuya, hiện tại nàng có chút chóng mặt đau đầu. Gia Hỷ ngồi trên phượng vị, nhìn phía dưới trái phải hai bên oanh oanh yến yến trò chuyện.

Vĩnh Quý phi nhận nhặt biểu tình cổ ý nói lớn:

- Bản cung nghe được là Giang Thị lang nhận chỉ làm Khâm Sai Đại thần tra xét loạn đảng?

Gia Hỷ xoa xoa má tím, hậu cung không nên bàn chuyện tiền triều, nhưng nàng đang mệt mỏi, cũng lười nhắc nhở. Dung phi khiêm nhường nụ cười, có điều lời nói hàm chứa chút tự cao:

- Gia phụ thần thiếp là thần tử của Hoàng thượng, cho nên sẽ vì Hoàng thượng hết mực phụng sự!

- Nói hay lắm!

Từ ngoài cửa vang lên giọng nói nam tử cao lãnh tôn quý, Thần Long đế chậm rãi bước vào chính điện, phi tần lần lượt theo phẩm cấp mà hành lễ. Hoàn Nhan Viên Hạo lướt qua một lượt, đưa tay đỡ Gia Hỷ. Sau khi an tọa mới tiếp tục:

- Các nàng đều là trăm anh thế phật, vào cung có gia tộc mạnh mẽ hậu thuẫn sau lưng, các nàng hiện tại là người của Trẫm, hiển nhiên Trẫm sẽ không bạc đãi, Trẫm cũng mong các nàng và gia tộc của mình luôn tận trung với đất nước!

Phía dưới ồn ào hành lễ, lại đồng thanh:

- Chúng thần thiếp/tân thiếp tạ ơn Hoàng thượng chỉ dạy!

Gia Hỷ không mở miệng, ngồi bên cạnh Hoàn Nhan Viên Hạo hiện tại nàng không còn quá nhiều áp lực, nhưng chung quy chính là không thể thoải mái. Thấy Gia Hỷ hơi xoa xoa bụng. Vĩnh Đan mỉm cười nói:

- Hoàng hậu nương nương, tân thiếp trước khi đến đây đã hãm huyết yến, người có muốn dùng?

Gia Hỷ với Vĩnh Đan vốn không cố kỵ, trong cung không người thân thích, Vĩnh Đan này, nàng coi như tí muối ruột thịt:

- Vậy thì dâng lên, bản cung sẽ thưởng cho muối!

Thủy Túc lui ra ngoài, Gia Hỷ lấy hết can đảm, hít một hơi sâu trò chuyện cùng nam tử bên cạnh:

- Hoàng thượng! Thần thiếp có ý này, không biết người có muốn nghe?

Hoàn Nhan Viên Hạo nhấp ngụm trà trên bàn, khẽ nhấm nhát vị quá ngọt, Vĩnh Lạc cung dùng lượng mật ong luôn gấp đôi những nơi khác, hóa ra là vì cho thêm vào trà.

- Từ đồng cử nói!

Gia Hỷ mỉm cười, nhìn xuống Vĩnh Đan:

- Uyển Quý nhân cùng thần thiếp nhiều phần thân tình, thần thiếp muốn nhận muối ấy làm nghĩa muối!

Phía dưới ngưng trọng một hồi, Vĩnh Quý phi đặt tách trà lạnh cạnh bên bàn, giễu cợt:

- Nương nương suy nghĩ chu toàn, thiết nghĩ người cùng Uyển Quý nhân đây chắc chắn sẽ là một đôi Phi Yến - Hợp Đức hầu hạ tận tình Hoàng thượng!

Triệu Phi Yến và Triệu Hợp Đức trong lịch sử là hai ti muội, đem sắc đẹp mê đắm quân vương quyền khuynh triều chính gây nên thảm kịch. Gia Hỷ thấy Vĩnh Đan cúi mặt ủy khuất, trong lòng dâng lên khó chịu.

- Muội muội sao lại so sánh Hoàng thượng cùng Hán Thành đế như vậy?

Tuyên Quý phi biết mình lỡ lời, mất đẹp phong tình nùng nịu với Thần Long đế:

- Thần thiếp không có! Là nương nương có tình mà!

Hoàn Nhan Viên Hạo đau đầu nghe nữ nhân đấu khẩu, trực tiếp gạt đi:

- Hậu muốn nhận Uyển Quý nhân là nghĩa muội cũng tốt, ti muội có nhau dễ dàng săn sóc!

Gia Hỷ không ngờ Thần Long đế cứ thế dễ dàng đồng ý, vừa định đứng lên tạ ơn thì bị bàn tay hắt giữ lại:

- Sau này cứ gọi theo họ của Hoàng hậu, chứ Uyển kia coi như phong hiệu!

Vĩnh Đan vội vàng ra giữa sảnh tạ ơn, nàng lại nhìn lên:

- Tân thiếp bạo gan xin Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương ban tên mới!

Gia Hỷ cùng Hoàn Nhan Viên Hạo không hẹn mà gặp, bật thốt:

- Phùng Vĩnh Đan!

Gia Hỷ xấu hổ ngoảnh mặt đi nơi khác, Hoàn Nhan Viên Hạo vẫn giữ nụ cười trên mặt. Lúc này, Thủy Túc cũng vừa vận đem tổ yến đến, Gia Hỷ hít mấy ngụm, bụng liền đau quặn quai, mồ hôi chảy thành dòng. Nàng dung hoa thất sắc:

- Hoàng thượng! Thần thiếp mệt mỏi, xin được cáo lui!

Hoàn Nhan Viên Hạo đưa tay lên trán Gia Hỷ, chỉ thấy một tầng lạnh toát. Hắn cau mày:

- Truyền Thái y!

Gia Hỷ được Bối Lan đỡ đỡ dậy, nào ngờ vừa bước ra khỏi phòng vệ, nàng đã ngã nhào. Hoàn Nhan Viên Hạo tâm thần hốt hoảng, phượng mẫu u lệ sát khí:

- Vĩnh Đan! Trong tổ yến vừa rồi có gì?

Vĩnh Đan bỏ bằng đầu gối đến, nhợt nhạt gương mặt:

- Hoàng thượng, tổ yến thực sự không có gì! Không có gì hết! Tân thiếp sao có thể làm ra chuyện bất lợi với nương nương!

Vĩnh Quý phi quát ụa che mặt chứng kiến một màn kịch, hăm ý nhìn Dung phi:

- Không phải cách đây ba ngày Hoàng thượng đã ban cho Giang muội muội toàn bộ huyết yến tiến cống năm nay hay sao? Bản cung nhớ là Giang muội đều đưa đến mỗi cung một ít! Thật may là bản cung chưa kịp dùng!

Giang phi sững sờ, hết nhìn Vĩnh Quý phi rồi nhìn qua Vĩnh Đan, lòng bàn tay nàng siết lại:

- Hoàng thượng! Thần thiếp vô tội!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Tri nhân tri diện (trung)

Hoàn Nhan Viên Hạo âm trầm nét mặt, hắt ngời ở đại sảnh, phía dưới cả Vĩnh Đan lẫn Dung phi đều im lặng cúi mặt quý, phi tần vẫn còn ở lại. Hoàng hậu nương nương không rõ an nguy, các nàng vừa phải giả vờ hiền lương vừa muốn xem tấn kịch này. Thái y đứng sau bình phong trợ sinh, hai bà đỡ lành nghề cùng bốn nam ma ma nhanh nhẹn sạch sẽ đang gấp rút. Hoàn Nhan Viên Hạo xoa xoa mi tâm, hiện tại chỉ nghe được tiếng Gia Hỷ thét lên trong đau đớn, mùi máu tươi tanh nồng lan tỏa khắp không khí.

Vĩnh Quý phi nhàn nhạt biểu tình có chút chán chường. Giang thị này, trước đây hại nàng bị cấm túc đến thể thâm thâm, xem ra lần này cũng không dễ dàng gì vượt qua, luận theo độ thân tình, Hoàng hậu chắc chắn sẽ nói đỡ cho Uyển Quý nhân. Vĩnh Quý phi vô vô khăn tay, nàng nhìn Hoàng thượng mi tâm cau có nét mặt phiền muộn kia trong lòng dâng lên tư vị chua xót, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đứng là tương kính như tân, ngày thường cũng không bao nhiêu cử chỉ âu yếm, nhưng cũng chưa bao giờ sùng ái ai đến bỏ mặt Hoàng hậu. Nàng là Quý phi, không thể giữ được phu quân chỉ bằng vẻ thực nữ đoan trang như Hoàng hậu.

Tô An cẩn trọng đến gần ghế chủ vị thì thầm mấy câu, phượng mẫu đang u tối của Thần Long đế ánh sang màu đỏ giận giữ, hắt đứng dậy, long bào theo gió bay phấp phật:

- Tô An, người ở lại đây, khi nào Hoàng hậu hạ sinh lập tức báo ngay cho Trẫm! Bãi giá Vĩnh Hưng cung.

Ngư liền đi rồi, trong phòng như trầm xuống hẳn, không có Hoàng thượng, các nàng còn ngồi đây giả vờ cho ai xem. Hoàng hậu chưa biết đến bao giờ mới sinh được, Hoàng thượng lại không để các nàng ra về, chính là hành hạ người khác.

Hoàn Nhan Viên Hạo gấp gấp vào thư phòng, lại nhìn Triệu Từ Đoạn huyết y thắm đỏ đang đứng một bên:

- Giang Phục đã bắt giam Chu Tề tướng?

Triệu Từ Đoạn khẽ gật đầu, không rõ hỷ giận:

- Giang Phục quá mức tự tin, dựa vào một cái Khảm Sai Đại thần liền không coi ai ra gì, hẳn làm như vậy chính là rút dây động rừng! Chu Tề tướng bị giam, Thịnh Vương chắc chắn sẽ có tâm đề phòng!

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi xuống bàn, lại đọc qua sổ con vừa trình lên, trong lòng khó chịu xen lẫn nôn nóng:

- Ngăn hẳn lại, không được để hẳn đến Viên Hạo phủ!

Triệu Từ Đoạn khi đợi Hoàng thượng cũng đã nghe qua chuyện Hoàng hậu đột ngột sinh non, cho nên hẳn hiểu vì sao lúc này phải gạt chuyện Phùng gia sang một bên, có điều, hiện tại đã quá chậm trễ cứu vãn:

- Hoàng thượng, Giang Phục sớm nay đưa người đi bắt Phùng Hân, thân đệ của Viên Hạo! Đến giờ có lẽ đã giam vào thiên lao rồi!

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe đầu đau nhức, hồi lâu mới nói:

- Chuyện Viên Hạo phủ tới đây phải chấm dứt. Phùng Hân từng phụ trách Giang châu dưới quyền Hoàn Nhan Thuýết thì có tội coi như không oan uổng, nhưng Viên Hạo cùng những người khác, tốt nhất phải giữ an toàn!

Triệu Từ Đoạn chần chờ đôi chút, thận trọng bẩm báo:

- Hoàng thượng, nói Viên Hạo không liên can chính là không đúng! Năm đó Viên Hạo là Binh Bộ Thượng thư, trực tiếp đề cử Phùng Hân đến Giang châu phò tá Thịnh Vương! Hiện tại Hình Bộ đã lập thành trọng án loạn đảng, không sớm thì muộn Phùng Viên Hạo cũng sẽ bị bắt giam mà thôi!

Hoàn Nhan Viên Hạo ngửa đầu ra sau, toàn thân tựa vào lưng ghế mới mệt. Vốn dĩ hẳn muốn phần tin tưởng hải từ này sẽ được Gia Hỷ bình an mà sinh ra, có hải từ năng liền với bớt buồn phiền, chuyện Phùng gia bị xét xử ít nhiều giảm đi đau đớn, hẳn còn có thể vì lý do tương lai của một Hoàng tử mà giảm nhẹ tội trạng Phùng gia. Nàng là Hoàng hậu của hắn, hẳn không thể quá tuyệt tình với nàng, nhưng bây giờ, mọi sự gần như đi ngược lại tính toán. Chuyện này với quần thần liền tạo ra nghi kỵ với hậu cung thành tiền lệ xấu, người trong thiên hạ liền nhìn hắn như một bạo quân.

- Từ Đoạn này, Gia Hỷ là bị trúng độc, Trầm chưa rõ độc tính gì, hải từ cũng không chắc sẽ giữ được!

Triệu Từ Đoạn hơi siết bàn tay, ruột gan trong lòng thất lạc:

- Nàng mệnh số không tốt!

Hoàn Nhan Viên Hạo ý vị thâm trường nhìn huyết y lặng lẽ đứng đó, hẳn biết Triệu Từ Đoạn đang nghĩ gì, nụ cười trên môi lạnh lẽo như ánh trăng mờ nhạt dần:

- Trầm không nên ép uống năng!

- Là người không nên yêu nàng!

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe gió lớn đột ngột ủa về, xào xạc trên mái hiên, tựa hồ muốn cuốn đi toàn bộ sinh khí chốn thâm cung này.

- Người cũng từng rất thân cận cùng nàng, vậy tại sao cuối cùng không có tình yêu?

Triệu Từ Đoạn nhếch môi:

- Làm sao người biết thần không từng yêu Hoàng hậu? Chỉ là nếu thần thực sự tiếp tục yêu nàng, liệu thần còn vì người tận trung không tiếc sinh mệnh? Thần là tự biết cân nhắc, không phải tình yêu với thần là không quan trọng, nhưng so cùng tình cảm thần dành cho người, đương nhiên không thể!

Hoàn Nhan Viên Hạo đặt tay lên vai Triệu Từ Đoạn, khẽ lắc đầu:

- Trầm đúng là chưa bao giờ hiểu rõ người! Luôn khiến người thiệt thòi! Một ngày nào đó, Trầm sẽ cùng người là huynh đệ, không còn thần tử quân vương, mà là người thân, là thù tử!

Triệu Từ Đoạn không rõ tâm tình lúc này, chỉ cảm nhận được mát ngọt tận đáy lòng, trong mắt hắn liền long lanh lệ nóng:

- Thần thật muốn ôm lấy người mà!

Tô An sau bình phong ho nhẹ một tiếng, có chút vội vã giọng nói:

- Hoàng thượng, nương nương đã hạ sinh tiểu Hoàng tử rồi!

Hoàn Nhan Viên Hạo liền khoác áo choàng, Triệu Từ Đoạn thu lại sổ sách trên bàn, chậm rãi:

- Thần sẽ điều tra chuyện này, hạ độc nương nương được, thì hạ độc người được! Hậu cung không nên lằng nhằng!

Hoàn Nhan Viên Hạo siết tay Triệu Từ Đoạn đẩy tin tưởng, lên ngựa liền tiến về Vĩnh Lạc cung. Trên đường đi, Tô An ngăn ngừa mãi mới dám bẩm báo:

- Hoàng thượng, Ngự y nói tiểu Hoàng tử nhiễm độc từ bụng mẹ, sẽ không sống quá ba ngày!

Ngoài trời đột ngột rơi tuyết, cái lạnh ủa về không một dấu hiệu báo trước, hắn nghe tim như vỡ thành từng mảnh, mỗi mảnh vỡ ấy lại hóa đá đâm sâu vào tận đáy lòng:

- Hoàng hậu biết chưa?

Tô An thì thầm lời nói:

- Bẩm Hoàng thượng, nương nương vẫn chưa biết, Thái y sợ nương nương vừa mới sinh sẽ không chịu nổi!

Khi Hoàn Nhan Viên Hạo đến tắm phòng, liền thấy Gia Hỷ đang nhìn đứa bé được bọc trong gấm đỏ bên cạnh, nàng xoa xoa hai lòng bàn chân hải từ, mỉm cười thích thú. Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi cạnh giường, lau đi mồ hôi rơm rớm trên trán Gia Hỷ:

- Nàng vất vả rồi!

Gia Hỷ thở nhẹ, tuy sắc mặt có nhợt nhạt nhưng mắt nàng vẫn rất linh anh:

- Hoàng thượng, người nắm tay hoàng nhi đi!

Hoàn Nhan Viên Hạo thấy tim mình đập mạnh, đứa bé hươu hươu tay nhỏ, nắm lấy ngón tay của hắn, lực yếu mềm của bàn tay tí hon ấy khiến hắn xúc động mãnh liệt, đây là con của hắn, hắn đã được làm phụ hoàng. Có điều, lời nói Tô An vẫn vang vọng bên tai, hắn không kim lòng được, nước mắt cứ tự nhiên rơi xuống.

- Người đâu, phong Đại Hoàng tử trở thành Thần Vương!

Gia Hỷ chấn kinh, nàng nhìn sâu vào nam tử tôn kính đối diện, trong hắn chờ đợi không rõ hi vọng. Đứa nhỏ khóc ré lên, nàng vội vã ôm lấy, xoay người vào trong ngai gần cho con ăn sữa. Hoàn Nhan Viên Hạo tuy trong lòng không thoải mái, theo cung quy, hải từ sinh ra bất luận là Hoàng tử hay Công chúa đều phải do ma ma nuôi nấng, loại chuyện này sao có thể để chủ tử làm, nhưng nàng không thể bên cạnh chăm sóc hải từ bao lâu nữa, hắn không mở miệng nhắc nhở nổi.

Hoàn Nhan Viên Hạo ra đại sảnh, lúc này sự việc chưa rõ, bất tổ yến vẫn nằm trên bàn, hắn nhìn nhợt phản phô, trong đầu hiện lên muôn vạn ý niệm tàn ác:

- Trước khi chuyện này được tra ra, cả Uyển Quý nhân cùng Dung phi đều bị cấm túc! Nếu Hoàng hậu có mệnh hệ gì, hai người sẽ được tiếp tục đi theo hầu hạ!

Dung phi trợn tròn mắt, nàng chỉ đập đầu không dám lên tiếng, rõ ràng Hoàng hậu đã an toàn hạ sinh, Hoàng thượng sao còn nói như vậy. Nàng không cam tâm bị đưa theo tuần táng. Tổ yến là của nàng, nàng sao có thể ngu ngốc hạ độc. Dung phi nhìn qua Uyển Quý nhân, chỉ thấy nàng ta nước mắt cứ rơi. Uyển Quý nhân cùng Hoàng hậu thân tình, lại được nhận là nghĩa muội, Hoàng hậu nếu có mệnh hệ gì, Uyển Quý nhân cũng coi như mất đi chỗ dựa. Dung phi tức nhanh một vòng, cả hậu cung này, nhìn đâu cũng chỉ thấy toàn người thăm độc, năng càng suy luận càng rối loạn.

Thần Long để các toàn bộ phi tần hồi cung, Vĩnh Quý phi lập tức chạy đến Khôn Điện, nàng tiến vào trong đại sảnh ấm áp, ngồi cạnh Tuyên Thái hậu hầu hạ, lại nói qua một lượt chuyện Vĩnh Lạc cung. Tuyên Thái hậu thả vài ba lá bạc vào lò than bạc, lắc đầu:

- Dù sao cũng là cốt nhục của Hoàng thượng, để xảy ra chuyện này, chính là Hoàng hậu bất lực! May mà tiểu Hoàng tử không có mệnh hệ gì!

Vĩnh Quý phi gạt gạt đầu, mới đó liền thoáng:

- Thần thấp nghe được là Hoàng thượng đã phong Nhất đẳng Thần Vương, tuy là đích trưởng tử, nhưng Hoàng thượng có chút...vội vàng!

Tuyên Thái hậu khựng lại một chút, cuối cùng mới nói:

- Nếu vậy, có khả năng Hinh bộ đã tra ra gì đó liên can đến Viên Hầu phủ! Hoàng thượng chính là vừa đánh vừa xoa!

Vinh Quý phi không tiện bàn luận chuyện tiền triều, hàm ý nói:

- Thái hậu, như vậy, chuyện lần này là có hay không có can hệ đến Dung phi?

Tuyên Thái Hậu không đáp lời, bấy giờ lời bà nói ra khác gì tự ý kết tội:

- Nếu là Dung phi hay Uyển Quý nhân thì ít ra địch nhân còn ở ngoài ánh sáng, ai gia sợ là người thứ ba, kẻ này dám ra tay với Hoàng hậu, đương nhiên sẽ không nương tình ai!

Vinh Quý phi tự giác xoa bụng, hiện tại Hoàng thượng đều đã lâm hạnh hậu cung, mà Hoàng hậu sinh ra hải tử không khỏe mạnh, người nào may mắn mang long thai trước, chính là nắm lấy tiền cơ. Vinh Quý phi hỏi Vinh An cung chưa được một canh giờ, thì đã nghe Lục Sinh bẩm lại:

- Nương nương, Cát Linh hiền vừa báo tin lên, Tương Thường tại đã hoài thai rồi ạ! Vừa hơn một tháng!

Vinh Quý phi bắt thần đánh rơi chén ngọc, trong ngày Hoàng hậu hạ sinh, Tương thị liền báo tin hỷ, nếu như kẻ thứ ba mà Thái hậu nhắc đến chính là Tương thị, thì Thái hậu sẽ chọn bảo vệ nàng, hay bảo vệ chất nữ Tương gia. Vinh Quý phi nhìn ngón tay bị mảnh sứ đâm nhỏ máu, phản phô:

- Ngày mai, mời Hiền Thái phi đến gặp bản cung! Còn nữa...bấy giờ người đem chút đồ bỏ đến Vinh Hưng cung, đêm nay Hoàng thượng chắc chắn sẽ không thị tẩm ai, chỉ cần người nhớ có một người như bản cung là được!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Tri nhân tri diện (hạ)

Tô An đứng bên ngoài thư phòng, chỉ nghe được tiếng tách trà vỡ toang chất chứa, hiếm khi có Triệu Ngự tướng ở đây mà Hoàng thượng lại giận dữ đến độ này.

- Chuẩn bị ngự giá đến Khôn Điện!

Tô An nhìn long nhan phát hỏa trong lòng kinh sợ không thôi, Hoàng thượng tự xưng một tiếng thiên tử nhưng chung quy vẫn là người thường, hẳn chỉ lo người gần chỗ đánh mèo trút giận lên đầu hần. Kiệu đi chậm rãi, Tân Hoàng thành không có nhiều cung điện như Cẩm Thành, nhưng vốn là nơi nghỉ mát, các cung cách nhau rất xa, hoa viên vô số, Hoàng đế ngủ ở đây cũng ít khi đi bộ. Tô An chậm rãi theo bên chân bên sườn kiệu, lại nghe u lãnh nam tử giọng nói phát ra.

- Chuyện của Thái hậu, người biết hay là không biết?

Tô An háp háy mắt, xem ra Hoàng thượng đúng là bức dọc với mẫu hậu mình, có điều, giữa hai cung có nghi kỵ, tốt nhất hẳn vẫn nên tránh qua mặt bên:

- Hoàng thượng, nô tãi ba tháng gần đây bận rộn nhiều chuyện, chưa được hầu hạ Thái hậu nương nương ngày nào!

Sau rèm vàng sậm có tiếng thờ dài, Tô An liếc mắt đề kiệu phu đi nhanh hơn, thoáng chốc đã dừng lại trước Khôn Điện.

Hoàn Nhan Viên Hạo trực tiếp vào trong, hắc bảo thụ hoàng long ngoạm châu ngồi bần bãi khi thế bức người, hẳn không kịp để cung nhân bẩm báo, một đường đến đại sảnh. Tuyên Thái hậu tin tức linh thông không kém, Hoàn Nhan Viên Hạo vừa qua khỏi rèm, đã thấy cung nhân hai bên quý xuống tiếp đón.

Hồng Tổ bê bê trà cụ đặt lên bàn, Hoàn Nhan Viên Hạo hơi nhíech môi:

- Xem ra Trầm lâm gì cũng không thoát được mắt mẫu hậu, kiệu chưa đến Khôn Điện, nước nóng đã sôi!

Tuyên Thái hậu không rõ hi nộ, chuyên tâm pha trà:

- Hoàng thượng giữa trưa đến đây, ai gia thật lấy làm lạ! Hoàng hậu mới sinh ba ngày, Hoàng thượng phải nên gần gũi Đại Hoàng tử một chút!

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày sửa lại:

- Là Đại Thân Vương!

Tuyên Thái hậu đẩy ly trà vừa pha xong đến trước mặt Thân Long đế, mắt ánh lên tia cương nghị:

- Hoàng tử dưới mười hai tuổi không được ban Vương tước!

-Mẫu hậu hà tất cùng một đứa trẻ không sống được bao lâu mà khác nghiệt?

Tuyên Thái hậu khựng bản tay lại, mặc kệ nước sôi bông rát trong ly, Thân Long đế đến đây rốt cuộc vì chuyện này, nhưng mà, tiểu hài tử kia sinh từ rõ ràng cùng bà không liên hệ:

- Ý của Hoàng thượng, ai gia không hiểu!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhạt cười:

- Trong tổ yến Hỷ nhi dùng có chứa Ô Đầu hoa, người còn muốn nói gì nữa? Mẫu hậu có thể không thích Gia Hỷ, thậm chí ghét bỏ nàng cũng chẳng sao, nhưng đứa trẻ vốn không có tội, huống hồ đó còn là thân sinh nhi tử của Trầm, là hoàng tôn của người?

Tuyên Thái hậu mắt long lên giận giữ, sẵng giọng:

- Đù rồi! Hoàng thượng đang vấn tội ai gia? Là Phùng thị ám chỉ với Hoàng thượng ai gia gây ra chuyện này?

Hoàn Nhan Viên Hạo gần từng tiếng một, giọng nói u lệ kính hờn:

- Không can hệ đến nàng! Trầm tự mình điều tra. Yếu của Dung phi, người nấu là Uyển Quý nhân, trùng độc lại là Hoàng hậu, cả ba nữ nhân này đều nhận được ân sủng nhiều nhất thời gian qua, một mũi tên trúng quá nhiều đích, kẻ còn lại được lợi không phải Vinh Quý phi hay sao?

Tuyên Thái hậu trong lòng thất vọng vô cùng, hải tử từ bà bao nhiêu năm tính toán bảo vệ, nuôi nấng chăm sóc, cuối cùng lại nghi kỵ chính bà.

- Hoàng thượng, ai gia không nghĩ có một ngày, người đối xử với ai gia như thế! Đùng là Ô đầu hoa này cả Hoàng cung chỉ một mình ai gia có, nhưng không thể vì thế liên vu khống ai gia!

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ lắc đầu:

- Hoàng nhi có thể làm gì được người, hoàng nhi chính là không muốn hậu cung rơi vào cảnh tranh chấp miên miên như tiên đế! Mẫu hậu cũng từng mất con, phải hiểu cho nàng, nàng vốn không có tội gì cả!

Tuyên Thái hậu phát tay áo dài rộng thêu chữ "Thọ", mắt cau lại:

- Không phải Đại Hoàng tử vẫn khỏe mạnh ra đời đấy sao?

Cùng lúc này, Tô An gấp gấp đi vào, hần vội vàng thi lễ, lời nói có chút rối loạn:

- Hoàng thượng, Vinh Lạc cung báo tin, Đại Hoàng tử đã mất!

Tuyên Thái hậu đứng bật lên, Hoàn Nhan Viên Hạo lời nói tóa ra tàn độc khí lạnh:

- Mẫu hậu, người không đến Vinh Lạc cung lúc này thì hơn!

Ông trời đúng thật trời người người khác, hẳn đã làm đủ mọi cách có thể, nhưng chẳng giữ được đứa trẻ này, chỉ cần qua được ngày hôm nay hải tử đã có thể sống. Hoàn Nhan Viên Hạo nghe chưa cay đắng lên xót đau lồng ngực, khi hẳn vào tới tẩm phòng, cảnh tượng bên trong còn bi thảm hơn vạn lần.

Gia Hỷ ngồi trên giường, tóc nàng xỏa tung, hai tay vẫn ôm hải tử sơ sinh lạnh ngắt trong bọc gấm, nàng mặc phượng bào nhưng lại giống như một con chim nhỏ yếu ớt gãy cánh, nàng không sinh khí, mắt mờ đục, môi bị cắn nát rướm máu, nước

mắt như cặn khô không còn chảy ra được.

Gia Hỷ nhìn luồng sáng chói mắt nơi Hoàn Nhan Viên Hạo bước vào, nằng lúi lại góc giường, thân thể bé nhỏ vô lực:

- Đừng bắt hài tử của thần thiếp đi, đừng đem hài tử đi, nó còn bé bỏng, sẽ không xa thần thiếp được!

Hoàn Nhan Viên Hạo chẳng thể nói nên lời, hân ôn nằng vào lòng, chỉ có thể, thân thể nằng lạnh toát, mặc kệ lò than đang cháy nóng trong phòng.

- Ta ở bên nằng!

Gia Hỷ buông xuôi phòng vệ, đột ngột khóc nức lên:

- Là thần thiếp, là thần thiếp khiến hài tử mất mạng! Là Gia Hảo, chắc chắn là muội ấy đòi lại đứa trẻ! Đây là quả báo của thần thiếp mà!

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe tìm mình siết lại, khi đó nằng đã tin hẳn từ chiến sa trường mới làm ra loại chuyện kia, nằng rút cuộc vẫn chỉ là trả ơn hân, vẫn là không có tình yêu. Hân ép buộc nằng rồi hoài nên đứa trẻ này, cuối cùng chính hân lại không có đủ năng lực bảo vệ mẫu tử nằng. Gia Hỷ uống chén tổ yến đó trước mặt hân, nằng trừng độc dưới mắt hân. Hân, lại bắt lực nhìn nằng đau khổ. Hoàn Nhan Viên Hạo gờ thì thê hài tử ra khỏi tay nằng giao cho Tổ An, lại chậm rãi nói:

- Tổ chức tang lễ theo phân vị Nhất đẳng Thần Vương! Gọi là Thương Vương đi!

Tổ An tuân mệnh vừa đưa được Thương Vương ra khỏi Vĩnh Lạc cùng thi Hoàng hậu bắt ngờ ngồi quan nhỏ máu mà ngất đi. Thần Long Đế cũng miễn triều chín ngày để các quan lại viếng tang chiêm bái. Kết thúc sự vụ Thương Vương bạo bệnh, hậu cung cũng không xảy ra trừng phạt gì ghê gớm, chỉ có Uyển Quý nhân cùng Dung phi đều bị cấm túc ba tháng.

Cát Linh hiện.

Tương Thường tại chậm rãi may một chiếc yếm dải nhỏ xúu màu đỏ, lại chọn thêu họa tiết mây vàng. Tương Quan Đáp ứng ngồi cạnh nằng ta, mắt hướng đến phần bụng đang bằng phẳng:

- Ti ti đã mang thai vậy mà vẫn chưa được tấn vị!

Tương Thường tại cắt đứt sợi chỉ, dịu dàng nụ cười:

- Hoàng hậu nương nương vừa mất hài tử, ta cũng đâu thể nào vui vẻ được! Chuyện tấn vị trước sau đều phải làm, không vội!

Thương Quan Đáp ứng khéo léo che giấu biểu cảm, trong lòng ngăn ngăn vị đắng. Tương Thường tại coi như may mắn quá mức đi, Hoàng thượng qua loa làm hạnh một lần, nằng ta cứ thế hoài long chủng. Thương Quan Đáp ứng ngồi thêm mấy khắc thì cáo từ ra về. Tương Thường tại tiễn chân ra đến tận cửa, vừa quay vào trong đã nghe Sa Nhi cùng nữ báam báo.

- Tiểu chủ, Hoàng thượng vừa hạ lệnh lực cung, nói rằng Thái hậu nương nương đau buồn khi biết Thương Vương vong mệnh, bãi miễn thỉnh an!

Tương Thường tại hồ hững công mới, nằng nhìn hộ giúp bằng bạc đơn giản trên ngón út, mắt long lanh trong ánh chiều tà:

- Có mẫu thật khiến người khác khó hiểu a! Đến ta đây là chất nữ còn chưa có chút lưu tình, làm sao thượng tiếc hài tử từ bụng Phùng thị chui ra cơ chứ!

Sa Nhi khụy chân thi lễ, nỏi lo hiện rõ trên mặt:

- Tiểu chủ, số Ô đầu hoa đó giờ phải làm sao? Uyển Quý nhân..

- Uyển Quý nhân với ta chính là không can hệ, nếu Hoàng thượng biết được nằng ta từng giúp nhà ẩm trùng Ô đầu hoa cho Thái hậu, nằng ta liền mất mạng! Kể cũng thật trùng hợp, Phùng Vĩnh Đan đó lại có biệt tài trồng cây đến cung nhân nhà ẩm cũng phải thần phục!

Sa Nhi thêm xong than bạc vào lò hiện lui ra ngoài, chuyện này nằng rõ ràng hơn ai hết. Uyển Quý nhân đích thực là muốn dùng tổ yến chứa Ô đầu hoa nhất tiễn hạ song điều Vĩnh Quý phi và Dung phi, Vĩnh Quý phi là người của Thái hậu, muốn có Ô đầu hoa vô cùng đơn giản, còn tổ yến kia từ Dung phi đưa đến. Hoàng thượng không thể khiến Thái hậu mất mặt, cho nên liền trừng phạt cả hai. Uyển Quý nhân lên kế hoạch tự mình sẽ thử thức ăn trước mà trùng độc trở thành nạn nhân, độc được do Thủy Túc hạ, hiển nhiên sẽ không đủ để người bình thường chết, nhưng lại gây nguy hiểm cho thai phụ.

Cái sai ở đây chính là Uyển Quý nhân không biết được Tương Thường tại đã hoài thai lại còn vô tình trông thấy Uyển Quý nhân lút lấy Ô đầu hoa từ nhà ẩm. Uyển Quý nhân trước là cung nữ, cùng hạ nhân trong cung hiển nhiên thân cận. Sa Nhi nằng nhận lệnh của Tương Thường tại trộm lấy Ô đầu hoa từ tay Thủy Túc trước khi nằng ta kịp hạ độc.

Sa Nhi vừa đi vừa mãi miết suy nghĩ, nào ngờ đến khúc rẽ hành lang, nằng bị một bao tải đen trùm lên đầu, chưa kịp hốt hoảng đã thấy nhói đau ở gáy, sau cùng tất cả chỉ còn một mảng tối đen.

Thủy Túc lẻ lết bao tải vào trong, đi cùng nằng bắt ngờ thay lại là Lương Quý - Tổng quản Vĩnh Lạc cung. Vĩnh Đan bị cấm túc ngồi một mình trong thiên viện, nằng hơ hơ tay lên lò than, ánh mắt thâm thúy nhìn xuống:

- Khá lắm, hay lắm! Có thể khiến ta tổn bao nhiêu công sức, xem ra cung nữ này không tầm thường chút nào!

Lương Quý nhận bạc từ Thủy Túc, lại nhìn Uyển Quý nhân mà nịnh nọt:

- Tiểu chủ, chi cần không gây hại đến Hoàng hậu nương nương, nô tài liền không tiếc công sức!

Vĩnh Đan dịu ngọt mỉm cười, lại nhét thêm một hồng bao:

- Vĩnh Đan chỉ là một Quý nhân nhỏ bé, Lương Quý Tổng quản chịu bỏ chút thời gian, Vĩnh Đan này cảm kích không hết!

Lương Quý xoay túi bạc trong tay ra về, Thủy Túc chun mũi nhìn theo, Vĩnh Đan khinh bỉ nhếch môi, chớp mắt đã thay đổi thái độ:

- Thật không rõ Hoàng hậu nghĩ gì mà để một tên nghiện cờ bạc làm Tổng quản, hân ta rồi sẽ có một ngày trộm cả phượng ấn đi đặt cược!

Thủy Túc đá đá vào bao tải, trầm giọng:

- Tiểu chủ, người tính sao?

Vĩnh Đan xoa xoa thái dương, chậm rãi tiếp lời:

- Muội thuật lại sự việc hôm đó một lần nữa đi!

Thủy Túc tuân tự suy nghĩ cố nhớ rõ ràng từng tình tiết:

- Sau khi hân xong tổ yến thì muội không tìm ra bọc Ô đầu hoa nữa, sợ trễ giờ thỉnh an Thái hậu, muội liền đem tổ yến không bị hạ được đến..

Vĩnh Đan lắng nghe chăm chú:

- Cho nên muội mới ra hiệu ta không cần kiểm độc giúp Hoàng hậu!

- Dạ đúng! Chỉ là trên đường đi muội đụng phải Sa Nhi, cùng nằng ta đi suốt đoạn hành lang từ nhà bếp Tịch Đình hiện đến chính điện Vĩnh Lạc cung! Cuối cùng Hoàng hậu nương nương lại trùng độc...

Vĩnh Đan nằng gột hài cao đi xuống, đoán chừng người trong bao tải cũng đã tỉnh:

- Cách đơn giản nhất để giải thích chính là Sa Nhi lấy trộm độc từ muội, lại bí mật hạ độc trên đường đi! Quanh quẩn một vòng vẫn là độc bị hạ, chỉ là chúng ta đều bị nằng ta qua mặt!

Vĩnh Đan mắt đẹp lóe sáng, cũng không lưu tình rút kéo trong rõ thêu dam nhiều nhát vào bao tải, máu loãng lổ đổ dần, người bên trong cựa quậy một chút rồi ngừng hẳn. Thủy Túc sợ hãi lùi lại, rất lâu sau mới định thần, nằng ta mở dây buộc, phát hiện Sa Nhi đã chết.

Vĩnh Đan lạnh lùng lau tay, quay vào trong:

- Đã tới thế này chắc chắn không ai hay biết, đành phải làm phiền Lương Quý một lần nữa, bảo hân, ta có mấy thứ đồ dơ bẩn cần phải dọn dẹp!

Thủy Túc run run nhìn theo chân chủ tử, đây là chủ tử nằng trả thù Thương Vương hộ Hoàng hậu, hay là cảnh cáo Tương Thường tại. Thủy Túc lau dọn vết máu dây trên sân gạch, rồi lại ba chân bốn cẳng đi tìm Lương Quý.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Can tràng tất đoạn (thượng)

Hoàn Nhan Viên Thuyết đi một nước cờ hiểm, Bạch Thực Thần đối diện buông tay chịu thua, môi khẽ cười nhàn nhạt:

- Xem ra nơi thâm sơn cùng cốc này không thể thui chột được ý chí của người!

Hoàn Nhan Viên Thuyết phất phất tay, áo vải thô xám nhạt lơ mờ bay từng đợt bụi vải mỏng, lò than lách tách nổ, nhưng trong phòng vẫn vô cùng giá lạnh.

- Đánh có hay thì có thể làm được gì? Sở trường của ta chỉ gói gọn trong mấy thứ cầm kì thi họa không khác gì nữ nhân cả...

Hắn nghe từng dòng ký ức xưa cũ ủa về, phụ hoàng rất thích những tài hoa phù phiếm, hẳn mỗi ngày đều có sức luyện cổ cầm đến mười đầu ngón tay rướm máu, hẳn luyện tập mọi thứ nhưng đều phải che giấu, phải nói với cả thiên hạ đó là bẩm sinh tài năng, Hoàn Nhan Viên Thuyết nghe mẩn mẩn trên môi, không rõ nước mắt đã rơi từ khi nào.

Bạch Thực Thần tiến đến cạnh hắn:

- Điện hạ đừng nghĩ nhiều nữa, chẳng phải người vẫn còn một thân võ công hay sao? Chỉ cần người còn sống, lo gì Đồng Sơn tái khởi!

Hoàn Nhan Viên Thuyết nhếch môi nhìn lại, giọng điệu bồn chồn trào phúng:

- Bạch Thực Thần, vốn dĩ người không hề có ý muốn ta ngồi trên long ý kia, hà tất gì phải nói như vậy?

Bạch Thực Thần hơi lùi lại phòng vệ, nhưng liền nhanh chóng nhận ra nam tử trước mặt không có ý định uy hiếp.

- Điện hạ nếu đã biết, thì vì sao vẫn tiếp đãi ta?

- Có độc! Ta vô cùng có độc! Lần cuối cùng gặp Chu Tề tướng, ta bày tỏ bản thân thực sự đã từ bỏ, muốn ông ấy hủy đi thánh chỉ kia! Nhưng cuối cùng thì...

Bạch Thực Thần thờ dãi, Giang Thị lang làm việc không kiêng nể ai, vô cùng cương quyết, nhanh như vậy đã tìm ra được chiêu chí, giam giữ Chu Tề tướng, dẹp yên phản quan lại ngầm ủng hộ Thịnh Vương ngày trước.

- Thật ra ta cùng điện hạ chính là giống nhau, trong chốn quan trường bản thân ta cũng chỉ một mình, mọi loại thí tửu tiệc rượu hiện tại ta tổ chức luôn đông khách mời. Nhưng toàn là loại người thù hoa trên gấm, ngả về phe cánh Thái hậu, phe cánh Trương gia. Chỉ cần ta không có sự ủng hộ của Thái hậu nữa, tất cả bọn họ đều trở mặt!

Hoàn Nhan Viên Thuyết rút trà ra chén, trà cũ hăng hăng vị ẩm mốc, đối nghịch với mùi Long Diên hương từ cơ thể hắn tỏa ra. Đây là minh chứng duy nhất cho xuất thân thiên gia của hắn, hơn hai mươi lăm năm ướp người trong loại hương liệu kia, có lẽ cả đời cũng sẽ không phai nhạt được.

Bạch Thực Thần nhìn tuyệt rồi đọng trên nhánh cây trước mặt, dè dặt nói:

- Hiên Liên Tinh Tú còn sống, người có muốn...

- Không gấp!

Bạch Thực Thần miết nhẹ lọ độc dược trong tay áo, chậm rãi tiếp lời:

- Năm xưa nàng ta hoài thai, đứa trẻ cũng đã được hơn một tuổi, điện hạ vẫn không muốn gấp? Là nam hài!

Hoàn Nhan Viên Thuyết phượng mâu tỏa ra giá lạnh, bạc môi nhuộm chút thể lương nụ cười:

- Nhắc đến Hiên thị ta thật mơ hồ, vốn dĩ chỉ chung giường mấy lần, còn không rõ gương mặt! Chỉ là, đúng ra khi ấy thay vì hạ lệnh sát hại phụ hoàng, ta nên để nàng ta chết!

Bạch Thực Thần lắc đầu, không rõ cảm xúc trong lòng:

- Tiên đế tuy thiên vị nhưng không hề độc ác, Vạn Quý phi cùng Đồng gia cùng lắm chỉ là chút hiềm kờ, còn người, thật khiến ta phải suy nghĩ!

Hoàn Nhan Viên Thuyết cả cười:

- Vì ta độc ác nên người mới ngăn cản ta đoạt thiên hạ này đúng không? Người làm không sai, nếu ta lên ngôi, thì chắc chắn không một ai, kể cả người được quyền sống! Toàn bộ sử gia cũng phải chết, lịch sử phải được viết lại theo ý ta, tôn sùng ta! Xem ra người đã làm được một việc tốt!

Hoàn Nhan Viên Thuyết đột ngột ngừng lại, giọng nói lạc đi:

- Nhưng nếu ta lên ngôi, Gia Hỷ giờ này sẽ không vì tiểu hài tử mất mạng mà thống khổ...

Bạch Thực Thần ngăn lại:

- Điện hạ, đi cùng ta, đến gặp hài tử của người, dù sao cũng là huyết thống Hoàn Nhan, người không thể bỏ mặc được!

Hoàn Nhan Viên Thuyết thấy sắc trời tối dần mới đồng ý, lại cẩn trọng đeo trường kiếm vào thắt lưng. Hắn vừa ra khỏi phòng đã nghe hơi gió lạnh xộc thẳng vào phổi, con ho ủa đến căng tức lồng ngực, trên khăn tay in vết máu dài. Bạch Thực Thần lấy trong xe ngựa một chiếc áo lông hồ ly trắng đưa đến, Hoàn Nhan Viên Thuyết khẽ cau mày:

- Làm sao người có được?

- Thịnh Vương phủ bị phá bỏ, binh sĩ giữ lại rất nhiều đồ quý giá mà không hoàn lại quốc khố. Cái này có người tặng ta, thiết nghĩ điện hạ sức khỏe không tốt, bộ da lông hồ ly này năm xưa tiên đế tặng người, thiên hạ duy nhất một chiếc áo, ta nên trả lại người thì hơn!

Hoàn Nhan Viên Thuyết nội tâm xôn xao, Vĩnh Nguyên đế một đời đã yêu quý hắn đến mức nào, đến tận khi chết, vẫn không nỡ giao ngại vàng ra cho Thành Vương. Hoàn Nhan Viên Thuyết lưu ly phượng mâu đượm nỗi sầu:

- Phụ hoàng cái gì cũng tốt, cái không tốt nhất chính là không chịu chết đúng lúc!

Xe ngựa vòng vèo đường núi, Hoàn Nhan Viên Thuyết tựa người vào đệm xe ngủ vùi, Bạch Thực Thần nhìn ngó quan nam tử cao ngạo một thời nổi danh toàn Đại Quốc kia, mỗi đường nét đều như được tạc lại, dù có giấu người trong lớp áo vải thô vẫn không che lấp được khí chất phi phàm ấy. Chỉ là sau lớp da hào nhoáng là một tâm địa tàn bạo vô lương, ác độc đến kinh hoàng.

Hoàn Nhan Viên Thuyết nghe tiếng trẻ con khóc lóc bên tai, hẳn hoảng tỉnh, hẳn cùng đứa trẻ không có chút cảm xúc gì, hẳn đưa bàn tay ấm áp vuốt ve lần da lạnh toát tiểu hài tử, lại nhìn qua Bạch Thực Thần:

- Người giết chết Hiên thị rồi sao?

- Người nghe được?

Hoàn Nhan Viên Thuyết phủ định, lại ôm đứa nhỏ vào lòng:

- Máu thân nào cũng coi hài tử mình như sinh mệnh, không giết Hiên thị người làm sao có thể đem đứa nhỏ ra đây! Hoàn Nhan Viên Hạo sai khiến?

Bạch Thực Thần lắc đầu, chân thật đáp lời:

- Hoàng thượng không ra tay với nữ nhân, cái này là do Thái hậu điều tra được! Người yên tâm là không ai biết Hiên thị có đứa nhỏ đâu!

Hoàn Nhan Viên Thuyết giữ đứa trẻ trong tay một hồi lại nói:

- Gọi nó là Bạch Mặc Minh đi!

Bạch Thực Thần khựng người lại, hơi thở trong chốc lát dâng lên nóng rẫy:

- Điện hạ! Không thể...

Hoàn Nhan Viên Thuyết cười gằn:

- Có gì là không thể? Người vì đứa nhỏ mà cứu Hiên thị ra khỏi biển lửa Cẩm Thành, hôm nay lại không nỡ ra tay, người còn có tư cách làm phụ thân nò hơn ta đây!

Bạch Thực Thần thờ dài, hần không thể ra tay với những sinh mệnh bé bỏng yếu đuối, nên mới cứu Hiến thị. Bây giờ, để lấy lòng tin của Thái hậu, tự tay hần giết chết Hiến thị, đứa trẻ này cũng hần đã là một cái duyên, và lại, hần ra tay cùng mẫu thân nó, coi như phải có trách nhiệm chăm sóc nó.

- Nếu đây là hài tử của Hoàng hậu, người sẽ không lạnh lùng như vậy!

Hoàn Nhan Viên Thuyết gồi đầu ra sau, nghen ngào:

- Nếu là của Hỷ nhi, ta liền đưa nàng cao chạy xa bay, tìm một nơi yên tĩnh, ta sẽ đi săn thú đổi bạc, nâng ngời ở nhà dệt vải, thật bình dị, thật êm ấm! Ta lưu lại kinh thành này đối mặt bốn bề nguy hiểm là vì gì chứ, chính là vì nàng! Ta tiếp nhận người vào cuộc sống cũng chỉ để nghe tin tức về nàng! Cho dù mục đích người là gì, chỉ cần không làm hại nàng, ta liền không can thiệp người!

Bạch Thực Thần đột ngột chuyển nghiêm túc:

- Lâm Hoàn Nhan triều sụp đổ thì sao?

Hoàn Nhan Viên Thuyết lo lắng:

- Ta không phải là Hoàng đế thì triều đại này với ta làm gì còn chút ý nghĩa nào.

Chập tối ngày hôm sau, Bạch Thực Thần lặng lẽ tiến cung, chậm rãi vào Khôn Điện bẩm báo tình hình cái chết Hiến thị:

- Là vì thân tự mình hạ độc, không thể sống!

Tuyên Thái hậu ần ý để Đức Tổng quân đi xác minh, lại vui vẻ hơn một chút:

- Vị trí Tể tướng ai gia không chắc chắn, nhưng nếu để người thành Hình Bộ Thượng thư...

Bạch Thực Thần chấp tay lễ độ, nhoen miệng cười:

- Vì thân phận sự vì Thái hậu, hoạn lộ họa lộ, cho dù mãi mãi cũng chỉ là một Thị lang nhỏ bé vì thân cũng cam tâm tình nguyện!

Tuyên Thái hậu gật đầu, thông thả vào trong:

- Người lui đi, Hoàng thượng không thích hậu cung gấp gở đại thần, ai gia không giữ người lâu được!

Bạch Thực Thần cúi đầu chạm đất, nhấc thấy gót hài Tuyên Thái hậu đã khuất sau rèm ngọc mới đứng dậy ra về. Hần đi theo đường tránh, chuyển dùng để người nhà phi tần hoặc triều thần đi vào, không đụng phải các vị chủ tử hậu cung. Trên đường tuyết rơi ngập lối, Bạch Thực Thần là vẫn nhân, bước đi càng khó nhọc.

Ngược chiều xuất hiện một cỗ kiệu màu tía, bên trong vang lên nụ cười kiểu bạc như dao sắc xuyên qua gió rét:

- Bạch đại nhân, đi nhanh sẽ giảm lực hơn, càng đi chậm tuyết càng lún sâu, lại dễ bám trên đế giày!

Bạch Thực Thần không ngừng đầu, nam nhân trong cung đi lại hiền ngang, có thể dùng kiệu lại còn có người hầu kè hạ tiền hô hậu ủng như vậy, duy nhất chỉ một người. Bạch Thực Thần gặp người chấp tay:

- Vì thần tham kiến Cửu thiên tuế!

Một hoạn quan đưa tay vén rèm gấm, Bạch Thực Thần hơi liếc mắt nhìn, người của Triệu Tử Đoạn cũng quá khoa trương đi, tất cả đều là thần thủ Ngự quân võ công cao cường, có điều trong lòng Bạch Thực Thần vẫn dâng lên khinh bỉ nhân nhạ, hần khinh thường nhất trên đời chính là yếm nhân, dù Triệu Tử Đoạn không là yếm nhân, vẫn phải sống trong lốt yếm nhân vậy.

Triệu Tử Đoạn như vô tình nói:

- Bạch đại nhân đi bộ xem ra vất vả, có thể cùng lên kiệu với bốn tọa!

Bạch Thực Thần giọng nói thành thật, ánh mắt trong suốt không một vân đục:

- Thiên tuế gia đang gấp công vụ, và lại vì thần ngược đường, đành không tuân mệnh được!

Triệu Tử Đoạn nhếch môi cười, cũng không miễn cưỡng, để kiệu tiếp tục đi. Xa xa nhìn lại, vẫn thấy bóng dáng Bạch Thực Thần chặt vật giữa tuyết lạnh, trong lòng nổi lên nghi kỵ, Triệu Tử Đoạn liền thấy bất an, Bạch Thực Thần vào cung chỉ có thể đến gặp Tuyên Thái hậu, nhưng hiện tại Thần Long đế còn chưa động tay đến Trương gia, Tuyên Thái hậu là vội vàng cái gì chứ. Bạch Thực Thần rằng nề lẽ qua được đoạn tuyết dày, trên người giữa ngày lạnh cũng rướm mồ hôi, hần nhìn cỗ kiệu đó tia phía xa, âm thầm lắc đầu, giờ này Triệu Tử Đoạn tiến cung, sợ rằng vừa tra ra được chuyện gì. Xung quanh cung nhân đã thả đèn lồng, báo hiệu đêm về.

Vĩnh Lạc cung

Gia Hỷ nhìn trắng xóa quang cảnh bên ngoài, tuyết đã rơi nhiều ngày như vậy, cũng sắp đến cuối năm. Hài tử mất với nàng là một đả kích không nhỏ, tuy rằng nàng đau lòng, nhưng không thể cứ bỏ bê bản thân, bỏ bê kẻ thù ác. Mấy hôm nay, nàng sắp xếp từng đút kiện một, lại tra lật từng cuốn sổ sách, vô tình phát hiện ra mấy điều. Trương Thường tại hoài thai, cung nữ thân tín rằng ta đột nhiên biến mất, Tuyên Thái hậu bắt ngày thông báo miễn thỉnh an vì lý do sức khỏe, mà cả Vĩnh Đan lẫn Dung phi đều chỉ bị phạt nhẹ. Mọi đầu mối bấy giờ đều dẫn đến Trương gia, là Trương Thường tại hoài thai nên mới hạ thủ với nàng? Còn vì sao cung nữ rằng ta chết, nàng chưa thể nghĩ ra.

Bối Lan dâng điểm tâm lên, nhẹ giọng:

- Nương nương, Viên Hầu gia nữ quyến đệ bài từ muốn ngày mai được gặp người!

Gia Hỷ buông sổ sách, ngạc nhiên xen lẫn vui mừng:

- Là ai?

Bối Lan cũng hồ hởi:

- Ngũ phu nhân cùng Bát tiểu thư!

- Hân Tịch Đình!

Đạm Ngọc nhìn biểu tình chủ nhân, trong lòng không dễ chịu:

- Nương nương vẫn còn bao dung với ti muội họ Hân được hay sao? Hân thị..

Gia Hỷ không đáp lời, Phùng gia nửa năm nay mới có người tiến cung, ngày trước nàng không mấy phần thân cận, nhưng ở nơi người ăn thịt người này, nghe có gia quyến thăm hỏi nàng liền cảm thấy vui vẻ không thôi. Nàng vừa hỏi phúc thân mình sau khi mất hài tử, có thể trong nhà muốn an ủi rằng chẳng

Sáng sớm, Gia Hỷ miễn phi thần thỉnh an, trực tiếp cho cung nữ đón Hân Tịch Đình vào đại sảnh. Gia Hỷ đối y phục đồ tươi thêu mẫu đơn vàng viền lông cáo, trong phòng bày tám chậu than ấm áp vô cùng. Hân Tịch Đình cùng Phùng Bạch Tháo quy củ hành lễ, Gia Hỷ để người bày trà, lại ban tọa:

- Ngũ thẩm rảnh rồi đến thăm bản cung, thật khiến bản cung vui mừng!

Hân Tịch Đình dụ dàng cười:

- Gặp được nương nương là phúc phần của thần phụ, thần phụ đường đột đưa theo Bát ti nhi, nương nương có phiền lòng?

Gia Hỷ trong lòng thoáng ngạc nhiên, từ bao giờ Hân Tịch Đình có thể lưu loát ăn nói như vậy, một mặt xưng là thần phụ khách khí, mặt khác lại gọi Phùng Bạch Tháo là Bát ti nhi để thể hiện sự thân tình. Gia Hảo trong lòng dâng lên thất vọng:

- Không sao! Bát muội bấy giờ đã lớn hơn xưa rất nhiều, cũng xinh đẹp ra.

Hân Tịch Đình an ủi chuyện Trương Vương, dặn dò Gia Hỷ cách chăm sóc sau sinh nở, lại kể những chuyện lật vạt trong phủ, từ sau khi Phùng gia phong Hầu, Viên Hầu vẫn không lập chính thê, sự vụ chủ yếu do nàng ta quản lý, Gia Hỷ hỏi cau mày, khẽ hỏi:

- Ngũ thúc đang nhậm chức ở đâu?

Hân Tịch Đình đột ngột chấm nước mắt, than thở mấy tiếng:

- Ngũ gia nửa năm qua đều ở Song Điều quốc, mùa xuân năm nay cũng không hồi kinh! Chỉ thật thối cho Bạch Tháo, cho dù không phải thần phụ thân sinh thì cũng là thần phụ nuôi dưỡng!

Gia Hỷ cũng tám phần đoán được dụng ý nàng ta tiến cung:

- Bất tí nhì hiện tại đã có hải tử, lại rõ ràng là giọt máu của Song Diêu Vương năm đó còn là Tây Định Vương, làm sao có thể gả đi cho người khác?

Hàn Tịch Dinh đột ngột cùng Phùng Bạch Thảo quý xuống, kể khổ:

- Thần phụ biết chuyện này khổ lắm bệch phần, nhưng Ngũ gia chỉ duy nhất một đứa nhỏ này, Ngũ gia cùng người quan hệ thân tình, nương nương đừng bỏ mặc Bạch Thảo!

Gia Hỷ xoa xoa má tám, Hàn thị này có khác gì muốn nàng đi ép hôn người khác, gia đình hoàng đế sẽ không bao giờ muốn có một nàng dâu như Bạch Thảo. Hàn Tịch Dinh thấy trên phương vị yên lặng liền huých tay nữ nhĩ, Phùng Bạch Thảo quệt nước mắt:

- Nương nương tí tí, cho muội ở lại cùng tí một ngày đi, muội muội hứa sẽ không làm phiền tí tí!

Gia Hỷ tựa tiểu phi tiểu, quay mặt vào trong:

- Được! Vậy cứ để Đạm Ngọc sắp xếp cho muội! Bàn cung mặt rồi, Ngũ thẩm lui đi!

Hàn Tịch Dinh nắm tay Phùng Bạch Thảo ra thềm, dặn dò một lượt nữa:

- Phải là người quyền quý, nhưng tuyệt đối không được bỏ giường Hoàng thượng, đừng nói tới nương nương, Hoàng thượng sẽ giết chết con!

Phùng Bạch Thảo ngại ngần:

- Mẫu thân, vậy chuyện Tử bá bị bắt giam, có cần nói với nương nương?

Hàn Tịch Dinh cười lạnh:

- Nguyên thị ngày đó không phải đắc ý lắm hay sao? Còn có một nữ nhĩ gả đi làm bình thê cho Hoài Nam Vương, làm sao đến lượt chúng ta lo cho á?

Phùng Bạch Thảo nghe thấy tiếng gọi của Đạm Ngọc liền chạy đi. Hàn Tịch Dinh thông thả ra về, nếu Nguyễn thị có hỏi, nàng sẽ trả lời là Hoàng hậu không giúp, Nguyễn thị nào có lá gan tra hỏi Hoàng hậu!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Can tràng tắt đoạn (trung)

Ba mươi tháng chạp.

Gia Hỷ trên người lễ phục rực rỡ, hoa lệ, chỉ là nàng không đội phương quan mà búi tóc cao đơn giản cài thêm mai hoa, Gia Hỷ không yêu thích đặc biệt loại hoa nào, hương liệu nàng dùng cũng là hương phấn hoa mùa xuân đặc trưng được sao tán từ nhiều loại hoa có khác nhau. Gia Hỷ ôm lấy tiểu hải tử trên tay, đây là Phùng Việt, Hoàng hậu nghĩa tử, là nam hải của Phùng Tử Mĩ và Hạ Nhạc Thẩm, đứa bé đã bốn tuổi, y phục đồ thẩm mỹ rõ nét bự bẫm đáng yêu khiến Gia Hỷ không tự chủ mà rơi lệ, nàng cũng có hải tử thân sinh, chỉ là...

Đạm Ngọc đưa sổ sách đến, có ý lo lắng:

- Chỉ còn nửa canh giờ nữa đã đến đại yến, nương nương sao lại nhọc sức làm việc!

Gia Hỷ cười lắc đầu, tra qua một lượt phần vị phi tần:

- Hoàng thượng từ khi lên ngôi đến giờ chưa từng sắc phong ai, đêm nay bản cung đồng loạt đề các nàng tấn vị, trò vui cũng chỉ mới bắt đầu!

Đạm Ngọc đưa tay đỡ lấy Phùng Việt, đứa nhỏ lùn cùn chạy đuổi bóng mình trên sân nhà, Đạm Ngọc nhìn nữ mẫu bên cạnh:

- Trông chừng cẩn thận Công tử hiếu động, yến tiệc quý nhân không ít đâu!

Gia Hỷ đứng dậy phui vạt áo, ngoài cửa phương tiện đã đợi sẵn, đeo thêm đôi hồng ngọc lên tai, nàng để Phùng Bạch Thảo cùng lên kiệu, thận trọng chỉ dạy:

- Không phải bản cung hà khác, nhưng đêm nay có nhiều người không thể đắc tội càng không thể cố tình gây gổ, Đạm Ngọc đã dặn dò muội chưa?

Phùng Bạch Thảo sờ sờ lên tóc, chỉnh lại trăm cài, tâm trạng nàng vô cùng hồi hộp, gấp gấp nói:

- Muội nhớ rõ, muội nhớ rõ!

Gia Hỷ bắt an trong lòng, Phùng Bạch Thảo tuy xinh đẹp nhưng lại lẳng lơ, từ khi mười ba tuổi đã trèo lên người Song Diêu Vương để cuối cùng bị ruồng bỏ, nàng cau mày:

- Thứ nhất là Cứu Thiên Tuế Triệu Ngự tướng, muốn chết thì cứ đến!

Phùng Bạch Thảo bĩu môi:

- Hắn ta là hoạn quan!

Gia Hỷ bật cười:

- Muội còn ngây thơ lắm, Triệu Tử Đoạn là hoạn quan, nhưng nhiều gia tộc đã đưa nữ nhĩ đến phủ hắn hầu hạ! Cái này là giao kết chính trị, những chuyện khác không quan trọng! Còn nữa, Long Điện Tướng quân là danh tướng duy nhất được mang chữ "Long", chữ trên nền hiệu Hoàng đế, người này không được đến gần!

Phùng Bạch Thảo gật gù đầu, Gia Hỷ nói thêm mấy chuyện thì phương tiện dừng lại, Gia Hỷ nhìn dung nhan qua gương cầm tay, hít một hơi sâu rồi tiến vào. Thần Long Đế chưa đến, trong Nhật Nguyệt điện ồn ào cười nói, thái giám thông tri hô một tiếng, không khí đột ngột im lặng, trừ bỏ Song Diêu Vương đang ngồi hàng đầu tiên chỉ đứng dậy, tất cả đều phải quý rạp.

Gia Hỷ phát tay để tắt cả bình thân, lại tươi cười đến trước mặt Song Diêu Vương:

- Vương gia đường xa hồi kinh dự yến, thật khiến bản cung vui mừng cùng bất ngờ!

Song Diêu Vương phóng túng cười:

- Được ngắm nhan sắc mỹ nhân điểm lệ tựa thiên tiên, bản Vương ngàn dặm xa xôi cũng đáng!

Gia Hỷ nghe rõ tiếng xì xào xung quanh, tuy Song Diêu Vương này là đại công thần, nhưng cột nhà với Hoàng hậu như vậy, lời truyền ra ngoài ắt sẽ không hay.

- Vương gia tuổi trẻ khí thịnh, hôm nay cũng không thiếu các vị Quận chúa, Huyện chúa, Hầu môn kiều nữ, Vương gia thực sự ưa thích ai, bản cung liền nói giúp với Hoàng thượng!

Gia Hỷ lên phương vị, nàng ôm lấy Phùng Việt chỉ trò nẩy thứ hoa quả trên bàn, lại thấy Phùng Bạch Thảo ngoan ngoãn ngồi bên dưới, trong lòng thoáng yên tâm. Trong điện sức mức mùi thơm son phấn cùng hương liệu, Gia Hỷ thả hải tử đùa giỡn tự do, liền để Đạm Ngọc trông chừng. Một lúc sau, Bạch Thục Thần cũng đến, hẳn là trưởng tử Bạch gia, tuy rằng sau sự biến Thịnh Vương tạo phản, Bạch gia có phạm tội nhưng không bị biếm thành thứ dân, vẫn giữ một cái tước Bá. Vừa rồi Bạch lão gia chết, hẳn được tập ấm trở thành người kế thừa.

Thần Long đế cùng Triệu Ngự tướng đến hơi muộn, Tuyền Thái hậu vắng mặt, phi tần cũng đông đủ, đại yến cứ thế bắt đầu. Vốn dĩ đêm ba mươi chỉ có gia yến trong nhà, nhưng vừa rồi Hoàng hậu mất con, Hoàng thượng cho rằng không nên tổ chức quá nhiều yến tiệc vui mừng mới gộp hai thành một. Mà Hoàng hậu cũng nhân dịp này để nghị sắc phong hậu cung.

Song Diêu Vương ngang dọc nhìn một lúc, tình cờ thấy Phùng Bạch Thảo đang cùng một tiểu thư khác rỉ rả trò chuyện, liền nhớ đến một màn phóng đảng cùng nàng ta trên xe ngựa, chỉ là hồi đó Phùng Bạch Thảo còn quá nhỏ chưa phát triển đầy đủ, hiện tại nàng ta đã mười sáu, thân thể liền nảy nở lồi lõm có đều, Song Diêu Vương mãi không rời mắt được.

Gia Hỷ thận trọng một lượt lướt qua biểu tình phi tần phía dưới. Tuyền Thái hậu mùa đông lại bị đau đầu, Vĩnh Quý phi ở lại Khôn Điện chăm sóc mà không dự yến. Dung phi cùng Vĩnh Đan đều đã miễn cấm túc. Gia Hỷ đẩy sổ lên bàn, tránh né ánh mắt Thần Long Đế:

- Hoàng thượng, đây là thần thiếp đã thảo sẵn..

Hoàn Nhan Viên Hạo cảm nhận nặng có chút bất an, nhưng không nói được, vốn dĩ nặng với hắn là luôn luôn phòng bị, hiện tại đưa nhỏ không còn, sợi dây liên kết duy nhất giữa cả hai cũng đã đứt. Hắn nhàn nhạt cảm nhận hương phấn hoa trên người nàng, trong lòng dễ chịu nhiều phần. Nàng sắc phong hậu cung, hẳn hẳn đó không cần đưa đến trước, hẳn thấp phần tin tưởng nặng lực nàng.

Hoàn Nhan Viên Hạo phát tay để Tô An đến, lại háng giọng:

- Trầm tư khi đang cơ đến này tuy ổn định đại cục nhưng còn nhiều việc không thể giải quyết hết. Đã sắp sang năm mới, đại yến cũng là một dịp vui, liền muốn tấn vị lục cung!

Phía dưới tung hô ca ngợi, Tô An đi xuống một bậc giờ số đọc qua, còn thánh chỉ bắt đầu từ mừng bốn mới ban xuống. Gia Hỷ khước mắt cau lại, chăm chăm nhìn vào Tương Thường tại.

...."Lan Mỹ Nhân Trắc thị Trắc Tây Lan sắc phong Thường Tại. Đáp ứng Hoắc thị Hoắc Ngọc Nhiên sắc phong Thường tại. Đáp ứng Thương Quan thị Thượng Quan Lan sắc phong Quý nhân. Thường tại Phan thị Phan Bình Nhi sắc phong Quý nhân. Thường tại Tương thị Tương Bối Hinh sắc phong Quý nhân"...

Tương Bối Hinh theo bản năng liền ngẩng mặt nhìn lên Hoàng hậu, nàng ta cắn chặt vào môi. Gia Hỷ tựa tiểu phi tiểu, con chuột có khôn khéo thế nào cũng phải mài răng hằng ngày, Tương thị trước sau gì cũng dễ lộ nhược điểm. Vốn là chất nữ Thái hậu, là đích trưởng nữ Quốc công phủ, cuối cùng vào cung với phần vị thấp kém, nàng ta khát khao lớn nhất chính là quyền lực. Tương Bối Hinh biết bản thân thất thủ liền nhìn đi hướng khác. Nàng đang có thai, Hoàng hậu lại chỉ đúng theo cung quy mà tăng một bậc, trong khi Thượng Quan Lan đó, hà cớ gì vượt cấp để đứng bằng nàng.

Tiểu hài tử Phùng Việt chạy nhanh một mũi liền sa vào lòng Gia Hỷ, sau lại nghịch ngợm khiến rọm mơn trên bàn đồ vào lễ phục. Gia Hỷ đành phải cùng Bối Lan đi thay xiêm áo, nàng thông thả về hướng thiên điện, vòng ngang hành lang dài hẹp, tuyệt thời vũ vũ trên mái nhà, trắng xóa cả Hoàng cung.

Từ xa, thanh y nam tử tiến lại gần:

- Vì thần tham kiến Hoàng hậu nương nương! Nương nương vạn phúc vạn an!

Gia Hỷ hơi ngạc nhiên, lại mỉm cười:

- Bạch đại nhân, đêm khuya gió lạnh, đi một mình trong cấm cung thế này dễ bị Cẩm vệ quân bắt nhầm!

Bạch Thực Thần cũng cười:

- Vì thần đi lạc!

Gia Hỷ ra hiệu để Bối Lan ôm Phùng Việt tránh sang một bên, nàng ngờ vực:

- Lãng Mặc đã xảy ra chuyện gì đúng không?

Bạch Thực Thần lắc đầu, hơi thở đọng tuyết giá buốt:

- Điện hạ rất an toàn, trừ việc trời lạnh chúng đau phổi sẽ tái phát. Chỉ là, Hiền thị đã chết!

Gia Hỷ đưa tay lên lồng ngực, giọng lạc đi:

- Bản cung thần minh còn chưa giữ nổi, làm sao có thể cứu mạng nàng ta! Nàng ta mất mạng, có lẽ là do Thái hậu đi. Nói như vậy hải tử Hiền thị cũng đã không còn?

Bạch Thực Thần khẽ giọng:

- Mặc Minh đang ở chỗ vi thần!

Gia Hỷ hơi cau mày:

- Người gọi tiểu hài tử là Mặc Minh?

- Là Thịnh Vương chọn tên!

Gia Hỷ xoa xoa lòng bàn tay lại với nhau, hồi lâu mới nói:

- Dù gì cũng là cốt nhục tiên đế, Hoàng thượng chắc chắn không bỏ mặc! Bản cung sẽ tìm cách!

Bạch Thực Thần cảm thấy mục đích đã đạt được liền cáo lui. Gia Hỷ đối y phục xong cũng nhanh chóng quay lại chính điện, nàng bước hơi nhanh, lại như nhớ ra điều gì:

- Khi này em có thấy Bát ti nhi không?

Bối Lan lắc đầu, Bát tiếp thư vào cung phải biết tự lo cho bản thân, đằng này toàn mang lại rắc rối, nương nương nhân từ giữ lại đến tận đại yến. Gia Hỷ mặt nghiêm lại, âm thầm để Lương Quý Tổng quản đi tìm kiếm.

Tàn tiệc cũng đúng lúc pháo hoa trên công thành bắt đầu bắn, Thần Long Đế theo lễ cũ cùng toàn bộ khách nhân ra sân rồng đón thời khắc giao thừa, Gia Hỷ hơi lùi lại, không đứng cạnh Hoàng thượng. Nàng cảm giác vật áo như bị ai kéo, xoay người ra sau liền thấy cung nữ lạ mặt cúi vào tay một phong thư gấp làm tám phần. Lúc này, Lương Quý cũng vừa kịp quay về, nghe hắn thì thầm, mới nàng nhếch lên, Song Điều Vương này, xem ra cũng thích bốn chữ soạn lại. Theo quy chế, đêm giao thừa Hoàng thượng nghị cùng Hoàng hậu. Thần Long Đế vì thế mà hạ lệnh về Vĩnh Lạc cung, tuy vậy biểu tình của Gia Hỷ không mấy mặn mà, Hoàn Nhan Viên Hạo không ép buộc, hỏi Ngự Thư phòng.

Gia Hỷ lên phượng liền, đã thấy Phùng Bạch Tháo ngồi trong đó, không nhận được, Gia Hỷ vung tay tát mạnh vào nàng ta:

- Bản cung đã dặn dò muội như thế nào? Song Điều Vương là người ra sao muội còn không rõ? Tư thông với hân trong đại yến, mặt mũi Phùng gia để ở đâu, thế diện Hoàng hậu muội đặt nơi nào?

Phùng Bạch Tháo biết bản thân đã sai nên không dám nói gì. Nàng trước giờ ngoại trừ Song Điều Vương cũng chưa từng với nam nhân khác, nghe hắn ngon ngọt dụ dỗ lại không tự chủ được. Phùng Bạch Tháo khóc nước nở lên. Gia Hỷ xoa xoa mi tâm, lại giờ lại thư bi ảm kia đọc qua một lượt, hai tay nàng run run, mồ hôi vã ra trên gương mặt bạch bạc.

Vừa đến Vĩnh Lạc cung, nàng liền nhanh chóng phản phò:

- Lương Quý, thay bản cung mời Song Điều Vương đến Điều trị!

Bối Lan cùng Đạm Ngọc hốt hoảng nhìn nhau vội vàng ngăn cản:

- Nương nương! Không được! Người từ chối hầu hạ Hoàng thượng lại lên lút gặp gỡ Song Điều Vương, chuyện này truyền ra ngoài...chết cũng không rửa sạch!

Gia Hỷ tháo trâm cài tóc, xóa đi lớp trang điểm trên mặt, nàng liếc mắt về phía Phùng Bạch Tháo:

- Đưa cả Bát ti nhi cùng đi, có muội ấy sẽ dễ ăn nói hơn! Lương Quý, nhanh lên!

Hai ti nữ biết không thể khuyên nhủ được, đành giữa bằng hân hầu hạ chủ tử đến Điều trị. Gia Hỷ nhìn nam tử áo lông gấu đen một mình che ô trong lương đình đứng giữa hồ, nội tâm dâng lên xáo trộn. Nàng ra ôm ấm lò trong tay, nhàn nhạt:

- Đứng lại cả đi!

Gia Hỷ hít hơi lạnh sâu vào lồng phổi, Song Điều Vương dường như cũng vừa thấy nàng, mỉm cười che ô giúp:

- Nương nương thật có nhã hứng, giữa đêm lạnh đến tè người lại muốn ra hồ ngắm cảnh!

Gia Hỷ thông thả ngồi xuống, gió rét mặt mũi thối:

- Nơi lạnh lẽo thường không ai lai vãng! Nếu không muốn bản cung làm phiền, thì đừng dây dưa cùng Phùng Bạch Tháo!

Song Điều Vương phóng khoáng cười, hàng này dài đậm cũng thả lỏng hơn:

- Nương nương! Người cũng đã nói bản Vương tuổi trẻ khí thịnh rồi còn gì, huống hồ muội muội người thật biết cách hầu hạ người khác!

Trong bóng tối nửa đêm, nàng không thể nhìn rõ biểu tình hắn, không đoán định được hắn đang nghĩ gì:

- Vương gia, bản cung thật không rõ, phụ thân Bát ti nhi là gia thần người, người lại không chút lưu tình đẩy nàng ta vào tình cảnh nhục nhã như vậy?

Song Điều Vương hơi thở mang theo nặng nề, không liên quan mà nói:

- Thương Vương không còn, người có đau lòng?

Gia Hỷ nghe lòng thất lại, mơ hồ hơi cay từ mí mắt xộc lên:

- Bàn cung thật sự đến tâm cũng chết!

- Thấy nữ nhi bị bức nhục mà không đau lòng, thì đon giản đó không phải là nữ nhi mình!

Gia Hỷ nghi hoặc nhìn Song Điều Vương, lại nhìn về Phùng Bạch Thảo đang đứng trong hành lang cách một cây cầu:

- Vương gia!

Song Điều Vương tiến đến gần Gia Hỷ, hơi thở nóng rẫy hắt lướt qua vành tai, Gia Hỷ tê cứng người, giọng hần trầm ấm bên cạnh:

- Phùng Bạch Thảo không phải là nữ nhi của Ngũ gia nàng, thế thôi!

Gia Hỷ nghiêng đầu né tránh cử chỉ thân mật:

- Vương gia tự trọng!

Song Điều Vương cả cười, hàm ý khinh thường hiện rõ:

- Nàng nghĩ mình trinh tiết liệt phụ lắm sao? Bàn Vương còn muốn biết Thương Vương là hài tử của Hoàng thượng hay Thịnh Vương kia. Có khi vì đó là huyết thống Thịnh Vương nên Lăng Thần mới hạ thủ...

Gia Hỷ đứng bật dậy, hai tay siết chặt vào nhau, nước mắt không tự chủ mà rơi xuống. Song Điều Vương cũng biết bản thân đã quá mức thô lỗ nên im lặng, lại cảm nhận phảng phất tiếng khóc mỹ nhân, bất giác quay mặt hướng khác:

- Bàn Vương...ta...xin lỗi!

Gia Hỷ lau đi lệ nóng, khăn lụa mềm mại xoa dịu nàng:

- Vương gia, Thịnh Vương là hoàng huynh người, Hoàng thượng là hoàng đệ người, đến cuối cùng, nhìn huynh đệ tương tàn, người có đau lòng!

- Từ đầu, bàn Vương đã không coi họ là thù tạc, sinh ra trong thiên gia cái duy nhất tồn tại chính là lợi ích! Họ sống hay chết, không quan trọng bằng bàn Vương sống hay chết!

Gia Hỷ nghe tâm tình lạnh lẽo, giữa tất cả Hoàng tử, vốn dĩ không có tình cảm huynh đệ, nàng còn hi vọng gì. Gia Hỷ gạt đi suy nghĩ trong đầu, quay về chuyện chính:

- Vương gia không thể sinh con mới hồi kinh gặp Phùng Bạch Thảo, bàn cung thật sự kinh tởm!

Song Điều Vương đột ngột gất gối:

- Nương nương đang nói bữa gì thế?

- Bàn cung là chất nữ của Ngũ gia, người nói xem, chuyện người phóng đảng đến mức không thể có hài tử được, phải nhờ đến thuốc điều trị của Ngũ gia, bàn cung biết hay là không biết?

Song Điều Vương khẽ cười:

- Hóa ra là hần viết thư đến nương nương? Bàn Vương còn nghĩ hần gọi cho thê tử!

Gia Hỷ cũng cười, nhưng lại bất đồng ý:

- Có điều, bàn cung không để Vương gia hoàn thành tâm nguyện đầu, người có thể dụ dỗ Bạch Thảo bỏ đi mỗi hạn ngày trước nàng một mình chịu để biu cực khổ nuôi đứa nhỏ, nhưng không thuyết phục được bàn cung gả nàng về Song Điều Quốc! Bàn cung đã có ý định ban hôn nàng rồi!

Song Điều Vương cười càng lớn, tỏ ý nghi ngờ:

- Bàn Vương cũng muốn xem kẻ nào dám đoạt người của bàn Vương đây! Cưới một nữ tử thất tiết như nàng ta, khẩu vị cũng thật tốt!

Gia Hỷ thông thả đứng dậy, bỏ lại câu nói:

- Vương gia cứ từ từ suy nghĩ, bàn cung làm ăn không muốn lỗ vốn!

Song Điều Vương nhìn theo bóng dáng yếu nhược của Gia Hỷ, khoe môi mơ hồ nụ cười, lòng nghĩ Hoàng thượng sáng suốt một đời, cuối cùng lại lập một nữ nhân vừa bất trịch vừa mưu tính như vậy làm Hậu

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Can tràng tất đoạn (hạ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bạch Thực Thần ngồi trong chính sảnh Vĩnh Lạc cung, Đạm Ngọc đang bế Bạch Mặc Minh trên tay đỡ dành, Gia Hỷ liếc nhìn đứa bé, còn nhớ như vậy mà mắt phượng đã rõ nét trong suốt thăm thẳm, vừa nhìn cũng đoán ra được huyết thống thiên gia. Nàng hớp trà ấm lên môi, bảy giờ đã mùa xuân, mừng chín Tết, tuyết rơi ít dần, băng đóng dày thành nhiều lớp, trong những ngày đầu năm này, phi tần đều được triệu kiến người nhà, nàng lại ngoại lệ, để Bạch Thực Thần tiến cung.

Gia Hỷ sau bình phong sa mùng thêu hải đường khẽ cười:

- Bàn cung nghe nói Bạch đại nhân sắp trở thành Thượng thư, tra án là biệt tài của đại nhân giờ liền như cá gặp nước thỏa sức vẫy vùng!

Bạch Thực Thần mỉm môi, trong ánh mắt lộ ra tự mãn:

- Vì thần hết lòng vì giang sơn Đại Quốc, có điều thánh chỉ thật chưa được truyền, vì thần sợ rằng bản thân đã vui mừng quá sớm!

Bối Lan dâng điểm tâm lên, liếc nhìn hai hàng ti nữ lui ra cửa, Bạch Thực Thần thần nhiên đưa bánh điểm xanh lên miệng, vị ngọt tràn trề. Gia Hỷ chú ý từng cử động cơ mặt của hần, dò xét:

- Bàn cung có người muội muội, nàng tiến cung đã gần một tháng, tuổi vừa mười sáu lại chưa xuất giá. Bánh này do nàng ấy đích thân làm.

Bạch Thực Thần đặt xiên bạc xuống, chậm rãi đánh giá:

- Đậu xanh ngọt mà không ngấy, hương thơm nhã nhặn, bùi béo vừa phải! Vị muội muội này của nương nương thật khéo tay! Vì thần chỉ là không rõ bản thân sao lại lọt được vào mắt ngọc của nương nương?

Gia Hỷ thờ nhệ trong lòng, Bạch Thực Thần đã hỏi, nghĩa là chấp nhận tám phần, hần muốn biết động cơ, nàng phải cho hần câu trả lời hợp lý:

- Chắc Bạch đại nhân cũng nghe qua Phùng Bạch Thảo!

- Có nghe qua, nàng sinh được hài tử, lại là hài tử của Song Điều Vương!

Gia Hỷ bước ra khỏi bình phong, nhan sắc điểm lệ tinh tế tiến đến gần bên cạnh Bạch Thực Thần, cánh tay trắng nõn còn đang giữ tách trà men sứ quý giá:

- Bát muội muội luận về nhan sắc cũng thuộc thập đại mỹ nhân kinh thành! Chỉ là quá đại đột...

Bạch Thực Thần cả cười:

- Vì thần không cần biết nhiều như vậy, vì thần đang thắc mắc Song Điều Vương đắc tội gì với người? Và tại sao nương nương chọn vị thần?

Gia Hỷ hộ giáp gỡ gỡ lên mặt bàn, chân thực trả lời:

- *Bản cung không giấu giếm gì người, bản cung quyết định lần này sẽ để Mặc Minh nhận tổ quy tông, bởi vì thế, bản cung nghĩ người cũng sẽ vì bản cung mà làm chút chuyện. Không phải bản cung ghét bỏ Bạch Tháo, nhưng nàng xuất giá thân phận lại không trong sạch, bản cung chỉ mong một cái quý thiếp, sẽ không ảnh hưởng đến Bạch gia! Huống hồ nàng là muội muội Hoàng hậu, coi như người có chỗ dựa vững chắc! Bản cung tuyệt đối sẽ không để người thiệt thòi!*

Bạch Thực Thần mất hơi cau lại, ngáp ngừng:

- *Chuyện Viên Hâu phủ...nương nương đã biết chưa?*

- *Bản cung vừa mới biết được, có điều bản cung gả vào thiên gia thì đã không còn là nữ nhân Phùng gia nữa! Cho dù Phùng gia có tru di, Hoàng thượng cũng sẽ không gán tội đến Vĩnh Lạc cung này!*

Bạch Thực Thần thờ dãi, an ủi:

- *Viên Hâu vốn không có tội gì nặng nề, chỉ là Giang Thị lang lợi dụng quyền lực Khâm sai Đại thần, biến chứng cứ từ không thành có, chuyện này lại không nằm trong quyền hành vi thần, cho dù có lên được Thượng thư, vì thần cũng không giúp người được!*

Gia Hỷ mỉm cười đoan lệ, năng chậm rãi đến gần lọ hồng mai cạnh cửa sổ:

- *Bạch đại nhân đồng ý nạp Bạch Tháo đã là giúp bản cung rồi! Song Diêu Vương không cùng bản cung đắc tội, chỉ là bản cung cần xử lý chút chuyện lật vật trong cung!*

Bạch Thực Thần mơ hồ nghĩ đến Thương Vương, nhưng nhắc lại cái chết của nhi tử trước mặt mẫu thân vốn không nên, hần đánh quanh co ý tứ:

- *Chuyện nương nương cần giải quyết xem ra can hệ không nhỏ, nếu không cũng chẳng phải dụng tâm lên Song Diêu Vương!*

Gia Hỷ bế Bạch Mặc Minh lên tay, chuyển đề tài:

- *Đại nhân cứ để hài tử này lại, bản cung nhất định sẽ bảo vệ an toàn! Chuyện Bạch Tháo, đại nhân cuối cùng có đồng ý?*

Bạch Thực Thần tò mò tâm tư nữ nhân trước mặt, năng ta không hiền lương không độc ác, lúc ngây thơ lúc thâm trầm, hần thật sự nhìn không ra:

- *Nương nương nói rõ đi, biết đâu vì thần giúp được người! Về phần Bạch Tháo, năng ta sẽ được làm chính thê Bạch gia Bá phủ!*

Gia Hỷ khựng tay lại, ánh mắt lấp lánh vui sướng.

Vĩnh Hưng cung.

Mười lăm mới là ngày đại triều đầu tiên của năm mới, Hoàn Nhan Viên Hạo thập phần rảnh rỗi, Tô An dâng trà mới lên:

- *Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương cầu kiến!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ánh mắt có chút lãnh đạm, Gia Hỷ từ sau khi mất đứa nhỏ tuyệt nhiên không cùng hần riêng tư gặp gỡ, hôm nay năng chủ động, ắt hần vì biết chuyện Viên Hâu phủ đi, hần sợ rằng năng không chịu nổi đã kích này. Hoàn Nhan Viên Hạo như nuốt phải ngậm khí lạnh, vô thức ngồi xuống thấp kê bên cạnh cửa sổ, tuyết lất phất rơi trắng nhánh cây khô.

Gia Hỷ để hai ti nữ bên ngoài, một mình ôm Bạch Mặc Minh đi vào, năng cẩn trọng hành lễ, Hoàn Nhan Viên Hạo khó hiểu nhìn hài tử trên tay năng:

- *Hỷ nhi! Ngồi đi!*

- *Tạ ơn Hoàng thượng!*

Gia Hỷ vén váy bên cạnh hần, hương phấn hoa ngào tóa ra ảm áp đối nghịch mùi thảo dược thanh sạch từ long bào, Gia Hỷ huơ tay hứng một bông tuyết nhỏ, hài tử vì lạnh mà bật cười khanh khách, Hoàn Nhan Viên Hạo ý nhị lên tiếng:

- *Hỷ nhi, đây là...*

Gia Hỷ lấy hết can đảm đối diện ánh mắt Thần Long Đế, phượng mẫu hần tóa ra tia ôn nhu, năng thoáng an tâm:

- *Hoàng thượng, đây là hoàng đệ của người!*

Hoàn Nhan Viên Hạo bản thân nhìn đứa bé bụ bẫm với mắt phượng linh anh kia. Gia Hỷ như sợ Thần Long Đế không tin, nên dùng hết lời lẽ để chứng minh. Hoàn Nhan Viên Hạo im lặng nghe năng nói. Hồi lâu, hần thần nhiên:

- *Hoàng hậu không cần phiền muộn, nếu đã chắc chắn là huyết thống hoàng tộc, Trẫm liền không để lưu lạc dân gian! Đợi Triệu Ngự tướng xác minh thân phận xong, liền được ban tước vị!*

Gia Hỷ có chút không ngờ đến Thần Long Đế lại đồng ý nhanh như vậy, năng bờ ngõ trao đứa nhỏ cho Tô An, cuối cùng lại ôm vào lòng:

- *Hoàng thượng, đến khi Triệu Ngự tướng xác minh hoàn tất, thần thiếp sẽ đưa hài tử này sang!*

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ cười, suy nghĩ năng hần biết rõ, năng là không tin tưởng hần, sợ hần sẽ hạ lệnh thủ tiêu tiểu tử này. Hoàn Nhan Viên Hạo nghĩ đến Viên Hâu phủ, ngờ vực:

- *Hỷ nhi còn gì muốn nói với Trẫm không?*

Gia Hỷ lắc lắc mở tóc dài, năng vẫy tay để Đạm Ngọc bế đứa bé ra ngoài, tự mình rót trà vào ly Thần Long đế:

- *Hoàng thượng, thần thiếp có một muội muội, muốn xin người ban hôn!*

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, Phùng Bạch Tháo đã vào cung gần một tháng, Hoàng hậu muốn gả đi cũng là lẽ thường, nếu như Phùng Bạch Tháo là hoàng hoa khuê nữ, hần sẽ sắc phong năng ta trở thành Huyện chúa, xuất giá trong vinh dự:

- *Năng muốn gả đường muội vào nhà nào?*

Gia Hỷ trốn tránh ánh mắt nam tử, nhẹ giọng:

- *Bạch gia, Bạch Thực Thần!*

Hoàn Nhan Viên Hạo thoáng giật:

- *Hỷ nhi!*

Gia Hỷ hơi siết tay, năng đột ngột quý xuống:

- *Hoàng thượng, ngoài Bạch Thực Thần không có ai đồng ý để một người như Bạch Tháo vào cửa! Thần thiếp với Phùng gia chỉ còn mình Bạch Tháo là muội muội, thần thiếp ở đó sáu năm, sáu năm chỉ cùng các ti muội tương tàn ám hại, duy nhất Bạch Tháo, thần thiếp phải giúp đỡ muội ấy!*

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dãi, đỡ Gia Hỷ đứng dậy, hần nhìn năng biểu tình rối loạn:

- *Viên Tường hôm qua vừa xin Trẫm ban hôn hần cùng Phùng Bạch Tháo, hài tử năng ta vốn dĩ của Viên Tường, gả đến Song Diêu Quốc làm Trắc phi là danh chính ngôn thuận!*

Gia Hỷ mảy mễ cau lại, lần mới đó bị cần sung nổi bản bật trên gương mặt trắng sứ:

- *Hoàng thượng, năm xưa Song Diêu Vương nhẫn tâm vứt bỏ Bạch Tháo thế nào! Hiện tại liền ngon ngọt dụ dỗ, Song Diêu Vương đã có Vương phi, Bạch Tháo sợ rằng xương cũng bị ăn sạch! Trong khi đó, năng gả đến Bạch gia làm chính thê, ở tại kinh thành, lại gần kẻ thần thiếp! Vạn cầu Hoàng thượng rừ chút lòng thương xót cho năng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng lại vì vụ án Viên Hâu phủ mà không đành lòng, năng giờ này chắc hần đã nghe tin, lại không hề cầu cạnh hần tha mạng cho gia tộc, chỉ xin ban hôn, nếu thật sự hần từ chối, có quá đoạn tình tuyệt nghĩa không! Hoàn Nhan Viên Hạo nắm lấy tay Gia Hỷ:

- *Trẫm hứa! Hôn lễ rất nhanh thôi sẽ được cử hành, năng cứ yên tâm!*

Gia Hỷ mỉm cười thanh lệ, lúc này bên ngoài có tiếng nữ tử đi vào, giọng cười dịu dàng như mây trời nước chảy, Gia Hỷ xoay người ra, lại thấy năng ta hành lễ cẩn trọng:

- *Tần thiếp tham kiến Hoàng thượng, tham kiến nương nương! Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế, nương nương vạn phúc vạn an!*

Gia Hỷ chỉnh trang lại y phục, gấp gấp lấy khăn lụa chấm đi nước mắt, Thần Long để hai hàng mày như mực có chút không thoải mái mà cau lại, Tô An biết chủ nhân không mấy vui vẻ liền vội vàng thanh minh:

- *Hoàng thượng, nương nương, là Uyển tiểu chủ vừa mới hoài thai, vui mừng nên thất thố!*

Gia Hỷ nhìn chăm chăm vào bụng Vĩnh Đan, lại nhìn sang nam tử bên cạnh, hẳn cũng có chút ngỡ ngàng. Gia Hỷ nhoeo miệng cười, nâng hồ Vĩnh Đan dậy:

- *Uyển muội muội có tin vui, lại tự mình đến Vĩnh Hưng cung bẩm báo Hoàng thượng, cũng thật trùng hợp là bản cung đang ở đây!*

Vĩnh Đan nhìn hai hàng hồ gấp kìm hoảng khám mình châu chồi mắt, nàng không dám chạm đến Hoàng hậu, tự mình cẩn thận đứng dậy. Ý tứ Hoàng hậu như vậy không phải quá rõ ràng sao, nàng chỉ là một Quý nhân, hoài thai đại sự phải đến thỉnh an báo tin Hoàng hậu, nay nàng chân trước chân sau xông vào Vĩnh Hưng cung, chính là không đặt Hoàng hậu vào mắt.

Hoàn Nhan Viên Hạo không quen thuộc nụ cười hồ hững của Gia Hỷ, nhưng hẳn hiểu rõ nàng, là Gia Hỷ không hề hải lòng. Vốn định cho Vĩnh Đan lui, nào ngờ lại nghe Gia Hỷ nói:

- *Uyển Quý nhân có công giúp Hoàng gia khai chi tân đế, vì chuyện phạm lỗi mà lễ mừng năm mới không tấn vị, bây giờ coi như vừa vậy!*

Vĩnh Đan cúi người, Hoàng hậu một mặt nhắc đến chuyện Thương Vương, một mặt lại muốn tấn phong nàng. Không cần biết ý tứ Hoàng hậu tốt hay xấu, Hoàng thượng nghe qua sẽ cảm thấy không hải lòng. Hoàng hậu mắt con không lâu phi tấn có thể hết một người lại đến một người hoài thai. Vĩnh Đan hít mắt lại, lần này, thật sự đã tự mình đem thân đến để người khác tính kế.

Thần Long để phất tay, thân nhiên:

- *Đợi Uyển Quý nhân hạ sinh Hoàng tử tấn phong cũng không muộn!*

Gia Hỷ nhếch môi, chậm rãi hồi Vĩnh Lạc cung. Hoàn Nhan Viên Hạo đột ngột dâng lên một cốc chua cay từ đáy lòng, nàng làm gì hẳn có thể không hay biết sao, đêm giao thừa nàng từ chối hầu hạ hẳn, lại lên lút gấp gữ Hoàn Nhan Viên Tường, hiện tại còn ngăn cản không gả muội muội đến Song Điều Quốc. Rốt cuộc, nàng yêu ai, hay là cho dù nàng yêu ai, cũng không muốn yêu hẳn!

Hoàn Nhan Viên Hạo lạnh nhạt:

- *Ban thường đến Tịch Đình hiến! Uyển Quý nhân lui đi!*

Mười lăm tháng giêng, Thần Long để ban hôn Bạch Thục Thần và Phùng Bạch Thảo, chuyện này làm xôn xao kinh thành. Bạch Thục Thần vốn dĩ cùng Hoàng thượng không thuận mắt, nay Hoàng thượng ban hôn hẳn cho một nữ tử thất thân lại có hải tử đã lớn như vậy chính là muốn si nhục hẳn. Có điều trái ngược suy nghĩ của người trong thiên hạ, Bạch Thục Thần vô cùng hào hứng với mối hôn này, lại gấp gáp tổ chức trong vòng mười ngày, đây đủ tam thư lục lễ chẳng thiếu thứ gì. Người ngoài cuộc có thể mù mờ, nhưng người trong cuộc đương nhiên hiểu rõ, thời gian yên ắng của Viên Hạo phủ không còn bao nhiêu, Bạch Thục Thần phải tranh thủ.

Hai mươi lăm tháng giêng, kiểu hoa kèn trống ráo nhiệt từ Bạch gia Bá phủ sang Viên Hạo phủ nước tân nương, kiểu hoa đi vòng vèo qua mấy con phố, Bạch Thục Thần là văn nhân, ngồi trên ngựa hơn canh giờ liền muốn nhức đầu chóng mặt, có điều hẳn phải đi chậm, thật chậm, tay nắm cương ngựa siết lại, hẳn còn muốn xem Phùng Gia Hỷ mưu tính thế nào.

Vĩnh Lạc cung

Gia Hỷ thong thả dùng cơm, nàng dậy muộn ăn sáng trễ, Phùng Việt bên cạnh đang cấu kinh bộ đáng, hẳn hơn ba tuổi đã biết được bản thân có đặc quyền thế nào, các cung nữ không dễ dàng chăm sóc, Gia Hỷ với chuyện này rất không hải lòng.

- *Việt nhi, nếu con không ăn, mẫu hậu bỏ đói, tính cách con không sửa, mẫu hậu đuổi con ra khỏi Hoàng cung!*

- *Nàng hăm dọa trẻ nhỏ như vậy không có tác dụng gì!*

Gia Hỷ buông đũa, chưa kịp đứng lên đã được miễn lễ. Nàng nghe ruột gan nhộn nhạo:

- *Hoàng thượng...hôm nay người không thiết triều?*

Đạm Ngọc dâng chén, Hoàn Nhan Viên Hạo thong thả gấp một đũa:

- *Bạch gia có họ, toàn triều được miễn một ngày! Đạm phụ chưng tương vừa vận khẩu vị! Ngự trù rất khá!*

Phùng Việt thấy Thần Long Để khen ngợi món ăn liền tò mò hỏi đầu đến, Gia Hỷ gườm gườm mắt hạnh, để Bối Lan bỗng đi. Trong lòng Hoàn Nhan Viên Hạo đau xót, nếu Thương Vương giữ được, nàng sẽ thay đổi, sẽ không còn xa cách hẳn nữa.

Bữa ăn chưa diễn ra được bao lâu, thì ngoài cửa, Lương Quý công công đã hốt hoảng chạy vào:

- *Nương nương, không hay rồi, kiểu hoa của Bát tiểu thư bị cướp!*

Gia Hỷ đứng bật dậy, trống ngực đập thành thịch:

- *Là ai gây ra?*

Lương Quý nhìn thấy Hoàng thượng đang ở đó, lấp ba lấp bắp không nói lên lời:

- *Là...Song...là Song Điều Vương!*

Gia Hỷ siết chặt tay lại, Hoàn Nhan Viên Hạo thu vào tầm mắt biểu tình của Gia Hỷ, nhàn nhạt phản phó:

- *Tô An, truyền khẩu dụ cho Trẫm, cho Ngự quân hộ tống Vương gia hồi cung! Hoàng hậu cứ thong thả dùng cơm đi, chuyện không thể đi xa nữa đâu!*

Gia Hỷ bất lực nhìn thức ăn trên bàn, lại nói:

- *Song Điều Vương đến kinh thành lần này chính là muốn nạp Bạch Thảo, thần thiếp thật không ngờ hẳn lại dám dùng cách này!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ý vị thâm trường, mọi chuyện làm sao có thể như thế trùng hợp, hẳn cũng thật muốn biết Gia Hỷ dưới mắt hẳn định tính kế với ai:

- *Nàng có gì lo lắng, Ngự quân ra tay, hôn sự sẽ không bị ảnh hưởng!*

- *Thần thiếp không lo không được, Song Điều Vương không thể có hải tử, nhờ đâu túng quá hóa liễu...*

Hoàn Nhan Viên Hạo phượng mẫu híp lại:

- *Đại sự như vậy, sao nàng có thể biết?*

- *Ngũ gia vô tình nhắc đến, Ngũ gia là phụ thân của Bát ti nhi lại không muốn Bát ti nhi gả đến đó, hiển nhiên Song Điều Vương phải có gì khuất tất, loại chuyện giết mẹ giữ con trong hoàng thất không phải hiếm, thần thiếp không muốn hi sinh muội muội!*

Hoàn Nhan Viên Hạo dần dần tường tận:

- *Vậy nàng muốn hi sinh ai?*

Gia Hỷ liếc mắt để toàn bộ hạ nhân lui, lần đầu tiên bày kế trước nam nhân nguy hiểm nhất thiên hạ, nàng run rẩy, tự nắm lấy tay trần an bản thân:

- *Thần thiếp làm sao dám nghĩ đến! Viên Hạo phủ gặp nạn, thần thiếp không phải không biết, thần thiếp giúp được ai liền giúp...*

- *Nàng không phải thanh minh, Trẫm biết Thương Vương không còn, Viên Hạo bị điều tra đối với nàng là một đã kích không nhỏ! Chỉ là ngay từ đầu nàng không hề nói với Trẫm là Viên Tường không thể sinh được, đây là đại sự hoàng thất, nàng có biết không?*

Gia Hỷ nuốt một ngụm lạnh, mắt long lên:

- *Hoàng thượng, nếu thần thiếp nói từ trước, chắc chắn người sẽ vì Song Điều Vương mà bỏ qua an nguy của Phùng Bạch Thảo! Thần thiếp là nữ nhân, không thể đại lượng hi sinh người thân, đành phải dùng chút tính toán tâm thường này!*

Hoàn Nhan Viên Hạo không thể trách cứ Gia Hỷ, lại càng không thể để nàng thêm đau lòng, hồi lâu mới nói:

- *Cuối cùng, nàng muốn kết thúc chuyện này như thế nào! Nàng đã dám đối đầu Viên Tường, hiển nhiên có cách xoa dịu hẳn!*

Gia Hỷ cần mỗi, thờ ra nhẹ nhõm

- Hoàng thượng, sấm sét mưa móc đều là thiên ân, bá tánh trong thiên hạ ai ai cũng đều là con dân của người! Kể cả hài tử Song Điều Vương...cũng không ngoại lệ!

Hoàn Nhan Viên Hạo đập bàn:

- Hỷ nhi, nàng thật sự muốn Trẫm phải làm thế?

Gia Hỷ quý xuống, vẫn nhất quyết không thay đổi ý định:

- Hoàng thượng, đây không phải không có tiền lệ, năm xưa Thái hậu cũng chính là Quý nhân được ban xuống Vương phủ...

- Nàng!

Gia Hỷ vẫn quý ở đó, ngự liễn đã hồi Vinh Hưng cung từ lâu.

Mười lăm tháng hai, Thần Long Đế ban Tương Quý nhân làm Trắc phi Song Điều Vương, cũng trong ngày hôm đó, Song Điều Vương hồi đất phong. Triệu Từ Đoạn đứng trên cổng thành cùng Thần Long đế, cả hai nhìn tuyết rơi trập trùng theo dấu xe ngựa lẩn đi, đây có lẽ là đợt tuyết cuối cùng, băng giá cũng đã tan hết.

Triệu Từ Đoạn không giấu nổi ai oán:

- Hoàng thượng, chuyện này, vốn dĩ không nên theo ý Hoàng hậu! Đây là chút mâu thuẫn nữ nhân thâm cung, người sao lại nhúng tay vào!

Long bào phát phơ trong gió, Hoàn Nhan Viên Hạo chớp mắt một cái, nửa tháng qua cũng đã có công điều tra được, liễn không giấu giếm:

- Tương thị hạ độc Tương Vương, bao nhiêu đó đủ để tội chết! Trẫm không cảm thấy Hoàng hậu làm sai!

Triệu Từ Đoạn tức đầu:

- Tương Quý nhân là đích nữ Quốc Công phu, là chất nữ Thái hậu, biểu muội người, lại là nữ nhi duy nhất của Châu Quốc công phu nhân để lại, Hoàng thượng làm như thế này! Hại nhiều hơn lợi!

Hoàn Nhan Viên Hạo quay sang Triệu Từ Đoạn, hồi lâu lại tiếp:

- Tương Hoàng Quý phi năm đó cũng vậy, nếu như Tương Hoàng Quý phi năm đó một lòng ủng hộ Hòa Vương đoạt đích, người đứng đây chắc chắn không phải là Trẫm! Trẫm đối đãi Hoàng hậu sủng ái như vậy, Tương thị còn dám hạ độc thù, thì sau này hài tử của Trẫm tất cả sẽ ra sao? Tương thị gia thế như Tương Hoàng Quý phi tình cảnh lại không khác gì Vạn Quý phi ngày trước, không từ thủ đoạn. Hoàng hậu không hề làm sai!

Triệu Từ Đoạn không nói nữa, cốt nhục của Tương Quý nhân không phải của Thần Long đế hay sao. Thần Long đế là ngoan tuyệt hay độc ác, một khi đã lên đến vị trí độc tôn này, không ai còn giữ được thiện lương ban đầu.

Hoàn Nhan Viên Hạo ra khỏi đài cao:

- Song Điều Vương chắc chắn không để Tương thị sống, đứa trẻ này cũng sẽ được bảo toàn thân phận, hẳn chỉ có một con trai, liễn không mong con trai mình biết được sự thật. Trẫm cũng hạ lệnh, hoàng thất tất nhiên kín miệng, nếu xuất phát đồn đãi thì mãi mãi cũng chỉ là lời đồn mà thôi!

Tương Quý nhân bị ban đến Song Điều Quốc, Gia Hỷ sau khi nhận thỉnh an liễn muốn nghỉ ngơi, nàng xoa xoa mi tâm, đối y phục thoải mái, Đạm Ngọc đoán ý chủ tử mà tươi cười:

- Nương nương đừng chút cháo bát bảo! Hôm nay thời tiết đã đẹp hơn!

Gia Hỷ gạt đầu xỏ chân vào hài mềm, nhìn chồi non nhú lên trên những nhánh cây khô khốc. Đạm Ngọc không nhịn được tò mò:

- Nương nương, người làm sao chắc chắn Hoàng thượng sẽ ban Tương Quý nhân đi mà không phải Uyển Quý nhân?

Gia Hỷ thong thả ngồi xuống, trên bàn đầy những sổ sách, nàng từ từ gạch những phần viết về Tương Quý nhân:

- Cái thai của nàng ta là nam hài, Thái y đã chẩn ra, Hoàng thượng dù muốn hay không cũng không thể ban một nữ nhi cho Song Điều Vương được! Huống hồ gia thế Tương thị cao như vậy, liễn không để Song Điều Vương chịu thiệt!

Bối Lan thêm than vào lò, ngờ vực ánh mắt:

- Nương nương, người thực sự không nghĩ ngờ Uyển Quý nhân? Tổ yến ấy sao có nhất định phải dâng lên trước mặt Hoàng thượng! Người cũng chắc chắn là Tương Quý nhân hạ độc rồi sát hại cung nữ hãm hại đế thối tiêu! Tự nhiên em giúp nương nương làm chuyện mờ ám, người sẽ giải thích khi chưa ai phát hiện sao?

Gia Hỷ ngừng bút, trầm ngâm.

Cháo bát bảo

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 159: Thảng rộng năm dài (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gia Hỷ tọa trên phượng vị, chính điện Vĩnh Lạc cung mùa xuân ngập tràn hương thơm hoa cỏ, băng hàn đã tan, khí trời dịu dịu, nắng nhạt màu lan tỏa phần hoa trong không khí. Hôm nay là mừng một tháng ba, theo lệ thường, là ngày nhận thành an của trung cung và Thái hậu.

Hậu cung đầy đủ không thiếu một ai, người đang hành lễ lục quý lục khấu kia là Thượng Quan Lan, ngày hôm qua, nàng ta đã nhận được thánh chỉ tấn phong Tần vị, ban phong hiệu là Diên. Gia Hỷ đề Bối Lan đem một hộp gấm đẹp đến trước mặt Thượng Quan Lan, nâng môi cười nhượn sắc nhưng cơ mặt lại không giãn ra một chút nào:

- Chúc mừng Diên Tần muội muội song hỷ lâm môn! Thượng Quan đại nhân tuổi trẻ tài cao, nay được nhậm chức Tế tướng chính là trụ cột nước nhà!

Thượng Quan Lan đứng dậy cung kính hành lễ, nàng vận y phục xanh thiên thanh đeo hồ giáp vàng trơn, Tần vị trong hậu cung Đại Quốc thời Thần Long để chưa được coi là một chủ cung chân chính, cửu Tần chín người, bao gồm cả Tần và Quý Tần. Có điều Thượng Quan Lan không hoài thai, không sung ái, thoáng chốc leo lên chỉ đứng sau hai vị Trắc phi hầu hạ Tiềm đế, cũng là quá nhanh.

- Thần thiếp tạ ơn Hoàng hậu nương nương, thần thiếp hôm nay nhận được vinh dự này chính là nhờ hồng phúc nương nương dày rộng!

Vinh Quý phi hơi nhếch môi, liếc nhìn bàn tay của Diên Tần mang hồ giáp trơn bóng, so với phi vị hồ giáp khảm đầy châu ngọc thì gẻu cọt:

- Cuối cùng muội muội cũng được mang hoàng kim hồ giáp, coi như không uổng phí công sức mỗi ngày hằm canh đêm đến Ngự Thư phòng!

Dung phi che miệng cười, ai cũng biết Diên Tần leo lên được vị trí này chính là nhờ vào huynh trưởng nàng ta vừa được đề bạt trở thành Hữu Tế Tướng, Đại Quốc hai vị Tướng gia, một là phụ thân Vinh Quý phi, người thứ hai hiện tại là huynh trưởng Diên Tần. Diên Tần bấy giờ xuân phong đắc ý, theo đó này rất nhanh nàng ta sẽ lên được phi vị, nếu may mắn hoài thai, còn chưa biết được mèo nào cắn mỉu nào.

Dung phi tươi tắn nét mặt:

- Diên Tần muội muội, bản cung thật tò mò Hoàng hậu nương nương ban thưởng gì cho muội muội?

Thượng Quan Lan trực tiếp bỏ qua Vinh Quý phi, thi lễ cùng Dung phi, lại nhìn lên phượng ý:

- Nương nương, thần thiếp xin phép được mở!

Gia Hỷ gật đầu, mỗi lần thỉnh an đều phải chứng kiến một đám lời qua tiếng lại đượm mùi thuốc súng. Cho dù là phi tử Hoàng đế, các nàng cũng chỉ là thấp thỏm, hầu hạ chung một phu quân, Gia Hỷ ngẫm ngợi lại thoáng buồn, rõ ràng nàng đang sống ở hiện đại rất tốt, sau khi xuyên qua, liền phải đối mặt trùng trùng nguy hiểm, vốn dĩ sống cuộc đời của mình đã khó, sống cuộc đời của một người khác còn khó khăn hơn vạn lần.

Diên Tần mở hộp gấm, bên trong hiện ra một đôi hoa tai phi thủy phôi cùng hồng ngọc, phi thủy xanh đến không tí không vết, lung linh nửa như trong suốt. Phía dưới hơi xôn xao, nhiều người nhìn nhau, thái độ không rõ ràng.

Vĩnh Đan lấy khăn tay che miệng, suy tư:

- Đôi hoa tai không những tinh mỹ lại vô cùng trân quý, đây là Hoàng hậu nương nương dốc tâm chuẩn bị, xem ra Diên Tần chủ tử trong lòng Hoàng thượng chiếm vị trí không nhỏ!

Lời của Vĩnh Đan như mũi lara, chằm vào lòng ghen tị của tất cả phi tần ngồi đây. Nhưng Diên Tần không nhận ra, Thượng Quan gia trước giờ là gia tộc thư hương, đến đời này mới xuất ra một Thượng Quan Khâm anh tài, đồ quý giá như phi thủy, đúng là lần đầu nàng được thấy qua. Diên Tần đeo nó lên tai, lại nói:

- Uyển muội muội đừng quá lời! Hoàng thượng luôn luôn đối xử công bằng!

Vinh Quý phi thái độ châm chọc, hàm ý:

- Diên Tần trước giờ chưa thấy qua đồ quý giá, quên cả tạ ơn Hoàng hậu nương nương! Đôi hoa tai này có lẽ trị giá bằng cả Thượng Quan phủ rồi! Mà bản cung quên mất, phải gọi là Thượng Quan Bá phủ! Đầu óc bản cung hơi lẫn lộn, khi nhớ khi quên!

Ý của Vinh Quý phi chính là cho dù Thượng Quan Khâm lên đến chức vị ngang bằng phụ thân nàng ta thì mãi mãi Thượng Quan gia cũng không thể là một đại môn danh gia đúng nghĩa. Cả Thượng Quan gia chỉ có một Thượng Quan Khâm, còn Tần gia ba đời đều phụng sự triều đình, quan hệ sâu rộng lịch sử thâm hậu.

Gia Hỷ nhấp ngụm trà, trà cũng đã lạnh, hiện tại sắp đến thời thần, nàng đứng dậy chậm rãi, vịn tay Lương Quý công công tiến ra trước:

- Cũng không còn sớm nữa, các muội theo bản cung thỉnh an Thái hậu nương nương!

Phượng liền đi trước, sau liền đến Loan kiều Vinh Quý phi, Loan kiều này vốn là kiều thứ của Hoàng hậu, có điều Thái hậu cho rằng Hoàng hậu lễ chế quá nhiều, nên tò ra rộng rãi độ lượng nhường nhịn phi tần, vì thế chuyển Loan kiều này đến Vĩnh An cung. Cuối cùng là kiều của Dung phi và Diên Tần, còn lại đều phải đi bộ.

Tốc độ ngồi kiều và đi bộ không khác nhau là mấy, nhưng thân thể nữ nhân trong cung yếu nhược ít vận động, ngồi kiều đỡ mệt mỏi hơn, mùa xuân đi bộ còn dễ chịu, đến mùa hạ trời nắng nóng rất dễ sinh ra cảm mạo nhức đầu. Dung phi nhắm mắt dưỡng thần, rõ ràng Uyển Quý nhân cùng Hoàng hậu là nghĩa ti muội, hiện tại Uyển Quý nhân đang có thai, vì sao Hoàng hậu không ban kiều cho nàng ta, cũng không đề bạt tấn vị. Suy cho cùng Uyển Quý nhân tuy ngày trước thân phận nô tì nhưng bấy giờ lòng chúng trong bụng là tương tử Hoàng thượng.

Gia Hỷ dẫn đầu phi tần đi vào đại sảnh Khôn Điện, các nàng sau khi hành lễ thỉnh an, an tọa hai bên, Vinh Quý phi tiến lên trước ngồi trên tháp đại bên cạnh Tuyên Thái hậu. Hôm nay, ngoài Tuyên Thái hậu còn có Phan Hiến Thái phi, gọi Vinh Quý phi là chất nữ.

Tuyên Thái hậu không nặn không nhặt nhìn đám hầu bối, vừa rồi Bạch Thực Thần tuy lên đến vị trí Hình bộ Thượng thư nhưng nhị vị Tế tướng đều là thân tín Hoàng thượng. Hoàng thượng là thân sinh Tuyên Thái hậu, bà đương nhiên vui mừng, nhưng ngoài Hoàng thượng bà còn có Tương gia, tính cách Hoàng thượng quyết đoán lại bất tín ngoại thích, bà phải an bài Tương gia thỏa đáng, tránh như nhà mẹ Hoàng hậu bấy giờ.

Tuyên Thái hậu nhàn nhạt mở lời:

- Nghe nói trong cung có một Quý nhân đang hoài thai, tiến lên ai gia xem thử!

Vĩnh Đan siết khăn tay, Thái hậu xuất thân cao quý, Phan Hiến Thái phi ngồi đây cũng là đích nữ nhà tướng, nàng thân phận vốn chỉ một nô tì, hiển nhiên Thái hậu không có bao nhiêu ý tốt lành:

- Thần thiếp Quý nhân Phùng thị ra mắt Thái hậu nương nương, chúc Thái hậu phúc như Đông hải thọ tì Nam sơn!

Tuyên Thái hậu xác thực không hải long, lời nói trong bóng có kinh:

- Người từng là Ngự tiền cung nữ, coi như cũng tự biết chăm sóc thân mình, Hoàng hậu lại độ lượng nhận làm nghĩa ti muội, chính là phúc phận của người. Làm người không nên treo cao ngã đau, hài tử người sinh ra, không phải là của người, mà là hài tử của Hoàng hậu, gọi Hoàng hậu một tiếng mẫu hậu, là Đại Quốc Hoàng tử! Người đã hiểu chưa?

Vĩnh Đan thảng thốt, nàng hơi nhìn lên chỉ thấy Hoàng hậu bình chân như vại, im lặng không đáp, ý tứ Thái hậu rất rõ ràng, hài tử nàng sinh ra phải đưa đến Hoàng hậu nuôi dưỡng, thân phận nàng thấp kém, không thể dạy dỗ một Hoàng tử. Vĩnh Đan cắn môi, dập đầu:

- Tạ Thái hậu nương nương dạy dỗ!

Tuyên Thái hậu gật đầu để Vĩnh Đan lui xuống, thờ dài hỏi han Gia Hỷ:

- Chuyện Viên Hẫu phủ ai gia đã nghe nói qua, hoàng tức đương quá lo lắng mà sinh bệnh!

Gia Hỷ mỉm cười, hai tay nàng đan vào nhau, Thái hậu nhắc ở đây chính là muốn toàn bộ hậu cung đều biết Viên Hẫu phủ gặp nạn:

- Con dâu không lo lắng, Hoàng thượng hiện mình tài đức, sẽ không hằm oan trung lương!

Tuyên Thái hậu mi mắt híp lại, giọng nói như kệt vào giữa hàm ngọc:

- Có trung lương đến bậc nào cũng không xóa được Hoàng hậu năm đó chực vào Thái Hòa điện làm loạn, giúp đỡ Thịnh Vương!

Gia Hỷ quý xuống, toàn bộ phi tần còn lại cùng quý theo, chỉ trừ Vinh Quý phi đang ngồi cạnh Tuyên Thái hậu. Lúc này, bên ngoài có tiếng thông tri, báo hiệu Thần Long đế đến. Gia Hỷ xoay người hướng về phía cửa, nghiêm chỉnh:

- *Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Chúng thần thiếp cung nghinh thánh giá!*

Thần Long đế tay nắm chuỗi mã não đen huyền, long bào lấp lánh thêu chi kim tuyến, để gậy nặng nề lướt qua đại sảnh, ngồi cạnh Tuyên Thái hậu.

- *Ngồi xuống cả đi!*

Bởi vì Hoàng hậu vẫn quý nên không ai dám đứng dậy, Vĩnh Quý phi thấy tình cảnh trước mắt cũng không tiện ngồi, mà càng không thể đứng. Thần Long đế hơi cau mày:

- *Mẫu hậu! Hoàn Nhan Viên Thuyết cũng đã chết trong tàn quân loạn chiến, hưởng hồ tiền triều hậu cung bất đồng, đừng làm khó dễ Hoàng hậu!*

Tuyên Thái hậu hướng mắt, Hồng Tổ tiến tới đỡ tay Gia Hỷ, lúc này không khí mới dịu bớt, gương mặt nàng nhợt nhạt, thân thể này từ khi nàng xuyên qua vốn đã yếu ớt, bảo dưỡng mấy năm có chút tốt lên, sau vào cung muộn phiền sinh tâm bệnh, hiện tại sau chuyện Thương Vương, nàng trở nên ngày càng gầy guột mong manh. Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn xuống có chút đau lòng, là để vương thân bất do kị, hẳn không thể chỉ có mình nàng, càng không thể vì nàng mà hủy hoại đại cục. Hắn đặt nàng lên phượng vị, chọn nàng làm chính cung, là thế tử kết tóc, hẳn muốn nàng có đích trưởng tử, cho nàng mọi sự đảm bảo nhất, nhưng cuối cùng, nàng vẫn không thể toàn tâm toàn ý với hắn.

Hoàng thượng cùng Thái hậu trò chuyện mãi đến gần giờ thiện mới để các nàng ra về, vừa ra đến cửa Gia Hỷ liền thấy Tô An cúi người đứng đợi.

- *Nương nương, hôm nay Hoài Nam Vương tiến cung, Phùng Trắc phi cũng đi cùng, Hoàng thượng đặc cách Trắc phi đêm nay ở lại Vĩnh Lạc cung!*

Gia Hỷ thần thò một lúc, Phùng Dạ Văn hồi kinh vì chuyện phụ thân nàng ta bị bắt giam, có thể tác động đến Hoài Nam Vương xem ra cuộc sống Phùng Dạ Văn không hề tệ. Gia Hỷ nhớ lại chuyện xưa, nàng cùng Dạ Văn không thù oán gì, chỉ có chút tranh chấp nhỏ nhặt, tính cách Nguyễn thị không tốt nhưng cũng không quá xấu xa độc ác, so với một Hàn thị hay một Mãn thị, Nguyễn thị coi như là hiền lành nhất.

Gia Hỷ đi qua khoảng sân đầy nắng, chưa kịp lên kiệu liền bị Vĩnh Đan chặn lại. Đạm Ngọc hơi bất ngờ, có ý đẩy nàng ta ra:

- *Uyển Quý nhân, nương nương ngọc thể tôn quý, tiểu chủ phải cẩn thận!*

Vĩnh Đan lùi lại, gương mặt nặng nề thấp thòm âu lo, giọng nói khẩn thiết:

- *Tì ti, muội muội có chuyện gấp muốn được nói riêng!*

Gia Hỷ siết khăn tay lại, đánh giá qua một lượt, tuy rằng Bối Lan khẽ kéo áo nàng nhắc nhở, nhưng cuối cùng, Gia Hỷ vẫn gật đầu:

- *Cho kiệu về trước, bản cung cùng Uyển Quý nhân đi bộ theo hoa viên.*

Bối Lan có chút thất vọng, nàng cùng Đạm Ngọc và Thúy Túc đi cách xa hai vị chủ tử một đoạn, không thể nghe rõ câu chuyện.

Vĩnh Đan bước chậm hơn Hoàng hậu, nàng rụt rò:

- *Tì ti còn trách muội đừng không?*

Gia Hỷ dừng lại, mắt hướng xa xăm:

- *Bản cung không rõ muội nói về chuyện gì?*

- *Muội hôm đó không hạ độc vào tổ yến! Là Tương Bối Hinh gây ra! Muội rất ân hận, rất đau xót khi đã tạora cơ hội cho kẻ khác lợi dụng!*

Gia Hỷ thong thả vào lương đình, Vĩnh Đan rút khăn tay bên người trải lên ghế đá hầu hạ, Gia Hỷ sau khi an vị mới nói:

- *Tương thị bây giờ đã là Trắc phi Song Diêu Vương, nàng ta có phải hung thủ hay không cũng không còn ý nghĩa nữa!*

Vĩnh Đan mắt hướng về mũi gậy thêu khổng tước sống động như thật mà Hoàng hậu mang trước mặt, nàng quý xuống:

- *Tì ti, là muội ngu dốt muốn thể hiện mình trước Hoàng thượng! Muội đêm đêm đều không sao ngủ được, trong lòng hối hận vô biên!*

Vĩnh Đan sao có thể không đoán ra Tương Bối Hinh bị ban cho Song Diêu Vương là có tác động của Hoàng hậu. Hoàng thượng với Hoàng hậu tình thâm ý trọng. Tương Bối Hinh thân phận tôn quý, chất nữ Thái hậu, đích trưởng nữ Tương gia Quốc công phu, lại mang trong mình long duệ, nhưng chỉ cần một câu nói, Hoàng hậu đã đẩy được nàng ta vào chỗ chết, khiến hài tử kia cố sinh ra cũng không thể ghi tên vào Ngọc điệp, thì một Quý nhân xuất thân cung nữ như Vĩnh Đan, Hoàng hậu muốn ra tay, chính là vô cùng đơn giản. Bởi lẽ đó, ngày hôm nay, Vĩnh Đan mới đến đây, mong muốn lấy được chút thương xót từ Hoàng hậu.

Gia Hỷ thật tâm vẫn yếu mềm, nàng nhìn Vĩnh Đan bụng mang dạ chứa quý dưới nền đá lạnh lẽo lại không nở. Vĩnh Đan từng vì nàng bắt chấp tính mạng đến Mi Châu trong đại dịch, bây giờ, nàng vẫn nên để Vĩnh Đan có cơ hội được giải thích. Gia Hỷ thở dài:

- *Người nói đi, trước không dăng, sau không dăng, lại chọn ngay khi đó dăng cho bản cung?*

Vĩnh Đan ngược mặt, lệ đã chảy tràn quanh gò má, nàng ta vội vàng lau nước mắt qua loa, thành thật trả lời:

- *Muội...chính là muội...muốn Hoàng thượng để mắt đến...*

Gia Hỷ hơi cong môi, Vĩnh Đan càng hoảng hốt:

- *Người muội muốn nhắm đến là Dung phi, yến này của Dung phi ban thưởng, nàng ta vừa được ân sủng liền muốn cả thiên hạ biết. Muội mới muốn hạ độc vào yến, độc được nhẹ thôi, sau đó...sau đó...giả vờ giúp tì ti thử độc rồi để bản thân trúng độc...*

Gia Hỷ khẽ cười, tiếng cười lạnh lẽo như nước khe đá ngày đông, nàng giễu cợt:

- *Vậy sao? Nói như người thì Tương Bối Hinh vô tình biết được kế hoạch của người nên mới tương kế tựu kế, hạ luôn Ô đầu hoa để bản cung dùng? Người nói người thử độc, thì sao khi đó không thử độc mà để bản cung trực tiếp uống? Cái khó nhọc kế của người, bản cung nên tin hay không nên tin?*

Vĩnh Đan đập đầu xuống nền đá, trán dần đỏ bầm rồi tím sẫm lên:

- *Tì ti, muội biết sai rồi, Thúy Túc nói với muội đã dành mắt thuốc độc, nên muội tin tưởng tổ yến không có độc, nào ngờ bị Tương Bối Hinh dở trò...muội thật sự không cố ý...muội thật sự không biết...*

Gia Hỷ cau mày lại, nàng xoa xoa mi tâm, hồi lâu lại hỏi:

- *Cung nữ thiếp thân Tương thị vì sao mà chết?*

- *Nàng ta thay Tương Bối Hinh hạ độc lúc Thúy Túc không để phòng, muội điều tra ra nên...nên...giết chết à!*

Tình tiết Vĩnh Đan đưa ra vô cùng hợp lý, vốn dĩ Vĩnh Đan không có động cơ hãm hại nàng, nàng có thất thế, phượng vị cũng không đến lượt Vĩnh Đan, nhưng vì sao Tương Bối Hinh lại dùng Ô đầu hoa, thứ độc đặc trưng của Tuyên Thái hậu, dùng độc này có khác gì tự tử cáo mình.

Gia Hỷ nghiêng đầu:

- *Độc được ngày hôm đó người chuẩn bị là gì?*

Vĩnh Đan run run dâng lên một bọc nhỏ, bên trong là nhiều vị thảo dược khác nhau, có hương thơm nhẹ, dù không chắc chắn đó là gì, nhưng Gia Hỷ cũng đoán ra được không phải Ô đầu hoa. Gia Hỷ đứng dậy, gột hải gổ lạch cạch trên nền đá:

- *Bản cung hỏi người câu này, người thành tâm trả lời?*

Vĩnh Đan thấy mồ hôi rơi trên sống mũi, nàng đã đi được chín bước có thêm một bước này nữa thôi:

- *Tì ti, muội chưa từng dối gạt tì, muội luôn thành thật!*

Gia Hỷ nặng nề hơi thở, bóng trưa đã giữa bầu trời:

- *Người cùng Hoàng thượng, đến cùng là ai chủ động?*

Vĩnh Đan nghẹn giọng, nàng ngược nhìn phượng ỷ rực rỡ trước mặt, rõ ràng Hoàng hậu không yêu Hoàng thượng, sao có thể hỏi được câu này. Vĩnh Đan nhắm nghiền mắt, lệ nóng mãi miết chảy ra:

- *Hoàng thượng hạ lệnh, tàn thiếp nào dám kháng cự!*

Gia Hỷ yên lặng hồi Vĩnh Lạc cung, nàng chậm rãi đi theo hành lang vòng vèo quen thuộc. Bối Lan không nhìn được, đành phải hỏi:

- *Nương nương, vậy cuối cùng người...*

Gia Hỷ nhàn nhạt cảm xúc:

- *Uyển Quý nhân bày phần thật ba phần giả, bản cung...thật thất vọng!*

Đạm Ngọc hừ nhẹ, không che giấu tâm tình:

- *Nếu như Thái hậu hôm nay không lên tiếng chuyện hài tử, Uyển Quý nhân cũng chưa đến cầu xin nương nương tha lỗi!*

Gia Hỷ nhìn mắt đầu xuân dịu dàng, trong lòng cũng thanh thản đi nhiều:

- *Rốt cuộc vẫn là Tương thị đáng tội chết, cũng đã chịu quả báo. Còn Vĩnh Đan, hài tử này, bản cung sẽ vì tình xưa nghĩa cũ mà bảo vệ đến khi ra đời. Sau này nàng ta trong cung dù đắc ý hay nguy cấp, cũng không cùng bản cung can hệ nữa!*

Vĩnh Đan tự mình treo lên long sán, nàng làm sao có thể bảo vệ được một kẻ đã tắm đầy người như vậy.

Chú thích:

Hoa tại phi thủy

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tử Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Tháng rộng năm dài (trung)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đời người vốn vô định, không rõ nông sâu, bảy năm trước khi còn là một thiếu nữ mười ba tuổi, Gia Hỷ chưa từng nghĩ bản thân sẽ ngồi lên phương vị, cũng chưa từng nghĩ đến những gian truân cần phải đối mặt lúc này. Bảy năm trôi qua, nàng vẫn mơ hồ, nếu còn ở hiện đại nàng liền ba mươi hai tuổi, có thể nàng đã gặp được hôn phu, sinh một tiểu bảo bối, hôn phu nàng cũng giống nàng, là một nhân viên công chức bình thường, sáng sủa cả hai cùng đến công ty, tối tối lại xem phim truyền hình.

Gia Hỷ lau nước mắt, những thứ nàng đang suy nghĩ cách đây bảy năm là vô cùng đơn giản, hiện tại sau bảy năm lại thành vọng tưởng hảo huyền. Nàng không rõ vì sao ngày ngày càng thấy cảm xúc bản thân như tan biến vào hư vô. Đôi khi trong cơn mơ, đột ngột lại hiện lên tiếng xe cộ inh ỏi trên đường phố, những tòa chung cư cao ngất ngưỡng, cả bóng đèn to lớn của máy bay sắp hạ cánh xuống phi trường gần nhà nàng ở.

- Nương nương, Hoài Nam Trắc phi đang đợi ở đại sảnh!

Gia Hỷ như bưng tỉnh, gật gật đầu, nàng thụ lại cảm xúc, tiến vào trong điện. Ngồi bên cửa sổ là một nữ tử ăn vận quý hiển, xiêm áo màu hoa cúc thêu thanh vân bạch nhạn, trên đầu nàng ta cài trâm vàng, dưới chân xỏ hài khảm lông vũ, vừa thấy Gia Hỷ, nàng ta liền đứng dậy, trong ánh mắt chứa chan cảm xúc:

- Đại ti...à không...thần thiếp Hoài Nam Vương Trắc phi Phùng thị ra mắt Hoàng hậu nương nương, nương nương vạn phúc kim an!

Gia Hỷ đỡ tay Phùng Dạ Vân ngồi lên tháp, nàng nhìn tiểu hài tử được ma ma bế phía sau, tươi cười hỏi:

- Đây là Thế tử?

Phùng Dạ Vân gật đầu, quay lại véo má tiểu tử tròn mập:

- Vừa mới hơn hai tuổi, ngày thôi nôi trong thành lại xảy ra biến loạn, thư tử thần thiếp gọi đều bị thất lạc cả!

Gia Hỷ âu yếm ngắm nhìn, nàng thật sự rất yêu quý tiểu hài tử, liền hào phóng đem ra một hộp trân châu:

- Bản cung không chuẩn bị trước, cái này, để Thế tử chơi đùa!

Cánh cửa phòng dần khép lại, cung nhân cũng lui ra ngoài, lúc này, Phùng Dạ Vân mới lộ rõ nét mặt lo lắng:

- Nương nương, chuyện trong phủ không lẽ người cứ án binh bất động sao?

Gia Hỷ thoáng thờ dài, lồng ngực mệnh mang một nỗi trống trải:

- Án sự điều tra đã gần nửa năm, hiện tại sắp đến giai đoạn nước rút, không lâu nữa Phùng gia sẽ bị soát phủ! Chuyện soát phủ này, muội có lẽ cũng hiểu, biến từ người vô tội thành có tội rất dễ dàng!

Phùng Dạ Văn dung hoa thất sắc, bàn tay tái nhợt đặt lên tách trà ấm

- Muội hồi kinh đột này, trên danh nghĩa là để ghi tên vào Ngọc điệp nhận phong Vương phi, vì vậy không thể ở đây lâu được...

- Đại án muốn xử, cũng phải đợi đến mùa thu!

Phùng Dạ Văn run run thân mình, siết chặt khăn lụa:

- Phủ chúng ta không còn như ngày xưa nữa, tuy là Hầu phủ Nhất đẳng, nhưng Nhị bá sau chuyện Tam ti cùng Tam ca không từ mà biệt đã cáo quan rời kinh, không rõ tung tích, để lại một Văn di nương và một Cửu muội muội ốm yếu. Tam bá cũng Tam bá nương vẫn ở đó, Nhị ca ngày ngày chỉ biết lợi dụng danh tiếng Hầu phủ để vay nợ đánh bạc. Mẫu thân muội với Mã di nương và hai tiểu đệ đệ gần đây vì lo lắng chuyện phụ thân mà đổ bệnh, chỉ có Ngũ gia là đến Song Điều Quốc theo Song Điều Vương. Chuyện trong phủ đều do một tay Ngũ thẩm quản lý!

Gia Hỷ cau hàng mày liễu, nắm lấy tay Phùng Dạ Văn:

- Muội đã gặp Tứ thúc chưa? Thúc thúc trong ngục thế nào?

Phùng Dạ Văn nhớ đến cha ruột gãy guộc bộ xương, ngày ngày com hăm canh ôi, đêm đêm chỉ lút manh chiếu rách thì không ngăn được sụt sùi, giọng nói nàng đứt quãng:

- Trong thiên lao khổ sở trăm điều, phụ thân muội lại không có ý chí, chỉ định ninh bản thân sẽ chết...

Gia Hỷ mắt trông ra ngoài xa, Tứ lão gia nghĩ không sai, tội trạng này của ông, không chỉ chết, mà còn liên lụy đến gia đình. Hiện tại cứ người trong ngục gần như vô vọng, nhưng cứu người bên ngoài còn có khả năng:

- Ngũ muội, muội có tin tưởng bản cung?

Phùng Dạ Văn gạt nước mắt gạt đầu, Gia Hỷ lấy giấy bút viết nhanh một mật, nhét vào tay Phùng Dạ Văn, lại nói:

- Muội suy nghĩ kĩ, đêm nay trực tiếp hồi phủ, nếu tất cả đồng lòng thì thi hành càng sớm càng tốt.

Phùng Dạ Văn đọc qua một lượt, li nhanh chóng nhét sâu vào ngực áo, nàng chỉnh trang lại tóc, một khắc sau thì rời Vinh Lạc cung. Gia Hỷ trông theo bóng nàng ta, mắt lơ dờ mồi một suy nghĩ. Nàng đi đi lại lại một chút, cuối cùng cầm cùi viết thêm lá thư nữa.

Mười lăm tháng ba.

Tiền đế mất cũng đã hơn một năm, trong cung mới được tự do mở yến tiệc, tổ chức việc vui. Sau tròn năm Tiền đế, điều đầu tiên mà Lễ Bộ đề xuất chính là dâng tôn hiệu cho Hoàng Thái hậu, Thần Long đế tò lòng hiếu kính, tự mình chọn ra hai chữ "Tuyên Từ", tôn mẫu hậu trở thành Tuyên Từ Hoàng Thái hậu.

Đây là việc vui, trong cung vì thế cũng náo nhiệt hơn, Thái hậu liền đứng ra tổ chức một ngày xem hát, đoàn hát biểu diễn lần này vô cùng nổi danh kinh thành. Buổi diễn hát không chỉ phi tần Hoàng thượng, mà còn mời rất nhiều cáo mệnh phu nhân và danh môn tử nữ, ai cũng có thể nhìn rõ không tính Tiềm đế thì Hoàng thượng lập hậu cung đã lâu, hiện tại đến một hải tử cũng chưa có, người duy nhất mang thai lại là một Quý nhân xuất thân thấp kém, Tuyên Thái hậu lo lắng không phải không có khả năng.

Gia Hỷ mỉm cười tiếp nhận lễ nghi, nàng ngồi bên phải Tuyên Thái hậu, bên trái là Vinh Quý phi. Hôm nay xem chèo Thái hậu rất vui vẻ, vở kịch chọn cũng là một tuồng náo nhiệt, hàng bên kia ngồi đầu tiên chính là Phan Hiền Thái phi, vốn dĩ địa vị trong hậu cung của Thái phi không cao, nhưng Hiền Thái phi đặc biệt thăm tình cùng Tuyên Thái hậu, một đôi ti muội chón thăm cung bảo vệ lẫn nhau đến lúc hướng an nhàn cuối đời, bởi vì thế nên Tuyên Thái hậu với Vinh Quý phi, cháu gái Hiền Thái phi càng rất mực coi trọng

Vở tuồng bắt đầu, phía dưới cũng im ắng hơn một chút. Lúc này Dạm Ngọc từ sau lưng Gia Hỷ đi đến, kéo tay áo nàng, Gia Hỷ thoáng giật đầu, âm thầm rời đi. Nàng choàng áo phủ kín trang dung, vội vã đến đường tránh dành cho đại thần vương tử khi vào cung. Lúc này Bạch Thục Thần đã đời sắn, vừa thấy nàng, hẳn liền cúi người hành lễ.

Gia Hỷ thờ hất ra, mở hời rướm một tầng mỏng trên vàng trán bóng loáng

- Bạch Đại nhân! Chuyện bản cung nhờ người có làm được?

Bạch Thục Thần nín mồi, nhìn qua nhìn lại một chút rồi nói:

- Nương nương, Thịnh Vương nhất định sẽ làm theo ý người, nhưng ít nhất, người phải cho vì thần một tin vật, Thịnh Vương tin người chứ không tin vì thần!

Đạm Ngọc đưa đến một hộp gỗ, Bạch Thục Thần bò nhanh vào tay áo rồi cáo từ. Gia Hỷ nheo mắt nhìn theo, chuyện này phải chắc chắn thành. Khi Gia Hỷ quay lại sân kịch, thì đã thấy đảo kép tam ngưng diễn, lúc này bên cạnh Tuyên Thái hậu có thêm một nữ nhân, nàng ta khoảng mười lăm mười sáu tuổi, dung nhan cực kì thanh tú diễm lệ, phong thái thướt tha, làn da ngà ngọc, xinh đẹp tựa thiên tiên. Vừa thấy Gia Hỷ, nàng ta liền hành lễ, Tuyên Thái hậu ra vẻ rất hài lòng:

- Đây là Phan Bình Bình Quận chúa, đích trưởng nữ Mộc Hộ Bá phủ!

Gia Hỷ hơi ngược nhìn to vẻ chưa hiểu, Tuyên Thái hậu lại tiếp lời:

- Phan Bình Bình xinh đẹp tú lệ, Hoàng thượng con nổi dòng lại trẻ nãi, ai gia nghĩ rằng Hoàng hậu lo lắng, tâm tình không tốt, Phan Bình Bình này có lẽ sẽ chia sẻ được!

Gia Hỷ hơi nhếch môi cười, hóa ra là muốn nhét thêm người vào hậu cung Thần Long đế. Nàng không quản, tuyệt đối không quản, người phải lo lắng nhất lúc này là Vinh Quý phi mới đứng, cái bụng nàng ta mãi không chịu hoài thai, Tuyên Thái hậu mới dùng đến hạ sách này. Hoàng thượng đương nhiên sẽ không tiếp nhận người của Tương gia, cho nên hết lần này đến lần khác, Hiền Thái phi phải đưa chất nữ của mình vào, nếu được sung thì không sao, nhờ may xảy ra mệnh hệ gì, quan hệ giữa Tuyên Thái hậu và Hiền Thái phi chắc chắn sẽ xảy ra rạn nứt.

Gia Hỷ âu yếm nắm lấy tay Phan Bình Bình, lại nói:

- Trước khi vào cung Phan tiểu thư đã là Quận chúa, vậy xem ra không thể dễ phân vị thấp được, nên là một Quý nhân, lại phải có phong hiệu!

Tuyên Thái hậu gật đầu, tuy vậy lại không quá hài lòng, chính thế rộng lượng là điều tốt, nhưng Hoàng hậu chính là không có lòng yêu nên mới không nhỏ nhen, một Hoàng hậu như vậy, đúng là mối họa:

- Ai gia ngắm nghĩ, chữ Đoan rất hay, Hoàng hậu thấy thế nào?

Gia Hỷ liếc mắt đến Vinh Quý phi hoa gấm rực rỡ nằm mại bên cạnh Tuyên Thái hậu, chữ "Đoan" này cũng tính là thanh quý đặc biệt. Thái hậu xem ra cũng vì đích nữ Phan phủ này ưu ái không nhe:

- Mẫu hậu chọn phong hiệu, là phúc khí của nàng! Đoan Quý nhân, mau ta ơn đi!

Ở sân kịch đang là một màn tính toán đưa đẩy, còn trong Ngự Thư phòng lại thanh bình vô cùng. Triệu Từ Đoan thông thả cho cá chép nuôi ở chậu sứ ăn, hương hoa cuối xuân từ cửa sổ đi vào man mát. Hoàn Nhan Viên Hạo ngủ ngon trên tháp tử đàn, gương mặt tuấn mỹ như trong suốt lấp lánh hào quang dưới ánh mặt trời. Lúc này, có một thái giám đi đến cạnh Triệu Từ Đoan thì thăm bẩm báo. Thái giám kia đi rồi mà ni tâm Triệu Từ Đoan vẫn không thể giãn ra, hẳn ngồi xuống thấp, chỉnh lại tay áo chủ nhân, trong lòng dâng lên sóng cuộn.

Trời chiều, nắng dần đi ít nhiều, không khí vẫn còn chút lạnh lẽo ngày xuân. Hoàn Nhan Viên Hạo cũng trở mình dậy, lại thấy trên bàn một số con đang mở sắn. Triệu Từ Đoan đem trà mới đến, cười nhàn nhạt:

- Hoàng thượng, hôm nay đích thân Hoàng hậu nương nương lựa chọn mỹ nhân dâng lên người!

Hoàn Nhan Viên Hạo lướt qua tên người mới trong sổ, ấn chương thêm một lượt, mồi mòng tựa tiểu phi tiểu:

- Hoàng hậu làm người không có cá tính, người của Phan phủ thì chính là người của Thái hậu. Thái hậu vừa được tôn phong hẳn đang rất vui vẻ, vậy nên Trẫm càng phải hiếu thuận, nhanh chóng tấn vị cho Đoan Quý nhân vậy!

Triệu Từ Đoan nhấp ngụm trà ngọt, cảm khái:

- Gắn dây thần pha trà tay nghề rất tiến bộ, Hoàng thượng dùng qua đi!

Hoàn Nhan Viên Hạo cười, lắc đầu, nhìn đầu chu sa đỏ tươi giữa mi tâm nam tử đối diện:

- Người pha gì Trẫm đều thấy tốt cả!

Triệu Từ Đoan không cười nữa, nét mặt nghiêm trọng:

- Hoàng thượng, người thật sự cho rằng Hoàng hậu làm người không cá tính?

Hoàn Nhan Viên Hạo bất ngờ ngẩng mặt, phượng mâu trùng xuống:

- Nàng lại gây ra chuyện gì?

Triệu Tử Đoạn không biết nên bắt đầu từ đâu, ngẫm nghĩ một khắc, cuối cùng dò theo thánh ý mà nói:

- Hoàng thượng chỉ cần hạ lệnh, thần liền không nề hà đem đầu Thịnh Vương dâng lên người! Vì sao đến bây giờ người vẫn chần chừ không quyết? Phải chăng nguyên có nằm ở Hoàng hậu?

Hoàn Nhan Viên Hạo lảng tránh ánh mắt Triệu Tử Đoạn, gạt đi:

- Trẫm đã thông cáo thiên hạ Hoàn Nhan Viên Thuyết đã chết trong tàn binh loạn chiến, cho nên không vội...

Triệu Tử Đoạn cắt ngang lời:

- Hoàng thượng, thứ cho thần nói thẳng, Hoàng hậu so với giang sơn Đại Quốc chính là không bằng, Thịnh Vương trước sau cũng gây ra họa, mà họa này lại đến từ Hoàng hậu...

- Từ Đoạn!

Hoàn Nhan Viên Hạo gay gắt một tiếng, Triệu Tử Đoạn cũng không dám nói tiếp, trong phòng im lặng đến tận cùng, có thể nghe được âm thanh cá chép vẩy đuôi lách tách trong chậu sứ.

Hoàn Nhan Viên Hạo siết tách trà trong tay, hơi thở trầm buồn:

- Lần này nàng đã làm gì?

Triệu Tử Đoạn cúi mặt, lời nói đều đều:

- Nuông nường liên hệ cùng Thịnh Vương qua Bạch Thực Thần, thần cũng đã điều tra được nơi Thịnh Vương đang ẩn trốn. Thần chưa rõ chuyện nuông nường muốn làm, nhưng...Hoàng thượng, người cũng biết, chuyện xấu nhất có thể xảy ra là Thịnh Vương hành thích người, mà kẻ chỉ đường vạch lối lại là...

Hoàn Nhan Viên Hạo ừ một tiếng, giờ lại sờ sách tâu sớ trên bàn, cuối cùng cũng hạ lệnh:

- Năm ngày nữa Viên Hạo phải sẽ bị soát xét, nàng có lẽ là tính toán đường thoát thân cho gia tộc đi! Từ Đoạn, đừng gây ra chuyện tổn hại đến Phùng gia, lần này cứ để nàng toại nguyện! Còn chuyện Hoàn Nhan Viên Thuyết, cứ để sau vậy!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhắm mắt, Phùng gia gặp nạn, nếu hấn đề Hoàn Nhan Viên Thuyết chết ngay lúc này, thì với Gia Hỷ sẽ là một đả kích không hề nhỏ. Hấn không muốn cùng nàng ngày càng xa cách.

Triệu Tử Đoạn không ra gât cũng không ra lắc, trong lòng tự lập nên kế sách, lại ân ý:

- Hoàng thượng, yêu đến cực đại sẽ hóa thành hận!

Hộc viên.

Bạch Thực Thần xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau, tuy sắp đến mùa hè, nhưng nửa đêm thời tiết vẫn lạnh, hấn ngồi trong một tiểu đình, nhìn cảnh hoang tàn đổ nát xung quanh, vành trăng khuyết treo ngang lưng trời, tiếng côn trùng réo rất âm i, Bạch Thực Thần khẽ rùng mình.

- Bạch đại nhân đến thật sớm!

Nam tử giọng nói bồn cọt vang lên, Bạch Thực Thần quay lại, Hoàn Nhan Viên Thuyết tựa người vào một cây hoa hòe, khí chất vương giả ẩn trong lời nói không hề mất đi, cả người hấn ta như nhuộm ánh trắng, bằng bạc sáng, Bạch Thực Thần đứng dậy, Hoàn Nhan Viên Thuyết mỉm cười tự nhiên, đặt đèn lồng trên tay lên bàn đá, hơi ẩm từ đó tỏa ra dịu dàng.

- Người đừng nên khách khí, hiện tại người là đại quan triều đình, còn ta chỉ là một kẻ phản loạn!

Bạch Thực Thần mở thập thức ăn đem theo người, bên trong có ba bốn đĩa nhỏ, lại có một bình rượu:

- Đợi điện hạ đã lâu, rượu cũng không còn nóng!

Hoàn Nhan Viên Thuyết bất giác ngạc nhiên, cảm động, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đời người vô thường, cách đây chỉ hơn một hai năm thôi, Bạch Thực Thần còn là gia thần trong Trịnh Vương phủ.

- Cảm ơn...người!

Bạch Thực Thần khẽ cười, rót rượu từ từ ra ly:

- Thật ra ta với điện hạ đều có điểm chung, điện hạ vốn dĩ cần mỹ nhân không cần giang sơn, còn ta không cần phú quý mà cần danh tiếng!

Hoàn Nhan Viên Thuyết nghe rượu đắng trời qua cổ họng, thoáng lẩn hơi cay ngọt nơi đầu lưỡi:

- Cái người cần là lưu danh sử sách, nhưng bản tính người, ta nghĩ không thể để lại được tiếng thơm đâu! Lần này muốn gặp ta là có chuyện gì?

Bạch Thực Thần lấy ra một hộp gỗ nhỏ cùng với lá thư tay:

- Điện hạ đổi chỗ ở, ta không dễ tìm được!

Hoàn Nhan Viên Thuyết chậm rãi giờ lá thư:

- Ta cảm giác có người theo dõi nên đành phải rời đi!

Bạch Thực Thần mở hộp gỗ, hấn thật sự cũng rất tò mò Hoàng hậu đưa vật gì đến đây để làm tin, nhưng bên trong chỉ có một ít kẹo ngậm, thơm hương bạc hà, mặt ong cùng cam quýt. Hoàn Nhan Viên Thuyết vội vàng đẩy hộp gỗ lại, lệ nóng rơi xuống bàn tay Bạch Thực Thần:

- Ta...thật mất mặt...

Bạch Thực Thần lắc đầu:

- Điện hạ không cần tỏ ra cứng rắn trước ta, nam nhi cũng có nước mắt! Đây có lẽ là đích thân Hoàng hậu làm cho người?

Hoàn Nhan Viên Thuyết cười buồn:

- Nàng vẫn nhớ ta bị bệnh, thứ này giúp con ho dịu đi, lồng ngực đỡ đau rất! Nếu ngày ấy ta cương quyết đưa nàng vào phủ, thì hiện tại nàng đã có thể cùng ta rời đi, không phải chịu khổ nhục!

Hoàn Nhan Viên Thuyết châm lá thư cháy dưới ánh đèn. Trong thư, Gia Hỷ muốn hấn bảo toàn tính mạng đưa người của Phùng gia rời khỏi Đại Quốc, theo thuyền vượt biển đến Chu Nam Đảo, nơi đó giao thương mở rộng, từ Chu Nam Đảo có thể sang được Phủ Tang. Xứ Phủ Tang này vô cùng xa xôi, thuyền thương nhân mỗi năm chỉ có mấy chuyến trao đổi hàng hóa, nhưng nếu nàng đã mở miệng, hấn nhất định phải làm được.

Khuya.

Ánh trăng chênh chếch trên song cửa nhà gỗ, Bạch Thực Thần đầu Thịnh Vương trần trụi men rượu vào trong, rồi tự mình quay lại kinh thành. Hộc viên này năm xưa là trại huấn luyện ngựa của Thái tử Hoàn Nhan Viên Mạo, từ khi Thái tử phạm vào trọng tội rồi mất mạng, nơi này cũng bỏ hoang, bấy giờ chỉ còn là phế tích.

Chú thích:

Hoa hòe

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Tháng Rộng Năm Dài (hạ)

Phùng Dạ Vân nhận sách phong ở Nhật Nguyệt Điện, trong số các Vương phi được phủ chính, thì nàng ta là người có đại lễ trang trọng hơn cả. Sau buổi sáng, theo thông lệ, Phùng Dạ Vân giữ nguyên lễ phục đến hành lễ với Hoàng hậu, cả hai ngồi trong đại sảnh. Gia Hỷ sau khi nhận lễ liền để toàn bộ cung nhân ra ngoài, Bối Lan cũng khép cánh cửa lại. Lúc này, Phùng Dạ Vân mới thì thầm:

- Nuông nường, người toàn bộ đã sắp xếp lên thuyền, chỉ trừ Ngũ thẩm cùng Đại bá!

Gia Hỷ không mấy ngạc nhiên, nàng đoán được phụ thân mình sẽ không thể nào bỏ lại tất cả mà rời kinh thành. Phụ thân nàng coi trọng thanh danh, tuy rằng nàng cùng ông có nhiều nỗi khổ không thể nói ra, nhưng tựu chung lại, ở thời điểm này, nàng cũng hiểu được. Gia Hỷ nắm lấy tay Phùng Dạ Vân:

- Người dẫn đường là bằng hữu của bản cung, tuyệt đối an toàn. Chỉ cần mọi người giữ được tính mạng, sợ gì không có ngày quay về!

Phùng Dạ Vân nước mắt đã bắt đầu rơi, chảy dài trên gò má đại trang kỹ lưỡng, nàng ta quý rạp xuống, dập đầu:

- Đại ti, muội thay mặt toàn gia tạ ơn ti ti cứu mạng! Muội biết năm xưa muội ngu ngốc gây ra nhiều chuyện khó để đại ti, nhưng mà...ti ti như mẹ...lòng dạ bỏ tất...không chấp nhặt người muội muội này...

Gia Hỷ đỡ Phùng Dạ Vân ngồi xuống, thờ dài:

- Gặp nhau lần này không biết bao giờ chúng ta mới có thể ngồi cùng như vậy! Bản cung không nhớ rõ năm xưa, Từ thẩm tuy độc miệng nhưng bụng dạ không quá xấu xa! Trong phủ thì muội coi như là biết sống nhất!

Phùng Dạ Vân lau nước mắt, nắm đó Hàn thị cùng Phùng Gia Hảo thiết kế để xe ngựa đại ti gặp nạn nơi Hồ viên nàng biết mà không nói, hại đại ti chân bị thương nặng không đi lại được, còn dính phải Huy Quận công một thời gian dài. Phùng Dạ Vân sụt sùi không ngừng, cứ rung rung khóc. Gia Hỷ vuốt tóc nàng ta, đưa khăn lụa đến. Phùng Dạ Vân hồi lâu mới hỏi:

- Đại ti, phụ thân muội là không thể cứu đúng không?

Gia Hỷ lắc đầu, nàng không thể thừa nhận sự thật đau lòng như vậy trước mặt Phùng Dạ Vân được:

- Còn nước còn tát, bản cung sẽ tìm mọi cách minh oan cho Từ thúc! Còn nữa, bản cung biết chuyện muội áy náy nhất là tai nạn Hồ viên. Muội có thể không biết, Triệu Ngự tướng khi ấy đã bắt được phu xe, hẳn ta khai là Từ thẩm sai khiến!

Phùng Dạ Vân quấy quấy lắc đầu:

- Không phải!

- Kể sách thâm độc như vậy Từ thẩm không nghĩ ra được, nhưng muội biết mà không nói! Bản cung không để tâm chuyện này nữa, trong phủ lúc đó chương khí mật mù, ai cũng giữ lấy thân, bản cung không thể trách muội được!

Phùng Dạ Vân lại khóc, mắt nàng ta dần sưng húp lên. Gia Hỷ muốn an ủi, liền đổi chủ đề:

- Năm xưa muội gái đi, Hoài Nam Vương còn khẳng định sẽ không lập chính thể cơ mà?

Phùng Dạ Vân nhìn ra hoa viên đầy nắng, lắc đầu:

- Lòng yêu của nam nhân không lâu bền, Nguyễn Tĩnh Hoa năm đó phong quang vô hạn, nàng ta bước chân vào Vương phủ cái gì cũng trên muội một đầu, nắm toàn quyền quân gia. Thế mà chỉ sau hai năm Tĩnh Hoa lần lượt xuất huyết sinh non, cuối cùng dẫn đến mất khả năng làm mẹ, mọi tình yêu Hoài Nam Vương dành cho nàng đều đã biến mất, Nguyễn Tĩnh Hoa giờ như một cái xác không hồn, nàng ta đau bệnh luôn luôn, chỉ quanh quẩn trong viện, người mới vào phủ còn không hề biết có một Nguyễn Tĩnh Hoa từng được ân sủng vô vàn tồn tại!

Gia Hỷ vuốt ve bàn tay Phùng Dạ Vân, Nguyễn Tĩnh Hoa xinh đẹp thanh lệ vô cùng, năm đó nếu Hoài Nam Vương không đích thân vào cung cầu xin thì nàng ta đã trở thành phi tần Vinh Nguyên Đế, thế mà cuối cùng vẫn chẳng thể tránh được một kiếp bạc mệnh hồng nhan. Nguyễn Tĩnh Hoa vì sao lần lượt mất đi đứa nhỏ, chỉ có Phùng Dạ Vân là rõ nhất, Gia Hỷ không trách Dạ Vân, cuộc sống nữ nhân nơi hậu trạch chính là như vậy, dưới chân một nam nhân phải dẫm lên bao nhiêu huyết lệ nữ nhân bản thân từng ăn ái.

- Sau đó thì sao?

Phùng Dạ Vân mỉm cười, ánh mắt cũng sáng trong hơn:

- Muội sinh được hai tử, là trưởng tử Vương phủ, được phong thành Thế tử, hiện tại, muội cũng đang hoài thai bốn tháng!

Gia Hỷ ngạc nhiên nhìn xuống phần bụng bằng phẳng của Phùng Dạ Vân, nàng ta luôn mặc áo rộng nhiều lớp, thần sắc không hề nhợt nhạt, Gia Hỷ thật nhìn không ra. Phùng Dạ Vân cùng nàng nhỏ to tâm sự, đến chiều, Phùng Dạ Vân rời cung, ngày mai, nàng ta sẽ hồi đất phong, Gia Hỷ có chút đau lòng, chẳng biết khi nào mới có thể gặp lại.

Chập tối, Gia Hỷ gói ghém kim ngân vào hộp gỗ, lại đổi ra rất nhiều bạc vụn, nàng xếp thành những hộp ngay ngắn, đưa cho Bối Lan:

- Em đến Viên Hâu phủ, trao trực tiếp cho Hâu gia!

Gia Hỷ siết chặt tay, sáng sớm ngày mai Phùng gia sẽ khởi hành, đây là tất cả những gì nàng có thể tích góp được. Lâm Hoàng hậu không giàu có như người khác nghĩ, trên người dất đầy ngà ngọc nhưng toàn bộ đều là đồ ngự ban, không thể mua bán. Đạm Ngọc dâng lên một ít điểm tâm, nàng ta bấu môi tiếc rẻ:

- Nương nương, Phùng gia này chỉ có duy nhất mình lão gia là cùng người can hệ, còn lại một đám trước sau đều phùng cao đạp thấp, người há phải lo lắng đến bậc này?

Gia Hỷ lắc đầu không đáp, tâm tình của nàng không ai có thể hiểu được. Vốn dĩ Phùng Gia Hỷ đích trường nữ Phùng gia đã chết từ bảy năm trước. Không có Phùng Gia Hỷ, Phùng gia sẽ không gặp vô vàn tai ương như hiện tại, hoặc nói đúng hơn, nàng không xuyên qua thi cuộc đoạt đích sẽ đi theo chiều hướng khác, danh vọng Phùng gia sẽ đổi khác, sẽ không có thảm kịch này, nàng không phải đau khổ và không ai hiện giờ phải chịu đau khổ hết. Chuyện nàng xuyên qua đã trái thiên mệnh, cố gắng hết sức cũng chỉ là tiếp tục sai trái mà thôi. Nàng giúp đỡ Phùng gia bảy giờ, là một cách sửa sai, tuy muộn màng, nhưng ít nhất vẫn tự tâm nàng cố gắng.

Hai mươi chín tháng ba.

Thuyền trôi lênh đênh trên sông nước, thêm một ngày nữa có thể đến được cửa biển, nơi đó người của Phùng phủ có thể đổi sang thuyền lớn hơn, đi đến Chu Nam đảo. Hoàn Nhan Viên Thuyết ngồi trên mũi thuyền, hần vận áo choàng đen có mũ trùm che kín đầu, hần gây đi nhiều, trên người không còn vật gì đáng giá, làn da vì chứng ho mà nhợt nhạt, tựa hồ không thể nhìn ra một Thịnh Vương hào hoa ngày trước.

Trong thuyền hơi ồn ào, Nhị thiếu Phùng Vận than vãn lần này đi gấp không đem được người thấp yếu theo, Nguyễn thị cùng cả nhà Lâm thị đang đổ tội cho nhau, hai di nương Tam phòng Tứ phòng cãi nhau chí chóe. Hoàn Nhan Viên Thuyết đưa tay sờ vào túi đeo bên người, đêm hôm trước, Viên Hâu đích thân đưa hần giữ phần lớn số tiền vàng mà Gia Hỷ giao tới, chỉ chia một ít cho các phòng. Ông biết hần là Thịnh Vương, nhưng lại không tỏ thái độ thù địch, ông biết hần là nguồn cơn của tai họa lần này, kinh thành không chỉ một Phùng gia gặp nạn, tất cả những ai ủng hộ hần trước sau gì cũng phải chết, ngoại lệ duy nhất có lẽ là Bạch gia đi.

- Ca ca, huynh là bằng hữu của Hoàng hậu ti vi?

Phùng Ngữ năm nay đã chín tuổi, tuy vậy lại không nhận ra được biến cố gia tộc, hần coi lần này như một cuộc đi chơi dài.

Hoàn Nhan Viên Thuyết mỉm cười:

- Hoàng hậu nói như vậy?

Phùng Hải là huynh ruột Phùng Ngữ, đã mười ba tuổi, lanh lẹ hoạt bát:

- Hoàng hậu nương nương nói một người bằng hữu thân thiết sẽ đưa chúng đệ đi, huynh tên gì?

Hoàn Nhan Viên Thuyết hơi ngập ngừng, rồi trả lời:

- Gọi ta là Mặc ca ca!

Hai tiểu tử cười ồ, thay nhau trêu đùa:

- Mặc ca ca, Mặc ca ca!

- Đến nơi rồi huynh phải dạy võ công cho bọn đệ!

- Đệ cũng muốn dạy võ công nữa!

Hoàn Nhan Viên Thuyết lắc đầu không đáp, con thuyền lại tiếp tục xuôi dòng.

Thuyền đi thêm một ngày, đêm cuối cùng trên sông có ngang qua thị trấn nhỏ, chủ thuyền cập bến, hô to:

- Ai muốn mua gì lấy gì thì có nửa canh giờ!

Hoàn Nhan Viên Thuyết ra sau các căn buồng, hỏi từng phòng một. Hầu hết mọi người đều lo lắng, không ai có tâm trạng ra ngoài. Hần suy nghĩ giây lát, quyết định lấy ít thuốc trị thương hạ sốt, phong hàn,...những loại thuốc chữa các bệnh thường gặp. Hoàn Nhan Viên Thuyết nhìn lên bầu trời đầy sao, đêm ba mươi không có trăng om om tối, mua bán xong, hần len lỏi trong đám đông quay về bến cảng.

Đột ngột, một bàn tay mang theo khí lực mạnh mẽ ghì lên vai hần. Hoàn Nhan Viên Thuyết cau mày, thăm nghĩ là người đến từ Hoàng cung, liền vội vã cắt đứt vết, lùi sâu vào một hẻm nhỏ. Cuối hẻm lúc này xuất hiện một cổ kiệu đỏ thẫm, Hoàn Nhan Viên Thuyết hơi khựng lại, nghiến răng:

- Triệu Từ Đoạn!

Tiếng cười thanh thúy như chuông ngọc vang lên, trên mái nhà hai bên hẻm đã có vô số hắc y nhân đang đứng từ trước, cung căng sẵn tên đã giương lên. Triệu Từ Đoạn cả cười:

- Điện hạ, bốn tọa thay mặt Hoàng thượng mời người quay lại kinh thành!

Hoàn Nhan Viên Thuyết siết trường kiếm trong tay, ánh mắt nổi lên lệ hỏa:

- Người không phải đối thủ của bản Vương!

Triệu Từ Đoạn hơi lùi lại, môi nhếch lên tà mị, mắt huyền chớp nhẹ:

- Điện hạ! Bốn tọa không phải chính nhân quân tử, tuyệt đối không cùng người so tài! Đặc tội!

Triệu Từ Đoạn vừa vào trong kiệu, hắc y nhân đồng loạt hạ thủ, từng đợt tên vun vút lao xuống. Hoàn Nhan Viên Thuyết cùng trường kiếm chặt vật chống đỡ. Đúng lúc nguy cấp này, cuối hẻm có một tên quần là áo lượt đi vào, luôn miệng lăm bằm

- Đi lâu như vậy, còn bắt người khác phải tìm kiếm!

Hoàn Nhan Viên Thuyết trong chớp mắt nắm lấy cổ áo tên hoàn khổ kia, lờ hẩn thành bao cát che chắn để thoát thân. Triệu Từ Đoạn nhác thấy Hoàn Nhan Viên Thuyết sắp thoát vội vàng hạ lệnh đuổi theo.

Trời vẫn rất sớm, trên phố đông đảo người đi lại, Hoàn Nhan Viên Thuyết ra ánh sáng mới nhìn được kẻ vừa bị hần lăm bằm đi ở Phùng Vận, có lẽ người trong nhà thấy hần chưa về liền sai sử Phùng Vận đi tìm. Hoàn Nhan Viên Thuyết nhét thi thể Phùng Vận vào một ngõ vắng rồi nhanh chóng quay về thuyền.

Triệu Từ Đoạn đứng giữa bến cảng lộng gió, đây là cảng biển, có hàng ngàn con thuyền, hần không thể làm kinh động, và lại cảng kinh động càng khó bắt được Thịnh Vương. Triệu Từ Đoạn nhìn đám hắc y theo sau, giọng nói lạnh ngọt ghê người:

- Các người, quay về tự mình chịu phạt!

Thần Đô.

Gia Hỷ cuống quýt mặc áo choàng, nàng không kịp gọi kiệu, cứ thế chạy bộ trên nền đá nóng bỏng tháng tư. Hôm nay là ngày nhận thỉnh an, nhưng nàng không thể, Gia Hỷ đi một mạch đến thiên lao, hai chân mỏi nhừ, hần hần thở. Hoàng thượng không có lệnh cấm, đám người gác ngục cũng không làm khó dễ. Gia Hỷ quan sát các phòng, cuối cùng cũng bật khóc:

- Phụ thân!

Viên Hâu gia tay chân đều bị còng chặt, lễ xích sắt ra ngoài cửa phòng giam:

- Nương nương!

- Phụ thân!

Viên Hâu phủ bị lực soát, gây nên chấn động cả kinh thành, trong phủ ngoài Hâu gia đang điềm tĩnh uống trà cũng không còn ai khác, toàn bộ Phùng gia đã bỏ trốn, hạ nhân cũng thả đi, Giang Thị lang nhanh chóng tìm ra bằng chứng Viên Hâu phủ cấu kết loạn đảng Thịnh Vương trình lên Hình Bộ. Viên Hâu gia bị bắt giam trong ngục. Sáng sớm hôm nay, Hoàng hậu nương nương trực tiếp bỏ qua lễ nghi thường nhật mà đến thiên lao.

Hoàn Nhan Viên Hạo im lặng nghe Tô An bẩm báo, tay siết chặt lá thư Triệu Từ Đoạn vừa gửi về, lần này Triệu Từ Đoạn tự ý hành động, nhưng lại làm không sai. Vốn dĩ Hoàn Nhan Viên Hạo hần chỉ cho rằng Gia Hỷ tìm cách cứu người nhà, nhưng hóa ra, hành động của nàng đến mức chột vẩn là che chở Hoàn Nhan Viên Thuyết, bởi vì nàng biết nếu nàng ở lại, hần sẽ để những người vô tội của Phùng gia được an toàn ra đi, Hoàn Nhan Viên Thuyết cũng nhờ thế mà thoát khỏi kinh thành.

Tô An thấy ánh mắt chủ nhân ảm u lệ khí, không dám nói nhiều nữa, đành lựa lời:

- Hoàng thượng, người còn gì phân phó?

Hoàn Nhan Viên Hạo nhắm hờ mắt, lần mi công lên một góc độ hoàn hảo, rất lâu sau mới nói:

- Truyền khẩu dụ của Trẫm, Giang Thị lang có công lớn trong đợt tra án lần này, truyền Lễ bộ chuẩn bị ban huân tước!

Tô An vừa định lui ra ngoài thi hành, lại nghe thanh âm có chút mệt mỏi của Thần Long Đế vọng ra:

- Đến Vĩnh Lạc cung!

Hoàn Nhan Viên Hạo cũng không gấp, lúc xử lý xong công vụ đã là giữa trưa, khi hắn đến, Gia Hỷ cũng đã hồi cung, ngoài sân nắng don nỏ rộ, hương thơm thoang thoảng, nhưng trong phòng lại u ám vô cùng, toàn bộ cung nhân đều bị đuổi ra. Nơi tắm phòng, chỉ duy nhất Gia Hỷ ngồi trên giường, tóc nàng đen như mực xỏa dài xuống tận thắt lưng, y phục trên người càng đơn bạc, mắt nàng sưng đỏ, bờ vai run run khóc.

Hoàn Nhan Viên Hạo lặng lẽ đi vào, rèm ngọc lạnh canh tiếng động, hắn nhếch môi, trong lòng vừa chua xót vừa thương cảm, nước mắt nàng là dành cho ai, cho phụ thân, cho Phùng gia hay cho Hoàn Nhan Viên Thuyết.

- Trẫm nghĩ, giờ này Hậu nên vui mới phải!

Gia Hỷ gạt mình, nâng vội vàng quý xuống, lời nói ngẹn ngào không thành:

- Thần thiếp cung nghênh thánh giá!

Hoàn Nhan Viên Hạo im lặng, nàng đã từng thuộc về hắn, nhưng sao mỗi lần ở cạnh nàng, hắn đều có cảm giác nàng ngày một trôi xa. Hiện tại, nàng, người đang quý dưới chân hắn, có phải là nàng của hai năm trước, là người ngồi trong xe ngựa nơi ngõ sau Phùng phủ với hắn.

- Nàng khóc vì gì? Hoàn Nhan Viên Thuyết cùng Phùng gia đều đã thoát!

Gia Hỷ hơi ngẩng mặt, lại bị bàn tay của Hoàn Nhan Viên Hạo khóa chặt khớp cằm:

- Nói?

Gia Hỷ hồ sặc sụa, bàn tay kia vẫn không nói lời, nàng khó nhọc trả lời, hơi thở từ mũi phập phồng, lồng ngực cũng lên xuống không đều:

- Thần thiếp không có gì để nói!

Hoàn Nhan Viên Hạo bất lực cười, bạc môi cay đắng nhếch lên, tìm dâng một cổ khí lạnh lẽo tột cùng:

- Nàng đã bao lần lợi dụng lòng tốt của Trẫm? Lợi dụng tình yêu của Trẫm? Đến cuối cùng, nàng vào Hoàng cung này chỉ để bảo vệ hắn?

Gia Hỷ cắn mạnh vào lưỡi, nàng không ngờ Hoàn Nhan Viên Hạo cứ thế nhanh hơn cho bàn tay chèn ngang miệng nàng, máu tứa ra tanh mặn trong cổ họng, nhưng là máu từ tay Hoàn Nhan Viên Hạo, không phải của nàng.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn huyết nhỏ giọt xuống thảm, phương mâu thấm u lẩn đầu tiên lóe lên ánh nhìn tàn độc:

- Nàng muốn chết? Được, nếu nàng chết đi, Trẫm sẽ không để một ai liên can đến Phùng gia được sống! Không một ai!

Gia Hỷ lau khóe miệng ri máu, nàng nhìn gương mặt nam tử đối diện hoàn mỹ đến từng sợi chân mày, hân rất đẹp, rất uy quyền, rất yêu nàng, nhưng đến cuối cùng, nàng, hiện tại vẫn không thể đáp lại được:

- Hoàng thượng, tất cả lời người nói đều không sai, thần thiếp vào cung trước là để Phùng gia an toàn, sau là để Lăng Mặc an toàn! Thần thiếp cũng biết người sẽ vì thần thiếp mà mất nhắm mắt mở bả qua Phùng gia! Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng thời gian qua đã dành hoàng ân vạn đại cho thần thiếp! Lợi dụng cũng được, bắt trình cũng xong, mọi tội trạng chỉ một mình thần thiếp chịu!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn nàng quý ở đó, thân thể mong manh yếu nhược nhưng lời nói lại cứng cỏi đáp lời, tâm hắn, đến hiện tại thật sự như đã chết:

- Triệu Từ Đoạn biết nằng hệ hắn ta qua Bạch Thực Thần. Trẫm nghĩ rằng nàng chỉ muốn sắp xếp đường lui cho Phùng gia, không ngờ, nàng lại có thể đẩy Trẫm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan này! Nếu Trẫm truy cùng giết tận Hoàn Nhan Viên Thuyết, ắt sẽ không để Phùng gia sống mà làm lộ bí mật!

Gia Hỷ hơi ngước mắt, nàng dập đầu xuống sàn, hai tay run trắng bệch:

- Hoàng thượng, cầu xin người, thần thiếp ở đây, người muốn chém muốn giết muốn làm gì cũng được! Lăng Mặc sẽ không quay lại, không gây nguy hiểm đến người!

Hoàn Nhan Viên Hạo thần thờ, hắn cứu mạng nàng, để rồi nàng hết lần này đến lần khác nàng đem tính mạng ra bảo vệ từ địch của hắn.

- Nói Trẫm biết...vì sao...nàng yêu hắn?

Gia Hỷ cười buồn, ánh mắt nàng hiện lên rạng rỡ, Hoàn Nhan Viên Hạo thoáng đau lòng, nhắc đến hắn ta, nàng có thể vui vẻ như vậy.

- Hoàng thượng, trước khi xảy ra biến loạn, thần thiếp không rõ bản thân có bao nhiêu tình cảm cùng Lăng Mặc, thần thiếp chỉ biết khi nghe tin người tiến công vào kinh thành, điều đầu tiên thần thiếp lo lắng chính là sợ Lăng Mặc sẽ chết! Lăng Mặc mọi thứ đều không bằng người, độc ác, vô lương, tàn bạo, nguy hiểm tử, bán nước cầu vinh,...tất cả đều có, nhưng trái tim, trái tim Lăng Mặc, thần thiếp biết chỉ hướng về thần thiếp!

Hoàn Nhan Viên Hạo lãnh đạm:

- Hơn tất cả nhưng gì Trẫm đã vì nàng?

Gia Hỷ lắc đầu, mái tóc trời xuống che đi gương mặt xương gầy, lần đầu tiên Hoàn Nhan Viên Hạo mới thấy nàng gầy đến như vậy, sinh khí của nàng mỗi ngày đều theo nước mắt mà bốc hơi, tựa như nàng sẽ không còn sống được bao lâu nữa.

- Hoàng thượng cứu thần thiếp, thần thiếp sẽ không bao giờ quên ơn này! Thần thiếp có thể vì ơn đức đó mà bên cạnh hầu hạ người, nhưng không thể ép buộc bản thân yêu người! Hoàng thượng bức nhục thần thiếp, thần thiếp chỉ dám sợ không dám hận, hải tử trong bụng trước kia, tuy không muốn đến nhưng thần thiếp vẫn hết mực yêu thương! Thần thiếp tôn kính người, đến cùng, chỉ là tôn kính! Thần thiếp là phạm nhân, tự thấy bản thân không thể yêu cũng không muốn yêu một người cao quý như Hoàng thượng được!

Hoàn Nhan Viên Hạo tiến đến gần Gia Hỷ, khung xương nàng nhỏ nhắn lộ thò trong y phục rộng thùng thình, hắn bấy giờ đã hiểu ra, nàng tuyệt đối sẽ không hối hận, không bao giờ hối hận khi yêu Hoàn Nhan Viên Thuyết:

- Hắn ta yêu nàng bao nhiêu?

Gia Hỷ cúi mặt nhìn hoa văn trên tấm thảm, trong hộp thay lại là mẫu thù uyên ương vờn sóng, bên ngoài hoa viên thảng tư đẹp như tranh họa, thật chăm chăm, thật đã kích tình cảnh thế lương trước mặt:

- Rất nhiều! Sau khi tiến cung, thần thiếp có gặp Lăng Mặc hai lần. Một lần trước khi được phong Hậu, Lăng Mặc có lẽ đã biết thần thiếp nhận thừa hoan, bởi khi đó, trên người thần thiếp đầy vết tích, nhưng Lăng Mặc vẫn muốn đưa thần thiếp đi khỏi kinh thành. Lần thứ hai, thần thiếp rời khỏi Hoàng cung, muốn khuyên Lăng Mặc trốn đi, khi đó thần thiếp đã hoài thai, Lăng Mặc lại muốn thần thiếp cùng cao chạy xa bay! Hoàng thượng, thứ cho thần thiếp vô lễ, nếu hiện tại thần thiếp mang trong mình hài tử của Lăng Mặc, người có ban tử hay không?

Hoàn Nhan Viên Hạo bật cười, nụ cười lạnh lẽo, ánh mắt không còn ẩn chứa dịu dàng:

- Trẫm là Đế Vương, tối kị nhất huyết thống lẫn lộn!

Gia Hỷ nhìn tà long bảo bay bay trong gió, hương thơm hoa trái thoang thoảng vào phòng, nàng lau đi nước mắt:

- Lăng Mặc yêu thần thiếp hơn gang sơn này! Thần thiếp là nữ nhi, đến tột cùng không thể hiểu được hoàng quyền nặng đến nhường nào, chỉ hiểu được tình yêu phản lợng bao nhiêu!

Hoàn Nhan Viên Hạo im lặng thật lâu, không khí trong phòng ngưng trệ, Gia Hỷ như bức tượng mỹ nhân sần, bất động bất thanh. Hoàn Nhan Viên Hạo đi ra cửa, hắn không ngoảnh đầu lại, giọng nói trầm đều:

- Nếu Trẫm và Hoàn Nhan Viên Thuyết cùng gặp tử nạn, nàng sẽ cứu ai?

Mỹ nhân im lặng như tờ, không có lời đáp lại. Đồ cũng là lần cuối cùng Thần Long Đế đến Vĩnh Lạc cung.

Mùng năm tháng tư, Hoàng hậu phạm tội vô hiên vô đức, cấm túc Vĩnh Lạc cung, thánh chỉ không nói rõ ngày giải trừ. Toàn quyền lục cung bao gồm phương án chuyển đến Vĩnh Quý phi. Mười bảy tháng tư, bản án Phùng gia trở thành án lưu vì không đủ chứng cứ, hoãn ngày xét xử không hạn định.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.